

อภินิพนธ์การ

ธรรมนิยายชุด



สัตตอโศกข์อมเป็นไปตามกรรม หอสมุด

เรื่องที่ ๓

สัตตอโศก อมเป็นไปตามกรรม

เล่ม ๑

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

วันลงทะเบียน..... - 2 ก.ย. 2563

เลขทะเบียน..... 1031813 ๐2

เลขเรียกหนังสือ..... BQ
4455

๙๗๕๙

๑๓๑๑ ๑๑๓๑๑ ²⁵⁶⁴ ส.1, C.2

ธรรมนิยายชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เรื่องที่ ๓

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เล่ม ๑

สุทัสสา อ่อนค้อม

ISBN 978-611-550-005-5

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๕

พิมพ์ครั้งที่ ๓๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔

มูทิตาสักการะ พระธรรมสิงหบุราจารย์

เจริญอายุครบ ๘๔ ปี

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๕

ภาพปก: พระพุทธรองค์เสด็จกลับจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ภาพโดย ธนุ มาลากุล ณ อยุธยา

พิมพ์ที่

หอรัตนชัยการพิมพ์

๓๓/๒๘ ซอยเพชรบุรี ๕ เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทร. ๐ ๒๒๑๕ ๙๖๘๑ (๔ สายอัตโนมัติ) โทรสาร ๐ ๒๒๑๖ ๙๔๖๕



หลวงพ่ोजรัญ จิตตมโม
พระธรรมสิงหบุราจารย์
เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

คำปรารภ

ธรรมนูญขาย ชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ฉบับมุขิตาสักการะ

วันพุธที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นวันที่ พระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ จิตฺตโม) เจริญอายุครบ ๗ รอบ (๘๔ ปี) ข้าพเจ้าในฐานะศิษย์ คนหนึ่งของพระเดชพระคุณ ใคร่ขอแสดงมุขิตาสักการะด้วยการพิมพ์หนังสือธรรมนูญขายชุดสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เรียงร้อยจากอดีตประวัติและจริยาวัตรอันงดงามของ พระเดชพระคุณ รวม ๕ เรื่อง ๘ เล่ม จำนวนประมาณ ๑,๐๐๐ ชุด โดยเจ้าภาพที่บริจาค ๒,๕๐๐ บาท จะได้รับ หนังสือ ๑ ชุดเป็นธรรมบรรณาการ เป็นหนังสือขนาด A 5 ปกแข็ง แต่ละเรื่องมีภาพถ่ายของพระเดชพระคุณตาม อายุในแต่ละเรื่อง เช่นเรื่องมักกะลีผล ข้าพเจ้าได้ภาพ พระเดชพระคุณตอนอายุ ๒๔ ปี มีลายมือพระเดชพระคุณ เขียนไว้ที่รูปว่า “พ.ศ. ๒๕๐๕”

ข้าพเจ้าเคยแสดงมุขิตาสักการะด้วยการพิมพ์หนังสือ ชุดนี้เมื่อปี ๒๕๕๑ ครั้งพระเดชพระคุณเจริญอายุครบ ๘๐ ปี ได้ปัจจัยหลังจากหักค่าใช้จ่ายและภาษีแล้ว เป็นจำนวน

เงิน ๓,๔๐๒,๙๔๘.๙๕ บาท สำหรับครั้งนี้ไม่มุ่งเรื่องจำนวน
เงิน ตั้งใจถวายเป็นอาจริยบูชาเพื่อพระเดชพระคุณจะได้ให้
เป็นธรรมทานแก่ศิษยานุศิษย์และห้องสมุดทัศนศึกษา
ทั่วประเทศ ดังเจตนารมณ์ที่ข้าพเจ้าได้ระบุไว้ในปกหลังของ
หนังสือชุดนี้

อิทํ ธมฺมสึหปุราจริยสฺส โหตุ สุขโต โหตุ
อโรโค โหตุ ทีฆายุกโ โหตุ ธมฺมสึหปุราจริยา

ขอกุศลผลบุญนี้ จงสำเร็จแต่พระเดชพระคุณ
พระธรรมสิงหบุราจารย์ ขอให้พระเดชพระคุณพระธรรม-
สิงหบุราจารย์ จงมีความเกษมสำราญ ปราศจากโรคาพาธ
แผ้วพาน เจริญอายุยืนนาน ชั่วนี้รันดรเทอญ

ขอกราบแสดงมุทิตาสักการะด้วยความเคารพอย่างสูง

รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม
(สุทัสสา อ่อนค้อม)

๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

คำนิยม

นาม **สุทัสสา อ่อนค้อม** อุบัติขึ้นในบรรณพิภพพร้อมกับ
นวนิยายอิงธรรมชาติสั้นจบในฉบับ นวนิยายเรื่องแล้วเรื่องเล่า
ที่เธอบรรจงสรรค์สร้างขึ้นมา มีคุณค่าให้ข้อคิดเป็นคติสอนใจ
สามารถกล่อมเกลากิเลสมนุษย์ผู้ใฝ่ดีให้บรรเทาเบาบางลงได้บ้าง ไม่
มากก็น้อย

ด้วยผลงานอันทรงคุณค่านี้ เรื่องของ **สุทัสสา อ่อนค้อม** จึง
ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเกินความคาดหมาย

เรื่องสั้นขนาดยาว จึงเป็นผลงานอันดีต่อไป

ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก

คือ นวนิยายขนาด ๕ ตอนจบเรื่องนั้น

จากความสำเร็จของเรื่อง **ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก** จึงเป็น
ชนวนให้เรื่อง **สัตว์โลกย่อมนั้น** ไปตามกรรม ตามมา และเป็นเรื่อง
ที่จุดประกายโชติช่วงชัชวาล ตั้งแต่บทแรกที่ลงพิมพ์ จดหมายแห่ง
ความศรัทธาหลั่งไหลมาจากทุกภาคของประเทศ ดังตัวอย่างที่จะขอ
คัดลงเพื่อให้ท่านได้ร่วมชื่นชมต่อไปนี้

☆☆☆☆☆☆☆☆

จดหมายจากคุณไพลิน เชียงใหม่

ดิฉันได้อ่านเรื่อง **สัตว์โลกย่อมนั้น** ไปตามกรรม แล้วยอมรับว่าชอบ
มาก ติดตามซื้ออ่านมาตลอด

จากการได้อ่าน ก็คิดอยู่เสมอว่า เป็นเรื่องจริงหรือไม่?

เป็นเรื่องของท่านผู้ใด

มีตัวตนหรือเปล่า?

หรืออาจจะเป็นเรื่องที่มีเค้าโครงมาจากที่หนึ่งที่ได้ก็ได้

แต่ก็ไม่ใช้

ผู้เขียนเรื่องนี้ จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องธรรมะ เรื่องกรรมใน พระพุทธศาสนาอย่างดียิ่ง น่าชมเชยเป็นที่สุด

ปุถุชนทั้งหลายที่ยังเต็มไปด้วยกิเลส ตัณหา ความโลภ หลง มัวเมา ถ้าไม่มีปัญหาถึงที่สุดแล้ว ยากที่จะหันหน้าเข้าหาวัด เข้าหาพระ ยึดเอาเป็นที่พึ่ง เข้าทำนองไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา ฉันใดก็ฉันนั้น

ดิฉันเอง ก็จัดเป็นสัตว์โลกที่ต้องเป็นไปตามกรรมด้วยผู้หนึ่ง ได้อ่าน เรื่องนี้แล้วทำให้มีสติ มีปัญญาที่จะพิจารณาแก้ไข เพื่อนำมาปฏิบัติในทาง ที่ดีขึ้นบ้าง แต่ก็ยังไม่ต้องแท่นัก สถานที่ที่ดี จะให้เป็นที่พัก แนะนำการแก้ไข ปัญหาชีวิตตามหลักพระพุทธศาสนา ก็น้อยนักที่จะให้เหมือนอย่างวัด ท่านพระครูเจริญ (จากการเขียนของคุณสุทัสสา)

จากที่พบก็ไม่แน่ใจ บางครั้งก็เกิดการสงสัย ลังเลใจบ้างเหมือนกัน ทำให้การปฏิบัติไม่ได้ผลเท่าที่ควร

ครั้งได้อ่าน กุลสตรี ได้ทราบวาท่านพระครูเจริญยังมีชีวิตอยู่ ศรัทธา ท่านจากการอ่านอยู่แล้ว ทำให้ต้องการพบท่านมากขึ้น จึงใคร่ขอความกรุณา จากคุณยุพาได้ให้ความสว่างในเรื่องเหล่านี้ด้วยค่ะ

๑. ท่านพระครูเจริญคือใคร? ท่านอยู่ที่ไหน? ขอสถานที่ ชื่อวัดและ จังหวัด

๒. ขณะนี้ท่านอายุมากน้อยแค่ไหน? ยังโปรดให้ผู้มีความทุกข์ร้อนได้ พบอีกหรือไม่?

๓. คุณสุทัสสา อ่อนค้อม ผู้เขียนเรื่องนี้ ใช้ชื่อจริงหรือเป็นชื่อในการ เขียน ถ้าเป็นนามแฝง ขอทราบชื่อจริงด้วย และกรุณาเรียนคุณ สุทัสสาด้วยว่า เขียนเรื่องได้ดีมากทีเดียว

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

จดหมายจากคุณสุขุมพร ยโสธร

...และอีกเรื่องที่ชอบมากคือ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ดิฉันอยาก
ให้ทำเป็นรูปเล่ม อยากได้จริงๆค่ะ จะเก็บไว้ให้ลูกให้หลานอ่าน ดิฉันติดตาม
มาโดยตลอด ทั้งมากค่ะ

เมื่อก่อนดิฉันทบทวนลา กบ ฯลฯ เป็นว่าเล่นเลย แต่พอได้อ่าน สัตว์
โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ดิฉันละเอียดต่อบาปมาก ไม่กล้าทำอีกเลย แล้ว
ก็หันมาใส่บาตรทุกเช้าด้วย (ถ้าพระมา)

☆☆☆☆☆☆☆☆

จดหมายจากคุณนัส?

ดิฉันชอบเรื่อง สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม มาก เพราะเมื่อดิฉัน
อ่านแล้วทำให้รู้สึกว้า พระไทยก็ยังมีดี และทำให้เกิดความศรัทธาที่จะทำบุญ
ต่อไป เพราะเดี๋ยวนี้ ขณะนี้ดิฉันเกือบหมดศรัทธาในพระสงฆ์ของไทยเสีย
แล้ว มีแต่เรื่องเสื่อมเสีย จะเป็นจริงหรือไม่ ดิฉันไม่ยอมรับ

แต่ที่รู้ๆก็คือ ทำให้ศาสนาฆราวาสมองอย่างมาก และทำให้คนมีอคติต่อ
พระที่เขานับถือค่ะ แต่เมื่ออ่านเรื่อง เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง แล้ว ทำให้ดิฉัน
เกิดศรัทธาขึ้น และมีความหวังว่า พระสงฆ์ทุกรูปอยากให้เป็นแบบเจ้าอาวาส
วัดป่ามะม่วงค่ะ

☆☆☆☆☆☆☆☆

จดหมายจากคุณจิว (จริยา) ยะลา

ดิฉันชอบอ่าน สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม มาก ถึงแม้ว่าไม่ได้
นับถือศาสนาพุทธก็ตาม แต่ก็ได้ขบคิด แนวทางวิธีทำให้ใจสงบ ใจเย็น เพราะ
ปกติดิฉันเป็นคนค่อนข้างใจร้อนไปหน่อย จึงรู้สึกชอบคุณ กุลสตรี มาก ที่
มีเรื่องนี้ให้อ่าน

☆☆☆☆☆☆☆☆

จดหมายจากคุณเบญญารัตน์ หาดใหญ่

ไม่ทราบว่าเป็นเมื่อไร *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม* จะรวมพิมพ์เป็นเล่มเดี่ยวจบ ดิฉันชอบมากๆ เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา โดยใช้หลักเหตุผล ไม่จำเป็นต้องมีวิญญาณ มีชาติก่อน มีภุตผี เหมือนเรื่องอื่นๆ

หากรวมเล่มเมื่อไร? ดิฉันจะซื้อแจกจ่ายเพื่อนฝูง และแนะนำคนรอบข้างให้อ่านให้ได้

☆☆☆☆☆☆☆☆

จดหมายจากคุณสมพร บางขุนเทียน

ดิฉันได้ติดตามเรื่องยาว *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม* มานานและอยากทราบว่า ผู้แต่งคือ คุณสุทัสสา อ่อนค้อม เป็นใคร? อยากทราบประวัติบ้าง ถ้าได้ลงรูปจะยิ่งดีค่ะ

และมูลเหตุของการแต่งเรื่องนี้เป็นอย่างไร เกี่ยวกับพุทธภาษิต รวมทั้งเกี่ยวกับพระพุทธศาสนานั้น (หลักธรรม) ทั้งหลายอ้างอิงได้หรือไม่เพียงใด?

☆☆☆☆☆☆☆☆

จดหมายจากคุณไชติรส บุษกรเรืองรัตน์

ดิฉันชอบนวนิยายอิงธรรมะมากๆ โดยเฉพาะ *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม* อยากให้ติดตามทำเรื่องการไปวัด สัมภาษณ์ท่านเจ้าอาวาส และผู้เข้าปฏิบัติกรรมฐาน การปฏิบัติกรรมฐาน นำลงเพื่อให้ผู้อื่นที่สนใจได้ทราบ และถือโอกาสเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี

☆☆☆☆☆☆☆☆

จดหมายจากคุณจิรนนท์ ทัพภูมิ บางขุนเทียน

ดิฉันเป็นคนชอบอ่านหนังสือ ยิ่งโชคดีที่ได้อ่านกุลสตรี อ่านมานานมาก ประทับใจที่สุดก็ *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม* อ่านแล้วอ่านอีกหลายรอบ ทำความเข้าใจทุกตัวอักษร ดิฉันทำแบบนี้เพราะ *สัตว์โลกฯ* เหมือนยาบำรุงหัวใจ ชอบคุณมากนะค่ะที่เขียนเรื่องดีๆให้อ่าน...

☆☆☆☆☆☆☆☆

จดหมายจากคุณกฤษณา ต้นประดิษฐ์ เชียงใหม่

ดิฉันตั้งนามปากกา สุทัตสสา เพราะได้ยืมนามนี้สมัยรุ่นสาว คิดนวนิยายเล่มละ ๑๐ สตางค์ อ่านดาวพระศุกร์ (นิมารตี) ของ อ.อรรถจินดา นางเอกชื่อเจ้าหญิงสุทัตสสา อ่านนานแล้ว แต่จำชื่อนี้ได้ พอเห็นนามปากกา ดิฉันก็สนใจติดตามอ่านในกฤตสตรี ที่แรกดิฉันคิดว่าเป็นผู้ชายเสียอีก ที่แท้เป็นอาจารย์สาวสวย ทำให้จึ้งรู้ธรรมชาติอย่างไม่น่าเชื่อ ดิฉันชอบ สัตว์โลกฯ มาก บางประโยคยังจดไว้เช่น

ตอนเตือนตนของตนให้พ้นผิด ตอนเตือนจิตตนได้ใครจะเหมือน
ตอนเตือนตนไม่ได้ใครจะเตือน ตอนลืมเตือนใจตนหล่นอบาย

(จาก สัตว์โลกฯ (กฤตสตรี) ๘ ก.ย. ๓๓)

เป็นธรรมชาติอ่านง่าย สนุกชวนติดตาม ได้ความรู้ความจริง เอาไปปฏิบัติได้ด้วย ดิฉันปฏิบัติมานาน แต่ไม่ไปไหนเพราะไม่มีครูอาจารย์สอน อาศัยอ่านหนังสือของหลวงพ่อบ้าง หลวงพ่อพุธ บ้าง อาจารย์หม่อมรามลิลิต บ้างอยากมีบุญได้ไปกราบหลวงพ่ोजริฐสักครั้ง ไม่รู้ว่าจะได้ไปไหม ปีนี้อายุก็เข้า ๗๐ แล้ว ไปไหนคนเดียวไม่ได้ ลูกเขาไม่ให้ไป ขึ้นรถลงเรือลำบาก ก็เลยเพียงแต่คิดอยู่ว่าก่อนชีวิตจะสิ้นจะมีโอกาสไปกราบท่านไหม หนอ คุณสุทัตสสามีบุญบารมีสร้างสมไว้แต่ปางก่อน จึงได้พบปะอาจารย์ผู้ทรงคุณ สามารถชักจูงให้ปฏิบัติธรรม ได้มรรคผลเห็นในปัจจุบันชาตินี้ ดิฉันขออนุโมทนาบุญกุศลของอาจารย์ด้วย

อ่านจดหมายเหล่านี้แล้ว จะเห็นได้ว่า ความดีงามของเรื่องได้ให้ความหมายชัดเจนอยู่ในตัวแล้วทุกประการ จึงมีต้องมากล่าวซ้ำอีก

เพียงแต่จะขอเรียนว่า การที่ สุทัตสสา อ่อนค้อม สามารถนำเรื่องอิงธรรมะมาเขียนให้เข้าใจง่ายและอ่านสนุก จนคนติดตามกันทุกมุมเมืองเช่นนี้ เพราะความเจนจบรอบรู้ในพระพุทธศาสนาอย่างถ่องแท้ด้วยได้ศึกษาในเรื่องนี้จนถึงขั้นตอกเตอร์ ประกอบกับได้รับพร จาก สวรรค์ อีกใตหนึ่ง

สุทัตสสา อ่อนค้อม จึงโดดเด่นเป็นศรีสง่า อยู่ในบรรณพิภพอย่างสมภาคภูมิ

ด้วยรัก ♥ จากใจ

ยุพา งามสมจิตร์

นิตยสารกฤตสตรี

กันยายน ๒๕๓๕

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๓๓

ธรรมเนียมายชุต สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ได้รับการตีพิมพ์ลงในนิตยสารกุสสตรี มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ขณะนี้มี ๕ เรื่อง เรียงตามลำดับก่อน-หลังของเหตุการณ์ ได้แก่ มังกะลีผล นารีผล สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม วัฏจักรชีวิต และ ความหลงในสังสาร ส่วนความหลงในสังสาร ซึ่งจะเป็นเรื่องที่ ๖ ยังไม่ได้ลงมือเขียนแม้มีท่านผู้อ่านจำนวนมากทวงถามมา ธรรมเนียมายชุตนี้เป็นชีวประวัติและคำสอนของพระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธมฺโม) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ที่ผู้ประพันธ์นำมาเรียงร้อยให้ชวนอ่าน มีทั้งสนุกสนาน บันเทิงเร้าใจ แต่ขณะเดียวกันก็ได้ทั้งหลักการของพระพุทธศาสนา

ท่านผู้อ่านทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ต่างลงความเห็นว่า งานเขียนชุดนี้เป็นเสมือนประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาในประเทศไทย เพราะกล่าวถึงพระอริยสงฆ์ผู้ดำเนินตามรอยบาทพระศาสดา กระทั่งสามารถเข้าถึงจุดหมายของพระศาสนา อันเป็นความถึงพร้อมแห่งประโยชน์ตนที่เรียกว่า **อัตตहितสมบัติ** และปฏิบัติเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นที่เรียกว่า **ปรหิตปฏิบัติ**

ธรรมเนียมายชุตนี้ได้นำเสนอให้ท่านผู้อ่านเห็นจริยวัตรอันงดงามของพระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ ศากยบุตรพุทธโอรสผู้เปี่ยมด้วยเมตตา ปัจจุบันแม้พระคุณท่านจะมีได้พูดคุยกับ

ญาติโยมเหมือนในเรื่อง แต่พระคุณท่านก็เมตตาตกลงมาให้พรญาติโยมวันละ ๒ เวลา คือ ๑๐.๐๐ น. และ ๑๔.๐๐ น. หากเป็นวันธรรมสวนะ พระคุณท่านจะนำทำวัตรเย็น ให้กรรมฐาน และแสดงธรรมที่เกี่ยวกับการปฏิบัติ ส่วนเรื่องกฎแห่งกรรมพระคุณท่านมีได้เทศน์สอนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เนื่องจากแพทย์ขอให้งดใช้เสียง

ธรรมเนียมายชุดสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมจึงเท่ากับเป็นประวัติศาสตร์ที่ได้บันทึกคำสอนเรื่องกฎแห่งกรรมของพระคุณท่านไว้เกือบทั้งหมด

ในการพิมพ์ครั้งนี้ ได้ปรับปรุงเนื้อหาให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบคุณคุณวัชรพล พุทธสิริขุนหาญ ที่กรุณาโทรศัพท์มาแจ้งว่าข้อมูลในบทที่ ๖๐ ตอนท้ายๆเขียนไว้ว่า พระโมคคัลลานะปรีนิพพานก่อนพระสารีบุตรนั้นไม่ถูกต้อง ผู้ประพันธ์ตรวจสอบพบว่าได้เขียนไปอย่างนั้นจริง จึงแก้ไขเสียใหม่ เพราะตามหลักฐานในอนุพุทธประวัติแสดงไว้ว่า พระโมคคัลลานะปรีนิพพานหลังพระสารีบุตร ๑๕ วัน

ส่วนในงานเขียนเรื่อง ร่มพระศรีชินบัญชร หน้า ๗๐ ข้อมูลถูกต้องแล้ว คือพระสารีบุตรปรีนิพพานก่อนพระโมคคัลลานะ ๑๕ วัน กระนั้นก็ยังมามีที่พิมพ์ผิดหลายแห่ง เช่น โรคปักขันธิกาพาธ พิมพ์เป็น โรคปักขันธิกาพาธ เป็นต้น ซึ่งข้อผิดพลาดเหล่านี้จะได้รับการปรับปรุงแก้ไขในการพิมพ์ครั้งต่อไป ต้องกราบขออภัยท่านผู้อ่านมา ณ โอกาสนี้

ร่มพระศรีชินบัญชร เป็นงานเขียนเล่มล่าสุดของผู้ประพันธ์
พิมพ์ครั้งแรกเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อมอบเป็นธรรมบรณ
การแด่ท่านผู้เข้าร่วมโครงการพิมพ์หนังสือที่ระลึก กตเวที ๘๐ ปี
พระธรรมสิงหบุราจารย์ และพิมพ์จำหน่ายด้วย งานเขียนทุกเรื่อง
ของผู้ประพันธ์ได้รับการบันทึกเสียงลงใน mp 3 เพื่อจำหน่าย
รายได้จากการจำหน่ายนำไปสมทบทุนซื้อที่ดินสร้างวัดอุรุเวลา
นานาชาติ ประเทศอินเดีย เป็นการคืนของดีสู่แดนพุทธภูมิ ตาม
ปณิธานที่ตั้งไว้

ขอความเจริญในธรรมจงมีแด่ท่านผู้อ่านทุกท่าน โดย
เฉพาะอาจารย์อรุณ มากบุญ คุณอาของผู้ประพันธ์ ที่กรุณาเสียสละ
เวลามาพิสูจน์อักษรช่วยเหลือหลานสาวผู้มั่งงานล้มมือทุกเวลานาที

สุทัตสสา อ่อนค้อม

๙ มิถุนายน ๒๕๕๒

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๒๑

ปี ๒๕๔๖ คงจะเป็นปีทองของข้าพเจ้า เพราะมี สิ่งดี เข้ามาในชีวิต เริ่มตั้งแต่ความเรียงเรื่อง **Creating Sustainable World Peace** ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับนานาชาติ จากองค์กรนักคิดใหม่ (Rethinkers' Organization) เมือง Toronto ประเทศ Canada ซึ่งหนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับและสถานีโทรทัศน์เกือบทุกช่องได้เสนอข่าวและแพร่ภาพไปแล้วในช่วงปลายเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ครั้นถึงเดือนพฤษภาคม ก็ได้รับเสียงโหวตอย่างท่วมท้นจากท่านผู้อ่านนิตยสาร*กุลสตรี* ให้เป็น ยอดกกุลสตรี สายงานข้าราชการประจำ

เมื่อมีชื่อเสียงขึ้นมา งานประจำซึ่งมีล้นมืออยู่แล้วก็เพิ่มขึ้นไปอีกเท่าตัว ทั้งงานสอน งานวิจัย งานตรวจผลงานวิชาการ และงานเขียนหนังสือ ซึ่งในขณะนี้ข้าพเจ้ารับผิดชอบอยู่สามคอลัมน์คือ *วัฏจักรชีวิต* *ใต้ร่มมณฑลารพ* และ *การสร้างสันติภาพโลกแบบยั่งยืน* ซึ่งคอลัมน์สุดท้ายนี้คือการแปลงานเขียนที่ได้รับรางวัลระดับนานาชาติเป็นภาษาไทย ส่วนผลงานที่ทำไว้ในอดีตก็ยังคงได้รับความนิยมอย่างสูง โดยเฉพาะ *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม* ซึ่งได้รับการตีพิมพ์อีกครั้ง นับเป็น สิ่งดี เข้ามาในชีวิตลำดับที่สาม การพิมพ์ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๒๑ หากนับการพิมพ์ในโอกาสพิเศษอีก ๔ ครั้ง ก็จะเป็นครั้งที่ ๒๕ การพิมพ์ในโอกาสพิเศษหมายความว่า มีท่านผู้อ่านมาขอพิมพ์เป็น*ธรรมเนียมบรรณาการ*เนื่องในวันคล้ายวันเกิดบ้าง งานพระราชทานเพลิงศพบ้าง และที่ข้าพเจ้าขออนุ

โมทนาเป็นพิเศษคือ **คุณศุขกัเกษม ใต้ทางธรรม** แห่งร้านเกษตร บางลี่ อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้ซึ่งสั่งพิมพ์ทั้ง สัตว์โลกฯ มักกะสีผล และ นารีผล เพื่อนำไปถวายวัดต่างๆ และ บริจาคเข้าห้องสมุดของโรงเรียนและสถาบันการศึกษาในจังหวัด สุพรรณบุรี ขออนุโมทนาบุญด้วยเป็นอย่างสูง

การที่ธรรมนิยายชุดสัตว์โลกย่อ**ม**เป็นไปตามกรรม ได้รับความนิยมน่าอย่างสูงเช่นนี้ เป็นเพราะท่านผู้อ่านได้นำหลักธรรมของ พระพุทธศาสนา ที่ท่านพระครูเจริญ วัดป่ามะม่วง ซึ่งปัจจุบัน เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า ท่านคือพระเดชพระคุณพระเทพ สิงห์บุรจารย์ (จรัญ จิตฺตมโฆ) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน และเจ้า คณะจังหวัดสิงห์บุรี นำมาถ่ายทอดนั้นไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และได้รับผลด้วยตนเอง ซึ่งข้าพเจ้าได้รับการบอกกล่าวจากท่าน ผู้อ่านโดยตรง เช่นเรื่องของสุภาพสตรีวัยสามสิบที่อ่านสัตว์โลกฯ แล้วเกิดแรงบันดาลใจมาเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน และสามารถ ช่วยคุณแม่ขึ้นจากนรกได้ ส่วนรายละเอียดจะเป็นอย่างไรนั้น โปรด ติดตามอ่านในงานเขียนของข้าพเจ้า

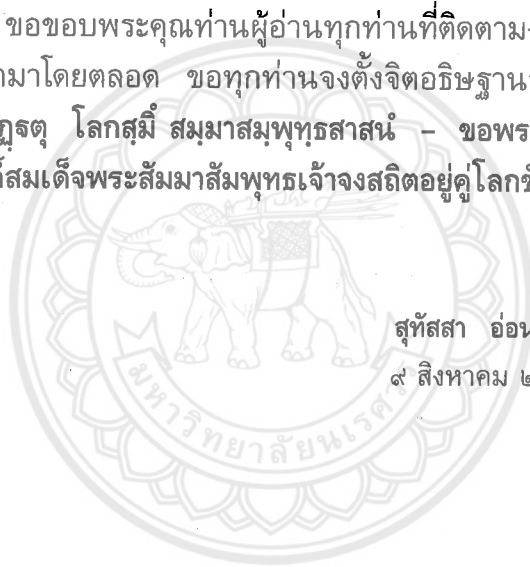
ในการพิมพ์ครั้งนี้ข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแม่พิมพ์ใหม่ เนื่องจาก ของเดิมทำมาหลายปีแล้วตัวหนังสือยังไม่คมชัดเท่าปัจจุบัน และได้เพิ่มขนาดตัวอักษรให้ใหญ่ขึ้นเพื่อผู้สูงอายุ จึงทำให้จำนวนหน้า เพิ่มขึ้นอีก ๑๑๒ หน้า ขณะที่ราคาเพิ่มขึ้นเพียง ๓๐ บาท นอก จากนี้ยังปรับปรุงข้อมูลบางตอนที่เพิ่งทราบภายหลัง เช่น ผู้ที่มา ถวายภัตตาหารในวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๑ นั้นมิใช่ นายแพทย์ สมมิ่ง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลประจำจังหวัด แต่เป็นนายแพทย์ สิงห์พันธ์ แห่งโรงพยาบาลศิริราช เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีสิ่งดีเข้ามาในชีวิตหลายอย่าง แต่การดำเนินชีวิตของปุถุชนต้องประสบกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ เป็นธรรมดา ปี ๒๕๔๖ ข้าพเจ้าก็ประสบกับปัญหาหลายเรื่อง แต่ก็สามารถขจัดปัดเป่าให้ผ่านพ้นไปได้ทุกเรื่องด้วยการประพฤติธรรมสมาปฏิบัติ โดยเฉพาะเรื่องการสวดมนต์นั้นแม้ขณะขับรถก็ยังสวดมนต์ไปด้วย เพราะยึดหลักว่า ข้าพเจ้าจะไม่หายใจทิ้ง

ขอขอบพระคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามงานเขียนของข้าพเจ้ามาโดยตลอด ขอทุกท่านจงตั้งจิตอธิษฐานร่วมกันว่า “จิริ ติฏฺฐตุ โลกสุมี สมมาสมพุทฺธศาสนํ - ขอพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจงสถิตอยู่คู่โลกชั่วนิรันดร”

สุทัสสา อ่อนด้อม

๙ สิงหาคม ๒๕๔๖



คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

ข้าพเจ้าเกิดในครอบครัวที่บรรพบุรุษนับถือพระพุทธศาสนา พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย พาเข้าวัดตั้งแต่เล็กๆ โดยเฉพาะเทศกาล เทศน์ มหาชาติ จะพากันไปวัดตั้งแต่ตีสี่ตีห้า เพื่อจะได้ฟังพระสวด คาถา ฟัน ได้ครบ ๑,๐๐๐ คาถา ด้วยเชื่อกันว่าเมื่อตายจะได้ขึ้นสวรรค์

ก่อนนอน คุณพ่อคุณแม่ก็จะเล่านิทานที่เกี่ยวกับนรกสวรรค์ ให้ฟังเสมอๆ เช่น เรื่องเทพบุตร เทพธิดา ที่มีความสุขอยู่ในวิมาน สวยๆ หรือเรื่องพระมาลัยไปเทศน์โปรดสัตว์ที่เมืองนรก เป็นต้น ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความคิดคำนึงและจินตนาการไปต่างๆตามประสา เด็ก ทรรศนะที่มีต่อพระพุทธศาสนาในวัยขนาดนั้น คือ **ต้องทำความดีจึงจะได้ขึ้นสวรรค์แล้วก็ไม่อยากทำความชั่ว เพราะกลัวจะไปตกนรก** ความเชื่อเรื่องกรรมจึงมีมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก

เมื่อจบมัธยมต้นจากต่างจังหวัด ได้เข้ามาสอบเรียนต่อชั้น มัธยมปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา (รุ่น ๓๐) ในกรุงเทพฯ อาศัยอยู่กับครอบครัวมุสลิมซึ่งเขารักเหมือนลูกสาว คุณยายของบ้านเป็นชาวพุทธ และไปฟังเทศน์ที่วัดทุกวันอาทิตย์ ไปวัดโพธิ์บ้าง วัดพระแก้วบ้าง ข้าพเจ้าก็ตามคุณยายไปแล้วก็สังเกตว่าคนที่ไปวัด มีแต่คนแก่ๆ ข้าพเจ้าตอนนั้นอายุ ๑๘ ปี จึงเป็นคนเดียวที่อายุน้อยที่สุด

จบโรงเรียนเตรียมฯ ก็สอบเข้าเรียนที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬายาฯ พักที่หอพักนิสิตหญิงจุฬายาฯ (ปัจจุบันเป็นศูนย์การค้ามาบุญ)

ครอง) วันอาทิตย์ก็ได้ไปเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ วัด
บวรนิเวศ เป็นศิษย์ ท่านเจ้าคุณธมฺมสโร ภิกขุ (แจ่ม) ต่อมา
ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นที่พระราชบัณฑิต

จบปริญญาตรีแล้ว พรรคคณะที่มีต่อพระพุทธศาสนาก็ยังอยู่ใน
ระดับนรทสวรรณคดี ต่อเมื่อเรียนปริญญาโท สาขาปรัชญา ที่คณะและ
มหาวิทยาลัยเดิม ทำให้ความรู้ทางด้านพระพุทธศาสนากว้างขวาง
ขึ้น อาจารย์ผู้ให้ความรู้และเป็นแรงจูงใจให้หันมาศึกษาพระพุทธ
ศาสนาอย่างจริงจัง คือ ท่านรองศาสตราจารย์ ดร.สุนทร ณ รั้งมี
ส่วนพระสงฆ์นั้น ข้าพเจ้าเคารพและศรัทธา ท่านเจ้าคุณอาจารย์
พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต) ในความเป็นปราชญ์ทางด้านพระ
พุทธศาสนาของพระองค์ท่าน และท่านก็ได้ประสิทธิ์ประสาทความ
รู้ด้านปริยัติแก่ข้าพเจ้าด้วยความเมตตาอย่างหาที่เปรียบมิได้

ในด้านการปฏิบัติ ข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังเมื่อ
ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ เมื่อทางวิทยาลัยส่งให้เข้าอบรมปฏิบัติธรรม ที่วัด
อัมพวัน จ.สิงห์บุรี ข้าพเจ้าได้เป็นลูกศิษย์ของ พระเดชพระคุณ
หลวงพ่อจรัญ ตั้งแต่บัดนั้น (ปัจจุบันหลวงพ่อได้เลื่อนสมณศักดิ์
เป็นที่ พระราชสุทธินิพนธ์มงคล) และชีวิตก็พลิกผันหันเข้าหาธรรมะ
อย่างเต็มภาคภูมิ นับแต่บัดนั้นจนถึงบัดนี้ พรรคคณะที่มีต่อพระพุทธ
ศาสนาได้ก้าวพ้นจากระดับนรทสวรรณคดีขึ้นมา ข้าพเจ้าไม่ยากเกิด
ในสวรรค์ เพราะเป็นภูมิที่ยังต้องเวียนว่าย ข้าพเจ้ามีความใฝ่ฝันที่
จะข้ามพ้นจากสังสารสาคร แต่ก็คงจะเป็นได้เพียงความฝัน เพราะ
ยังปฏิบัติ ก็ยิ่งพบว่าการจะเข้าถึงมรรค ผล นิพพาน นั้นยากแสน
ยาก และหากผู้ปฏิบัติขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ก็อาจหลง
ทางได้ง่าย

การไปวัดอย่างสม่ำเสมอ และได้ฟังธรรมเทศนาจากท่านเจ้าคุณหลวงพ่อหลายต่อหลายครั้ง บางเรื่องก็ฟังซ้ำถึง ๖-๗ ครั้ง (แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเบื่อ) และความเป็นคนช่างจดช่างจำ เรื่องไฟไหม้เหล่าร้อนเท่าไฟนรก และสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม จึงเกิดขึ้น

ความปลาบปลื้มใจพูนทวีจนสุดจะพรรณนา เมื่องานเขียนของข้าพเจ้าได้รับความนิยมจากท่านผู้อ่านมากมายเกินความคาดหมาย ข้าพเจ้ารู้สึกปิติที่ได้ทำหน้าที่ช่วยเผยแผ่คำสอนของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อผู้ซึ่งดำเนินตามรอยบาทขององค์พระศาสดาอย่างแน่วแน่ ข้าพเจ้าจึง ได้บุญ จาก ธรรมัสสวนมัย และ ธรรมเทศนามัย ในเวลาเดียวกัน

ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อเป็นผู้มีพระคุณต่อข้าพเจ้ามาก ท่านเมตตาช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกอย่าง และยังสนับสนุนส่งเสริมให้ข้าพเจ้าไปเรียนปริญญาเอกที่ประเทศอินเดีย การได้ใช้ชีวิตในแดนพุทธภูมิ ทำให้ข้าพเจ้าได้ความรู้และประสบการณ์ด้านพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง ท่านอาจารย์ เขมานันทะ (พระมหาบาง สิมพลี) ได้เมตตาช่วยเหลือในเรื่องการสมัครเรียนที่ มหาวิทยาลัยมคธตลอดจนช่วยสงเคราะห์ให้ได้พำนักในวัดทิเบต อันเป็นวัดของฝ่ายมหายาน ข้าพเจ้าจึงได้ความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน เป็นกำไรชีวิต

ท้ายที่สุดนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นหนี้บุญคุณนิตยสาร กุลสตรี โดยเฉพาะ คุณยุพา งามสมจิตร ผู้ซึ่งข้าพเจ้าเคารพนับถือดุจครู อาจารย์ ด้วยท่านทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้เกิดในบรรณพิภพ

ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ แสดงคารวะและกตัญญูทเวทิตา ธรรมต่อท่านผู้มีพระคุณทุกท่านที่กล่าวข้างต้น และต่อท่านผู้อ่าน ที่ได้เมตตาช่วยคำจุนให้ข้าพเจ้ายืนหยัดอยู่ในโลกของตัวหนังสือได้อย่างมั่นใจ

ขอความเจริญในธรรมจงมีแต่ทุกๆท่านเทอญ

สุทัสสา อ่อนค้อม
กันยายน ๒๕๓๕



สารบัญ

	หน้า
๑ เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วง	๑
๒ นายบัวเขียว	๑๓
๓ พระบัวเขียว	๒๖
๔ ครูสุฤทธิ์	๓๖
๕ มารไม่มี บารมีไม่เกิด ประเสริฐไม่ได้	๔๗
๖ รัฐมนตรีกับคุณหญิง	๕๘
๗ คุณนายลำไย	๗๐
๘ ทำความดีต้องฝืนใจ	๘๓
๙ หลวงตาเฟื่อง	๙๕
๑๐ เรื่องของกรรมใครทำใครได้	๑๐๗
๑๑ วิธีแก้กรรมที่ดีที่สุด	๑๒๑
๑๒ นายจ้อย	๑๓๓
๑๓ โยมนินทาพระ	๑๔๕
๑๔ คุณนายดวงสุดา	๑๕๙
๑๕ อจินไตย ๔	๑๗๑
๑๖ นายอู่	๑๘๔
๑๗ หอประชุมเจริญชัย	๑๙๗
๑๘ กระจกวิเศษ	๒๐๘
๑๙ อุบาสิกาทองริน	๒๑๙

๒๐	นางบุญรับ	๒๓๑
๒๑	พยายาทนิวรรณ์	๒๔๔
๒๒	อุปชีวิกา	๒๕๖
๒๓	ก้อนหินพูดได้	๒๖๘
๒๔	สารพันปัญหา	๒๘๑
๒๕	ถ้ำแก่เส็ง	๒๙๓
๒๖	อาจารย์สาว	๓๐๕
๒๗	โยมปิ่น	๓๑๘
๒๘	น้ำมันหมด	๓๒๙
๒๙	นางกิมหง	๓๔๒
๓๐	คหบดี	๓๕๕
๓๑	คุณนายราตรี	๓๖๖
๓๒	แพทย์หญิงนลิน	๓๗๙
๓๓	พระในบ้าน	๓๙๑
๓๔	นายขุนทอง	๔๐๓
๓๕	เข้าถึงธรรม	๔๑๖
๓๖	ปลัดอำเภอ	๔๒๘
๓๗	วันสุดท้ายของชีวิต	๔๔๐
๓๘	ผลสมาบัติ	๔๕๒
๓๙	เมตตารธรรมคำจุนโลก	๔๖๔
๔๐	นางบุญพา	๔๗๗

๔๑	เจตภูต	๔๙๑
	๔๒ คุณหญิงอรอุษา	๔๐๔
๔๓	อาบัติปารชิก	๔๑๖
	๔๔ เงินวลศรี	๔๒๘
๔๕	คุณนายโสภิต	๔๔๐
	๔๖ พระพุทธโสธร	๔๕๒
๔๗	นางสาวเตย	๔๖๔
	๔๘ มรรยาทชาวพุทธ	๔๗๕
๔๙	นายฮิม	๔๘๖
	๕๐ หัวอกสะใภ้	๕๙๖
๕๑	อาจารย์ชิต	๖๑๑
	๕๒ พระฉัพภัญญา	๖๒๕
๕๓	บุรุษผู้มากับก้อนหิน	๖๓๘
	๕๔ นางมณฑา	๖๔๙
๕๕	แม่ชีเจียน	๖๖๔
	๕๖ เจ็ลิ่ง	๖๗๘
๕๗	มาตาปิตุคุณสูตร	๖๘๙
	๕๘ ฝึการพนัน	๗๐๑
๕๙	ดาเหล็งฮ้วย	๗๑๑
	๖๐ ใช้หนี้กกระสา	๗๒๒
๖๑	พระโลมสนาคเถระ	๗๓๒

๖๒	ตัวเงินตัวทอง	๗๔๔
๖๓	มงคลสูตร	๗๕๗
๖๔	สธนะที่แท้	๗๖๗
๖๕	นายสุเมธ	๗๗๙
๖๖	รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา	๗๙๐
๖๗	ทำกรรมแทนกันไม่ได้	๘๐๑
๖๘	ทิดบวบ	๘๑๑
๖๙	ใช้หนี้ค่าก่วยเดียว	๘๒๑
๗๐	คนปากโป้ง	๘๓๒
๗๑	เจ้าหมี่	๘๔๕
๗๒	เปิดป้ายร้านเสริมสวย	๘๕๕
๗๓	ถูกรางวัลที่หนึ่ง	๘๖๖
๗๔	เถ้าแกบัก	๘๗๗
๗๕	คุณหญิงปทุมทิพย์	๘๘๗
๗๖	คนรังแกเมีย	๘๙๙
๗๗	ทุนเสริมสมอง	๙๐๙
๗๘	อริยทรัพย์	๙๒๑
๗๙	เทศน์กัณฑ์สุดท้าย	๙๓๕
๘๐	อำลาญาติโยม	๙๔๕

ภาคผนวก

วิธีปฏิบัติธรรม ตามแนวทางของพระธรรมสิงหบุราจารย์ ๙๕๕

๑

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง

กิจวัตรประจำวันของท่านพระครูคือ ตื่นนอนตั้งแต่ตีสี่ แล้วปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานไปจนถึงหกโมงเช้า จากนั้นจึงจะออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ให้ชาวบ้านร้านถิ่นได้มีโอกาสสร้างคุณความดี ด้วยการบริจาคทาน เพื่อขจัดความตระหนี่เหนียวแน่นออกไปจากจิตใจ

ท่านพระครูถือว่า การเจริญวิปัสสนากรรมฐาน เป็นข้อวัตรปฏิบัติที่สำคัญเป็นลำดับแรก พระภิกษุสามเณรทุกรูปที่อาศัยอยู่ในวัดป่ามะม่วงแห่งนี้จะต้องปฏิบัติทุกวัน เพื่อขัดเกลากิเลสเครื่องเศร้าหมองในตัวให้ลดน้อยลง และต้องนำไปสั่งสอนผู้อื่นให้ปฏิบัติตามเป็นอันได้ประโยชน์ทั้งสองส่วน คือประโยชน์ตน และประโยชน์ท่าน

ในฐานะที่เป็นเจ้าอาวาส ท่านพระครูย้ำเตือนพระลูกวัดอยู่เสมอว่า “หน้าที่ของบรรพชิตที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ มีสามข้อคือ ศีลขารธรรม ปฏิบัติธรรม และสั่งสอนธรรม ผู้ใดเกียจคร้านละเลยต่อหน้าที่ถือว่าบวชเสียข้าวสุก และได้ชื่อว่ายังชีพอยู่ด้วยการเบียดเบียนชาวบ้าน พวกญาติโยมเขาไม่เลื่อมใสศรัทธาพระประเภทนี้”

“ถ้าอย่างนั้นพวกพระที่ตั้งตัวเป็นอาจารย์ใบ้หวย รับปลุก

เสกลงเลขยันต์ ก็ไม่ได้ทำหน้าที่ของพระไช้โหมครีบหลวงพ่อกับ พระ
บวชใหม่รูปหนึ่งถามขึ้น

“ฉันไม่อยากเรียกคนประเภทนั้นว่าพระ เรียกว่าพวกอาศัย
ผ้าเหลืองหากินดูจะเหมาะกว่า คนสมัยนี้มักหากินกันแปลกๆ ไม่
ยักกล้าวาปกแล้วกรรม”

“เขาคงไม่เชื่อว่าวาปกกรรมมีจริงกระมังครับ”

“แต่บางคนทั้งๆที่เชื่อก็ยังทำ ฉันไม่อยากจะพูด พระบาง
องค์เป็นถึงท่านเจ้าคุณแต่เบื้องหลัง...อย่าพูดดีกว่า ฉันไม่อยากพูด
เรื่องนี้ มันกระทบกระเทือนสถาบันสงฆ์ เพราะพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติ
ชอบยังมีอีกมาก” ท่านพระครูพูดอย่างปลงตก

“หลวงพ่อกับ ผมเคยฟังมาว่า ท่านเจ้าคุณบางองค์ค้ายา
เสพติดจริงหรือเปล่าครับ” ภิกษุหนุ่มถามอีก

“อย่าคิดอะไรมาก ตั้งหน้าตั้งตาเจริญกรรมฐานไปดีกว่า บาง
ครั้งการรู้อะไรหลายๆ มันก็เป็นภัยกับตัวเราเอง คิดเสียว่า ชั่วช่วง
ชีวิตช่วงสงฆ์ พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า สัตวโลกยอมเป็นไปตาม
กรรม บุคคลหว่านพืชเช่นไร ย่อมได้รับผลเช่นนั้น ทำดียอมได้ดี
ทำชั่วยอมได้ชั่ว นี่เป็นสัจธรรม”

“ครับ ผมสบายใจมากที่ได้มาบวชอยู่วัดนี้” ผู้บวชใหม่พูด
อย่างปลาบปล้ำ

“ที่นี่ไม่รับคนโกนหัวห่มผ้าเหลือง แต่ไม่ทำหน้าที่ของพระ
ใครมาอยู่วัดนี้แล้วไม่เอากรรมฐานก็นิมนต์ไปอยู่วัดอื่น ฉันต้องการ
คุณภาพไม่ใช่ปริมาณ ขึ้นชื่อว่าสงฆ์ต้องเป็น **สุปฏิปันโน** ที่แท้จริง
จึงจะได้ชื่อว่า เป็นศากยบุตรอย่างสมบูรณ์แบบ” ท่านพระครูพูด
เสียงหนักแน่น ชื่อเสียงด้านความเคร่งครัดในการปฏิบัติของพระ
วัดนี้ขจรขจายไปทั่วทุกสารทิศ ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ผู้มุ่งปฏิบัติ

เพื่อความสงบทางจิต พวกมันมุ่งหน้ามายังวัดแห่งนี้ซึ่งตั้งเป็นสำนัก
วิปัสสนากรรมฐานและมีชื่อเสียงโด่งดังมานาน

กุฏิกรรมฐานถูกสร้างขึ้นหลังแล้วหลังเล่าจนเต็มบริเวณวัด
กระนั้นก็ยังไมเพียงพอแก่ความต้องการของบรรดาผู้แสวงหา
โมกขธรรม ผู้ไม่ถือว่าเรื่องที่พักอาศัยเป็นอุปสรรคต่อการสร้างบุญ
บารมี ด้วยเหตุนี้จึงมักปรากฏอยู่เสมอที่พวกเขาพากันไปกางกลด
อยู่นอกวัดโดยไม่อาทรต่อความร้อนหนาวของอากาศ ขอเพียงให้
จิตสงบเย็นเป็นพอ

เช้าวันหนึ่งในต้นเดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๑๖ หลัง
จากที่ท่านพระครูปฏิบัติกรรมฐานเสร็จก็เตรียมตัวออกบิณฑบาต
โปรดสัตว์ โดยมีลูกศิษย์หิ้วบิณฑบาตเดินตามหลัง เมื่อท่านอุ้มบาตร
เดินออกมาถึงหน้าประตูเข้าวัด ก็พบชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งอายุราว ๑
สามสิบปี สะพายกระเป๋าเสื้อผ้าใบย่อมไว้บนบ่าข้างขวา เดินเข้า
มานั่งยองๆ ยกมือไหว้แล้วถามท่านด้วยอาการตื่นเต็นว่า “ท่าน
...ท่านพระครูเจริญเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงใช่หรือเปล่าครับ” เสียง
ที่พูดฟังแปร่งหู แสดงว่าไม่ใช่คนถิ่นนี้

“ฉันนี่แหละ เธอคงไม่ใช่คนแถวนี้ใช่ไหม” ท่านถาม ท่า
ทางเขาดีใจและประหลาดใจระคนกัน รีบตอบท่านว่า

“ครับ ผมมาจากกาฬสินธุ์”

“มีธุระอะไรกับฉันหรือ”

“มีครับ สำคัญมาก แต่...ผม...คือ...มันเป็นความลับครับ”
เขาพูดอีกๆ อักๆ ครั้นจะบอกไปตามตรงว่าไม่อยากจะให้ลูกศิษย์ของ
ท่านรู้ ก็เกรงว่าเจ้าหมอนั้นจะตั้งตัวเป็นศัตรู

“เออละ ฉันเข้าใจ ว่าแต่ว่าธุระของเธอด่วนมากหรือเปล่า
ถ้าไม่รีบร้อน รอฉันกลับจากบิณฑบาตเสียก่อนจะได้ไหม” เจ้า

อวาสาวัตป่ามะม่วงหาทางออกให้

“ได้ครับ ได้ ผมจะรอท่านอยู่ตรงนี้” ชายต่างถิ่นตอบท่านพระครูตั้งสติกำหนด เห็นหนอ แล้วเฟ่งสายตาไปที่หน้าผากของเขา ก็ได้ว่าบุคคลผู้นี้มิได้มาร้าย จึงชี้มือไปที่กุฏิของท่านแล้วพูดว่า

“ไปนั่งรอที่กุฏิของฉันดีกว่า นั่นหลังนั้น” ชายหนุ่มยกมือไหว้อีกครั้ง แล้วจึงเดินไปรออยู่ที่กุฏิตามคำสั่งของท่าน เขาดีใจและแปลกใจมากที่เหตุการณ์ช่างตรงกับความฝัน พระรูปนั้นมาปรากฏให้เขาเห็นในฝันตติๆ กันถึงสามคืนจนเขาจำท่านได้ติดตาช่างเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

เขาปลดกระเป่าออกจากบ่าวางลงที่พื้น แล้วเดินสำรวจไปรอบๆ วัด ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนไปจากสิ่งที่เขาเห็นในฝัน เสียงประหลาดสั่งให้เขามา แกักรรรม ที่วัดแห่งนี้ บอกชื่อวัด ที่ตั้ง พร้อมทั้งชื่อสมภารเสร็จสรรพ เขาสู้อุตสาหะเดินทางดั้นด้นมาเพื่อจะพิสูจน์ และก็ได้พบแล้ว เพียงแต่ยังไม่รู้เท่านั้นว่า แกักรรรม เป็นอย่างไร แต่ก็แปลกที่เสียงนั้นช่างไม่เหมือนกับเสียงของท่านพระครูเลยสักนิด มันก้องกังวานและดูมีอำนาจลึกลับอย่างไรชอบกล จะเป็นเสียงใครกันหนอ คงจะต้องถามท่านพระครูดู ท่านคงจะรู้ เขาแน่ใจว่าท่านต้องรู้

เกือบแปดนาฬิกาท่านพระครูและลูกศิษย์จึงกลับมา ท่านวางบาตรไว้บนอาสนะแล้วจึงเข้าไปล้างมือล้างเท้าในห้องน้ำ ลูกศิษย์จัดเตรียมสำรับไว้พร้อมแล้วจึงถอยออกมานั่งคอยรับใช้อยู่ห่างๆ

ท่านพระครูตั้งสติพิจารณาอาหารแล้วจึงลงมือฉันพร้อมทั้งทำกรรมฐานเริ่มตั้งแต่ เห็นหนอ...ตัก...ยก...มา...อ้า...ใส่...เคี้ยว...กลืน

ทุกอิริยาบถถูกกำกับด้วย หน่อ ข้าวแต่ละคำจึงถูกท่านฉันอย่างมีสติ

ฉันเสร็จ ลูกศิษย์ยกสำรับลงมาวางที่พื้นเพื่อจะกินอาหารที่เหลือและเก็บไว้กินมือกลางวันกับมือเย็น ส่วนท่านพระครูท่านฉันมือเดียว บางวันงานยุ่งมากก็ไม่ฉัน ไม่จำวัด แต่ท่านก็ไม่มีอาการอ่อนเพลียหรือเมื่อยล้า เพราะอยู่ด้วยอำนาจของสมาธิที่คนธรรมดาๆ ไม่อาจทำเช่นนั้นได้

“เ้า กินข้าวกินปลาเสียก่อน มีเรื่องอะไรค่อยว่ากันทีหลัง” ท่านบอกชายแปลกหน้า ลูกศิษย์วัดตักข้าวใส่จานสองจานแล้วเรียกเขามาร่วมวง ท่านพระครูลุกออกไปแปร่งพื้นบ้านปากในห้องน้ำ

รับประทานอาหารเสร็จ ชายหนุ่มช่วยลูกศิษย์วัดล้างจานเสร็จแล้วจึงเข้าไปหาท่านพระครู เห็นท่านนั่งขัดสมาธิที่นั่งท่านนั้นบ้าง ลูกศิษย์วัดต้องมากระซิบบว่า ให้นั่งพับเพียบ

“เธอชื่ออะไร มาที่นี่ได้อย่างไร” ท่านพระครูถาม

“บัวเหี่ยวครับ ผมเดินมา” ชายหนุ่มผู้มีนามว่าบัวเหี่ยวตอบ

“เดินมาจากไหน คงไม่ใช่จากกาฬสินธุ์นะ”

“ครับ ผมเดินมาจากกาฬสินธุ์ กว่าจะถึงที่นี่กินเวลาสิบห้าวันพอดี” เขาตอบ

“ทำไมถึงไม่ขึ้นรถมาล่ะ รถโดยสารมือออกเยอะแยะ”

“ในฝันเขาบอกให้เดินมาครับ”

“อ้อ เชื้อฝัน” ท่านพระครูยิ้มอย่างใจดี บางครั้งคนที่มาหาท่านก็มีเรื่องแปลกๆ มาเล่าให้ฟังเสมอๆ

“เอ ชื่อแปลกดีนี่นะ ฟังเหมือนชื่อญวน เป็นญวนหรือเปล่า” ท่านวกกลับมาถามเรื่องชื่อ

“ผม...อ้อ...เป็นไทยครับ” นายบัวเหียวรีบตอบ เขากลัว
ท่านพระครูจะไม่ยอมให้บวช ถ้ารู้ว่าเป็นคนญวน

“แล้วไปยังไงมายังไง จึงได้มาถึงที่นี่”

“เรื่องมันแปลกประหลาดมากเขี้ยวครับ ท่านพระครู”

“เรียกฉันว่าหลวงพ่อก็เหมือนที่คนอื่นเขาเรียกก็แล้วกัน”

“ครับ หลวงพ่อ ผมจะเล่าให้หลวงพ่อฟังตั้งแต่ต้นเลยนะ
ครับ” ชายหนุ่มนิ่งไปอีดีใจหนึ่งเหมือนจะทบทวนความทรงจำ แล้ว
จึงเริ่มต้นเล่า

“ผมเกิดที่จังหวัดกาฬสินธุ์ พ่อกับแม่ทำงานอยู่ในโรงฆ่า
สัตว์ พ่อมีหน้าที่ชำวัวฆ่าควาย ซึ่งวันหนึ่งๆ จะฆ่าหลายตัว ส่วน
แม่ก็ช่วยแลเนื้อ หนัง กระดูก ตลอดจนพวกเครื่องในออกจากกัน
เพื่อเตรียมส่งขาย มีร้านค้าย่อยมารับเอาไปขายราวๆตีสี่ ผมก็เกิด
และโตมาในโรงฆ่าสัตว์ ได้เห็นพ่อกับแม่ทำงานทุกวัน ถ้าแก่เขา
ให้พวกเรากินอยู่ในนั้นเสร็จ เมื่อผมโต พ่อก็พาไปเข้าโรงเรียน
รัฐบาล พ่อจบประถมสี่ จึงออกมาช่วยพ่อแม่ทำงาน แรกๆ ก็ช่วย
แม่แลเนื้อ พ่อโตอายุสิบสี่สิบห้า ก็ช่วยพ่อชำวัวควาย ปีต่อมา พ่อ
ตาย ถ้าแก่เลยให้ผมทำงานแทนพ่อ....”

“พ่อเธอเป็นอะไรตาย” ท่านพระครูถามขึ้น นายบัวเหียว
นิ่งไปพักใหญ่ๆ เมื่อถูกถามเรื่องที่ทำให้สะเทือนใจ ในที่สุดจึงเล่า
ให้ท่านฟังว่า “พ่อถูกแม่แทงตายครับ พ่อผมแกชอบกินเหล้า พอเมา
แล้วก็หาเรื่องทะเลาะกับแม่ วันที่แกจะตายนั้น แกเมามาก ถึงกับ
ลงไม้ลงมือกับแม่ แม่สู้ไม่ไหว เลยคว้ามีดที่ใช้แทงคอสัตว์นั้น แแทง
พ่อ” ถึงตอนนี้เขาหยุดเล่า ภาพเหตุการณ์สยดสยองในครั้งนั้นผุด
ขึ้นในความทรงจำ มันแจ่มจ้าชัดเจนเหมือนกับเพิ่งเกิดขึ้น ทั้งที่
วันเวลาล่วงเลยมาถึงสิบปีแล้ว

“แม่เธอก็ต้องติดคุณนะซี”

“ครับ แม่ถูกจับฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ศาลตัดสินให้จำคุกยี่สิบปีแต่ลดให้ครึ่งหนึ่ง เพราะแม่รับสารภาพ พอปี ๒๕๐๖ ก็ได้รับการลดโทษอีกครึ่งหนึ่ง เนื่องในโอกาสที่ในหลวงอายุสามรอบ”

“เป็นคนไทยต้องพูดราชาศัพท์ได้ เขาเรียกว่า ทรงเจริญพระชนมายุครบสามสิบหกพรรษา” ท่านพระครูขัดขัน นายบัวเฮียวหน้าซีดรีบแก้ตัวเป็นพัลวัน

“ผมจบแค่ ป.๔ พุดไม่เป็นหรอก แต่ผมก็เป็นคนไทย”

“เออละ เออละ ไหนเล่าต่อไปซี”

“ครับ แม่ติดคุกอยู่ห้าปี พอออกจากคุก ก็มาทำงานอยู่ที่เก่า ผมก็อยู่กับแม่มาเรื่อยๆ กระทั่งผมอายุได้ยี่สิบห้าปี ก็มีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้นกับผม หลวงพ่ออาจไม่เชื่อก็ได้” เขาหยุดเล่าและมองหน้าท่านเหมือนจะหยั่งดูท่าทีของอีกฝ่าย

“เล่าไปเถอะ เชื่อหรือไม่เชื่อแล้วฉันจะบอกทีหลัง” ท่านพระครูกล่าวเสียงเรียบ ชายหนุ่มจึงเล่าต่อไปว่า

“คือเมื่อปีที่แล้ว ผมฝันประหลาดติดๆ กันถึงสามคืน ตอนที่ฝันผมกำลังเคลิ้มๆ จะว่าหลับก็ไม่ใช่ ตื่นอยู่ก็ไม่เชิง ในฝันผมเห็นแสงสว่างวาบขึ้น แล้วเห็นหลวงพ่ เห็นวัด ภาพที่เห็นในฝันนั้นชัดเจนมาก จากนั้นก็มีเสียงก้องกังวานดังขึ้น ไม่ทราบว่าเป็นเสียงใคร แต่คงไม่ใช่เสียงหลวงพ่ มันเหมือนลอยมาจากอากาศ เสียงนั้นบอกว่า บัวเฮียว ภาพที่เห็นคือวัดป่ามะม่วง พระรูปนั้นชื่อพระครูเจริญเป็นเจ้าของเจ้าจงไปหาท่าน แล้วให้ท่านบวชให้วัดนี้อยู่ทางทิศตะวันตก ให้เจ้าเดินทางไปสิบห้าวันก็จะถึงวัด เจ้าจะสามารถแก้กรรมได้ที่วัดนี้ แล้วภาพและเสียงก็หายไป ผมสะดุ้ง

ตื่น ก็ได้เวลาทำงานพอดี ตอนแรกผมไม่ได้ใส่ใจ คิดว่า กินมาก ก็ผิ้มมาก พอคืนที่สองที่สามก็ผิ้มแบบเดียวกันนี้อีก เล่าให้แม่ฟัง แกก็บอกให้ลองทำตามผิ้มดู ผมจึงไปขอลางานเก้าแก็ แกไม่ให้ลา เพราะไม่มีคนแทน ผมก็ไม่วู้จะทำยังงี้ ก็ทำงานมาอีกปีหนึ่งแล้ว ก็ได้โอกาสเมื่อแม่มีผิ้มใหม่ คือผิ้มใหม่แม่สมัครมาทำงานแทนผม เก้าแก็เลยยอมให้ลาออกและเดินทางมานี้แหละครับ”

“แล้วตอนนั้นแม่ของเธออายุเท่าไร”

“สี่สิบกว่าครับ”

“อ้อ สี่สิบกว่ายังแต่งงานใหม่ได้” ท่านพระครูพูดยิ้มๆ

“ครับ อ้อ พ่อใหม่ผมอายุแก่กว่าผมสักสองสามปีเห็นจะ
ได้”

“เรียกว่าได้ผิ้มเด็กครวลูกกว่างั้นเถอะ”

“ครับ แต่เขาเป็นคนดี ขยันขันแข็งแล้วก็ไม่กินเหล้า” นาย บัวเขียวพูดราวกับว่า ความดีของพ่อเลี้ยงจะทำให้ความผิดของแม่ ลดน้อยลง เพราะการแต่งงานกับเด็กครวลูกครวหลาน ถือเป็น เรื่องผิดในสายตาของคนทั่วไป ถึงจะมีบางคนว่าไม่ผิด แต่อย่าง น้อยมันก็ผิดปกติ

ท่านพระครูเชื่อตามที่ชายหนุ่มเล่ามาทุกประการ แต่เพื่อความแน่ใจจำเป็นต้องมีการตรวจสอบ คิดดังนั้นท่านจึงตั้งสติ กำหนด เห็นหนอ อีกครั้ง และได้รู้ว่าสิ่งที่เขาเล่ามาเป็นความจริงเกือบทั้งหมด ยกเว้นเรื่องเดียวคือ พ่อหนุ่มผู้นี้เป็นคนญวน ไม่ใช่คนไทย ท่านเข้าใจถึงสาเหตุที่เขาต้องพูดปด และคนที่พูดปดได้ก็เพราะจิตยังหยาบ ต่อเมื่อปฏิบัติกรรมฐานจนจิตละเอียด ประณีตขึ้น ก็จะเกิดหิริโอตตบปะ คือ ความละอายและเกรงกลัวต่อบาป เมื่อนั้นเขาก็จะเลิกทำชั่ว พูดชั่ว และคิดชั่ว

“ผมไม่เข้าใจว่าทำไมเสียงนั้นถึงบอกให้ผมมาแก้กรรมที่วัดนี้ ผมมีกรรมอะไรที่ต้องแก้ ในเมื่อผมไม่เคยทำเวรทำกรรมกับใคร” หนูม้วยเกือบสามสิบเอ๋ยขึ้น เขายังไม่รู้เรื่องบาปบุญคุณโทษ การเติบโตมาในโรงฆ่าสัตว์ ได้เห็น ได้ทำปาณาติบาตจนชิน ทำให้จิตใจของเขาหยาบกระด้างเกินกว่าคนปกติ

“ลองนึกดูให้ดี ๆ ซิ ถ้าเหตุไม่มีแล้วผลมันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร” ท่านพระครูลองทดสอบคุณสมบัตินทางใจของเขา นายบัวเสียวหนึ่งนึกอยู่หลายนาที แต่ก็นึกไม่ออก จึงปฏิเสธเสียงหนักแน่น

“ไม่เคยจริง ๆ ครับ ตั้งแต่จำความได้ ผมไม่เคยทำร้ายใคร ไม่เคยลักขโมย ไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อน”

“ไม่จริงมั้ง” ท่านพระครูขัดขึ้น

“จริงครับหลวงพ่อ ผมสาบานได้”

“อย่าเลย ฉันไม่ชอบการสวดสาบาน เอาเถอะ ถ้ายังนึกไม่ออกก็ไม่ใช่ไร แต่เธอไม่สงสัยบ้างเลยหรือว่า ในเมื่อเธอไม่เคยทำบาปแล้ว ทำไมถึงเกิดนิมิตว่าต้องมาแก้กรรมที่นี้ สิ่งที่คุณเล่ามานั้นไม่ใช่ความฝันแน่นอน เขาเรียกว่านิมิต คนที่จะเห็นนิมิตเช่นนี้ได้จะต้องเป็นคนโชคดี เพราะเรื่องอย่างนี้ไม่เกิดกับใครง่าย ๆ เหมือนคนที่ตายไปตกนรกแล้วกลับฟื้นขึ้นมาเล่าให้คนอื่นฟังนั้นเป็นคนโชคดีมาก”

“ทำไมหลวงพ่อถึงคิดว่า คนที่ไปตกนรกเป็นคนโชคดีเล่าครับ” ชายหนุ่มถามอย่างสงสัย

“ไม่เรียกว่าโชคดี แล้วจะเรียกอะไร ก็คนประเภทนี้มีสักกี่คนกันเล่า ที่โชคดีเพราะเขาได้กลับมาแก้ตัวอีกครั้ง ฉันเห็นมานานักต่อหน้าแล้ว พวกคนที่ว่าไม่เชื่อนรก พอฟื้นขึ้นมาก็เห็นรีบทำบุญสร้างคุณความดีกันทุกราย เพราะได้ไปเห็นของจริงมาแล้ว พอเขา

ทำดี เมื่อตายลงอีกครั้งก็ไม่ต้องไปเกิดในอบายภูมิ” ท่านพระครูอุธิบาย

“อบายภูมิแปลว่านรกหรือครับ” คนฟังเริ่มสนใจด้วยโอละองของ บุญเก่า ยังพอมีเชื้อเหลือหลงอยู่บ้าง

“อบายภูมิ หมายถึง ภูมิที่ไม่เจริญ ได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย และเดรัจฉาน คนที่ทำความชั่ว เมื่อตายลงจะไปเกิดในอบายภูมินี้”

“ทำอะไรบ้างครับจึงจะเรียกว่าทำชั่ว” เขาถามอีก

“ก็ละเมิดศีลห้านี้แหละ รู้จักศีลใหม่ละ พ่อแม่เคยพาไปทำบุญที่วัดบ้างหรือเปล่า” ท่านพระครูถามทั้งที่รู้คำตอบดี เห็นหนอ ทำให้ท่านรู้สึกหงุดหงิดของบุรุษผู้นี้อย่างทะลุปรุโปร่ง

“ไม่เคยครับ พ่อกับแม่ไม่เคยเข้าวัดไปทำบุญ แต่ถ้าเข้าไปดูหนังดูลิเกในวัดละก็บ่อย” ตอบอย่างพาซื่อ

“ถ้าอย่างนั้น เธอก็ไม่รู้ชะชิวว่าการกระทำที่ละเมิดศีลห้ามีอะไรบ้าง อยากรู้ไหมละ”

“อยากครับ หลวงพ่อช่วยบอกผมหน่อยเถิดครับ”

“นั้นก็ตั้งใจฟังให้ดีนะ การกระทำที่ละเมิดศีลก็ได้แก่ การฆ่าสัตว์ การลักขโมย การเป็นชู้กับลูกเมียคนอื่น การพูดปด และการดื่มสุราเมรัย” ท่านพระครูอุธิบาย เพราะถือว่าการสั่งสอนธรรมเป็นหน้าที่ของพระโดยตรง

ได้ฟังถ้อยคำของเจ้าอาวาส นายบัวเหี่ยวรู้สึกสะท้านสะเทือนในหัวใจ เขาละเมิดศีลไปสองข้อแล้ว คือฆ่าสัตว์กับพูดปด ส่วนอีกสามข้อยังไม่เคยทำ โดยเฉพาะข้อสุดท้ายนั้น เขาจะไม่ล่วงละเมิดเป็นอันขาด ก็ไม่ใช่เพราะดื่มสุราเมรัยหรือ พ่อจึงต้องจบชีวิตลงอย่างอเนจอนาถ

“หลวงพ่อกับ ข้าสัตว์ก็บาปด้วยหรือครับ” เขากังขา
“แน่นอน”

“ถ้าอย่างนั้น ผมคงบาปมากเลย เพราะฆ่าวัวฆ่าควายทุก
วัน ยกเว้นวันพระซึ่งทางการเขาห้าม ผมคิดว่าฆ่าคนถึงจะบาป”
ชายหนุ่มเพิ่งจะเข้าใจสิ่งแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดูได้หล່หลอม
ให้เขาเป็นผู้มีจิตใจหายาบกระด้าง แต่โดยเนื้อแท้แล้วเขาเป็นคนจิตใจดี
มีเมตตา กรุณา และด้วยเหตุนี้ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีจึงบังเกิด
ขึ้น เมื่อกุศลผลบุญแต่ปางก่อนคลอใจให้มาพบกัลยาณมิตร

“ทีนี้ เธอคงรู้แล้วซินะว่า ทำไมถึงต้องแก้กรรม” ท่านพระ
ครูถามเขา

“ครับ” นายบัวเฮียวตอบ เขาก็มองหน้าหนึ่งด้วยความรู้สึก
ละอายใจ ที่โกหกท่านเรื่องเชื้อชาติของตน ในที่สุดจึงตัดสินใจถาม
ขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ คนที่ไม่ใช่คนไทยจะบวชที่วัดนี้ได้ไหม
ครับ”

“ทำไมจะไม่ได้เล่า ทีนี้ไม่จำกัดเชื้อชาติ ถ้ามีจิตศรัทธามา
ขอบวชและมีคุณสมบัติครบ ก็บวชได้ทั้งนั้น” ท่านพระครูตอบ

“แล้วคุณสมบัติที่ว่า มีอะไรบ้างครับ”

“อันดับแรก ก็ต้องเป็นคนมีอายุครบ ๓๒ ไม่พิการพิการ
หรือบ้า ไบ้ บอด หนวก แล้วก็ต้องได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ หรือถ้า
มีเมีย ก็ต้องให้เมียอนุญาต”

“ถ้าเมียไม่มีแล้วพ่อตาย จะบวชได้ไหมครับ”

“ก็แม่อนุญาตหรือเปล่าเล่า”

“อนุญาตครับ”

“ถ้าเช่นนั้นก็บวชได้ไม่มีปัญหา ถามทำไมหรือ” ท่านแกั่ง

ถามไปอย่างนั้นเอง ความจริงท่านรู้วาระจิตของชายที่นั่งตรงหน้า
หมดสิ้นแล้ว

“หลวงพ่อกับผม ผมต้องขอโทษที่โกหกหลวงพ่อ” หากได้
รับการศึกษาอบรมมาดีกว่านี้ นายบัวเหี่ยวคงจะพูดว่า “พระเดช
พระคุณหลวงพ่อขอรับ กระผมต้องกราบขออภัยที่มีได้พูดความจริง
กับหลวงพ่อ...”

“ขอโทษเรื่องอะไรหรือ”

“เรื่องที่ผมโกหกว่าเป็นคนไทยนะครับ ความจริงแล้ว ผมไม่
ใช่คนไทย พ่อแม่ผมเป็นญวน แต่ผมเกิดในเมืองไทยจึงได้สัญชาติ
ไทย แต่เชื้อชาติญวน”

“แล้วทำไมต้องพูดไปด้วยเล่า” แม้ท่านพระครูจะล่วงรู้
เหตุผลในของเขาเป็นอย่างดี หากท่านก็จำต้องถามเพื่อให้เขา
ได้พูดออกมา อันเป็นหลักฐานยืนยันว่า เขาได้ขอขมาในความ
ผิดนั้นแล้ว

“ก็ถ้าพูดความจริง ผมกลัวหลวงพ่อกจะไม่ยอมรับบวชให้
ผมครับ” เขาตอบ

“อ้าวแล้วกัน นี่ฉันไปรับปากรับคำว่าจะบวชให้เธอตั้งแต่
เมื่อไร” ท่านตั้งใจจะล้อเล่น แต่นายบัวเหี่ยวเข้าใจว่าท่านพูดจริง
ใจที่กำลังฟูฟ่องนั้นก็กลับฟูบแฟบลงเสียทันใด



๒

นายบัวเฮียว

นายบัวเฮียวนั่งพับเพียบมานานจนรู้สึกเมื่อย จึงเปลี่ยนเป็นนั่งชันเข่า รู้สึกผัดหวังอย่างรุนแรงที่ท่านพระครูปฏิเสฐที่จะบวชให้ เขามองท่านตาละห้อย คิดหาถ้อยคำที่จะพูดอ่อนวอนท่าน หากก็คิดไม่ออกจึงไม่มีคำพูดใดๆ เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากค่อนข้างหนาคู่ นั้น เห็นท่าทางผัดหวังของเขา ท่านพระครูให้นึกสงสาร จึงพูดขึ้นว่า

“ฉันพูดเล่นหรือกนะ เอาเถอะในเมื่ออยากบวชก็จะบวชให้ เธออ่านหนังสือออกไม่ใช่หรือ จบประณมสินีนะ” ใจที่ฟูพองกลับฟูฟ่องขึ้นอีกครั้ง จึงตอบท่านว่า “ครับ พออ่านออกเขียนได้”

“ดีแล้ว ต้องหัดท่องคำบาลีที่เรียกกันว่า ขานนาค ให้คล่องท่องได้เมื่อไรก็บวชให้เมื่อนั้น”

“ใช้เวลาสักกี่วันครับหลวงพ่อกว่าที่จะท่องได้” ถามอย่างปิติ

“ก็ต้องแล้วแต่เธอ ถ้าความจำดีก็ได้เร็ว ไม่เกินสามวันเจ็ดวันก็ได้ แต่ถ้าความจำไม่ดีก็อาจต้องใช้เวลาเป็นเดือน เอาละ เตียวจะหาพระให้มาเป็นพี่เลี้ยงคอยดูแลบอกกล่าว ฉันไม่ค่อยมีเวลา ต้องคอยรับแขกที่มาเข้ากรรมฐาน บางวันเขาก็นิมนต์ไปบรรยายธรรมตามที่ต่างๆ ครั้นจะไม่รับนิมนต์เขาก็จะติฉินนินทาเอาได้ ว่าไม่

ทำหน้าที่พระ” ประโยคหลังท่านบ่นกลายๆ

“พระที่หลวงพ่อบอกว่าอยู่ที่ไหนครับ”

“อยู่วัดนี้แหละ สมชายมานี่หน่อยซิ” ท่านเรียกลูกศิษย์
วัดซึ่งกำลังทำความสะอาดกุฏิอยู่ชั้นบน เด็กหนุ่มคลานเข้ามาหา
ท่าน แล้วจึงถาม

“หลวงพ่อบอกมีอะไรจะใช้ผมหรือครับ”

“ช่วยไปดูซิว่าพระมหาบุญอยู่หรือเปล่า ถ้าอยู่บอกให้มา
พบฉันหน่อย มีธุระจะพูดด้วย” เด็กหนุ่มคลานออกไปจนถึงประตู
แล้วจึงลุกขึ้นเดิน สักครูก็กลับมาพร้อมพระรูปหนึ่งอายุประมาณ
สี่สิบปี เมื่อมาถึง ภิกษุรูปนั้นนั่งลงกราบเบญจางคประดิษฐ์ แล้ว
จึงถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อบอกมีอะไรจะให้ผมรับใช้หรือครับ”

“นี่เขาจะมาขอบวช จะให้ท่านช่วยสอนเรื่องการเตรียมตัว
บวช รู้จักท่านมหาเสียวชิวเสียว” นายบัวเสียวยกมือไหว้แบบเดียวกับ
ที่ไหว้ท่านพระครู พร้อมกับยิ้มให้พระมหาบุญ

“ต้องสอนเรื่องการกราบการไหว้ให้ด้วย คงหนักหน่อยนะ
นึกว่าเอาบุญก็แล้วกัน” ท่านพระครูพูดอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะช่วยดูแลให้ดีที่สุด หลวงพ่อบอกใจได้
แล้วจะให้เขาพักที่ไหนครับ”

“คงต้องให้อยู่กุฏิเดียวกับท่านมหาไปก่อน ออกพรรษามี
กุฏิว่าง แล้วค่อยให้แยก อีกสองวันพระก็จะออกพรรษาแล้วนี่นะ
ทนอดอดไปก่อนนะบัวเสียว”

“ไม่เป็นไรครับ ผมต้องขอบคุณหลวงพ่อบอกและท่านมหาที่ช่วยเหลือผมมาก”

คำพูดนั้นไม่ไพเราะนัก ทว่าก็ออกมาจากใจจริง

“เอาละ เป็นอันว่าเสร็จธุระแล้ว ท่านมหาพาไปที่กุฎิเลย มีอะไรขัดข้องก็มาบอกฉันได้ ขอให้เชื่อฟังท่านมหาเขานะบัวเฮี้ยว นะ” ท่านหันไปสั่งนายบัวเฮี้ยว ชายหนุ่มรับคำแข็งขัน พระมหาบุญกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วจึงบอกให้นายบัวเฮี้ยวกราบบังนุญม้วนทำตามอย่างว่าง่ายแม้ท่าทางจะดูเก๋ๆกึ่งๆ ด้วยไม่เคยทำมาก่อน

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา หากผู้ใดเดินผ่านกุฎิของพระมหาบุญก็จะได้ยินเสียง เกสา โลมา นขา หนุตา ตใจ ตใจ หนุตา นขา โลมา เกสา ... หรือไม่ก็เป็น ... อุกาส วนทามิ ภนฺเต สพุพฺ อปรารฺ ขมถ เม ภนฺเต ดังออกมาจากกุฎิ บางครั้งก็เป็นเสียงสวดยถาสัพพี บางวันก็เป็นเสียงสวดธรรมจักร แล้วแต่ว่าใครจะผ่านไปได้ยินตอนใด

พระมหาบุญลงความเห็นไว้ว่า แม้นายบัวเฮี้ยวจะดูเป็นคนเซ่อๆ ซ้ำๆ แต่ก็ว่านอนสอนง่าย และมีความจำเป็นเลิศ ชั่วเวลาเพียงสี่วัน เขาก็สามารถท่อง ขานนาค ได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องแม่นยำ การกราบการไหว้ก็ทำได้สวยงาม ดูไม่เคยอะเขินขัดหูขัดตาเหมือนตอนที่มาใหม่ๆ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรับฟังรายงานจากพระมหาบุญด้วยความยินดี

ก่อนออกพรรษาห้าวัน นายบัวเฮี้ยวก็เข้าพิธีอุปสมบท โดยมีท่านพระครูเจริญเป็นพระอุปัชฌาย์ พระคู่สวดได้แก่ พระมหาบุญซึ่งรับหน้าที่เป็นพระกรรมวาจาจารย์ กับพระมหาเปล่งเป็นพระอนุสาวนาจารย์ อีก ๒๕ รูปเป็นพระอันดับ ทุกรูปล้วนเป็นพระวัดป่ามะม่วงทั้งสิ้น

วันที่นายบัวเฮี้ยวบวช ท่านพระครูงดออกบิณฑบาตโปรดสัตว์หนึ่งวัน เมื่อออกจากกรรมฐานในตอนเช้าแล้ว จึงจัดการให้

ช่างตัดผมมาโกนผมให้นายบัวเฮี้ยว โดยท่านนั่งดูอยู่ใกล้ๆ ช่างตัดผมใช้กรรไกรตัดผมให้สั้นเสียก่อน แล้วจึงใช้มีดโกน ทันทีที่ใบมีดสัมผัสหนังศีรษะ นายบัวเฮี้ยวรู้สึกเสียววาบไปทั่วสรรพางค์ พลันก็ระลึกรู้ถึงบิดามารดา อยากให้บุคคลทั้งสองมาร่วมงานด้วย โดยเฉพาะบิดานั้นเขาคิดถึงมาก ไม่รู้ว่าปานะนี้จะไปเกิด ณ ที่ใด แต่ก็คงไม่พ้นอบายภูมิ เพราะท่านพระครูบอกว่า คนที่ทำกรรมชั่วจะต้องไปเกิดที่นั่น คิดแล้วชายหนุ่มก็ร้องไห้ แรกๆก็น้ำตาไหลเฉยๆ หน้าเข้าก็ถึงกับสะอื้นอ้อๆ จนท่านพระครูสังเกตุรู้ ส่วนช่างตัดผมไม่พูดว่าอะไร คงทำหน้าที่ของตนต่อไป

“เธอร้องให้ทำไมหรือบัวเฮี้ยว” ท่านพระครูถาม

“ผม...ผมคิดถึงพ่อกับแม่ครับ” ตอบบนสะอื้น ท่านพระครูเข้าใจความรู้สึกของเขา จึงพูดปลอบว่า

“คิดถึงทำไม ก็แม่เธอเขามีความสุขไปแล้ว ไหนเธอบอกว่าพ่อเลี้ยงเขาเป็นคนดียังไงล่ะ”

“ครับ แต่ผมก็อยากให้แม่มาร่วมงานในวันนี้ อยากให้แกมาเห็นชายผ้าเหลือง” พูดพลางใช้มือปาดน้ำตา

“อย่างไรเสียเขาก็ต้องได้เห็น แก่กรรมแล้วก็กลับไปเยี่ยมเขาได้ จะมานั่งเสียอกเสียใจไปทำไม”

“ครับ” เขารับคำและหยุดร้องไห้ แต่ยังสะอึกสะอื้น ท่านพระครูหยิบกระดาษเช็ดหน้าส่งให้เขาเช็ดน้ำมูกและน้ำตา เจียบกันไปครู่หนึ่ง หนุ่มวัยเกือบสามสิบก็เอ่ยขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับแล้ว...พ่อ...พ่อผมไปเกิดที่ไหนก็ไม่รู้” พูดแล้วก็ร้องไห้อีก ท่านพระครูจึงพูดตบตบว่า

“อย่าเพิ่งไปคิดอะไรมาก ทำใจให้สบาย วันนี้เป็นวันมงคลของเธอนะ ขอให้ห่วงตัวเอง ช่วยตัวเองให้ได้เสียก่อน แล้วจึงค่อย

คิดช่วยคนอื่น ผู้ที่จะกระโจนลงไปช่วยคนตกน้ำ จะต้องว่ายน้ำ เป็นเสียก่อน มิฉะนั้นก็จะพากันจมน้ำตายทั้งสองคน เรื่องพ่อของ เรอนั้นหากเธอหมั่นทำกรรมฐานแล้วแผ่เมตตาไปให้ ก็อาจจะช่วย ได้บ้าง” พูดแล้วก็หยิบกระดาษเช็ดหน้าส่งให้เขาอีกครั้ง

“จริงหรือครับหลวงพ่อก” ถามพลางรับกระดาษไปเช็ดหน้าตา และน้ำมูก ไม่ลืมที่จะประนมมือไหว้และกล่าวคำขอบคุณทุกครั้ง ก่อนรับของ

“ฉันจะโกหกเธอทำไมกันเล่า” นายบัวเหี้ยวเกรงท่าน จะโกรธจึงพูดขึ้นว่า “ขอโทษครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะตั้งใจปฏิบัติ ให้ดีที่สุด”

“ดีแล้ว ฉันขออนุโมทนาด้วย จำไว้เถิดว่า อะไรๆก็ไม่เหลือ วิสัยของบุคคลผู้มีความเพียรไปได้” เจ้าอาวาสพูดให้กำลังใจ

เสร็จจากโกนผม ท่านพระครูจึงบอกให้นายบัวเหี้ยวไปอาบ น้ำชำระร่างกายให้สะอาดหมดจด เพื่อเตรียมเข้าพิธีในอุโบสถ พิธี จะเริ่มในเวลา ๙.๐๙ นาฬิกา

ค่าวันเดียวกันนั้น พระบัวเหี้ยวได้นำพานดอกไม้ธูปเทียน มาขอขึ้นกรรมฐานจากพระอุปัชฌาย์อีกครั้งหนึ่ง ท่านพระครู อธิบายให้พระใหม่เข้าใจว่า การขอกรรมฐานในพิธีซึ่งทำกันใน อุโบสถเมื่อเช้านี้เป็นการทำตามประเพณีเท่านั้น เพราะหลังจากบวช แล้ว พระส่วนใหญ่ก็ได้นำไปปฏิบัติ เพราะฉะนั้นจึงเป็นกฎสำหรับ พระวัดนี้ว่า พระบวชใหม่จะต้องมาขอกรรมฐานอีกครั้งเพื่อเป็น การยืนยันว่าจะตั้งใจปฏิบัติอย่างจริงจังตลอดระยะเวลาที่ดำรงเพศ เป็นบรรพชิต

เมื่อพระบัวเหี้ยวกล่าวคำขอสมานานกรรมฐานแล้ว ท่าน

พระครูจึงลงมือสอนด้วยตนเอง

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงท่านมีประสบการณ์ด้านการปฏิบัติ
มามาก สมัยที่บวชใหม่ๆ ท่านเจริญสมถกรรมฐาน โดยการกำหนด
พุทโธ เป็นองค์บริกรรม ปฏิบัติสมถกรรมฐานอยู่หลายปี จนได้
อภิญญา แต่ก็ยังเป็นโลกียอภิญญา ซึ่งเมื่อมีได้ก็เสื่อมได้ ไม่แน่นอน
และไม่นำไปสู่ความหลุดพ้น เมื่ออายุ ๔๕ ปี ท่านได้จุดธูปไปเฝ้า
ดงพญาเย็นและเดินธุดงค์ไปยังประเทศพม่ากับหลวงพ่อในป่าเป็น
เวลาสองเดือน

ป่าดงพญาเย็นนี้ แต่เดิมมีชื่อว่าป่าดงพญาไฟ ครั้นถึงรัช
สมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕
แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ พระองค์ทรงเปลี่ยนมาเป็นดงพญาเย็น เพื่อ
ให้ฟังดูไพเราะและไม่น่ากลัวเหมือนชื่อเดิม

ที่ป่าดงพญาเย็น ท่านพระครูเจริญได้เรียนวิปัสสนา
กรรมฐาน ตามแนวสติปัฏฐาน ๔ จาก หลวงพ่อในป่า แล้วท่าน
ก็ได้พบว่า ไม่มีทางสายใดที่จะประเสริฐเท่ากับทางสายนี้อีกแล้ว
ท่านเพียงจะเข้าใจซาบซึ้งในพระพุทธรูทวณะที่เคยอ่านพบในพระ
ไตรปิฎก ความว่า

“...เอกายโน อโย ภิกฺขเว มคฺโค สุตตํ วิสุทฺธิยา โสภปริเวหวนํ
สมตฺติกฺกมย ทุกฺขโทมนสฺसानํ อฏฺฐจฺจกมย ฃายสฺส อธิคฺมย นิพฺพานสฺส
สจฺฉิกิริยาย ยทฺธิํ จตฺตาโร สติปัฏฺฐานา - ภิกฺขุทั้งหลาย ทางนี้เป็น
ทางสายเอก เพื่อความบริสุทธิ์หมดจดของเหล่าสัตว์ เพื่อข้ามพ้น
ความโศกและความคร่ำครวญ เพื่อความอัสดงแห่งทุกข์และโทมนัส
เพื่อบรรลุลอริยมรรค เพื่อกระทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน ทางนี้คือ
สติปัฏฐาน ๔...”

นับเป็นโชคอันดี เป็นลาภอันประเสริฐของท่านพระครูที่ได้

ไปพบกัลยาณมิตรด้วยหลวงพ่อก่อนในป่ารูปนั้นท่านประกอบด้วย
กัลยาณมิตรธรรม ๗ ประการครบบริบูรณ์คือ **ปิโย** - น่ารัก
ครุ - น่าเคารพ **ภาวนีโย** - น่าเจริญใจ **วตฺตา จ** - รู้จักพูดให้ได้ผล
วจนฺกุชโม - อดทนต่อถ้อยคำ **คฺมฺภีรณฺจ กถํ กตฺตา** แดงเรื่องกล้า
สู้ได้ และ **โน จฏฺฐาเน นโยชเย** - ไม่ชักนำในเรื่องที่ไม่ควร
เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอยู่กับหลวงพ่อก่อน
ป่าและรุตงค์ไปประเทศพม่ากับท่านเป็นเวลาสองเดือน

การดำเนินมรรคาที่ถูกต้องหนึ่ง การพบกัลยาณมิตรหนึ่ง
ความไม่ย่อหย่อนในการประกอบความเพียรหนึ่ง และบุญบารมีที่
ได้สะสมมาแล้วแต่ชาติปางก่อนหนึ่ง องค์ประกอบทั้ง ๔ ประการ
นี้เป็นเหตุปัจจัยให้การปฏิบัติของท่านก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว กระทั่ง
ได้บรรลุโลกุตตรธรรมในที่สุด

นับแต่บัดนั้นจนบัดนี้ท่านได้สัมผัสกับความสุขที่แท้จริง และ
ได้ตระหนักชัดแล้วว่า **นตฺถิ สฺนฺติปรี สุขํ** - สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบ
ไม่มี

ด้วยจิตที่เปี่ยมด้วยเมตตาปรารถนาจะให้เพื่อนร่วมเกิด แก่
เจ็บ ตาย ได้เข้าสู่ภาวะอันประเสริฐบริสุทธิ์นั้นบ้าง ท่านจึงทำวัด
ให้เป็นสำนักวิปัสสนากรรมฐาน ฝึกอบรมพระภิกษุสามเณรในวัด
ให้รู้วิธีปฏิบัติ เช่น การเดินจงกรม การนั่งสมาธิ ตลอดจนการ
กำหนดรู้ในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม
ถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ เป็นต้น

วัดป่ามะม่วงจึงกลายเป็นสถานที่ดัดร้อนผ่อนทุกข์ของ
ชนเป็นอันมาก เพราะเป็นที่สัปปายะคือความสะดวก ๔ ประการ
ได้แก่ **เสนาสนสัปปายะ**-มีที่พักอาศัยสะดวก **อาหารสัปปายะ**-
มีอาหารการบริโภคสะดวก **บุคคลสัปปายะ**-มีบุคคลที่เกี่ยวข้องทำให้

สบายใจ และธรรมสัปปายะ-มีหลักปฏิบัติที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่จริต
ของผู้ปฏิบัติธรรม ความสะดวก ๔ ประการนี้มีอยู่พร้อมมูลในวัด
ป่ามะม่วงที่ท่านพระครูเจริญเป็นเจ้าของเจ้าอาวาส

เมื่อพระบัวเหี่ยวกล่าวคำขอสมათานกรรมฐานเรียบร้อย
แล้ว ท่านพระครูจึงซักถามพระบวชใหม่เพื่อต้องการทราบพื้นฐาน
ความรู้

“พระมหาบุญท่านสอนอะไรมาบ้างหรือยัง” ท่านหมายถึง
เรื่องการปฏิบัติ

“สอนแล้วครับ” พระบวชใหม่ตอบ

“ท่านสอนอะไรบ้าง”

“ท่านสอนเหมือนกับที่หลวงพ่อบอกสอนนั่นแหละครับ” พระ
บัวเหี่ยวตอบชื่อ ๆ

“ฉันยังไม่ได้สอนเธอนี่นา ก็กำลังจะสอนอยู่นี่ไง” พระ
อุปัชฌาย์ท้วง

“สอนครับ ก็หลวงพ่อบอกสอนให้ผมเชื่อฟังท่านมหา
ท่านมหาก็บอกสอนผมว่าให้เชื่อฟังหลวงพ่อบอก” พระใหม่ขยาดความ

“อ้อ...แต่ที่ฉันถามนั่น หมายถึงการปฏิบัติกรรมฐานต่าง
หากละ พระมหาบุญท่านสอนการเดินจงกรม การนั่งสมาธิให้บ้าง
หรือยัง” ผู้อาวุโสกว่าจะเริ่มจะรู้สึกถึงความเชื่อที่มีระดับใกล้เคียงกับ
ความเชื่อ ของพระผู้เป็นลูกศิษย์

“ยังครับ” คราวนี้พระบัวเหี่ยวตอบแข็งขัน

“ถ้าอย่างนั้นก็เริ่มต้นกันเลย เอาละ ยืนขึ้น ฉันจะสอน
เดินจงกรมระยะที่หนึ่งให้” แล้วท่านก็ลุกขึ้น ผู้บวชใหม่ลุกตาม
และตั้งใจว่าจะปฏิบัติให้ดีที่สุด เพราะศรัทธาบาทหะที่มีต่อท่านพระ
ครูนั้น เป็นเสมือนโอสถขนานเอกที่จะทำให้ตนหายจากโรคได้

“การเดินจงกรม มีทั้งหมดหกกระยะ ระยะเวลาที่หนึ่งมีหนึ่ง นอ ระยะเวลาที่สองก็มีสอง นอ แล้วก็เพิ่มขึ้นระยะละหนึ่ง นอ ไปเรื่อย ๆ จนถึงระยะที่หก ซึ่งก็มีหก นอ” ผู้เป็นอุปัชฌาย์อธิบาย

“นอ แปลว่าอะไรครับหลวงพ่” ถามอย่างใคร่รู้ หากในใจนั้นคิดเล่น ๆ ว่า นอ ๆ แหน ๆ อะไรกัน รู้ยี้ หลวงพ่อนี้พิกลจริง

“นอ แปลจากคำบาลีว่า วต ถ้าจะเอาคำแปลกันจริง ๆ มันก็ไม่มี เพราะมันเป็นคำอุทาน เหมือนเวลาเราพูดว่า สุขจริง นอ ดีจริงนอ อะไรพวกนี้ แต่ในการปฏิบัติธรรมเราเอา นอ มาใช้เป็นองค์ปริกรรม เช่น ขวา-ย่าง-นอ ซ้าย-ย่าง-นอ นอ ในที่นี้แปลว่า กำลัง หรือจะแปลว่า รู้ ก็ได้เหมือนกัน คือ รู้ปัจจุบัน เช่นรู้ว่าเรากำลังยืน รู้ว่ากำลังเดิน สรุปก็คือ นอ เป็นตัวบอกให้เรามีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลาในตัวเอง เข้าใจหรือยังล่ะ” ท่านพระครูอธิบาย ท่านไม่รู้สึกละเลยใจว่าเหตุใดพระบัวเหี่ยวจึงถาม เพราะพระบวชใหม่ทุกรูปก็เคยถามท่านแบบเดียวกันนี้มานักต่อนักแล้ว

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่สอนผมเดินทั้งหก ระยะเลยได้ไหมครับ วันหลังจะได้ไม่ต้องมารบกวนหลวงพ่” พระใหม่พูดด้วยความเกรงใจ

“ไม่ได้หรอก ต้องเดินวันละหนึ่งระยะแล้วจึงค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ในแต่ละวัน อย่าใจร้อน ปฏิบัติธรรมต้องใจเย็น ๆ จึงจะได้ผล เอาละ ฉันจะเดินระยะที่หนึ่งให้ดู ลำดับแรก ยืนตัวตรง เอามือไขว้หลัง นี้อย่างนี้” พระบัวเหี่ยวทำตาม หากมือที่ไขว้นั้นเอามือซ้ายทับมือขวาและแขนห้อยลงแบบสบาย ๆ

“ทำอย่างนั้นไม่ได้ นี่ต้องเอามือขวาจับมือซ้าย แล้วยกมือที่ไขว้ขึ้นมาไว้บริเวณกระเบนเหน็บ ไม่ใช่ห้อยสบาย ๆ แบบนั้น”

ท่านจับมือทั้งสองของพระใหม่ และจัดให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง

“เอาละ เสร็จแล้วกำหนด ยืน-หนอ ห้าครั้ง หายใจยาวๆ เอาสติไว้ที่ศีรษะ พอบอก ยืน... ค่อยๆ ย้ายสติลงมาช้าๆ พอถึง คำว่า หนอ สติก็จะมาอยู่ที่เท้าพอดี แล้วจึงย้ายขึ้นด้วยวิธีเดียวกัน เพราะฉะนั้น ยืน-หนอ ห้าครั้ง เราก็จะย้ายสติลง-ขึ้น ลง-ขึ้น ลง ลองทำซิ” พระใหม่ทำตามคำบอก และก็ทำได้โดยไม่ข้องขัด ท่านพระครูพอใจที่เขาเป็นคนสอนง่าย

“หลวงพ่อกับ ทำไม่ต้องพูดว่า ยืนหนอ ตั้งห้าครั้งแล้ว ครับ” ถึงจะสอนง่ายแต่ก็ชอบซัก

“ที่ต้องบริกรรมห้าครั้งก็เอามาจาก ตจบัญญัติกรรมฐาน นั้น ไหนบอกมาซิว่า ตจบัญญัติกรรมฐานมีอะไรบ้าง”

“เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ครับ” พระบัวเหี่ยวว่าเร็ว ปรี้อ เพราะเป็นคนจำเก่ง

“แปลด้วย”

“เกสา-ผม โลมา-ขน นขา-เล็บ ทันตา-ฟัน ตโจ-หนัง ครับ”

“ดีมาก นี่แหละการให้ยืน-หนอ ห้าครั้ง ก็เพื่อจะให้พิจารณา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง แต่บางสำนักเขาก็ให้ ยืน-หนอ สามครั้ง โดยย้ายสติขึ้นลงเฉยๆ อันนี้ก็แล้วแต่ใครจะถนัดอย่างไร เพราะถึงจะปฏิบัติแตกต่างกันออกไปบ้าง แต่ก็มีจุดหมายอันเดียวกัน คือ ความหลุดพ้นจากทุกข์ เอาละ เมื่อ ยืน-หนอ ห้าครั้งแล้วก็จะเริ่ม เดิน ไหนบอกมาก่อนซิว่า ตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“ที่เท้าครับ”

“ดีมาก เอาละ ทีนี้ก็ย้ายสติมาไว้ที่เท้าขวา เพราะเราจะก้าว เท้าขวาก่อน นี่ก้าวที่หนึ่งบริกรรมว่าอย่างนี้ ขวา-ย่าง-หนอ ต้อง

ก้าวซำๆ แล้วการบริกรรมก็ต้องให้ทันปัจจุบันด้วย นี่เห็นใหม่ เดินหนึ่งก้าวก็หนึ่ง หนอ เออละ ทีนี้จะก้าวเท้าซ้ายก็ย้ายสติมาไว้ที่เท้าซ้าย บริกรรม ซ้าย-ย่าง-हनอ พร้อมกับก้าวไปด้วย” ท่านลองเดินให้ดูสิห้าก้าว แล้วจึงให้พระใหม่ลองทำดูบ้าง พระบัวเหี่ยวก็เดินอย่างรวดเร็ว

“หยุดก่อน หยุดก่อน เดินเร็วอย่างนั้นไม่ได้ ต้องเดินซำๆ เหมือนอย่างที่ผมเดินให้คุณนี่ไง”

“ทำไมต้องเดินซำๆ ด้วยครับหลวงพ่” ถามเพราะไม่เข้าใจ

“ที่ต้องเดินซำๆ ก็เพื่อจะได้เห็นสังขาร เดินเร็ว อิริยาบถไปบังสังขารหมด รู้หรือยัง”

“สังขารคืออะไรครับ” คนช่างสงสัยถามอีก

“ถ้าอยากรู้ก็ต้องเร่งทำความเพียร หมั่นเดินจงกรมนั่งสมาธิ ผึกสติให้มากๆ สติดีเมื่อไรก็จะรู้เอง”

“ฉันก็แปลว่าตอนนี้ผมสติไม่ดีนะซี เปลาณะครับหลวงพ่ ผมไม่ได้บ้านะครับ” พระใหม่ร้อนตัวด้วยเข้าใจความหมายไม่ตรงกับผู้พูด

“ฉันก็ไม่ได้ว่าเธอบ้านี่นา จำไว้นะ เมื่อเธอจะไปสอนคนอื่นต่อไปในวันข้างหน้า คนบ้าอย่าเอามาเข้ากรรมฐานเด็ดขาด บางคนไม่เข้าใจ คิดว่าเอาคนบ้ามาเข้ากรรมฐานจะทำให้หายได้ ไม่จริงเลย มีแต่จะทำให้บ้าหนักขึ้น ก็อย่างเมื่อเดือนที่แล้ว ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นถึงอาจารย์มหาวิทยาลัย แต่สติไม่ค่อยดี ญาติเลยพามาเข้ากรรมฐาน ฉันก็ไม่รู้เพราะพระมหาบุญท่านเป็นคนสอน แหมพอเดินจงกรมได้สามวันก็ออกฤทธิ์เลย ลูกขึ้นรำบ่อ ใครห้ามก็ไม่ฟัง คนเขามาตามฉันไปดู ฉันเลยให้ญาติมาพาส่งปากคลองสาน”

“แล้วเขายอมไปแต่โดยดีหรือครับ”

“อ้าว ถ้ายอมก็ไม่ใช่คนบ้าซี”

“แล้วทำยังไงถึงไปได้ล่ะครับ”

“พระมหาบุญท่านใช้อุบายให้ญาติหลอกว่าสำนักนี้สอนไม่ดี รำก็ไม่สวยสู้สำนักโน้นไม่ได้ เขาก็ตอนขึ้นรถบอกจะพาไปสำนักโน้น ก็เลยพาไปได้”

“ทำไมคนบ้าถึงปฏิบัติไม่ได้เล่าครับ” พระใหม่ถามอีก

“เอาละ ฉันจะยังไม่ตอบเธอ ให้เธอรู้เอาเองเมื่อได้ปฏิบัติถึงระดับหนึ่งแล้ว อยากรู้เตือนสักนิดว่า ความลึกลับลึกลับจนเกินขอบเขต ก็ทำให้เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ เก็บความสงสัยไว้ก่อน ปฏิบัติมาก ๆ เข้าก็จะหายสงสัยไปเอง” ผู้เป็นอุปัชฌาย์แนะนำ

“ครับหลวงพ่ ถ้าอย่างนั้นผมจะตั้งใจปฏิบัติให้ก้าวหน้าโดยเร็ว” ว่าแล้วก็เดินจงกรมอย่างตั้งอกตั้งใจ

“เอาละ ทีนี้พอเดินสุดทางซึ่งไม่ควรจะมากกว่าสามเมตร ก็กำหนดกลับโดยปริกรรมว่า กลับ-หนอ อย่างนี้” ท่านทำให้ดูเป็นตัวอย่าง พระบัวเหี่ยวทำตามโดยไม่ยากนัก

“เอาละ เมื่อเดินเป็น กลับเป็นแล้ว พรุ่งนี้ฉันจะสอนการนั่งให้ สำหรับวันนี้เดี๋ยวเธอกลับไปเดินจงกรมต่อที่กุฏิของเธอให้ได้หนึ่งชั่วโมง จากนั้นก็ให้นอนหงายเอามือขวาวางบนท้อง สังเกตอาการพอง-ยุบ ของท้อง เมื่อท้องพองให้ปริกรรมว่า พอง-หนอ เมื่อยุบก็ให้ปริกรรมว่า ยุบ-หนอ ไปจนกว่าจะหลับ พยายามจับให้ได้ว่า หลับไปตอนพองหรือตอนยุบ เอาละ กลับไปได้แล้ว”

“ผมต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่เป็นอย่างสูง ที่ได้เมตตาสอนให้” พุดพร้อมกับก้มลงกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

1031815

สัตวโลกก่อนเป็นไปตามกรรม

แล้วจึงค่อย ๆ คลานถอยหลังออกมา ครั้นถึงประตูจึงหันหลังกลับ
ลุกขึ้นเดินไปยังกุฏิของท่านซึ่งอยู่ร่วมกับพระมหาบุญ ขณะเดินท่าน
ก็กำหนด ซ้าย-ขวา ไปตลอดทาง กระนั้นเสียง หนอ ๆ ๆ และ
เออะ ๆ ๆ ก็ยังก้องอยู่ในโสตประสาท วันนี้พระอุปัชฌาย์ของท่าน
ใช้คำว่า หนอ กับ เออะ มากที่สุด...



สำนักหอสมุด

- 2 ก.ย. 2563



๓

พระบัวเหี่ยว

พระบัวเหี่ยวกลับถึงกุฏิด้วยความอิมเอิบใจ ท่านจัดการล้างมือล้างเท้าให้สะอาดเรียบร้อย แล้วจึงสวดมนต์ทำวัตรเย็น พระวัดนี้จะลงโบสถ์สวดมนต์ทำวัตร เช้า-เย็น และสวดปาติโมกข์ พร้อมกันก็เฉพาะในวันพระเท่านั้น และหากรูปใดทำผิดวินัยเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ใช่อาบัติชั้นปาราชิก ก็จะปลงอาบัติกันในวันนี้ ส่วนวันอื่นๆ ที่ไม่ใช่วันธรรมสวนะ ต่างคนก็ต่างปฏิบัติอยู่ในกุฏิของตน มีปัญหาหรือสงสัยในเรื่องใดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติ ก็จะไปเรียนถามท่านเจ้าอาวาส

พระมหาบุญมอบนาฬิกาปลุกขนาดเล็กให้พระบวชใหม่หนึ่งเรือน

“เอาไว้จับเวลา ตอนแรกๆ ต้องอาศัยนาฬิกาปลุก แต่พอปฏิบัติไปนานๆ จิตมันรู้ได้เอง อย่างผมเดี๋ยวนี้ไม่ต้องพึ่งนาฬิกาอยากปฏิบัติกี่ชั่วโมง อยากนอนกี่ชั่วโมงก็กำหนดจิตเอาไว้ เหมือนกับการตั้งนาฬิกาปลุก พอถึงเวลาที่กำหนด จิตจะบอกเอง มันก็แปลกนะคุณบัวเหี่ยว ตอนปฏิบัติใหม่ๆ ท่านพระครูก็บอกผมอย่างนี้ ตอนนั้นผมไม่เชื่อ ผมมันคนหัวรั้น ไม่ยอมเชื่อใครง่ายๆ แต่ก็ชอบลองชอบพิสูจน์และผมก็ได้พิสูจน์แล้วทุกสิ่งทุกอย่าง”

ท่านสอนวิธีใช้ให้ด้วย พระบัวเหี่ยวตั้งเวลาไว้หนึ่งชั่วโมง

แล้วจึงเริ่มต้นเดินจงกรม อาศัยที่ความจำดี จึงเดินได้ถูกต้องตาม
ขั้นตอนทุกประการ ท่านเดินไปเดินมาอยู่ในกุฏิซึ่งมีความยาว
ประมาณสามเมตร ด้วยความเพลิดเพลินกระทั่งเสียงกริ่งนาฬิกา
ดังขึ้น กดปุ่มนาฬิกาให้หยุดค้ำรามแล้วตั้งใหม่ให้ปลุกตอนตีสี่ หยิบ
เครื่องนอนซึ่งมีเสื้อ หมอน กับผ้าห่ม มาจัดการปูที่นอนข้างๆ
พระมหาบุญ คลี่ผ้าออกคลุมกาย ด้วยอากาศเริ่มหนาวเย็น เพราะ
ย่างเข้าฤดูหมันต์ ปิดไฟแล้วจึงเอนกายลงใช้มือขวาวางบนท้อง
สังเกตอาการฟอง-ยุบ พร้อมกับบริกรรม ฟอง-หนอ ยุบ-หนอ
ตามที่พระอุปัชฌาย์สอน สักครู่ก็ม่อหลับไปโดยจับไม่ได้ว่า หลับ
ไปตอนฟองหรือตอนยุบ

เสียงกริ่งนาฬิกาดังขึ้นเมื่อเวลาตีสี่ พร้อมกับเสียงพระตี
ระฆัง ตามด้วยเสียงเห่าหอนของสุนัขที่พากันหอนเห่าทุกครั้งเมื่อ
ได้ยินเสียงเห่งห่างของระฆังซึ่งดังก้องกระหึ่มไปทั่วบริเวณ พระ
บัวเหียวสะดุ้งตื่นแต่ยังงัวเงียเพราะหลับไม่เต็มอิ่ม

อากาศตอนเช้ามีตหนาวเย็นน่าที่จะซุกกายอยู่ภายใต้ผ้าห่ม
อันอบอุ่น ท่านจึงเอื้อมมือไปกดปุ่มนาฬิกาหมายจะนอนต่อ แต่
เสียงที่ตั้งอยู่ริมหูทำให้ท่านหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“บัวเหียว ถ้าเจ้าเกียจคร้านเห็นแก่หลับแค้นนอน ไม่รีบเร่ง
ทำความเพียร เจ้าก็จะไม่สามารถแก้กรรมได้ เจ้าเดินมาถูกทางแล้ว
ขอให้เดินต่อไปอย่าทอดถอย ตื่นขึ้นเดินจงกรมเดี๋ยวนี้”

จำได้แม่นยำว่าเป็นเสียงลึกลับที่เคยได้ยินเมื่อปีที่แล้ว พระ
บวชใหม่รีบลุกขึ้นล้างหน้าแปรงฟัน สวดมนต์ทำวัตรเช้าแล้วเดิน
จงกรม พระมหาบุญลุกออกไปปฏิบัติที่หน้าอุโบสถ เพื่อเปิดโอกาส
ให้พระบัวเหียวได้ปฏิบัติอย่างอิสระ

ไก่ป่าที่ส่งเสียงขันประชันกับเสียง กาวัว กาวัว ของเจ้า

นกกาเหว่านั้นมิได้สร้างควมรำคาญให้กับผู้บวชใหม่ เพราะท่านรู้จักกำหนดว่า ไก่ขันหนอ นกร้องหนอ และเมื่อได้ยินเสียงสุนัขเห่า ท่านก็กำหนดว่า หมาเห่าหนอ

เดินจงกรมได้สักครู่ก็รู้สึกว่าท้องร้องโครกครากด้วยไม่ชินกับการอดข้าวมือเย็น สักครู่เสียง ปู้ด ๆ ป่าด ๆ ก็ตั้งขึ้นเป็นระยะคราวนี้พระบวชใหม่ต้องใช้เวลาขบคิดว่าจะกำหนดอย่างไร ก็ท่านพระครูสอนเพียงให้กำหนดเย็น เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม ถ้ายอจจาระ บัสสาวะ แต่ตอนผายลมท่านไม่ได้บอกไว้ ภิกษุคนชื่อเลยกำหนดเอาเองว่า ตด-หนอ แล้วก็มียอื่นต้องกำหนดอย่างนี้บ่อยครั้ง

ท่านไม่เข้าใจระบบการทำงานของร่างกายว่า เมื่อไม่มีอาหารอยู่ในกระเพาะ ลมที่อัดอยู่ในช่องท้องก็ปั่นป่วนและหาทางระบายออก อากาศเช่นนี้มิได้เกิดขึ้นเฉพาะกับพระบัวเหี่ยวเท่านั้น ผู้เริ่มปฏิบัติกรรมฐานทุกคนไม่ว่าจะเป็นบรรพชิต คฤหัสถ์ ไม่ว่าจะ เป็นบุรุษหรือสตรี เด็กหรือผู้ใหญ่ ย่อมมีอาการแบบเดียวกันนี้ แท้จริงมันเป็นเพียงการปรากฏของสภาวะธรรมเท่านั้น

เดินจงกรมเสร็จท่านก็เอนกายลงนอน เอามือวางบนท้อง ครั้งนี้ท่านลง หนอ ไม่ทัน จึงได้แต่ พอง-ยุบ พอง-ยุบ เท่านั้น

เวลาหกนาฬิกา พระบัวเหี่ยวออกบิณฑบาตกับพระอีกสี่รูป มีพระมหาบุญนำหน้า ส่วนท่านเดินหลังสุดเพราะเพิ่งบวช ท่านพระครูไม่ให้พระในวัดนี้ไปบิณฑบาตทางเดียวกันกินหารูป และให้แบ่งแยกกันไปเป็นสายๆ จะได้โปรดสัตว์ได้ทั่วถึง

กลับจากบิณฑบาตจึงไปฉันรวมกันที่หอฉัน ยกเว้นท่านพระครูซึ่งจะบิณฑบาตเดี่ยวและกลับมาฉันตามลำพังที่กุฏิของท่าน แต่ถ้าเป็นวันพระ หรือในโอกาสพิเศษที่มีคนมาทำบุญเลี้ยง

เพล ท่านก็จะไปฉันที่ศาลาการเปรียญพร้อมกับภิกษุรูปอื่นๆ และวันนั้นท่านก็จะฉันสองมือ เพื่อไม่ให้ญาติโยมเขาเสียความตั้งใจ ท่านรู้จักผ่อนสั้นผ่อนยาว ไม่เคร่งครัดรัดตัวจนเกินไป แต่ก็ไม่ให้ผิดวินัยของสงฆ์

เมื่อพระฉันเสร็จ พวกลูกศิษย์ก็จะแบ่งอาหารเก็บไว้ถวายเพลส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งพวกเขาที่ตั้งวงรับประทานอาหารกัน วันใดอาหารมีไม่พอ ทางโรงครัวก็จะทำขึ้นมาเสริม งานหนักที่สุดเห็นจะได้แก่งานโรงครัว เพราะมีคนมาเข้ากรรมฐานแทบไม่เว้นแต่ละวัน บางครั้งก็มากันเป็นคณะคราวละร้อยสองร้อย ท่านพระครูก็ต้อนรับขับสู้อย่างดี ทั้งเรื่องที่พักและอาหารเท่าที่จะสามารถอำนวยความสะดวกให้ได้ ผู้ที่มาวัดต่างพากันประทับใจในอัธยาศัยไมตรีของท่าน ไม่มีใครที่มาวัดนี้แล้วจะไม่อยากมาอีก

พระบัวเหี่ยวกลับไปที่ถูกฏิกของท่าน เติบจนกรมให้อาหารย่อยแล้วจึงสงฆ์ทำความสะอาดร่างกาย หลังจากนั้นก็ไปหาท่านพระครูเพื่อให้ท่าน สอบอารมณ์ และสอนวิธีนั่งสมาธิ

“เป็นยังไง เมื่อคืนนอนหลับสบายไหม” ท่านพระครูถามหลังจากที่พระใหม่ทำความเคารพและนั่งในที่อันสมควรแล้ว

“สบายครับ” พระบัวเหี่ยวตอบแต่ไม่ได้เล่าเรื่อง เสียงลึกลับให้ท่านฟัง ด้วยเกรงจะถูกดูว่าเกียจคร้าน

“กลับไปตอนยู่บหรือตอนพองล่ะ”

“เอ้อ...จะ...จับไม่ได้ครับ” ผู้บวชใหม่สารภาพ คิดว่าคงจะถูกพระอุปัชฌาย์ดู แต่ท่านกลับพูดว่า

“เอาละ ยังจับไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร คืนนี้ค่อยลองอีกที” ภิกษุวัยใกล้สามสิบค่อยโล่งอก แกรมยังแอบล้อเลียนท่านในใจว่า “ฮันแน่ หลวงพ่อพูด เอาละ อีกแล้ว สงสัยท่านคงใช้คำนี้วันละหลาย

ร้อยหน” พระใหม่มีรู้ตัวดอกว่าถูกผู้อาวุโส อ่านใจ อยู่เงียบๆ

“เป็นศิษย์อย่าหัดล้อเลียนครูบาอาจารย์” ท่านพระครูกล่าวเสียงเรียบ แต่พระบัวเหียวถึงกับสะดุ้ง

“ทำไมหลวงพ่อรู้ครับ” ถามเสียงอ่อย

“ก็ทำไมฉันจะไม่รู้เล่า” ท่านย่อนถาม พระบวชใหม่อดคิดไม่ได้ว่า “ท่านพระครูนี้ยังกับเป็นผู้วิเศษ สงสัยคงเป็นพระอรหันต์”

“ฉันไม่ใช่ผู้วิเศษอะไรหรอก แล้วก็ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ด้วย ถ้าจะเป็นก็คงเป็นได้แค่พระอรเห” ท่านพูดยิ้มๆ คนเป็นศิษย์ยิ่งพิศวงงงวยหนักขึ้น ไม่รู้ว่าท่านอ่านใจผู้อื่นได้อย่างไร

“อย่าเพิ่งไปสงสัยว่าทำไมฉันถึงทำได้ ถ้าเธอปฏิบัติเคร่งครัดไม่ซำก็ต้องทำได้เหมือนกัน ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร” พังพระอุปัชฌาย์พูดแล้วพระบวชใหม่ได้กำลังใจขึ้นอีกเป็นกองและคิดว่าจะทำให้ดีที่สุด

“เฮลละ ทีนี้เรามาเข้าเรื่องกันดีกว่า เธอจับพอง-ยุบได้ชัดหรือยัง”

“พองชัดครับ แต่ยุบยังไม่ค่อยชัด แล้วก็ลึง หนอ ไม่ค่อยทัน บางทีเลยได้แค่ พอง-ยุบ พอง-ยุบ”

“ต้องพยายามลง หนอ ให้ได้ เฮลละ ถ้าจิตไวขึ้นก็จะตัวเองไม่ต้องไปเครียดกับมันมาก แต่เรื่องกำหนดนั้น เธอยังทำไม่ถูกนะ เฮลละ ฉันจะอธิบายสติปัฏฐาน ๔ ให้เธอฟังอย่างคร่าวๆ สติปัฏฐาน แปลว่า ที่ตั้งของสติ หมายถึง การตั้งสติกำหนดพิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรม วันนี้จะเอากายก่อน การตั้งสติกำหนดพิจารณา กายหรือพิจารณาเห็นกายในกายที่เรียกเป็นภาษาธรรมะว่า กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน คือการใช้สติตามรู้กาย ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหว การหายใจเข้าออก ยืน เดิน นั่ง นอน ถ่ายอุจจาระ

บัสสาวะ อย่างที่ฉันเกริ่นไว้เมื่อคราวที่แล้ว คำว่า กาย ในที่นี้จึงหมายถึงร่างกายของเราเท่านั้น นอกเหนือจากนี้ไม่ต้องสนใจเพราะฉะนั้น ที่เธอกำหนดว่า ไข่ชั้นนอก หมาเห่าเหอน นั้นใช้ไม่ได้ เพราะมันไม่เป็นกายานุบัสสนา”

พระบัวเหี่ยวแปลกใจเป็นครั้งที่เท่าไรของเข้านี้ก็นับไม่ถ้วน เสียแล้ว ท่านพระครูมีอะไรๆ ให้ท่านพิศวงหลงไหล และทำท่ายต่อการพิสูจน์ทดลองไปเสียทุกเรื่อง พลันพระบวชใหม่ก็นึกได้ถึงคำบริกรรมของท่านตอนผายลม นึกหวั่นหวาดในใจว่า ท่านจะรู้หรือไม่หนอ ก็พอดีท่านพูดขึ้นว่า

“ทำไมจะไม่รู้ นั่นก็ไม่ถูกอีกเหมือนกัน ไม่มีใครเขาบริกรรม พิถีพิถันอย่างเธอหรอก” พระใหม่รู้สึกอายเป็นกำลัง จึงโอดครวญว่า

“โอ้ หลวงพ่อครับ ก็ผมบริกรรมในใจแท้ๆ ทำไมหลวงพ่อก็ได้ยินเล่าครับ อีกอย่างผมก็ทำอยู่ที่กุฏิผมโน่น”

“ฉันก็กำหนด เห็นหนอ นะซี จำไว้นะบัวเหี่ยว เห็นหนอ นี้มีค่าหลายล้าน อย่าไปคิดว่าหนอๆแหงๆเป็นเรื่องเหลวไหล ถ้าเธอฝึกสติตั้งจนถึงขั้นแล้ว เธอจะใช้ เห็นหนอ ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างมหาศาลทีเดียว”

“ใช้ดูเลขห่วยได้ไหมครับหลวงพ่อ”

“ได้ แต่เขาไม่ทำกันเพราะการปฏิบัติธรรม เป็นไปเพื่อละกิเลส คือ โลภะ โทสะ โมหะ แต่ถ้าเธอเอาไปใช้ในทางนั้นมันเป็นการเพิ่มกิเลส ผิดจุดประสงค์ที่แท้จริงของการปฏิบัติ”

“ครับ ผมเข้าใจแล้ว หลวงพ่อกรุณาอธิบายกายาสนาต่อเถิดครับ”

“กายานุบัสสนา ต้องเรียกให้ถูก เวลาไปสอนคนอื่นจะได้

“ไม่เลอะเลือนเลือนเปื้อน”

“ครับ กายานุปัสสนา” ผู้เป็นศิษย์ทวนคำ

“นั่นแหละถูกต้อง เอาละ ก่อนจะเข้าใจกายานุปัสสนา จะต้องเข้าใจอายตนะเสียก่อน อายตนะ แปลว่า สิ่งที่เชื่อมต่อกัน ให้เกิดความรู้ แบ่งเป็นอายตนะภายใน ๖ ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อายตนะภายในทำหน้าที่เป็นตัวรู้ ส่วนอายตนะภายนอก เป็นสิ่งที่ถูกรู้ ได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และธัมมารมณฺ์ สิ่งที่เราเห็นจะเป็นอะไรก็แล้วแต่ เราเรียกว่า รูป ตาจึงคู่กับรูป หูคู่กับเสียง จมูกคู่กับกลิ่น ไหนลองบอกซิว่าลิ้นคู่กับอะไร”

“อาหารที่กินเข้าไปครับ” ตอบอย่างภาคภูมิใจด้วยคิดว่า คำตอบนั้นถูกต้องแล้ว

“ผิด ตอบใหม่อีกทีซิ”

“ลิ้นคู่กับฟันครับ” คราวนี้ไม่ค่อยมั่นใจนัก

“ผิดอีก จะลองอีกทีใหม่”

“ไม่แล้วครับ”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นเวลาที่เรากินอาหารแล้วรู้ว่า เผ็ด หวาน มัน เค็ม เราเรียกว่าอะไร”

“เรียกว่า แซ่บ ครับ” ท่านพระครูรู้สึกอ่อนใจ จึงเฉลยให้ ฟังจะได้สิ้นเรื่องสิ้นราว

“เขาเรียกว่า รส จำไว้ ส่วนสิ่งที่มา กระแทบกายเราเรียกว่า โผฏฐัพพะ เช่น เย็น ร้อน อ่อน แข็ง และสิ่งที่มากระทบใจ เรียกว่า ธัมมารมณฺ์ เช่น ดีใจ เสียใจ ทุกข์ใจ จำได้หรือยังละ เอาละ ไหนลองทบทวนซิ อายตนะภายนอกมีอะไรบ้าง”

“ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ครับ”

“อ้อ...ตาเธอ หูเธอ ลอยอยู่ข้างนอกว่าจันเถอะ ไหนตอบ

ใหม่ซิ เอาให้แน่ๆ”

“รูป รส กลิ่น เสียง โผฏฐัพพะ และกามารมณ์ ครับ”

“ธัมมารมณ์เว้ย ไม่ใช่กามารมณ์ คนละเรื่องเลย” คนสอน
บ่นอุบ และเปลอพุดคำว่า เว้ย ออกมา

“เอาละ ที่นี้อายตนะภายในเธอก็รู้แล้วซินะ ต่อไปจะได้
กำหนดได้ถูกต้อง”

“หลวงพ่อกับ กำหนดกับบวกรรมนี่เหมือนกันไหมครับ”

“เหมือนกัน จะใช้ว่ากำหนดก็ได้ หรือจะใช้ว่าบวกรรมก็ได้
ที่นี้เมื่อเธอได้ยินเสียงไก่ขัน สุนัขเห่า หรือเสียงอะไรก็แล้วแต่ที่รับ
รู้โดยทางหู ให้เธอกำหนดว่า ได้ยินหนอ เท่านั้น ไม่ต้องไปใส่ใจ
ไม่ต้องไปวิจัยว่ามันเป็นเสียงอะไร ตาเห็นอะไรก็ตาม ให้กำหนด
ว่า เห็นหนอ แล้วก็จบกัน เวลาผายลม ถ้ามันดังก็กำหนด ได้ยิน
หนอ ถ้ามันไม่ดังก็กำหนด รู้หนอ คือเอาใจไปรู้มัน เอาละ ที่นี้ถ้า
มันมีกลิ่นด้วย เธอจะกำหนดว่าอย่างไร” พระใหม่ถูกทดสอบอีก

“ถ้าเป็นของตัวเองก็ หอมหนอ แต่ถ้าเป็นของคนอื่นก็เหม็น
หนอ ครับ” คราวนี้ท่านพระครูหัวเราะชอบใจ

“เออ เข้าทีดีนี่ เข้าใจตอบ” คนตอบก็เลยหน้าบานด้วยคิด
ว่าถูกต้องดีแล้ว

“จริงๆ นะบัวเหี่ยว คนอย่างเธอจะว่าสอนง่ายก็ไม่ใช่ ครั้น
จะว่าสอนยากก็ไม่ใช่อีก” ยังไม่ทันที่ท่านจะพูดต่อ พระบัวเหี่ยวก็
ขัดขึ้นว่า

“จะว่าสอนง่ายก็ใช่ จะว่าสอนยากก็ใช่ ต่างหากเล่าครับ”

“เอาละๆ นี่บอกตามตรงนะบัวเหี่ยว ฉันไม่รู้เลยว่า จริงๆ
แล้วเธอโง่หรือฉลาดกันแน่”

“จะว่าโง่ก็ใช่ จะว่าฉลาดก็ใช่ ยังงั้นหรือเปล่าครับ”

“ก็ทำนองนั้นแหละ เอาละ เอาเป็นว่าฉันคิดว่าเธอฉลาดก็แล้วกัน ขอให้ฉลาดอย่างนี้ตลอดไปนะ” ท่านตั้งใจประชด

“สมพรปากครับ” พุดพร้อมยกมือขึ้น สาธุ ท่านพระครูคร่ำที่ จะต่อปากต่อคำจึงวกกลับมาเข้าเรื่องเดิม

“เอาละ เมื่อเธอเข้าใจอายตนะภายใน ภายนอก แล้วที่นี้ เวลาปฏิบัติจะได้กำหนดได้ถูกต้อง จำไว้ว่าอย่าไปปรุงแต่ง ให้กำหนด รู้ เจยๆ”

“ทำไม่ถึงปรุงแต่งไม่ได้เล่าครับ หลวงพ่อ”

“ก็ถ้าปรุงแต่งมันก็เป็นกิเลสนะซี อย่างเช่นที่เธอกำหนดว่า หอมหนอ มันเป็นโลภะ เหม็นหนอ ก็เป็นโทสะ ถ้าทำเฉยไม่กำหนดรู้ มันก็เป็นโมหะ ดังนั้นถ้าจะให้ถูกก็ต้องกำหนดว่า ได้กลิ่นหนอ โดยไม่ไปปรุงแต่งว่า มันจะหอมหรือจะเหม็น เข้าใจหรือยังละ”

“เข้าใจแล้วครับ”

“ดีแล้ว เอาละ ที่นี้บอกมาซิว่า ถ้าได้ยินเสียงนกร้องจะกำหนดว่าอย่างไร”

“ได้ยินหนอ ครับ”

“ทำไมไม่กำหนดว่า นกร้องหนอ ละ”

“เพราะถ้ากำหนดอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่กายานุปัตสนา มันอยู่นอกกายของเรา เราต้องกำหนดรู้เฉพาะที่อยู่ในกาย”

“ดีมาก ดีมาก เอาละ ที่นี้ก็ฝึกนั่งสมาธิได้แล้ว จงจำไว้ว่า เมื่อเดินจงกรมเสร็จต้องนั่งสมาธิทันที ไม่ใช่ไปทำอย่างอื่นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมานั่ง ต้องทำให้มันติดต่อกันจะได้รักษาอารมณ์กรรมฐานเอาไว้ไม่ให้รั่วไหลไปทางอื่น วิธีนั่งก็กำหนด นั่งหนอ ก่อนแล้วค่อยๆ นั่งลงไป การนั่งสมาธิมี ๓ แบบ คือ ชัดสมาธิชั้น

เดียว นั้งอย่างนี้ งอเข้า ขาซ้ายและขาขวาวางบนพื้น ถ้าขัดสมาธิ สองชั้นก็ยกขาขวาวางทับบนขาซ้าย ถ้าสามชั้นหรือที่เรียกว่าสมาธิเพชร ก็ยกขาซ้ายทับขาขวาแล้วจึงยกขาขวาทับขาซ้ายอีกทีหนึ่ง”

แล้วท่านจึงสาธิตวิธีนั่งสมาธิทั้งสามแบบให้พระบัวเหี่ยวดู พระใหม่ทำตามได้สองแบบแรก และพยายามจะทำแบบที่สามแต่ก็ทำไม่ได้ เพราะมันรู้สึกเหมือนขาจะหัก

“ทำไม่ได้ก็ไม่ต้องทำ ประเดี๋ยวขาแข้งหักไปจะยุ่งกันใหญ่ ปฏิบัตินานๆ เข้าก็ทำได้เอง เอาละ วันนี้นั่งสองชั้นไปก่อน นั้นอย่างนั้นถูกแล้ว เอาละ ทีนี้ก็เอามือวางบนหน้าตัก ให้มือขวาทับมือซ้าย ตั้งกายให้ตรง ดำรงสติให้มั่น ค่อยๆหลับตาลงช้าๆ หายใจลึกๆ เอาสติไปไว้ที่ท้องเหนือสะดือขึ้นมาประมาณสองนิ้ว รู้สึกหรือยังว่าท้องมันพองแล้วก็ยุบ”

“รู้แล้วครับ”

“มันพองก่อนหรือว่ายุบก่อน”

“พองก่อนครับ”

“นั่นแหละถูกแล้ว คนที่บอกว่ายุบก่อน แสดงว่ายังจับไม่ได้ โดยธรรมชาติแล้วเราจะจับพองได้ก่อนยุบเสมอ จึงให้บริกรรมว่า พอง-หนอ ยุบ-หนอ คนที่บริกรรมว่า ยุบ-หนอ พอง-หนอ แสดงว่ารู้ไม่จริง เอาละ ต่อไปนี้ลองนั่งดูสักสามสัปดาห์ อย่าไปคิดเรื่องอื่น พยายามให้สติจับอยู่ที่ พอง-ยุบ ตลอดเวลา ได้ยินเสียง ได้กลิ่นอะไรก็กำหนดไปตามจริง ต้องกำหนดให้ทันปัจจุบันด้วย แล้วอย่าไปปรุงแต่ง เอาละ นั่งไป ครบกำหนดเวลาแล้วฉันจะบอกเอง”



๔

ครูสุฤษดิ์

ในความรู้สึกของพระบัวเหี่ยว เวลาสามสิบนาทีช่างดูยาวนานเสียหนักหนา ท่านจับพอง-ยุบได้ในช่วงแรกๆ กระนั้นก็ยังลง **หนอ** ไม่ค่อยจะทัน เพราะมันเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก นั่งไปสักครูให้รู้สึกอึดอัดขัดข้อง ลมในท้องเริ่มปั่นป่วนอีกครั้ง ท่านพยายามกลั้นเอาไว้ หากปล่อยปุดปาดออกมาเกรงจะต้องอับอายขายหน้าเมื่ออันไว้หนักเข้าก็กลายเป็นความกังวลจนจับพอง-ยุบไม่ได้

“อย่าไปกังวลแล้วก็ไม่ต้องกลั้น เขาอยากออกมาก็ให้เขาออก อย่าไปฝืนเขา มันเป็นการปรากฏของสภาวะธรรม ให้กำหนด **ได้ยินหนอ** หรือ **ได้กลิ่นหนอ** ไปตามความเป็นจริง” ท่านพระครูซึ่งนั่งควบคุมอยู่ห่างๆ พุดขึ้น พระใหม่จึงหมดกังวลเรื่องลม ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติ หันมาจับพอง-ยุบต่อ หากก็จับได้ไม่นานเพราะอาการปวดเมื่อยเริ่มปรากฏ ท่านรู้สึกปวดขาเป็นกำลัง คิดอยากจะถามพระอุปัชฌาย์ว่าจะเปลี่ยนท่านั่งได้หรือไม่ ฝ่ายนั้นก็พุดขึ้นทันทีว่า

“อย่าเปลี่ยน นี่แหละเขาเรียกว่า **เวทนานุบัสนาสติปัญญา** ต้องให้เห็นของจริงถึงจะเข้าใจ เอาสติไปเพ่งตรงที่ปวดแล้วกำหนดว่า **ปวดหนอ** **ปวดหนอ** จากนั้นก็ไม่ต้องไปสนใจ ให้กลับมากำหนดพอง-ยุบอีก”

เมื่อมีคนคอยช่วยเหลืออยู่เช่นนี้ ทั้งยังสามารถ อ่านใจ ผู้
อื่นได้ด้วย พระบัวเหี่ยวจึงหายกังวล ท่านพระครูอยากให้การนั่ง
ของพระใหม่เป็นไปตามธรรมชาติ ครั้นเห็นว่าได้แนะนำพอสมควร
แล้วจึงลุกจากที่นั่นไปอย่างเงิบๆ ปล่อยผู้เป็นศิษย์ให้นั่งอยู่ตาม
ลำพัง

พระบัวเหี่ยวไม่รู้ว่าพระอุปัชฌาย์ลุกออกไป ท่านพยายาม
จับพอง-ยุบอย่างเคร่งครัด ต่อเมื่ออาการปวดขาทวีความรุนแรง
ขึ้น พระใหม่ก็หมดความอดทน ค่อยๆ เปลี่ยนท่านั่งจากขาขวา
ทับขาซ้าย มาเป็นขาซ้ายทับขาขวา รู้สึกค่อยยังชั่วขึ้น ทั้งพระ
อุปัชฌาย์ก็มีได้วาระไร จึงกระหยิ่มยิ้มย่องว่าตนปฏิบัติถูกต้อง
ดีแล้ว อหังการ ก็เกิดขึ้น ท่านเริ่มคิดฟุ้งซ่าน จิตซึ่งโดยธรรมชาติ
ไม่อยู่นิ่งอยู่แล้วก็ซัดสายหนักขึ้น คิดเรื่องโน้นไปเรื่องนี้ เติลิตเปิด
เบิงไปยกใหญ่ ชั่วเวลาไม่กี่นาทีที่ท่านพระครูลุกออกไป พระบัว
เหี่ยวก็คิดอะไรต่อมิอะไรไปเรื่อยแปด เมื่อจิตฟุ้งซ่าน สติก็จับพอง-
ยุบไม่ได้ สมาธิก็ไม่เกิด

อีกสิบนาทีจะครบกำหนดเวลา ท่านพระครูก็กลับเข้ามา
ท่าน *ตรวจสอบ* คนที่กำลังนั่งสมาธิอยู่ที่รู้วาระจิตของเขา จึงพูด
ขึ้นว่า

“สนุกใหญ่เลยนะบัวเหี่ยวนะ ทำไม่ถึงไม่กำหนด ฟุ้งซ่าน
หนอละ” พระใหม่จึงตั้งสติกำหนด ฟุ้งซ่านหนอ ฟุ้งซ่านหนอ แล้ว
กลับมากำหนด พอง-ยุบ ประเดี๋ยวหนึ่งอาการปวดขาก็ประดิ่งขึ้น
มาอีก ปวดราวกับว่ามันจะแตกออกเป็นเสียงๆ คิดที่จะเปลี่ยนท่า
นั่ง ท่านพระครูก็กำชับขึ้นว่า

“อย่าเปลี่ยน ให้กำหนด *อดทนหนอ* *พากเพียรหนอ* แล้วกลับ
ไปที่พอง-ยุบอีก”

“มันไม่ไหวแล้วครับหลวงพ่อ” พระบัวเหี่ยวคร่ำครวญอยู่ในใจ คราวนี้รู้แล้วว่าพระอุปัชฌาย์ต้องรู้อะไรๆในใจของท่าน พระอุปัชฌาย์รู้หมด

“ต้องไหวซี ตั้งใจไว้เลยว่า ตายเป็นตาย”

“ผมยังไม่อยากตายนี่ครับ” พระใหม่แอบเถียงในใจ

“ยังไม่อยากตาย ถ้าถึงที่มันก็ต้องตาย แต่ถ้าตายในขณะที่ปฏิบัติก็จะไปเกิดในสุคติภูมิ ไม่ต้องไปอบายภูมิ เลือกลงเอาว่าจะเอาอย่างไร”

“นั้นก็เอาอย่างหลังครับ” ตอบในใจเช่นเคย

“ดีแล้ว ต้องกล้าหาญอย่างนี้ถึงจะเรียกว่า ศากยบุตรพุทธโอรส นี่แหละเวทนานุสัสสนาสติบัญญัติพื้นฐาน คือ การตั้งสติกำหนดพิจารณาเวทนา”

“เวทนาที่แปลว่าสังสารไซ้ใหม่ครับ” คนถามถามในใจ แต่คนตอบตอบออกมาต้งๆเพราะคลื่นใน เครื่องรับ กับ เครื่องส่ง ไม่ตรงกัน คนตอบสามารถเข้าใจความในใจของคนถาม หากคนถามไม่สามารถ อ่านใจ ของคนตอบได้

“ไม่ใช่ เวทนาแปลว่า ความรู้สึก มีสามอย่างคือ สุขเวทนา ทุกขเวทนา และ อทุกขมสุขเวทนา หมายถึงความรู้สึกสุข ทุกข์ และไม่สุขไม่ทุกข์ หรือที่เรียกว่าเฉยๆ รู้สึกอย่างไรก็กำหนดไปอย่างนั้น เช่นขณะที่เธอปวดเธอเป็นทุกข์ก็กำหนด ทุกข์หนอ แต่ถ้าปวดไม่มาก ไม่รู้สึกว่ามันทุกข์ ก็กำหนด ปวดหนอ ถ้าสุขก็กำหนด สุขหนอ ถ้ารู้สึกเฉยๆไม่สุขไม่ทุกข์ก็กำหนด เฉยหนอ คือต้องตามรู้ความรู้สึกอยู่ตลอดเวลา แล้วก็กำหนดรู้เท่านั้น ห้ามไปจับไปยึด”

ภิกษุหนุ่มตั้งสติข่มทุกขเวทนาไว้อย่างยากเย็น พยายาม

ทำตามทีพระอุปัชฌาย์สอน หากอาการปวดก็ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นราวกับชีวิตจะแตกดับลงเสียเดี๋ยวนั้น ท่านจึงฮึดสู้ด้วยการกำหนดว่า **ตายเป็นตาย** แล้วก็นั่งต่อไปอย่างไม่สะทกสะท้าน พยายามให้สติจับอยู่ที่อาการพอง-ยุบของท้อง

“เอาละ ได้เวลาแล้ว กำหนด **อยากพักผ่อน** สามครั้ง แล้วค่อยๆ ลืมตา เห็นอะไรก็กำหนด เห็นหนอ”

ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานนั้น เสียงของท่านพระครูจึงประดุจเสียงสวรรค์ที่ล่องลอยมาจากนภากาศ การต่อสู้กับทุกขเวทนาสิ้นสุดลง พระบัวเหี่ยวกำหนดตามที่ท่านสอน

เมื่อลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่เห็นก็คือ โบหน้ำที่เปี่ยมด้วยเมตตาของผู้เป็นอาจารย์ รู้สึกร้อนวูบขึ้นทั่วร่างแล้วเปลี่ยนเป็นเย็นซาบซ่าไปทั่วทุกขุมชน น้ำตาไหลพรากๆ ด้วยความปีติ ท่านก้มลงกราบพระอุปัชฌาย์ด้วยความรู้สึกสำนึกในพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้

ศีล สมาธิ ปัญญา ได้ซีกฟอกและขัดเกลาจิตใจที่เคยหยาบกระด้างของท่านให้ละเอียดประณีตขึ้น กตัญญูทเวทิตารธรรมจึงเกิดเองโดยมิต้องมีผู้ใดมาบอกกล่าว

“เอาละ ที่นี่ก็มาสอบอารมณ์กัน ประเดี๋ยวจะได้กลับไปพักผ่อน คินนี้จะได้สอนการเดินระยะที่สองให้”

“ครับ เอ้อ...ผมอยากจะเรียนถามหลวงพ่อบว่า ทำไมจิตของเรามันจึงอยู่นิ่งไม่ได้ ช่วงเวลาที่ผมนั่ง ผมคิดอะไรต่อมิอะไรไปเรื่อยแปด มันไม่สงบเลยครับ ที่แปลกก็คือเวลาที่ไมได้นั่งสมาธิ กลับไม่คิดอะไร”

“นั่นแหละธรรมชาติของจิตละ พระพุทธองค์จึงได้ตรัสเปรียบเทียบจิตว่า ไม่อยู่นิ่งเหมือนลิง ปกติลิงจะไม่อยู่เป็นสุข ต้อง

หลุกหลิกวางนี้ จับโน่น ทำทำนั่นทำนี่อยู่ตลอดเวลา นอกจากจะหลับเสียเท่านั้น แม้แต่หลับก็ยังมีหลับนานไม่ เพราะฉะนั้นถึงต้องมาฝึกจิตกันยังไงล่ะ”

“ทำไมจิตมันถึงฟุ้งซ่านเฉพาะเวลานั่งสมาธิเล่าครับ ในเวลาปกติทำไมมันจึงไม่ฟุ้งซ่าน” ภิกษุหนุ่มถามอีก

“จิตมันฟุ้งซ่านอยู่ตลอดเวลา นั่นแหละ ไม่ว่าจะตอนนั่งหรือไม่นั่ง เพราะจิตมันมีหน้าที่รู้อารมณ์ แต่ตอนนั่งเรารู้สึกว่ามันฟุ้งซ่าน เพราะเราเอาสติไปกำกับมัน บังคับมันให้จดจ่ออยู่กับอารมณ์เดียว มันเลยต่อต้าน แต่ในเวลาปกติเราไม่ได้เอาสติไปกำกับมัน เราจึงไม่รู้สึกว่ามันฟุ้งซ่าน พุดง่าย ๆ ก็คือจิตมันฟุ้งซ่านอยู่ตลอดเวลา แต่เราไม่ค่อยจะรู้ เมื่อใดที่เอาสติไปกำกับมัน เราจึงจะรู้ชัด เข้าใจหรือยังล่ะ”

“เข้าใจแล้วครับ ผมต้องขอขอบพระคุณหลวงพ่อบ้างเป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาอธิบายอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน”

ท่านพระครูนิคมพระมหาบุญที่สามารถอบรมปมนิสิสัยจนกระทั่งพระบัวเหี่ยวเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ ทั้งกิริยามารยาทตลอดจนการพูดการจาดีขึ้น ผิดกับเมื่อตอนมาใหม่ๆราวกับเป็นคนละคน

“หลวงพ่อบอก แล้วเรื่องเวทนานุบัสนาสติบัญญัติที่หลวงพ่อบอกสอนตอนผมนั่งสมาธิ มีบางตอนที่ผมยังไม่เข้าใจครับ เช่นที่หลวงพ่อบอกไม่ให้ยึด สุขก็ไม่ให้ยึด ทุกข์ก็ไม่ให้ยึด หมายความว่าอย่างไรครับ”

“หมายความว่า เวทนามันเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เช่นเดียวกับสรรพสิ่งทั้งหลาย นั่นคือมันไม่เที่ยง ทนอยู่ในสภาพเดิมไม่ได้ และปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้ พุดให้เข้าใจง่ายเข้าก็คือ

มันมีลักษณะเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป จึงไม่มีอะไรให้ยึด ฉะนั้น เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐานก็คือการใช้สติตามดูเวทนาและกำหนดรู้เวทนาในขณะนั้นๆ ว่ามันสุข ทุกข์ หรือเฉยๆ แล้วก็เห็น ความเปลี่ยนแปลงของมัน เหมือนกับเวลาเขอนั่ง เมื่อปวดก็เป็น ทุกขเวทนา ให้กำหนด **ปวดหนอ** แล้ววางมันเสีย ไม่ไปจับไปยึด ประเดี๋ยวมันก็หายไปเอง”

“การกำหนดว่า **ปวดหนอ** ก็เพื่อให้หายปวดใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่ บางคนไปเข้าใจผิดคิดว่าการกำหนดเช่นนั้นจะทำให้หายปวด ซึ่งความจริงแล้วจะกำหนดหรือไม่กำหนด มันก็ต้องหายปวดตามสภาพของมันอยู่แล้ว เพราะเวทนามันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ตามเหตุปัจจัย เราไม่สามารถไปบังคับบัญชามันได้ จะทำได้ก็เพียงกำหนดรู้มันเท่านั้น”

ท่านพระครูอุทัย พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นลูกศิษย์วัด ยืนลับๆ ล่อๆ อยู่ตรงประตูจึงถามออกไปว่า

“มีอะไรหรือสมชาย” เด็กหนุ่มจึงคลานเข้ามา กราบสาม ครั้งแล้วรายงานว่า “มีคนจากนครสวรรค์เข้ามาขอขึ้นกรรมฐาน กับหลวงพ่อ ครับ”

“บอกให้เขาเข้ามาได้เลย” พระบัวเหี่ยวตั้งท่าจะลา แต่ ท่านพระครูห้ามไว้ สักครูบุรุษวัยกลางคนก็ประคองพานดอกไม้ธูป เทียนเดินเข้าเข้ามาหาท่านพระครู พร้อมกับเพื่อนวัยเดียวกันอีก สองคน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงสั่งให้พระบัวเหี่ยวนำคนทั้งสาม กล่าวคำขอสมทานกรรมฐาน แล้วให้สอนการเดินจงกรมและนั่งสมาธิด้วย

พระใหม่รู้สึกขัดเขินเพราะตัวท่านเองก็เพิ่งจะหัดมาได้สอง วันเข้าวันนี้ หากท่านก็สอนอย่างตั้งอกตั้งใจที่สุด จนบุรุษทั้งสาม

สามารถเดินจงกรมระยะที่หนึ่งได้และรู้วิธีนั่งสมาธิ

“เอาละ เตียวไปทานข้าวทานปลา แล้วกลับไปปฏิบัติยัง
กุฏิของตน สองทุ่มค่อยมาสอบอารมณ์ ได้ที่พักหรือยัง” ท่านถาม
คนที่ถือพานเมื่อตอนเข้ามา เพราะเขามีลักษณะเป็นผู้นำมากกว่า
อีกสองคน

“ยังครับ พวกผมเพิ่งมาถึงครับ” ตอบอย่างนอบน้อม

“สมชายไปดูซิว่ามีกุฏิกรรมฐานหลังไหนว่างอยู่บ้าง”

“ไม่มีเลยครับหลวงพ่ ผมไปสำรวจมาแล้ว” เด็กหนุ่มตอบ

“ถ้าอย่างนั้นไปพักบนศาลาก็แล้วกัน เตียวจะให้เขาจัดมุ้ง
จัดหมอนไปให้ บนศาลาไม่มีมุ้งลวด” แล้วจึงถามอีกว่า

“จะอยู่ปฏิบัติกันกี่วันล่ะ”

“สามวันครับ พอรู้วิธีก็จะกลับไปปฏิบัติที่บ้าน”

“ทำไมไม่อยู่สักเจ็ดวันล่ะ สามวันมันน้อยไป”

“อยู่ไม่ได้ครับหลวงพ่ พวกผมเป็นครูต้องกลับไปสอน
นักเรียน ช่วงนี้ปิดเทอมจึงมาได้”

“หยุดแค่สามวันเองหรือ”

“หยุดมาสิบกว่าวันแล้วครับ แต่พวกผมเกิดนึกอยากมาเอา
เมื่อตอนใกล้จะเปิด”

“อ้อ...เอาละ ถึงจะอยู่แค่สามวัน ถ้าตั้งใจปฏิบัติจริงก็จะ
ได้ผลพอสมควร ไหนชื่ออะไรกันบ้าง เพื่อวันหลังเจอกันจะได้
ทักทายได้ถูกต้อง”

“ผมชื่อสุภชาติครับ เป็นครูใหญ่”

“ผมชื่อบุณมี อีกคนชื่ออรุณ เป็นครูน้อย มาเป็นเพื่อนครู
ใหญ่ครับ” ครูบุญมีพูดเป็นครั้งแรก ส่วนครูอรุณยังไม่ยอมพูด

“อ้อ...มาเป็นเพื่อนเท่านั้นหรือ ออกหรือ อาตมานึกว่าตั้งใจ

มาปฏิบัติ ที่แท้ก็มาเป็นเพื่อน แต่เอาเถาะไหนๆ ก็ชื่อว่าได้มาแล้ว ตั้งใจปฏิบัติให้เต็มทีก็แล้วกัน เตี่ยสวมซาวยพาแขกไปทานอาหาร ด้วยนะ” ประโยคหลังท่านพูดกับลูกศิษย์วัด แล้วหันมาบอกคนเป็นครูใหญ่ว่า “ตามเด็กวัดไปนะ ทานข้าวทานปลาให้อิ่มหน้าสำราญเสียก่อน แล้วค่อยปฏิบัติ มีปัญหาอะไรก็มาถามอาตมาได้ทุกเวลา”

คนทั้งสามกราบท่านแล้วจึงลุกตามเด็กวัดออกไป คนเป็นครูใหญ่เดินนำหน้า

“นี่บัวเฮี้ยว เธอจำไว้นะ คนที่เดินนำหน้าจะต้องถูกรางวัลที่หนึ่ง เชื่อกันไหมล่ะ”

“หลวงพ่อบทราบได้อย่างไรครับ”

“ก็ เห็นหนอ บอก คอยดูก็แล้วกัน เขาจะต้องกลับมาที่วัดนี้อีกภายในเจ็ดวันนับแต่วันกลับไป”

“แล้วหลวงพ่อบอกเขาก่อนไหมครับว่า เขาจะถูกรางวัลที่หนึ่ง”

“บอกไม่ได้ซี เตี่ยเขาก็ไม่เป็นอันปฏิบัติ”

“หลวงพ่อบทราบ แล้วผมจะได้ เห็นหนอ อย่างหลวงพ่อบไหมครับ” ถามอย่างสนใจ

“ก็แล้วแต่เหตุปัจจัย ถ้าเธอหมั่นประกอบความเพียรอย่างสม่ำเสมอก็พอจะมีทาง” ท่านตอบแบ่งรับแบ่งสู้

“นอกจากหลวงพ่อบแล้วมีคนอื่นได้อีกไหมครับ”

“มีหลายคนเหมือนกัน มันไม่ยากอะไรนี่ อย่างคุณนายลำไยแกก็ได้ ขนาดแกอ่านหนังสือไม่ออก เดินจงกรมนั่งสมาธิก็ไม่เป็น แต่แกมีความเพียรดี เรื่องมันยาว ถ้าอยากรู้วันหลังจะเล่าให้ฟัง อย่าลืมน่าจุดประสงค์สำคัญที่เธอมาที่นี่ก็เพื่อจะมาแก้กรรม ส่วน

อย่างอื่นถือว่าเป็นผลพลอยได้ เอาละ ไปได้แล้ว เดี่ยวคนอื่นเขาจะรอ สิบเอ็ดโมงกว่าแล้ว”

รับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว บุรุษทั้งสามจึงตามเด็กวัดไปยังศาลา พวกเขามีกระเป๋าเดินทางใบเล็กมากคนละใบ เด็กหนุ่มนำเครื่องนอนมาแจกให้คนละชุดแล้วจึงลงมา ปลอบให้เขาได้พักผ่อนกันตามลำพัง ครุสฤษดิ์เตรียมตัวเดินทางกรม ขณะที่ครุบุญมีและครุอรุณ จัดแจงปูเสื่อพร้อมกับพูดออกตัวว่า

“ขอขมาแรงสักพัก ครูใหญ่ปฏิบัติไปคนเดียวก่อนนะครับ”
คนเป็นครูใหญ่จึงพูดขึ้นด้วยเสียงปกติว่า

“คุณจะนอนกันผมก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะ เท่าที่อุตสาหมาเป็นเพื่อนผมก็ดีถมไปแล้ว แต่คุณจะไม่ลองดูสักหน่อยหรือ ว่าที่นี่มีโต๊ะโรคนั่งพักกันหลังไหลมาจนกุฏิไม่พอให้พัก เวลานอนเรายังมีอีกมาก น่าจะตักตวงวิชาความรู้เอาไว้ ไหนๆ ก็เสียเวลามาแล้ว” พูดจบก็เริ่มเดินทางกรมอย่างขะมักเขม้น ครุน้อยสองคนมองตากันแล้วต่างก็ได้คิด จึงพากันลุกขึ้นเดินทางกรมบ้าง

ช่วงเวลานั้นหากใครมองขึ้นไปบนศาลาก็จะเห็นคนสามคนกำลังเดิน **ขวา-ย่าง-หนอ ซ้าย-ย่าง-หนอ** อยู่อย่างเพลิดเพลิด ตั้งแต่เที่ยงไปจนถึงหกโมงเย็นโดยมิรู้จักเหน็ดเหนื่อย

ท่านพระครูใช้ เห็นหนอ ตรวจสอบดูก็รู้ว่าพวกเขา **รื่นเรีงในธรรม** เสียจนไม่สามารถกำหนดนั่งได้ จึงเดินไปยังศาลาเพื่ออนุเคราะห์ คนทั้งสามเห็นเจ้าอาวาสเดินขึ้นมาก็รู้สึกตัว รีบนั่งลงกราบท่านพร้อมกันราวกับนัด

“ไฉนโยม เดินกันตั้งหกชั่วโมงไม่รู้สึกเมื่อยกันบ้างหรือ”

“หกชั่วโมงเขี้ยวหรือครับ ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน รู้แต่ว่ามันเพลิดจนลืมหัดนั่ง นี่ถ้าหลวงพ่อไม่ขึ้นมา สงสัยพวกผมคง

เดินกันจนถึงเช้า” คนเป็นครูใหญ่พูด

“แน่นอน แบบนี้เขาเรียกว่า **รีนเร็งในธรรม**

“แล้วดีไหมครับ” ครูอรุณเพิ่งจะพูดเป็นครั้งแรก

“ไม่ดีแน่ เพราะสมาธิกับวิริยะมีมากจนสติตามไม่ทัน การปฏิบัติธรรมที่จะได้ผลดีจะต้องให้ ศรัทธา วิริยะ สมาธิและปัญญา สมดุลกัน ไม่ให้อันหนึ่งอันใดล้ำหน้าอันอื่นโดยมีสติเป็นตัวควบคุม เอาละ ที่นี้ก็กำหนดหนึ่ง ให้นั่งคนละหนึ่งชั่วโมง เสร็จแล้วอาบน้ำ อาบทำให้เรียบร้อย สองทุ่มไปหาอาตมาที่กุฏิ”

คนทั้งสามก็ลงกราบท่านสามครั้งแล้วจึงกำหนดนั่งสมาธิ ท่านพระครูนั่งอยู่อีกครู่หนึ่ง เห็นเขาปฏิบัติกันถูกต้องดีแล้ว จึงเดินกลับกุฏิของท่าน

เมื่อพระบัวเหี่ยวมาสอบถามอารมณ์ที่กุฏิของพระอุปัชฌาย์ ก็พบว่าครูทั้งสามคนนั่งคุยกับท่านพระครูอยู่ก่อนแล้ว พวกเขาทำความเคารพเมื่อท่านไปถึง แล้วเจ้าอาวาสก็ถามคนเป็นครูใหญ่ ขึ้นว่า

“มีอาการอย่างไรบ้าง กำหนดพอง-ยุบ ชัดไหม”

“ชัดครับ แต่รู้สึกอึดอัด มีลมอัดอยู่ในท้องมากจนทำให้ปั่นป่วน” ครูใหญ่รายงาน

“แล้วโยมทำยังไง”

“ก็ปล่อยให้มันออกมาโดยวิธีธรรมชาติครับ”

“กำหนดหรือเปล่า”

“กำหนดครับ ผมก็กำหนดไปตามจริง **ได้ยินหนอ บ้าง ได้กลิ่นหนอ บ้าง**” ครูใหญ่ตอบจะฉาน

“แล้วโยมล่ะ” ท่านหันไปถามครูบุญมี

“เหมือนครูใหญ่ครับ” ครูบุญมีตอบ ท่านจึงหันไปทางครู

สัตวโลกย่อมเป็นไปตามกรรม

อรุณ “ผมนั่งหลับน้ำลายไหลยืดเลยครับ” ครูอรุณตอบ คนอื่นๆ
พากันหัวเราะรวมทั้งท่านพระครูและพระบัวเหี่ยว

ที่เจ้าอวาสสอบอารมณ์คนทั้งสามต่อหน้าพระบัวเหี่ยวก็
เพื่อต้องการสอนพระบวชใหม่ทางอ้อม ท่านมองหน้าผู้เป็นศิษย์
เหมือนจะพูดว่า เห็นไหมบัวเหี่ยว คนอื่นๆ เขาไม่เห็นเรื่องมากอย่าง
เธอเลย

ชะรอยพระใหม่จะเดาความคิดของท่านออก จึงแอบเถียง
ในใจว่า ไช้ หลวงพ่อครับ ก็พวกเขาเป็นครู ผมมันแค่ ป.๔ จะให้
เก่งกาจเท่าเขาได้อย่างไร

พระอุปัชฌาย์นึกขำที่คนเป็นลูกศิษย์ซุกจะอ่านความคิด
ของท่านออก จึงสัพยอกขึ้นว่า

“รู้สึกว่าจะจะได้ เห็นหนอ แล้วนะบัวเหี่ยว”

๑๒

มารไม่มี บารมีไม่เกิด ประเสริฐไม่ได้

พระบัวเหี่ยวนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ทั้งที่รู้ว่าท่านสัพพยอกแต่ใจก็แสนจะปลื้ม อย่างน้อยมันก็เป็นนิมิตหมายอันดีว่าสักวันหนึ่งท่านคงจะได้เห็นหนอ เช่นคนอื่นๆบ้าง ก็คุณนายลำไยอ่านหนังสือไม่ออกแท้ๆ ยังได้นี่นา ท่านมีภาวีกว่าคุณนายคนนั้นตั้งแยะ แถมยังเดินจงกรม นั่งสมาธิเป็นอีกด้วย กำลังคิดเพลินๆ ท่านพระครูก็เอ่ยขึ้นว่า

“เออละ ต่อไปนี้อาตมาจะสอนเดินจงกรมระยะที่สอง ซึ่งเป็นระยะที่ยากที่สุดในบรรดาการเดินหฺระยะ ไหนบัวเหี่ยวลองบอกมาซิว่า เดินจงกรมระยะที่สอง มีกี่หนอ”

“สองหนอครับ ระยะที่สามก็สามหนอ” ลูกศิษย์ตอบเกินคำถาม

“ถูกแล้ว ระยะที่สองให้บริกรรมว่า *ยก-หนอ เหยียบ-หนอ* ขณะที่ปากว่า *ยก* ก็ให้ยกเท้าขวาขึ้นช้าๆ สูงจากพื้นประมาณสามนิ้ว ยกเสร็จจึงว่า *หนอ* แล้วจึงค่อยๆ เลื่อนเท้าไปข้างหน้าช้าๆ ที่ว่ายากมันยากตรงนี้ เลื่อนเท้าเสร็จแล้วจึงว่า *เหยียบ* พร้อมกับเหยียบลงไปช้าๆ เมื่อเท้าถึงพื้นเรียบร้อยแล้ว จึงว่า *หนอ* จากนั้นจึงย้ายสติมาไว้ที่เท้าซ้าย ทำแบบเดียวกัน เมื่อเดินจนสุดทางแล้วให้กำหนดกลับ”

ท่านเดินให้ดูอีกสามสี่ก้าว แล้วจึงบอกคนทั้งสี่ มีพระหนึ่ง
ศฤงษ์สามให้ทดลองเดิน คนเป็นครูเดินได้โดยไม่ยากนัก แต่
คนเป็นพระ ถึงกับเหงื่อตก คิดจะคำนพระอุปัชฌาย์ว่า

ก็ไหนหลวงพ่อกว่าให้เดินวันละหนึ่งระยะยังไถ่แล้วทำไม
สามคนนี่ถึงเดินวันละสองระยะได้ ก็เลยเลิกล้มความตั้งใจ กระนั้น
เสียงพระอุปัชฌาย์ก็ยังคงลอยมาเข้าหูว่า

“สามคนนี่เดินระยะที่หนึ่งหกชั่วโมงติดต่อกันโดยไม่หยุดพัก
ก็เลยให้มาเดินระยะที่สองได้”

เมื่อเห็นว่าแต่ละคนเดินได้ถูกต้องดีแล้ว ท่านพระครูจึงสั่ง
ว่า

“เอาละ กลับไปเดินระยะที่หนึ่งกับระยะที่สองอย่างละครึ่ง
ชั่วโมง นิ่งอีกหนึ่งชั่วโมง พยายามใช้เวลาเดินกับนั่งให้เท่าๆกัน
ใคร ปฏิบัติครบสองชั่วโมงแล้วยังไม่เมื่อย ก็ให้ทำใหม่อีกรอบหนึ่ง
จนกว่าจะเมื่อย เมื่อล้มตัวลงนอนก็ให้เอามือวางบนท้อง พยายาม
จับให้ได้ว่า หลับไปตอนพองหรือตอนยุบ แล้วก็อย่าลืม ตีสีต้อง
ลุกมาเดินหนึ่งชั่วโมง นิ่งหนึ่งชั่วโมง พรุ่งนี้แปดโมงเช้าค่อยมาสอบ
อารมณ์ แต่ถ้าใครมีปัญหาที่มาที่กุฏิอาตมาได้ตลอดเวลา ไม่ต้อง
เกรงใจ ถ้าหลับอยู่ก็ให้ตีกปลุกได้”

ท่านพระครูพูดเปิดทางเอาไว้เพราะ เห็นหนอ บอกว่า **คืน
นี้พระใหม่จะเจอปัญหา**

แยกกันไปยังที่พักของตนแล้ว ครูสามคนก็ลงมือปฏิบัติตามที่ท่านเจ้าอาวาสสอน คือเดินหนึ่งชั่วโมง นิ่งหนึ่งชั่วโมง เสร็จแล้ว
ครูบุญมีกับครูอรุณจึงสวดมนต์ไหว้พระ ปูเสื่อ กางมุ้งแล้วก็นอน
ส่วนครูสุภะดีคิดว่า จะต้องตักดวงความรู้กลับไปบ้านให้มากที่สุด
เท่าที่จะทำได้ จึงปฏิบัติต่ออีกรอบหนึ่ง ดังนั้นขณะที่ครูน้อยสอง

คน กำลังหลับอย่างมีความสุขอยู่นั้น คนเป็นครูใหญ่ก็กำลัง **ยก-หนอ** **เหยียบ-หนอ** อย่างมีความสุขไม่แพ้กัน

สวดมนต์ทำวัตรเย็นเสร็จ พระบัวเหี่ยว ตั้งนาฬิกาปลุกไว้ หนึ่งชั่วโมง แล้วจึงเดินจงกรมระยะที่หนึ่ง เดินอยู่ประมาณครึ่ง ชั่วโมง จึงเปลี่ยนเป็นระยะที่สองซึ่งท่านไม่ถนัดนัก หากก็เดิน จนกระทั่งเสียงกริ่งนาฬิกาดังขึ้น ท่านเดินไปกดปุ่ม ตั้งใหม่อีก หนึ่งชั่วโมง แล้วกำหนดนั่งสมาธิ อาการพอง-ยุบคล่องตัวขึ้น ไม่ อึดอัดขัดข้องเหมือนเมื่อตอนเช้า

ท่านนั่งไปเรื่อย ๆ กระทั่งสี่สิบห้านาทีผ่านพ้นไป จึงรู้สึก ปวดที่ขาทั้งสองข้าง แรก ๆ ก็พอทนได้ ท่านจึงกำหนด **รู้หนอ** ครั้นปวดมากเข้าจึงเปลี่ยนเป็น **ปวดหนอ** แล้วก็ไมใส่ใจ กลับไป จับพอง-ยุบ ต่อโดยไม่ยอมเปลี่ยนท่านั่ง

เมื่อจิตเริ่มตั้งมั่นเป็นสมาธิ อาการปวดดูเหมือนจะทุเลาลง ท่านรู้สึกสบายขึ้นเรื่อย ๆ ถึงขั้นกำหนด **สุขหนอ** ได้ จึงเสียดายนัก เมื่อกริ่งนาฬิกาดังขึ้น พระใหม่กำหนดลืมนตา เอื้อมมือไปกดปุ่ม นาฬิกา แล้วลุกขึ้นเดินจงกรมระยะที่หนึ่งใหม่

คราวนี้ท่านไม่ตั้งเวลา จะเดินจะนั่งจนเป็นที่พอใจโดยไม่ ต้องให้เวลามาเป็นตัวกำหนด ท่านเดิน **ขวา-ย่าง-หนอ** **ซ้าย-ย่าง-หนอ** อยู่พักใหญ่ ๆ จึงเปลี่ยนมาเป็น **ยก-หนอ** **เหยียบ-หนอ** ระยะที่สองเดินยาก ท่านก็เลยเดินน้อยหน้อย เสร็จแล้วจึงกำหนด นั่ง อยากได้อารมณ์เหมือนเมื่อตะกี้ เพราะมันสุขสบายดีแท้ ๆ ภิกษุ หนุ่มไม่รู้ตัวดอกว่า กำลังถูกลมารหลอกล่อให้หลงทางเสียแล้ว ท่าน นั่งกำหนด **พอง-หนอ** **ยุบ-หนอ** ไปเรื่อย ๆ รู้สึกชุ่มชื้นเย็นฉ่ำใน หัวใจ อาการปวดเมื่อยไม่ปรากฏ ท่านสบายเสียจนไม่ยอมกำหนด **สุขหนอ** เพราะกลัวมันจะหายไป

พระบัวเหี่ยวเพลิดเพลินในสุขกระทั้งลี้มแม้องค์บริกรรม
เมื่อไม่กำหนด พอง-ยุบ สติก็ผลอไหล จิตจึงฟุ้งซ่านล่องลอยไป
ในภวะนั้นท่านเห็นตัวเองลอยอยู่กลางนภากาศ มีรัศมีสวยงาม
แผ่ซ่านออกมาจากกาย เสียงไพเราะกระซิบข้างหูว่า

“ท่านสำเร็จแล้ว ท่านสำเร็จแล้ว ไปซิท่องเที่ยวไป อยาก
ไปไหนก็ไปได้ทุกแห่งหน”

“ถ้าอย่างนั้นฉันอยากไปนรก ช่วยพาฉันไปหน่อย” ท่าน
พูดโต้ตอบกับเสียงไพเราะนั้น

“ไม่ต้องพา ท่านไปเองได้เพียงแค่นี้ก็ถึงแล้ว”

“จริงหรือ เออละ ถ้าอย่างนั้นฉันนึกอยากไปเมืองนรก”
แล้วท่านก็รู้สึกตัวตัวเองล่องลอยไปถึงเมืองนรก เห็นยมบาลกำลัง
ตักน้ำที่กำลังเดือดอยู่ในกระทะทองแดงกรอกปากมิดา ท่านจึงพูด
กับยมบาลว่า

“ท่านยมบาล อาตมาจะพาไปเที่ยวเมืองสวรรค์ ขอให้ช่วย
โยมบิดาของอาตมาขึ้นจากนรกด้วยเถิด คนที่ท่านกำลังเอาน้ำร้อน
กรอกปากอยู่นั้นแหละ คือโยมบิดาของอาตมา”

“หลวงพี่ที่เคารพ นับประสาอะไรที่จะช่วยโยมบิดาของ
หลวงพี่ได้เล่า แม้แต่แม่ยายผม ผมยังช่วยไม่ได้ ช่วยไม่ได้จริงๆ
ภรรยาเขาก็ขอร้องมา บอกให้ช่วยแม่ด้วยนะพี่นะ นึกว่าสงสาร
แก”

“แม่ยายท่านทำบาปอะไรมาล่ะ”

“แกฆ่าสัตว์ พวกหมู เบ็ด ไก่ ห่าน ฆ่ามาไหวเจ้าตอนตรุษ
จีนนะ ใจคอแกโหดเหี้ยมทารุณดุร้าย”

“ก็ท่านยมบาลทำไมช่วยไม่ได้เล่า”

“โอ้หลวงพี่ ไฉนผมก็อยากจะช่วย แต่ใจทกมันมาประท้วง

กันเต็มไปหมด ทั้งหมด เบ็ด ไม้ ฟ่าน ดูซิมันยื่นประจักษ์อยู่นั้น ส่งเสียงร้องระงมเลย”

พระบัวเหี่ยวมองออกไปก็เห็นจริงดังymbาลว่า สัตว์เหล่านั้นส่งเสียงร้องแข็งแะ จับความได้ว่า

“ไม่ได้นยะymbาล ช่วยไม่ได้ ยายคนนี่ทำให้พวกฉันทุกข์ทรมาณอย่างแสนสาหัส ถ้ายymbาลช่วยมัน พวกฉันจะไปฟ้องพญาอมราชให้ลงโทษท่าน” โจทก์ขู่

“เห็นไหมหลวงพี่ เห็นหรือยังว่าผมช่วยไม่ได้จริงๆ ถ้าผมช่วยโยมบิดาของหลวงพี่ เดี่ยวพวกวัวควายมันก็ไล่ชีวิตผมตายเท่านั้น ก็โยมบิดาของหลวงพี่ฆ่าวัว ฆ่าควายไว้เป็นร้อยเป็นพันตัว ถ้าไม่เชื่อผมจะไปเปิดบัญชีให้คุณก็ได้”

“ไม่ต้องหรอกท่านymbาล อาตมาเชื่อท่าน” พุดกับymbาลแล้วจึงหันไปพุดกับโยมบิดาว่า

“โยมพ่อ อาตมาพยายามช่วยแล้ว แต่ymbาลเขาไม่ยอมโยมพ่ออดทนไปก่อนนะ อาตมากำลังปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอยู่ที่วัดป่ามะม่วงแล้วจะแผ่ส่วนกุศลมาให้ อาตมาขอลา จะไปดูสวรรค์สักหน่อย”

แล้วท่านก็ล่องลอยออกจากเมืองนรกไปเมืองสวรรค์ เยี่ยมเยียนสวรรค์เสียทุกชั้น ตั้งแต่ จาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตติ ได้เห็นเทพบุตร เทพธิดาเหาะไปมา อยู่ในอากาศรูปร่างสวยสดงดงาม มีเครื่องประดับทำด้วยเพชรนิลจินดา ส่องแสงเป็นประกายวูบวาบ

เมื่อเห็นท่านลอยผ่านหน้า เทพบุตร เทพธิดาเหล่านั้นต่างยกมือทำความเคารพ ท่านทักทายปราศรัยอยู่กับพวกเขา จนได้เวลาอันสมควรแล้วจึงลอยกลับมายังกุฎิ เห็นกายเนื้อของท่านกำลัง

นั่งสมาธิอยู่ที่รูปร่างที่ล่องลอยอยู่นี้เป็น กายทิพย์ จึงล่องไปเข้า
กายเนื้อ แล้วจึงกำหนดลืมตา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านสดๆ ร้อนๆนี้ ทำให้ท่านเข้าใจ
ผิดคิดไปว่าตัวเองสำเร็จแล้ว จึงอยากจะไปกราบเรียนให้ท่านพระ
ครูทราบ ขณะนั้นเป็นเวลาตีสอง คงจะรอให้ถึงรุ่งเช้าไม่ไหว เพราะ
ใจมันร้อนรนอยากให้พระอุปัชฌาย์ได้รู้ว่า ลูกศิษย์ของท่านสำเร็จ
แล้ว ได้ เห็นหนอแล้ว

พลันนั้นก็ถึงที่ท่านพูดอนุญาตไว้เมื่อ ตอนสามทุ่มเศษๆ
แสดงว่าท่านจะต้องรู้ว่าศิษย์ของท่านจะมาหาในคืนนี้ คิดได้ดังนั้น
จึงเดินดุ่มๆไปยังกุฏิเจ้าอาวาส โดยไม่สะทกสะท้านต่อความหนาว
เย็นของอากาศ

สุนัขสามสี่ตัวเห็นคนเดินดุ่มๆ มาในยามวิกาลเช่นนั้น ก็ส่ง
เสียงเห่ากรรโชกขึ้น แล้วพากันวิ่งกรูเข้ามา พระบัวเหียวจึงต้อง
ส่งเสียงทักทายออกไป สุนัขเหล่านั้นพร้อมใจกันหยุดเห่า แล้ววิ่ง
กลับไปอยู่ที่ที่ตนนอน

“สมชาย สมชาย เปิดประตูหน่อย” ท่านตะโกนเรียกลูก
ศิษย์วัด เด็กหนุ่มจ้วเจียลุกขึ้นมาเปิดประตู แล้วจึงถามอย่างไม่พอใจ
นัก

“หลวงพี่มาทำไมดึกๆ ตื่นๆ ผมกำลังหลับสบายๆ”

“หลวงพี่หลับหรือยัง” ถามแทนคำตอบ ศิษย์วัดมองขึ้นไป
ไปเห็นไฟยังสว่างอยู่จึงตอบว่า

“ยังมั้ง ไฟยังเปิดอยู่นี้”

“ขอขึ้นไปพบท่านหน่อยได้ไหม”

“ให้ผมไปถามท่านดูก่อน ปกติท่านไม่อนุญาตให้ใครขึ้นไป
ข้างบน” พูดแล้วก็ขึ้นไปหาท่านพระครู ยังไม่ทันพูดอะไร ท่าน

ก็พูดขึ้นเสียก่อนว่า

“พระบัวเหี่ยวไซ้ใหม่ บอกให้รออยู่ก่อน ประเดี๋ยวฉันจะลง
ไป” แล้วท่านก็ก้มหน้าก้มตาเขียนหนังสือต่อไปอีกสักครู่ จากนั้น
จึงลงมาข้างล่าง

“มีอะไรหรือ” ท่านทักขึ้น

“หลวงพ่อยังไม่จำวัดอีกหรือครับ” พระใหม่ถาม

“ยัง หมู่นี้งานยุ่งมาก ฉันลืมนอนมาหลายวันแล้ว”

“หลวงพ่อไม่ง่วงหรือครับ”

“ฉันกำหนดสติอยู่ตลอดเวลา มันก็เลยแก่ง่วงได้ จำไว้เวลา
เผลอ ง่วงมาก ๆ ให้ตั้งสติไว้ตรงหน้าผากแล้วกำหนด **ง่วง-หนอ ง่วง-
หนอ** รับรองหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง”

พระบัวเหี่ยวกำลังจะเอ่ยปากพูด ก็พอดี ท่านพระครูพูด
ขึ้นว่า

“นี่เรารู้ใหม่ ฉันกำลังเขียนหนังสือคู่มือสอบอารมณ์
กรรมฐาน เขียนมาได้ร้อยกว่าหน้าแล้ว เพื่อว่าฉันตายไป จะได้มี
ตำราไว้สอบอารมณ์ในการปฏิบัติ หนังสือแบบนี้ยังไม่เคยมีใครเขียน
มาก่อน”

“จวนเสร็จหรือยังครับ”

“ยัง คงอีกหลายปี นี่ฉันเขียนมาปีกว่าแล้ว เพิ่งได้ร้อยกว่า
หน้าเอง มันไม่ใช่จะเขียนได้ง่ายๆ เอาละ ที่นี้เรามีอะไรก็ว่าไป
เสร็จธุระแล้วฉันจะได้กลับไปเขียนหนังสือต่อ” ท่านต้องพูดกันเอา
ไว้ก่อนเพื่อให้ผู้เป็นศิษย์รู้ว่าท่านมีงานที่จะต้องทำรออยู่

“หลวงพ่อครับ ผมได้ เห็นหนอ แล้วครับ” บอกอย่างปิติ

“อ้อ...เร็วถึงขนาดนั้นเชียวหรือ แล้วรู้ได้ยังไงว่าได้ หรือ
ว่ามีใครมาบอก”

“ครับ มีเสียงมากกระซิบข้างหูผม”

“กระซิบว่ายังไง”

“บอกว่า ท่านสำเร็จแล้ว ท่านสำเร็จแล้วครับ”

“อ้อ...” ท่านพระครูพูดยิ้มๆ พระบัวเหี่ยว เลยทำหน้าบึ้ง
ยาก ท่านพระครูยิ้มแบบนี้ที่ไร เป็นได้เรื่องทุกที

“แล้วเสียงที่เธอได้ยินเป็นเสียงเดียวกันกับที่ได้ยินเมื่อปีที่
แล้วหรือเปล่า”

“ไม่ใช่แน่ๆ ครับ เสียงเมื่อคืนไฟเพราะ น่าฟังกว่า”

“แล้วเขาวางยังไงอีก” พระอุปัชฌาย์ซัก

“เขาบอกให้ผมท่องเที่ยวไป อยากไปไหนก็ไปได้ทุกหนทุก
แห่ง เพียงแต่นึกเท่านั้นก็ได้ ผมก็เลยไปเที่ยวเมืองนรกเมือง
สวรรค์ ที่เมืองนรกผมพบโยมพ่อด้วย ผมขอร้องยมบาลให้ช่วย
พ่อ แต่ท่านบอกว่าช่วยไม่ได้เพราะแม้แต่แม่ยายท่านเอง ท่านก็ยัง
ช่วยไม่ได้”

“เหมือนฉันเบ๊ียบเลย ฉันก็เคยไปเห็นเมืองนรกมาแล้ว
ก็เจออย่างที่เขาเล่ามานี้แหละ” พระบัวเหี่ยวยิ้มแบ่นเมื่อท่านพระ
ครูบอกว่า ท่านก็เคยเห็นนรกมาแล้วเช่นเดียวกัน

“ถ้าอย่างนั้นผมก็สำเร็จแล้วจริงๆ ใช่ไหมครับ” ถ้ามอย่าง
ตื่นเต้น

“ใครบอกเธอละบัวเหี่ยว เธอถูกมารมันหลอกเอานะซี ถูก
มารหลอกเหมือนกับที่ฉันเคยถูกหลอกมาแล้ว”

คราวนี้พระบัวเหี่ยวถึงกับใจผ่อแพบลงไป ถ้ามเสียงอ่อยว่า

“หมายความว่าอย่างไรครับ แสดงว่าผมเห็นไม่จริงใช่ไหม
ครับ”

“จริงซี เธอเห็นจริงๆ แต่สิ่งที่เธอเห็นมันไม่จริง เข้าใจ

หรือยังล่ะ”

“ยังไม่เข้าใจครับ หลวงพ่อกรุณาขยายความหน่อยเถิดครับ ผมซังกง” คนชื่อตบชื่อ ๆ

“คือที่เธอไปเห็นนรกสวรรค์นะ เธอเห็นจริงๆ เหมือนกับตอนที่ฉันเห็น ฉันก็เห็นจริงๆ แต่นรกสวรรค์ที่เธอเห็นหรือที่ฉันเห็นนั้น มันไม่จริง เรียกว่า เราสองคนต่างก็ไปเห็นของไม่จริงมาว่านั่นเถอะ ที่ว่าไม่จริง เพราะมันเป็นภาพลวงตาที่จิตของเราเป็นผู้สร้างขึ้น เขาเรียกว่า เทวปุตตมาร ฉันถึงว่าเธอถูกมารหลอกเอาไปล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นแสดงว่า นรกสวรรค์ไม่ได้มีอยู่จริงใช่ไหมครับ”

“มีสิ เป็นชาวพุทธจะว่านรกสวรรค์ไม่มีได้อย่างไร อีกหน่อยถ้ามีเวลาไปอ่านพระไตรปิฎกซะ จะได้หายสงสัย นั่นอยู่ในคัมภีร์” ท่านชี้ไปที่ ตูพระไตรปิฎก ซึ่งมีหนังสือเล่มสีน้ำเงินบรรจุอยู่เต็ม

“หลวงพ่อกับ ในเมื่อนรกสวรรค์มีจริง แล้วทำไมสิ่งที่ผมกับหลวงพ่อกันเห็นถึงไม่จริงเล่าครับ” พระโหม่งยังไม่หายสงสัย แทนคำตอบท่านพระครูกลับย้อนถามว่า

“เธอไม่แปลกใจบ้างหรือบ้างเหียว ว่าเธอมาปฏิบัติแค่สองวันก็สามารเห็นนรกสวรรค์ ที่คนอื่น ๆ เขาปฏิบัติกันมาเป็นสิบ ๆ ปีก็ยังไม่เห็น”

“มันแล้วแต่บุญบารมีของแต่ละคนนี่ครับ” คนชื่อเลียงตอบไปอีกทาง

“ตอบอย่างนั้นมันก็มีส่วนถูกอยู่เหมือนกัน นี่จำไว้นะบัวเหียว อะไรก็ตามที่เธอเห็นตอนนั่งสมาธิ เธอสามารถพิสูจน์ได้ว่ามันจริงหรือไม่จริง”

“พิสูจน์อย่างไรครับ” ถามอย่างสนใจ

“ง่ายนิดเดียว เมื่อไรที่เธอทิ้งองค์บริกรรม ก็แน่ใจได้เลย ว่าสิ่งที่เธอเห็นมันเป็นภาพลวง แต่ถ้าเธอเห็นสิ่งๆ ที่ยังมีสติรู้ตัว ทัวพร้อม สิ่งนั้นมันก็จริง พุดง่ายๆ ก็คือต้องเห็นขณะที่มีสติ ที่นี้ เข้าใจหรือยังละ”

“เข้าใจแล้วครับ หลวงพ่อครับ เมื่อกี้หลวงพ่อบุ๊ตถึงเทว - ปุตตมาร มันเป็นอย่างไรรครับ”

“อ้อ...มารที่วานี้ก็คือสิ่งที่มาขัดขวางไม่ให้เราทำความดี อย่างการนั่งสมาธินี้ถือว่าทำความดีขั้นสูงสุด อย่าลืม ทาน ศีล ภาวนา สามอย่างนี้มีระดับไม่เท่ากัน

การให้ทาน ถือเป็นความดีขั้นธรรมดา

การรักษาศีล เป็นความดีขั้นสูงกว่าทาน

การบำเพ็ญภาวนา เช่นการนั่งสมาธิ การเดินจงกรม ถือเป็นความดีขั้นสูงสุด

เมื่อไรที่เราทำความดี เมื่อนั้นจะต้องผจญมาร มามี ๕ ประเภท ด้วยกัน คือ

ขันธ์มาร ได้แก่ ความปวดเมื่อย คันตรงโน้น เจ็บตรงนี้ เวลาที่เธอปวดขาแทบหลุด นั้นแหละเธอกำลังผจญกับขันธ์มาร

กิเลสมาร ก็ได้แก่ กิเลสต่างๆ เช่น นั่งแล้วอยากเห็นเลข ก็เป็นโลภะ นึกขัดเคืองเคียดแค้นคนอื่น ก็เป็นโทสะ หรือนั่งเพลื่นๆ ติดสุขก็เป็นโมหะ

เทวปุตตมาร ก็เช่นเห็นเทพบุตร เทพธิดา เห็นนรกสวรรค์ อย่างที่เธอเผชิญมาแล้ว

อภิสังขารมาร ก็ได้แก่ ความคิดปรุงแต่ง อยากเห็นโน่น เห็นนี้ อยากได้ เห็นหนอ อยากสำเร็จเป็นพระอรหันต์

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ส่วนอันสุดท้ายคือ มัจจุมาร อันนี้ร้ายที่สุด เพราะถ้าตายเสียแล้ว โอกาสที่จะมานั่งฟอง-หนอ ยุบ-หนอ ก็ไม่มี เพราะฉะนั้น เธอจะต้องรู้เท่าทันมารเหล่านี้ ขอให้จำไว้ว่า **มารไม่มี บารมีไม่เกิด ประเสริฐไม่ได้** เพราะฉะนั้นเธอต้องเอาชนะมารให้ได้”

พระบวชใหม่เดินกลับกุฏิอย่างเหงาหงอย แอบรำพึงในใจว่า **ไม่น่าเลยตุ ถูกมารหลอกเข้าจนได้**



๖

รัฐมนตรีกับคุณหญิง

ประมาณสิบนาฬิกาของวันรุ่งขึ้น ขณะที่ท่านพระครูกำลังสอนเดินจงกรมระยะที่สามให้พระบัวเหี้ยวและครูที่มาจากนครสวรรค์อยู่นั้น นายสมชายก็นำรัฐมนตรีและคุณหญิงพร้อมผู้ติดตามอีกประมาณสิบคนมาขอเข้าพบ

คณะผู้ติดตามรัฐมนตรีล้วนเป็นนายตำรวจตั้งแต่ยศพันตำรวจตรีถึงพันตำรวจเอก คนหนึ่งทำหน้าที่หิ้วกระเป๋าถือให้คุณหญิง เป็นกระเป๋าหวายขลิบทอง ลักษณะคล้ายตะกร้าหมากของคนสมัยก่อน แต่ใบเล็กกว่าและลวดลายละเอียดประณีตกว่า ผู้ใดรู้ราคาของกระเป๋าใบนี้จะต้องตกใจ เพราะคุณหญิงซื้อมันมาด้วยราคาสูงถึงสองพันบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้ซื้อทองหนักหนึ่งบาทกับหนึ่งสลึงได้สบายๆ

เสื้อผ้าอาภรณ์ที่คุณหญิงสวมใส่นั้น บ่งบอกถึงความเป็นผู้มีรสนิยมสูง ซึ่งแน่นอนเหลือเกินที่ราคาจะต้องสูงตามไปด้วย หากคิดเป็นเงินก็คงเอามาสร้างกุฏิกรรมฐานได้นับสิบหลังทีเดียว

ใบหน้าของสตรีวัยห้าสิบถูกตกแต่งไว้อย่างตั้งใจจะให้สวยงาม ทั้งลงพื้น วาดแผนที ทาสี และแรเงา แต่ก็มิอาจปิดบังความร่วงโรยแห่งสังขารไว้ได้ ท่าทางคุณหญิงดูถือตัวและไม่เป็นมิตรกับใคร

ครุบุญมีมองปราดเดียวก็รู้สึกไม่ถูกชะตา แอบค่อนในใจว่า
ໄໝ້ໂອໂຍ໌ ກະໂອ້ແຄ່ກະເປົ່າໄປເດີຍາກໍຕ້ອງມີຄົນຄືໂອ້ໄຫ້

คณะผู้มาใหม่ทำความเคารพท่านพระครู พระบัวเหี้ยวแอบ
สังเกตว่าคุณหญิงกราบเบญจางคประดิษฐ์ไม่เป็น ครุบุญมีก็สังเกต
เห็นเช่นกัน เลยเกิดความรู้สึกไม่ชอบหน้าหนักขึ้นไปอีก

“เจริญพรท่านรัฐมนตรี ไปยังไงมายังไงจึงมาถึงที่นี่ได้”
ท่านพระครูทักทาย ได้ยินเขาลือกันว่าคนนี้แหละที่จะนั่งเก้าอี้นายก
รัฐมนตรีคนต่อไป

“กระผมได้ยินกิตติศัพท์ของพระคุณเจ้ามานาน บังเอิญมา
ถูกระแวงนี้ก็เลยแวะมากราบท่านครับ” รัฐมนตรีตอบ

“แล้วเหตุการณ์ทางกรุงเทพฯ เป็นยังไง ยังไม่เรียบร้อย
ໄໝ້ໄຫ້ຫ້ຮືວ້” ท่านพระครูหมายถึงเหตุการณ์วันมหาวิปโยคซึ่งเพิ่ง
ผ่านมาสดๆร้อนๆ เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

“ก็เรื่องนี้แหละครับที่กระผมจะมาเรียนปรึกษาพระคุณเจ้า
เอื้อ พระคุณเจ้ามีความคิดเห็นอย่างไรบ้างครับ เกี่ยวกับเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้น” ท่านพระครูนิ่งไปอีตใจหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า

“ความจริงเรื่องการเมืองมันเป็นเรื่องทางโลก อาตมาเป็น
พระสงฆ์ไม่อยากจะออกความเห็น แต่เอาเถอะ ไหนๆ ท่านก็ถาม
แล้ว อาตมาก็ขอตอบว่ามันเป็นเรื่องของกฎแห่งกรรม คราวนี้แหละ
คนจะได้เชื่อกันเสียที่ว่าทำดีได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว ยิ่ง ยิ่งไม่จบเพียงนี้
หรอก จำคำพูดของอาตมาไว้นะครุใหญ่ณะ” ท่านหันไปพูดกับครุ
สฤษดี

“ถ้าไม่เชื่อกลับไปถึงบ้านแล้วจดบันทึกไว้เลยว่า วันที่เท่า
นี้ เดือนนี้ พ.ศ. นี้ อาตมาพูดว่าอย่างนี้ๆแล้วถ้าไม่จริงตามที่
อาตมาพูดให้มาปรับอาตมาได้ อาตมาจะให้ปรับสองหมื่นบาท”

ท่านพูดยิ้มๆ

“นะครุใหญ่นะ”

“ครับ” ครุใหญ่รับคำด้วยไม่รู้จะพูดอะไรให้ดีไปกว่านั้น

“ดีแล้ว เอาละ อาตมาไม่ใช่หมอดู แต่ก็ทำนายว่าอีกสามปีนับจากนี้ไปจะเกิดเหตุการณ์แบบเดียวกับวันมหาวิปโยคอีก และอีกสิบห้าปีคือปีสองพันห้าร้อยสามสิบเอ็ดจะเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ขึ้นที่ภาคใต้ น้ำจะท่วมถึงยอดตาล วัดวาอารามจะพังพินาศ คนจะล้มตายเป็นจำนวนมาก ต่อจากนั้นอีกยี่สิบปีแผ่นดินจะถูกต่างชาติเข้ายึดครอง คนไทยจะไม่มีแผ่นดินอยู่ ทุกอย่างที่กล่าวมานี้เป็นไปตามกฎแห่งกรรม อย่าลืมนะไปบันทึกเอาไว้ ถ้าไม่จริงอาตมายอมให้ปรับ” หนึ่งไปครุหนึ่งจึงถามครุบุญมีว่า

“โยมเคยเห็นทะเลน้ำไหม”

“เคยครับ” ครุบุญมีตอบ

“ทะเลทรายล่ะ”

“ไม่เคยครับ”

“ท่านรัฐมนตรีเคยเห็นทะเลทรายไหม”

“เคยครับ” รัฐมนตรีตอบ

“นั่นแหละ ปกติเราคิดว่ามีแต่ทะเลน้ำกับทะเลทราย แต่อีกสิบห้าปีจะมีทะเลซุง”

“เป็นยังไงคะทะเลซุง” คุณหญิงถามพลางนึกในใจว่าพระองค์นี้พูดบ้าๆ แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อท่านพระครูตอบว่า

“ไม่บ้าหรอกคุณหญิง เอาเถอะ ถึงเวลานั้นคุณหญิงจะรู้เองว่าทะเลซุงมันเป็นอย่างไร”

คุณหญิงจึงแอบคิดต่อไปอีกว่า แน่ะ เสือกรู้เสียอีกว่าเราคิดยังไง

คราวนี้ท่านพระครูถึงกับอึ้ง ถ้อยคำที่คุณหญิงใช้นั้นหยาบคายเกินกว่าจะยอมให้มันออกมาจากปากของท่าน เห็นท่านไม่ได้ตอบคุณหญิงเลยคิดว่าท่านไม่รู้

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นครับหลวงพ่” ครูใหญ่ถาม

“ก็อย่างที่อาตมาบอกเมื่อตะกี้นั้นแหละว่ามันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ครูใหญ่อย่าลืมนะว่า พระพุทธองค์ท่านสอนเรื่องกรรมไว้ว่า อย่างไร ท่านสอนว่า...กมฺมฺนา วตฺตตี โลก - สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม...เอาละ แล้วทุกคนที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ก็จะได้ประจักษ์เมื่อเวลานั้นมาถึง”

ขณะสนทนาท่านรู้สึกว่ารัฐมนตรีมีอาการกระสับกระส่าย จึงพูดขึ้นว่า “รู้สึกท่านรัฐมนตรีมีอะไรจะพูดกับอาตมาสองต่อสองไหม”

“ครับ ผมอยากเรียนปรึกษาอะไรบางอย่าง”

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญข้างบน คนอื่น จุรออยู่ที่นี้ก่อนนะ จะคุยกันหรือจะนั่งสมาธิก็ตามใจ”

พูดจบจึงลุกขึ้นเดินนำรัฐมนตรีขึ้นไปข้างบน จัดแจงปิดประตูลงกลอนอย่างเรียบร้อยด้วยรู้ว่าสิ่งที่รัฐมนตรีจะพูดนั้นเป็นเรื่องลับสุดยอด คุณหญิงย่องขึ้นไปแอบฟังอยู่ที่เชิงบันได ท่านพระครูรู้ แต่รัฐมนตรีหาไม่รู้

อาคันตุกะกวาดสายตาสำรวจไปรอบๆห้อง ไม่มีสมบัติพิสดานอันใดนอกจากหนังสือซึ่งวางกองอยู่บนพื้นห้องบ้าง บนโต๊ะ และในตู้บ้าง ห้องทั้งห้องจึงเต็มไปด้วยหนังสือ มีที่ว่างเหลือไว้ให้คนนั่งได้ไม่เกินสี่คน และที่ตรงนี้ก็คือนอนของท่าน

นั่งลงแล้วรัฐมนตรีจึงพูดขึ้นว่า “กระผมมีเรื่องร้อนใจอยากจะเรียนปรึกษาพระคุณเจ้าว่า กระผมจะทำการปฏิวัติหรือไม่ ถ้า

ทำอะไรสำเร็จใหม่ เพราะถ้าสำเร็จผมก็จะได้เป็นนายกรัฐมนตรี”

ท่านพระครูตอบทันทีว่า

“ไม่ดีแน่ ท่านอย่าทำเลย อาตมาขอบิณฑบาตเถอะนะ”

คุณหญิงซึ่งแอบฟังอยู่ตรนทนไม่ได้ ส่งเสียงแว๊ดขึ้นว่า

“ทำไมจะไม่ดี ถ้ามพระวัดไหนๆ ท่านก็ว่าดีทั้งนั้น มีแต่

พระบ่าววัดนี้แหละที่ว่าไม่ดี”

รัฐมนตรีหน้าเสียเมื่อได้ยินเสียงแว๊ดของภรรยา ท่านพระครูจึงส่งเสียงลงมาว่า

“สมชายเอ๊ยช่วยดูหน่อยซิ แมวที่ไหนมาร้องอยู่หน้ากระไดทางขึ้นห้องฉัน”

เด็กหนุ่มจึงเดินไปพูดกับคุณหญิงเป็นเชิงขอร้องว่า “คุณหญิงออกมารอข้างนอกเถิดครับ” หากฝ่ายนั้นเซิดหน้าทำไม่รู้ไม่ชี้เหมือนไม่ได้ยินที่เด็กวัดพูด

นายสมชายจึงตะโกนขึ้นไปว่า “ผมบอกแมวแล้วครับหลวงพ่อ แต่แมวไม่เชื่อ”

“นั่นก็ช่างแมวเถอะ” เป็นเสียงตอบลงมา

รัฐมนตรีไม่กล้าออกมาพูดกับภรรยา ด้วยเคยกลัวเคยเกรงกันมาแต่ครั้งอดีต ถึงในปัจจุบันก็ยังกลัวยังเกรงอยู่ ก็มีไซบาร์มีของ คุณหญิงดอกหรือที่ทำให้ท่านรุ่งโรจน์เรืองรองมาจนทุกวันนี้

“ที่พระคุณเจ้าว่าไม่ดีหมายความว่าไม่สำเร็จหรือครับ แต่กระผมมั่นใจว่าต้องสำเร็จ เพราะคุณหญิงเขาวางหมากเอาไว้หมดแล้ว”

“ก็เพราะอย่างนั้นนะซิ อาตมาถึงว่าไม่ดี พูดกันตรงๆเลยนะ ว่าท่านจะฟังก็เพราะคุณหญิงนี้แหละ”

คราวนี้คนแอบฟังอยากจะร้องกรี๊ดออกมา ท่านพระครูจึง

พูดเสียงดังกว่าเก่าว่า

“อย่าเพิ่งร้อง คุณหญิงใจเย็นๆ ฟังอาตมาพูดให้จบก่อน แล้วค่อยร้อง” คุณหญิงจึงจำใจแอบฟังต่อไป

“แต่ที่กระผมขึ้นมาได้ถึงขั้นนี้ก็เพราะฝีมือคุณหญิงเขานะครับพระเจ้า คุณหญิงเขาเป็นคนกว้างขวาง เข้าเจ้าเข้านายเก่ง” พูดอย่างรู้บุญคุณภรรยา

“ถูกแล้ว แต่ท่านอย่าลืมว่า ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นตำแหน่งผู้นำของประเทศ ท่านจะต้องเป็นผู้นำสูงสุด แต่ในความเป็นจริงนั้นตรงกันข้ามเพราะคุณหญิงสูงกว่า นี่แหละมันจะวุ่นวายก็ตรงนี้ ท่านพอจะเข้าใจที่อาตมาพูดใช่ไหม อาตมาเป็นคนตรง พูดอ้อมค้อมกับเขาไม่เป็น”

“ครับ กระผมเข้าใจ แต่กระผมก็ยังอยากทราบว่า ถ้ากระผมทำการปฏิวัติจะสำเร็จหรือไม่ พระคุณเจ้าพอจะบอกได้ไหมครับ”

“บอกก็ได้ว่าสำเร็จ แล้วท่านก็จะได้เป็นนายกรัฐมนตรีสมความตั้งใจด้วย”

คนฟังอยู่ข้างนอกจึงค้านในใจว่า ทำไมท่านว่าไม่ดีล่ะ พิลึกจริง แล้วก็ให้แปลกใจหนักขึ้นเมื่อเสียงข้างบนดังลงมาว่า

“ที่ว่าไม่ดีเพราะท่านจะเป็นได้ไม่ถึงสองเดือนก็จะเกิดเรื่องยุ่ง พวกนิสิตนักศึกษาเขาจะเอาเรื่องกับท่านจนท่านอยู่ไม่ได้ แล้วท่านกับคุณหญิงจะต้องเดือดร้อน หากความสงบสุขไม่ได้เลย ท่านตัดสินใจเองก็แล้วกันว่าจะเป็นรัฐมนตรีแล้วอยู่สบายๆหรือจะเป็นนายกฯ แต่ต้องเดือดร้อน”

“ถ้าอย่างนั้น ผมเห็นจะต้องปรึกษาคุณหญิงดูก่อน” รัฐมนตรีตอบแบ่งรับแบ่งสู้

“ไม่ต้องปรึกษาหรอก อาตมาตอบแทนคุณหญิงได้เดี๋ยวนี้

เลยว่าคุณหญิงต้องให้เลือกอย่างหลัง เพราะเขาไม่เชื่อที่อาตมาพูด”

คุณหญิงซึ่งแอบฟังอยู่รู้สึกทึ่งที่พระรูปนี้ช่างรู้ความในใจของเธอไปเสียทุกอย่าง รัฐมนตรีคอตก ไม่รู้จะเชื่อพระดีหรือเชื่อภรรยาดี คงต้องเลือกเอาอย่างหลัง

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าท่านไม่เชื่อที่อาตมาพูด อาตมาก็จะให้ท่านพิสูจน์โดยจะย้อนอดีตที่ผ่านมาว่าท่านทำอะไรผิดพลาดไว้บ้าง แล้วที่นี้ท่านจะเชื่ออาตมาหรือเชื่อคุณหญิงก็สุดแล้วแต่ท่าน”

แล้วท่านพระครูจึงเล่าเรื่องแต่ครั้งอดีตของรัฐมนตรีที่มีคุณหญิงเป็นผู้บงการมาโดยตลอด คนที่นั่งฟังกับคนที่แอบฟังต่างยอมรับในใจว่าทุกเรื่องที่ท่านเล่ามานั้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

ทั้งรัฐมนตรีและคุณหญิงเริ่มมีศรัทธาเลื่อมใสในผู้ทรงศีลรูปนี้ หากก็ยังคงสงสัยมิได้ว่าเหตุใดพระอิกหกวัดที่เพิ่งไปพบมาเมื่อตอนเช้าจึงทำนายเป็นเสียงเดียวกันว่าดี มีวัดที่เจ็ดนี้แหละที่ผิดแผกไปจากวัดอื่น ๆ จะเชื่อหกวัดหรือวัดเดียวดีหนอ

ท่านพระครูรู้ความคิดของคนทั้งสองจึงกล่าวขึ้นว่า

“พระที่ท่านไปพบมาทั้งหกวัดนั้นท่านก็ไม่ได้ทายผิด เพราะตอนนี้ไม่ว่าท่านจะไปถามพระหรือถามหมอดูที่ไหน ๆ เขาก็ต้องว่าดีทั้งนั้น อาตมาก็ว่าดี แต่มันดีเฉพาะตอนแรก ๆ เข้าตำรา หัวมงกุฏท้ายมังกร ยิ่งไกลละ ขอให้เชื่ออาตมาสักครึ่งเถอะ อาตมามีความจริงใจ ไม่เคยแนะนำใครในทางเสีย เมื่อเดือนที่แล้วก็มีนายพลคนหนึ่งมาที่นี่ จะมาขอให้อาตมาช่วย เขาจะปฏิวัติ อยากรับเป็นนายกษ เหมือนท่านนี่แหละ อาตมาดูแล้วเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ ก็บอก

เขาไปตามตรง รู้สึกคุณหญิงเขาจะไม่พอใจอาตมา หน้าอเป็นม้าหมากรุกกลับไปเลย”

ท่านพระครูไม่เล่าดอกว่าคุณหญิงผู้นั้นก็ได้มาแอบฟังท่านคุยกับนายพล ด้วยไม่ต้องการให้คนที่กำลังแอบฟังอยู่ตรงเชิงบันไดเข้าใจผิดไปว่า ท่านกำลังพูดประชด

“พระคุณเจ้าไม่มีทางใดที่จะช่วยกระผมได้เลยหรือครับ” คำถามของรัฐมนตรีช่างถูกอกถูกใจคุณหญิงนัก แต่คำตอบของท่านพระครูนั้นซิ ทำให้เธอต้องผิดหวัง

“ถ้าช่วยได้ อาตมาก็ช่วยแล้วโดยไม่ต้องรอให้ท่านออกปากเลย แต่นี่อาตมาช่วยไม่ได้จริง ๆ เพราะเรื่องของกฎแห่งกรรมไม่มีใครช่วยใครได้”

“แล้วกฎแห่งกรรมนี้ใครเป็นคนสร้างครับพระคุณเจ้า” แม้จะเป็นถึงรัฐมนตรี หากก็มีความรู้เชี่ยวชาญในทางโลกเท่านั้น ส่วนทางธรรมแทบจะเรียกได้ว่า มีดบอด

“กฎแห่งกรรมก็คือกฎแห่งเหตุและผล เหตุอย่างไร ผลก็อย่างนั้น เหตุดี ผลก็ดี เหตุชั่ว ผลก็ชั่ว ผู้ที่สร้างกฎแห่งกรรมก็คือตัวเรานี่แหละ ไม่มีใครมาสร้างมาบันดาลให้ ไม่ใช่พรหมลิขิต หากเป็นเรื่องของกรรมลิขิต เมื่อเราสร้างเหตุเราก็ต้องรับผล จะให้ใครมารับแทนไม่ได้ เหมือนดังที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า กम्मุตฺตโกมฺหิ กम्मทายาโท กम्मโยนิ กम्मพฺนฺธุ กम्मปฏฺฐิสฺสโร ยํ กम्मํ กริสฺสามิ กฺลฺยาณํ วา ปาปํ วา ตสฺส ทายาโท ภวิสฺสามิ - เรามีกรรมเป็นของตน เป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่อาศัย เราทำกรรมอันใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น...เพราะฉะนั้นอาตมาจึงช่วยท่านไม่ได้”

คนฟังทั้งในห้องและนอกห้องเริ่มจะซาบซึ้งในรสพระธรรม ท่านพระครูจึงเทศนาต่อไปว่า

“คนเราจะร้ายหรือยากจน จะสุขหรือทุกข์ก็ขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำ คำว่า **กรรม** แปลว่าการกระทำ ตามคำสอนของพระพุทธศาสนา การกระทำที่จัดเป็นกรรมต้องเป็นการกระทำที่มีเจตนา เป็นพื้นฐาน เจตนาคือความตั้งใจหรือจงใจ บางครั้งพระพุทธองค์ก็ตรัสว่าเจตนา นั่นเองคือกรรม ดังพระพุทธวจนะว่า **เจตนาหิ ภิกขเว กมฺมํ วทามิ... เจตยิตฺวา กมฺมํ กโรติ** กาเยน วาจา ย มนสา – เรากล่าวเจตนาว่าเป็นกรรม บุคคลตั้งใจแล้วหรือคิดแล้ว ย่อมกระทำกรรมทางกาย ทางวาจาหรือทางใจ...”

“เรื่องกรรมเป็นเรื่องสลับซับซ้อน ถ้าท่านสนใจ วันหลังหาเวลามาอยู่วัดสักเจ็ดวัน มาคุยเรื่องกรรมกันต่อ อาตมาเป็นคนชอบวิจัย ได้รวบรวมเรื่องกฎแห่งกรรมที่เกิดขึ้นในวัดนี้ไว้เป็นร้อยๆ เรื่อง บางเรื่องก็แทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ อย่างพระที่นั่งอยู่ข้างล่างนั้นก็มาขอแก้กรรม อาตมากำลังให้ฝึกเจริญวิปัสสนากรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔” ประโยคสุดท้ายทั้งรัฐมนตรีและคุณหญิงไม่เข้าใจว่าท่านพูดถึงอะไร

“มาจากไหนครับพระคุณเจ้า”

“จากกาฬสินธุ์ มันก็แปลกนะท่านรัฐมนตรี เขาเล่าให้อาตมาฟังว่าเขาฝันเห็นวัดนี้ แล้วก็เห็นอาตมา มีเสียงบอกเสร็จสรรพว่า วัดชื่ออะไร อาตมาชื่ออะไร แล้วก็สั่งให้มาบวชเพื่อแก้กรรมที่นี้ ตอนแรกเขาไม่เชื่อ แต่พอฝันติดๆกันถึงสามคืน เขาก็ซ้กจะเชื่อ ความจริงมันไม่ใช่ฝันหรอก เขาเรียกว่านิมิต ซึ่งหมายถึงเครื่องหมายบอกเหตุ เมื่อเขาเชื่อ เขาก็จะมาพิสูจน์แต่ก็มาไม่ได้ในทันที ปีรุ่งขึ้นถึงมา นำสงสาร ต้องชดใช้กรรมสาหัสสากรรจ์

ที่เดียว อาตมาก็ตั้งใจว่าจะช่วยเขาให้มากที่สุด สงสารเหลือเกิน”

“ก็ไหนพระองค์เจ้าบอกว่าเรื่องของกฎแห่งกรรมช่วยกันไม่ได้ยังไงเล่าครับ” รัฐมนตรีท้วงขึ้น คนที่แอบฟังอยู่หน้าประตูก็กำลังคิดอย่างเดียวกัน

“อาตมาหมายถึงว่าจะช่วยในส่วนที่พอจะช่วยได้ เช่น ช่วยแนะนำในเรื่องการปฏิบัติให้เขา แต่เรื่องกฎแห่งกรรมอาตมาช่วยไม่ได้อย่างแน่นอน เขาสร้างเหตุมาอย่างไรก็ต้องได้รับผลอย่างนั้น” ถึงตอนนี้ทั้งคนในห้องและนอกห้องก็ถึง บางอ้อ

“เอ...แต่พระองค์เจ้าครับ ทำไมบางคน ทำชั่วแล้วได้ดีเล่าครับ คนประเภทนี้เท่าที่ผมเห็นมีมากเสียด้วย กระทั่งมีคนกล่าวไว้ว่า...ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป... แบบนี้แสดงว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วไม่จริงเสมอไป ใช่ไหมครับ”

“ก็อย่างที่อาตมาพูดไปเมื่อตะกี้นั้นแหละว่า เรื่องกรรมมันสลับซับซ้อน เราจะมาตัดสินเอาเฉพาะที่เราเห็นนั้นไม่ได้ ว่ากันโดยหลักแล้ว คนทำดีจะต้องได้ดี ทำชั่วจะต้องได้ชั่ว แต่คนที่ทำชั่วแล้วได้ดีนั้นเพราะเขายัง กิณบุญเก่า อยู่ คือมีความดีสะสมเอาไว้มาก อาจจะสะสมไว้ตั้งแต่ในอดีตชาติ แต่พอบุญเก่าหมดเมื่อไร เมื่อนั้นกรรมชั่วก็จะมาให้ผล ส่วนคนที่ทำดีได้ชั่ว ก็เพราะกรรมชั่วที่เคยทำไว้แต่ครั้งอดีตยังให้ผลไม่หมด กรรมมันจะให้ผลไม่พร้อมกัน ถ้ากรรมชั่วกำลังให้ผล กรรมดีก็จะรออยู่ก่อน หรือถ้ากรรมดีกำลังให้ผล กรรมชั่วก็จะรออยู่เช่นกัน เปรียบเทียบให้เห็นง่ายๆ ก็คือที่ที่ท่านกำลังนั่งอยู่ขณะนี้ ทรายใดที่ท่านยังไม่ลูกลงไป คนอื่นจะมานั่งไม่ได้ ต้องรอให้ท่านลูกลงเสียก่อน จริงไหม”

“จริงครับ” รัฐมนตรีตอบ คนแอบฟังอยู่ก็ผลอดตอบออกมาว่า

“จริงค่ะ”

“ทีนี้ถ้าใครมาพูดว่า...ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ...ท่านก็ตอบเขาไปเลยว่า...ทำดีได้ดีนั้นมีแน่ ทำชั่วแต่ได้ดีมีที่ไหน ที่ทำชั่วเห็นดีอยู่จริงรู้ไว้ มันเหมือนไฟใต้ถุนไม้นานร้อน... กลอนนี้ไม่ทราบใครแต่งเอาไว้ อาตมาเห็นเข้าทีก็เลยจำเอามาบอกกัน”

“เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่ทำชั่วเลย เราก็ไม่ต้องไปรับผลของมันใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เหตุฉะนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสเตือนไว้ว่า...ถ้าท่านกลัวทุกข์ก็อย่าทำกรรมชั่วทั้งในที่ลับที่แจ้ง ถ้าท่านจักทำหรือทำอยู่ซึ่งกรรมชั่ว ถึงแม้จะเหาะหนีไปก็ย่อมไม่พ้นจากความทุกข์ได้เลย...อย่างพระโมคคัลลานะนั้นยังงี้ เหาะได้แต่หนีกรรมไม่ได้ ท่านคงเคยได้ยินชื่อพระโมคคัลลานะใช่ไหม อัครสาวกของพระพุทธเจ้าผู้เลิศในทางฤทธิ์ มีฤทธิ์มาก เหาะเห็นเดินอากาศได้ แต่ก็ยังต้องถูกโจรทุบจนกระดูกแหลกเป็นเมล็ดข้าวสารหัก เพราะในอดีตชาติเคยทุบตีบิดามารดา นี่ขนาดสำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็ยังคงต้องมาชาติใช้กรรม”

“ก็ในเมื่อท่านเหาะได้ทำไมท่านไม่เหาะหนีไปเล่าครับพระคุณเจ้า”

“ทำไมจะไม่หนี ท่านหนีมาเป็นร้อยๆครั้ง พวกโจรก็ตามอย่างไม่ลดละ ในที่สุดท่านจึงระลึกลงกรรมเก่าได้ และรำพึงกับตัวเองว่า...หนีโจรนั้นหนีได้ แต่หนีกรรมหนีไม่ได้...ท่านก็เลยยอมให้โจรทำร้ายแต่โดยดี”

“แล้วตายไหมครับ” ถามอย่างสนใจใคร่รู้

“ถ้าเป็นคนธรรมดาอย่างเราๆ ก็ไม่ต้องสงสัย แต่นั่นท่านเป็นพระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ ถ้าตายลักษณะนั้นก็เสียชีวิตหมด ท่านก็เลย

ใช้คาถาประสานกระดูกแล้วเหาะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ทูลขออนุญาต
ปรีณิพพาน พระอรหันต์สมัยพุทธกาลถ้าจะปรีณิพพานต้องมาทูล
ขออนุญาตพระพุทธเจ้าเสียก่อน ไม่งั้นก็ปรีณิพพานไม่ได้”

ท่านเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝา ขณะนั้นเวลาสิบ
เอ็ดนาฬิกา จึงพูดขึ้นว่า

“เดี๋ยวไปรับประทานอาหารก่อนแล้วค่อยมาคุยกันใหม่
ท่านไม่มีธุระที่ไหนไม่ใช่หรือ”

“ไม่มีครับ กระผมตั้งใจจะมาเรียนถามพระให้ครบเจ็ด
วัด พอตีวัดนี้เป็นวัดสุดท้ายแล้วผมก็ซ้กจะตีใจ คุยกับพระคุณเจ้า
แล้วผมตาสว่างขึ้นมาอีกเป็นกอง คงต้องหาโอกาสมาอีกให้ได้”

คุณหญิงรีบย่อลงมาข้างล่างก่อนท่านพระครูจะมาเห็น
ประเดี๋ยวหนึ่งรัฐมนตรีจึงตามท่านเจ้าอาวาสลงมา

“เชิญรับประทานอาหารกันก่อน” ท่านบอกทุกคนที่อยู่ ณ
ที่นั้น พระบัวเหี่ยวกราบสามครั้งแล้วลุกออกไป เพราะเกรงภิกษุ
รูปอื่นๆจะรอ

“แล้วพระคุณเจ้าไม่ไปฉันหรือครับ ได้เวลาฉันเพลแล้ว”

“อาตมาฉันเข้ามือเดียว ยกเว้นโอกาสพิเศษที่ญาติโยมเขา
นิมนต์จึงจะฉันสองมือ”

ได้รู้ได้เห็นความเป็นอยู่และการครองชีวิตที่ยึดหลักสันโดษ
เป็นที่ตั้ง รัฐมนตรีก็ยิ่งศรัทธาในบรรพชิตรูปนี้เป็นอันมาก เพราะ
พระสงฆ์เท่าที่ท่านเคยสัมผัสมานั้น ล้วนมีความเป็นอยู่ที่ไม่ก่อให้เกิด
ความศรัทธาเลื่อมใส เป็นต้นว่าชอบประจบคฤหัสถ์ ตั้งตนเป็น
ผู้วิเศษ มีความโลภในลาภสักการะ และที่สำคัญที่สุดคือ ไม่สามารถ
แสดงธรรมที่แจ่มแจ้งลึกซึ้งเช่นนี้ได้

๗

คุณนายลำไย

ลูกศิษย์วัดนำรัฐมนตรีและคณะไปยังโรงครัวซึ่งอุบาสกอุบาสิกากำลังนั่งรับประทานอาหารกันเป็นโต๊ะๆ โต๊ะละประมาณสิบคน

พวกเขาพากันมาเข้ากรรมฐาน โดยมาส่วนตัวบ้าง มาเป็นคณะบ้าง บางคนก็มาเข้าสามวัน เจ็ดวัน บางคนก็มาอยู่เป็นเดือน และก็มีไม่น้อยที่ตั้งใจมาอยู่เจ็ดวัน แต่พอครบกำหนดแล้วก็ไม่ยอมกลับ เพราะซาบซึ้งในรสพระธรรม ร้อนถึงสามีหรือภรรยาต้องมาอ่อนวอนขอให้กลับไปช่วยกันเลี้ยงลูก

ส่วนประเภทที่มาแล้วอยู่ไม่ได้ เพราะไม่ถูกชะตากับพองหน่อ ยุบ-หน่อ ต้องม้วนเสื่อกลับบ้านไปก็พอมีบ้าง แต่พวกที่มาแล้วไม่ยอมกลับนั้นมีมากกว่า

รสชาติของอาหารมีอนั้นช่างอร่อยถูกปากคุณหญิงเสียนัก แม้จะเป็นอาหารพื้นๆ ที่ดูแล้วไม่เชียวชวนให้รับประทาน ต่อเมื่อได้ลิ้มลองเข้าไปแล้ว จึงรู้ว่าฝีมือระดับนี้ หาตัวจับยาก

“แกงหน่อไม้อร่อยจัง ก่อนแกงต้องเอาหน่อไม้มาต้มก่อนหรือเปล่าจ๊ะ” คุณหญิงถามแม่ครัว

“ไม่ใช่หน่อไม้หรือคะคุณ นั้นแกงยอดมะพร้าวคะ ดูแล้วเหมือนหน่อไม้ รสชาติก็คล้ายๆกัน ใครๆ ก็คิดว่าเป็นหน่อไม้”

แม่ครัวไม่รู้ว่าคนที่ตนกำลังพูดด้วยเป็นคุณหญิง นายตำรวจผู้ทำหน้าที่หิวกระเป่าถือราคาแพงจึงต้องบอกว่า “ป้า นี่คุณหญิงนะป้า”

“ขอโทษเจ้าคะคุณหญิง อีฉันไม่ทราบจริงๆ อย่างถือสาคนบ้านนอกคอกนาเลยนะเจ้าคะ” แม่ครัวพูดพร้อมกับยกมือไหว้ปลกๆ

“ไม่เป็นไรจะ แหม กับข้าวอร่อยทุกอย่างเลย ปลาเกลือทอดเค็มกำลังพอดี แกงส้มผักกาดดองก็รสกลมกล่อม ใส่ผงชูรสหรือเปล่าจ๊ะ”

“ไม่ได้ใส่เจ้าคะ หลวงพ่อท่านให้ใส่สติแทน บอกว่าผงชูรสก็สู้ไม่ได้”

“เป็นยังไงจ๊ะ ใส่สติ” คุณหญิงไม่เข้าใจ

“คือท่านให้แม่ครัวเข้ากรรมฐานเจริญสติปัฏฐาน ๔ คนละเจ็ดวัน เวลาทำกับข้าว ก็ให้กำหนดสติเจ้าคะ” ถึงตอนนี้ คุณหญิงก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ ได้ยิน สติปัฏฐาน ๔ เป็นครั้งที่สองแล้ว แต่ยังไม่รู้ว่าคืออะไร อืมข้าวแล้วจะต้องไปเรียนถามท่านพระครูสักหน่อย เรื่องอะไรจะต้องมาถามแม่ครัวให้เสียชื่อคุณหญิงท่านรัฐมนตรี

“คนมากจริง นี่ค่ากับข้าววันหนึ่งๆ คงตกหลายพันชิ้นะ” คุณหญิงพูดพลางหันไปมองโต๊ะอื่นๆ ที่คนหนุ่มสาวห่มขาวทั้งชายหญิงกำลังนั่งรับประทานกันอยู่

“เจ้าคะ แล้วแต่แขกมากแขกน้อย ก็เลี้ยงคนทั้งวัดนี่เจ้าคะ บางวันมีคนถึงห้าร้อย ค่ากับข้าวก็ตกสามพันบาท เฉลี่ยหัวละหกบาทต่อวัน นี่ขนาดวันละสองมื้อนะเจ้าคะ หลวงพ่อท่านให้ถือศีลแปดกันทุกคน”

“แล้ววัดเอาเงินที่ไหนมาจ่ายล่ะจ๊ะ”

“ก็มีคนมาบริจาคเรื่อยๆ เจ้าคะ แต่ถ้าไม่มีจริงๆ หลวงพ่อท่าน ก็...”

“ก็ทำไม่จ๊ะ” คนเป็นคุณหญิงอยากรู้ แม่ครัวค่อมตัวลงเอามือป้องปากกระซิบว่า “หลวงพ่от่านก็เชื่อเขามาเจ้าคะ พอมีเงินท่านก็เอาไปใช้เขา”

“ตายจริง แล้วพวกที่มาอยู่วัดหลายๆวัน ทางวัดไม่เก็บเงินเขาหรือ”

“ไม่เก็บเจ้าคะ หลวงพ่от่านไม่ให้เก็บ ท่านบอกว่า เขามาสร้างฟามดี เราต้องสนับสนุนเขา แต่ว่าบางคนเขาก็ทำบุญให้วัดบ้างเหมือนกัน ก็พลอยได้ประสมประเสกกันไป ว่าก็ว่าเถอะนะคะคุณหญิง คนสมัยนี้จะทำฟามดีทั้งที ก็ต้องให้จ้างกัน” แม่ครัวออกเสียง *ความ เป็น ฟาม*

นายตำรวจที่ติดตามรัฐมนตรีแอบสังเกตว่า คณะอุบาสกอุบาสิกาที่มาบำเพ็ญศีลภาวนาต่างพากันรับประทานอย่างสงบเสียงม ไม่มีเสียงพูดคุยกันเลย พวกเขาซึ่งคุยกันเสียงดังเมื่อตอนเดินเข้ามา จึงต้องหยุดพูดไปโดยปริยาย อีกประการหนึ่ง รสชาติของอาหารซึ่งแม้จะมีเพียงสามอย่าง หากก็อร่อยถูกปากไปเสียทุกอย่าง ทำให้ปากไม่ว่างพอที่จะคุยได้

เสร็จจากอาหารคาว ก็เป็นอาหารหวาน ซึ่งมีเพียงอย่างเดียวคือ ข้าวเม่าพล่ารสเลิศ ที่ว่ารสเลิศเพราะหวาน มัน เค็ม พอดีพอดี คุณหญิงมีอันต้องเรียกแม่ครัวคนเดิมมาถามอีกว่า

“บ้าจ๊ะ ข้าวเม่าพล่าอร่อยจัง ทำยังไงจ๊ะ ฉันจะได้ไปบอกแม่ครัวที่บ้านให้ทำบ้าง” แม่ครัวหน้าบานอีกครั้ง สาธยายว่า “ทำไม่ยากหรอกเจ้าคะคุณหญิง แต่ถ้าจะให้อร่อย มันต้องอาศัยแท้คตึก”

“อะไรจ๊ะ แท้คตึก” คุณหญิงเกิดอาการ เป็นงง

“เป็นภาษาฝรั่งเศสนะเจ้าคะ คุณหญิงไม่เคยได้ยินหรือเจ้าคะ หล่อนออกเสียง ฝรั่งเศส ไม่ได้ เลยเป็น ฝรั่งเศส ไป

“ไหน ลองสะกดให้ฟังหน่อยซิ มีตัวอะไรบ้าง เพื่อฉันจะรู้จัก”

“อ้อ ไม่ได้หรอกเจ้าคะ อีฉันไม่ได้เรียนหนังสือ อยากรู้แต่ภาษาฝรั่งเศสเลย ภาษาไทยก็ไม่กระดิกหู”

“อ้าว แล้วทำไมใช้คำภาษาฝรั่งเศสได้ล่ะจ๊ะ”

“อีฉันจำเขามาเจ้าคะ” แม่ครัวสารภาพ

“สงสัยคงจะเป็น เทคนิค มั่งป้า” คนเป็นรัฐมนตรีหัวง

“เออ เออ ใช่ ใช่ ค่ะ” นางหันไปพยักพืดกับรัฐมนตรี แล้วจึงหันไปพูดกับคุณหญิงว่า “มันต้องอาศัยเทคนิคเจ้าคะ คุณหญิง”

“เทคนิคอะไรบ้าง ป้าบอกหน่อยได้ไหมจ๊ะ”

“อ้อๆ ทำไมจะไม่ได้ล่ะเจ้าคะ เทคนิคขั้นแรกก็คือ การเลือกข้าวเม่าที่จะนำมาพลานั้น ต้องเลือกชนิดนั้นๆ วิธีที่จะได้ข้าวเม่า นั้นๆ ก็ต้องอาศัยเทคนิคอีกเหมือนกัน คือข้าวที่จะเอามาคั่วนั้น จะต้องเกี่ยวมาตอนมันสดๆ ที่เม็ดยังไม่ทันเหลือง แต่ถ้าเขียวเกินไปก็แสดงว่ายังเป็นน้ำนมอยู่ ใช่ไม่ได้ ต้องให้สีอมเขียวอมเหลือง ถึงจะกำลังดี เสร็จแล้วก็เอามานวดให้เหลืองแต่เม็ด แล้วคั่ว คั่ว เสร็จ ก็ใส่ครกตำทั้งที่ยังร้อนๆ อยาบปล่อยให้เย็น เพราะข้าวเม่าที่ได้จะแข็ง ต้องตำร้อนๆ ถึงจะนิ่ม เห็นมั๊ยคะว่าเวลาตำก็ต้องใช้เทคนิค พอตำเสร็จ ก็เอามาฝัดอย่างมีเทคนิค คือต้องเก็บกากออกให้หมด”

“แหม เทคนิคแะะจิงนะป้านะ” รัฐมนตรีขี้ดขึ้น

“เจ้าคะ ไม่งั้นก็ไม่อร่อยซีเจ้าคะ”

“จ๊ะๆ แล้วยังไงอีกจ๊ะ” คุณหญิงอยากรู้

“เมื่อผ่าตัดเสร็จ ก็เอาเกลือมาละลายกับน้ำฝนที่อบด้วยดอกมะลิ ชิมพอให้เค็มปะแล่มๆอย่าให้เค็มเกินหรือจืดเกิน เสร็จแล้วจึงเอาน้ำเกลือพรมข้าวเเม่ให้ทั่ว เวลาพรมต้องใช้เทคนิคนะเจ้าคะ คือพรมให้พอหมาดๆ ถ้าแฉะเกินไป ข้าวเเม่จะติดกันเป็นก้อน แต่ถ้าพรมน้อยเกินไป ข้าวเเม่ก็จะนิ่มไม่เสมอกัน เมื่อพรมน้ำเกลือทั่วแล้ว ก็หากาละมังหรือฝาค้อมมาครอบ หมักเอาไว้ประมาณครึ่งชั่วโมง ระหว่างที่รอก็เอามะพร้าวมาขูด มะพร้าวก็ต้องเลือกที่ไม่แก่หรืออ่อนจนเกินไป เวลาขูดก็ต้องใช้กระทายขูด ไม่ใช่เครื่อง เพราะจะทำให้บุดเร็ว แล้วก็ไม่ต้องขูดให้ถึงก้นกะลา เดี่ยวจะดูดำไม่น่ากิน เสร็จแล้วจึงเอาไปคลุกกับข้าวเเม่ที่หมักไว้ คลุกให้ทั่วๆ นะเจ้าคะ เวลาจะรับประทาน ก็เอาน้ำตาลโรยหน้า บางคนก็นิยมรับประทานกับกล้วยไข่ ไม่มีกล้วยไข่ จะใช้กล้วยน้ำว่าแทนก็พอได้ อ้อ...น้ำตาลที่จะใช้ก็ต้องมีเทคนิคนะเจ้าคะ คือต้องเลือกชนิดที่เม็ดเล็กๆ ถ้าเม็ดใหญ่ต้องนำมาป่นเสียก่อน เวลาป่นต้องใช้ครกที่สะอาด เพราะหากมีกลิ่นพริกหรือกลิ่นกระเทียมปน มันก็เสียฟามอร่อยได้เจ้าคะ” สารยายจบก็หอบฮักๆ เพราะเสียงที่ใช้ดังเกินพิกัดไปหน่อย รับประทาน ก็คือ รับประทาน

“ขอบใจจะบ้า นี่ได้ความรู้อีกเยอะเลย” พุดพลางยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม เพิ่งจะสังเกตว่า แม้แต่น้ำก็ยังอร่อย จึงออกปากชมว่า

“น้ำนี้ดื่มแล้วชื่นใจจัง น้ำฝนหรือจะบ้า”

“เจ้าคะ หลวงพ่อท่านให้รองไว้ในแท็งค์ การรองน้ำฝนก็ต้องมีเทคนิคนะเจ้าคะ” คนเทคนิคมากอธิบาย เห็นคนฟังไม่ซັก จึงพูดต่อไปว่า “คือตกหนแรกหนสอง อย่าเพิ่งไปรอง เพราะฝุ่นละอองยังไม่หมด ต้องหนสามหนสี่ถึงจะใช้ได้”

ดังนั้น นอกจากจะอิมท้องแล้วคุณหญิงยังได้เทคนิคการ

ทำข้าวเม่าพลาเป็นของแถมอีกด้วย อารมณ์เธอจึงดีขึ้นเรื่อยๆ และไม่ขัดข้องที่สามี่จะกลับไปคุยกับท่านพระครูอีก เธอเองก็เริ่มจะสนใจท่านพระครูมีอะไรๆ ที่พิเศษไปกว่าพระที่เธอเคยรู้จัก

หลังอาหารกลางวัน คณะของครูสุฤษดิ์ก็กลับไปปฏิบัติต่อยังศาลาที่พัก เวลาสองทุ่ม ท่านพระครูนัดให้ไปสอบอารมณ์และจะสอนเดินจงกรมระยะที่สี่ให้ วันพรุ่งนี้ซึ่งเป็นวันสุดท้าย ท่านก็จะสอนเดินระยะที่ห้าและที่หก พวกเขาจะรู้จักวิธีเดินจงกรมทั้งหกระยะภายในสามวัน ท่านพระครูท่านยืดหยุ่นได้เสมอ กระนั้นท่านก็ต้องดูพื้นฐานและความสนใจของผู้เรียนด้วยว่า จะรับไหวหรือไม่

รับประทานอาหารกันเป็นที่อิมหน้าสำราญแล้ว รัฐมนตรีจึงนำคณะของตนกลับมายังกุฏิเจ้าอาวาสอีกครั้ง ท่านพระครูรู้ว่าวันนี้จะต้องเล่าเรื่องคุณนายลำไย จึงให้ลูกศิษย์วัดไปตามพระบัวเฮี้ยวมาฟังด้วย

“พระคุณเจ้าไม่รู้สึกลัวหรือครับ” นายตำรวจถาม เพราะตัวเขาแม้จะรับประทานวันละสามมื้อ ก็ยังต้องหาอะไรรองท้องแทบทุกครั้งก่อนเข้านอน

“ไม่หว อาตมาชินแล้ว สมัยเดินธุดงค์ไปป่าดงพญาเย็น เคยอดเจ็ดวันเจ็ดคืนติดๆ กัน ยังอยู่ได้” ท่านพระครูตอบ

“พระคุณเจ้าคะ ดิฉัน เอ่อ...สงสัยจึงค่ะว่า พระคุณเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าคนคนนั้นคิดอะไร หรือมีความเป็นมาอย่างไร” คุณหญิงถามขึ้น

“อาตมาก็ใช้ เห็นหนอ นะซี คุณหญิงสนใจไหมเล่า”

“สนใจค่ะ ทำยังไงคะ”

“ไม่ยากหรอกคุณหญิง วิธีง่าย ๆ ใครๆก็ทำได้ แต่ต้อง

ทำจริง ๆ ทำไม่จริงก็ไม่ได้ วิธีที่ว่าก็คือให้เจริญสติปัญญา ๔ พอสติดีถึงขั้น เห็นหนอ ก็เกิดเอง อย่าลืมนะ เห็นหนอ นี้ มีค่ามหาศาลทีเดียว ใช้ศุกกแห่งกรรมได้ชัดแจ้วเลย”

“ดิฉันขอเรียนวิชาที่ว่านี้ได้ไหมคะ หรือว่าผู้หญิงเรียนไม่ได้”

“ทำไม่จะไม่ได้อะ ผู้หญิงผู้ชายเรียนได้ทั้งนั้น ขอให้มีจิตกับกายก็แล้วกัน ถ้าคุณหญิงอยากเรียน ต้องมาเข้าชั้นเรียนที่วัดนี้ อย่างน้อยเจ็ดวัน แล้วกลับไปฝึกต่อบ้านจนกว่าจะได้ อาตมาจะเล่าเรื่องคนที่ได้ เห็นหนอ ให้ฟัง อยากฟังไหม”

“อยากฟังครับ” “อยากฟังค่ะ” ทุกคนตอบขึ้นพร้อมกัน

“เออละ อยากฟังก็จะเล่าเรื่องคุณนายลำไยให้ฟัง คุณนายลำไยแกเป็นเมียครูวงษ์ บ้านอยู่อ่างทอง ครูวงษ์เป็นครูประจำโรงเรียนจังหวัดอ่างทอง สอนวิชาศีลธรรม แต่กินเหล้าเมาทุกวัน นอกจากกินเหล้าแล้วยังเข้าสู้อีกด้วย ส่วนคุณนายลำไยก็ปากจัด ต่ำไฟแลบเลย แก่อ่านหนังสือไม่ออก เพราะไม่เคยเรียน วันหนึ่งแกมาหาอาตมา มาฟ้องเรื่องผัวเจ้าชู้ อาตมากับครูวงษ์รู้จักกันดี แกมาที่วัดนี้บ่อย ๆ พอคุณนายลำไยมาฟ้อง อาตมาเลยบอกแกว่า ถ้าอยากให้ผัวเลิกเจ้าชู้ ต้องมาเข้ากรรมฐานที่วัดเจ็ดวัน คุณนายลำไยก็มา อาตมาก็สอนให้แกเจริญสติปัญญา ๔ ปรากฏว่าแกทำไม่ได้เลย เดินจงกรมก็ไม่ได้ ขวายเป็นซ้าย ซ้ายเป็นขวา เพราะแกไม่รู้กระทั่งว่าข้างไหนเท้าซ้ายข้างไหนเท้าขวา”

“อาตมาก็ลองให้แกนั่งสมาธิด้วยการกำหนดว่า พอง-หนอ ยุบ-หนอ แกก็ว่าทำได้สบายมาก แล้วแกก็นั่งขัดสมาธิ ปากก็ว่า พอง-หนอ ยุบ-หนอ พอง-หนอ ยุบ-หนอ ว่าเสียงดังเชียว แต่พออาตมาถามว่า พอง ท้องเป็นยังไง ยุบ ท้องเป็นยังไง แกก็ไม่รู้

เรื่อง อาตมาก็จนปัญญา จึงถามแก้วว่าห้องพุทธคุณได้ไหม แก้วว่าไม่ได้อีก เลยบอกให้แกกลับบ้าน วันรุ่งขึ้นให้มาใหม่ เอาลูกมาด้วยคนหนึ่ง แกก็กลับไป”

“รุ่งขึ้นแก้วก็มากับลูกชายคนหนึ่ง เป็นหนุ่มแล้ว อาตมาก็ให้ลูกแกจดบทสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากา แล้วบอกไปสอนให้แม่ห้อง ห้องได้แล้วให้มาหา ลูกแก้วไปสอนแม่ห้องวันละคำสองคำ หายไปเดือนหนึ่ง แกก็กลับมา มาห้องให้อาตมาฟังได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ อาตมาก็บอกว่าดีแล้ว ที่นี่ เวลาไหว้พระสวดมนต์ให้ห้องพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากาหนึ่งจบ แล้วห้องพุทธคุณอย่างเดียวเท่าอายุบวชหนึ่ง อายุแก ๕๒ ก็ให้ห้องวันละ ๕๓ แรกๆแกใช้นับเม็ดมะขามเวลาห้องพอสติขึ้น ก็จำได้ไม่ต้องนับเม็ดมะขาม พอดีขึ้นอีก แกบอกแกห้องได้วันละ ๑๐๘ จบโดยไม่ต้องนับเม็ดมะขาม เพราะสติมันบอกเอง รู้เอง เหมือนกับที่เราตั้งนาฬิกาปลุกไว้จับเวลาตอนนั่งสมาธิพอสติดี รู้เอง ไม่ต้องใช้นาฬิกา”

“เมื่อสติดีขึ้น แกก็เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยอัตโนมัติ คือแกมีอาชีพเลี้ยงหมูเลี้ยงวัวส่งขายโรงฆ่าสัตว์ แกก็เลิก เพราะสติมันบอกว่า เป็นมิจฉาอาชีพวะ ที่เคยด่าเป็นไฟแลบก็เลิก”

“ต่อมา แกก็เดินจงกรมนั่งสมาธิเป็นโดยไม่ต้องมีใครบอกใครสอน มันเป็นเองโดยอัตโนมัติ เพราะสติดีถึงขั้น แกเดินจงกรมวันละสองชั่วโมง นั่งสมาธิวันละสองชั่วโมง ทำอย่างนี้เป็นประจำทุกวัน อย่าลืม พอสติดีเสียอย่าง อะไรๆมันก็ดีหมด” ท่านพระครูเน้น แล้วจึงเล่าต่อไปว่า

“วันหนึ่ง ครูวงษ์ผิวแกโกหกว่า จะไปเก็บค่าเช่านาที่ชัยนาท แต่ที่แท้ไปหาเมียบ่อย ซึ่งเป็นแม่หม้ายอยู่ที่ปากน้ำโพ หายไป ๔

วัน ขากลับ ให้เงินแม่หม้ายไว้สามร้อย คุณนายลำไยแกอยากรู้ว่า
ผิวไปไหน แกก็ไหว้พระสวดมนต์ แล้วเดินจงกรมนั่งสมาธิอย่าง
ละสองชั่วโมง”

“ขณะที่จิตเป็นสมาธิ แกก็อธิษฐานว่า ขอให้แก่ได้ตาทิพย์
แกอยากทราบว่านายวงษ์ไปทำอะไร อยู่ที่ไหน อธิษฐานจิตเสร็จ แก
ก็กำหนด เห็นหนอ เห็นหนอ แล้วแกก็เห็นหมดว่า ผิวไปทำอะไร
ที่ไหน” ท่านหยุดเล่าและถามขึ้นว่า “คุณหญิงว่าดีไหม เรียน เห็น
หนอ ไว้คอยตรวจดูว่าท่านรัฐมนตรีไปไหน”

“ดีค่ะ ดิฉันสงสัยอยู่บ่อยๆเหมือนกันว่า ที่เขากลับบ้านดึก
ตื่นอยู่บ่อยๆนั้น แอบไปจู่จิงกับอีหนูบ้างหรือเปล่า” คุณหญิงได้
ทีเลยชี้เพาะไล่

“ผมไม่มีหอรกครับพระเจ้า คุณหญิงตามแจ่มไม่ยอมให้
คลาดสายตาออกอย่างนี้” คนเป็นรัฐมนตรีก็กล่าวแก่ เลยถูกภรรยา
ขว้างค้อนใส่

“เอาละ มาฟังเรื่องคุณนายลำไยกันต่อ เป็นอันว่าแก่รู้หมด
เพราะ เห็นหนอ บอก เมื่อครูวงษ์กลับมา แกก็ชี้หน้า แต่ไม่ด่า
เพราะเลิกด่าแล้ว ถ้าเป็นเมื่อก่อนละก็ด่าแหลกเลย เตียวนี้แก่ไม่
ด่า แต่ก็ทำสะอេះชี้หน้า

แกไปไหนมา

ครูวงษ์ตอบว่า อ้าว ก็ไปเก็บค่าเช่านาที่ชัยนาทไง

แล้วไหนล่ะค่าเช่า ครูวงษ์ก็ตอบอีกๆอีกๆ ว่า

เขา...เอ้อ...เขาขอผิดไปเดือนหน้า

คราวนี้คุณนายลำไยก็เลยสั่งสอนผิวเสียเลยว่า

ดวงษ์ แกนะเป็นครูสอนศีลธรรมเสียเปล่า แต่ตัวแกไม่มี
ศีลธรรมเอาเสียเลย ทั้งชี้เหล่าเมายา เจ้าชู้ประตูดิน หมูหมาเกี้ยวลิ้น

ไม่เลือกหน้า แถมยังโกหกพกลมอีก ขำรู้ว่าแกไม่ได้ไปเก็บค่าเช่านา แต่ไปหาเมียน้อยที่ปากน้ำโพ ให้เงินมันไปสามร้อย จริงไหม

ครูวงษ์ก็นึกในใจว่า เอ...เมียเรารู้ได้ยังไงนะ สงสัยท่านพระครูวัดป่ามะม่วงบอก ฟุ้งนี่จะต้องไปต่อว่าสักหน่อย

“นี่ ครูวงษ์คิดอย่างนี้ หนอยแน่ะ มาโทษอาตมาได้” ท่านพระครูพูดชั้นๆ จากนั้นจึงเล่าต่อ

“พอครูวงษ์คิดจะมาต่อว่าอาตมา คุณนายลำไยก็รู้เสียอีกเลยดูเออว่า นี่แกไม่ต้องไปโทษหลวงพ่อนะ ท่านไม่ได้บอกข้า ขำรู้เอง” ครูวงษ์ก็ไม่เชื่อ รุ่งเช้าก็มาถามอาตมา อาตมาก็ปฏิเสธ ผลสุดท้าย ครูวงษ์ต้องยอมจำนน เลิกกินเหล้า เลิกเจ้าชู้ หันมาถือศีลกินเพล เลยกลายเป็นคนดีไปเลย ท่านรัฐมนตรีเห็นด้วยหรือยังว่า เห็นหนอ นั่นมีคามหาศาลทีเดียว”

“เห็นด้วยครับ”

“ดี เห็นด้วยนะดีแล้ว จะได้เล่าต่อ ถ้าไม่เห็นด้วยก็ไม่เป็นไร” แล้วท่านจึงเล่าต่อไปอีกว่า

“ในกาลต่อมา คุณนายลำไยก็ป่วยเป็นมะเร็งที่ลำไส้ หมอบอกว่าแกจะต้องตายภายในหนึ่งเดือน รักษาไม่ได้เพราะเป็นมาก อาเจียนและถ่ายเป็นเลือด แกก็มานอนป่วยที่บ้าน นอนเจริญสติปัฏฐาน ๔ เพราะ दिनไม่ไหว นิ่งไม่ไหว แกนอนกำหนด ปวดหนอยๆ เพราะมะเร็งนี้ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ปวดทั้งนั้น คุณนายลำไยแกก็ใช้สติสู้กับทุกขเวทนาและตั้งสติอธิษฐานจิตว่า ยังไม่ยอมตาย เป็นห่วงลูก ขอให้ลูกเรียนจบได้งานได้การทำมาก่อนค่อยตายที่บ้านแกมีผึ้งหลวงมาอาศัยทำรังอยู่บนหลังคารังใหญ่เท่ากระดิ่ง”

“วันหนึ่ง ลูกๆ ห้าคนก็มากันพร้อมหน้า แกก็บอกลูกว่า

ลูกคุณะแม่จะแม่เมตตาให้ฝั่ง และบอกให้เขามาช่วยดูพิษมะเร็งให้แม่ แล้วแกก็หลับตา สักพักก็ลืมตาพูดตั้งๆว่า ฝั่งจ๋า ช่วยข้าหน่อย ข้าปวดเหลือเกิน ช่วยมาดูพิษมะเร็งออกให้ข้าด้วย พอแกพูดจบ ฝั่งก็บินมาฝูงหนึ่งมาเกาะที่ท้องแก ช่วยดูพิษให้ ดูตเสร็จก็วิ่งลงมาตายเกลื่อนพื้นเลย”

“วันต่อมาก็มีงูเห่าตัวหนึ่งเลื้อยเข้ามาขณะที่แกนอนอยู่บนแคร่ใต้ถุนบ้าน ลูกๆนึกว่าจะมากัดแม่ ก็เตรียมจะฆ่า แต่แกห้ามไม่ให้ฆ่า แกแม่เมตตาให้งูแล้วพูดว่า งูเอ๋ย ช่วยมาดูพิษมะเร็งให้ข้าหน่อย งูตัวนั้นก็เลื้อยมาบนท้องแก ทำท่าเหมือนกัด ที่แท้ไม่ได้กัด แต่ดูตมะเร็งให้ แล้วเลื้อยออกไปได้สักสามสี่วา และนอนตายอยู่ตรงนั้น ส่งกลิ่นเหม็นคุ้งเลย ลูกๆ แกก็เอาไปฝัง เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก”

“พวกนักข่าวจะมาขอเอาไปลงหนังสือพิมพ์ แต่อตมาไม่อนุญาต เพราะถ้าคนอ่านเขาเกิดไม่เชื่อก็จะเป็นบาปเป็นกรรมเปล่าๆ ปรากฏว่าคุณนายลำไยอยู่ต่อมาได้อีกสามปี กระทั่งลูกๆ เรียนจบ เข้างานได้หมด แกก็ตาย นี่ศพยังมาเผาที่วัดนี้” พูดพลางชี้ให้ดูเมรุซึ่งอยู่หน้าวัด”

“วันเผาศพแกยังแสดงฤทธิ์อีกนะ คือวันนั้น อตมาไปธุระกำหนดเขาจะเผาห้าโมงเย็น อตมามาไม่ทัน เขาก็ไม่รอ พอห้าโมงตรงเขาก็จุดไฟ ปรากฏว่าเผาเท่าไรๆ ก็ไม่ยอมไหม้ ไฟก็ไม่ยอมติด อตมากลับมาถึงประมาณทุ่มหนึ่ง ก็เลยไปจุดไฟ ปรากฏว่าไหม้เรียบร้อย”

“อตมาก็นึกถึงคำพูดของแกตอนก่อนตายว่า หลวงพ่อต้องเป็นคนจุดไฟนะ ไม่งั้นฉันไม่ยอมไหม้เด็ดขาด นี่แหละเรื่องของคุณนายลำไย อตมาเล่าบ่อยๆ นะนี่ ถ้าเล่าละเอียดวันนี้ไม่จบ

หอรอก” ทั้งผู้เล่าและผู้ฟังต่างเงิบกันไปพักหนึ่ง แล้วคุณหญิงจึงถามขึ้นว่า

“พระคุณเจ้าคะ สมมุติมีคนด่าพระคุณเจ้า พระคุณเจ้าจะโกรธเขาไหมคะ”

“โกรธทำไม เขาด่าเขาก็บาปอยู่แล้ว ถ้าอาตมาโกรธ ก็ต้องบาปไปด้วยอีกคนนะซี”

“แล้วถ้าเขาขอขมาลาโทษ จะยังบาปอยู่ไหมคะ”

“ถ้าคนถูกด่าเขาอโหสิให้ ก็ไม่บาป แต่กรรมบางอย่างก็อโหสิให้กันไม่ได้ เช่น กรรมที่เป็นครุกรรม หรือที่เรียกว่า อนันตริยกรรม ซึ่งมี ๕ อย่าง คือ มาตุฆาต - ฆ่าแม่ ปิตุฆาต - ฆ่าพ่อ อรหันตฆาต - ฆ่าพระอรหันต์ โลหิตุปบาท - ทำร้ายพระพุทธรเจ้าจนพระโลหิตห้อขึ้น และสังฆเภท - การยุยงสงฆ์ให้แตกกัน ห้าอย่างนี้ อโหสิให้กันไม่ได้ เพราะเป็นกรรมหนัก และไม่เปิดโอกาสให้กรรมอื่นมาแทนที่ เหมือนที่พระเทวทัตทำร้ายพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าไม่ถือโกรธแต่พระเทวทัตก็ต้องตกนรก เพราะทำกรรมหนักไว้ถึงสองอย่าง คือ นอกจากทำร้ายพระพุทธรเจ้าแล้ว ยังทำสังฆเภทอีกด้วย หรือเหมือนกับที่ลูกฆ่าแม่ แม่อโหสิให้ แต่ลูกก็ต้องตกนรก เพราะเป็นกรรมหนัก อโหสิให้แล้ว ผู้กระทำก็ยังไม่หมดบาป”

คุณหญิงเกิดกลัวบาปกลัวกรรม เพราะแอบด่าท่านในใจเมื่อตอนเช้า จึงตัดสินใจสารภาพผิด

“พระคุณเจ้าที่เคารพ ดิฉันแอบด่าพระคุณเจ้าในใจเมื่อตอนเช้า ดิฉันขออโหสิค่ะ” พุดจบก็ก้มลงกราบสามครั้ง

“อาตมาอโหสิให้คุณหญิงตั้งแต่ตอนที่คุณหญิงด่าฉันแล้ว อย่างไรก็ตาม อาตมาขอชมเชยในความกล้าหาญของคุณหญิง คนที่ทำผิดแล้วยอมรับผิดนั้นหาได้ยาก อาตมาขอชมเชยคุณหญิงด้วย

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม

ใจจริง” คุณหญิงปลาบปล้ำเสียจนน้ำตาไหล ท่านพระครูจึงชักชวนคุยเรื่องอื่นเสีย

วันนั้น รัฐมนตรีและคณะออกจากกุฏิท่านพระครูเอาเมื่อตอนพลบค่ำ คุณหญิงถวายเช็คเงินสดแก่ท่านพระครูเป็นค่าอาหารพระภิกษุสามเณรและผู้มาเข้ากรรมฐาน จำนวนเงินที่ระบุในเช็คค่อนข้างมาก ซึ่งถ้าหากนำไปซื้อทอง ก็จะได้ทองหนักถึงสิบสองบาทสองสลึง!





ทำความดีต้องฝืนใจ

รัฐมนตรี คุณหญิง และผู้ติดตาม พวกมันกลับไปแล้ว พระบัวเหี่ยวซึ่งนั่งสงบเสงี่ยมฟังท่านพระครูเล่าเรื่องคุณนายลำไยมาตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับคุณหญิงทำไมคุณหญิงนั้นแกล้งกราบเบญจางค-ประดิษฐ์ไม่ได้ แต่ยังได้เป็นคุณหญิงเล่าครับ”

ท่านพระครูมองหน้าคนถาม ยิ้มตามแบบฉบับของท่านที่ใครๆ ชมว่ามีเสน่ห์ แล้วจึงพูดขึ้นว่า

“เอ...ถามแปลกดี รู้สึกว่าเธอชอบถามอะไรแปลกๆ อยู่เรื่อยๆ นะ”

“ก็ผมอยากรู้ครับ” ตอบซื่อๆ

“จะรู้ไปทำไม” บางครั้งท่านพระครูก็คิดว่า การได้ต่อปากต่อคำกับคนช่างซักก็ทำให้เพลินดีเหมือนกัน

“รู้ไว้เพื่อประดับความรู้ชิครับหลวงพ่อกับ”

“อ้อ...ถ้าอย่างนั้นก็ได้ออกให้เอาบุญ”

“ครับ รับรองว่าหลวงพ่อกับได้บุญล้นๆ หลาย”

“เอ...เธอถามว่าอะไรนะ จำไม่ได้แล้ว” ท่านแก่งยั่ว

“หลวงพ่อกับความจำชั้ไม่ดีแล้วนะชิครับ แสดงว่าแก่แล้ว” คนซื่อได้ที

“ชะชะ ได้ทีชีแพะไหลเซียวนะบัวเซียวนะ”

“เขาเรียกว่า ได้ทีชีแพะไล่ต่างหากล่ะครับ”

“ไล่ใครล่ะ”

“ไล่แมวครับ”

“งั้นก็แล้วไป นึกว่าไล่เธอละก็ยุ่งเซียวละ” คนชื้ออยากรู้
เร็วๆ จึงถามขึ้นอีกว่า “หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบผมเลยครับว่า ทำไม
คนกราบเบญจางคประดิษฐ์ไม่เป็นถึงได้เป็นคุณหญิง”

“ก็ทำไมคนกราบเป็นถึงไม่ได้เป็นคุณหญิงเล่า การเป็นคุณ
หญิงเขาตัดสินหรือวัดกันที่การกราบการไหว้เมื่อไรละ คนที่จะได้เป็น
คุณหญิงเขาต้องได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ หรือที่เรียก
ว่าสายสะพายนั้นไง สงสัยอีกชื่อว่าเครื่องราชอิสริยาภรณ์คืออะไร”
ท่านพระครูแกลังดักคอบ

“เครื่องราชอิสริยาภรณ์ก็คือสายสะพายนะซีครับ” คนความ
จำดีตอบ

“อ้อ...เก่งนี่” ท่านพระครูออกปากชม

“แต่ผมก็ยังสงสัยอยู่ดีว่า ไอ้สายสะพายนี้มันเป็นแบบเดียวกับ
กับสายตะพายที่เขาเอามาร้อยจุมูกว้วจุมูกวายหรือเปล่า ถ้าเป็น
แบบเดียวกัน คุณหญิงคุณนายมีต้องถูกร้อยจุมูกหรือ” คนชื้อสงสัย
ถามอย่างสงสัย

“มันไม่เหมือนกันหรอก สายตะพายนั้นมันเป็นเชือก เวลา
เขาเอาเชือกมาร้อยจุมูกว้วจุมูกวาย เขาเรียกว่าสนตะพาย แต่สาย
สะพายเป็นผ้าแถบยาวๆ กว้าง ๓ นิ้ว ยาว ๒๔ นิ้ว พอดีจะเข้าใจ
หรือยังล่ะ”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นก็ยังอีกเรื่องหนึ่งที่ผมแอบสังเกตเห็น
คือ คุณหญิงแกท่าทางข่มผัวนำดูเลย แล้วก็ไม่มีมรรยาท ไปแอบ

ฟังท่านคุยกัน ขนาดสมชายไปบอกก็ไม่ยอมลงมา นี่ถ้าเป็นเมียผมละก็ ฮึม...ตบล้างน้ำเลย”

คนช่างสังเกตยกมือขวาขึ้นตบอากาศอยู่ไปมาพลงทำเสียงเพียวๆ ไปด้วย เห็นคนฟังไม่ว่าอะไร จึงวิจารณ์ต่อ

“ท่าทางรัฐมนตรีก็กลัวเมียหน้าคุณเลย เสียเชิงชายหมด”

“เอาเถอะน่า ใครเขาจะข่มกันจะกลัวกันยังงี้ก็เรื่องของเขามันหนักบาลเธอหรือใจเล้าถึงได้เดือดร้อนนัก” ท่านพระครูว่าให้

“มันก็ไม่หนักหรอกครับ แต่ว่ามันก็ไม่ดีนัก ตัวเองออกใหญ่โตทั้งรูปร่างและตำแหน่ง ไม่น่ามากลัวผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียว”

“นี่แน่ะบัวเฮี้ยว” คราวนี้ท่านพระครูพูดเป็นการเป็นงาน

“นักปฏิบัตินะเขาไม่สนใจเรื่องของคนอื่นหรอก คือสติ - ปฏิฐาน ๔ นั้น ไม่มีข้อไหนที่บอกให้สนใจสิ่งนอกตัว กาย เวทนา จิต ธรรม ล้วนอยู่ในตัวเราทั้งสิ้น เอาละ ที่นี้จะได้อธิบาย จิตตานุ - ปัสสนาสติปฏิฐาน ซึ่งเป็นสติปฏิฐานข้อที่สาม สองข้อแรกมีอะไรบ้าง ไหนบอกมาซิ” ท่านทดสอบความจำคนเป็นศิษย์

“กายานุปัสสนา สติปฏิฐานกับเวทนา นุปัสสนา สติปฏิฐานครับ”

“เธอเข้าใจแล้วใช่ไหมว่าคืออะไร”

“ครับ”

“ดีแล้ว คราวนี้ก็มาพูดถึงจิตตานุปัสสนาสติปฏิฐาน ที่เธอกำลังคิดกำลังพูดอยู่นี้ มันไม่เป็นจิตตานุปัสสนา เพราะเธอเอาจิตออกไปนอกตัว ไม่ใช่สติตามรู้จิตของตัวเอง ปล่อยให้จิตซัดสายไปในเรื่องไม่เป็นเรื่อง เหมือนอย่างที่คุณกำลังพูดเรื่องคนอื่นอยู่ขณะนี้ นักปฏิบัติที่ดีจะต้องไม่มองออกนอกตัว ไม่วิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น ใครจะเป็นอย่างไรก็เรื่องของเขาน้ำที่ของนักปฏิบัติคือ ใช้สติ

ตามดู ตามรู้ กาย เวทนา จิต ธรรม ที่เกิดขึ้นในตัวเอง อย่างมองออกนอกตัว จำไว้”

“หลวงพ่อกับ การใช้สติตามดูกายกับเวทนานั้น ผมพอจะเข้าใจ แต่ตามดูจิตนี้ผมยังไม่เข้าใจครับ หลวงพ่อกรุณาอธิบายได้ไหมครับ”

“ก็กำลังจะอธิบายอยู่นี่ไง เอละ ฟังให้ดี จิตตามบุปผสนานั้น ถ้าว่ากันโดยหลักก็คือ การใช้สติตามดูจิตของตน ตามรู้จิตของตน รู้ชัดว่าจิตของตนในขณะนั้นๆ เป็นอย่างไร เช่น มีราคะ โทสะ โมหะหรือไม่ ฟุ้งซ่านหรือเป็นสมาธิ หลุดพ้นหรือไม่หลุดพ้น เป็นต้น”

“ขณะที่เธอเดินจงกรมหรือนั่งสมาธิแล้วจิตคิดไปในเรื่องต่างๆ เธอก็ต้องรู้ในขณะนั้นว่า จิตกำลังฟุ้งซ่าน ก็พยายามทำให้มันเป็นสมาธิด้วยการเอาสติมาจดจ่ออยู่กับอิริยาบถ จะเป็นขว้าง ข้าย่าง หรือพอง-ยุบ ก็แล้วแต่ว่าเธอกำลังเดินหรือนั่ง พุดง่าย ๆ ก็คือ ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิต อย่าลืมพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แปะดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์นั้น เมื่อย่อลงแล้วเหลือเพียงข้อเดียวคือสติ บัจฉิมโอาวาทที่ประธานแก่พระอานนท์และภิกษุห้าร้อยรูปตอนใกล้จะปรินิพพาน ก็ทรงเน้นเรื่องสติรู้ไหม บัจฉิมโอาวาทนั้นว่าอย่างไร” ท่านถามพระบวชใหม่ทั้งที่รู้ว่าฝ่ายนั้นไม่รู้

“ไม่ทราบครับ หลวงพ่อก็อทราบที่ผมไม่ทราบ แล้วยังจะแก้งถามให้ผมอธิบายชายหน้า” พระใหม่ตัดพ้อ

“อ้าว ก็เปิดโอกาสให้เธอได้พูดบ้างยังงั้นละ เตียวจะมาหาว่าฉันตีตัวพุดอยู่คนเดียว”

“นิมนต์หลวงพ่อกับพุดเถอะครับ ผมขอตีตัวฟังอย่างเดียว”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็ฟังต่อ บัจฉิมโอรพาทที่พระพุทธองค์ทรงประทานแก่บรรดาภิกษุผู้มีใจความว่า ...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ เราผู้ตถาคตเตือนท่านทั้งหลายให้รู้ สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังกิจทั้งปวงอันเป็นประโยชน์ตน และประโยชน์ผู้อื่น ให้บริบูรณ์ด้วยไม่ประมาทเถิด... นี่แหละเป็นพระวาจาสุดท้ายของพระพุทธองค์ เพราะหลังจากตรัสเช่นนี้แล้วมิได้ตรัสอะไรอีก ที่นี้เธอเห็นหรือยังว่า คำสอนทั้งปวงที่ได้ประทานตลอด ๔๕ พรรชานั้น มาจบลงที่สติตัวเดียวนี้”

“ไม่เห็นมีคำว่าสติเลยนี่ครับหลวงพ่อกับ” คนจำเริญแต่คิดไม่เก่งท้วงขึ้น

“อ้าว ก็ที่ทรงเตือนให้ไม่ประมาทนั้นไม่ใช่สติหรือหรือ ไม่ประมาทก็คือให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ทุกลมหายใจนั่นเอง ในสมัยที่พระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่นั้น ทรงให้ภิกษุตั้งนอนตั้งแต่ตีสี่ มาเดินจงกรมนั่งสมาธิ และกำหนดรู้อิริยาบถ ซึ่งก็คือการเจริญสติปัฏฐาน ๔ อันถือเป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ ไหนเธอลองบอกมาซิว่า หน้าที่ของนักบวชในพระพุทธศาสนามีอะไรบ้าง”

“แหะแหะไม่ทราบครับ ก็หลวงพ่อกับยังไม่เคยสอน ท่านมหา ก็สอนแต่กิจวัตรสิบอย่างตอนก่อนจะบวช มีหนึ่ง ลงอุโบสถ สอง บิณฑบาตเลี้ยงชีพ สาม สวดมนต์ไหว้พระ สี่ กวาดอาวาสวิหาร ลานพระเจดีย์ ห้า รักษาผ้าครอง หก อยู่ปริวาสกรรม เจ็ด โคนผม ปลงหนวด ตัดเล็บ แปด ศีลาสึกขาบทและปฏิบัติพระอาจารย์ เก้า เทศนาบิณฑบาต สิบ พิจารณาปัจเจกชนทั้ง ๔ เป็นต้น ไม่ทราบว่า จะเป็นอันเดียวกับที่หลวงพ่อกับถามหรือเปล่า”

“ที่เธอว่ามานั้นเป็นรายละเอียด แต่หน้าที่หลักของบรรพชิตที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้มีเพียงสามข้อ คือศึกษาธรรม ปฏิบัติธรรม

และสั่งสอนธรรม อันนี้เป็นหน้าที่หลัก ศึกษาธรรมก็คือเรียนรู้และ
ท่องจำพระพุทธรวจนะตลอดจนวิธีปฏิบัติเช่น วิธีเจริญสติปัฏฐาน ๔
เมื่อรู้แล้วต้องลงมือปฏิบัติ ไม่ใช่รู้เฉยๆเหมือนอย่างพวกนักปรัชญา
เมื่อปฏิบัติได้แล้วก็ต้องสั่งสอนคนอื่นได้”

“เหมือนกับที่หลวงพ่อบุญทิพย์ปฏิบัติอยู่ใช่ไหมครับ”

“ใช่ ฉันเป็นศากยบุตรพุทธโอรส ก็ต้องปฏิบัติตามที่เสด็จ
พ่อทรงสอน ถึงเธอก็เช่นกัน กล่าวกันว่า ในสมัยพุทธกาล มีเมือง
เล็กๆ เมืองหนึ่งชื่อ กัมมาสธัมมะ แคว้นกุรุ ชาวเมืองนิยมเรียนรู้
และท่องจำพระพุทธรวจนะ ตลอดจนวิธีปฏิบัติ เช่นวิธีเจริญสติ
ปัฏฐาน ๔ กันมาก ถึงขนาดเอามาเป็นคำทักทายปราศรัยกันใน
ชีวิตประจำวัน เช่นเวลาเขาเดินไปพบคนรู้จัก แทนที่จะถามว่า
สวัสดี ไปไหนมาจะ ทานข้าวหรือยัง อะไรทำนองนี้ เขากลับ
ทักทายกันว่า ท่านผู้เจริญ ท่านเจริญสติปัฏฐาน ๔ แล้วหรือยัง ถ้า
เขาตอบว่า ฉันเจริญสติปัฏฐาน ๔ อยู่จะ เขาก็จะยกมือขึ้นสาธุ
สาธุ แปลว่า ดีแล้ว ดีแล้ว แต่ถ้าคนตอบบอกว่า ยังเลยจะ คนถาม
ก็จะพูดว่า อับเปหิ อับเปหิ แปลว่า จงหลีกไป จงหลีกไป แล้วเขา
ก็จะรีบเดินหนีเหมือนดั่งว่า พบสิ่งอัปมงคล”

“เมื่อเป็นเช่นนี้ คนที่ยังไม่ได้เจริญสติปัฏฐาน ก็ต้องรีบ
ปฏิบัติ จะได้เป็นมงคลทั้งกับตัวเองและผู้อื่น เมื่อชาวเมืองกัมมาส
ธัมมะพากันเจริญสติปัฏฐาน ๔ เป็นนิจศีล ก็ทำให้เมืองเล็กๆ นั้น
เจริญรุ่งเรือง ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดม
สมบูรณ์”

“ครั้นพระพุทธองค์ทรงทราบ จึงเสด็จไปที่เมืองนั้น และ
ทรงทำนายว่า ต่อไปในอนาคตข้างหน้า แคว้นกุรุจะกลายเป็นเมืองใหญ่
ที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาก ซึ่งก็เป็นจริงตามพุทธทำนาย เพราะแคว้น

กुरुในปัจจุบันก็คือ เมือง **New Delhi** ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศอินเดีย”

“ที่นี่เธอเห็นหรือยังล่ะว่า การเจริญสติปัฏฐาน ๔ มีประโยชน์ มีอานิสงส์มากมายเพียงใด”

“เห็นแล้วครับ และผมตั้งใจว่าจะพากเพียรให้ถึงที่สุด”

“ดีแล้ว เตียวกลับไปเดินจงกรมชั่วโมงครึ่ง เอาระยะละครึ่ง ชั่วโมงแล้วนั่งสมาธิอีกชั่วโมงครึ่ง เวลานอนก็อย่าลืมหกำหนดพอง-ยุบ ไปจนกว่าจะหลับ พยายามจับให้ได้ว่าหลับไปตอนยุบหรือตอนพอง จับได้หรือยังล่ะ”

“ยังครับ”

“เอาละ ยังไม่ได้ก็ไม่เป็นไร คืนนี้พยายามใหม่ ได้เมื่อไรให้มาบอกทันที เข้าใจไหม”

“ครับ แล้วตอนสองทุ่มผมก็ไม่ต้องมาสอบอารมณ์ใช่ไหมครับ เพราะนี่ก็ทุ่มกว่าแล้ว”

“ไม่ต้อง กลับไปสร่งน้ำแล้วลงมือ ปฏิบัติไปจนกว่าจะถึงเวลานอน พรุ่งนี้ที่ตื่นตี ๔ มันจะ่วงเหงาหาวนอนก็ต้องฝืนใจ การทำความดี ต้องฝืนใจจึงจะสำเร็จ เอาละ กลับไปได้แล้ว คืนนี้ฉันจะสอนครูสามคนให้เดินจงกรมระยะที่สี่ เหลือเวลาพรุ่งนี้อีกวัน เตียวเขาก็จะกลับกันแล้ว”

“พรุ่งนี้หลวงพ่อก็จะให้เขาต่อระยะที่ห้ากับหกเลยไหมครับ”

“ก็คิดอย่างนั้น แต่ต้องดูกำลังเขาก่อนว่าจะรับไหวไหม คนเป็นครูใหญ่คงได้ แต่อีกสองคนฉันไม่ค่อยแน่ใจ สำหรับเธอวันละหนึ่งระยะดีแล้ว ค่อยเป็นค่อยไป เพราะเธอต้องอยู่ที่นี้อีกนาน” ทำนองอธิบายเพื่อไม่ให้คนเป็นพระน้อยใจว่าให้ความสำคัญกับคนเป็นคฤหัสถ์มากกว่า

“ถ้าเช่นนั้นผมกราบลาละครับ เดี่ยวต้องกลับไปสร้งน้ำแล้ว สวดมนต์ทำวัตรเย็น จากนั้นจึงจะลงมือปฏิบัติ”

“ไปเถอะ ขอให้พากเพียรให้ดี บุคคลจะล่วงทุกข์ได้ก็เพราะ ความเพียรนี้แหละ จำเอาไว้”

พระบัวเหี่ยวกลับไปแล้ว ท่านพระครูจึงได้สร้งน้ำชำระร่างกาย เหลือเวลาอีกยี่สิบนาทิจะสองทุ่ม ท่านจึงเขียนหนังสือคู่มือ สอบอารมณ์กรรมฐาน ซึ่งเขียนมาได้ปีเศษแล้ว และคงต้องใช้เวลา อีกหลายปีกว่าจะเสร็จ

วันใดที่ภารกิจรัดตัวมาก อย่างว่าแต่จะเจียดเวลามาเขียน หนังสือเลย แม้เวลาจะจำกัดก็ยังไม่มียิ่งเรื่องการขบฉันด้วยแล้ว ท่านให้ความสนใจน้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้ สุขภาพของท่านจึงไม่อยู่ในข่ายที่เรียกว่าสมบูรณ์แข็งแรง แม้จิตของท่านจะปลอดโปร่ง ไม่ หิว ไม่ง่วง และไม่รู้สึกกระวนกระวาย แต่สังขารร่างกายของท่าน ก็ยังอยู่ภายใต้กฎธรรมชาติ ซึ่งย่อมจะต้องทรุดโทรมและร่วงโรย ไปเร็วกว่าร่างกายที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีและสม่ำเสมอ

เวลาสองทุ่มตรง คณะของครูสุฤษดิ์ก็มาถึง ท่านพระครู สอบอารมณ์ให้ทีละคน แล้วจึงสอนการเดินจงกรมระยะที่สี่ซึ่งมี สี หนอ โดยเพิ่ม ยกสั่น-หนอ ลงไปอีกหนึ่ง นอกนั้นเหมือนกับระยะ ที่สามทุกประการ การเดินจงกรมระยะที่สี่จึงบริกรรมว่า ยกสั่น- หนอ ยก-หนอ ย่าง-หนอ เขยิบ-หนอ เดินเป็นกันแล้ว ท่านจึงให้ กลับไปปฏิบัติต่อยังศาลาที่พัก คนทั้งสามลุกออกไปเมื่อเวลาสาม ทุ่มครึ่ง

ท่านพระครูกำลังจะขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ ก็พอดีลูกศิษย์ วัดมาเรียนว่า มีแขกมาขอพบ เมื่อท่านอนุญาต ชายหญิงคู่หนึ่ง จึงเดินเข้าเข้ามาหาในมือประคองพานคนละใบ มีผ้าไตรเนื้อดีหนึ่ง

สำหรับวางอยู่ในพานของผู้ชาย ส่วนของผู้หญิงเป็นดอกไม้รูปเทียน
เมื่อเดินเข้าเข้ามาใกล้ในระยะหัตถบาสน์ จึงวางพานไว้ทางขวามือ
ของตน แล้วกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“เจริญพร โยมมายังไงกันค่าๆ มีตๆ” ท่านเจ้าอาวาสทัก

“กระผมขั้บรธมาเองครับ จะพาภรรยาามาขอขึ้นกรรมฐาน
จากหลวงพ่อกับ” ชายผู้เป็นสามีตอบ

“อ้อ...แล้วจะอยู่ที่วันล่ะ”

“ไม่อยู่ครับ จะให้เขากลับไปปฏิบัติที่บ้าน ผมสอนเดิน
จงกรม นั่งสมาธิให้เขาบ้างแล้ว มีปัญหาอะไรค่อยมากราบเรียน
ถามหลวงพ่อ” สามีเป็นคนตอบเช่นเคย

ท่านพระครูจำได้ว่าชายผู้นี้ได้มาเข้ากรรมฐานเป็นเวลาเจ็ด
วันเมื่อปีที่แล้ว หลังจากนั้นก็ไปๆ มาๆ อยู่เสมอ

“ถ้ายังงั้นก็ตามใจ แต่ถ้ามีโอกาสก็น่าจะมาอยู่วัดสักเจ็ดวัน
อยู่บ้านมันรักษาอารมณ์ได้ไม่ค่อยต่อเนื่อง เดี่ยวเรื่องโน้นเรื่องนี้
มากระทบ”

“คะ ดิฉันก็ว่าจะหาโอกาสมาให้ได้ รอให้ลูกคนเล็กโตอีก
สักหน่อย ตอนนี้เพิ่งจะได้สามขวบกับสี่เดือน” ภรรยาพูดบ้าง

“จะเอาอย่างนั้นก็ได้ แต่บางคนลูกยังเล็กอยู่เขาก็มา ลูก
ศิษย์อาตมาคนหนึ่งเป็นอาจารย์อยู่กรุงเทพฯ เขามาเข้ากรรมฐาน
ครั้งแรกเมื่อลูกชายอายุได้สี่เดือน มาอยู่ตั้งเจ็ดวัน แล้วก็มาบ่อยๆ
ใจเด็ดดีเหลือเกิน เขาบอกอาตมาว่า หลวงพ่อคะ หนูไม่ยอมให้ลูก
เต้ามาเป็นเกาะแก่งก้นกลางทางกุศลเหมือนคนอื่นๆ เขาหรอกค่ะ
อาตมาฟังแล้วก็นึกว่า เออ เข้าใจคิด เข้าใจพูด”

“อาจารย์ที่ตัวเล็กๆ หน้าคมๆ สวยๆ ไซ้ใหม่ครับ ผมเคย
เห็นมาที่นี้บ่อย ดูเหมือนอายุจะราวๆ ยี่สิบ ไม่น่าเชื่อว่ามีลูกแล้ว”

“นั่นแหละ อายุสามสิบกว่าแล้ว แต่ดูหน้าเด็ก ระวังนะ
ชมคนอื่นว่าสวยต่อหน้าแม่บ้าน กลับไปเนื้อเขี้ยวเอาตามาไม่รู้ด้วย
นะ”

“ดิฉันชินแล้วคะหลวงพ่อกับลูกคนอื่น เมียคนอื่นเขาชมว่า
ดีว่าสวยไปหมด ที่ลูกตัวเมียตัว ไม่มีอะไรดีสักอย่าง ถึงดีก็ว่าไม่ดี”
ฝ่ายภรรยาตั้งท่า เบียดศึก ท่านพระครูเห็นท่าไม่ดีจึงพูดจาไกลเกลี่ย
ว่า

“ผู้ชายก็อย่างนี้ทุกคนแหละโยม ไปถือสาให้เสียอารมณ์
ทำไมเล่า ว่าแต่ว่าที่โยมจะกลับไปทำกรรมฐานที่บ้านนะ อาตมา
ขออนุโมทนาด้วย ทำได้วันละนิดละหน่อยก็ยังดีกว่าไม่ได้ทำ นึก
ว่าสะสมหน่วยกิตเอาไว้” ท่านใช้คำพูดทันสมัย

เสร็จจากพิธีขอกรรมฐาน สองสามีภรรยาจึงช่วยกัน
ประเคนผ้าไตรถวายแด่ท่านพระครู แล้วจึงบอกลา

“เดี๋ยวก่อนอย่าเพิ่งกลับ ประเดี๋ยวจะให้ดูของดี โน่นมากัน
โน่นแล้ว” ท่านบ้วนน้ำไปที่ชายหญิงกลุ่มใหญ่ซึ่งพากันเดินตรงมา
ยังกุฏิ คนเดินหน้าถือถาดทองเหลืองขนาดใหญ่มาด้วยใบหนึ่ง เมื่อ
มาถึงยังไม่ทันได้ทำความเคารพเจ้าของกุฏิ พวกเขา ก็พากันถอด
เครื่องประดับเช่น สร้อยคอ แหวน นาฬิกาข้อมือ สร้อยข้อมือ
ออกใส่ถาดนั้นจนเต็มแล้วจึงช่วยกันยกไปวางต่อหน้าท่านพระครู

สามีภรรยาผู้มาก่อนแอบนึกในใจว่า โธ่เอ๊ย เราเอาแค่ผ้า
ไตรสำหรับเดี่ยวมาถวาย แต่คนกลุ่มนี้ช่างใจบุญใจกุศลกว่าเราหลาย
เท่านี้ ขนาดของมีค่าในตัวก็พากันถอดมาถวายจนหมด ใจบุญ
แท้ๆ

แล้วพวกเขาเหล่านั้นก็พากันคะยั้นคะยอว่า “หลวงพ่อก
น้อย ช่วยเสกให้หน่อยจะได้ขลัง” ท่านพระครูจึงทำที่เป็นนั่งหลับ

ตาทำท่าบรกรรมแล้วเป่าพรวดๆ ลงไปสามครั้งจึงลืมนิทาพูดว่า

“เข้าเสกแล้ว เสกให้แล้ว” พอท่านพูดจบ คนเหล่านั้นก็ลุก
กันเข้ามาที่เถาต หยิบคนละหมุบละหมับ เอาของของตัวคืน แล้ว
จึงพากันลากลับ ไม่ลืมหาเถาตของเหลืองใบใหญ่กลับไปด้วยเพราะ
เดี๋ยวจะต้องไปให้หลวงพ่อดีโน้นเสกอีก

ท่านพระครูส่ายหน้าแล้วพูดกับสองสามีภรรยาว่า “พวก
นั้นเขาอีกระดับหนึ่ง ชวนให้มาเข้ากรรมฐานเขาไม่เอา ชอบให้
เสกให้เป่าตะพริต ของจริงไม่ชอบ ชอบของปลอม” ท่านพูดยิ้มๆ

“หลวงพ่อดีโน้นบิบายให้เขาฟังหรือครับ” ชายผู้สามีถาม

“โธโยม ต่อให้อธิบายจนขาดใจเขาก็ไม่ฟัง เขารับได้แค่นั้น
ก็ต้องแล้วแต่กรรมของแต่ละคน พระพุทธเจ้าถึงได้ตรัสสอนไว้ว่า
กรรม สุตเต วิชิตี ยทิท หีนปฺปณฺเฑตตาย - กรรมย่อมจำแนกสัตว์
คือให้ทราบและประณีต ถ้าคนเราเข้าใจอะไรๆ ได้เหมือนกันหมด
โลกมันก็ไม่ยุ่งชิ โยมเคยได้ยินชื่อหลวงพ่อดีโน้นแล้ว”

“เคยครับ ได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านเก่งทางเสกเป่า”

“นั่นแหละ เสกจนตายคาที่เลย ขนาดท่านนอนพะงาบๆ
จวนจะมรณภาพอยู่แล้ว พวกลูกศิษย์ยังเอาตุ๊กตามาให้เสกทีละ
หลายร้อยตัว ท่านก็ต้องเสกต้องเป่า เป่าจนลมไม่มี พวกลูกศิษย์
ก็ว่าหลวงพ่อดีโน้นเอาหน้อย อดทนเอาหน้อย จวนเสร็จแล้ว ท่าน
ก็ตามใจ เป่าให้จน ลมหายใจสุดท้าย อาตมาเห็นแล้วสงสารท่าน
แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะพวกลูกศิษย์เขาจะเอากันอย่างนั้น
พอพวกเขาเห็นว่าท่านสิ้นลมกลับพากันบ่นเสียอีกว่า แหมหลวงพ่อดี
ให้ช่วยแค่นี้ก็ต้องตายด้วย

“หลวงพ่อดีโน้นครับ แล้วของที่ว่าเสกเป่าแล้วจะทำให้ศักดิ์สิทธิ์
หรือหลังจริงไหมครับ”

“มันจะไปขงไปขลังอะไรเล่า ก็เชื่อกันไปผิดๆ หลวงพ่อเต
เองท่านก็รู้ แต่ท่านบอกว่าห้ามเขาไม่ได้ อธิบายเขาก็ไม่ยอมฟัง
ก็เหมือนกับที่อาตมาไม่สามารถอธิบายให้คนกลุ่มเมื่อกี้ เข้าใจได้
นั่นแหละ ถ้าจะเปรียบกับบัวสีเหล่า ก็คงได้แก่พวกปทปรมะ สอน
ยังไงก็รับไม่ได้เพราะสติปัญญามีแค่นั้น แคร์รับของปลอม”

“พวกบัวที่ติดโคลนตม ไม่มีโอกาสโผล่พ้นน้ำขึ้นมารับแสง
อาทิตย์ได้ใช่ไหมครับ”

“นั่นแหละ พวกนั่นแหละ ผลสุดท้ายก็ตกเป็นเหยื่อของ
พวกเต่าพวกปลาไป โยมจำไว้เป็นตัวอย่างก็แล้วกัน”

“ครับ เมื่อก่อนผมก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ต่อเมื่อมา
พบหลวงพ่อดังได้ตาสว่างขึ้น เพราะบารมีของหลวงพ่อบัณฑิต”

“ไม่ใช่บารมีของอาตมาหรอก บารมีของโยมเองนั่นแหละ
ไม่งั้นคนกลุ่มเมื่อกี้เขาก็เหมือนโยมแล้วซิ เรื่องอย่างนี้ต้องทำเอง
สร้างเองนะโยม”

“ครับ เอ้อ...หลวงพ่อบัณฑิต กระทบกับภรรยาบวกรวนเวลา
ของหลวงพ่อมานาน เห็นจะต้องลากลับเสียที หลวงพ่อบัณฑิตจะ
ได้พักผ่อน”

“จะกลับแล้วหรือ เอาละ ขอให้เจริญสุขนะโยมนะ หมั่น
พากันเจริญกรรมฐานทุกวัน ไม่มีอะไรจะช่วยให้เราได้นอกจากตัวของ
เราเอง แล้วว่างๆ อย่าลืมมาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวันนะโยมนะ”
ท่านหันไปพูดกับคนเป็นภรรยา

“ค่ะ” ฝ่ายนั้นตอบ แล้วสองสามีภรรยาจึงพากันลากลับ
เมื่อเวลาเกือบสองยาม



๙

หลวงตาเฟื่อง

เสียงระฆังตอนตีสี่เจี๊ยบหายไปนานแล้ว แต่เสียงเห่าหอนของสุนัขยังไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดลงง่ายๆ เพราะเมื่อตัวหนึ่งหยุด อีกตัวก็ตั้งต้นหอนใหม่ ผัดกันรุกผัดกันรับอยู่อย่างนี้เป็นเวลาเกือบชั่วโมงแล้ว

ครูใหญ่กำลังเดินจงกรมระยะที่หกอยู่ รู้สึกรำคาญขึ้นมาตะหงิดๆ เพราะแม่จะกำหนด ได้ยินหนอ ครั้งแล้วครั้งเล่า พวกมันก็ยังไมยอมหยุดเห่าหอน เหตุนี้กระมังที่เขาเปรียบเทียบคนที่พูดพรั้มไม่รู้จักกาลเทศะว่า พวกปากหมา แต่ก็แปลกตรงที่ว่าวันนี้เสียงของมันช่างโหยหวนชวนให้ชนลูกชนพองกว่าทุกวัน หรือจะเป็นเพราะพวกมันรู้ว่าวันนี้เป็นวันพระ ถึงได้หอนนานกว่าปกติเขาคิด

เดินจงกรมได้หนึ่งชั่วโมงเต็มๆ จึงกำหนดนั่ง หากยังไม่ทันได้ตั้งก็เห็นพระรูปหนึ่งเดินขึ้นศาลาตรงมา แสงจากดวงไฟสลีบแรงเทียนแม้จะไม่สว่างไสวเท่าไฟนีออน แต่ก็ทำให้เห็นชัดว่าภิกษุรูปนั้นอายุอยู่ในราวเจ็ดสิบเศษ ร่างกายทรุดโทรมซุบผอม จีวรดูเก่าสกปรก แถมยังขาดกระรุ่งกระริ่งเหมือนเอาผ้าขี้ริ้วมาห่อหุ้มร่างเอาไว้

ภิกษุชราเดินตัวแข็งทื่อตรงมา ดวงตาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้า

ของครูใหญ่ ครั้นใกล้เข้ามาในระยะสักสามเมตร จึงได้รู้ว่าท่านมิได้เดิน หากลอยมาในลักษณะเท่าเดียวกับฝัน สติบอกท่านที่ว่า สิ่ง que เห็นข้างหน้านั้นมาจากต่างภพภูมิ

หันไปดูครูน้อยสองคน เห็นเพียงจะเริ่มเดินจงกรม เพราะมัวอืด ๆ ออด ๆ กว่าจะตื่นกันได้ก็เกือบ ๆ ตีห้าเข้าไปแล้ว มิหนำซ้ำยังเสียเวลาไปกับการล้างหน้าแปรงฟันอีกหลายนาที

มีคนตื่นอยู่ถึงสองคนเช่นนี้ ความกลัวก็ลดน้อยลง แต่เพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นไม่ใช่ภาพลวงตา จึงกำหนด เห็นหนอ สามครั้ง กำหนดแล้ว ภาพนั้นก็ยังไม่หายไป ครูวัยกลางคนจึงรวบรวมสติ แล้วถามออกไปว่า

“ท่านเป็นใคร ขึ้นมาทำอะไรที่นี่”

“อาตมาเป็นพระอยู่วัดนี้ เขาเรียกอาตมาว่า หลวงตาเฟื่อง” เสียงนั้นแหลมลึก ผิดแผกไปจากเสียงมนุษย์ธรรมดาสามัญ

“แล้วทำไมหลวงตาไม่ไปลงโบสถ์กับเขาล่ะครับ”

“อาตมาไม่ต้องลงโบสถ์ อย่าตกใจ อาตมาไม่ได้มาร้าย คือว่า อาตมาตายไปเมื่อสิบปีที่แล้ว แต่ยังไม่ได้ไปไหน” คนฟังชนลูกซู่เมื่อภิกษุทราบบอกว่าตายแล้ว แต่เมื่อท่านบอกว่าไม่ได้มาร้าย จึงกลั่นใจถามออกไปว่า “แล้วท่านขึ้นมาบนนี้ มีจุดประสงค์อะไรหรือครับ”

“มีซี อาตมาจะมาขอส่วนบุญจากโยม อาตมาลำบากเหลือเกิน ต้องอดๆอยากๆ หนาวก็หนาว โยมช่วยบอกท่านพระครูด้วยว่า อาตมาขอผ้าไตรสักหนึ่งสำหรับ แล้วเวลาโยมปฏิบัติกรรมฐาน ช่วยแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้หลวงตาเฟื่อง วัดป่ามะม่วงด้วย อาตมาจะได้ไปเกิดเสียที วนเวียนอยู่ที่นี้มาสิบปีแล้ว เพราะยังใช้กรรมไม่หมด”

“เมื่อตอนท่านบวช ไม่ได้เจริญกรรมฐานหรือครับ จึงได้มี

สภาพอย่างนี้”

“ใช่แล้ว อาตมาเป็นคนหัวดี ท่านพระครูบอกอาตมาก็ไม่เชื่อ เพราะเป็นคนทักขิณสูง เห็นว่าท่านพระครูเด็กกว่า ไหนเลยจะมาสอนอาตมาได้ ก็เพราะไม่เชื่อท่านนี้แหละ ถึงต้องมาเป็นเปรตอย่างที่โยมเห็นอยู่นี้”

“เปรตหรือครับ ทำไมรูปร่างไม่เหมือนกับที่ยายเล่าให้ฟัง สมัยผมเด็กๆ คือยายบอกว่า เปรตนั้นตัวสูงเท่าต้นตาล ปากเท่ารูเข็ม มือเท่าใบลาน แสดงว่ายายหลอกผมใช่ไหมครับ”

“ไม่ได้หลอกหรือโยม เปรตมีหลายประเภท อย่างอาตมานี้ เป็นประเภทปรตตูปชีวิตเปรต คือเปรตที่มีการเลี้ยงชีวิตอยู่ โดยอาศัยบุญที่ผู้อื่นอุทิศให้ อาตมาถึงต้องมาขอส่วนบุญจากโยม โปรดเมตตาด้วยเถิด” เสียงนั้นทั้งขอร้องและวิงวอน

“ถ้าอย่างนั้นผมจะแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ทุกครั้งที่ทำกรรมฐาน ชื่อหลวงตาเพื่องนะครับ”

“ถูกต้อง อาตมาต้องขอขอบใจโยมเป็นอย่างมาก ขอให้โยมจงตั้งใจปฏิบัติต่อไป ทางนี้เป็นทางที่ประเสริฐที่สุดแล้ว อาตมายังนึกเสียดายเวลาที่ผ่านไปที่มัวหลงประมาทมัวเมาในชีวิต จึงต้องมาตกระกำลำบากอย่างนี้ กว่าจะรู้สึกตัวก็สายเกินไปเสียแล้ว จงอย่าได้เอาเยี่ยงอย่างอาตมาเลย นี้ถ้าได้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง อาตมาจะเจริญสติปัญญา ๔ ไปจนตลอดชีวิตทีเดียว จะไม่ประมาทมัวเมาอีกแล้ว เช็ดแล้ว อาตมาลาละนะโยม”

ร่างนั้นค่อยๆ ลอยห่างออกมาแล้วจึงหายวับไปกับความสลัวของรุ่งอรุณ บัดดลนั้น บรรดาสุนัขที่ส่งเสียงเห่าหอนมาตั้งแต่ตีสี่ ต่างพากันเงียบเสียงลงราวกับนัด

“ครูใหญ่ไม่สบายหรือเปล่าครับ ถึงได้ยืนพูดอยู่คนเดียว

อย่างนั้น” ครูบุญมีเดินเข้ามาถามด้วยความสงสัย

“ผมกำลังคุยกับหลวงตาเฟื่อง คุณไม่เห็นหрокหรือ พระ
แก๊ๆ ที่เดินขึ้นมาเมื่อสักครู่นี้เอง”

“ผมไม่เห็นใครสักคน ไม่เชื่อถามครูอรุณดูได้”

“จริงครับ ครูใหญ่ยืนพูดมิ่งงำอยู่คนเดียว ฟังไม่ได้ศัพท์
ว่าพูดอะไรบ้าง ไม่สบายหรือเปล่าครับนี่” ครูน้อยอีกคนถามอย่าง
เป็นห่วง

“ปละ...เปล่า ผมไม่ได้เป็นอะไร ประเดี้ยวผมจะไปพบหลวง
พ่อสักหน่อย คุณสองคนไปเป็นเพื่อนผมหน่อยซี” ครูบุญมีดูนาฬิกา
ข้อมือแล้วท้วงว่า “เฟิ่งจะดีห้าครึ่ง อีกตั้งครึ่งชั่วโมงท่านจึงจะออก
จากโบสถ์ เราปฏิบัติกันไปพลางๆ ก่อนดีกว่า”

“คุณสองคนไม่รำคาญเสียงหมาหอนหรือ มันเพิ่งหยุดไป
เดี้ยวนี้เอง อะไรของมันหนักหนา หอนอยู่ได้เป็นชั่วโมง” ครูใหญ่
บ่น

“ใครว่า มันหอนตอนพระตีระฆังเดี้ยวเดี้ยวเท่านั้น เอ. เข้า
นี้ ครูใหญ่มีอะไรแปลกๆ พิกล หรือว่ายังไม่อยากกลับบ้าน” ครูบุญ
มีเข้า ครูใหญ่จึงตัดสินใจไม่เล่าเรื่องประหลาดให้คนทั้งสองฟัง เพราะ
สองคนนี้จะต้องคิดว่าเขา ไม่สบาย สู้เก็บไว้ถามท่านพระครูจะดี
กว่า

“ว่าไง จะไปกุฎิท่านพระครูกับผมได้ไหม” ครูใหญ่ชวนอีก

“ไปก็ไป ไปนั่งสมาธิรอท่านก็ได้” ครูอรุณพูด แล้วคนทั้ง
สามจึงพากันไปนั่งรออยู่ที่กุฎิท่านพระครู อากาศภายนอกค่อนข้าง
หนาวเย็น เพราะย่างเข้าฤดูหนาว แต่ในจิตใจของครูใหญ่กลับร้อน
รุ่มดั่งไฟสุ่มขอนทั้งร้อนใจและใจร้อนอยากพบท่านพระครูเป็นที่สุด

เสร็จจากสังฆกรรมในโบสถ์แล้ว ท่านพระครูจึงเดินกลับ

กุฎิเพื่อเตรียมออกบิณฑบาตโปรดสัตว์เช่นเดียวกับภิกษุอื่น ๆ ในวัด ครั้นถึงกุฎิก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นครูสามคนนั่งรออยู่ ท่านคิดว่าเขามาลา จึงชวนให้อยู่รับประทานอาหารเข้าก่อน

“พวกผมยังไม่กลับหรือครับ แต่ผมมีปัญหาบางอย่างจะมาเรียนถามหลวงพ่อกับครับ ต้องขอประทานโทษที่มารบกวนแต่เช้า” ครูใหญ่ออกตัว

“มีอะไรหรือ ท่านทางดูร้อนใจพิกล”

“หลวงพ่อกับครับ ที่วัดนี้มีพระชื่อหลวงตาเฟื่องหรือเปล่านั้นครับ” ท่านพระครูนั้นก็อยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง จึงตอบว่า

“มี แต่ตายไปนานแล้ว แกเป็นเจ้าสิบตำรวจ เกษียณอายุแล้วมาบวชที่นี่ ครูใหญ่รู้จักแกหรือ”

“ไม่รู้จักหรือครับ แต่ท่านมาหาผมเมื่อกี้ มาแนะนำตัวว่าชื่อหลวงตาเฟื่อง” แล้วครูใหญ่จึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านพระครูฟังอย่างละเอียด ฟังแล้ว ท่านเจ้าของกุฎิจึงพูดขึ้นว่า

“น่าอายเหลือเกิน ตัวเป็นพระแต่มาขอส่วนบุญจากญาติโยม ครูเห็นหรือยังล่ะว่า พระก็ไปหุคติไปอบายได้ถ้าประมาท หลวงตาเฟื่อง แกดี้อ อาตมาเตือนด้วยความหวังดี แกก็ไม่เชื่อ เกียจคร้านเอาแต่กินกับนอน นอกจากนี่ยังขโมยของวัดไปฝากลูกฝากหลานเป็นประจำ โนนบ้านแกอยู่ใต้วัดไปโน่น อาตมาบอกว่ามันบาปนะหลวงตา แกก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ เสร็จแล้วเป็นยังไง ไปเกิดเป็นเปรตเลยเห็นไหม ครูใหญ่น่าจะถามแกดูว่าทำไม่ถึงใช้ให้ครูมาขอผ้าไตร ทำไมแกไม่มาขอเอง”

“ผมก็คิดจะถามอยู่เหมือนกัน แต่ยังไงไม่ทราบ ลืมเสียได้ สงสัยจะกลัวมากไปหน่อย”

“แกคงรู้ว่า เมื่อคืนมีคนเขาเอาผ้าไตรมาถวายอาตมาหนึ่ง

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

สำหรับ เลย์ใช้ให้ครูใหญ่มาขอ ฉลาดดีนี่ ถ้าอย่างนั้น เดี่ยวโยมกลับไปปฏิบัติต่อจนถึงเวลาอาหาร รับประทานอาหารกันแล้วค่อยมาหาอาตมา อาตมาจะออกไปบิณฑบาตอยู่เหมือนกัน เรื่องนั้นค่อยว่ากันใหม่” แล้วท่านพระครูก็ออกบิณฑบาตโดยมีนายสมชายหิวบินโตเดินตามหลัง ครูสามคนกลับมายังศาลา ไม่มีใครพูดถึงหลวงตาเฟื่องอีก ด้วยกลัวว่าแกจะมาปรากฏตัว ฟ้ายังไม่ทันสว่างเพราะดวงตะวันยังไม่ขึ้นพวกอมมนุษย์จึงมีสิทธิ์ที่จะมาบ้วนเบี่ยนให้เห็นได้

ท่านพระครูฉันเช้าเสร็จได้สักพัก ครูใหญ่หนึ่งคนก็นำครูน้อยสองคนเข้ามาหา แต่ละคนมีกระเป๋าเสื้อผ้ามาด้วย แสดงว่าเตรียมพร้อมที่จะกลับ

“อยู่กันอีกซักคืนเถอะน่า” ท่านเจ้าอาวาสแกล้งเข้า

“ไม่ไหวครับ” สามเสียงตอบขึ้นพร้อมกัน

“อ้าว เพื่อจะได้เลขเด็ด หลวงตาเฟื่องแกอาจจะให้ห่วยก็ได้”
คราวนี้ครูบุญมีกับครูอรุณทำท่าสนใจ ครูบุญมีพูดว่า

“อยากได้นะอยากหรรอกครับ แต่กลัวจะซ้อคไปเสียก่อน”

“หลวงพ่อครับ ตกลงว่าหลวงพ่อจะให้ผ้าไตรหลวงตาเฟื่องใช้ไหมครับ” ครูใหญ่ทวงถาม เพราะไม่แน่ใจว่า ภาวะ ที่รับปากมานั้นเสร็จสิ้นหรือยัง

“เออแน่ะ เกือบลืม เอออย่างนี้ เดี่ยวอาตมาจะฝากผ้าให้ครูใหญ่นำไปถวายพระ ต้องถวายพระกรรมฐานนะ อย่าไปถวายซี้ซั้ว” ท่านพูดภาษาจีนก็เป็นเหมือนกัน

“ทำไม่ต้องถวายเฉพาะพระกรรมฐานเล่าครับหลวงพ่อ” ครูอรุณถาม

“ก็ท่านจะได้กวรดน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้หลวงตาเฟื่องได้ ถ้าพระที่ไม่ปฏิบัติ จะอุทิศไปไม่ถึง พระบางรูปท่องบทกวรดน้ำไม่

เป็นด้วยซ้ำ อย่างหลวงตาเฟื่องนี่ท่องได้เสียที่ไหน ขนาดบวชมาตั้งสิบพรรษา เวลาเขานิมนต์ไปสวด ก็ทำปากขมุบขมิบไปยั้งงันเอง แต่อย่าพูดไปนะ พระแบบหลวงตาเฟื่องเดี๋ยวนี้อะมีเยอะ” ท่านพูดยิ้มๆ จากนั้นจึงหยิบผ้าไตรส่งให้ครูใหญ่

“ถือไปยั้งงันแหละ ไม่ต้องห่วงต้องห่อหอรอก เดียวก็ได้ถวายแล้ว” ท่านพูดเช่นนี้ด้วยรู้ว่าคนทั้งสามจะไปพบพระรุดงค์กลางทาง เพราะ **เห็นหนอ** บอกอย่างนั้น

“เอาเถอะ แล้วอาตมาจะช่วยแม่เมตตาให้แกอีกแรงหนึ่งจะได้ไปเกิดเร็วๆ นี่ถ้าครูใหญ่ไม่บอก อาตมาก็ไม่รู้ว่าจะไปเกิดเป็นเปรต สิมไปเลย”

“หลวงพ่อดี เห็นหนอ แต่ทำไมไม่รู้เล่าครับ” ครูอรุณสงสัย

“อ้อ...นี่แสดงว่าครูยังเข้าใจ **เห็นหนอ** ไม่ถ่องแท้ ดีแล้วที่พูดขึ้น อาตมาจะได้ถือโอกาสอธิบายเสียเลย จริงอยู่ แม้อาตมาจะได้ **เห็นหนอ** แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า จะได้ตลอดเวลาเมื่อไรกันแน่ หากเป็นอย่างนั้นก็ยุ่งเลยนะซี วันๆไม่เป็นอันทำอะไรแล้ว เพราะเที่ยวไปเห็นคนโน้นคนนี้วุ่นวายไปหมด โปรดจำไว้ว่าเราจะ **เห็นหนอ** ก็ต่อเมื่อตั้งสติกำหนดจิตเท่านั้น อย่างที่อาตมากำลังคุยกับโยมอยู่นี้ อาตมาก็เห็นโยมเป็นโยมเหมือนๆ กับที่คนอื่นเห็น แต่ถ้าอาตมาอยากรู้ว่าโยมกำลังคิดอะไรอยู่ อาตมาก็จะตั้งสติกำหนดจิตแล้ว **เห็นหนอ** จึงจะเกิด นี่มันเป็นอย่างนี้ พอจะเข้าใจหรือยังเล่า”

“ครับ เข้าใจแล้วครับ หลวงพ่อครับ แล้วคนที่เจริญสติปัญญา ๔ มีโอกาสได้ **เห็นหนอ** ทุกคนไหมครับ” ครูบุญมีสงสัย

“ไม่ทุกคน ก็คนที่จบปริญญาตรีได้เกียรตินิยมทุกคนหรือ

เปล่าเล่า”

“ได้เป็นบางคนครับ” ครูอรุณตอบ

“เหมือนกันนั่นแหละ คนที่เจริญสติปัญญา ๔ บางคนก็ไม่ได้ เห็นหนอ เพราะมันไม่ใช่จุดหมายของการปฏิบัติ เป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น อาตมาจะยกตัวอย่างในสมัยพุทธกาลเรื่อง พระอุบลรัตนกนิณี ท่านเป็นพระอรหันต์มีฤทธิ์มาก”

“ในบรรดาพระเถระผู้มีฤทธิ์ ต้องยกให้พระโมคคัลลานะ แต่ถ้าพระเถระ ต้องยกให้พระอุบลรัตนกนิณี แต่ถึงแม้จะมีฤทธิ์ ก็ยังถูกนั้นทมาณพข่มขึ้นกระทำซ้ำเรา ซึ่งอันนี้เป็นเรื่องของกรรมเก่า ครั้งอดีตชาติที่ท่านประพฤติดิตศีลข้อสาม คนก็พากันสงสัยว่า ทำไมทั้งๆ ที่มีฤทธิ์ยังถูกข่มขึ้นได้ นี่ก็เหมือนกัน คือเมื่อท่านยังไม่ตั้งสติกำหนดจิต ฤทธิ์ก็ยังไม่เกิด”

“ในคัมภีร์กล่าวว่า ตอนจะถูกข่มขึ้นนั้น ท่านไปข้างนอกมา ทั้งเหนื่อยทั้งร้อน กำลังจะนอนพัก นั้นทมาณพซึ่งซ่อนอยู่ใต้เตียงก็ถือโอกาสข่มขึ้นตอนนั้น เมื่อนั้นทมาณพข่มขึ้นเสร็จก็ถูกรณีสูบ เพราะทำร้ายพระอรหันต์ ถือว่ามีโทษหนัก บาปมาก เห็นไหมว่า ถ้าไม่ตั้งสติกำหนดจิต ฤทธิ์ก็ไม่เกิด เหมือนอย่างที่ท่านมาลิม หลวงตาเฟื่อง แล้วแกก็ไม่มาบราภฏให้เห็น ก็เลยไม่รู้กัน อ้อ. ยังเป็นเปรตอยู่หรือนี่”

“ครับ ท่านบอกว่า เป็นปรทัตตูปชีวิกเปรต พวกเปรตนี้มีหลายประเภทหรือครับหลวงพ่อ”

“เท่าที่อาตมาทราบ มีสี่ประเภทได้แก่ ปรทัตตูปชีวิกเปรต คือพวกที่มีชีวิตอยู่ด้วยการขอส่วนบุญจากผู้อื่น ขุปปิบาลิกเปรต คือพวกที่ถูกเบียดเบียนด้วยการหิวข้าวหิวน้ำ นิชฌามัตถนิกเปรต คือพวกที่ถูกไฟเผาให้เร่าร้อนอยู่เสมอ และกาลกัญญิกเปรต เป็นชื่อ

ของอสุราที่เป็นเปรต ครุอยากจะเป็นเปรตประเภทไหนล่ะ” ท่านถามครุอรุณ

“ไม่ยากเป็นสักประเภทเดียวครับ”

“ทำกรรมอะไรจึงไปเกิดเป็นเปรตครับหลวงพ่อ” ครุบุญมีถาม

“ก็ความโลภนะซี เขาเรียกว่าจิตมีโลภะ อย่างหลวงตาเพื่อของที่ขโมยของวัดไปให้ลูกหลานกิน เพราะจิตยังมีโลภะ ยังห่วงลูกหลานคนที่ตายขณะที่จิตมีโลภะ เช่นยังห่วงโน่นห่วงนี่ ไม่ว่าจะห่วงสมบัติหรือห่วงลูกห่วงหลาน ก็ถือว่าจิตมีโลภะ ถ้าไม่ไปเกิดเป็นเปรต ก็ไปเกิดเป็นอสุรกาย”

“ฉะนั้นโยมจงจำเอาไว้ เวลาตายต้องทำจิตให้ผ่องใส จะดีไปสุคติภูมิ ถ้าตายขณะที่จิตมีกิเลส เช่นถ้ามีโทสะจะไปเกิดเป็นสัตว์นรก ถ้ามีโลภะจะไปเกิดเป็นเปรตหรืออสุรกาย ถ้ามีโมหะก็จะไปเกิดเป็นเดรัจฉาน ดังนั้น ถ้ารู้ว่ากำลังจะตายก็อย่าไปห่วง อย่าไปโลภ โกรธ หลง จะได้ไม่ต้องไปอบายภูมิ อาตมาจะเล่าเรื่องจริงให้ฟังเรื่องหนึ่ง อยากฟังไหมเล่า”

“อยากฟังครับ” คนทั้งสามตอบ

“เอาละ อยากฟังก็จะเล่าให้ฟัง คือ เจ้าคณะอำเภอท่าม่วง อยาให้อาตมาเอ่ยชื่อเลยนะ เพราะไหนๆ ท่านก็มีมรณภาพไปแล้ว เจ้าคณะอำเภอรูปนี้ท่านสะสมผ้าไตรไว้เป็นร้อยๆ สำหรับ ใส่ตู้เรียงรายเต็มกุฏิไปหมด แล้วท่านก็หวงมาก ไม่ยอมแจกใคร เพราะตั้งใจว่า อายุครบ ๘๐ จะทำบุญใหญ่ แล้วค่อยแจกตอนนั้น แต่ปรากฏว่า พออายุ ๗๕ ปี ท่านก็มีมรณภาพแล้วไปเกิดเป็นเปรตเห็นใหม่ ประมาทนิดเดียว ไปเกิดเป็นเปรตเลย จะว่าท่านโลกก็ไม่เชิง เพราะท่านตั้งใจไว้ว่า อายุ ๘๐ ถึงจะแจก ทีนี้ท่านก็เลย

ตายขณะที่จิตมีโลภะ คือห้วงผ้าไตร”

“หลวงพ่อบรรพชาได้อย่างไรครับ ว่าท่านไปเกิดเป็นเปรต”
ครูใหญ่ถาม

“ท่านมาบอกอาตมา มาแบบเดียวกับที่หลวงตาเฟื่องมาหา
ครูใหญ่นั้นแหละ แต่แย้งว่าหลวงตาเฟื่องตรงที่ไม่มีอะไรนุ่งห่ม มา
แบบซีเปลือยว่าฉันเถอะ มาถึงก็บอกอาตมาว่า ท่านพระครูผมหนาว
เหลือเกิน วันเพ็ญศก ช่วยเอาผ้าไตรแจกให้หมด แล้วอุทิศส่วน
กุศลไปให้ผมด้วย อาตมาก็จัดการให้ ตกกลางคืนก็มาขอบใจ นุ่ง
ห่มเรียบร้อย บอกว่าสบายแล้ว นี่เห็นหรือยัง ประมาทไม่ได้เลย
เปลือยไปนิดเดียวยังไปทุกตีสบายได้ ด้วยเหตุนี้ พระพุทธองค์ถึงได้
ทรงเตือนหนักว่า ไม่ให้ประมาท ที่นี้เห็นความสำคัญของสติหรือยัง
ว่า การมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา นั้น มีประโยชน์มาก เห็น
ด้วยไหมเล่า” ท่านถาม

“เห็นด้วยครับ” ครูสามคนตอบ แล้วครูใหญ่จึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อบรรพชา พวกผมเห็นจะต้องกราบลาและต้องขอ
กราบขอบพระคุณหลวงพ่อบนอย่างสูง ที่ได้เมตตาพวกผมให้ได้
รับความสะดวกสบายทุกอย่าง ได้อาหารบำรุงร่างกายแล้วยังได้
ธรรมะบำรุงจิตใจอีกด้วย และในฐานะที่พวกผมเป็นครูบาอาจารย์
ก็จะนำความรู้นี้ไปอบรมสั่งสอนแก่เยาวชนให้เป็นพลเมืองดีของ
ชาติสืบไปในอนาคต”

“สุดท้ายนี้ พวกผมไม่มีอะไรจะตอบแทนพระคุณของหลวง
พ่อบนอกจากจะขออนุญาตถวายเงินจำนวนหนึ่งเพื่อสมทบทุนเป็น
ค่าอาหารเลี้ยง พระ เณร และญาติโยมที่มาเข้ากรรมฐาน ได้ทราบ
มาว่า หลวงพ่อบรรพชาต้องรับภาระหนักในเรื่องนี้ พวกผมพอจะช่วยแบ่ง
เบาได้บ้างตามกำลังศรัทธาและกำลังทรัพย์” ครูใหญ่พูดก่อนข้าง

ยาว แล้วจึงถวายเงินจำนวนหนึ่งซึ่งใส่ซองปิดผนึกอย่างเรียบร้อย”

“ขออนุโมทนา ขอให้ครูใหญ่และคณะ จงเดินทางกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ แล้วขอให้หมั่นเจริญกรรมฐานกันทุกวัน ในสามคนนี้จะมีคนหนึ่งถูกลีตเตอร์รางวัลใหญ่ อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นไปได้ อาตมาขอวิงวอน ขอให้เลิกเสีย เพราะมันเป็นการพนัน แต่ที่ซื้อไว้แล้วก็ไม่เป็นไร เอาเถอะ ที่จะถูกนะซื้อไว้แล้ว ไม่ต้องซื้อใหม่”

บังเอิญคนทั้งสามต่างก็ซื้อไว้คนละฉบับ จึงพากันคิดว่า คนโชคดีที่ท่านพระครูพูดถึงนั้น คือตัวเขา คนเป็นครูใหญ่นั้นตั้งปณิธานไว้แล้วว่าจะเลิกอย่างเด็ดขาด ไม่ว่างวดนี้จะถูกหรือไม่ก็ตาม การได้มีโอกาสสมาธิมรสพระธรรมในครั้งนี้ มีค่ากว่าการถูกรางวัลที่หนึ่งเป็นไหนๆ

เวลาตีสี่ของวันถัดมา ท่านพระครูตื่นขึ้นปฏิบัติกรรมฐานเป็นเวลาสองชั่วโมงเช่นเคย และไม่ลืมที่จะแผ่เมตตาไปให้หลวงตาเฟื่องดังที่ได้ลั่นวาจาไว้กับครูใหญ่ เมื่อคืนก่อนจำวัด ท่านก็ได้อุทิศส่วนกุศลไปให้ภิกษุหนึ่งครั้งหนึ่งแล้ว คงจะพอช่วยได้บ้าง แผ่เมตตาเสร็จ ท่านจึงกำหนดออกจากกรรมฐาน พอลืมตาขึ้น จึงเห็นหลวงตาเฟื่องนั่งพับเพียบพนมมือแต่อยู่เบื้องหน้า

“ผมมาขอบคุณท่านพระครูที่ได้ช่วยสงเคราะห์ ผมสบายแล้ว” ภิกษุกราบอภักดิ์

“ท่านมาก็ดีแล้ว ผมอยากจะทำสักหน่อย” ท่านพระครูพูดขึ้น

“ต่อว่ามากก็ได้ คราวนี้ผมยอมจำนนทุกอย่าง เช็ดแล้ว ถ้าผมเชื่อท่านพระครูเสียแต่แรกก็คงไม่ลำบากถึงปานนี้” ฝ่ายนั้น

รำพึงรำพัน

“เรื่องที่ผมอยากจะต่อว่าก็คือ ทำไมท่านไม่มาบอกผมตั้งแต่ที่แรก เพราะอย่างน้อยผมก็ช่วยท่านไม่ให้ต้องอดๆ อยากๆ แล้วทำไมไม่บอกผมตรงๆ ต้องไปผ่านทางครูใหญ่ ท่านไม่อายเขาหรือที่เป็นพระแต่ไปขอส่วนบุญจากคฤหัสถ์ มาขอจากพระด้วยกันก็ยิ่งดี ท่านเห็นผมเป็นอะไร ถึงได้ข้ามหน้าข้ามตาไป” เจ้าของกุกฏีต่อว่าต่อขานเป็นการใหญ่

“ผมกลัวว่าท่านพระครูจะไม่อภัยให้ ก็เลยไม่กล้า อีกอย่างผมก็อยากจะรับกรรมที่ก่อขึ้นนั้นด้วยตนเอง ก็ท่านพระครูเคยสอนไว้ไม่ใช่หรือว่า ทำกรรมแทนกันไม่ได้ ใครสร้างเหตุคนนั้นก็ต้องรับผล”

“ถูกแล้ว แต่ผมหมายความว่า อย่างน้อยก็ยังช่วยให้ทุเลาเบาบางลงได้บ้าง”

“แต่ตอนนี้ท่านก็ได้ช่วยผมแล้ว ผมเป็นหนี้บุญคุณท่านพระครูมากเหลือเกิน นี่ถ้าได้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีก ผมจะตั้งหน้าตั้งตาเจริญสติปัญญา ๔ ไปจนตลอดชีวิต ผมรู้แล้วว่า การเวียนว่ายตายเกิดมันทุกข์อย่างไร ผมเห็นจะต้องลา ขอบพระคุณสำหรับผ้าไตรใหม่เอี่ยมที่ผมนั่งห่มอยู่นี้”

พูดจบ ภิกษุชราก็ลงกราบสามครั้ง แล้วร่างนั้นก็ค่อยๆ เลือนหายไปในความสลัวของยามอรุณ



๑๐

เรื่องของการมโศกทำใครได้

ป้ายจัดของวันที่แปดนับแต่วันบวช ขณะที่พระบัวเหี่ยวกำลังเดินไปยังกุฏิท่านพระครู เพื่อให้ท่านสอบอารมณ์ รถตู้สี่ศรีมใหม่เอี่ยมคันหนึ่งก็แล่นเข้าประตูวัดมา มีรถแก๊งสี่ฟ้าแล่นตามมาติดๆ เมื่อรถสองคันแล่นเข้ามาจอดคู่กันที่ลานวัด บุรุษสองคนกับสตรีสามคนได้ลงมาจากรถ พระใหม่ไม่ทันสังเกตว่า คนไหนลงมาจากคันไหน แต่ที่จำได้แม่นยำคือ บุรุษที่เดินนำหน้าคนทั้งสี่มานั้น คือครูที่มาจากนครสวรรค์ ผู้ซึ่งออกจากกรรมฐานกลับไปเมื่อสามสี่วันก่อน

คนทั้งห้าเดินตรงไปยังกุฏิท่านพระครูและถึงก่อนหน้าท่านเล็กน้อย เมื่อท่านไปถึงและทำความเคารพพระอุปัชฌาย์แล้ว ครูใหญ่จึงแนะนำกับคนทั้งสี่ว่า

“นี่หลวงพี่บัวเหี่ยว อาจารย์สอนกรรมฐานให้พ่อ” แล้วทั้งหมดจึงก้มลงกราบท่านสามครั้ง พระใหม่รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ที่คนเป็นครูใหญ่ยกย่องให้เกียรติท่านถึงปานนั้น อีกทั้งหญิงสาวสองคนที่มาด้วยก็สวยหยาดเยิ้มจนท่านรู้สึกขัดเขิน

“เจริญพรครูใหญ่ ครูบุญมีกับครูอรุณไม่ได้มาด้วยหรอกหรือ” ท่านพระครูทักทาย กระบวนจำชื่อคนแม่นยำไม่มีใครเกินท่านเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง

“ไม่ได้มาครับเพราะโรงเรียนเปิดแล้ว ตัวผมก็กลางานมา จะพาครอบครัวมากกราบหลวงพ่อก่อน” แล้วจึงแนะนำสมาชิกทีละคน “คุณพ่อองพัทธ์แม่บ้านของผม สามคนเป็นลูกชื่อ พ่ออง พรรณ วรรณวิไล ชัยชนะ อายุห่างกันคนละปี เรียนจบได้งาน ทำกันแล้วครับ”

ท่านพระครูกำหนด เห็นหนอ พิจารณาคนทั้งสี่ทีละคน แล้วพูดขึ้นว่า “นี่คนนี่ฉลาด จะได้เป็นดอกเตอร์” ท่านชี้ไปที่วรรณวิไล หญิงสาวยิ้มอายๆ ยกมือขึ้น สาธุ พร้อมกล่าวว่า “ขอให้สมปรารถนาเถิดเจ้าคะ”

พระบวชใหม่แอบชื่นชมในใจว่า เจ้าประคุณเอย รูปก็สวย เสียงก็ใส แถมยังความรู้สูงเสียอีก ข้างฝ่ายพี่สาวก็สวยไม่แพ้กัน นี่ถ้าให้เราเลือกคงเลือกไม่ถูกเสียมั้งหนอ มันเข้าทำนอง รักพี่เสียตายน้อง ครั้นจะรักน้องก็เสียตายพี่ จะเอาอย่างไรดีอู๊ย

ท่านพระครูแอบสำรวจความคิดของพระใหม่ เห็นกำลัง ฟุ้งซ่านหนัก จึงพูดขึ้นว่า

“เห็นไหมบัวเหี่ยว ที่ฉันบอกเธอว่า ครูใหญ่ต้องกลับมาที่วัดนี้อีกภายในเจ็ดวันก็กลับมาจริงๆ”

“แต่หลวงพ่อบอกว่าจะถูกรางวัลที่หนึ่งด้วยนี่ครับ” พระใหม่ทักท้วง คนเป็นครูใหญ่จึงพูดขึ้นว่า

“เป็นความจริงครับ ผมกำลังจะกราบเรียนหลวงพ่อก่อนพอดี” พระอุปัชฌาย์มองหน้าลูกศิษย์เหมือนจะบอกว่า เห็นไหมบัวเหี่ยว ที่ฉันพูดไว้จะผิดเสียที่ไหน

“ผมต้องกราบขอพระคุณหลวงพ่อก่อนที่ได้เมตตาให้ผมมีโชค” ครูใหญ่พูดพร้อมกับยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ไม่เกี่ยวกับอาตมาหรอกโยม” บางครั้งท่านก็เรียกครูใหญ่

ว่า โยม

“มันเป็นโชคของโยมเอง อาตมาเพียงแต่รู้เท่านั้น ซึ่งความจริงแล้ว ไม่ว่าจะอาตมาจะรู้หรือไม่รู้โยมก็ต้องถูกอยู่ดี เพราะโยมทำกรรมมาอย่างนั้น เรื่องของกรรมใครทำใครได้ ทำกรรมดีก็ได้ดี ทำกรรมชั่วก็ได้ชั่ว ลูกศิษย์ของอาตมาคนหนึ่งเขาไม่เล่นหวย ไม่เคยซื้อ ไม่ว่าจะเป็นหวยใต้ดินหรือหวยรัฐบาล แต่เมื่อถึงคราวที่กรรมดีมาให้ผล เขาก็ถูกรางวัลที่หนึ่งเข้าจนได้”

“เรื่องมีอยู่ว่าตาขี้เมาคนหนึ่งมาอ้อนวอนขายล็อตเตอรี่ให้เขาเพื่อจะเอาเงินไปซื้อเหล้ากิน เขาบอกไม่ซื้อๆ ตานั้นก็เข้าขี้จนเขารำคาญ เลยควักเงินให้ไปสิบบาทแล้วเอาล็อตเตอรี่มา ตกเย็นล็อตเตอรี่ออก ปรากฏว่าเขาถูกรางวัลที่หนึ่ง เห็นไหมคนมีโชคอยู่ดี ๆ ก็มีคนอื่นเอาเงินมาให้ตั้งห้าแสน”

“เขาก็สำนึกถึงบุญคุณตาขี้เมาตั้งใจจะเอาเงินไปแบ่งให้บ้าง พอไปตามหาถึงได้รู้ว่าหมอนั้นซื้อคตตายไปแล้ว แยกไปเที่ยวเร่ขายจนจำเลขได้ พอรู้ว่าถูกรางวัลที่หนึ่งเกิดความเสียดาย เลยซื้อค”

ท่านพระครูเล่าจบ ลูกสาวคนโตของครูใหญ่จึงถามขึ้นว่า
“แล้วแบบนี้คนที่ซื้อไปจะบาปไหมคะหลวงพ่อ”

“ไม่บาปหรอกหนู เพราะเขาไม่ได้เจตนา แล้วจิตของเขาก็ไม่มีโลภะ แต่ซื้อเพื่อตัดรำคาญ”

“ผมว่าตาขี้เมาคนนั้นไม่มีโชคมากกว่า ขี้ใหม่ครับหลวงพ่อ” ครูใหญ่ถาม

“ก็คงเป็นยังงั้นแหละ เงินมาอยู่ในมือแล้วยังเอามายัดเยียดให้คนอื่น พูดภาษาชาวบ้านก็ว่า ดวงจะไม่ได้ใช้เงิน”

“อย่างคนที่ผมรู้จักคนหนึ่งครับหลวงพ่อ รายนี้ก็ถูกรางวัลที่หนึ่งเหมือนกัน แยกเอาเงินไปซื้อรถเก๋ง แล้วก็ไปแต่งรองนางงาม

บ้านหมี่มาเป็นเมียน้อย ทั้งที่เมียแกยังอยู่ด้วยกัน หลังจากนั้นก็ใช้ชีวิตอยู่กับบอายมุข ทั้งสุรา นารี พาชี่ กีฬาบัตร ผลที่สุดก็เลยวิบัติคือถูกหวยได้ไม่ถึงเดือนก็ขับรถไปชนกับสิบล้อตายคาที่เลยครับ” ชัยชนะเล่า

“นั่นแหละเขาเรียกว่าทุกข์ลลาภ เพราะเขาไม่เข้าใจกฎแห่งกรรม ไม่เข้าใจว่าที่ตนร่ำรวยขึ้นมา นั้นเพราะกรรมดีมาให้ผล แทนที่จะสร้างกรรมดีเพื่อเติมเชื้อบุญต่อไปอีก กลับไปทำบาปคือประพฤตินิดศีล ก็เลยต้องพบกับความหายนะทันตาเห็น”

“แสดงว่าคุณที่มีเมียน้อยทุกคนจะต้องพบกับความหายนะใช่ไหมคะหลวงพ่” คุณผ่องพักตร์ถามขึ้น

“ก็คงอย่างนั้น หรือครูใหญ่ว่ายังไง”

“ข้อนั้นผมไม่ทราบครับ ทราบแต่ว่า แม่บ้านผมเธอเป็นโรคหึ่งครับ ที่ถามหลวงพ่ก็เพราะแรงหึ่ง กลัวว่าผมจะมีเมียน้อย” คนเป็นครูใหญ่ พ่อง กลายๆ

“ผู้หญิงเป็นโรคหึ่งทุกคนแหละโยม ต่างกันแต่ว่าใครจะมีอาการมากน้อยกว่ากัน”

“หลวงพ่ไม่ได้เป็นผู้หญิง แล้วทราบได้อย่างไรคะว่า ผู้หญิงเป็นโรคหึ่งทุกคน” ผ่องพรรณถามขึ้น

“ก็หนูไม่ได้เป็นหลวงพ่ แล้วหนูทราบได้อย่างไรละจ๊ะว่า หลวงพ่ไม่ทราบ” ท่านพระครูถามยิ้มๆ หญิงสาวมิรู้จะตอบประการใด จึงหันไปสบตากับหลวงพี่บัวเฮียว หวังให้ท่านช่วย

“คุณโยมคงได้ เห็นหนอ นะครับหลวงพ่” พระใหม่เอื้อนเอ่ยหมายจะช่วย คุณโยม ทว่ากลับทำให้เธองุนงงหนักขึ้น ท่านพระครูเห็นว่าเรื่องจะไปกันใหญ่จึงวกกลับมาเข้าเรื่องเดิม

“ตกลงครูใหญ่จะใช้ชีวิตแบบที่ลูกชายเล่ามาหรือเปล่าละ หน้

สนุกดีเหมือนกันนะ”

“ไม่หรอกครับหลวงพ่อก่อน ผมมันเข้าวัดเข้าวาเสียแล้ว นี่ผมก็แบ่งสันปันส่วนกันมาเรียบร้อย บ้านเรามีห้าคนผมก็เอาอาหารได้กันคนละแสน ทีนี้ผมก็บอกภรรยาและลูกๆว่า หลวงพ่อรับนิมนต์ไปเทศน์ตามที่ต่างๆอยู่เสมอ ถ้ามีรถไว้ใช้สักคันก็จะสะดวกขึ้น ผมเลยบอกจะซื้อรถตู้ถวายหลวงพ่อก่อน พวกเขาก็ช่วยกันลงขันมา ซื้อรถแล้วยังมีเงินเหลือสำรองเป็นค่าน้ำมันอีกสองหมื่น”

พูดจบก็ถวายเงินสดและทะเบียนรถพร้อมลูกกุญแจแต่ท่านเจ้าอาวาส ท่านพระครูรับพระเคนแล้วให้ศีลให้พรตามธรรมเนียมที่เคยปฏิบัติ คนทั้งหมดรวมทั้งพระบ่าวเสี้ยวต่างพากันอนุโมทนาสาธุการ

“หลวงพ่อก็คงต้องหาคนขับรถสักคนแล้วละครับ” ครูใหญ่เสนอแนะ

“ก็มีแต่สมชายนี่แหละ ขับพอเป็นแล้ว แต่ยังไม่ค่อยขับขี่”

“ไม่ยากหรอกครับหลวงพ่อก่อน ไบ่ขับขี่ต่างจังหวัดทำงานง่ายกว่าในกรุงเทพฯ เพื่อนๆ ผมมีไบ่ขับขี่เกือบทุกคน ทั้งที่บางคนยังขับรถไม่เป็นด้วยซ้ำ” ชัยชนะออกความเห็น

“แต่แบบนั้นไม่ค่อยดีนะเจ้าคะ เพราะนอกจากจะไม่ปลอดภัยสำหรับตัวเองแล้วยังอาจเป็นอันตรายต่อผู้อื่นอีกด้วย” วรณวิไลเอ่ยขึ้น

“จริงค่ะ หนูเห็นด้วยกับน้องวรรณ อย่างเพื่อนหนูนะคะ กำลังยื่นพูดโทรศัพท์อยู่ในตู้โทรศัพท์สาธารณะซึ่งตั้งอยู่ริมถนน คนที่เขากำลังคุยด้วยก็คือหนูเอง จู่ๆรถเก๋งคันหนึ่งก็พุ่งเข้ามาชนโครม เพื่อนหนูคอขาดกระเด็นออกมานอกตู้ ซึ่งพังยับเยิน กระฉกแตก คนชนก็ถูกอัดก็อปปี๊ตายคาพวงมาลัย หนูก็แปลกใจ

ว่าเอ... กำลังคุยกันดี ๆ ก็มีเสียงดังโครมแล้วก็รีบหายไป เลยขับรถออกตามหา ดีที่เขาบอกชื่อถนนไว้ตอนคุยกัน พอหนูเห็นเพื่อนหนูแทบช็อคเลยคะ”

“ตำรวจสอบสวนได้ความว่า ผู้หญิงคนชนนั้นเพิ่งหัดขับรถ แถมวันนั้นแกทะเลาะกับสามีเลยขโมยรถขับไปกินเหล้า พอเมาก็ประมาณขับเสียเร็วเลยทำให้เพื่อนหนูพลอยเคราะห์ร้ายไปด้วย” ทำทางคนเล่ายังไม่หายหวาดเสียว แต่พระใหม่กลับเพลิดเพลิดกับเสียงใสๆ ของคุณโยมจนผลอสติจ้องหน้าหล่อนไม่วางตา ครั้นเมื่อหญิงสาวเล่าจบจึงถามเขยๆ ออกมาว่า

“แล้วอย่างนี้จะเอาผิดกับใครเล่าครับหลวงพ่อ เพราะคนทำผิดก็ตายไปแล้ว”

“อ้าว. ก็เอาผิดกะพระบัวเหี่ยวนะซี” ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉย

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อก็ยุ่งแล้วละครับ เพราะถ้าพระลูกวัดถูกจับ สมภารก็ต้องถูกสอบสวนด้วย” คราวนี้คนเขยทำเป็นรู้

“จั้นครูใหญ่ช่วยไปประกันตัวให้ด้วยก็แล้วกัน ไหนว่าเป็นลูกศิษย์เป็นอาจารย์กันไม่ใช่หรือ” ท่านพระครูโยนกลองไปที่ครูใหญ่

“ครับ ไม่เป็นไร ผมประกันตัวให้หลวงพี่เอง” ครูสฤษดิ์พลอยเออออห่อหมกด้วย

“แหม. คุณก็ หลวงพ่ot่านพูดเล่นๆ คุณก็เอาเป็นจริงเป็นจังไปได้” คุณผ่องพักตร์ปรามสามี

“คุณพ่อก็อพูดเล่นๆ นะคะคุณแม่” วรรณวิไลแก้แทนบิดา พระบัวเหี่ยวมีอันต้องคิดหนักว่าพี่น้องสองศรีคู่นี้ใครเสี่ยงหวานกว่ากัน ก็เลยตัดสินใจไม่ได้อีกครั้ง

“กรณีของเพื่อนหนูก็ต้องโทษว่ากรรม ไซ้ไหมคะหลงพอ”

ผ่องพรรณถาม

“แน่นอน โดยเฉพาะคนขี้บั้น เป็นกรรมประเภทที่กฎธรรม เวทนิยกรรม คือกรรมที่ให้ผลในชาติปัจจุบันทันตาเห็น การดีมีสุรา ถือว่าละเมิดศีลข้อร้ายแรงที่สุดในบรรดาศีลห้า เพราะทำให้ขาดสติ เมื่อขาดสติเสียแล้วก็ละเมิดศีลข้ออื่นๆ ได้หมด อันนี้แสดงให้เห็นว่า ทำชั่วได้ชั่วทันตาเห็น”

“ส่วนเพื่อนของหนูก็แสดงว่าต้องมีเวรมีกรรมเกี่ยวเนื่องกัน มากับคนที่ซน คือมันต้องมีเหตุ ถ้าไม่มีเหตุมันก็ไม่มีผล หนูลอง คิดดูง่ายๆ ก็ได้ว่าทำไมถึงต้องเป็นเพื่อนของหนู ทำไมไม่เป็นคนอื่น เพราะคนใช้โทรศัพท์เครื่องนี้ วันๆ มีมากมาย แต่ทำไมเขาไม่ถูก ชน ที่เป็นเช่นนี้เพราะเขาไม่ได้เป็นเจ้าของนายเวรกันมา จริง ไซ้ไหมละจ๊ะ” ท่านหันไปถามวรรณวิไล

“จริงเจ้าคะ เหมือนอย่างคุณพ่อคุณแม่ ก็คงเป็นเจ้าของกรรม นายเวรกันมาไซ้ไหมเจ้าคะหลงพอ” หญิงสาวถามหมายจะยั่วบิดา และมารดา

“แน่นอนจ๊ะ ไม่เฉพาะคุณพ่อคุณแม่หนูหรอก ถึงหนูเอง ก็เถอะ หลวงพ่อเห็นหมดแล้วว่าหนูจะต้องใช้เวรใช้กรรมกับคู่ของ หนูมากกว่านี้อีกหลายเท่า ถึงดวงการศึกษาของหนูจะดี แต่ดวงคู่ ครองค่อนข้างแย่ หนูต้องอดทนมากๆ ถึงจะอยู่กันได้อันนี้ คู่ของหนู เขาเป็นคนเจ้าทิฐฐิใจร้อน พุคก็ไม่เพราะ คือไม่เพราะแต่กับหนู แต่กับคนอื่น ๆ โดยเฉพาะสาว ๆ เขาพุคเพราะมากเขี้ยวละ หนู ก็เลยเป็นโรคหึง แล้วโรคนี้มันจะทรมาณจิตใจหนูมากทีเดียว”

“เมื่อรู้อย่างนี้แล้วหนูก็ไม่แต่งกับเขาไซ้เจ้าคะหลงพอ”

“ไม่แต่งได้แหละดี ดีมากๆ เขี้ยวละ แต่ถึงเวลานั้นจริง ๆ

หนูจะไม่คิดอย่างนี้ ไม่พูดอย่างนี้ หนูจะมาหาหลวงพ่อก่อนแล้วพูดว่า ...หลวงพ่อกับเจ้าคะ หนูไม่ได้รักเค้าหรือเจ้าคะ แต่หนูสงสารเค้าถึง ได้ยอมแต่งงานด้วย จริงๆ นะเจ้าคะ” ท่านพูดเสียงเสียววรรณวิไล ทำให้คนอื่น ๆ พากันหัวเราะ รวมทั้งหญิงสาวที่ชื่อวรรณวิไล ด้วย

“แล้วเขาเจ้าชู้ใหม่เจ้าคะหลวงพ่อกับ” หล่อนถามอีก

“จะว่าเจ้าชู้ก็คงใช่ ผู้ชายที่พูดหวาน ๆ นะผู้หญิงชอบใช่ไหม นี่แหละสาวแก่แม่หม้ายตอมกันหึ่งเซียวละ”

“แหม หนูซึ้งใจไม่ดีแล้วซีเจ้าคะ หนูเชื่อว่าสิ่งที่หลวงพ่อกับพูดจะต้องเกิดขึ้นกับหนูจริง ๆ เห็นคุณพ่อบอกว่าหลวงพ่อกับได้ทิพพจักข์กับเจโตปริยญาณ” ประโยคหลังหล่อนพูดตามหลักวิชาที่เคยเรียน

“จริงหรือไม่จริงหนูคอยดูไปก็แล้วกัน อีกแปดปีก็จะรู้ ถ้าไม่จริงมาต่อว่าหลวงพ่อกับได้” พระบัวเฮี้ยวแอบคิดในใจว่า เอ. เนื้อคู่ของคุณโยมจะใช่เราหรือเปล่าหนอ ก็พอดีกับหญิงสาวถามขึ้นว่า

“แล้วตอนนี้เจอกันหรือยังเจ้าคะ” พระใหม่ตั้งใจฟังเต็มที่ หากก็ต้องผิตหวังเมื่อท่านพระครูตอบว่า

“เดินผ่านกันไปผ่านกันมาหลายครั้งแล้วในมหาวิทยาลัย แต่ยังไม่เคยพูดกัน เขาไม่สนใจหนูหรือเพราะเขามีคู่ออกอยู่แล้ว ต้องชดใช้กรรมกับคนนั้นก่อนแล้วถึงจะมาเจอกับหนู”

“แล้วตอนนี้เขาแต่งงานกันหรือยังเจ้าคะ”

“ยัง อีกสองปีถึงจะแต่ง แต่งแล้วก็หย่ากันในปีนั้น ผู้หญิงเขาใจเด็ด ทั้งลูกทั้งผิวไปอยู่กับชายอื่น คู่ของหนูก็เลยต้องเป็นพ่อหม้ายลูกติด”

“ก็ดีซีเจ้าคะ หนูจะได้ไม่ต้องมีลูกของตัวเอง ลูกเขาก็เหมือน

ลูกเรา จริงไหมคะพี่ผ่อง” หล่อนหันไปถามพี่สาว

“พอถึงเวลานั้นจริงๆ มันไม่เป็นอย่างที่หนูคิดหนูหวังไว้
หรอกจะ จำคำพูดของหลวงพ่อดีวันจะให้คุณดอกเตอร์ ว่าหนูนะ
จะต้องน้ำตาเซ็ดหัวเข้าเพราะสามี”

“หัวเข้าใครเจ้าคะหลวงพ่ ของหนูหรือของเขา” หญิง
สาวกลับมีอาการขื่นเพราะไม่เคยจริงจังกับชีวิต แต่เล็กจนโตหล่อน
ได้รับความรักความอบอุ่นมาโดยตลอด ทุกคนในครอบครัวทั้งเพื่อน
ฝูงต่างรักใคร่หล่อนกันทุกคน ชีวิตของวรรณวิไลจึงยังไม่รู้จักคำว่า
ทุกข์ ทั้งไม่เคยคิดว่าจะต้องพานพบ หล่อนมิรู้ดอกว่าความร่ำเรง
น่ารักและมองโลกในแง่ดีอันเป็นคุณสมบัติประจำตัวหล่อนนั้น อีก
แปดปีมันจะไม่มีหลงเหลืออยู่เลย นอกจากจะไม่เหลือแล้วมันยัง
เปลี่ยนเป็นคุณสมบัติที่ตรงข้าม...ตรงข้ามโดยสิ้นเชิง อีกแปด
ปีหล่อนจะต้องมานั่งร้องไห้คร่ำครวญต่อหน้าพระภิกษุรูปนี้ หล่อน
ไม่รู้ แต่ท่านพระครูท่านรู้

“ก็แล้วแต่จังหวะจะ หัวเข้าหนูนะแน่ๆ อยู่แล้ว แต่ถ้าวัน
ไหนโชคร้ายหน่อยก็จะเป็นหัวเข้าเขา ทำหัวเราะไปเถอะแล้วหลวง
พ่จะคอยดู”

“ถึงขนาดนั้นเขี้ยวหรือคะหลวงพ่” คุณผ่องพักตร์รู้สึก
เป็นห่วงลูกสาวคนเล็ก

“ก็เขาทำกรรมมาอย่างนั้นนี่โยม” ท่านพระครูตอบ

“คนมีการศึกษาเขาจะทำกันถึงขนาดนั้นเขี้ยวหรือคะหลวง
พ่” เธอคัดค้าน

“การศึกษาไม่เกี่ยวหรอกโยม ที่อาตมาเห็นๆ มาณะขนาด
จบปริญญาโท ปริญญาเอกยังตะก้นตักบ้านไม่รู้จักคู่ต่อสู้” คราว
นี้มารดาของวรรณวิไลนั่งเงียบกริบ นึกสงสารบุตรสาวที่จะต้องมา

รับกรรมทั้งที่อะไรๆ ก็ดีมาโดยตลอด ท่านพระครูจึงพูดปลอบว่า
“ไม่ต้องคิดอะไรมากหรอกโยม ขอให้ถือเสียว่า สัตว์โลก
ยอมเป็นไปตามกรรม อาตมาเองก็ซดใช้กรรมมามากต่อมาก หนัก
กว่าลูกสาวโยมหลายท่านนัก คิดเสียว่าใช้ๆ กันไปให้หมดจะได้ไม่ต้อง
มีเวรมีกรรมต่อกันอีก”

“ดิฉันหวังลูกสาวนะค่ะ”

“หวังเขาทำไม่กันแล้ว กรรมใครใคร่ก็ใช้ แต่ไม่นานหรอก
โยม สิบเจ็ดปีหลังจากแต่งงานเขาก็จะสบาย เพราะผู้ชายคนนั้น
เขาจะไปใช้กรรมกับหญิงอื่นต่อไปอีกตามนิสัยคนเจ้าชู้ ที่ต้องมา
พบกับหนูก็เพราะกรรมเก่า ทำกับเขาไว้มากนี่นา” ท่านหันไปทาง
วรรณวิไล เห็นกฎแห่งกรรมของหล่อนอย่างถ้วนทั่ว ทว่าเจ้าตัว
กลับไม่รู้ไม่เห็นกรรมของตัวเอง

ฟังเขาคุยกันแล้วพระบัวเหี่ยวจึงรู้ว่าคู่ของวรรณวิไลไม่ใช่
ท่าน ภิกษุหนุ่มจึงย้ายความหวังไปไว้ที่คนเป็นพี่สาวของหล่อน
พอดีกับที่ผ่องพรรณถามขึ้นว่า

“หลวงพี่คะ แล้วหนูพบเนื้อคู่หรือยังคะ” พระโหม่งใจเดิน
ระริกด้วยหวังจะได้ยินคำตอบว่า พบแล้วจะ ตอนนี้นัยบวชเป็นพระ
อยู่ ใจแทบหยุดเต้นเมื่อท่านพระครูตอบว่า

“จะมีเนื้อคู่สักกี่คนกันล่ะจ๊ะ ก็เพิ่งแต่งงานเมื่อเดือนสิงหาคม
ที่ผ่านมานี่เอง รดกันที่ซบมากี่ไม่ใช่ว่ามีเขาซื้อให้หรือจ๊ะ”

พระบัวเหี่ยวหน้าซีดลงทันใด ความรู้สึกวาบหวิวคล้าย
จะเป็นลมเพราะต้องพบกับความผิดหวังถึงสองครั้งสองคราติดๆ กัน
ใจหนึ่งท่านพระครูอยากจะสมน้ำหน้า แต่อีกใจก็นึกสงสาร จึงพูด
เป็นเชิงปลอบโยนว่า

“แต่บางคนก็โชคดีที่เกิดมาไม่มีเนื้อคู่ ไม่ต้องไปใช้เวรใช้

กรรมกับใคร อย่างพระบัวเหี่ยว นี้ดวงจะต้องบวชตลอดชีวิต และ จะมีความสุขกว่าคนครองชีวิตคู่”

“ผมขออนุโมทนาด้วยครับ” ครูใหญ่ยกมือขึ้น สาธุ แล้ว พูดต่ออีกว่า “บุญของท่านเหลือเกินที่ไม่ต้องมารับผิดชอบชีวิตใครๆ ผมเข็ดแล้ว กว่าลูกจะโต จะเรียนจบ ผมลำบากเลือดตาแทบ กระเด็น ถ้ากลับไปเป็นโสดได้อีกครั้งผมจะขอบวชไปจนตลอดชีวิต”

ภิกษุหนุ่มฟัง ศิษย์อาวุโส ของท่านพูดแล้วก็กำลังใจขึ้น พระอุปัชฌาย์จึงเสริมอีกว่า

“ถ้าชีวิตการครองเรือนให้ความสุขได้จริง เจ้าชายสิทธัตถะก็ คงไม่สละราชสมบัติออกผนวชหรอก อยากรู้ไหมว่าทำไมถึงเป็น อย่างนั้น เตี่ยวาทมาจะหาหลักฐานมายืนยัน”

ท่านลุกขึ้นเดินไปที่ตู้พระไตรปิฎก หยิบเล่มที่ต้องการออกมาแล้วจึงกลับมานั่งที่เดิม

“นี่ พระพุทธองค์ทรงแสดงโทษของกามไว้ในเล่มนี้” พูด พลังส่งคัมภีร์เล่มนั้นให้ครูใหญ่ และบอกให้เปิดไปที่หน้า ๓๖๐

“ไหนลองอ่าน ชัคควิสนสูตรนិเทศ ตั้งแต่ข้อ ๗๖๔ ถึง ๗๖๖ ให้พรรคพวกฟังซิ” ครูฤๅษดีจึงต้องอ่านด้วยเสียงที่ทุกคนได้ยินทั่วกันว่า

“...ข้อ ๗๖๔...กามนี้เป็นเครื่องข้อง มีความสุขน้อย มีทุกข์ มาก บุคคลผู้มีปัญญารู้ว่ากามนี้เป็นดังผี ดังนี้แล้ว พึงเที่ยวไปผู้เดียว เหมือนนอแรดฉะนั้น

ข้อ ๗๖๕...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สุขโสมนัสใดอาศัยกามคุณ ๕ ประการนี้เกิดขึ้น สุขโสมนสนั้นแลเรากล่าวว่ากามสุข กามสุขนี้มี น้อย กามสุข นี้เลว กามสุขนี้ลามก กามสุขนี้ให้เกิดทุกข์ เพราะ ฉะนั้นจึงชื่อว่า กามนี้เป็นเครื่องข้อง มีความสุขน้อย...

ข้อ ๗๖๖... คำว่ากามนี้มีความยินดีน้อย มีความทุกข์มาก กามทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคตรัสว่ามีความยินดีน้อย มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก มีโทษมาก กามทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคตรัสเหมือนโครงกระดุก...เหมือนขึ้นเนื้อ...เหมือนคบเพลิง...เหมือนหลุมถ่านเพลิง...เหมือนความฝัน...เหมือนของที่เยี่ยมเขามา...เหมือนผลไม้...เหมือนดาบและสุนัขไล่เนื้อ...เหมือนหอกและหลาว...เหมือนศีรชะงูเห่า...มีทุกข์มาก มีความยินดีน้อย มีความคับแค้นมาก มีโทษมาก เพราะฉะนั้นจึงชื่อว่ากามนี้มีความยินดีน้อย มีทุกข์มาก...

ครูใหญ่อ่านจบ ท่านพระครูจึงถามขึ้นว่า

“เป็นยังไง ชาวชั่งหรือยัง เห็นแล้วใช่ไหมว่าเป็นพระนั้นได้เปรียบกว่าเป็นฆราวาสเป็นไหนๆ”

“แหม...หนูชักอิจฉาหลวงพ่อกับหลวงพี่แล้วซีเจ้าคะ ถ้าหนูเป็นผู้ชายคงต้องขอบวชแน่ๆเลย” วรรณวิไลพูดขึ้น หล่อนเป็นคนอ่อนไหวง่ายจึงชาวชั่งและชิมชับอะไรๆ ได้รวดเร็วกว่าคนอื่น ๆ

“เป็นผู้หญิงก็บวชได้ คือบวชใจยังงี้ล่ะ บางคนกายบวชแต่ใจไม่ได้บวช เช่น พวกที่อาศัยผ้าเหลืองหากิน คนพวกนี้เขาเรียกว่า ตัวเป็นพระแต่ใจเป็นมาร”

“บวชใจทำอย่างไรเจ้าคะหลวงพ่อกับหลวงพี่” ถามอย่างสนใจ

“ก็เจริญสติปัญญา ๔ เหมือนที่คุณพ่อหนูเขาปฏิบัติกัน ยังงี้ล่ะ”

“ถ้าเช่นนั้นปิดเทอมหน้าหนูจะมาอยู่วัดสักเจ็ดวันนะคะคุณพ่อ” หล่อนบอกบิดา

“ดีแล้วลูก เพื่อกรรมมันจะได้เบาบางลง” ครูใหญ่สนับสนุน

“หลวงพ่อกะ แล้วชีวิตครอบครัวของหนูจะดีไหมคะ”

ผ่องพรรณถามขึ้นบ้าง ฟังเรื่องราวของน้องสาวแล้วหล่อนพลอยใจไม่ดีไปด้วย วรรณวิไลทั้งสวยทั้งเก่ง ไม่น่าจะต้องมีกรรมอะไรหนักหนา

“ดีจัง ตอนนี่ดีเพราะกำลังข่าวใหม่ปลามัน แต่ต่อไปแย่น้อย เพราะสามีเขาจะเลี้ยงหนูด้วยลำแข้งชนิดซีโครงเห็บข้าง ผาเขียวละ รู้สึกจะหนักกว่ารายน้องสาวด้วยซ้ำ เพราะสามีหนูเขาเจ้าชู้ พอไปเจอคนใหม่ก็เบื่อคนเก่า” ท่านพระครูบอกไปตามที่ได้เห็นกฎแห่งกรรมของสองพี่น้อง

“ลูกสาวดิฉันโซคร้ายทั้งสองคนเลยหรือคะ หลวงพ่อ” คุณผ่องพักตร์ถาม รู้สึกหุดหู่เศร้าหมองด้วยสงสารลูก

“อย่าไปคิดอะไรมากเลยโยม ทุกคนมีกรรมเป็นของตน เรื่องของกรรมเก่าก็ต้องชดใช้กันไป อย่าไปสร้างกรรมใหม่ขึ้นมาอีกก็แล้วกัน ชีวิตการครองเรือนก็เป็นอย่างนี้ สุขบ้างทุกข์บ้างปะปนกันไป”

“หลวงพ่อดีแล้วหนูพอจะมีทางทำให้กรรมเบาบางลงบ้างไหมคะ” ผ่องพรรณถาม หล่อนเริ่มวิตกกังวลกับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง

“จะกังวลล่วงหน้าไปทำไมเล่าหนู อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด เราต้องกล้าเผชิญกับความจริง การจะให้กรรมเบาบางลงมีวิธีเดียวคือมา เข้ากรรมฐานที่วัดนี้สักเจ็ดวันเป็นอย่างน้อย”

“สามีหนูไม่ยอมให้มาแน่ๆ ค่ะ ตั้งเจ็ดวัน นี่หนูขอมาหาคุณพ่อคุณแม่วันเดียวเขายังไม่ค่อยพอใจ”

“ไซ้ไซ้จะ ก็กำลังรักอยู่นี่ เขาไม่ยอมทำให้คลาดสายตาสักเวลานาที เอาเถอะ แล้วหนูจะได้มาอยู่วัดตอนที่เขาเบื่อหนูแล้ว ถึงเวลานั้น หลวงพ่อคงจะช่วยแนะนำได้บ้าง”

“หนูต้องกราบขอพระคุณล่วงหน้าค่ะ” พุดจบจึงก้มลงกราบสามครั้งเป็นการฝากเนื้อฝากตัว คุยกันอีกพักใหญ่ๆ คนทั้งห้าจึงลากลับ ท่านพระครูย่าเตือนสตรีทั้งสองว่า

“อย่าลืมมาเข้ากรรมฐานนะหนูนะ แล้วก็ไม่ต้องไปคิดอะไรมาก รู้ไว้ดีกว่าไม่รู้ ที่หลวงพ่อบอกก็เพื่อจะให้หนูตั้งสติได้เมื่อพบกับเหตุการณ์เช่นนั้น จะได้ไม่ตกใจเกินไป อย่าลืมหาใช้ๆ ให้หมดกันไปเสียแล้วก็อย่าไปสร้างกรรมใหม่”

ท่านจำเป็นต้องบอกตองพุด เพราะคนส่วนมากเมื่อประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้ ต่างผลุนผลันพากันฆ่าตัวตายบ้าง ฆ่าคนที่ทำให้ตัวเองเจ็บช้ำบ้าง ด้วยคิดว่าเป็นทางหนีทุกข์ แต่ข้อเท็จจริงนั้นนอกจากจะหนีทุกข์ไปไม่ได้แล้วยังทำให้เพิ่มทุกข์ผูกเวรกันหนักขึ้นไปอีก

“จำไว้นะหนูนะ” ท่านย่าเตือนอีกครั้ง

“เจ้าค่ะ”

“ค่ะ” สตรีทั้งสองรับคำพร้อมกับก้มลงกราบท่านพระครูและหลวงพี่บัวเหี้ยว แล้วจึงเดินไปยังลานจอดรถที่บิดามารดาและน้องชายรออยู่



๑๑

วิธีแก้กรรมที่ดีที่สุด

พระบ่าวเหี้ยวมองตามรถเก๋งคันงามที่กำลังเคลื่อนตัวช้าๆ ออกจากลานวัดมุ่งสู่ถนนสายเอเชีย โดยมีผ่องพรรณทำหน้าที่เป็นคนขับ

“จ้องตาไม่กะพริบเชียวนะ” เสียงพระอุปัชฌาย์ค่อนข้างอด

“โอ้. หลวงพ่อ ก็ผมสงสารเขานี่ครับ” คนเป็นศิษย์ว่า

“อ้อ. สงสารเลยมองตามตาละห้อยเลย”

“ไม่สงสารได้ไงล่ะครับหลวงพ่อ ผู้หญิงหน้าตาสวย รวย ความรู้ แต่ต้องมาเฝ้าเวรมีกรรม” พระใหม่พูดจากใจจริง

“เธอเลือกสงสารแต่คนสวยๆ จั๊นหรือ” ท่านพระครูไม่วาย ยั่ว

“ก็ไม่เชิงหรอกครับ หรือว่าหลวงพ่อไม่สงสารเขา”

“ทำไมจะไม่สงสาร ก็ที่ฉันยอมตรากตรำทำงานจนลืมหิน ลืมนอนอยู่ทุกวันนี้ไม่ใช่เพราะความสงสารหรอกหรือ เธอจำไว้ นะบ่าวเหี้ยว ว่า ทั้งคนทั้งสัตว์ที่เกิดมาในโลกนี้ ล้วนน่าสงสารด้วยกันทั้งนั้น เมื่อเขามีทุกข์และเราพอจะช่วยได้ก็ต้องช่วย ไม่ว่าเขา จะเป็นใคร มาจากไหน จะสวยหรือไม่สวยก็ตาม เข้าใจหรือยัง”

“หมายความว่า เราต้องเป็นกัลยาณมิตรสำหรับทุกคนใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ต้องอย่างนี้ถึงจะเป็นศากยบุตรพุทธโอรสขนานแท้ เธอรู้ไหม เสด็จพ่อของพวกเรา ทรงเรียกพระองค์เองว่า เป็นกัลยาณมิตรของสัตว์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ทรงเมตตาต่อสรรพสัตว์อย่างเสมอหน้ากัน มิได้เลือกที่รักมักที่ชังแต่ประการใด”

“หลวงพ่อกับที่ ผมสงสารสองพี่น้องนั้นไม่ได้แปลว่าผมเลือกที่รักมักที่ชังอะไร เพียงแต่ผมคิดว่าคนที่มิบุญแล้วไม่น่าจะต้องมีกรรม” พระบัวเหี่ยวชี้แจง

“นั่นเพราะเธอยังไม่เข้าใจความหมายของกรรมอย่างถ่องแท้ ฟังให้ดีนะฉันจะอธิบายให้ฟัง คำว่า กรรม หมายถึงการกระทำที่มีเจตนาเป็นพื้นฐาน ถ้าเจตนาดีกรรมนั้นก็ดีเป็นกรรมดี ถ้าเจตนาชั่วกรรมนั้นก็ชั่วเป็นกรรมชั่ว ดังนั้นกรรมจึงมีทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว แต่คนส่วนใหญ่มักจะเข้าใจกรรมไปในทางลบ คือไปเข้าใจว่าคือบาปหรือความชั่ว และที่ว่า...สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม...ก็หมายความว่าใครทำกรรมดีก็ย่อมได้รับผลดี ทำกรรมชั่วก็ย่อมได้รับผลชั่ว เพราะกรรมย่อมเกิดจากผู้กระทำ เหมือนสนิมเหล็กเกิดจากเหล็ก ฉะนั้น ถ้าไม่มีผู้กระทำ กรรมก็ไม่มี อย่างแม่หนูสองคนนั้น ถ้าเขาไม่ทำกรรม เขาก็ไม่ต้องรับผลของมัน” ท่านพระครูอธิบายละเอียดชัดเจน

“หลวงพ่อบุตรเราบอกว่าคนเราเลือกที่จะทำกรรมได้อย่างนั้นแหละครับ”

“ก็ทำไมจะเลือกไม่ได้เล่า จริงอยู่ กรรมในอดีตเราเลือกไม่ได้เพราะมันผ่านพ้นไปแล้ว เราต้องชดใช้ไปตามหน้าที่ แต่กรรมในปัจจุบันเราเลือกได้ บางคนไม่เข้าใจเรื่องนี้จึงปล่อยชีวิตให้เป็นไปตามยถากรรมโดยไม่แก้ไขปรับปรุง อย่างเช่นคนขี่เหล่าเมายาก็ไปโทษว่า เพราะเป็นกรรมจึงเลิกไม่ได้ อันนี้เป็นข้อแก้ตัวเสีย

มากกว่า เพราะถ้าเขาตั้งใจที่จะเลิกจริงๆ เขาก็เลิกได้ หรืออย่าง คนที่เกิดมายากจนเพราะกรรมเก่าส่งผล เนื่องจากชาติก่อนๆ เป็น คนตระหนี่เหนียวแน่น ไม่ทำบุญบริจาคทาน เมื่อทำเหตุไว้ไม่ดีก็ ต้องรับผลไม่ดี ถ้าเขาคิดว่าเพราะกรรมจึงทำให้เกิดมายากจน แล้ว เลยกมืองอเท้า เกียจคร้าน ไม่ชวนขวายเป็นมาหากิน เขาก็ต้อง จนอยู่อย่างนั้น”

“แปลว่าเขาต้องฝืนดวงชะตาคงไหมครับ คือต้องขยันหมั่นเพียร ในการประกอบอาชีพ เป็นการสร้างกรรมใหม่ในทางที่ดี ที่เป็น กรรมเก่าก็ ชดใช้ไปแล้ว คือการเกิดมายากจนขัดสน อย่างนั้นใช่ ไหมครับ”

“ถูกแล้ว แต่ถ้าเขาขยันหมั่นเพียรจนร่ำรวยขึ้นมาก็ยัง ตระหนี่เหนียวแน่นไม่ทำบุญบริจาคทาน ชาติต่อไปเขาก็ต้องยาก จนขัดสนอีก” เจียบกันไปครู่หนึ่ง พระบัวเหี่ยวจึงถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ แล้วเรื่องของคุณโยมสองคนนั้นมีทางจะแก้ กรรมไหมครับ”

“มี แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขว่าเขามีความอดทนพอไหม มีความเพียรถึงขั้นหรือเปล่า วิธีแก้กรรมที่ดีที่สุดคือการเจริญสติ ปฏิฐาน ๔ เช่นที่เรอบุญบัตินั้นแหละ แต่ตอนนี้เขายังไม่สนใจ เพราะยังไม่เห็นทุกข์ อีกแปดปีคนน้องจะแต่งงานแล้วก็จะเห็นทุกข์ ถึงตอนนั้นเขาจะนึกถึงฉันและมาให้ฉันช่วย คนพี่ก็เหมือนกัน”

“แต่คนน้องเขาบอกจะมาปิดเทอมหน้า ไม่ใช่หรือครับ” พระ บัวเหี่ยวตึง

“เขาตั้งใจอย่างนั้นจริง แต่เชื่อไหมว่าเขามาได้หรือ เพราะยังไม่ถึงเวลาของเขา ต้องรออีกแปดปีถึงมาได้”

“หลวงพ่อกับ คุณโยมคนน้องทำกรรมอะไรไว้ครับถึงต้อง

มาเป็นแบบนี้” ถึงอย่างไร พระใหม่ก็ยังไม่วายสงสัย เดียวนี้ท่านบอกตัวเองได้แล้วว่า คนน้องน่าสนใจกว่าคนที่ ด้วยเหตุว่าเธอยังโสด หน้าตาของเธอสะสวย สดใส ไม่ช้า ไม่นานจะต้องเปลี่ยนเป็นเศรษฐีร้อยเพราะโชคศัลย์น่าสงสารแท้

“มันพูดยาก ถ้าจะว่าไปแล้วมันมาจากทั้งกรรมเก่าและกรรมใหม่ กรรมเก่านั้นแก้ไขไม่ได้ คือ แม่หนูวรรณวิไลกับผู้ชายคนนั้นเคยทำกรรมร่วมกันมาแต่ชาติปางก่อน อย่างไรเสียชาตินี้จะต้องมาอยู่ด้วยกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ส่วนกรรมใหม่ก็คือเรื่องโรคหึงกับเรื่องลูกเลี้ยง แม่หนูคนนี้เขามาแปลกตรงที่อยากแต่งงานแต่ไม่ยอมมีลูก เลยคิดจะเลี้ยงลูกเขาให้เหมือนลูกตัว แต่ที่นั่นมันไม่เป็นยังงั้น เพราะเด็กคนนี้แกก็มีกรรมของแก คือแกอยากดีแต่ไม่ยอมฝืนใจตัวเอง อย่าลืมนะบัวเฮี้ยว การทำความดีต้องฝืนใจ ถ้าฝืนใจไม่ได้ก็ทำความดีไม่ได้ เพราะธรรมชาติของคนนั้นมักจะตามใจตัวเอง ซึ่งก็คือตามใจกิเลสตัณหา แล้วเธอก็คิดว่ากิเลสตัณหาหันพาเราไปทางดีหรือทางชั่ว” ท่านถาม

“ทางชั่วครับ”

“นั่นแหละ ถ้าใครฝืนใจตัวเองไม่ได้ก็เป็นคนดีไม่ได้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ เอาเรื่องใกล้ ๆ ตัวเรานี่แหละ ไหนบอกมาซิว่าตอนตี ๔ เธออยากนอนต่อหรืออยากลุกขึ้นมาปฏิบัติกรรมฐาน”

“อยากนอนต่อครับ”

“แล้วนอนหรือเปล่า”

“ไม่นอนครับ ผมฝืนใจลุกขึ้นมาปฏิบัติกรรมฐานเพราะผมอยากเป็นคนดีครับ การทำความดีต้องฝืนใจ” พระใหม่ตอบ ฉะฉาน เจียบกันไปครู่หนึ่ง พระบัวเฮี้ยวก็ถามขึ้นอีกว่า

“หลงพ่อครับ แล้วคุณโยมคนน้องทำกรรมอะไรไว้อีก

ครับ”

“ปกติคนเราก็ทำกรรมอยู่ตลอดเวลา นั่นแหละบัวเหี่ยว สุดแล้วแต่ว่าจะจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว นี่เรายังไม่พูดลึกเข้าไปถึงกรรมอีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่ากรรมกลางๆ คือ กรรม ไม่ได้ไม่ชั่วหรือชนะ เรื่องนั้นมันลึกซึ้ง เอาเป็นว่าขณะนี้เรารู้จักแต่กรรมดีกับกรรมชั่วก็พอ การทำกรรมนั้นไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว ถ้ามันแรงมันก็จะให้ผลทันตาเห็นในชาตินี้ อย่างหนัวร์รณวีโล เขาเป็นโรคหึ่งรุนแรงมากก็เลยทุกข์มาก ซึ่งข้อนี้เขาแก้ไขได้แต่ไม่ยอมแก้ไข จะโทษฝ่ายหญิงข้างเดียวก็ไม่ถูกนักเพราะผู้ชายที่จะมาแต่งงานกับเขานั้นเป็นคนชอบทำให้เมียหึ่ง เห็นเมียหึ่งแล้วเขามีความสุข คือเป็นความสุขของผัว แต่เป็นความทุกข์ของเมีย”

“แปลว่าถ้าคุณโยมเขาไม่หึ่ง เขาก็ไม่มีความทุกข์ใช่ไหมครับ”

“แน่นอน”

“ถ้าผมเป็นเขา จ้างผมก็ไม่หึ่ง เรื่องอะไรจะทำให้ตัวเองทุกข์”

“เธอไม่ได้เป็นเขา เธอก็พูดได้ ลองเธอไปเป็นเขาดูบ้าง ก็ต้องทำอย่างที่เขาทำ เชื้อใหม่ละ”

“เชื้อก็ได้ครับ”

“ไม่เชื่อก็ไม่ว่าอะไรนะ”

“เชื่อดีกว่าไม่เชื่อครับ เป็นลูกศิษย์ไม่เชื่ออาจารย์แล้วจะไปเชื่อใครที่ไหน ผมไม่อยากเป็นคนอกตัญญูหรือครับหลวงพ่”

“ดี คิดอย่างนั้นได้ก็ดี”

“ขอบคุณครับ”

“ขอบคุณเรื่องอะไร” ท่านพระครูไม่เข้าใจ

“ก็ขอบคุณที่หลวงพ่อบอกว่าผมดีนะซี ครับ”

“ฉันไปชมเธอตั้งแต่เมื่อไร”

“เมื่อกี้เอง แหม หลวงพ่อไม่น่าลืมน่าอย่างนี้เลย ก็ที่... ที่หลวงพ่อพูดว่าดี คิดอย่างนั้นได้ก็ดี หลวงพ่อว่าดีนะไม่ใช่ชมผมหรือครับ” คราวนี้ท่านพระครูถึงรู้ว่าตกหลุมพรางของพระบัวเหี่ยวเข้าแล้ว ครั้นจะพูดโต้ตอบไปก็เกรงจะขายหน้า เพราะเดี๋ยวนี้ลูกศิษย์ของท่านซักมีเล่ห์เหลี่ยมมากขึ้นทุกวันจนท่านตามไม่ทัน ทางที่ดีที่สุดคือนิ่งเสีย

“แต่เอ. หลวงพ่อครับ” พระใหม่เพิ่งจะนึกได้ว่าเรื่องที่ตนกำลังพูดถึงอยู่นั้น ไม่เกี่ยวกับกาย เวทนา จิต ธรรม ดังที่พระอุปัชฌาย์เคยสอน

“นี่เรากำลังเปลอสติหรือเปล่าครับ ที่พูดเรื่องของคนอื่น เพราะมันไม่เกี่ยวกับสติปัญญาฐานข้อใดเลย”

“ทำไมจะไม่เกี่ยว นี่แหละจิตตานุปัสสนาสติปัญญาฐานละ เพราะถ้าเรามีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ว่าเรากำลังพูดเรื่องอะไรก็เท่ากับเรารู้ในขณะนั้นๆ ว่าจิตของเราปราศจากโมหะ เรารู้ตัวอยู่ตลอดเวลาในขณะที่คุยหรือเปล่าเล่า”

“บางครั้งก็รู้ แต่บางครั้งก็เผลอไปเหมือนกันครับ” พระบัวเหี่ยวตอบตามตรง

“แสดงว่าเขายังฝึกสติไม่ถึงขั้น จะต้องใช้ความเพียรอีกมาก เรื่องที่เรากำลังคุยอยู่นี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ เพราะฉันกำลังจะบอกเธอว่า หนุวรรณวิไลนี้แหละจะมาเป็นกำลังสำคัญช่วยฉันเผยแผ่คำสอนของพระพุทธองค์ ฉันกับเขาเคยช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาแต่ชาติปางก่อน ชาตินี้ก็ต้องมาช่วยเหลือกันอีก” พระใหม่ทำตาลุก พูดตะกุกตะกักว่า

“หมาย...หมายความว่า...หลงพอกับ...เอ้อ...โยมวรรณวิไล เคยเป็น...”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่อย่างนั้น อย่าเข้าใจผิด” ท่านพระครูริบปฏิเสธ ด้วยรู้ว่าพระบัวเหี่ยวเข้าใจไปอีกทางหนึ่ง

“เอาละ เมื่ออยากรู้ก็จะบอก แต่เธอต้องไม่เอาไปพูดต่อนะ ใครเขาไม่เชื่อจะเป็นบาปเป็นกรรมกับเขาเปล่าๆ เรื่องนี้ฉันยังไม่เคยเล่าให้ใครฟังมาก่อน เธอรับปากได้ไหมล่ะว่าจะไม่ไปเล่าต่อ”

“ได้ครับ” คนอยากรู้รับคำหนักแน่น ท่านพระครูหลับตาเพื่อลำดับเรื่องราวแล้วจึงเริ่มต้นเล่า

“ชาติที่แล้วฉันเป็นแม่ทัพสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย หนูวรรณวิไลเป็นทหารคนสนิทของฉัน ในชาตินั้นเขาชื่อนายจันทสม”

“แล้วหลงพอกี่ชื่ออะไรครับ”

“อ้าว. ก็ชื่อเจริญนะซี นี่เธอยังไม่รู้จักชื่อฉันหรือ” ถึงคราวที่ต้องแก้เผ็ด ท่านพระครูก็ต้องทำไปตามหน้าที่

“ผมหมายถึงชื่อของหลงพอกี่เมื่อชาติที่แล้วนะครับ” พระใหม่อดคิดไม่ได้ว่า “กรรมช่างให้ผลรวดเร็วเหลือเกิน หลงพอกี่ท่านฉลาดหลักแหลมไปเสียทุกด้าน เรายู่ใกล้ท่านยังรู้ตัวเองว่าฉลาดขึ้น แต่ก็ยังไม่ได้เศษฐิติของท่าน ดูเถอะเมื่อที่เราหลงลำพองคะนองใจว่าเถียงชนะท่าน ยังไม่ทันถึงห้านาทีกลับแพ้อย่างไม่เป็นท่า”

“อันนี้บอกเธอไม่ได้จริงๆ ที่บอกไม่ได้เพราะมันถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ ฉันไปพิสูจน์มาแล้วที่หอสมุดแห่งชาติ มีชื่อฉันอยู่ด้วยในฐานะเป็นแม่ทัพก่อนกรุงแตก”

“ถ้าอย่างนั้นนิมนต์เล่าต่อเถิดครับ”

“ฉันกับนายจันทสมเคยออกรบด้วยกันหลายครั้ง ครั้งสุดท้าย

เมื่อปี ๒๓๑๐ ก่อนหน้ากรุงแตกเล็กน้อย กองทัพของฉันทายแพ แพ้พม่าเพราะขาดขวัญและกำลังใจ ฉันทายบอกให้นายจันสมหนี่เอาตัวรอด ครั้งแรกเขาจะไม่หนี ฉันทายก็ให้เหตุผลว่าถ้าไม่หนีก็ต้องตาย แต่ถ้าหนีอาจจะไปรวบรวมสมัครพรรคพวกมาสู้ชาติบ้านเมืองได้ในภายหลัง เขาก็เลยหนีขึ้นไปทางนครสวรรค์ ต้องตกกระกำลำบากมาก จึงรำพึงกับตัวเองว่าเกิดเป็นชายชาติทหารต้องทุกข์ยากลำบากแสนสาหัส ชาติหน้าขอให้เกิดเป็นผู้หญิง เขาเลยไปตายที่นครสวรรค์ แล้วก็ได้เกิดเป็นผู้หญิงสมใจ เนื่องจากเขากับฉันทายยังมีจิตผูกพันห่วงหากัน ก็ต้องได้มาพบกันอีก มาช่วยเหลือเกื้อกูลกัน”

“แล้วหลวงพ่อก่อนนี่มาที่นี่หรือครับ”

“ฉันทายเป็นถึงแม่ทัพ ถ้าหนีก็เสียชื่อหมดนะซี อันที่จริงเรื่องฝีมือฉันทายพม่าได้สบายมาก แต่เพราะขาดขวัญและกำลังใจทำให้ฉันทายไม่อยากจะรบอีกต่อไป ขณะเดียวกันพวกพม่าก็ใช้แผนสกรบกร คือใช้กลศึกให้เพื่อนฉันทายซึ่งเป็นคนไทยฆ่าฉันทายในสนามรบ ฉันทายไม่ได้ตายเพราะรบแพ้ ทว่าตายเพราะพม่าใช้กลศึกสังหาร แต่ฉันทายก็ตายอย่างมีสติ ขออโหสิกรรมกับคนที่ฉันทายฆ่า และอโหสิกรรมให้คนที่ฆ่าฉันทาย เพราะถือว่าเราต่างทำตามหน้าที่ ไม่ได้มีความอาฆาตมาดร้ายกันเป็นการส่วนตัว ก็เลยไม่บาปมาก ฉันทายไปชาติใช้กรรมอยู่ร้อยกว่าปี จึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์อีก เธออย่าถามนะว่าไปใช้กรรมอยู่ที่ไหนอย่างไร มันเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้ง รู้ไปก็ไม่ดีประโยชน์ ฉันทายจึงไม่บอกเธอ”

“แล้วคุณโยมเขาทราบไหมครับว่าเคยเกิดร่วมชาติมากับหลวงพ่อก่อน”

“ไม่ทราบ แล้วเธอก็ไม่ต้องไปบอกเขาละ”

“ครับ ผมรับรองว่าไม่บอก แล้วเนื้อคู่ของคุณโยมเมื่อชาติ

ที่แล้วเป็นอะไรครับ”

“ก็เป็นเมียนายจันสม ถูกผีซ้อมเป็นประจำ แกก็อาฆาต
บอกลาหนีหน้าขอให้เกิดเป็นผู้ชาย จะได้แก้แค้นก็มาตามล้างตาม
แค้นกันจนได้ ยังกะเรื่องนวนิยายนะเธอนะ”

“ครับ ผมว่านวนิยายก็คงมาจากเรื่องจริงนั่นแหละครับ”

“ก็คงจะอย่างนั้น เธอเห็นหรือยังล่ะว่า ชีวิตคนเราต้องเวียน
ตายเวียนเกิดไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ จนถึงเบื่อหน่ายการเกิด ไม่อยากเกิด
อีกเลยแม้แต่ชาติเดียว”

“การที่พระพุทธเจ้ามาบวชก็เพราะท่านเบื่อหน่ายการเกิด
ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เมื่อพระองค์ตรัสรู้และได้ญาณ ๓ แต่ไหนเธอ
ตอบมาก่อนว่า ญาณ ๓ มีอะไรบ้าง”

“ญาณ ๓ หรือวิชา ๓ หรือเตวิชชา ใช่ไหมครับ”

“นั่นแหละ จำได้หรือเปล่าว่ามีอะไรบ้าง จันเพิ่งสอนเธอ
ไปเมื่อวานนี่เอง”

“จำได้ครับ ญาณ ๓ ได้แก่ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ
จตุรปาตญาณ และ อาสวักขยญาณ ครับ”

“ดีมาก ลองแปลให้ฟังซิว่า แต่ละญาณ มีความหมายอย่างไร”

“แปลไม่ได้ครับ”

“ทำไมถึงไม่ได้ล่ะ”

“ก็หลงพ้อยังไม่ได้สอนแปลนี่ครับ”

“อ้าว. ก็เห็นไม่ถาม จันก็นึกว่ารู้”

“บางทีไม่รู้ แต่ผมก็ไม่ถามครับ”

“ก็ดี จันจันก็จะไม่บอก เอาไว้เธอไปศึกษาเอาเอง”

“โอ้. บอกเถอะครับหลวงพ่อกับผมไหว้ละ” แล้วทำไหว้ปลงๆ

“ไม่บอกแน่นอน ฉันบอกว่าไม่บอกก็ไม่บอก ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าเมื่อบอกเธอแล้ว เธอก็ต้องย้อนว่า...ไหนหลวงพ่อกว่าจะไม่บอกในละครับ แล้วบอกทำไม...จริงไหม” คนเป็นศิษย์เลยได้แต่ยิ้มแหยๆ เพราะตั้งใจไว้อย่างนั้นจริงๆ

“เอาละ ทีนี้ก็มาต่อเรื่องที่พูดค้างเอาไว้ คือเมื่อพระพุทธองค์ตรัสรู้และได้ญาณ ๓ ทรงเห็นทุกข์ของการเวียนว่ายตายเกิดอย่างแจ่มแจ้ง ทั้งของพระองค์เองและของสรรพสัตว์ เมื่อทรงสอนก็ตรัสย้ำเสมอ โดยทรงอุปมาอุปไมยว่า...ในพื้นที่ปฏิสนธิไม่ว่าจะเอาเข็มแทงลงไป ณ ที่ใด ก็ไม่พ้นหลุมศพของตถาคต หากเอากระดูกในแต่ละชาติมากองรวมกัน ก็จะสูงกว่าเขาพระสุเมรุ และน้ำตาที่ร้องไห้คร่ำครวญเพราะความทุกข์ความพลัดพรากก็ยิ่งมากกว่าน้ำในมหาสมุทรมารวมกัน ตถาคตเบียดหนายการเกิดเสียนัก ตถาคตจะไม่เกิดอีก... พระองค์ตรัสเช่นนี้บ่อยครั้ง เพื่อให้สรรพสัตว์ ได้เห็นโทษเห็นภัยในวัฏสงสาร ถึงกระนั้นก็ยังมีคนอีกมากที่ไม่เชื่อฟัง จึงต้องเวียนเกิดเวียนตายกันอยู่อย่างนี้มีรู้จักจบสิ้น”

“แล้วหลวงพ่อก็คงเกิดอีกไหมครับ” พระลูกวัดถาม

“ก็ต้องแล้วแต่เหตุปัจจัย” ท่านสมภารตอบ

“เหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดมีอะไรบ้างครับ”

“มีสามอย่างคือ กุศล-เขตต์-มีกรรมเป็นเนื่อหา วิญญาน-พีช-มีวิญญานเป็นพีช และ ตณฺหา-สินฺหา-มีตณฺหาเป็นยางเหนียวที่จะสามารถนำพีชไปเพาะให้งอกงาม ถ้าเหตุปัจจัยสามอย่างนี้มาประจวบกันเข้า การเกิดก็จะต้องมีขึ้น”

“แล้วหลวงพ่อดับเหตุปัจจัยเหล่านี้หมดหรือยังครับ” คนเป็นศิษย์พยายามที่จะหยั่งรู้ภูมิธรรมของอาจารย์

“เรื่องอย่างนี้จะไปพูดสู้มสี่สู้มห้าไม่ได้ ฉะนั้นฉันจะไม่ตอบเธอ ถ้าเธออยากรู้ต้องปฏิบัติให้มาก ๆ ของอย่างนี้จะต้องรู้ด้วยตัวเอง บอกเล่ากันไม่ได้ อย่าลืมนึกว่าคติกรรมฐาน คือ กิณน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำความเพียรมาก จำเอาไว้แล้วปฏิบัติให้ได้ตามนี้”

“ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตถามอีกเรื่องเดียว เรื่องเดียวจริงๆ และผมเชื่อว่าหลวงพ่อดังต้องตอบได้”

“ไม่ต้องถาม เอาละ อยากรู้ก็จะบอกให้” ท่านรู้สึกขัดเขินด้วยรู้ว่าพระบัวเหี่ยวจะถามเรื่องอะไร เป็นเรื่องที่ท่านรู้แต่ผู้เดียว และยังไม่เคยบอกใคร พระบัวเหี่ยวจะเป็นคนแรกและคนสุดท้ายที่รู้เรื่องนี้

“ภรรยาของฉันเมื่อชาติที่แล้วก็จะมาร่วมสร้างกุศลที่วัดนี้ เขาจะมาสร้างหอระฆังให้ ตอนนั้นเขาแต่งงานกับนายแพทย์ เขาสวยยิ่งกะนางฟ้าแน่ะเธอ สวยกว่าเมื่อชาติที่แล้วเสียอีก”

“สวยเท่าอาภัสราโหมศรีรับ” พระบัวเหี่ยวหมายถึงนางสาวไทยที่ชนะการประกวดนางงามจักรวาลเมื่อห้าหกปีที่แล้ว

“สวยกว่า สวยกว่าหลายเท่าเลยแหละ แล้วยังใญ่บุญใญ่กุศลอีกด้วย”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่เสียดายหรือครับที่ คุณหมอบอกมาแย้งไปเสียได้” คนเป็นศิษย์ยั่วเย้า

“เสียดงเสียดายอะไรกัน ก็มันคนละภพละชาติ ถ้าเสียดายฉันก็คงไม่มาบวชอย่างนี้ เอาละ ไม่ต้องถามอะไรอีก เราคุยกันมานานพอสมควรแล้ว เธอลืมไปปฏิบัติต่อกฎของเธอได้ มีอะไรสงสัยก็มาถาม อย่าลืมนึก กิณน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำความเพียรมาก จะได้ไม่ต้องเกิดอีก” พระบัวเหี่ยวกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง แล้วจึงลุกออกมา ความรู้สึกของพระใหม่ขณะเดินกลับ

กฎนั้นเป็นสิ่งที่บรรยายไม่ถูก มันหดหู่ ชัดชองและหวิวโหวงใน
อารมณ์อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แม้จะพยายามใช้สติกำหนด
อิริยาบถอยู่ตลอดเวลา หากก็ไม่อาจสลัดความรู้สึกเช่นนั้นออกไป
ได้ จะว่าสงสารสองพี่น้องก็คงไม่ใช่ เพราะรู้แล้วว่ามันเป็นไปตาม
กฎแห่งกรรม ท่านจะต้องค้นให้พบว่า ความรู้สึกที่เป็นอยู่นี้ มันมี
สาเหตุมาจากอะไร

ถึงกฎนี้ ท่านจัดการสร้างน้ำชำระร่างกายจนสะอาดสะอาด
รู้สึกสดชื่นขึ้น หากความหวิวโหวงในอารมณ์ก็ยังไม่เหือดหาย ท่าน
เริ่มต้นเดินจงกรมตั้งแต่ระยะที่หนึ่งไล่ไปจนถึงระยะที่หก ซึ่งกินเวลา
ประมาณสองชั่วโมง จากนั้นจึงกำหนดนั่ง เมื่อจิตสงบตั้งมั่นเป็น
สมาธิดีแล้ว จึงใช้ปัญญาพิจารณาหาสาเหตุของความอึดอัดขัดข้อง
ในหัวใจ ก็ได้ความว่า คำพูดของท่านพระครูที่ว่า ท่านไม่มีเนื้อคู่
นั้น ทำให้เกิดความรู้สึกแปลก ๆ นี้ขึ้น สัตยชาติญาณของมนุษย์ปุถุชน
ย่อมต้องการมีความรัก มีคู่ครอง และชีวิตครอบครัวที่อบอุ่น มี
ทายาทไว้สืบสกุล เมื่อรู้ว่าดวงชะตาของท่าน ไม่อาจมีในสิ่งเหล่านี้
จึงเกิดความรู้สึกเก็บกดอยู่ภายใต้จิตสำนึก จนกลายเป็นความ
หงุดหงิด งุ่นง่านอยู่ในจิตใจ เออหนอ. ขนาดท่านเป็นชายออกสาม
ศอก ทั้งยังดำรงเพศเป็นบรรพชิต เจ้าความรู้สึกนี้มันยังทำร้าย
ท่านได้ถึงเพียงนี้ แล้วพวกผู้หญิงซึ่งเป็นเพศอ่อนแอ นั้นเล่า หาก
หล่อนรู้ว่าตัวเองไร้เนื้อคู่ จะต้องอยู่เดี่ยวเปลี่ยวตายไปจนตลอดชีวิต
หล่อนจะทุกข์ทรมานสักเพียงใดเล่าหนอ



๑๒

นายจ่อย

ฉันเข้าเสร็จ ท่านพระครูขึ้นไปเขียนหนังสือยังกุฏิชั้นบน
สั่งนายสมชายไว้ว่าจะเขียนสักสองชั่วโมง หากมีผู้ใดมาขอพบใน
ช่วงระยะเวลาดังกล่าวก็ขอให้รออยู่ก่อน ท่านขึ้นไปได้สักประเดี๋ย
ชายหนุ่มผู้หนึ่งก็มาขอพบ เขามากับสตรีรูปร่างหน้าตาจัดว่าสวย
ท่าทางคงจะเป็นคูรักกัน

เมื่อลูกศิษย์วัดแจ้งให้ทราบตามที่ท่านสั่งไว้ ชายหนุ่มผู้นั้น
แสดงความไม่พอใจออกมานอกหน้า และทำทีจะขึ้นไปพบกับตัว
เอง มิใยที่นายสมชายจะห้ามปราม บังเอิญประตูทางขึ้นถูกใส่กลอน
เอาไว้ เขาจึงตะโกนขึ้นไปว่า

“หลวงนำครับผมมาเยี่ยม เปิดประตูหน่อยครับ” เสียงไม่
มีเสียงตอบลงมา ลูกศิษย์วัดทราบดีว่าถ้าท่านตั้งใจจะทำงานแล้ว
ก็จะไม่ยอมรับรู้รับฟังเรื่องอะไรของใคร จะเรียกจะหาอย่างไรท่าน
ก็ไม่ลงมา ชายหนุ่มผู้นั้นจึงตะโกนดังกว่าเดิม

“หลวงนำครับ ผมจ่อยไงครับ จ่อยหลานแท้ๆ ของหลวง
นำจะมาขอพบครับ” เมื่อไม่มีเสียงตอบอนุญาต นายจ่อยรู้สึกเสีย
หน้า อายทั้งลูกศิษย์ อายทั้งหญิงคู่หมั้นที่ตนจะพามากกราบท่านพระ
ครู

“ท่านไม่ลงมาหรอกครับ ถึงผมจะเรียกท่านก็ไม่ลงมา เวลา

ท่านเขียนหนังสือ ท่านไม่ยอมพบใครหรือครับ” นายสมชายพูดอย่างพยายามผูกมิตรทั้งที่รู้สึกไม่ค่อยจะชอบหน้า ถึงจะเป็นหลานหลวงพ่อจริงตามที่เขาเอ่ยอ้าง ก็ไม่ควรจะมาแสดงอำนาจบาตรใหญ่อย่างนี้

“ถ้าฉันเราออกไปดูแม่น้ำหลังวัดกันเถอะ แม่น้ำเจ้าพระยายังไงล่ะ” เขาหันไปพูดกับคู่หมั้น ไม่อยากอยู่สู้หน้ากับลูกศิษย์วัดอีกตั้งเกือบสองชั่วโมงกว่าหลวงน้ำจะลงมา

เมื่อท่านพระครูลงมายังกุฏิชั้นล่างก็พบชายหญิงคู่หนึ่งนั่งรอท่านอยู่ ขณะทำงานจิตของท่านเป็นสมาธิ ไม่รับรู้รูป รส กลิ่น เสียงใดๆจากภายนอก จึงไม่ทราบว่ามีหลานมาหา

“อ้าว เอ็งหรือหรือเจ้าจ้อย ไปยังไงมา ยังไงกัน” ท่านทักหลานชายซึ่งเคยมาบวชเณรอยู่วัดนี้เมื่อสิบกว่าปีก่อนโน้น แต่ยังไม่ทันได้บวชพระก็ชิงสึกออกไปทำมาหาเลี้ยงชีพเสียก่อน ส่วนหญิงสาวที่มาด้วยท่านไม่เคยเห็นหน้า แต่ก็คล้ายคล้ายคลบลว่าเหมือนใครสักคน

“หลวงน้ำสบายดีหรือครับ” หลานชายทัก

“ก็เรื่อยๆ ว่าแต่เอ็งเถอะ หายหัวไปเลยนะ” ท่านต่อว่าหลานชาย เพราะตั้งแต่สึกหาลาเพศแล้วนายจ้อยไม่เคยไปมาหาสู่ท่านอีกเลย

“ผมต้องขอภัย งานยุ่งมากเลยครับ พอดีพ่อเขาย้ายไปทำไร่ที่ท่าตะโก หนทางไกลไปมาลำบากก็เลยไม่ได้มา”

“อ้อ ไม่ได้อยู่ที่โคกสำโรงหรือหรือ แล้วพ่อเอ็งเขาเป็นยังไงบ้าง” ท่านถามถึงคนเป็นพี่เขย ส่วนพี่สาวซึ่งเป็นมารดาของนายจ้อยนั้นเสียชีวิตตั้งแต่ลูกชายยังเป็นสามเณร

“แกก็ไม่เจ็บไม่ไข้อะไร ตอนนี้มีเมียใหม่ มีน้องเล็กๆอีกสามคน” นายจ้อยรายงาน

“อะไรกัน อายุจะหกสิบแล้วยังมานั่งเลี้ยงลูกอ่อน” ท่านพระครูพูดเหมือนตำหนิคนเป็นสามีของพี่สาว

“แกไม่ได้เลี้ยงหรือครับหลวงหน้า ผมเห็นเมียเขาเลี้ยงอยู่คนเดียว”

“อ้าว เอ็งไม่เรียกเขาว่าแม่หรือหรือ”

“แม่ เม่ออะไรล่ะหลวงหน้า ก็มันเป็นเพื่อนผมเอง เคยเลี้ยงควายมาด้วยกันสมัยเด็กๆ ผมก็เลยเรียกไม่ลง กรรมของมันที่ต้องมาเป็นเมียพ่อ หลวงหน้าไม่รู้อะไร พ่อเน่แกเมาเข้าเมาเย็น งานการไม่ทำ ผมบอกให้แกมาบวชอยู่กับหลวงหน้า แกก็ไม่เอา”

“เรื่องอะไรเขาจะเอา ก็ที่ลูกชายเขายังไม่ยอมบวชเลยนี่นา” ท่านประชดคนเป็นหลาน

“โอ้ หลวงหน้าครับ เรื่องมันแล้วไปแล้ว” หลานชายครวญ

“แล้วไปแล้วก็แล้วกันไป ว่าแต่ว่าที่มานี้ เอ็งมีธุระอะไรกับข้าหรือเปล่า”

“ก็มีเหมือนกันครับ คือผมพาคู่หมั้นมากราบหลวงหน้า แล้วก็นิมนต์หลวงหน้าไปงานแต่งงานของผมด้วยครับ”

“อ้อ นี่คู่หมั้นหรือกระนั้น แล้วหนูเป็นคนไหนล่ะจ๊ะ” ท่านถามคู่หมั้นหลานชาย

“หลวงหน้าจำไม่ได้หรือครับ จุกใจล่ะครับ” หลานชายตอบแทนคนเป็นคู่หมั้น

“จุกไหน” ท่านพระครูยังไม่ออก

“ก็จุกที่เคยใส่บาตรหลวงหน้ากับผมสมัยที่เราพายเรือบิณฑบาตกันยังใจล่ะครับ” หลานชายช่วยทบทวนความจำ แต่

หลวงนาก็ยังนึกไม่ออกจึงต้องใช้ **เห็นหนอ** เข้าช่วย

“อ้อ อีจุกนะเอง แม่เจ้าไวยเป็นสาวแล้วสวยจนข้าจำไม่ได้” ท่านอุทานด้วยนึกไม่ถึงว่าจะได้พบกันอีก นางสาวจุกนั่งมิดไปมิดมา เพราะความขวยอาย ท่านพระครูก็ย้อนไปถึงอดีตเมื่อสิบปีก่อนโน้น ครั้งที่ท่านยังเจริญสมถกรรมฐาน และเล่นทางไสยศาสตร์ด้วย ท่านมี **กระจกหมอดู** อยู่บ้านหนึ่งที่ใช้ดูเหตุการณ์ในอนาคตโดยภาพของเหตุการณ์จะมาปรากฏในกระจก แต่หลังจากที่ท่านได้พบ **พระในป่า** จึงได้เปลี่ยนมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน และเลิกเล่นไสยศาสตร์เพราะเห็นว่าไม่ได้ให้ประโยชน์ที่แท้จริงแก่ชีวิต

สมัยนั้นท่านบิณฑบาตทางเรือ ทุกเช้าท่านกับสามเณรจ่อย จะช่วยกันพายเรือลัดเลาะไปตามลำน้ำเจ้าพระยาเพื่อโปรดสัตว์ เด็กหญิงผิวขาววัยสิบเอ็ดขวบที่ใครๆเรียกกันว่า **อีจุก** เพราะไว้ผมจุกตรงกลางศีรษะ จะออกมาใส่บาตรที่ท่าน้ำในสภาพซึ้นซึ้นตาเกราะกรัง ซึ้นมูกไหลยืดเพราะเป็นหวัดทั้งปี บ่อยครั้งที่น้ำมูกของเด็กหญิงหยดลงไปใส่บาตรโดยที่เจ้าตัวไม่ได้ใส่ใจ และเมื่อเรือแล่นผ่านพันบ้านอีจุกไปแล้ว สามเณรจ่อยก็มีอันต้องเทข้าวทิ้งน้ำทุกครั้ง เพราะทนสะอิดสะเอียนไม่ไหว ส่วนท่านพระครูนั้นแม้จะผ่านการเจริญ **อาหารปฏิกุศลสัญญา** มาแล้วก็ยังคงทำแบบเดียวกับสามเณรหลานชาย คือเทข้าวทิ้งจนเกลี้ยงบาตร

“แหม หลวงน้าเมื่อไรอีจุกมันจะตายๆ ไปสักทีนะ” สามเณรจ่อยบ่นอุบเพราะต้องเทข้าวทิ้งน้ำทุกวัน

“ไปแข่งเขา ระวังบาปจะกินหัวเอ็ง” หลวงน้าว่าให้

“ก็มันโมโหเน่หลวงน้า จริงๆ นะ ผมนะโกรธมันจริงๆ เชียว”

“โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า เอ็งอยากโง่อยากบ้าก็ตามใจเอ็ง”

“หลวงหน้า เราไม่รับบิณฑบาตบ้านมันดีกว่านะ” สามเณร
หลานชายแนะ

“ทำอย่างนั้นไม่ได้ มันผิดวินัยที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติ
ไว้ เราจะเลือกที่รักมักที่ชังอย่างนั้นไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้นก็บอกมันตรงๆ เลยว่าอย่าให้มันเป็นคนใส่ให้
เปลี่ยนเป็นพ่อหรือแม่มันแทน”

“เอ็งก็บอกเขาเองซิ”

“ผมมันเป็นเด็ก หลวงหน้านั้นแหละดีแล้ว”

“ข้าไม่เอากับเอ็งด้วยหรอก อยู่ดีไม่ว่าดีจะให้ข้าถูกตีเทียบ
เสียแล้วไหมล่ะ” ท่านพระครูปฏิเสธ เป็นอันว่าท่านจำต้องรับ
บิณฑบาตจากเด็กหญิงจุกเรื่อยมา กระทั่งมีการตัดถนนเข้าวัด ท่าน
จึงเลิกบิณฑบาตทางเรือ สามเณรจ่อยดีใจจนเนื้อเต้น ที่จะได้ไม่
ต้องเทข้าวทิ้งน้ำ

คืนวันหนึ่งไม่รู้ว่าสามเณรจ่อยนึกอะไรขึ้นมา ถึงได้บอก
ให้หลวงหน้าช่วยดูเนื้อคู่ให้ท่านพระครู จึงบอกให้สามเณรจ่อยตั้งจิต
อธิษฐานขอให้คนที่จะมาเป็นเนื้อคู่จงปรากฏเป็นภาพขึ้นในกระจก
หมอดู อธิษฐานเสร็จ หลวงหน้าจึงยื่นกระจกให้หลานเณร สามเณร
จ่อย มองไปที่กระจกแล้วก็โวยลั่น “อีจุกอีเด็กสกปรก ดูซิซีมูกไหลยัด
เขียว หลวงหน้าแกลึงผมไซ้ไหม ผมไม่เอา ยกให้หลวงหน้าก็แล้วกัน”
พูดพลางส่งกระจกคืน ท่านพระครูรีบไปดูก็ปรากฏว่าภาพที่เห็น
ในกระจกนั้นเป็นภาพเด็กหญิงจุก คิดมาถึงตอนนี้ท่านอดขำไม่ได้
จึงพูดขึ้นว่า “โง่ละ เจ้าจ่อย ก็ไหนเอ็งว่าเกลียดอีจุกนักใจ ทำไม
ถึงจะมาร่วมหอลงโลงกันล่ะ”

“ร่วมหออเฉยๆ โลงนะยังไม่อยากลงหรอกหลวงหน้า ขออยู่
ไปอีกซักเจ็ดสิบแปดสิบปีก่อนถึงค่อยลง” นายจ่อยรีบชี้แจง

“นั่นแหละๆ นึกยังงใจถึงมารักกันได้เล่า” ท่านถามอีก

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาคือ...เอ๋อ...คืออ๊วกเด็กขี้มูกมาก คนนั้น เพราะไม่เคยเจอกันอีกเลยนับตั้งแต่ผมสึก เพิ่งมารู้เอาอีตอนที่มันรักเขาจนถอนตัวไม่ขึ้นแล้ว ก็เลยต้องตกบันไดพลอยโจน”

“นี่พี่จ๋อยอย่ามาพูดดินะ จะถอนหมั้นกันวันนี้เลยก็ได้ ฉันนะไม่ยื่นหรอก คนชอบฉันยังมีอีกเป็นพะเรือเกวียน” สาววัยยี่สิบสองพูดโกรธๆ

“เอ็งจะโกรธจะซึ้งไปทำไมละจูก ไหนๆก็จะมาเป็นหลานสะใภ้เข้าแล้ว ซาล้อเล่นบ้าง ไม่ได้หรือไง” ท่านพระครูปราม

“ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรหลวงหนานี่นา ฉันว่าพี่จ๋อยเขาต่างหาก” ว่าที่หลานสะใภ้เถียงจืดๆ หน้าตาบึ้งตึงจนหมดสวย

“เอาละๆ เอ็งไม่ต้องมาเถียง ไหนเอ็งจะแต่งงานเมื่อไร เพื่อชาติตฤจะจะได้สืบหลักกัน”

“ผมคิดกันไว้ว่าวันที่ ๘ ธันวาคม หลวงหน้าช่วยดูอีกทีเถอะว่าฤกษ์นี้ใช้ได้หรือเปล่า ถ้าไม่ดีหลวงหน้าก็ช่วยหาให้ใหม่ด้วย”

“ฤกษ์ยามมันไม่สำคัญเท่าตัวของเราหรอก ถ้าตัวเราดีมันก็ต้องดีวันยังค่ำ เป็นชาวพุทธ ไม่ต้องไปถือเรื่องฤกษ์ยาม ถ้าเชื่อซำก็จำเอาไว้ แต่ถ้าไม่เชื่อก็แล้วไป”

“ไม่เชื่อหลวงหน้าแล้วผมจะไปเชื่อใครเล่าครับ แม่ผมก็ตายไปแล้ว พ่อก็เมาเข้าเมาเป็นเอาเป็นที่พึ่งไม่ได้ ก็เห็นแต่หลวงหนานี่แหละที่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร” หลานชายอ่อน

“คิดยั้งนั่นได้มันก็ดี แต่แล้วก็ว่าเถอะ ใจจริงซำอยากให้อีงบวชมากกว่า จะได้ตัดภพตัดชาติให้สิ้นเข้า ไม่งั้นก็ต้องเวียนตายเวียนเกิดกันอยู่อย่างนี้ไม่รู้จักจบจักสิ้น” ท่านพระครูพูดจากใจจริง

หลานชายจึงพูดเอาใจหลวงหน้าว่า “ใจผมก็อยากบวชเหมือนกัน แต่ที่นี้สงสารजूเขา เขาจะอยู่กับใครเพราะพ่อแม่อีกตายไปหมดแล้ว”

“จะยากอะไรเล่า ก็มาบวชช้อยู่เสียที่วัดนี้ ต่างคนต่างปฏิบัติไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับ” หลวงหน้าเสนอทางออกให้

“ถ้าเป็นอย่างนั้นได้มันก็ดีครับหลวงหน้า แต่ผมกลัวจะต้องอาบัติปาราชิกเพราะหักห้ามใจไม่ได้ อีกอย่างดวงผมกับผ้าเหลืองมันก็ไม่ค่อยจะถูกกันซักเท่าไร” หลานชายปฏิเสธอย่างนั้นมวนวลชนิดบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น

“ถ้าดวงไม่ถูกกับผ้าเหลืองก็อย่าบวช เดี่ยวจะบาปเสียเปล่าๆ การกระทำบางอย่าง ถ้าพระทำถือว่าบาป แต่ถ้าฆราวาสทำไม่ถือเป็นบาป เช่น การร้องรำทำเพลง การเสพเมถุน เป็นต้น แต่ถึงเียงจะไม่บวช ข้าก็อยากให้พากันมาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน แล้วกลับไปปฏิบัติที่บ้าน วันละนิดละหน่อย ลืมบ้างนึกได้บ้างก็ยังดีกว่าไม่ได้ ปฏิบัติเสียเลย” ท่านแนะแนวทางดำเนินชีวิตที่ดีงามแก่หลาน หากฝ่ายนั้นรีบออกตัวว่า “งานผมยุ่งครับหลวงหน้า คงหาเวลามายากถึงมาแล้วก็คงเอากลับไปปฏิบัติที่บ้านไม่ได้ เพราะต้องทำไร้ไร้ไหนาทำโน่นทำนี่อยู่ตลอดเวลา เอาไว้แ่ๆผมค่อยพากันมาก็แล้วกัน นะครับ” หลานชายผัดผ่อน

“อ้อ. รอให้แ่เรอะ แล้วถ้าเกิดเียงตายไปตอนยังไม่ทันแ่ละ จะว่ายังไง” ผู้เป็นหน้าทักท้วง

“ก็สุดแล้วแต่เวรแต่กรรมเถอะครับ”

“ถ้าเียงปล่อยชีวิตให้เป็นไปตามยถากรรมนับว่าเียงประมาทมาก คนทุกวันนี้ก็พากันประมาทเหมือนเียงนั้นแหละ แล้วคิดหรือว่าแ่แล้วเียงจะมาเข้าวัด ข้าว่าจะเมาเข้าเมาเียนเหมือนพ่อเียงนะซี” ท่านยกพีเชยเป็นตัวอย่าง

“โธ่. หลวงหน้าครับ นาน ๆ ผมจะมาสักที หลวงหน้าก็ตั้งหน้าตั้งตาเทศน์อยู่ได้ คุณเรื่องที่มีนมีประโยชน์กว่านี้ดีกว่าน่า” นายจ้อยเริ่มหยุดหงิด ข้างนางสาวจุกก็รู้สึกรำคาญไม่แพ้กัน

“ก็ถ้าเอ็งไม่ใช่หลานข้า ข้าจะไม่ยุ่งเลยเชียว เอ็งก็เหมือนกันจุก อย่าคิดว่าสิ่งที่ข้าแนะนำเอ็งเป็นเรื่องไร้สาระ นี่แหละคือประโยชน์สูงสุดของชีวิตเชียวนา ถ้าอยากให้มีชีวิตร่มเย็นเป็นสุขก็หาโอกาสมาเข้ากรรมฐานให้ได้ ไม่ต้องมาพร้อมกันหรอก ผลัดกันมาก็ได้ ไม่ต้องอ้างว่าไม่มีเวลา การอ้างเช่นนั้นแสดงว่าเอ็งยังไม่เข้าใจเรื่องการปฏิบัติ ใ้ว่าเอ็งต้องมาเดิน ขว่าย่าง หนอ ซ้ายย่าง หนอ หรือมานั่ง พองหนอ ยุบหนอ อยู่ตลอดเวลาเมื่อไรกัน ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่ต้องทำมาหากินกันแล้ว”

“ก็นั่นซิครับ ผมถึงมองไม่เห็นประโยชน์ที่เราจะปฏิบัติไปทำไมกัน เสียเวลาทำมาหากินเปล่า ๆ” นายจ้อยรีบแกล้ง

“นั่นเป็นความเข้าใจผิดอย่างมหันต์เชียวละ โปรดเข้าใจเสียใหม่นะหลานนะ ว่าที่ข้าให้มาอยู่วัดเจ็ดวันก็เพื่อมาเอาหลักการและวิธีการเพื่อนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้โดยที่ทำงานไปด้วย เาอย่างนี้ ไหนเอ็งลองบอกข้ามาซิว่า เวลาทำงานเอ็งหายใจหรือเปล่า เอ็งหายใจเข้า-ออกตลอดเวลาไหมหือจุก” ท่านถามนางสาวจุกด้วย

“หายใจจะ” สาววัยยี่สิบสองตอบ

“นั่นแหละ เอ็งก็กำหนดไปซิ หายใจเข้าพอง หายใจออกยุบ หรือกำลังทำอะไรอยู่ก็ให้กำหนดไปตามจริง จะไถนา ดำนา หว่านข้าว ก็ตั้งสติกำหนดให้รู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา นี่ก็ถือว่าเป็นการปฏิบัติแล้ว มันยากเย็นอะไรละ เอ็งไม่ต้องคิดไกลไปถึงขั้นมรรค ผล นิพพานหรอก เอาแค่นี้เป็นสุขร่มเย็นในชีวิตนี้ก็พอ เวลาตายจะได้มีสติไม่หลงตาย คนที่ไม่เคยฝึกสติ ข้าเห็นหลงตาย

ทุกราย”

“แล้วเป็นยังไงครับ หลงตายกับตายอย่างมีสติมันต่างกันตรงไหน” หลานชายยังไม่เข้าใจ

“ต่างกันตรงที่ไปนะซิ คนหลงตายก็ต้องไปทุกคติ แปลว่าไปไม่ดี ส่วนคนที่ตายอย่างมีสติก็ไปสุคติ คือไปดี” ท่านอธิบาย

“ไปดีไปไหนครับ แล้วไปไม่ดีไปไหน”

“ไปดีก็ไปสุคติภูมิ คือตั้งแต่ภูมิมนุษย์ไปจนถึงชั้นพรหม ซึ่งขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำ ถ้าทำกรรมดี เช่น ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ก็จะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือเทวดา ถ้าได้รูปฌานก็ไปเกิดเป็นรูปพรหม หรือได้อรุณฌานก็ไปเกิดเป็นอรุณพรหม ถ้าทำชั่วก็ไปทุกคติ ภูมิหรืออบายภูมิ มีนรก เปรต อสุรกาย และเดรัจฉาน ภูมิมีทั้งหมด ๓๑ ภูมิ ซึ่งล้วนแต่ขึ้นอยู่กับกรรมทั้งสิ้น”

“นั่นถ้าเราไม่ทำกรรมเลยก็ไม่ต้องเกิดใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เขาเรียกว่าบรรลุนิพพาน”

“แปลว่าคนไม่ทำกรรมจะได้ไปนิพพานใช่ไหมครับ?”

“มันเป็นไปไม่ได้ที่คนจะไม่ทำกรรม แล้วจะว่า ไปนิพพานก็ไม่ได้ เพราะนิพพานไม่ใช่สถานที่ที่คนจะมาจะไป แต่เป็นความดับกิเลส ถ้าเราปฏิบัติอริยมรรคมีองค์แปดจนถึงขั้นเกิดปัญญาสามารถทำลายต้นเหตุอาพาทานหมดสิ้น นิพพานก็จะปรากฏขึ้นมาเอง เอาละ อย่าพูดไปไกลถึงขนาดนั้น เพราะเป็นเรื่องเข้าใจยากสำหรับปุถุชน”

“หลวงน้าจ๊ะ แล้วคนที่หลงตายเป็นยังไงจ๊ะ คือเวลาจะตายเราจะรู้ได้ยังไงว่าเขาหลงหรือไม่หลง” นางสาวจุกถามบ้าง

“รู้ซี ที่เอ็งถามนะมีตัวอย่างมากมายเลย อย่างตาอิมบ้านอยู่ติดวัดแต่ไม่เคยมาเข้ากรรมฐาน ข่าชวนที่ไร่แกก็ผัดวันประกันพรุ่ง

อยู่เรื่อย พอใกล้ตายก็บอกลูกหลานมานิมนต์เข้า ข้าก็ไป แกก็พะงาบๆจะตายมิตายอยู่รอมร่อ แต่ยังพอพูดได้ ข้าก็บอกให้ว่า พุทฺโธ พุทฺโธ ลูกๆเขาก็ไปบอกใกล้ๆ บอกพ่อพนมมือแล้วว่า พุทฺโธ พุทฺโธ นะพ่อ แกก็ดำใส่ลูกเลย ต่ำเสียงดังเสียด้วย ขนาดจะตายแล้วนะ ต่ำว่า ไอ้พวกเวร กูจะตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้วพวกมึงยังมา พุทฺโธ พุทฺโธ ใส่กูอีก ลูกก็บอกไม่ใช่พุทฺโธ พุทฺโธต่างหากล่ะพ่อ ไหนว่าซี พุทฺโธ พุทฺโธ แกก็ไม่รู้เรื่อง ว่าไม่ได้ เพราะไม่เคยฝึก ก็เลยหลงตาย”

“แสดงว่าตอนแกตาย แกโกรธลูกด้วยใช่ไหมหะ”

“โกรธนะซี เมื่อโกรธ จิตก็เศร้าหมอง พระพุทธองค์ตรัสว่า จิตฺเต สงฺกิลฺลฺเจ ทฺตุคฺคิ ปาฎิภฺงฺขา - เมื่อจิตเศร้าหมอง ทฺตุคฺคิเป็นอันต้องหวัง

อีกรายหนึ่งก็ขายอ่อน รายนี้มหายาย พวกรวยโง่ง หอยขม หอยกาบ อะไรพวกนี้ วันๆแกงไม่ได้เป็นกระแตงๆ พอจะตายก็เกิดนิมิตเห็นหอยมาลอยตรงหน้าเต็มไปหมด ลูกๆก็บอกแม่ พนมมือว่าอะระหัง อะระหัง ยายอ่อนก็ว่า อะระหอย อะระหอย ไม่เป็นอะระหัง เพราะไม่เคยฝึกท่องอะระหอยๆ จนขาดใจ” ท่านยกตัวอย่างที่เคยพบมา

“แล้วที่ตายแบบไม่หลงมีไหมหะ” ว่าที่หลานสะใภ้ถามอีก

“มียายจันทร์ไง รายนี้มาเข้ากรรมฐานตอนแก่ ลูกหลานพามาเข้าเพราะเริ่มจะหลงสติสตั้งไม่ค่อยดี แต่ไม่ได้แปลว่าบ้านะ เพราะคนบ้านมาเข้ากรรมฐานไม่ได้ คือยายจันทร์แก่ช้ำหลังขี้ลีม อายุหกสิบกว่าๆ ก็หลงแล้ว ลูกเต้าเขาก็ให้แกเผ้าบ้าน เลี้ยงหลาน ตักน้ำ ผ่าฟันไปตามเรื่อง แกแก่แต่ยังแข็งแรง วันหนึ่งแกจะเดินไปหยิบตุ๋นฟืนมาก่อไฟต้มข้าวให้หมากิน ไปเห็นหมานอนหลับอยู่ แก

ก็ไปคว้าเอาขามันเข้า มันตกใจตื่นเลยกัดเอา แกก็อุทานว่า **เข็อกุณี่มันแย่จริงๆ ดูซิจะไปหยิบตุ๋นหมาตันไปคว่ำเอาขาพิน** นี่ขนาดบ่นก็ยังบ่นผิดๆ ถูกๆ ลูกเขาก็อามาขอกรรมฐานกับข้า ข้าก็แนะนำไปให้แกกลับไปทำที่บ้าน แกไม่ยอมมาค้างวัด กลับไปได้สักสามวันแกก็มาอีก บอกเอากรรมฐานมาคืน ปฏิบัติไม่ได้ ไม่มีเวลา ลูกหลานมันกวน ข้าก็บอกให้แล้วไม่รับคืน ก็เลยสอนแกไปว่าเวลาทำอะไรให้ท่อง ให้กำหนดทุกอย่าง เช่นจะเดินไปหยิบพินก็เดินท่องไปว่า **หยิบพิน หยิบพิน จะได้ไม่ไปคว่ำเอาขาหมา สอนจนแกเข้าใจดีแล้วก็กลับไปปฏิบัติที่บ้าน ไม่ซำยายจันทร์ก็หายจากโรคหลงๆ ลืมๆ เพราะสติดีขึ้น”**

“เดี๋ยวนี้แกยังอยู่หรือเปล่านั้น” หลานชายถามขึ้น

“เข้าเมรุไปแล้ว น่าเสียดายวันที่แกตายนั้นอายุครบแปดสิบพอดี ลูกหลานเขารายงานว่าตั้งแต่ปฏิบัติกรรมฐาน แกสติดีมาก ไม่หลงๆ ลืมๆ เหมือนแต่ก่อน จะกินจะถ่ายก็เรียบร้อย คนแก่บางคนใช้ไม่ได้เลย ทั้งกินทั้งถ่ายเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปหมด แบบนี้ลูกหลานเขาก็เบื่อ ไม่อยากเลี้ยง แต่คนที่มาเจริญสติปัญญา ลูกหลานเขาไม่รำคาญเพราะเลี้ยงง่ายไม่เลอะเลือนเลื้อนเปื้อน นี่ประโยชน์ของการมาเข้ากรรมฐานอยู่ตรงนี้ แต่ก็ไม่ใช่เข้ามาเข้าเจ็ดวันแล้วทิ้งเลย ต้องเอากลับไปปฏิบัติต่อที่บ้านจึงจะได้ผล”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขออยู่เข้ากรรมฐานเลยนะ พี่ช่วยกลับไปเอาเสื้อผ้ามาให้ฉันด้วยก็แล้วกัน เอ. แต่ฉันไม่มีชุดขาวนี่หลงหน้า” นางสาวจุกเกิดศรัทธา ขณะเดียวกันก็กังวลเรื่องเสื้อผ้า

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง มีญาติโยมเขาใจบุญบริจาคให้วัดเอาไว้เป็นของกลาง ใครไปใครมาก็เบิกไปใส่ได้แล้วก็ซักมาคืน ถ้าเอ็ง

จะอยู่ก็ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น ว่าแต่เอ็งจะอยู่พร้อมกันเลยไหมเล่า” ท่านถามหลานชาย นายจ้อยพลอยเกิดศรัทธาตามคนเป็นคู่หมั้นจึงตอบว่า “ก็ดีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้องไปๆมาๆ” เห็นคนทั้งสองมีศรัทธาปสาทะเช่นนั้น ท่านพระครูก็พอใจ จึงพูดให้กำลังใจว่า

“ดีแล้ว เอ็งสองคนเริ่มต้นเดินในทางที่ถูกต้องแล้ว ทางนี้เป็นทางสายเดียวที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้น ถ้าเอ็งไม่เปลี่ยนทิศทางเดิน สักวันหนึ่งก็จะถึงจุดหมายได้ ไม่ถึงชาตินี้ก็ต้องเป็นชาติหน้า ถ้าชาติหน้ายังไม่ถึงก็ต้องถึงในชาติต่อไป ขอให้มีความเพียรอย่าท้อถอยเสียก่อนก็แล้วกัน”

“แล้วเรื่องแต่งงานผม หลวงน้าไม่ลืมน้า” นายจ้อยยังห่วงเรื่องทางโลก

“รับรอง ข้าจะช่วยจัดการให้เรียบร้อย เอาละ เตียวข้าจะให้สมชายพาจุกมันไปฝากที่สำนักชี ส่วนเอ็งไปอยู่กับพระบัวเหี่ยว ประเดี๋ยวจะให้สมชายพาไป รอให้จัดการเรื่องคู่หมั้นเอ็งเสร็จก่อน” แล้วท่านพระครูจึงเรียกนายสมชายมาสั่งการ จากนั้นจึงขึ้นไปเขียนหนังสือคู่มือการสอบอารมณ์กรรมฐานยังชั้นบนของกุฏิ



๑๓

โยมนินทาพระ

“หลวงพี่บวชถึงสิบพรรษาหรือยังครับ” นายจ่อยถามพระบัวเฮี้ยว หลังจากลูกศิษย์วัดกลับไปแล้ว

“อาตมาบวชครบเดือนเมื่อวานนี้เอง” หลวงพี่ตอบ รู้ว่าชายผู้นี้เป็นหลานท่านพระครู เห็นจะต้องดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษอย่างน้อยก็เป็นการตอบแทนบุญคุณที่ท่านพระครูมีต่อท่าน

“จริงหรือครับ ผมนึกว่าหลวงพี่บวชมาไม่ต่ำกว่าสิบพรรษาเสียอีก” นายจ่อยคิดว่าอายุของหลวงพี่รูปนี้คงประมาณสักสี่สิบหรือกว่านั้น

“อาตมาดูแลมากขนาดนั้นเชียวนะหรือ” ท่านถาม

“ไม่แก่หรอกครับ ผมว่าหลวงพี่ดูเหมือนคนอายุสักสามสิบหกสามสิบเจ็ด” พูดหมายเอาใจหลวงพี่ หากฝ่ายนั้นกลับโวยวายว่า

“เห็นไหม ในที่สุดคุณก็ว่าอาตมาแก่จริงๆนั้นแหละ มีอย่างหรือ อาตมาเพิ่งอายุสี่สิบหก กลับมาว่าแก่กว่าอายุตั้งสิบปี” พูดอย่างน้อยใจ

“จริงหรือครับ ถ้าฉันหลวงพี่ก็แก่กว่าผมปีเดียวเอง แหมผมนึกว่าหลวงพี่อายุสี่สิบเสียอีก ว่าแต่ว่าหลวงพี่จำไม่ผิดนะครับ หรือว่าโยมแม่เขาไปแจ้งเกิดตอนหลวงพี่สิบขวบ” นายจ่อยไม่วาย

กังขา

“พูดยั้งนั้นมันไม่สวยงามาคุณหา อยู่ดีไม่ว่าดี มาเที่ยวก่อน
แคะคนอื่นเขา ไม่เคยมีใครว่าอาตมาอย่างนั้นนอกจากคุณ” พระ
บัวเหี่ยวออกโกรธๆ นายจ่อยเห็นท่าไม่ดีจึงรีบแก้ว่า

“ใจเย็นๆ ชิครับหลวงพี่ ผมล้อเล่นเท่านั้นเอง ก็หลวงพี่
ดูสงบเสงี่ยมน่าเลื่อมใสผิดกับพระทั่วๆไปที่ผมเคยรู้จัก ผมก็เลยนึก
ว่าหลวงพี่แก่พรรษา พวกพระแถวบ้านผมเสียอีกยังไม่ได้เรื่อง”

“ไม่ได้เรื่องยังไง” พระบัวเหี่ยวอารมณ์ดีขึ้นนิดหนึ่ง

“ก็ไม่น่าเลื่อมใสเหมือนอย่างหลวงพี่นะชิครับ เป็นต้นว่า
ไม่สำรวมกิริยา จะเดินจะเหินก็ว่ากันเสียจิวรปลิว แถมตอนเย็นๆ
ก็ถกเขมรตะตะกร้อกันเป็นที่ครื้นเครง ยิ่งองค์ที่ชื่อหลวงตาทอง
ยิ่งหนักกว่าเพื่อน เมาเข้าเมาเย็น เดินโซซัดโซเซไม่ตรงทางเหมือน
คนอื่นเขา”

“แล้วสมภารเขาไม่เข้มงวดเอาหรือ”

“สมภารนะตัวร้าย ไม่เคยอยู่วัดหรอกครับ ชาวบ้านเขา
ลือกันว่าแกไปอยู่กับเมีย วันโกนวันพระถึงกลับวัด” นายจ่อยอ้าง
ชาวบ้าน

“เป็นพระมีเมียได้หรือ” หลวงพี่ค้านด้วยไม่เคยฟังเรื่องนี้
มาก่อน

“พระแท้ล่ะมีไม่ได้แน่ แต่มีมันพระปลอมนะครับ พวกมา
อาศัยผ้าเหลืองหากิน อย่างหลวงตาทองนี่แกติดเหล้ามาก่อน ที่มา
บวชก็เพื่อจะให้เลิกเหล้า แต่ก็เลิกไม่ได้ ส่วนสมภารนั่นผมก็ไม่ได้
ใส่ร้ายแกหรอก เคยมีชาวบ้านเขาแอบไปดูที่บ้านเมียแก ก็เป็นอย่าง
นั้นจริงๆ” นายจ่อยไม่ได้บอกว่าตัวเขาก็ไปดูกับ ชาวบ้าน ด้วย

“แล้วทำไมเขาไม่จับสึกเสียละ แบบนี้เสียชื่อเสียงวัด แล้ว

ก็ยังทำให้พระศานามัวหมอง” พระบัวเหี่ยวรู้สึกไม่สบายใจที่ได้ยินได้ฟัง

“เรื่องมันยาวครับหลวงพี่ คือสมภารแก่เป็นคนมีอิทธิพล นัยว่าก่อนบวชเคยเป็นนักเลงมาก่อน พอชาวบ้านเขาจะเอาเรื่อง แกก็ใช้วิธีเชือดไก่ให้ลิงดู คืออ้อยๆ กรรมการวัดคนที่เป็นตัวตั้งตัว ตีก็ถูกฆ่าตาย เขารู้กันทั้งบางว่าสมภารเป็นผู้บงการ แต่ไม่มีใครกล้าฟ้องร้อง เรื่องก็เลยเงียบไป”

“แบบนี้ก็แย่นะซี” คนฟังรู้สึกเศร้าสลดในหัวใจยิ่งนัก

“แย่หรือไม่แย่พวกชาวบ้านเขาก็ประท้วงด้วยการเลิกทำบุญตักบาตร ก็ในเมื่อพระทำตัวไม่ดี คนก็หมดความเลื่อมใส”

“อาตมาว่าทำอย่างนั้นก็ไม่ถูก การที่เราเห็นพระไม่ดีเพียง บางส่วน แล้วจะมาเหมามาว่าพระเป็นอย่างนั้นทั้งหมดมันก็ไม่ ยุติธรรมกับพระ เพราะพระดีก็ยังมีอีกมาก อีกประการหนึ่ง การเลิกทำบุญทำทาน ก็เป็นการตัดทางกุศลของตัวเอง”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“ก็หมายความว่า เมื่อเราเลิกทำบุญ ก็เป็นการตัดโอกาสทางสวรรค์ ตัดโอกาสการสร้างสมบารมีเช่นทานบารมี เป็นต้น คุณต้องเข้าใจนะว่า พระก็คือคนนั่นแหละ แล้วคนก็มีทั้งคนดีคนชั่ว เมื่อคนมาบวชเป็นพระ ก็เลยมีทั้งพระดีและพระชั่ว แต่ถึงเราจะทำบุญกับพระชั่ว ก็ไม่ได้แปลว่าเราจะต้องชั่วตามท่านไปด้วย”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้น สมมุติว่าผมทำบุญกับหลวงตาทองยี่สิบ บาท แล้วแกเอาเงินนั้นไปซื้อเหล้ากิน ในฐานะที่ผมเป็นเจ้าของเงิน ผมไม่บาปหรือไง” นายจ้อยค้าน

“นั่นแสดงว่าคุณเข้าใจผิด การทำบุญนั้น ไม่ว่าจะทำกับใคร ถ้าเราทำด้วยบริสุทธิ์ใจ และของทำบุญนั้นได้มาด้วยความ

บริษัท เราก็ได้บุญแล้ว สมมุติว่ามีพระรูปหนึ่งมาบอกบุญว่าจะเอาเงินไปสร้างโบสถ์ คุณเชื่อ จึงทำบุญไปยี่สิบบาทด้วยความเต็มใจ เมื่อคุณทำ คุณก็ได้บุญทันที นั่นคือคุณเกิดปีติ เอิบอิ่มใจว่าได้ทำบุญ ทีนี้ถ้าพระรูปนั้นเอาเงินไปซื้อเหล้ากิน ท่านก็บาปเอง โดยที่บาปนั้นไม่มาถึงคุณอย่างแน่นอน เพราะคุณไม่รู้เห็นเป็นใจกับท่าน แต่ถ้าท่านนำไปสร้างโบสถ์จริง คุณก็ได้บุญสองต่อ เพราะฉะนั้นการทำบุญ ทำเมื่อไรก็ได้บุญเมื่อนั้น สุดแต่ว่าจะได้มากได้น้อย และที่สำคัญคือ การทำบุญเป็นการสืบต่อพระศาสนา เพราะถ้าคนพากันคิดเหมือนกันหมดว่า เมื่อพระทำตัวไม่ดีเขาก็เลิกทำบุญ ต่อไปพระศาสนาก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ จริงไหม” หลวงพ่อธิบายเสียยี่ดียว ชั่วโมงเพียงเดือนเดียวของการบวช ท่านหูตากว้างขึ้น สามารถเข้าใจอะไรๆ ได้ลึกซึ้งกว่าแต่ก่อน

“คงจะจริงอย่างที่หลวงพี่ว่า คนที่มาบวชเป็นพระ บางคนเขาก็ไม่ได้ตั้งใจบวช คือไม่ได้มาบวชเพื่อละกิเลส แต่บวชด้วยเหตุผลอื่น บางคนลูกเกรไม่เอาถ่านก็จับบวช บางคนไปปล้นไปฆ่าเขามากก็มาอาศัยผ้าเหลืองหลบภัย วัดก็เลยกลายเป็นที่รวมของคนชั่ว แม้แต่หมาแมวที่ไม่ดี คนเขาก็เอามาปล่อยวัด ก็ต้องรับกรรมกันไป” นายจ้อยพูดปลงๆ

“แต่ถึงจะเป็นคนชั่วมาก่อน ถ้าบวชแล้วกลับตัวกลับใจได้ก็นับเป็นวาสนาของเขา” พระบัวเหี่ยวอดนึกไปถึงอดีตของตัวเองไม่ได้

“ครับ มันก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เป็นต้นว่าสิ่งแวดล้อม หรือโชควาสนาของคนๆ นั้น”

“ที่สำคัญที่สุดคือ ถ้าได้ครูบาอาจารย์ดี ก็มีโอกาสจะเปลี่ยนนิสัยได้ อย่างอาตมานี่ ถ้าพูดกันตรงๆ ก็ถือว่าเป็นคนดิบคนดีอะไร

แต่มาได้ครุฑที่วัดนี้ หลวงพ่อท่านเคร่งครัดมาก พระรูปใดทำตัวไม่ดี ท่านก็นิมนต์ไปอยู่วัดอื่น”

“เอ. หลวงพี่บอกว่าเพิงบวชได้เดือนเดียว แสดงว่าหลวงพี่บวชในพรรษาใช่ไหมครับ โชคดีจังที่หลวงนายอมบวชให้ ถ้าเป็นวัดอื่นเขาต้องรอให้ออกพรรษาเสียก่อน”

“ใช่ ท่านพระครูท่านเมตตาอาตมามากทีเดียว ท่านบอกว่า จะบวชในพรรษาหรือนอกพรรษาไม่สำคัญ มันสำคัญอยู่ที่ว่า บวชแล้ว ตั้งใจปฏิบัติหรือเปล่า ท่านบอกคนที่บวชหลายพรรษาแต่ไม่ปฏิบัติ ก็ยังสู้พวกมาเข้ากรรมฐานแค่เจ็ดวันไม่ได้”

“ถึงว่าซี หลวงนำถึงอยากให้ผมกับคู่หมั้นน้อยอยู่เข้ากรรมฐาน พังหลวงพี่พูดอย่างนี้แล้วผมก็สบายใจ เวลาถูกคนอื่นค่อนแคะว่าเป็นคนดืบ ผมจะได้อธิบายให้เขาฟังได้”

“เป็นยังไง คนดืบ” หลวงพี่ไม่เข้าใจ

“คนดืบก็คือคนไม่ได้บวชได้เรียนไงครับ อย่างผมความจริงก็บวชเนรมิตตั้งหลายพรรษา แต่ไม่ได้บวชพระ คนเขาก็เลยชอบมาเปรียบเปรยถากถางว่าเป็นคนดืบ ยิ่งกะพวกคนสุขมันดีกันนัก หลวงพี่รู้ไหม บางคนบวชกันที ก็ฆ่าวัวฆ่าหมู จัดงานเลี้ยงกันใหญ่โต ร่ำสุรารยาเมากันเประอะไปหมด เผลอๆคนเป็นนาคก็เอากับเขาด้วย ตอนนั่งทำขวัญนาคก็สัปหงกเพราะความเมา บวชได้สิบห้าวันก็สึกออกมาแล้ว แบบนี้จะว่าได้บุญหรือก็เปล่า ไ้ที่ฆ่าวัวฆ่าหมูก็ต้องไปตกรกใช้กรรมอีก” ผู้พูดไม่ทันสังเกตว่า ผู้ฟังหน้าถอดสีเมื่อได้ยินข้อความว่า **ไอ้ที่ฆ่าวัวฆ่าหมู ก็ต้องไปตกรกกันอีก**

“ตอนอาตมาบวช ไม่ได้ฆ่าวัวฆ่าหมูอย่างที่คิดว่า หลวงพ่อท่านไม่ทำอะไรยุ่งยากอย่างนั้น” พระบัวเหี่ยวร่อนตัว

“หลวงหน้าท่านเป็นคนตรง แล้วก็เจ้าระเบียบ อย่างเวลามีงานบวชท่านก็ไม่อนุญาติให้แห่สิงโตหรือกลองยาว เพราะเสียงมันจะไปรบกวนคนที่เขากำลังปฏิบัติกรรมฐาน ท่านบอกว่าการทำอย่างนั้นไม่ได้บุญ แล้วยังสิ้นเปลืองเงินทองโดยใช่เหตุ ผมเคยไปงานบวชเพื่อนที่วัดหนึ่ง ชื่ออะไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว”

“ชื่อวัดหรือชื่อเพื่อนที่ว่าจำไม่ได้ล่ะ”

“ชื่อวัดชื่อกับ ส่วนชื่อเพื่อนผมจำแม่นมาก เพราะมันชื่อเดียวกับผม”

“แล้วเป็นยังไง งานบวชเพื่อนคุณ”

“ทุเรศที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา คือมันเมากันและเลย ตอนแห่หน้าครอบโบสถ์ก็พากันรำ แอ่นหน้าแอ่นหลังทั้งผู้หญิงผู้ชาย แถมทั้งขวิดเหล่าขวิดเบียร์ไว้เกลื่อนกลาดตามกำแพงโบสถ์บ้าง ตามพื้นบ้าง ถ้าเป็นที่วัดป่ามะม่วงหลวงหน้าเอาตายแน่เลย” นายจ้อยเล่าจบดๆ

“อาตมาว่าเป็นเพราะเขาเข้าใจไม่ถูกต้อง คิดว่าทำอย่างนั้นจะได้บุญ ที่จริงชาวพุทธเรายังเข้าใจศาสนาผิดๆ กันอีกมาก อาตมาเองก็เพิ่งมาเข้าใจถูกต้องเอาเมื่อบวชนี้แหละ”

“ผมว่าเขาทำตามประเพณีมากกว่า คือทำตามๆกันมาจนกลายเป็นประเพณี หลวงพี่เห็นด้วยไหมครับว่าประเพณีบางอย่างมันก็ไม่ถูกต้อง และการทำตามประเพณีก็เชื่อว่าจะต้องเสมอไป”

“อันนี้เห็นจะจริง อาตมาก็ไม่เห็นด้วยกับการกระทำหลายๆอย่างของชาวพุทธซึ่งเข้างว่าทำตามประเพณี เป็นต้นว่า ไปทำบุญ แต่ดื่มเหล้า อย่างงานผ้าป่างานกฐินซึ่งเป็นงานบุญ ก็พากันดื่มเสียเมาแอ้ เมื่อเมาก็ขาดสติ แล้วมันจะไปได้บุญยังไง ก่อนถวาย

ผ้าป่าถวายกลิ่น พระท่านก็ให้รับศีล ก็รับกันไปงั้นๆ พอออกจากวัด ก็รำสຸรากันโดยไม่เกรงใจศีลที่รับจากพระมาหยกๆ อย่างนี้อาตมาว่าขาดทุนนะ โบราณท่านถึงสอนไว้ว่า...การทำบาปแลกบุญ มักขาดทุนอยู่ร่ำไป...”

“นั่นสิครับ อย่างเรื่องบวชก็เหมือนกัน สมมุติว่าตอนบวช เขาต้องฆ่าหมูฆ่าวัวเพื่อนำมาเลี้ยงพระเลี้ยงคน พอสึกออกมาปรากฏว่าบาปกับบุญที่ได้มันไม่สมดุลกัน บาปมากกว่าก็ต้องไปตกนรก” นายจ่อยย้อนมาพูดเรื่องปณาดิบาต ทำให้พระบัวเหี่ยวใจหดหู่อีกครั้ง แม้คนพูดจะไม่ล่วงรู้การกระทำแต่หนหลังของท่าน แต่ตัวท่านรู้ และรู้สึกสะเทือนใจทุกครั้งเมื่อถูกสะกิด ขึ้นชื่อว่าบาป หากใครทำเข้าก็ต้องพกพามันติดตัวติดใจไปทุกแห่งหน ดุจเงาติดตามตัวฉะนั้น พระบัวเหี่ยวกำลังเสวยผลของบาป!

“คุณบวชเณรอยู่นานไหม” ถ้ามเพื่อต้องการเปลี่ยนเรื่อง ไม่อยากได้ยินได้ฟังในสิ่งที่ทำให้ใจเศร้าหมอง

“ห้าพรรษาครับ ตั้งแต่อายุสิบปีถึงสิบห้าปี”

“อยู่กับหลวงพ่อดีตลอดเลยหรือ”

“ครับ”

“งั้นก็ได้วิชาดี ๆ จากหลวงพ่อดีมากนะซิ เห็นมหาบุญแล้วให้อาตมาฟังว่าหลวงพ่อกำลังเก่งทางคุณไสยด้วย”

“จริงครับ แต่ท่านไม่ให้ใครหรอก ท่านว่าวิชาพวกนี้ไม่มีประโยชน์ ช่วยให้พ้นทุกข์ไม่ได้ ถึงท่านจะเก่งทางคุณไสย แต่หลังจากที่ถูกต้องไปเรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อบ้านป่าแล้ว ท่านก็ทิ้งไสยศาสตร์หมด ใครขอเรียน ท่านก็ไม่สอนให้ ท่านว่ามันเป็นเดรัจฉานวิชา ได้ไปแล้วก็รังแต่จะก่อเวรก่อกรรมกันมากขึ้น”

“แปลว่า ท่านไม่เคยนำวิชาเหล่านี้มาใช้เลย”

“ก็ใช้บ้างเหมือนกัน คือใช้เท่าที่จำเป็น ทว่าไม่สอนให้ใคร ท่านจะสอนคนอื่นก็เฉพาะวิชาการธรรมฐานเท่านั้น ท่านว่าเป็นของจริง ช่วยให้พ้นทุกข์ได้ ส่วนไสยศาสตร์เป็นของปลอม แต่ท่านก็เคยเอามาใช้บ่อย เป็นต้นว่า เวลาคนถูกผีเข้า ท่านก็มีคาถาไล่ผีผมเคยไปกับท่านบ่อยๆบางที่คนเขามาตามตอนตีหนึ่งตีสอง บอกเมียถูกผีเข้า หลวงน้ำก็ให้ผมไปด้วย ท่านไล่ผีเก่งจริงๆ นอกจากนี้ ท่านยังมีคาถาออกลูกง่าย เมียใครออกลูกยาก ท่านก็เอากล้วยน้ำว่าสุกมาเสกให้กิน กินปุ๊บเด็กออกมาปั๊บราวกับปาฏิหาริย์”

“แล้วเนื้อคู่ละ ท่านดูเนื้อคู่แม่นไหม” อยากให้นายจ่อยตอบว่าไม่แม่น เพื่อจะมีความหวังได้พบเนื้อคู่กับเขาบ้าง หากนายจ่อยกลับตอบชัดเจนว่า

“แม่นที่สุดในโลก แม่นพันเปอร์เซ็นต์เลย ดูอย่างเรื่องของผมก็แล้วกัน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาเป็นคู่รักกับอ๊อด อ๊อดจุกเขา แต่ก็ต้องเป็นเพราะความดูแลของหลวงน้ำ หลวงพี่จะฟังไหมครับ ถ้าไม่ฟังผมจะได้ไม่เล่า”

“เล่าไปซิ อาตมากำลังฟัง”

“แต่ถ้าหลวงพี่ไม่อยากฟัง ผมไม่เล่าก็ได้นะครับ” คนเล่าทำเล่นตัว

“อยากฟังนะซิ” พระบัวเหี่ยวยื่นยัน

“เรื่องมันเป็นอย่างนี้” นายจ่อยเริ่มต้นเล่าอย่างตั้งอกตั้งใจ ตั้งแต่ต้นจนจบ คนฟังจึงขำขึ้นว่า

“เทศาภิบาลน้ำก็เป็นอาบดินะซิ มันผิดวินัยข้อไม่เคารพบิดทบาท” หลวงพี่อ้างพระวินัย

“หลวงน้ำท่านบอกว่า มันอยู่ที่เจตนา เราไม่ได้เทศาภิบาล ขว้าง แต่เราเจตนาจะเลี้ยงปลา ปลาชุมมากเลยหลวงพี่ เทไปแป๊บ

เดียว ปลา มันสุขกินหมดเลย มันพากันมาเป็นฝูงๆ”

“แต่ก็น่าเห็นใจท่านนะ ท่านเป็นคนสะอาดสะอาด ถ้าเป็น
อาตมา ก็คงฉันไม่ลงเหมือนกัน แม้จะไม่ใช่คนสะอาดสักเท่าไร แต่
จะให้ฉันเข้าผสมน้ำมูก ไม่ไหวแน่”

“นั่นซิคะครับ พุดก็พุดเถอะหลวงพี่ เมื่อก่อนนี้ ผมเกลียดจุก
มาก ๆ เลย โกรธหลวงหน้าอยู่หลายวัน นึกว่าท่านแกล้ง ผมบอกยก
ให้หลวงหน้า ก็แล้วกันผมไม่เอาหรอก”

“แล้วตอนนี้ยังคิดจะยกเขาให้หลวงพ่ออยู่อีกหรือเปล่า”
พระบัวเหี่ยวแกล้งถาม นายจ้อยหัวเราะหะหะก่อนตอบว่า “เป็น
ตายยังไงก็ไม่ยอม ใครจะมาแย่งจุกไปจากผม ก็ต้องข้ามศพกันไป
ก่อนละ หลวงพี่ไม่รู้อะไร จุกตอนเด็กกับตอนนี้ นะะ ผิดกันราวฟ้า
กับดิน ตอนเด็กจุกสกปรกขี้มูกมาก แต่ตอนนี้สะอาดสะอาดแล้ว
ก็สวยยังกะนางฟ้า เตียวหลวงพี่ก็จะได้เห็น เขาจะมาขึ้นกรรมฐาน
พร้อมผม หลวงหน้าสั่งไว้ว่า ให้ไปขึ้นกรรมฐานตอนหกโมงเย็น เสร็จ
แล้วให้ผมมาปฏิบัติกับหลวงพี่ที่กุฏิ ส่วนเขาไปปฏิบัติกับแม่ชี”

“ก็ดีซี อาตมาจะดูว่า ะหว่างคู่รักของคุณกับคู่รักของหลวง
พ่อ ใครจะสวยกว่ากัน” พระบัวเหี่ยวเปลอพุดในสิ่งที่เป็นการลับ
ความจริงท่านยังไม่เคยเห็นคนที่เคยเป็นคู่รักของหลวงพ่อเมื่อชาติ
ที่แล้ว แต่ก็คิดว่าวันหนึ่งจะต้องได้เห็น เพราะท่านพระครูบอกว่า
เขาจะมาช่วยสร้างหอระฆังถวาย

“หลวงพี่หมายความว่ายังไง หลวงหน้านะหรือมีคู่รัก ไม่น่า
เป็นไปได้ ผมอยู่กับท่านมาห้าปี ยังไม่เคยได้ยินข่าว หรือว่าท่าน
เพิ่งมาเจอตอนหลัง” นายจ้อยซัก

“อาตมาเปลอไป คุณอย่าไปถามท่านนะ ไม่งั้นผมตาย
แน่ๆ”

“ก็ได้ แต่หลวงพี่ต้องเล่าให้ผมฟัง”

“อาตมารับปากกับท่านแล้วว่าจะไม่เล่าให้ใครฟัง อย่าให้ต้องเสียคำพูดเลยนะ” พระบัวเหี่ยววิงวอน

“งั้นหลวงพี่ก็เลิกเอาก็แล้วกันว่าจะให้ผมไปถามหลวงหน้าหรือว่าจะเล่าให้ผมฟัง” คนถือไฟเหนือกว่ายื่นข้อเสนอ

“นี่อาตมาไม่มีทางเลือกอื่นเลยหรือไง” หลวงพี่ถามเชิงต่อรอง

“ไม่มีครับ” นายจ้อยตอบเสียงหนักแน่น พระบัวเหี่ยวยกมือทั้งสองประนมไว้หว่างอก แล้วพูดด้วยเสียงที่นายจ้อยได้ยินชัดเจนว่า “หลวงพี่ครับ ผมขอภัยที่ต้องผิดสัญญา ขอให้บาปกรรมในครั้งนี้จงตกอยู่ที่นายจ้อยแต่เพียงผู้เดียว”

“อ้าว ไหงเป็นยังงั้นล่ะหลวงพี่” นายจ้อยโวยวาย

“ก็อาตมาบอกแล้วว่ามันเป็นความลับ ในเมื่อคุณอยากรู้ก็ต้องรับเอาบาปไปด้วย อยากมาคาดคั้นอาตมาทำไม”

“หลวงพี่นะหลวงพี่ บอกตรงๆ ว่าในชีวิตผมยังไม่เคยเห็นใครฉลาดเท่าหลวงหน้า เพิ่งมาเจอหลวงพี่นี้แหละ ที่แม้จะฉลาดน้อยกว่าหลวงหน้านิดหนึ่ง แต่ก็ต้องนับว่าเป็นคนฉลาดอย่างหาตัวจับยาก” พระบัวเหี่ยวฟังแล้วก็ไม่กล้าดีใจ เพราะไม่รู้ว่านายจ้อยพูดดีหรือชมท่านกันแน่ ครั้นจะถามออกไปตรงๆ ก็เกรงจะเสียเหลี่ยมจึงนั่งเฉยอยู่

“นิมนต์เล่าได้แล้วครับ” นายจ้อยเตือน

“ไม่เล่าแล้ว อาตมาไม่อยากให้คุณบาป” หลวงพี่เปลี่ยนใจไม่เล่า

“งั้นผมไปถามหลวงหน้าก็ได้” นายจ้อยขู่ หากก็ไม่ได้ผล เพราะพระบัวเหี่ยวกลับยุส่ง

“ไปเลย รีบไปเร็วๆ เตียวท่านขึ้นไปเขียนหนังสือแล้วจะต้องรอนาน ไปซิ” นายจ้อยถึงกับอึ้ง ไม่นึกไม่คิดว่าท่านจะมาไม่นี้ แต่สมองอันเฉียบไวก็สั่งปากว่า

“ผมนี่ก็ออกแล้ว ที่หลวงพี่ไม่เล่าก็เพราะมันเป็นเรื่องไม่จริง หลวงพี่ไม่กล้าเล่าเรื่องไม่จริงใช่ไหม ที่แท้หลวงพี่ก็ไม่ได้รู้อะไรมากไปกว่าผม แต่แกล้งทำเป็นรู้” คิดว่าคราวนี้คงจะทำให้อีกฝ่ายจนมุมได้ หากก็ผิดหวัง เมื่อหลวงพี่พูดว่า

“อาตมาจะดีใจ ถ้าคุณคิดอย่างนั้นจริงๆ ว่าแต่ว่า คุณอยู่ กับหลวงพ่อมานาน เคยเห็นผู้หญิงสวยๆ มาหาท่านบ้างไหม” ท่านหมายถึงสตรีที่ท่านพระครูเคยเล่าให้ฟัง แต่นายจ้อยไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน จึงตอบไปตามที่ตนมีประสบการณ์ว่า

“หลายคนเขี้ยวแหละหลวงพี่ ทั้งสาวแก่แม่หม้าย ตั้งแต่สวยหยาดเยี่ยมไปจนถึงผีหลงหลุม”

“เป็นยังไงที่ว่าผีหลงหลุมนะ” คนฟังไม่เข้าใจ

“อ้าว...ก็อู๋เขี้ยวเหมือนกับผีหลงหลุมนะซิ แต่เชื่อไหม หลวงนำท่านไม่สนใครสักคน บางทีท่านก็ว่าให้ด้วยซ้ำ อย่างคนหนึ่งเป็นดอกเตอร์สวยด้วย มาหาท่านบ่อยบ่อย ถามโน่นถามนี่ที่ไม่เกี่ยวกับธรรมะ แล้วก็แต่งตัวชะเวกชะวาก กัมทังค์ แหม! อย่าให้พูดดีกว่า” นายจ้อยยังจำภาพดอกเตอร์สาวผู้นั้นได้ติดตา

“แหม! ถ้าอาตมาเป็นหลวงพ่อกคงตะแบกแน่เลย”

“แต่ถ้าหลวงพี่เห็นจริงๆ ผมว่าคงไม่พูดยั้งหรือก มันทุเรศมากกว่า ผมยังนึกทุเรศไม่หาย คนอะไรก็ไม่รู้ มีความรู้ซะเปล่า แต่ไม่มีหัวใจ”

“แล้วท่านพระครูท่านว่าอย่างไรบ้าง ที่เขาทำอย่างนั้น”

“ตอนแรกท่านก็สอนทางอ้อมว่า คนที่จะมาวัดมาวา ควร

จะแต่งตัวให้เรียบร้อย แต่ยายคนนั้นแกไม่เข้าใจ เพราะวันหลังๆ แกก็แต่งแบบนี้มาอีก ท่านก็เลยเอาตรงๆ ท่านพูดว่า” นายจ่อย เลียนเสียงและท่าทางของท่านพระครู

“นี่โยม อาตมารู้นะว่าโยมคิดยังไงกับอาตมา แต่โยมซีไม่ยอมรับรู้ที่อาตมาคิดยังไงกับโยม ถ้าอาตมาคิดจะสึก ก็คงสึกไปเสียนานแล้ว เพราะคู่รักของอาตมาสวยกว่าโยมหลายเท่าตัว ทั้งสวย ทั้งดี อาตมายังไม่หวั่นไหว แล้วทำไมจะต้องมาสนใจคนอย่างโยมผู้ซึ่งหาสาระแก่นสารอะไรไม่ได้ น่าเสียดายที่เป็นถึงดอกเตอร์ทำอะไรไม่สมกับภูมิรัฐของตัวเอง”

“ทำไมคุณจำแม่นจัง แน่ใจนะว่าไม่ได้เพิ่มเติมเสริมแต่งขึ้นมา” พระบัวเหี่ยวถือโอกาสขัดคอ

“รับรองว่าไม่ได้แต่งไม่ได้เติมอะไรทั้งสิ้น เดี่ยวผมจะบอกว่าคุณไม่มาถึงจำได้” นายจ่อยยืนยันหนักแน่น

“แล้วผู้หญิงคนนั้นว่ายังไง”

“จะว่ายังไง ก็สะบัดก้นลูกหนีไปเลย ตั้งแต่นั้นก็ไม่มาอีก”

“ถ้ามาอีก ก็อายอย่างมะตูมยางมะตอยแย่นะซี”

“แหม... หลวงพี่นี่ปากไม่เบาเหมือนกันนะ ให้ตายซี”

“อ้าว... จะรีบตายไปทำไมล่ะ ยังหนุ่มยังแน่นอยู่เลย” คนเป็นพระแกล้งว่า หากคนเป็นคฤหัสถ์กลับเฉยเสีย

“หลวงพี่ว่าพวกผู้หญิงที่ชอบสึกพระนี่ ตกนรกไหมครับ” นายจ่อยถามความเห็น

“มันก็พูดยากนาคุณหนา แต่บาปนะบาปแน่ ส่วนจะถึงขั้นตกนรกหรือเปล่านั้น อาตมาเองก็ไม่แน่ใจ จะให้แน่ต้องถามหลวงพ่อว่าแต่ว่า รายอื่นมีอีกหรือเปล่านั้น หรือว่ามีรายดอกเตอร์รายเดียว”

“มีอีกหลายรายเชียวครับ ที่ผมจำคำพูดของหลวงน้ำได้ ก็เพราะเหตุนี้แหละ คือต้องฟังหลวงน้ำพูดอย่างนี้บ่อยๆ”

“แสดงว่า หลวงพ่อเนื้อหอมมากเชียว สาวๆถึงได้มารุมตอม”

“ก็ท่านรูปหล่อนี้ครับ ตอนที่ท่านหนุ่มๆนะ สมบัติ เมทะนี จึงชิตซ้ายเลยละ” นายจ่อยอวดอ้างคุณสมบัติหลวงน้ำ

“งั้นเชียวเหรอ เอ. แต่เอาตมาว่าสมบัติหล่อกว่านะ” หลวงพี่แยง นายจ่อยจึงรีบแก้ว่า

“นั่นเพราะหลวงน้ำท่านฉันยาลดความหล่อมากไปหน่อย”

“อะไรกัน ยาลดความหล่อก็มีด้วย มันเป็นอย่างงั้นนะ ไอ้เจ้ายาขนานนี้” พระบัวเหียวรู้สึกสนใจ

“ขอที ขอที อย่างหลวงพี่อย่างฉันเลยครับยาขนานนี้ ขนาดยังไม่ฉันผมก็ว่า...”

“ว่ายังไง เอาอีกแล้วนะ เมื่อกี้ว่าแก่ คราวนี้หาว่าไม่หล่ออีก ประเดี๋ยวก็ลาออกจากตำแหน่งพี่เลี้ยงของคุณเสียหรือ” ท่านชู

“ใจเย็นๆ นำหลวงพี่ ผมพูดเล่นก็เอาเป็นจริงไปได้ ถ้าอย่างหลวงพี่ยังไม่เรียกว่ารูปหล่อแล้ว ใครจะมาหล่อ”

“คุณก็พูดไปเรื่อย ระวังบาปจะกินหัวเอานาคคุณนา” หลวงพี่เตือน

“ว่าแต่ว่า หลวงพ่อท่านฉันยาลดความหล่อจริงๆหรือ” พระบัวเหียวยังติดใจเรื่องยา

“จะจริงหรือไม่จริง อันนั้นผมไม่รู้ แต่ท่านเคยปรารภกับผมบ่อยๆว่า” นายจ่อยทำเลียนเสียงท่านพระครู “จ่อยเฮ้ย หลวงน้ำเห็นท่าจะต้องฉันยาลดความหล่อเสียแล้วละ ไม่งั้นก็ต้องสู้รบ

ตบมือกับพวกมารพรหมจรรย์อยู่บ่อยๆ ความหล่อเนี้ยมันเป็นมารพรหมจรรย์พอกๆกับความสวยนั้นแหละ”

“ทำไมท่านพูดยังงั้นล่ะ”

“อ้าว...หลวงพี่ไม่เข้าใจ ก็พระหล่อๆ นะ ถูกผู้หญิงสักมาเสียมากต่อมาก หลวงน้ำถึงว่าพวกผู้หญิงสวยหนึ่ง พระรูปหล่อหนึ่ง เหล่านี้เป็นศัตรูของพรหมจรรย์ พระบางองค์เป็นถึงท่านเจ้าคุณ ยังถูกผู้หญิงสักเอาไปเป็นผัวเลย”

“อย่างอาตมานี้จะมีใครมาสักบ้างไหม” พระหนุ่มยังหวังว่าจะมีโอกาสออกไปใช้ชีวิตคู่ *เมินเสียเถอะ ชาตินี้ไม่มีหวัง* นายจ่อยเกือบจะโพล่งออกไปอย่างนี้ หากก็ยังไม่ปากไว้ทัน จึงพูดเสียใหม่ ว่า “อยู่อย่างนี้แหละดีแล้ว เรื่องอะไรจะต้องไปรบกับพวกมาร หลวงน้ำท่านว่าสตรีเป็นศัตรูของพรหมจรรย์ ผู้หญิงนะเป็นมารพรหมจรรย์อันดับหนึ่ง”

“แล้วมารอันดับสองล่ะ”

“อันดับสองได้แก่ ลากสักการะ สองอย่างนี้ทำเอาพระเสียพระมานักต่อนักแล้ว”

“ก็ในเมื่อผู้หญิงเป็นมาร แล้วทำไมคุณถึงไปรักโยมจุกล่ะ นั่นเขาเป็นผู้หญิงไม่ใช่หรือ” พระบัวเหี่ยวแกล้งยั่ว

“หลวงน้ำสอนว่า...มารไม่มีบารมีไม่เกิด ผมอยากสร้างบารมีครับ” นายจ่อยตอบเสียงดังฟังชัด



๑๔

คุณนายดวงสุตา

พระบัวเหี่ยวกับนายจ้อยมาถึงกุฏิท่านพระครูก่อนเวลาสิบแปดนาฬิกาเล็กน้อย นางสาวจุกเตรียมพานดอกไม้ธูปเทียนรออยู่แล้ว หล่อนมากับแม่ชีวัยกลางคนซึ่งนายจ้อยไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน แม่ชีก้มลงกราบพระบัวเหี่ยวสามครั้ง นางสาวจุกทำตาม หากก็กราบไม่สวยเพราะไม่เคยฝึกมาก่อน

“จุกมารอที่นี่นานแล้วหรือ” นายจ้อยถามคู่หมั้น หล่อนดูแปลกตาเมื่ออยู่ในชุดแม่ชี แม่ชีจะไม่ได้โกนผมก็ตาม

“ก่อนหน้าพี่จ้อยนิตเดียวเองจ๊ะ” หญิงสาวตอบ พระบัวเหี่ยวดูคู่หมั้นของนายจ้อย ตั้งข้อสังเกตว่าปากของหล่อนเป็นสีชมพูเรื่อๆ ไม่ยักกะเป็นสีแดงเหมือนปากโยมผ่องพรรณกับโยมวรรณวิไลสาวเมืองกรุงกับสาวบ้านนอก คงจะต่างกันตรงสีของปากนี่เอง แต่ถึงอย่างไรคุณโยมสองพี่น้องก็สวยกว่า ท่านคิดเองสรุปเองเสร็จสรรพ

“หลวงพี่อย่ามองคู่หมั้นผมนานนักซี หິงนะ” นายจ้อยเข้า

“อ้าว...คู่หมั้นคุณหรือ ก็ไม่แนะนำแล้วอาตมาจะไปรู้ได้ยังไง” พระบัวเหี่ยวเข้าบ้าง

“ก็ใครจะไปทราบได้ล่ะครับว่าหลวงพี่ไม่รู้ หลวงพี่ฉลาดปราดเปรื่องออกจะตายไป ไม่น่ามาตักน้ำตายตอนจบแล้ว” นาย

จ่อยเปรียบเทียบไปคนละเรื่อง

“อ้าว นี่จะจบแล้วหรือ ก็ยังไม่ทันได้ออกแขก ไหงจะลาโรงเสียแล้ว” พระบัวเหี่ยวอุตสาห์ได้ตอบให้เข้าเรื่อง นางสาวจุกมองหน้าคู้หมั้นที่ มองหน้าพระที่ ออกสงสัยว่าเขากำลังพูดเรื่องอะไรกัน นึกได้ว่ายังไม่ได้แนะนำให้นายจ่อยรู้จักแม่ชี จึงพูดขึ้นว่า “พี่จ่อยจ๊ะ นี่แม่ชีเจียนที่หลวงนำให้ฉันไปอยู่ด้วย เป็นหัวหน้าสำนักชีของวัดนี้” นายจ่อยยกมือไหว้ พลังออกปากฝากฝัง “ผมขอฝากคู้หมั้นด้วยนะครับ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ สมชายเขาบอกฉันแล้วว่าหนูจุกเขาเป็นคู้หมั้นของหลานชายหลวงพ่อ” แม่ชีเรียกท่านพระครูว่า หลวงพ่อ เช่นเดียวกับที่คนอื่นๆ เรียก แม้เธอจะแก่กว่าท่านหลายปีก็ตาม

“แม่ชีมาอยู่วัดนี้นานแล้วหรือครับ” นายจ่อยถาม สมัยที่เขาเป็นสามเณรอยู่ที่วัดนี้มีชื่ออยู่ในวัตรรูปเดียว คือแม่ชีก้อนทอง

“เข้าปีที่หกแล้วจ้ะ ฉันมาจากวัดบ้านใต้โน่น” พุดพลังชีมือไปทางทิศใต้ของวัด

“แล้วทำไมย้ายวัดเสียล่ะครับ”

“โธ้ย ไม่ย้ายยังงี้ไหว ทั้งพระทั้งเณรขาดระเบียบวินัย ศีลขาดศีลพร่องจนแทบไม่มีเหลือ ข้างฝ่ายพวกชีด้วยกันก็อิจฉาริษยา ทะเลาะเบาะแว้งกันไม่เว้นแต่ละวัน หาความสงบไม่ได้” แม่ชีเล่า นายจ่อยแอบคิดในใจว่า เอาอีกแล้ว รายการตำหนิติพระอีกแล้ว เฮ้อ ไม่เข้าใจเลยว่าพระสมัยนี้ท่านคิดยังไงกันถึงได้ทำให้คนเขาว่าอยู่เรื่อย

“ฉันก็เลยมาขอหลวงพ่ออยู่วัดนี้ พาเพื่อนชีมาด้วยอีกสามคน หลวงพ่อท่านให้พวกฉันอยู่บนศาลา สองปีต่อมาท่านถึงสร้าง

สำนักซีให้ ก็ค่อยเป็นสัตตเป็นส่วนน้อย ตอนนี้มีแม่ชื่ออยู่ราวๆสักสิบคน” แม่ซีซีแจง

“แล้วเป็นไง พระวัดนี้ดีหมดทุกรูปใหม่” นายจ้อยตั้งใจจับผิด พระวัดนี้ โดยเฉพาะองค์ที่ชื่อ บัวเฮียว

“ถ้าหลวงพ่อละก็ดีไม่มีที่ติ แต่รูปอื่นๆ ฉันไม่รับประกัน” แม่ซีแบ่งรับแบ่งสู้

“โยม อาตมาก็ไม่เคยทำเสียหายอะไรนะโยม” พระบัวเฮียวร้อนตัว

“ก็ดีแล้วนี่คะ จะได้อยู่ไปนานๆ ขึ้นทำเสียหายมีหวังถูกสั่งย้ายวัด” แม่ซีพูดตรงไปตรงมา พระใหม่เลยนิ่ง

ท่านพระครูลงมาเวลาสิบแปดนาฬิกาตรง ทุกคนที่นั่ง ณ ที่นั้นต่างพากันทำความเคารพ ยังมีท่านที่ท่านจะได้พูดจาทักทายผู้ใด อากันตุกะสามคน เป็นสตรีสอง บุรุษหนึ่งก็พากันคลานเข้ามา ทำคลานของคนอายุน้อยที่สุดนั้นดูตุ่มตะตุ่มตุ้ยเนื่องจากเจ้าตัวน้ำหนักมาก หล่อนกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วบอกบุรุษกับสตรีสูงอายุมาร่วมด้วยว่า

“เตี้ยจ๊ะ แม่จ๊ะ นี่ท่านพระครูไง กราบท่านเสียซี” บิดามารดาทำตามคำสั่งของบุตรสาว แล้วสตรีผู้นั้นจึงกล่าวขึ้นว่า

“หลวงพ่อจำหนูได้หรือเปล่าคะ” หล่อนแทนตัวเองว่า หนู ทั้งที่อายุอานามแก่กว่าท่านพระครูถึงสามปี

“จำได้ซี คุณนายดวงสุดา ท่านผู้ว่าไม่ได้มาด้วยหรือหรือ” ท่านถามถึงสามีของคุณนายซึ่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

“ไม่ได้มาคะ หนูมาจากท่าพระ ไปรับเดียวกับแม่มาเข้ากรรมฐาน เตี้ยชื่อเส็งคะ คนเขาเรียกกันว่าเจ้าแก่เส็ง ส่วนแม่ชื่อ กิมจ้อ” หล่อนแนะนำ

“ดีจริง อุตส่าห์พาพ่อแม่มาสร้างกุศล ลูกดี ๆ อย่างนี้หายากนะ ถ้าแก่ นะ” ท่านพูดกับเจ้าแก่เสียง ฝ่ายนั้นยิ้มพลงพักหน้ารับ

“แล้วคุณนายจะให้พ่อแม่อยู่ที่วันละ” ท่านถาม

“เจ็ดวันละ หรือเดียวกับแม่ว่าไง” หล่อนถามความเห็นจากบิดามารดา

“ตามใจลื้อ จาให้เตี้ยอยู่ที่วังก็แล้วแต่ลื้อ” เจ้าแก่เสียงตอบ เขาไม่เคยขัดใจบุตรสาว ไม่ว่าหล่อนจะให้ทำอะไร เขาทำได้ทั้งนั้น ก็มีลูกสาวอยู่คนเดียว อุตส่าห์ทะนุถนอมมาตั้งแต่หัวเท่ากำปั้น แล้วหล่อนก็ไม่เคยทำให้พ่อแม่ต้องผิดหวัง ความรู้ก็จบถึงมหาวิทยาลัยฐานะก็เป็นถึงคุณนายผู้ว่าราชการจังหวัด และที่สำคัญที่สุดก็คือหล่อนมีหลานชายหัวแก้วหัวแหวนให้เขาถึงสี่คน คนโตเรียนหมอใกล้จบแล้ว

“งั้นก็ลองรู้สึกเจ็ดวันก่อน ถ้าชอบค่อยอยู่ต่อ” ลูกสาวสรุป

“เมื่อไรคุณนายจะมาเข้าบ้างล่ะ” ท่านพระครูถาม คุณนายดวงสุตตามาที่วัดนี้บ่อย มาทำบุญบ้าง ฟังเทศน์บ้าง แต่ยังไม่เคยเข้ากรรมฐาน

“หนูยังไม่ว่างเลยคะ หลวงพ่อ เดียวก็ต้องเตรียมจัดงานหาเงินช่วยกาชาด เอาไว้ให้คุณเอี่ยมปลดเกษียณแล้วค่อยพากันมาเข้า” หล่อนหมายถึงสามีซึ่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

“อาตมาว่า มันจะไม่ยุ่งงั้นนะซี พอถึงเวลานั้นเข้าจริงๆ ก็จะมาบอกว่าต้องเลี้ยงหลาน มีหลายรายเชียวที่อาตมาชวนแล้วมาไม่ได้ เช่น อ้างว่าลูกยังไม่โต พอลูกโตก็มาไม่ได้เพราะต้องเลี้ยงหลาน พอหลานโตยังไม่ทันได้เลี้ยงเหลน ก็กลับบ้านเก่าเสียแล้ว เลยไม่ได้บุญได้กุศลติดตัวไป อาตมากลัวว่าคุณนายจะเป็นเหมือนเขา นะซี”

“ไม่เหมือนค่ะ ไม่เหมือนแน่ๆ หนูกับคุณเอี่ยมสัญญากันไว้แล้วค่ะว่าจะไม่ยอมเลี้ยงหลานเด็ดขาด ลูกใครใครก็เลี้ยงกันเอาเอง”

“อ้อ คุณนายเลี้ยงลูกเองว่าจั้นเถอะ” คราวนี้คุณนายยิ้มخينๆ กล่าวแก้ว่า

“ก็เดียวกับแม่เขาเห่อหลาน ไม่ยอมให้หนูเลี้ยงสักคน เขาคงสงสารหนู สงสารหลานที่ต้องระหกระเหินย้ายตามคุณเอี่ยมไปจังหวัดโน้นจังหวัดนี้ ก็เลยเหมาไปเลี้ยงให้ทั้งหมด”

“ฉันเลี้ยงลูกคนเดียวมันไม่ทันเปือ ก็เลยเลี้ยงหลานเสียเปือoleyค่ะ” คุณกิมจ้อพูดบ้าง เธอพูดไทยชัดกว่าผู้เป็นสามี เพราะเพื่อนฝูงของเธอเป็นคนไทยเสียเป็นส่วนใหญ่

“ประเดี๋ยวมีหลานของลูกมาให้เลี้ยงก็หายเบือมั้ง” ท่านพระครูหมายจะลองใจ

“ไม่หายค่ะหลวงพ่อ ฉันสัญญากับเตี้ยหนูดวงไว้แล้วว่า ออกจากวัดไปเราจะปฏิบัติกรรมฐานกันทุกวัน งานการก็เลิกทำ เราสบายแล้ว เก็บหอมรอมริบไว้มากพอสมควร ในวัยชราก็จะหาบุญหากุศลใส่ตัวไปเป็นเสบียงในชาติหน้า ที่ฉันได้ดิบได้ดีในชาตินี้ก็คงจะเพราะทำบุญมาดี ก็ต้องทำดีต่อไปอีกเป็นการเติมเสบียงเข้าไว้” คุณกิมจ้อจาระไน

“แหม แจ๋วจริงๆ ความคิดของอาม่านี้แจ๋ว” ท่านพระครูชมเปาะ ท่านมักเรียกสตรีที่อายุแก่กว่าท่านว่า อาม่า

“นานๆ อาตมาถึงจะเจอคนแบบนี้สักคน ที่เห็นๆ นะ ประเภทไม่ยอมมละไม่ยอมมวางแทบทั้งนั้น เมื่อก่อนมาหาอาตมาคนหนึ่ง หน้าตาเศร้าหมองมาเชียว ถูกเมียขังขอกเครื่องเพชรหนีตามหนุ่มไป ก็จะไม่ให้หนีงังแล้ว ตัวเองอายุเจ็ดสิบ เมียเพิ่งจะยี่สิบ

แปด อาตมาเคยเตือนแล้วเขาไม่เชื่อ มันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม
เอาละ ไหน ๆ ก็พูดมาแล้ว ก็จะไม่ให้ฟังเสียเลย ฟังไว้เป็นอุทาหรณ์
นะ” แล้วท่านก็ออกตัวว่า “นี่อาตมาไม่ได้เอาเขามานินทานะ เพราะ
ไม่ได้ออกชื่อออกเสียง ที่เล่าเพราะอยากให้เขาไปคิดเป็นการบ้าน
ว่ากรรมดี กรรมชั่วมันมีจริง ๆ” ท่านหยุดทบทวนเรื่องราวประเดี้ยว
หนึ่งแล้วจึงเริ่มต้นเล่า

“คนนี่เขาเป็นนายพล จะเป็นพลโทหรือพลเอก อาตมา
ก็จำไม่ได้เสียแล้ว เขาเคยมาหาอาตมาครั้งแรกเมื่ออายุ ๕๘ ก็สิบ
สองปีมาแล้ว มาถึงก็บอก หลวงพ่อ ผมจะแต่งงานอีกได้ไหม อาตมา
ก็ถามว่า ตอนนี้อยู่อายุเท่าไรละ

ห้าสิบแปด

แล้วเจ้าสาวล่ะ

สิบหก เขาสวย เป็นลูกสาวจำลูกน้องตัวเอง พ่อแม่เขา
ก็ยินดียกให้ นายพลเขาเล่าให้อาตมาฟังอย่างนี้ อาตมาก็ตั้งสติ
กำหนด เห็นหนอ ก็เห็นหมด เห็นอะไรรู้ใหม่” ท่านถามพระบัว
เหี่ยว

“เห็นกฎแห่งกรรมใช่ไหมครับ” พระบัวเหี่ยวตอบแบบย้อน
ถามอีกทีหนึ่ง

“ถูกแล้ว อาตมาก็ได้ทราบที่ท่านนายพลผู้นี้มีอกุศลกรรม
ติดมาแต่ชาติก่อน โดยเฉพาะเรื่องผิดศีลชอกาเม จำไว้ละ คนที่
ผิดศีลห้าจะต้องรับกรรมทุกคน คือถ้าผิดศีลมาจากชาติก่อน ชาติ
นี้ต้องมารับกรรม อาตมาวิงเวียนมาแล้ว ถูกต้องแน่นอนไม่มีผิดพลาด
เลย เป็นต้นว่าคนที่สีปาณาติบาตติดมาหกสิบเปอร์เซ็นต์จากชาติก่อน
มาชาตินี้ต้องอายุสั้น ถึงจะเกิดมาสวยมารวยยังไงก็จะอยู่ได้ไม่นาน
จะต้องตายตั้งแต่อายุยังไม่ถึงครึ่งคน พวกที่ถือหินนาทานติดมา

หกลิบเปอร์เซ็นต์ มีทรัพย์สินเงินทองจะต้องถูกเขาลักขโมย ถูกโกง ถูกปล้น เรียกว่าทรัพย์สินอยู่กับตัวไม่ได้ มันร้อนเพราะเคยไปลักไป ขโมยของคนอื่นเขามา พวกที่กาเมสุมิจจาริตตมาหกลิบเปอร์เซ็นต์ จะมีเมีย มีผัว ต้องเป็นของคนอื่นเขาหมด คือมีเมียเมียก็มีชู้ มีผัว ผัวก็มีเมียน้อย”

“มีเมียน้อยก็ดีนี่ครับหลวงพ่อก่อน ผมว่าดีกว่ามีเมียมาก” พระ บัวเฮี้ยวอดขัดคอไม่ได้ ท่านพระครูจึงแก้ว่า

“มีเมียน้อยในที่นี้แปลว่ามีเมียมาก”

“แล้วมีเมียมากในที่นี้จะแปลว่าอะไรล่ะครับ”

“อ้าว ก็แปลว่ามีเมียน้อยนะซี ทำฉลาดน้อยไปได้” คราวนี้ พระหนุ่มจึงสงบปากสงบคำลงได้ ท่านพระครูจึงเล่าต่อ

“ส่วนคนที่มีภรรยาติดมาหกลิบเปอร์เซ็นต์ มักถูกเขาหลอก แล้วพูดจาอะไรก็มักไม่มีคนเชื่อถือถ้อยคำ สำหรับข้อสุดท้าย อันนี้ สำคัญมาก เพราะกรรมมันตกทอดไปถึงลูก คือคนที่ผิดศีลข้อห้า ถ้าติดมาหกลิบเปอร์เซ็นต์รับรองได้ว่า มีลูกก็คนๆปัญญาอ่อนหมด ถ้าไม่ถึงกับปัญญาอ่อนก็ไม่ฉลาด เรียนไม่ถึงชั้นปริญญา นี่เอา มาวิจัยมาหมดแล้ว ที่นี้มาต่อเรื่องนายพล อาตมาก็เห็นว่า...”

“ขอประทานโทษเถอะคะหลวงพ่อก่อน หนูยังไม่เข้าใจเรื่องศีล ข้อสุดท้ายว่าทำไมกรรมจะต้องตกมาถึงลูก แปลว่าทำกรรมแทน กันได้ล่ะซีคะ” คุณนายดวงสุดาถามขึ้น

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกคุณนาย เราทำกรรมแทนกันไม่ได้ แต่ มันเป็นเรื่องของกรรมจัดสรร คือคนที่จะเกิดมาปัญญาอ่อนนั้น ก็เพราะ ตัวเขาทำกรรมมาเอง ไม่ใช่พ่อแม่ทำให้ แต่กรรมมันจัดสรร ให้ไป เกิดกับคนที่ผิดศีลข้อห้า มันก็เลยดูเหมือนว่าทำกรรมแทนกัน แต่ที่ จริงไม่ใช่ กรรมมันเพียงแต่ไปจัดสรรให้ไปประจวบกันเข้าเท่านั้น

พูดอย่างนี้คุณนายพอจะเข้าใจหรือยัง”

“พอจะเข้าใจค่ะ นิมนต์หลวงพ่อเล่าเรื่องนายพลต่อเถิดค่ะ”
คุณนายพูดพร้อมกับประนมมือขึ้น นิมนต์ ท่านพระครูจึงเล่าต่อ

“อาตมาก็เห็นว่านายพลท่านผิดศีลข้อสามติดมาจากชาติ
ก่อน ในชาตินี้มีเมียห้าคนก็หนีตามชู้หมด อาตมาจึงแกล้งลงใจ
โดยถามว่า แล้วภรรยาท่านว่ายังไงล่ะ เขาจะยอมให้แต่งงานกับเด็ก
คราวลูกคราวหลานหรือไง” ท่านก็โกหกอาตมา บอกว่าภรรยา
หย่ากันแล้ว และก็บอกด้วยว่ามีภรรยาคนเดียว กำลังจะแต่งงานกับ
คนที่สองที่อายุสิบหกนี้ อาตมาเลยพูดตรงๆว่าท่านอย่ามาโกหกเลย
ภรรยาท่านหนีตามชู้ไปใช่ไหม ท่านมีภรรยามาแล้ว ๕ คน ล้วนแต่
หนีตามชู้ไปหมด ต้องพูดความจริงอาตมาถึงจะคุยด้วย ถ้าโกหก
ก็เลิกพูดกัน

ในที่สุดท่านก็ยอมรับว่าใช่ แล้วก็ถามอาตมาว่ารู้เรื่องของ
ท่านได้อย่างไร ใครมาเล่าให้ฟัง อาตมาบอกไม่มีใครเล่าหรอก
อาตมารู้อย่างไร ท่านก็ศรัทธา ถามว่าอยากแต่งงานกับเด็กคนนี้ ขอให้
อาตมาช่วยดูให้ด้วยว่าจะอยู่กันยืดยาวไหม อาตมาก็บอกว่า อย่าแต่ง
เลย เพราะท่านมีกรรมช้อกาเมสุมิจจาจารติดมา ถ้าแต่งก็ต้องเป็น
เหมือนคนอื่น ๆ อีก ท่านก็บอกให้อาตมาช่วย อาตมาบอกไม่สามารถ
ฝืนกฎแห่งกรรมได้ และขอร้องให้ท่านเลิกล้มความตั้งใจ แต่ท่าน
ไม่เชื่อ กลับไปแต่งงานจนได้

แต่งงานได้สองปีก็เกษียณ ผู้หญิงเขาก็มีชู้ ท่านไม่โกรธ
เพราะรู้ว่ามันเป็นกฎแห่งกรรม ที่ผู้หญิงเขาทนอยู่ด้วยเพราะอยาก
ได้สมบัติ จะรอให้ผัวตายว่างั้นเถอะ อยู่มาสิบสองปีนายพลก็ยังไม่
ตาย เขาเลยขนเคื่องเพชรและของมีค่าอื่น ๆ หนีไปอยู่กับชู้เสีย
เลย นายพลก็เสียใจ นึกถึงอาตมาขึ้นมาได้ก็อุทิศสำหามาหา มาปรับ

ทุกข์ แต่อาตมาก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก ชวนให้มาเข้ากรรมฐานก็ไม่ยอม นี่แหละฟังเอาไว้แล้วเก็บไปคิดเป็นการบ้าน” ฟังเรื่องของนายพลแล้ว ผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นต่างพากันสลดใจ ขณะเดียวกันก็คิดว่าพวกตนโชคดีที่มีโอกาสมาเข้ากรรมฐาน

“แล้วนี่คุณนายจะกลับเลยหรือว่าจะค้างวัดซักคืนสองคืน”
ท่านพระครูถามคุณนายดวงสุดา

“กลับเลยค่ะ คนขับรถเขารถอยู่ เดี่ยวจะให้เขาขนเสื้อผ้าของเตี้ยกับแม่มาให้ หลวงพ่อจะให้พักที่ไหนคะ”

“โยมผู้หญิงให้พักกับแม่ชี ส่วนโยมผู้ชายให้พักกุฏิพระบัวเฮี้ยว คุณนายไม่ต้องห่วง อาตมาจะจัดการให้เรียบร้อย”

“เมื่อกี้หลวงพ่อบอกแม่ของคุณนายว่า ถ้าแก่กับอาม่า ไหงมาเปลี่ยนเป็นโยมผู้หญิงโยมผู้ชายเสียล่ะครับ” พระบัวเฮี้ยวคิดจะถามท่านพระครูอย่างนี้ หากก็เกรงว่าจะถูกท่านย้อนให้ต้องอับอายขายหน้า จึงเพียงแต่คิดเท่านั้น

คุณนายดวงสุดาหยิบซองสีขาวย่อออกมาจากกระเป๋าถือเพื่อถวายแด่ท่านพระครู “หนูขอถวายปัจจัยเป็นค่าอาหารเลี้ยงพระเณร และผู้มาเข้ากรรมฐานค่ะ” ท่านพระครูยื่นผ้ากราบออกไปรับ ประเคน คุณนายประเคนเสร็จจึงกราบสามครั้งพร้อมกล่าวลา

ก่อนลุกออกไป ได้หันไปพูดกับบิดามารดาว่า “หนูไปละนะ ขอให้เตี้ยกับแม่ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ อย่าเกเรละ แล้วก็อย่าลืมแผ่เมตตาอุทิศส่วนบุญไปให้หนูด้วย” พระบัวเฮี้ยวรู้สึกว่าคุณนายสอนพ่อแม่ราวกับสอนลูก เลยซ้กสงสัยว่าใครเป็นพ่อเป็นแม่ ใครเป็นลูกกันแน่ คุณนายลุกออกไปสักประเดี๋ยว คนขับรถก็นำกระเป๋าเสื้อผ้าสองใบมาส่งให้แก่แกเส็งกับภรรยา แล้วจึงกลับออกไป

ท่านพระครูให้สองสามีภรรยาขึ้นกรรมฐานพร้อมกับนาย

จ่อยและคู่มั้น โดยมีแม่ชีเจียนเป็นผู้กล่าวนำ ให้คนทั้งสี่กล่าวตาม ชั้นกรรมฐานแล้ว ท่านพระครูจึงแนะแนวทางแก่คนทั้งสี่ว่า “ก่อนที่จะเริ่มต้นปฏิบัติ จำเป็นต้องรู้ปริยัติสักเล็กน้อยพอเป็นค้ำ นั่นก็คือ ต้องเข้าใจความหมายของคำว่า จิต อารมณฺ์ และ สติ เสียก่อน เพราะสามคำนี้มีความสำคัญมาก ไหนพระบัวเหี่ยวช่วยอธิบายหน่อยซิว่า จิตคืออะไร”

“จิต คือธรรมชาติรู้อารมณ์ ครับ” พระบวชใหม่ตอบ

“แล้วอารมณ์คืออะไร แม่ชีเจียนช่วยอธิบายสู่กันฟังหน่อย เป็นไร” ท่านถามแม่ชีเป็นการทดสอบไปในตัว

“อารมณ์คือสิ่งที่จิตไปยึดเหนี่ยวค่ะ” แม่ชีตอบ

“ถูกแล้ว อารมณ์ในที่นี้จึงแตกต่างจากความหมายที่ใช้กันโดยทั่วไป เพราะหมายถึงอารมณ์ ๖ ซึ่งได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส โสภณัฐพะ และธรรมารมณฺ์ โยมสองคนพอจะเข้าใจที่เอาตมาพูดไหม”

“ม่ายเข้าจาย” เก้าแก่เสียงตอบพร้อมกับส่ายหน้า ส่วนคุณกิมจ้อเพียงแต่ยิ้ม

“ไม่เป็นไร ตอนนี้อย่างไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร ปฏิบัติมากๆ แล้วจะรู้ได้เอง” ท่านให้กำลังใจ รู้ว่าผู้มีอายุสองคนนี้ต้องทำได้และจะก้าวหน้ากว่าคนหนุ่มคนสาวที่นั่งทำตาปริบๆ อยู่ต่อหน้าท่านเสียอีก

“เอาละ เมื่อเข้าใจความหมายของจิตและอารมณ์แล้ว ทีนี้ก็มาทำความเข้าใจกับคำว่า สติ สติแปลว่า ความระลึก รู้ สติทำหน้าที่ผูกจิตไว้กับอารมณ์ ในพระสูตรให้ความหมายของสติว่า เป็นเครื่องผูกจิต”

“ทำไมถึงต้องผูกจิตไว้ล่ะจะหลงหน้า” นางสาวจุกถาม นายจ่อยก็คิดจะถามเช่นกัน พอดีคู่มั้นถามขึ้นก่อน

“การที่ต้องผูกจิตก็เพราะจิตมันไม่อยู่นิ่ง มันซัดสายไปหา อารมณ์โน้นอารมณ์นี้อยู่ตลอดเวลา การจะฝึกจิตให้ตั้งมั่นอยู่กับ อารมณ์เดียวจึงต้องเอาสติมาผูกมันไว้ เหมือนเวลาเราจะฝึกวัว เราก็ต้องใช้เชือกผูกวัวไว้กับหลักให้มันเสียก่อนจึงจะฝึกได้ สติจึงเปรียบ เหมือนเชือก จิตก็คือวัว ส่วนอารมณ์ก็คือหลัก สติทำหน้าที่ผูกจิต ไว้กับอารมณ์ ก็เหมือนเชือกทำหน้าที่ผูกวัวไว้กับหลัก ทีนี้พอจะ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจรับหลวงหน้า เข้าใจแจ่มแจ๋วเลย” คราวนี้คนเลี้ยง วัวรีบตอบ

“โยมสองคนละ พอจะเข้าใจที่อาตมาพูดบ้างไหม” ท่าน งามบิดามารดาของคุณนายดวงสุตา

“พอจะเข้าใจค่ะ” คุณกิมจ้อตอบขณะที่แก้แค้นเสียงพยักหน้า จากนั้นท่านเจ้าของกุฎิจึงขึ้นไปเขียนหนังสือต่ออั้งฉิ้น บนของกุฎิ แม่ชีเจียนพานางสาวจุกและคุณกิมจ้อกลับไปฝึกเดิน จงกรม ที่สำนักชีซึ่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาด้านหลังวัด

ท่านพระครูเคยเล่าให้แม่ชีฟังว่า เมื่อสิบกว่าปีก่อนนี้ ส่วน ที่เรียกว่าหลังวัดเคยเป็นหน้าวัดมาก่อน เพราะการไปมาต้องอาศัย เรือมาขึ้นฝั่งที่หน้าวัด ต่อเมื่อมีการตัดถนนสายเอเชียผ่านด้านหลัง วัด ผู้คนก็หันมาใช้ถนนแทนเรือ หลังวัดจึงกลายเป็นหน้าวัดไป โดยปริยาย

พระบัวเหี่ยวสอนเดินจงกรมให้นายจ้อยและแก้แค้นเสียงที่กุฎิ ท่านพระครูนั่นเอง เพราะกว้างขวางพอที่จะเดินได้ครั้งละหลาย ๆ คน ส่วนกุฎิที่ท่านอยู่นั้นมีเนื้อที่พอเดินได้เพียงคนเดียว คิณนี้ ต้องนอนกันถึงสามคน ก็คงจะอึดอัดอยู่สักหน่อย โชคยังดีที่เป็น หน้าหนาว ท่านพระครูสั่งให้สมชายนำหมอนและผ้าห่มไปเพิ่มแล้ว

สาริทธิวิธีเดินจงกรมให้เป็นอย่างแล้ว พระบัวเหี่ยวจึงให้
คนทั้งสองลงเดิน ถ้าแก่เส็งตั้งอกตั้งใจเต็มที่และเดินได้ถูกต้อง
ตามที่ครูสอน ส่วนนายจ้อยจับๆจืดๆ สอนก็ยาก จนครูออกจะหนัก
ใจ ก็พอจะมองออกว่าอุปนิสัยไม่มาทางนี้

“หลวงพ่อก่านสอนไว้ว่า การทำความดี ต้องฝืนใจ อาตมา
รู้ว่าคุณไม่ชอบ แต่ในเมื่อคุณตั้งใจที่จะทำความดีแล้ว คุณก็ต้อง
ฝืนความรู้สึกให้ได้” ท่านพูดเป็นการเป็นงาน เห็นท่านเอาจริง
นายจ้อยซ้กแล้ว อีกอย่างก็ซ้กจะรู้สึกอายคนแก่ที่กำลังตั้งหน้า
ตั้งตาเดินอย่างขะมักเขม้น “เอาละวะ ไหนๆก็ไหนๆแล้ว ลองตั้งใจ
ทำดูหน่อยเป็นไร คงไม่ถึงตายหรอกนะ” นายจ้อยให้กำลังใจตัว
เอง แล้วก็เลยตั้งอกตั้งใจเดินเป็นอย่างดี



๑๕

อจินไตย ๔

“หลวงพ่อกับฉัน ผมมีข้อข้องใจสงสัยหลายอย่าง อยากจะเรียนถาม แต่ก็เกรงว่าหลวงพ่จะไม่ตอบ เพราะมันไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ ครั้นจะเก็บเอาไว้มันก็ข้องใจอยู่นั้นแล้ว หลวงพ่อว่าผมควรจะทำอย่างไรดีครับ” เป็นคำถามค่อนข้างยาวที่ท่านพระครูได้รับจากพระบัวเหี่ยวในเช้าวันนี้

“เอาอย่างนี้ ไหนเธอตอบฉันมาก่อนซิว่า เธอจะถึงกับต้องแตกตายหรือเปล่า ถ้าหากว่าฉันไม่ตอบนะ” ท่านพระครูเปิดฉากกระแนะกระแหน พระบัวเหี่ยวใจขึ้นขึ้นมานิดหนึ่ง ลองท่านตอบอย่างนี้ แสดงว่ากำลังอารมณ์ดี พระหนุ่มจึงตอบไปว่า

“ก็ไม่แน่นอนครับหลวงพ่อ ถ้าขึ้นเก็บไว้นานๆ ก็อาจจะต้องตายในลักษณะนั้น หลวงพ่อคงไม่อยากเห็นไข้ไหมครับ มันคงอุจาดตาน่าดูเชียวละ ผมเองก็ไม่อยากตายตั้งแต่อายุน้อยๆ อีกอย่างหนึ่งหลวงพ่อก็คือเป็นคนมีเมตตากรุณา ใครๆ ก็รู้ นึกว่าสงสารลูกนก ลูกกา ช่วยตอบให้หายสงสัยหน่อยเถอะครับ แล้วผมจะไม่ลืมพระคุณหลวงพ่อเลย” พระบัวเหี่ยว ร่ายยาว จนท่านพระครูครั้นทีจะฟัง จึงออกปากอนุญาตว่า

“เอาเถอะๆ ไม่ต้องยกแม่น้ำทั้งห้า เธออยากจะให้ฉันตอบเรื่องอะไรก็ถามมา ถ้าตอบได้ก็จะตอบ ตอบไม่ได้ก็เป็นเรื่องที่ช่วย

ไม่ได้ ว่าไง จะถามอะไรก็ตาม”

“แหม! หลวงพ่อน่าจะรู้ว่าผมจะถามอะไร ทุกทีก็เห็นหลวงพ่อรู้ ทำไมวันนี้เกิดไม่รู้เสียล่ะครับ” พระบัวเหียวไม่วายกระเซ้า

“ฉันจะรู้ก็ต่อเมื่ออยากรู้ แต่ฉันไม่อยากจะรู้ ก็เลยไม่รู้ อย่างนี้พูดมาก ประเดี๋ยวฉันก็ไม่เปิดโอกาสให้ถามเสียหรอก” ท่านสมภารวัดป่ามะม่วงถือโอกาสเล่นตัว

“ครับ ครับ ถาม ถาม” คนถามล่อล้าลัก ด้วยเกรงว่าท่านจะเปลี่ยนใจไม่อนุญาต

“คือว่า นายจ่อยเขามาเล่าให้ผมฟังเรื่องความประพฤติของพระ เขาว่าพระที่วัดแถวบ้านเขาทำตัวไม่เหมาะสม เป็นต้นว่า เสพสุรายาเมาบ้าง เสพเมถุนบ้าง บงการฆ่าคนบ้าง อย่างนี้ มันก็ต้องอาบัติปาราชิกนะซีครับ พระแบบนี้มีอยู่จริงหรือครับหลวงพ่ ผมว่านายจ่อยคงไม่พูดปดนะครับ”

“ยิ่งกว่าที่เธอพูดมา ยังมีเลยบัวเหียวเอ๊ย”

“แล้วไม่ต้องอาบัติปาราชิกหรือครับ” ถามซ้ำ

“มันจะไปอาบ่งอาบัติอะไร ในเมื่อคนพวกนี้ไม่ใช่พระ แต่เป็นพวกมารศาสนา”

“พวกที่ทำให้ศาสนาเสื่อมใช่ใหมครับ”

“ศาสนานะไม่เสื่อมหรอก แต่คนเสื่อมจากศาสนา คือคนบางกลุ่มบางพวก เมื่อเห็นพระทำตัวไม่ดี ก็เลยไปโทษว่าศาสนาเสื่อมนี้คนต้องปัญญาจะคิดอย่างนี้ เพราะชาติโยนิโสมนสิการ”

“ชาติอะไรนะครับ” พระบัวเหียวรู้สึกไม่คุ้นหูกับศัพท์ใหม่ที่ท่านพระครูใช้

“ชาติโยนิโสมนสิการ คือไม่รู้จักคิด ไม่มองสิ่งทั้งหลายด้วยปัญญา เลยทำให้เกิดมิจฉาทิฎฐิ โยนิโสมนสิการมีความสำคัญมาก

เพราะเป็นปัจจัยให้เกิดสัมมาทิฐิ และเป็นต้นทางของความดีทั้งปวง คนที่มีโยนิโสมนสิการเขาจะแยกแยะได้ว่า ใครเป็นพระ ใครเป็นมารศาสนา เพราะฉะนั้นถึงเขาจะเห็นพระทำตัวไม่ดี เขาก็จะไม่เสื่อมจากศาสนา เพราะเขารู้ว่านั่นคือมาร ไม่ใช่พระ”

“หมายความว่าคนที่ขาดโยนิโสมนสิการ เป็นคนโง่โง่ไหมครับ”

“จะว่าโง่ก็ไม่เชิงหรอกนะ เพราะคนพวกนี้ส่วนใหญ่จะมีการศึกษาสูง เป็นครูบาอาจารย์ เป็นแพทย์ เป็นวิศวกร เรียกว่าเป็นคนมีปัญญา แต่เป็นปัญญาทางโลก เธอคอยดูไปก็แล้วกัน อีกสิบปี ยี่สิบปีข้างหน้า พวกมารศาสนาจะเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ แล้วคนฉลาดบางพวกก็จะไปฝากฝังกับพวกนี้ ประชาชนทั้งหลายก็จะเกิดความสับสนทางความคิด ไม่รู้แน่ว่า อันไหนผิดอันไหนถูก เพราะนอกจากจะประพฤติวิปริตผิดวินัยที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้แล้ว พวกมารศาสนาเหล่านี้ยังพยายามจ้วงจาบบิดเบือนพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกด้วย คนก็จะพากันเสื่อมจากศาสนา นับว่าเป็นเรื่องอันตรายมาก”

“แล้วเราจะแก้ไขอย่างไรครับ”

“อะไรนะ เธอพูดว่า เรา จันหรือ เราแก้ไขไม่ได้หรือบ้าง เอ๊ยเอ๊ย อย่าว่าแต่เราซึ่งเป็นเพียงหยดน้ำหนึ่งในมหาสมุทรเลย คนที่เขาใช้อำนาจวาสนา มีบารมีมากกว่าเราหลายร้อยหลายพันเท่า ก็ยังไม่สามารถแก้ไขได้ มันต้องปล่อยให้เป็นไปตามกรรม”
ท่านพระครูพูดปลงๆ

“หลวงพ่อดีครับ ผมซังกงๆ แล้วนะครับ”

“งงเรื่องอะไรอีกล่ะ รู้สึกจะงงบ่อยเหลือเกินนะ”

“ก็เรื่องกรรมนะครับ ประเดี๋ยวหลวงพ่อก็สอนว่า ไม่ควร

ปล่อยชีวิตให้เป็นไปตามกรรม ประเดี๋ยวก็บอกว่าปล่อยให้เป็นไปตามกรรม จะไม่ให้ผมงงงวยใจไหว” พระหนุ่มชี้แจง

“ก็ไม่เห็นจะต้องงงเลย ฉันเคยบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือว่า เรื่องของกรรมมันสลับซับซ้อน ยากที่คนธรรมดาจะรู้จะเข้าใจได้ มันเป็นอจินไตย”

“อะไรโตะนะครับ” พระบัวเหี่ยวมีอันต้องงงหนักขึ้น

“อจินไตย เธอไม่เคยได้ยินหรือ คุณจำได้ว่าเคยอธิบายให้เธอฟังมาครั้งหนึ่งแล้ว เอ! ก็เป็นคนช่างจำโง่งมเสียได้ละ” ท่านตำหนักลายๆ

“ครับ แต่ก่อนผมช่างจำ แต่เมื่อมาเจออะไรๆ ที่ทำให้งงอยู่เรื่อย ความจำมันก็เลยเสื่อม หลวงพ่อกรุณาขยายความอีกสักครั้งเถิดครับ” ท่านพระครูนิ่ง ตามองไปที่ตู้พระคัมภีร์ พูดยว่า

“ฟังอย่างเดียวมันจำยาก ต้องให้เห็นด้วย นั้นโง่งอยู่ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๑ นั้น ไปเปิดดูเสีย” พระใหม่จึงต้องลุกขึ้นเดินไปที่ตู้พระคัมภีร์ หาอยู่นานกว่าจะได้เล่มที่ต้องการ ได้คัมภีร์แล้วจึงกลับมาหนึ่งที่เดิม

“อยู่หน้าอะไรครับหลวงพ่” ถามเพราะใช้ไม่เป็น

“หน้าโง่งม” ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉย

“โง่หลวงพ่อกี้ ถามดีๆ ต้องต่างกันด้วย”

“ใครว่าตา คนดีๆ อย่างเธอใครเขาจะตา”

“แหม! หลวงพ่อนี้เข้าใจ ใช้ได้ ใช้ได้” พุดพลาญพยักหน้า หักๆ

“เข้าใจอะไร” คราวนี้ท่านพระครูเป็นฝ่ายงบบ้าง

“ก็เข้าใจตบหัวแล้วลูบหลังนะซีครับ มีอย่างที่ไหน ตาว่าผมโง่งอยู่หยกๆ ก็มาชมว่าผมดีอีกแล้ว อย่างนี้ไม่เรียกว่าตบหัวแล้ว

ดูบลหลัง จะให้เรียกว่าอะไร”

“โง่แต่ดี กับฉลาดแต่เลว เธอจะเลือกอย่างไรล่ะ”

“เอาดีด้วยฉลาดด้วยครับ” ตอบเสียงหนักแน่น

“อันนั้นมันไม่ได้อยู่ในเงื่อนไข ฉันให้เธอเลือกอย่างไรอย่าง
หนึ่งในสองอย่าง ว่านี้จะเอาอย่างไร”

“งั้นก็เอาโง่แต่ดีก็แล้วกันครับ ผมไม่อยากจะฉลาดแล้วตกนรก
แล้วหลวงพ่อละครับจะเลือกอย่างไร” พระหนุ่มเป็นฝ่ายถามบ้าง

“สำหรับฉันไม่ว่าจะเลือกอย่างไร มันก็เป็นไปไม่ได้ทั้ง
สองอย่างเพราะฉันอยู่นอกเงื่อนไขที่ว่านี้”

“แปลว่า หลวงพ่อหลุดพ้นแล้วใช่ไหมครับ พ้นจากนรก
สวรรค์ พ้นจากความดีความชั่ว” พระบัวเหี่ยวถือโอกาสสรุป

“ไหนเธอจะดูเรื่องอจินไตยไม่ใช่หรือ ดูที่สารบัญเรื่อง
อจินตีสูตรก่อนว่าอยู่ที่เท่าไร แล้วช่วยอ่านให้ฉันฟังด้วย”
ท่านพระครูพูดตัดบทด้วยไม่ต้องการ **อวดอุตริมนุสสรธรรม** เพราะ
การกระทำเช่นนั้น จะต้องอาบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง คือถ้าอวดอุตริ
มนุสสรธรรมที่มีในตน ก็จะต้องอาบัติปาจิตตีย์ ถ้าอวดอุตริมนุส
สรธรรมที่ไม่มีในตน ก็จะต้องอาบัติปาราชิก ท่านจึงหลีกเลี่ยงการ
พูดถึงเรื่องเช่นนี้ ด้วยมันเสียทั้งชั้นทั้งล่อง พระบัวเหี่ยวไม่ต่อล้อ
ต่อเถียง หากตั้งหน้าตั้งตาหา อจินตีสูตร จากสารบัญ พบแล้วจึง
เปิดไปที่หน้านั้น อ่านให้ท่านพระครูฟังว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อจินไตย ๔ ประการนี้ อันบุคคลไม่ควร
ควรคิด เมื่อบุคคลคิด พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้า เตือดร้อน
อจินไตย ๔ ประการเป็นใจ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พุทธวิสัยของ
พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๑ ฅานวิสัยของผู้ได้ฅาน ๑ วิบากแห่งกรรม
๑ ความคิดเรื่องโลก ๑... อจินไตย ๔ ประการนี้แล ไม่ควรคิด เมื่อ

บุคคลคิด พึ่งเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้าเดือตร้อน...

“ไฉ่ ยังสงสัยเรื่องกรรมอยู่อีกหรือเปล่า” ท่านพระครูถาม
เมื่อพระบัวเหี่ยวอ่านจบ

“ไม่สงสัยแล้วครับ ไม่อยากคิดด้วย ผมกลัวเป็นบ้า กลัว
เดือตร้อนครับ” พระบัวเหี่ยวตอบจริงจัง

“ดีแล้ว คิดอย่างนั้นได้ก็ดีจะได้สบายใจ แต่เธอเชื่อเถอะ
ใครทำกรรมไว้อย่างไร ก็ต้องได้รับผลอย่างนั้น เราไม่ต้องไป
วิเคราะห์ วิจัยแต่ประการใด พวกมารศาสนาเหล่านี้ในที่สุตก็ตอง
รับกรรมที่ตนกระทำ กรรมมันมีผล มีวิบาก ไม่ว่าจะป็นกรรมดี
หรือกรรมชั่วก็ตาม”

“หลวงพ่อดครับ ผมสงสัยอีกนิตหนึ่ง ทำไมในคัมภีร์เขาถึง
กล่าวว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระพุทธเจ้าไม่ได้มีพระองค์เดียว
หรือครับ” คนช่างสงสัยถามอีก

“มีหลายพระองค์ ในกัปปหนึ่ง ๆ ก็จะมีพระพุทธเจ้ามาอุบัติ
อย่างกัปปที่เราอยู่นี้เรียกว่า ภัทรกัปป มีพระพุทธเจ้ามาอุบัติ ๕
พระองค์ พระพุทธเจ้าของเราเป็นพระองค์ที่ ๔” ท่านพระครูอธิบาย

“แล้วอีก ๔ พระองค์มีพระนามว่าอะไรบ้างครับ”

“อันนี้ฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจ คือมันเป็นเรื่องเหลือวิสัยที่ฉันจะรู้
ได้ แต่เท่าที่ฉันรู้ พระนามของพระพุทธเจ้าทั้ง ๕ พระองค์ในภัทร
กัปปก็มี พระกุกสันธะ พระโกนาคมน์ พระกัสสป พระโคตม ส่วน
องค์สุดท้ายคือพระเมตเตยยะ”

“ที่เรียกว่าพระศรีอาริย์ใช่ไหมครับ”

“นั่นแหละ ในคัมภีร์ของพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน เขา
เชื่อว่าพระพุทธศาสนา คือ ศาสนาของพระสมณโคตม นั้นจะมีอายุ
ห้าพันปี ต่อจากนั้นก็จะเป็นศาสนาของพระเมตเตยยะ นี้เราก็ผ่าน

เข้ามาถึง ๒๕๑๖ ปีแล้ว เหลืออีกสองพันสี่ร้อยกว่าปีก็จะสิ้นอายุ
กล่าวกันว่า ยิ่งใกล้จะถึงห้าพันปี คนก็จะยิ่งเสื่อมจากศาสนาลงไป
เรื่อยๆ และพวกมารศาสนาก็จะทวีจำนวนมากขึ้น”

“หลวงพ่อดีครับ แล้วระยะเวลา ๑ กัปป์ นานแค่ไหนครับ”

“เขาว่าเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมาก ท่านอุปมาว่าเปรียบ
เหมือนมีภูเขาศิลาแห่งทึบ กว้างยาวสูงด้านละ ๑ โยชน์ ทุกๆ ๑๐๐
ปี มีคนนำผ้าเนื้อละเอียดอย่างดีมาลูบครั้งหนึ่ง จนกว่าภูเขาชิ้น
จะสึกหรือสิ้นไป แต่กัปป์หนึ่งก็ยิ่งยาวนานกว่านั้นอีก”

“ข้างยาวนานจนดูเหมือนว่าไม่มีวันสิ้นสุดเลยนะครับ ถ้า
อย่างนั้นการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ชั้กัปป์ชั้กัลป์ก็เบื่อกันแน่ซีครับ”

“นั่นซี ฉันถึงได้พยายามที่จะตัดออกจากวัฏสงสารให้ได้
ถึงเธอเองก็เหมือนกัน”

“วัฏสงสารนี้มันเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไร และจะไปสิ้นสุดลงเมื่อ
ไรครับ”

“ไม่มีใครรู้ว่ามันเริ่มตั้งแต่เมื่อไร และมันก็ไม่มีความที่จะสิ้น
สุดลงได้ ตราบใดที่สัตว์โลกยังทำกรรมกันอยู่”

“แต่ถ้าสัตว์โลกหยุดทำกรรมเมื่อนั้นมันก็จะสิ้นสุดลง เป็น
อย่างนั้นหรือเปล่าครับ”

“มันก็น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ในทางปฏิบัติ มันเป็นไปได้ไม่
ได้ที่สัตว์โลกจะหยุดทำกรรม อิมพอสซิเบิ้ล” คราวนี้ท่านพระครู
ใช้ภาษาอังกฤษ

“ฮันแน่ หลวงพ่อพูดภาษาปะกิดก็เป็นด้วย” พระลูกวัด
ล้อเลียน แล้วจึงถามต่อไปว่า

“พระจ้ำงฆ่าคนนี่ตกรอกไหมครับ แล้วทำไมท่านถึงต้อง
ทำอย่างนั้น”

“เธอว่าตกหรือเปล่าเล่า อย่าลืม พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า เราทำกรรมใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น”

“ก็ท่านไม่ได้ลงมือฆ่าเอง ก็ไม่น่าจะบาปนี่ครับ”

“ทำไมจะไม่บาป ถึงจะไม่ได้ลงมือเอง แต่วจีกรรม และ มโนกรรมก็เป็นของท่าน แม้กายกรรมจะเป็นของคนอื่นก็ตาม กรณีที่วานี้ ถ้าเขาสอบสวนได้ความว่าทำผิดจริง ก็ต้องถูกให้สึก เพราะเป็นอาบัติปาราชิก มันก็น่าสลดใจนะ อุตส่าห์เข้ามาสู่ร่มกาสาว - พัสตร์ แต่กลับเอาตัวไปลงนรกจนได้ กรณีรองเจ้าคณะจังหวัดจ่างฆ่า เจ้าคณะจังหวัดก็เหมือนกัน ขนาดเป็นครูบาอาจารย์ของตัว ก็ยังทำได้ลงคอ”

“ทำไมถึงต้องฆ่าเล่าครับ”

“ก็หวังตำแหน่งนะซี อาจารย์ไม่ตายสักที ลูกศิษย์อยากจะเป็นเจ้าคณะจังหวัด ก็เลยจ่างฆ่าเสียเลย ฉันทิ้งไปงานพระราชทานเพลิงศพท่าน เพราะคุ้นเคยกันมาก่อน เธอไม่เคยได้ยินเรื่องนี้หรือ ดั่งทั่วประเทศเขียวละ น่าสลดใจเหลือเกิน”

“แล้วรองเจ้าคณะจังหวัดถูกจับหรือเปล่าครับ”

“ก็เพราะถูกจับนะซี เรื่องถึงแดงขึ้นมา ไม่น่าทำเลย เพราะลากสักการะเป็นเหตุแท้ๆ เป็นพระเป็นเจ้ามาหลงติดอยู่กับลากสักการะก็เจ๊งทุกราย” คราวนี้ท่านใช้ภาษาจีน

“แหมหลวงพ่อก่งจ้งนะครับ พุดได้ตั้งหลายภาษา จีนก็ได้ปะกิดก็ได้” พระบัวเฮี้ยวออกปากชม

“ก็ฉันทำกรรมมาดี” ท่านพระครูถือโอกาสคุยทับ

“กรรมที่ทำให้ก่งเป็นอย่างไรครับ ผมอยากก่งบ้าง”

“อยากรู้ก็ไปอ่าน จูฬกัมมวิภังคสูตรเอาเอง ที่สุภมาณพบุตร

โตเทยยพราหมณ์ ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า ทำไมคนเราถึงเกิดมาไม่เหมือนกัน บางคนโง่ บางคนฉลาด บางคนรวย บางคนจน พระพุทธองค์ทรงอธิบายไว้ละเอียดมาก มีโอกาสก็ไปอ่านเสีย อยู่ในคัมภีร์พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔ นั้น อ่านแล้วจะได้เลือกทำแต่กรรมดี ฉันทเองยังเสียตาย ตอนเด็กๆ เกรอะหมด สร้างเวรสร้างกรรมเอาไว้มาก นี่ก็ทยอยใช้ไปเรื่อยๆ จะพยายามชดใช้เสียให้หมดๆ ไปในชาตินี้”

“แปลว่าหลวงพ่อก็จะไม่เกิดอีกแล้วใช่ไหมครับ”

“ด้วยใจจริงแล้ว ฉันไม่ปรารถนาจะเกิดอีกเลยแม้แต่ชาติเดียว แต่มันก็ต้องแล้วแต่เหตุปัจจัย ถ้ายังใช้กรรมไม่หมด ก็ต้องเกิดอีก ไม่ว่าจะปรารถนาหรือไม่ปรารถนาก็ตาม”

“แล้วตอนนี้หลวงพ่อก็ใช้จวนหมดหรือยังครับ” พระบัวเหี่ยวพยายาม ตะล่อม

“หมดหรือไม่หมด มันก็ไม่ใช่เรื่องของเธอ อย่างมาถามเข้าซีอยู่เลย ฉันไม่หลงกลเธอง่ายๆหรอก” คนเป็นศิษย์ทำหน้าบึ้งยาก เมื่อคนเป็นอาจารย์รู้เท่าทัน แต่แล้วก็ถามขึ้นอีกว่า

“หลวงพ่อดีครับ ผมยังสงสัยเรื่องที่หลวงพ่อกำลังเล่ามา”

“เรื่องอะไรอีกละ” คนถูกถามซัดจะ รำคาญ

“ก็เรื่องที่รองเจ้าคณะจังหวัดจันทบุรี เจ้าคณะจังหวัดเพราะหวังจะครองตำแหน่งแทนนะครับ ผมว่าไม่น่าจะบาปมากมายอะไร เพราะท่านไม่ได้ลงมือฆ่าเอง” พระใหม่ไม่วายสงกา

“ช่างสงสัยจริงนะ เออละ ฉันจะอธิบายให้ฟัง การฆ่านั้นจะบาปมากน้อยแค่ไหน ก็ต้องดูว่ามีครบองค์ ๕ หรือเปล่า ถ้าครบก็บาปมาก ถ้าไม่ครบก็บาปน้อยลดหลั่นกันลงไป องค์ ๕ นั้น ได้แก่ สัตว์มีชีวิต ๑ รู้ว่าสัตว์มีชีวิต ๑ มีจิตคิดจะฆ่า ๑ ใช้ความ

พยายามในการฆ่า ๑ สัตว์ตายเพราะความพยายามนั้น ๑ ฉันจะเล่าเป็นตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง แล้วเธอวิเคราะห์เอาเองก็แล้วกันว่าครบองค์ ๕ หรือเปล่า เรื่องนี้เขาเล่าสืบกันมา เขาว่าเป็นเรื่องจริงด้วย”

“แล้วหลวงพ่อกว่าหรือเปล่าครับ”

“ว่าอะไร”

“ก็ว่าเป็นเรื่องจริงนะซีครับ ผมไม่เคยได้ยินว่า หลวงพ่อว่า สักครั้ง มีแต่ เขาว่า เขาว่า อยากให้หลวงพ่อบ้าง” พระฉนวน ยวน

“พูดอย่างนี้แปลว่าไม่ฟังใช่ไหม ก็ดี ฉันจะได้ไม่เล่า” คนเป็นอาจารย์ถือโอกาสเล่นตัว

“ฟังครับฟัง นิมนต์เล่าเถอะครับ” พูดพร้อมกับประนมมือขึ้น นิมนต์ ท่านพระครูจึงเริ่มเล่า

“กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว...”

“นานแคไหนครับ” ผู้ฟังไม่วายล้อเลียน

“จะนานแคไหนมันก็นานแล้วกัน”

“หลวงพ่อนี้ความจำดีจังนะครับ เรื่องนานมาแล้วยังอุตส่าห์จำได้” คราวนี้ท่านพระครูหมดความอดทนอย่างแท้จริง จึงยื่นคำขาดว่า “นี่บัวเหี่ยว ถ้าเธอเหี่ยวอีก รับรองว่าฉันไม่เล่าแน่”

“ครับๆ ผมไม่ขัดคอแล้ว ผมบัวเหี่ยวครับ ไม่ใช่บัวเหี่ยว นิมนต์เล่าเถิดครับ” ท่านพระครูจึงเริ่มต้นใหม่ว่า

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหลวงตาองค์หนึ่ง อาศัยอยู่ในวัดวัดหนึ่ง เข้าตรู่วันหนึ่ง ท่านก็เห็นเต่าใหญ่ตัวหนึ่ง กำลังเดินตัวมเตี้ยมอยู่บนทางที่จะไปถาน หลวงตากำลังจะไปถานเพื่อปลดทุกข์ ครั้นเห็นเต่า ทุกข์นั้นก็พลันหาย เพราะความอยากฉันแกง

เต่า ก็เลยหันหลังเดินกลับไปทีฤฎิ คราวคัมภีร์โบราณมานั่งเทศน์
ทำเสียงอ่อนเสียงหวานว่า เมื่อกี้เข้าไปถานเห็นเต่าคลาน ตัวมัน
ออกใหญ่ๆ เมื่อกี้เข้าไปถานเห็นเต่าคลาน ตัวมันออกใหญ่ๆ เทศน์
ซ้ำๆอยู่อย่างนี้ เพราะต้องการจะให้ลูกศิษย์ได้ยิน ข้างฝ่ายลูกศิษย์
ก็นึกว่าหลวงตาเทศน์ ก็ไม่ได้ใส่ใจ หลวงตาโมโห เลยตะโกนดังๆ
ว่า เมื่อกี้เข้าไปถาน เห็นเต่าคลาน ตัวมันออกใหญ่ๆ ไว้ย คราวนี้
มีไว้ยติตมาด้วย หลวงตาท่านไว้ยนะ ไม่ใช่พระครูเจริญไว้ย เดี่ยว
จะมาหาว่าฉันพูดไม่สุภาพ” ท่านพระครูพูดออกตัวไว้อีกก่อน พระ
บัวเฮียวเสยถือโอกาสสนองว่า

“ผมยังไม่ได้ว่าหลวงพ่อสักหน่อย ไม่เห็นจะต้องร้อนตัวไป
เลย นิมนต์เล่าต่อเถิดครับ กำลังสนุก”

“พอหลวงตาไว้ย ลูกศิษย์ก็เลยเข้าใจ รู้ว่า อ้อ นี่หลวงตา
คงอยากจะฉันแกงเต่า จึงเดินไปทางที่จะไปยังส้วมพระ ก็เห็นเต่า
ตัวหนึ่งคลานตัวมเตี้ยมอยู่เลยจับเอามา วิธีแกงเต่าสมัยนั้นจะต้อง
ต้มให้มันตายเสียก่อน ลูกศิษย์ก็จัดแรงก่อไฟ เอาหม้อข้าวใส่น้ำ
ยกขึ้นตั้งไฟ พอน้ำเดือดก็จับเต่าใส่ลงไป บังเอิญเต่าตัวมันใหญ่
กว่าหม้อข้าว มันก็เลยร่วงลงมา ลูกศิษย์ก็จับใส่ลงไปใหม่ มัน
ก็ร่วงลงมาอีกเป็นสองครั้งสามครั้ง ข้างฝ่ายหลวงตาชำเลื่องดูอยู่
เห็นท่าจะไม่ไ้ฉันแกงเต่าเป็นแน่แท้ ก็เลยหยิบคัมภีร์โบราณขึ้น
มาอีก เดี่ยวก่อน เธอรู้จักหม้อต้มกรักไหมล่ะ” ท่านถามคนฟัง

“ไม่รู้จักครับ”

“หม้อต้มกรัก เป็นภาชนะรูปทรงกระบอก มีขนาดใหญ่
กว่าหม้อข้าว เขาเอาไว้สำหรับย้อมจีวร เพราะสมัยนั้นยังไม่มีจีวร
ขายเหมือนอย่างสมัยนี้” คนเล่าอธิบาย

“ครับ แล้วอย่างไรต่อไปครับ”

“หลวงตาก็กางคัมภีร์ออก แล้วเทศน์ด้วยเสียงอันดังว่า เมื่อก็เข้าไปถานเห็นเต่าคลานตัวมันออกใหญ่ๆ หม้อข้าวมันเล็กนัก หม้อต้มกรักนั้นเป็นไร ลูกศิษย์ก็จัดแจงไปหยิบหม้อต้มกรักมา เอาน้ำในหม้อข้าวเทใส่ ยกขึ้นตั้งไฟ แล้วจับเต่าใส่ลงไป ในที่สุดหลวงตาก็ได้ฉันทองเต่าสมใจ ก็เป็นอันจบเรื่อง เอาละ ทีนี้เธอวิเคราะห์มาซิว่า ในองค์ ๕ ที่กล่าวมาข้างต้น หลวงตาถูกองค์ไหนบ้าง”

“ครบองค์ ๕ เลยครับ” คราวนี้พระบัวเหี่ยวตอบโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด

“อ้าว ก็ท่านไม่ได้ลงมือเอง แล้วจะครบได้ยังไง” ท่านพระครูลงใจ

“ครบซิคครับ เพราะเต่าเป็นสัตว์มีชีวิต หลวงตาท่านก็รู้ว่า มันมีชีวิต แต่ก็ยังจะอยากกินมัน ก็แสดงว่ามีจิตคิดจะฆ่า ใช้ความพยายามในการฆ่า ก็ตรงที่เทศน์ว่า หม้อข้าวมันเล็กนัก หม้อต้มกรักนั้นเป็นไร แล้วเต่าก็ตายเพราะความพยายามนั้น อย่างนี้ไม่เรียกว่าครบองค์ ๕ หรือครับ”

“แหม! เธอนี้ฉลาดเสียจริงๆ” พระบัวเหี่ยวหน้าบานเมื่อถูกชม แต่ก็หุบลงทันที เมื่อท่านพระครูพูดต่ออีกว่า

“แต่นานๆจะฉลาดสักครั้ง อย่างเรื่องเมื่อกี้ น่าจะฉลาด ก็ไม่ฉลาด”

“เรื่องอะไรหรือครับ”

“ก็เรื่องรองเจ้าคณะจังหวัดนั้นไง เธอคิดว่าไม่บาปหรือ ถึงท่านจะไม่ได้ลงมือเอง แต่มันก็ครบองค์ ๕ หรือเธอว่าไม่ครบ” พระหนุ่มครุ่นคิดอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็ยิ้มแหยๆ พุดเสียงอ่อยๆ ว่า

“จริงครับ ผมไม่น่าโง่เลย”

“นั่นซิ หน้าเธอดูฉลาดออก” ท่านพระครูเริ่ม รุก แต่พระ
บัวเสียวอยากจะรู้เรื่องอื่นๆ อีก จึงไม่ยอมตอกлонด้วย

“หลวงพ่อกับ อื่นๆ อีกเรื่องหนึ่งที่ผมสงสัยก็คือ...” ศิษย์พูด
ยังไม่ทันจบ อาจารย์ก็รีบโบกมือห้าม

“ซักก่อน ซักก่อน วันนี้เราคุยกันมาพอสมควรแล้ว ฉันรู้
ว่าเธอจะถามเรื่องอะไร เอาไว้ต่อวันหลังก็แล้วกัน วันนี้หมดเวลา
เธอกลับไปปฏิบัติที่กุฏิของเธอได้แล้ว ตั้งอกตั้งใจเข้า จะได้ใช้หนี้
ให้หมดๆ ไปเสีย” ประโยคหลังท่านทิ้งท้ายเอาไว้ให้คนฟังไปคิดเอง



๑๖

นายอู๋

พระบัวเหี่ยวใช้ความพยายามอยู่หลายวัน ก็ยังไม่สบโอกาสที่จะเรียนถามข้อสงสัยจากท่านพระครู เพราะท่านไม่ค่อยมีเวลาว่างพอที่จะมานั่งให้ลูกศิษย์ซักถามได้เหมือนแต่ก่อน ยิ่งกิตติศัพท์ความดีงามของท่านเป็นที่เลื่องลือไป คนก็พากันมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหามากขึ้น มีผู้นิมนต์ท่านไปบรรยายธรรมตามสถาบันต่างๆ อยู่เนืองๆ จนแทบไม่เว้นแต่ละวัน

นับตั้งแต่ครูสถุณีชี้ธรรมาถวายเป็นต้นมา ท่านก็ไปไหนมาไหนสะดวกขึ้น โดยมีนายสมชายเป็นพลขับ นายสมชายเล่าว่า แต่ก่อนที่ยังไม่มีรถไว้ใช้ เวลาจะไปไหนท่านจะว่าจ้างนายอู๋ให้ขับรถไปให้ แต่นายอู๋ก็ทำให้ท่านต้องเสียงานอยู่บ่อยๆ เป็นต้นว่าคืนไหนฝนร้าย รุ่งเช้าก็จะมาบอกว่าไม่สามารถขับรถไปส่งท่านได้ เพราะกลัวจะเกิดอุบัติเหตุ ไม่ว่าท่านพระครูจะอ้อนวอนอย่างไร นายอู๋ก็ไม่ยอมไปทำเดี๋ยวนั้น ครั้นจะไปว่าจ้างคนอื่นก็ไม่ทันการ เพราะกว่าจะไปจะมาก็เลยเวลาที่เขานิมนต์ไว้แล้ว

แต่ถึงนายอู๋จะกลัวอย่างไรก็ไม่อาจหนีกฎแห่งกรรมไปได้ เพราะในที่สุดนายอู๋ก็ประสบอุบัติเหตุรถคว่ำเสียชีวิต เนื่องจากไม่รักษาสัจจะ

เรื่องมีอยู่ว่า สมัยหนุ่มๆ นายอู๋มีอาชีพลองเรือค้าขายไป

ตามลำน้ำเจ้าพระยา ซื่อสินค้าจากกรุงเทพฯ มาขายต่างจังหวัด และนำสินค้าจากต่างจังหวัดไปขายกรุงเทพฯ กิจการก็รุ่งเรืองดีอยู่ มีเรือของตัวเองหนึ่งลำและทำเป็นเรือโดยสารด้วย

คืนหนึ่ง ขณะล่องเรือกลับจากกรุงเทพฯ คนขับเกิดหลับใน เพราะเป็นเวลาดึกมากแล้ว เรือจึงพุ่งไปชนแก่งกลางแม่น้ำพลิกคว่ำลง คนขับกับผู้โดยสารประมาณห้าหรือหกคนพากันจมน้ำตายหมด

นายอู่กำลังจะจมน้ำ ก็เกิดห่วงแม่กับเมีย ตอนนั้นเมียกำลังตั้งท้องลูกคนแรก เขาจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้ตนรอดชีวิตแล้วจะบวชอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรหนึ่งพรรษา

ปรากฏว่านายอู่รอดจากการจมน้ำตายอย่างปาฏิหาริย์ และกลับมาถึงบ้านได้ ไม่นานภรรยาก็คลอดลูกออกมาเป็นหญิง เขาก็หาเลี้ยงลูกเมีย เลี้ยงแม่ ยังไม่ยอมบวช ก็อยู่ต่อมาจนมีลูกอีกหลายคน ภายหลังได้ขายเรือมาซื้อรถเที่ยวรับจ้างส่งคนส่งของอยู่แถววัด

มาระยะหลัง ๆ นายอู่ฝันร้ายอยู่บ่อย ๆ คือฝันเห็นยมบาลมาต่อว่าต่อขานที่นายอู่เสียดจจะ หากยังตั้งใจไม่ยอมบวชจะต้องรอกว่าคอหักตาย เขาจึงมาเล่าให้ท่านพระครูฟัง ท่านก็ขอร้องให้บวช นายอู่ก็ไม่ยอมบวช ทั้งยังขอร้องไม่ให้ท่านเล่าเรื่องความฝันให้แม่และเมียของเขาฟัง คืนไหนฝัน รุ่งเช้านายอู่ก็จะไม่ยอมบวช

เวลาผ่านไปอีกหลายปี กระทั่งลูกสาวคนโตอายุ ๒๑ และกำลังจะแต่งงาน นายอู่ก็ฝันร้ายถี่ขึ้น ท่านพระครูก็ขอร้องให้เขาบวช เพราะท่านรู้ว่าถ้าไม่บวช เขาจะต้องตาย นายอู่ก็ตั้งใจไม่ยอมบวช อ้างว่าถ้าเขาบวชแล้วใครจะหาเลี้ยงแม่เลี้ยงเมีย

ความจริงเขาจะบวชก็บวชได้ เพราะลูก ๆ ก็โตเป็นหนุ่มเป็น

สาวกันหมดแล้ว นอกจากไม่ยอมบวชแล้ว เขายังขอร้องท่านพระครูให้ปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ

อยู่ต่อมาไม่นาน นายอุกักรถคว่าคอกหักตายจริงดังที่ฝัน ท่านพระครูรู้สึกเสียดสีจิตใจต่างๆ ที่รู้ว่ามีเป็นกรรมที่เขาสร้างเอง ทำเอง เรื่องพอจะแก้ไขได้ เขาก็ไม่ยอมแก้ไข จึงต้องจบชีวิตลง อย่างน่าอเนจอนาถเช่นนั้น

“หลวงพี่ครับ หลวงพ่อให้มานิมนต์” นายสมชายมาบอก พระบัวเหี่ยวในบ่ายวันหนึ่ง หลังจากที่ท่านปฏิบัติกรรมฐานเสร็จ “นิมนต์ให้ไปที่กุฏิหลวงพ่อหรือ” พระหนุ่มเชื้อสายญวนถามอย่างยินดี เพราะจะได้ถือโอกาสเรียนถามข้อข้องใจสงสัยที่ติดค้างมาหลายวัน

“เปล่าหรือครับ ท่านให้มานิมนต์จะพาไปเจริญพระพุทธมนต์เย็นที่บ้านฝั่งโน้น ลูกสาวเขาแต่งงานครับ เขานิมนต์พระวัดเรา ๓ รูป วัดอื่นอีก ๖ รูป หลวงพ่อให้ผมมานิมนต์หลวงพี่กับพระมหาบุญ บอกให้เอาย่ามกับตาลปัตรไปด้วย” นายสมชายบอกกล่าว

“ไปเดี๋ยวนี้เลยหรือ” ท่านถาม ตีใจนักที่จะได้ ออกงาน

“สักพักก็ได้ครับ หลวงพ่อจะออกห้าโมง นี่เพิ่งจะบ่ายสาม หลวงพี่ไปรอที่กุฏิท่านก่อนห้าโมงก็แล้วกัน ผมไปนะครับ”

“แล้วพระมหาบุญท่านทราบหรือยัง”

“ทราบแล้วครับ ผมไปเรียนท่านก่อนจะมาหาหลวงพี่” เสร็จธุระ นายสมชายจึงเดินกลับไปยังกุฏิท่านพระครู

พระบัวเหี่ยวจัดแจงสรองน้ำ ชัดสีฉวีวรรณอย่างพิถีพิถันกว่าทุกวัน สรองน้ำเสร็จก็จัดการนุ่งห่มอย่างเรียบร้อย รู้สึกตื่นเต้นที่จะได้ ออกงาน เป็นครั้งแรกของการเป็นบรรพชิต ท่านถือตาลปัตร

และยามเดินไปที่กุฏิท่านพระครู นั่งรออยู่ประมาณยี่สิบนาที พระมหาบุญก็มาถึง ผู้บวชที่หลังทำความเคารพภิกษุผู้เคยทำหน้าที่เป็นที่เลี้ยงด้วยการกราบสามครั้ง

“มานานแล้วหรือบัวเฮียว” พระมหาบุญทักขึ้นก่อน

“สักครูใหญ่ๆ เห็นจะได้ หลวงพี่มาก็ดีแล้ว ผมอยากจะเรียนถามอะไรสักหน่อย”

“ถามมากทุกก็ได้ ถ้าผมตอบได้ก็จะตอบ รับรองว่าไม่ปิดบังอำพรางเลยแม้แต่น้อย เป็นไง ปฏิบัติไปถึงไหนแล้ว ชาวว่าเป็นคนโปรดของหลวงพี่ใช่ไหม” คนจะถามกลับเป็นฝ่ายถูกถามเสียก่อน

“ก็ไม่เชิงหรอกครับ ท่านเมตตาผมมากกว่า เห็นเป็นคนเชื่อๆ ซ้ำๆ ท่านคงจะสงสาร ก็เลยเอาใจใส่มากหน่อย ถ้าฉลาดหลักแหลมเหมือนหลวงพี่ ท่านก็คงปล่อยให้บินเดี่ยวได้แล้ว” พระบัวเฮียวตอบอย่างเอาใจ หลวงพี่

“แต่คุณก็ก้าวหน้าเร็วดีนี่ ตอนผมบวชใหม่ๆ ท่านก็ประทับพระองค์อยู่หลายเดือนกว่าจะปล่อยให้บินเดี่ยวอย่างที่คุณเห็น หลวงพี่ท่านเป็นครูบาอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมมาก ผมเคารพนับถือท่านจริงๆ”

แม้พระมหาบุญจะหลุดจากความรู้สึกที่ลึกซึ้ง หากพระบัวเฮียวก็เข้าใจเพราะความรู้สึกของท่านที่มีต่อท่านพระครูก็ไม่แตกต่างกัน

“หลวงพี่ครับ ผมไม่เคยออกงาน รู้สึกตื่นเต้นจนกลายเป็นความกังวล กลัวว่าจะวางตัวไม่ถูก หลวงพี่พอจะกรุณาแนะนำผมหน่อยจะได้ไหมครับ”

“ได้ซี ทำอะไรจะไม่ได้เล่า ไม่ต้องไปกังวลหรอก ให้ทำตามที่

หลวงพ่อบอกก็แล้วกัน เป็นต้นว่าเวลานี้เขาจะเรียงตามอายุ พรรษา สงสัยว่าคุณคงจะต้องนั่งท้ายแถว เพราะบวชทีหลังเพื่อน อย่างประหม่าก็แล้วกัน บทสวดเจริญพระพุทธรูปมนต์เย็นคุณก็ท่องได้หมดแล้วไม่ใช่หรือ”

“ครับ ได้หมดแล้ว แต่ไม่ทราบว่าจะเวลาสวดจริงๆจะจำผิด จำถูกบ้างหรือเปล่า”

“จำถูกนะไม่เป็นไรหรอก แต่จำผิดคงไม่ดีนัก ประเดี๋ยวจะทำให้ชายน้าพระวัดเราเอาอย่างนี้ถ้าตอนไหนไม่แน่ใจก็ให้ออกเสียงเบาๆ ไม่มีใครเขารู้หรอก เพราะตอนสวดเราจะเอาตาลปัตรบังหน้าไว้” ผู้แก่พรรษากว่าแนะนำ

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะประหม่ามากน้อยแค่ไหน คงจะเขินมากเลยถ้า...”

“ถ้าอะไร” พระมหาบุญซึก เพราะฝ่ายนั้นไม่ยอมพูดต่อ

“ถ้า...มีสาวๆ มานั่งฟังนะครับ” พระมหาบุญจึงแถลงว่า

“ต้องมีแน่ๆ อย่างน้อยก็เจ้าสาวคนหนึ่งละ แล้วยังจะเพื่อน เจ้าสาวอีกคนหรือสองคน และถ้าเขารู้ว่าจะมีพระหนุ่มๆ ไป พวกสาวๆ คงพากันแห่มาเชียวแหละ สงสัยว่าคราวนี้คุณจะต้องเสียละมั่ง” พระมหาบุญเข้า

“สึกนะไม่กลัวหรอกครับ กลัวจะประหม่า อย่างหลังนี้จะแก้ อย่างไรครับ”

“คุณก็กำหนดชิว รู้สึกอย่างไร ก็กำหนดไปอย่างนั้น ปฏิบัติแล้วก็ต้องเอามาใช้ประโยชน์ให้ได้ เอาเถอะตั้งสติเอาไว้แล้วจะตีเอง จำไว้แล้วกันว่าถ้าคุณขึ้นแสดงอะไรเป็นๆ ออกมา คราวหน้าคราวหลังหลวงพ่อก็จะไม่พาคุณไปไหนต่อไหนด้วยอีก”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะพยายามเต็มที่เลยละครับ จะได้ออกไป

เปิดหูเปิดตาบ่อยๆ”

“แต่การไปไหนมาไหนบ่อยมันก็ไม่ดีสำหรับการปฏิบัตินะ บัวเสียว เพราะจิตมันจะท่องเที่ยวไปรับอารมณ์อื่น ไม่จดจ่อแน่แน่อยู่กับอารมณ์กรรมฐาน แต่ก็นั่นแหละถ้าเรากำหนดได้ทันมันก็ไม่เสียหายอะไร นึกเสียว่าเป็นการหาแบบฝึกหัดมาให้จิตทำก็แล้วกัน” พระมหาบุญแนะนำในฐานะที่เคย อาบน้ำร้อนมาก่อน

ท่านพระครูลงมาจากกุฏิขึ้นบนเมื่อเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ พระสองรูปที่นั่งรออยู่ท่าความเคารพด้วยการไหว้ แล้วลุกขึ้นเดินตามท่านไปยังรถที่นายสมชายรออยู่

ท่านพระครูขึ้นไปนั่งตอนหน้าคู่กับคนขับ ส่วนพระมหาบุญกับพระบัวเสียวนั่งถัดไปทางด้านหลัง นายสมชายปิดประตูเรียบร้อยแล้วจึงออกรถ วิ่งตรงไปออกสายเอเชีย แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าสู่ตัวจังหวัด ซึ่งอยู่ด้านทิศเหนือของวัด ประมาณยี่สิบนาทีก็ถึงทางแยกเข้าตัวจังหวัด

จากนั้นต้องวิ่งย้อนลงมาทางใต้อีกประมาณสองกิโลเมตร จึงถึงท่าเรือที่จะข้ามไปยังบ้านงานที่อยู่ทางฝั่งโน้น

“สมชายเผ้ารถรออยู่ฝั่งนี้ ไม่ต้องข้ามไปด้วย” ท่านพระครูสั่งศิษย์วัด แล้วท่านจึงเดินนำลงไปรอเรือจ้างซึ่งมีเพียงลำเดียว ครู่หนึ่งหญิงแจวเรือจ้าง ก็แจวเรือเปล่ากลับมาหลังจากส่งผู้โดยสารขึ้นฝั่งตรงข้ามแล้ว

“นิมนต์หลวงพ่ोजะ จะไปบ้านงานหรือจ๊ะ” หญิงแจวเรือเชื่อเชิญ พร้อมกับตั้งคำถาม ในสังคมชนบท บ้านไหนมีงานก็เป็นอันรู้ถึงกันหมดทั้งตำบล

“ไปที่เดียวสามไม่วไม่วจะหนู หรือว่าต้องทีละคน” ท่านพระครูถามคนแจวซึ่งเป็นหญิงสาวอายุไม่เกินยี่สิบ เก่งว่าจะเกินเรียว

แรงของหล่อน เพราะน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาปริ่มขอบตลิ่ง เนื่อง
จากยังไม่สิ้นเดือนสิบสอง ระยะทางข้ามฟากจึงดูกว้างไกลกว่าปกติ
พระบัวเหี่ยวมีอันต้องกำหนด เขินหนอ เมื่อสบตากับหล่อน

“ไหวจะ นิมนต์ทั้งสามองค์เลยจ๊ะ” หญิงสาวตอบ

“นั่นพายอีกอันไม่ใช่หรือ” พระมหานูญชี้ไปที่ไม้พายซึ่ง
วางอยู่หัวเรือ

“เอาอย่างนี้ เตี้ยวอาตมาจะช่วยพาย จะได้เบาแรงโยม
หน่อย” พูดแล้วท่านก็ลงไปนั่งที่หัวเรือ จับไม้พายมาถือด้วยท่า
ทางทะมัดทะแมง

เมื่อภิกษุอีกสองรูปขึ้นมานั่งในเรือเรียบร้อยแล้ว หญิงสาว
จึงออกเรือ โดยมีพระมหานูญช่วยแจวอยู่ทางด้านหัว ส่วนหล่อนอยู่
ท้าย ท่านพระครูกับพระบัวเหี่ยวอยู่กลาง

“สองทุ่มเล็กหรือยังจ๊ะหนู อาตมาต้องกลับประมาณสองทุ่ม”
ท่านพระครูถาม ขึ้นจากเรือแล้วต้องเดินไปอีกหลายนาทีกว่าจะถึง
บ้านงาน

“มีจ๊ะ หนูจะแจวจนถึงหกโมง ต่อจากนั้นพ่อเด็กเขาจะมา
เปลี่ยนและไปเลิกเอาสองทุ่มครึ่ง” หญิงสาวตอบ

“อ้อ มีลูกมีผ้าแล้ว แบบนี้ค่อยหายเขินหน่อย” พระบัว
เหี่ยวพูดในใจ รู้สึกโล่งอกเมื่อทราบว่าหล่อนมีเจ้าของแล้ว

เมื่อถึงฝั่งท่านพระครูจึงถามว่า “เท่าไรหนู”

“นิมนต์เถิดจ๊ะ ฉันทวาย นึกว่าให้ฉันมีโอกาสดำทำบุญก็แล้ว
กัน”

“อย่าเลยหนู กินแรงคนอื่นมันบาป เท่าที่หนูมีจิตศรัทธา
ก็ได้บุญแล้ว อาตมาขออนุโมทนา เท่าไรจ๊ะ” ท่านถามอีก

“คนละสองสลึงจ๊ะ หลวงพ่อให้ฉันมาบาทเดียวก็พอ” หญิง

สาวลดีให้ห้าสิบสตางค์

ท่านพระครูวางเงินไว้ให้สองบาท แล้วกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อกฝากชื่อขนมไปให้ลูกหนูอีกหนึ่งบาท ขอบใจนะจ๊ะ หนู”

หญิงสาวยกมือไหว้พลาบกล่าวขอบคุณ แล้วจึงรีบพายเรือเปล่ากลับไปรับผู้โดยสารที่กำลังยืนรออยู่ทางฝั่งโน้น

ร้าน **ลมโชย** เป็นร้านอาหารที่ขึ้นชื่อของตำบล ตั้งอยู่ริมแม่น้ำติดกับท่าข้ามเรือ ขณะนั้นกำลังขายดิบขายดี มีลูกค้านั่งเต็มทุกโต๊ะ โต๊ะที่ติดกับทางเดินมีแต่ผู้ชายล้วน กำลังตั้งวงเสพสุรากันอย่างครื้นเครง มีจานกับแก้ม แก้ว และขวดเหล้าวางอยู่เต็ม

เมื่อเดินผ่านโต๊ะนั้น ท่านพระครูกำหนด เห็นหนอ แล้วจึงกระซิบกับพระบัวเหี่ยวว่า “เธอคอยดูนะบัวเหี่ยว เตี่ยวคนโต๊ะนี้จะตีกันถึงเลือดตกยางออก รอให้เมาได้ที่เสียก่อน ขากลับเราทันได้เห็นแน่”

“หลวงพ่อรู้ได้อย่างไรละครับ” พระบัวเหี่ยว ตามตามความเคยชินเสียมากกว่า เพราะรู้คำตอบที่อยู่แล้ว

“รู้ก็แล้วกัน ไม่เชื่อเธอคอยดูว่าจะเป็นอย่างที่ฉันพูดหรือเปล่า” แล้วภิกษุสามรูปก็เดินผ่านร้านนั้นเพื่อไปยังบ้านงาน

หลังจากการเจริญพระพุทธรมณต์เย็นเสร็จสิ้นลง เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงกล่าวลาเจ้าภาพ แล้วพาภิกษุอีกสองรูปกลับวัด ส่วนพระอีก ๖ รูป มาจากวัดทางฝั่งนี้ จึงไม่ต้องไปข้ามเรือ ขณะเดินกลับ พระมหาบุญถามพระบัวเหี่ยวว่า “เิงคุณ หายตื่นตื่นหรือยัง”

“จวนแล้วครับ เหลืออีกนิดเดี๋ยวก็จะหาย ต้องขอขอบคุณหลวงพี่มาก ๆ เลย ผมพยายามนึกถึงคำแนะนำของหลวงพี่เกือบตลอดเวลา เพื่อนเจ้าสาวเขาสวยจนผมประหม่า”

ฟังแล้วท่านพระครูอดรนทนไม่ได้ จึงขัดขึ้นว่า

“รู้สึกว่าจะจะขึ้นชมแต่คนสวยๆ เท่านั้นนะบัวเฮียว ไม่รู้หรือว่า สตรีคือศัตรูพรหมจรรย์” พระบัวเฮียวตอบล้อเลียนว่า “รู้ซึ่ครับหลวงพ่อ อาตมารู้หมดแต่ก็อดบ่ได้”

“ทำพุดตีไปเถอะ แล้วอย่ามาหาว่าฉันไม่เตือนก็แล้วกัน” ท่านพระครูนี้กหมั่นไส้

“ดูท่าทางคุณคงอยากสึกไซ้ไหมคุณบัวเฮียว” พระมหาบุญถาม

“อยากครับ ผมอยากสึกออกไปแต่งงาน เห็นเขาแต่งงานแล้วผมก็อยากแต่งงาน” พระบัวเฮียวสารภาพ

“แล้วคุณคิดว่าจะได้แต่งหรือเปล่า”

“คิดว่าน่าจะได้ หลวงพี่ไม่เห็นหรือ พระวัดป่ามะม่วงตั้งหลายรูปที่เขาหล่อหยอกว่าผมก็ยังสึกออกไปแต่งงาน แล้วทำไมผมจะทำอย่างนั้นบ้างไม่ได้”

“มันไม่ได้อยู่ที่ดีกรีของความหล่อหยอก แต่มันอยู่ที่กรรม ถ้าเราไม่เคยทำกรรมกับใครไว้ก็ไม่ต้องมาชดใช้ คนที่เขาแต่งงานกันก็เพื่อจะมาร่วมกันใช้กรรม สำหรับเธอเขาเรียกว่าไม่มีคู่กรรม เชื่อซิ ชาตินี้เธอไม่มีโอกาสได้แต่งงานหยอก” ท่านพระครูชี้แจงคำพุดของท่านจึงไปทำให้ใจของพระบัวเฮียวเหี่ยวแห้งหดหู่โดยที่ท่านมิได้เจตนา

เมื่อเดินมาถึงท่าน้ำก็ต้องรอเรือ ซึ่งเพิ่งจะบรรทุกผู้โดยสารสองคนออกจากฝั่งไป คงต้องยืนรออีกหลายนาทีกว่าเขาจะพายกลับมารับ

พระจันทร์ค่อนข้างดวงลอยเด่นอยู่กลางฟ้า พวกผู้ชายที่นั่งกินเหล้าอยู่โต๊ะติดทางเดินยังไม่มีใครลุกไปไหน เสียงที่คุยซักจะดังมาก

ขึ้น เพราะต่างก็กำลัง ได้ที่ แล้วใครคนหนึ่งก็สบถขึ้นว่า

“...หมาตัวไหนตดวะ สงสัยแม่มันคงใส่เน่า เหมือนฉิบหายเลย” พูดด้วยความโกรธผสมกับความเมา

“พูดยั้งมันก็ไม่สวยชีวะ เรื่องซีเรื่องตดมันอดกันไม่ได้โว้ย หรือว่าแม่มึงไม่เคยตด” ชายที่นั่งติดกันพูดโครธๆ เพราะเขาเป็นจำเลย

ท่านพระครูจึงกระซิบกับพระบัวเหี่ยวว่า “คอยคุณะ เตี่ยวได้ตีกัน”

“หลวงพ่อกับไปห้ามไว้เสียก่อนไม่ดีหรือครับ” พระบัวเหี่ยวออกความเห็นเพราะเกรงจะถูกลูกหลง ท่านพระครูตอบว่า

“พูดกับคนเมาก็ไปรู้เรื่องอะไร ดีไม่ดีจะเจ็บตัวอีกด้วย ก็คนไม่มีสติสัมปชัญญะ ไม่ว่าหน้าอินทร์หน้าพรหมพ่อชดได้ทั้งนั้น”

เสียงทะเลาะรุนแรงขึ้น มีการด่าอย่างหยาบคาย ในที่สุดก็แบ่งออกเป็นสองฝ่ายแล้วก็ถึงขั้นตะลุมบอนกัน

“หลวงพ่อกับ ทำไงดี ทำไงดี” พระบัวเหี่ยวกระซิบเสียงสั่น ขาก็สั่นตามไปด้วย

“เฉยไว้ ไม่ต้องกลัว มากับฉันรับรองว่าปลอดภัย” พระบัวเหี่ยวซ่าเลื่องไปที่โต๊ะนั้น เห็นคนหนึ่งคว้าขวดเหล้าพาดลงบนศีรษะของอีกคน ผู้ถูกพาดล้มฟุบคาโต๊ะเลือดแดงฉาน

“หลวงพ่อกับ ผมจะเป็นลมอยู่แล้ว” พระบัวเหี่ยวรู้สึกใจสั่น ขาสั่นพับๆ เคยเห็นแต่เลือดวัวควาย ไม่เคยเห็นเลือดคน

“กำหนดซีบัวเหี่ยว” พระมหาบุญนะ

“กำหนดไม่ไหวครับ มันกลัวจนตั้งสติไม่ได้”

“นั่นก็แปลว่าวันนี้คุณสอบตก ต้องกลับไปฝึกอีกหลายๆ โน่น ใจเรื่อมาโน่นแล้ว”

เมื่อเรือเข้ามาจอดเรียงร้อย สมภารหนึ่งองค์กับลูกวัดสององค์จึงพากันลงเรือ คราวนี้พระมหาบุญไม่ต้องช่วยแจว เพราะผีพายเป็นชายหนุ่มรูปร่างกำยำล่ำสัน นั่งกันเรียงร้อยแล้วท่านพระครูจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เห็นไหมบัวเหี่ยว เห็นโทษของการขาดสติหรือยัง นี่ถ้าคนพวกนั้นพากันมาเข้ากรรมฐาน ก็จะไม่มึนเรื่องต้องตีกันหัวร้างข้างแตกอย่างนั้น”

“นั่นสิครับ ถ้าเจ้าหมอนั้นกำหนด ได้กลิ่นหนอ เสียก็คงไม่มีเรื่อง นี่จะมีคนตายไหมครับหลวงพ่” ตามอย่างเป็นห่วง

“ไม่หรอก เดี่ยวตำรวจเขาก็มาจัดการ” ท่านพระครูตอบ

“ผมว่าสาเหตุของเรื่องมันไม่ได้อยู่ที่การผายลมหรอกครับ หลวงพ่ มันอยู่ที่เหล่าต่างหาก คนพวกนั้นพอเหล่าเข้าปากก็เห็นข้างตัวเท่าหมู” พระมหาบุญว่า

“ไม่ว่าคนพวกนั้น หรือคนพวกไหนหรอก พอเมาขึ้นมา ก็ต้องเป็นแบบนี้ทั้งนั้น ไม่งั้นพระพุทธองค์ท่านจะสอนหรือ... สຸຣາເມຣຍມຸຊຸປມາທຸລານາ - สຸຣາເມຣຍเป็นที่ยั้งแห่งความประมาท คีลข้อนีสำคัญที่สุด เพราะถ้าละเมิดข้อนี้ข้อเดียว ก็สามารถละเมิดข้ออื่นๆ ได้ทั้งหมด ฉะนั้นถึงอยากให้ทุกคนเจริญสติปัฏฐาน ๔ จะได้ไม่ขาดสติ”

“แต่บางคนเขาก็ชอบที่จะอยู่อย่างไม่มีสตินะครับหลวงพ่ เพราะถึงเขาจะรู้ว่าสຸຣາทำให้ขาดสติเขาก็ยังดื่มทั้งๆ รู้”

“คนพวกนี้น่าสงสารนะท่านมหา”

“สงสารทำไมครับหลวงพ่ ผมว่าเราไม่ควรสงสารคนชั่ว” พระบัวเหี่ยวขัดขึ้น

“เธอไม่รู้อะไร คนชื่อนั้นแหละน่าสงสาร เพราะเขาไม่รู้ว่

นรกกำลังรอเขาอยู่ ก็เลยประมาทมัวเมาในชีวิต คนทุกวันนี้มักจะตั้ง
อยู่ในความประมาทกันเสียเป็นส่วนใหญ่ นำเสียดายที่เกิดมาเป็น
มนุษย์ แต่ไม่ได้ใช้ความเป็นมนุษย์ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง”
ขึ้นจากเรือ ภิภษุทั้งสามรูปจึงเดินขึ้นรถที่นายสมชายจอด
รออยู่

“เป็นไง รอนานไหม” ท่านพระครูถาม

“ก็กลับไปตื้นหนึ่งแหละครับ แต่ไม่ไหว ยุงชุมชะมัด อากาศ
หนาวๆ อย่างนี้ไม่น่ามียุง” ศิษย์วัดพูดเป็นเชิงบ่น

ขณะที่นั่งมาในรถ พระมหาบุญเปิดฉากการสนทนาขึ้นว่า

“ความไม่ประมาทนี้สำคัญนะครับหลวงพ่อ ขนาดพระ
พุทธองค์จะปรินิพพานอยู่แล้ว ยังทรงเตือนภิกษุทั้งหลายให้ตั้งอยู่
ในความไม่ประมาท”

“ถูกแล้ว สมัยที่ยังทรงพระชนม์อยู่ ก็ตรัสสอนเรื่องความ
ไม่ประมาทบ่อยครั้ง ทรงอุปมาอุปไมยว่า

...รอยเท้าของสัตว์บกทั้งหลายชนิดใดๆก็ตาม ย่อมลงใน
รอยเท้าช้างได้ทั้งหมด รอยเท้าช้างเรียกว่าเป็นยอดของรอยเท้า
เหล่านั้นโดยความใหญ่ ฉันทใด กุศลธรรมทั้งหลาย ย่อมมีความไม่
ประมาทเป็นมูล ประชุมลงในความไม่ประมาทได้ทั้งหมด ความ
ไม่ประมาทเรียกได้ว่าเป็นยอดของธรรมเหล่านั้น ฉันทนั้น...”

“แหม หลวงพ่อยังกับเป็นตุ้พระไตรปิฎกเคลื่อนที่แฉะ” พระ
บัวเฮียวออกปากชม แต่แล้วกลับตั้งข้อสงสัยว่า “แล้วเราจะแน่ใจ
ได้อย่างไรว่าเป็นพระพุทธรูทจริง ๆ เพราะพระพุทธรูทเจ้าก็ปรินิพพาน
ไปตั้งสองพันกว่าปีแล้ว”

“เป็นชาวพุทธรูทถ้าไม่เชื่อคัมภีร์พระไตรปิฎก ก็เอวังเท่านั้น
เอง จริงๆ นะบัวเฮียว ฉันทไม่ค่อยเข้าใจเธอสักเท่าไร เรื่องที่นำ

สงสัยเธอก็ไม่สงสัย แต่เรื่องที่ไม่น่าสงสัยเธอกลับสงสัย รู้สึกว่าเธอชอบ ทวนกระแส อยู่เรื่อยเชียวนะ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พระธรรมคำสอนเป็นสิ่งที่ทำลายให้พิสูจน์ ถ้าไม่เชื่อก็ต้องพิสูจน์ด้วยตัวเอง แล้วเธอจะรู้ว่าพระธรรมคำสอนเป็นสัจธรรมโดยแท้” ท่านพระครูถือโอกาส เทศน์นอกธรรมาสน์

“ผมเชื่อครับ เชื่อโดยไม่ต้องพิสูจน์ เพราะรู้ว่าหลวงพ่อดี พิสูจน์มาหมดแล้วนี่ครับ” คนถูกเทศน์ตอบเสียงอ่อย

นายสมชายขับรถออกจากตัวจังหวัด แล้วเลี้ยวเข้าถนนสายเอเชีย ประมาณสามสิบนาทีก็มาจอดที่หน้ากุฏิท่านพระครู พระบัวเหี่ยวถือโอกาสถามเจ้าของกุฏิว่า

“พຽ່ງนี้เข้าหลวงพ่อดีมีธุระไปไหนหรือเปล่าครับ”

“อ้อ ลืมบอกไป พຽ່ງนี้เป็นวันแต่ง เราต้องไปถึงบ้านงานเจ็ดโมง เจริญพระพุทธรพนต์ ฉันทเข้าแล้วก็กลับวัด ประมาณสิบโมงจะมีโยมมาหาจะมาสร้างหอประชุมให้ ต้องใช้เงินเป็นล้านเชียวนะท่านมหา” ประโยคหลังท่านพูดกับพระมหาบุญ

“เขามีหนังสือมาบอกหลวงพ่อดีหรือครับ” พระมหาบุญถาม

“เปล่าหรอก”

“แล้วทำไมหลวงพ่อดีทราบเล่าครับ” พระบัวเหี่ยวถามทั้งที่ไม่น่าจะถาม

“ก็ เห็นหนอ เขาบอกเมื่อตอนเข้ามิดนี่เอง” ท่านพระครูตอบ ท่านรู้ว่าพระบัวเหี่ยวมีข้อสงสัยอยากจะไต่ถาม จึงพูดตัดบทว่า “เอาเถอะ พຽ່ງนี้ฉันจะให้เธอกับท่านมหาอยู่ฟังด้วย หลังจากนั้นเธอมีอะไรจะถามก็ถามได้”

พระบัวเหี่ยวดีใจอย่างบอกไม่ถูก ขณะที่พระมหาบุญรู้สึกเฉยๆ เพราะท่านสามารถปรับความยินดียินร้ายให้สมดุลกันได้แล้ว

๑๗

หอประชุมเจริญชัย

กลับจากบ้านงาน ท่านพระครูขึ้นไปเขียนหนังสือคู่มือการ
สอบอารมณ์กรรมฐานอยู่ที่ชั้นบนของกุฏิ ครูใหญ่ๆ นายสมชาย
ก็ขึ้นไปรายงานว่า อาคันตุกะสี่คนมารอพบอยู่ที่กุฏิชั้นล่าง

“ไปตามพระมหาบุญกับพระบัวเหี่ยวมาฟังด้วย” ท่านสั่ง
แล้วเขียนหนังสือต่อไปอีกพักหนึ่ง รอให้พระบัวเหี่ยวกับพระมหา
บุญมาถึงเสียก่อนจึงค่อยลง

สิบนาทีก่อนให้นั่ง นายสมชายก็เดินตามภิกษุสองรูปเข้ามา
เห็นเจ้าของกุฏิยังไม่ลงมาจากชั้นบนจึงขึ้นไปตามอีกครั้ง

เมื่อท่านพระครูลงมาและนั่งบนอาสนะประจำของท่านแล้ว
ภิกษุ ๒ รูปกับฆราวาส ๔ คนต่างทำความเคารพด้วยการกราบ
เบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง

“เจริญพร โยมมาจากไหนกันบ้างล่ะนี่” ท่านถามคนที่นั่ง
หน้าสุด

“ผมมาจากเชียงใหม่ครับ”

“โยมล่ะ” คนที่นั่งถัดไปตอบว่า

“ผมมาจากภูเก็ตครับ” ถามอีกสองคนก็ได้ความว่ามาจาก
กาญจนบุรีคนหนึ่ง จากระยองคนหนึ่ง

“แหม ๔ คนมาจาก ๔ ทิศเลย แล้วไปยังใงมายังใงถึงได้

นัดมาเจอกันที่วัดนี้”

“ไม่ได้นัดครับ พวกเราเจอกันโดยบังเอิญตรงทางเลี้ยวเข้าวัด เป็นเรื่องแปลกครับหลวงพ่อกิ่งจะมาจากคนละทิศแต่ก็บังเอิญมาเจอกันตรงทางเข้าวัด พอคนขับรถผมเลี้ยวจากสายเอเชียมาก็เจอรถเป็นซี่อีกสามคันเลี้ยวตามมา เป็นเบ็นซ์รุ่นเดียวกันเสียด้วยแล้วแต่ละคนก็มีคนขับขับมาให้ นี่ถ้าเกิดสี่เตียวกันทั้งสี่คัน ผมคงต้องเอาไปลงหนังสือพิมพ์แน่” คนที่มาจากเชียงใหม่รายงาน

“อาตมาว่ามีเรื่องแปลกกว่านั้นอีก เชื่อใหม่ว่าโยม ๔ คนเกิดวัน เดือน ปี ตรงกัน ไม่เชื่อลองถามกันดูก็ได้”

“จริงหรือครับหลวงพ่อกิ่ง ผมต้องพิสูจน์ล่ะ” คนมาจากเชียงใหม่พูดแล้วจึงหันหน้ามาถามคนที่มาจากภูเก็ตว่า “คุณเกิดเมื่อไร ส่วนผม ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๑”

“ทำไม่วันเดียวกับผมเลย” อีก ๓ คนร้องขึ้นพร้อมกัน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาพบผู้เป็น สหชาติ ถึง ๔ คนในคราวเดียวกัน คนทั้งสี่ไม่รู้ว่าจะเหตุใดจึงมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้เกิดขึ้น พระมหาบุญกับพระบัวเหียวก็ไม่รู้แต่ท่านพระครูรู้ว่ามันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม บุรุษที่มาจากทิศทั้งสี่ เหนือ ใต้ ตะวันตก ตะวันออก สี่คนนี้จะมาสร้างกรรมร่วมกันที่วัดป่ามะม่วง กรรมที่ร่วมกันสร้างนั้นเป็นกรรมดี!

“นี่ก็ได้เวลารับประทานอาหารแล้ว เชิญทานข้าวกันก่อนเดี๋ยวค่อยมาคุยต่อ” ท่านพระครูเชื้อเชิญพลาทังหันไปสั่งนายสมชายให้นำอาคันตุกะทั้ง ๔ ไปที่โรงครัว พระมหาบุญกับพระบัวเหียวก็ลุกออกไปเพื่อฉันภัตตาหารเพล ท่านพระครูขึ้นไปเขียนหนังสือต่อยังชั้นบนของกุฏิ รอให้พระ ๒ รูปกับคฤหัสถ์ ๔ คนกลับมาอีกครั้งท่านจึงจะลง

ที่โรงครัว มีอาหารที่ถูกจัดเตรียมไว้เพียงโต๊ะเดียว เนื่องจากเป็นช่วงออกพรรษา อุบาสกอุบาสิกาที่มาเข้ากรรมฐานมีน้อยกว่าปกติ แม่ครัวจึงจัดอาหารใส่ปันโตไปส่งให้ถึงกุฏิที่พัก จะได้ไม่ต้องเดินมาที่โรงครัว

“เชิญเลยคะคุณ” แม่ครัวผู้มีอัชฌาสัยเชื่อเชิญ พลังกุฏิ กุจอตักข้าวใส่จานแจกบุรุษทั้งสี่ นายสมชายช่วยยกน้ำมาบริการ

“ทานมาก ๆ นะคะคุณ หลวงพ่อท่านจะได้ดีใจ” แม่ครัววัยหกสิบบอกอาคันตุกะ หล่อนยิ้มแย้มแจ่มใสต้อนรับทุกคนด้วยความเต็มใจ บุรุษทั้งสี่เกิดความอบอุ่นอย่างประหลาดนับตั้งแต่รถเลี้ยวเข้ามาในวัด มีความรู้สึกเหมือนดังได้กลับคืนสู่บ้านที่ตนจากไปนานแสนนาน

“ผมรู้สึกว้าวัดนี้มีอะไรแปลก ๆ นะครับ คุณรู้สึกอย่างนั้นหรือเปล่า” บุรุษที่มาจากภูเก็ตเอ่ยขึ้น เขารู้สึกคุ้นเคยกับคนทั้งสามราวกับว่ารู้จักกันมานานทั้งที่เพิ่งจะเห็นหน้ากันเป็นครั้งแรก คนทั้งสามก็มีความรู้สึกอย่างเดียวกัน บุรุษที่มาจากเชียงใหม่เสริมว่า “ผมยังนึกว่าฝันอยู่เลยนะครับนี่ ไม่นึกว่าจะมาพบเรื่องมหัศจรรย์อย่างนี้ บอกตามตรงว่า ผมไม่เคยเข้าวัดมาก่อน ไม่เคยทำบุญ ไม่เคยศรัทธาพระ ก็พระสมัยนี้น่าศรัทธาเสียเมื่อไร” ประโยคหลังเขาพูดเสียงเบา เพราะเกรงแม่ครัวกับลูกศิษย์วัดจะได้ยิน

“ส่วนผมเป็นคนชอบทำบุญมาก่อน แต่พอมีเรื่องกับท่าน เจ้าคุณก็เลยเลิกทำ” คนมาจากกาญจนบุรีพูด

“เจ้าคุณอะไรครับ” คนมาจากระยองถาม

“ก็เจ้าคุณ...” เขาเอ่ยนามเจ้าคุณรูปหนึ่งที่กำลังเป็นที่เคารพศรัทธาของคนกรุงเทพฯ มีลูกศิษย์ลูกหาเป็นนักการเมืองหลายคน ล้วนแต่เป็นคนเด่นคนดังแทบทั้งสิ้น

“เรื่องร้ายแรงมากหรือครับคุณถึงกับเลิกนับถือพระ”

“ก็ไม่ร้ายแรงเท่าไร แต่มันก็เล่นเอาผมหมดศรัทธาไปเลย จะเล่าให้ฟังก็คงได้ คือพี่ชายผมเขาเป็นรัฐมนตรีแล้วก็ปลุกศิษย์ท่าน เวลาทำบุญก็นิมนต์ท่านมาที่บ้านเป็นประจำ วันหนึ่งเขาทำบุญวันเกิด นิมนต์ท่านไว้ล่วงหน้าแล้ว พอถึงวันงานก็ให้ผมไปรับ คือผมจะทำหน้าที่รับส่งท่านทุกครั้งที่คุณนิมนต์มา บังเอิญวันนั้นภรรยาผมเอารถเป็นซีไปร้านเสริมสวย ผมก็เลยขับโตโยต้าของลูกสาวไปรับ คุณเชื่อไหม ท่านถือตาลบัตร์กับยามเดินตามผมมาถึงรถ พอเห็นเป็นรถโตโยต้า ท่านถามว่าทำไมไม่เอาเป็นซีมารับ ผมก็บอกเหตุผลท่านไป ท่านก็ยื่นลิ้งเลไม่ยอมขึ้นรถ เสร็จแล้วก็บอกผมว่ารอเดี๋ยวนะ แล้วก็หายเข้ากุฏิไป ประเดี๋ยวหนึ่งก็ส่งพระอีกรูปมาแทน พี่ชายผมโกรธมาก พระรูปนั้นเล่าให้ฟังว่า เจ้าคุณท่านจ่ายศเจ้าอย่าง ใครไม่เอารถเป็นซีมารับท่านก็ไม่ไป พระในวัดรู้กันดีว่าท่านติดในลาภสักการะมาก หากไม่มีผู้ใดกล้าเตือนเพราะท่านเป็นเจ้าอาวาส พวกผมก็เลยเลิกนับถือพระ เลิกทำบุญกันมาตั้งแต่บัดนั้น”

“เรื่องที่คุณเล่ามาผมจะไม่เชื่อเลยถ้าไม่ประสบกับตัวผมเอง บังเอิญผมก็รู้จักท่าน แล้วก็โดนแบบเดียวกับที่คุณโดน ผมเลยเช็ดแต่ทำไมถึงมาวัดนี้ได้ก็ไม่รู้” บุรุษที่มาจากกระยะของพูด

“แต่วัดนี้คงไม่ทำให้พวกเราต้องผิดหวังนะ ผมรู้สึกศรัทธาหลวงพ่อบ้านจริง ๆ สงสัยว่าท่านจะเป็นผู้วิเศษถึงได้รู้อะไร ๆ เกี่ยวกับพวกเรา ผมอยากมาทำบุญกับท่าน คงเป็นบุญของผมนะ ไม่งั้นคงไม่ดันดันมาถึงที่นี่ เพราะวัดที่ภูเก็ตก็มีตั้งหลายวัด” การสนทนาชะงักลงชั่วคราวเพราะรสชาติของอาหารไม่เปิดโอกาสให้คุยกัน อิ่มหน้าสำราญกันแล้ว นายสมชายจึงพาบุคคลทั้งสองกลับไปที่

กฤทิท่านพระครู พระอีกสองรูปนั่งอยู่ที่นั่นด้วย

คนทั้งสองรีบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงกล่าวขึ้นว่า “พระวัดนี้ไม่เหมือนที่อื่นหรอกโยม ใครมานิมนต์ถ้าว่างก็ไปทั้งนั้น ไม่ต้องเอารถเป็นข่มารับด้วย เดินไปก็ยิ่งเคย” คนทั้งสองมองหน้ากันเล็กน้อย สงสัยเสียจริงว่าท่านรู้เรื่องที่พวกเขาคุยกันได้อย่างไร

“แต่พระในประเทศไทยไม่ได้เป็นอย่างท่านเจ้าคุณหมดหรอกนะ ที่ดีๆ ก็ยังมีอีกมาก อย่าเพิ่งเข้าใจผิด” ท่านพูดต่อ เมื่อเห็นคนเหล่านั้นทำหน้าสงสัย “ไปบอกคนขับรถให้ไปกินข้าวก่อน” ท่านหันไปสั่งนายสมชาย “หลวงพ่อราบได้อย่างไรครับ” คนที่มาจากกระยองถาม

“โยมอย่าได้พากันสงสัยไปเลย หลวงพ่อท่านสามารถรู้ทุกอย่างถ้าท่านอยากรู้” พระมหาบุญบอกกล่าว พระบัวเหี่ยวจึงเสริมอีกว่า “หลวงพ่อบอกได้ เห็นหนอ นะโยม” บุคคลทั้งสองพอจะเข้าใจที่พระมหาบุญพูด แต่ไม่มีใครเข้าใจคำพูดของพระบัวเหี่ยว ไม่มีเลยสักคน!

“เอาละ อิมหมี่พื้มันกันดีแล้ว ไหนลองบอกมาซิว่านี่ก็ยังไม่ถึงพากันมาที่นี้ได้ ไม่ได้นัดกันไม่ใช่หรือ”

“ไม่ได้นัดครับ พวกผมเพิ่งมารู้จักกันที่นี่ ผมก็ไม่ทราบว่าเป็นคนอื่น ๆ เขามาที่นี่เพราะอะไร สำหรับผม ผมฝันว่ามีหญิงสาวคนหนึ่งบอกให้มาช่วยสร้างหอประชุมที่วัดป่ามะม่วงจะมีอานิสงส์มาก และจะมีเพื่อนเก่ามาช่วยสร้างอีกสามคน” คนมาจากกระยองยังพูดไม่ทันจบ คนมาจากกาญจนบุรีก็พูดขึ้นว่า

“ผู้หญิงอายุประมาณยี่สิบ ผิวคล้ำ หน้าคม ผมยาว...”

“สวมผ้าซิ่นสีน้ำเงิน เสื้อแขนกระบอกสีขาวไซ้ใหม่” คนมาจากเชียงใหม่ต่อให้ และคนที่มาจากภูเก็ตก็พูดด้วยเสียงอันดังว่า

“เธอบอกว่าชื่อกาหลงใช่ไหม” เป็นอันว่าคนทั้งสี่ฝันแบบเดียวกัน ท่านพระครูรู้สึกประหลาดใจที่ แม่กาหลง มีศรัทธามากมายถึงปานนั้น เห็นหนอ บอกเพียงว่าจะมีคนมา แต่ไม่ได้บอกเรื่องแม่กาหลง

“วัดนี้มีผู้หญิงชื่อกาหลงด้วยหรือครับ” คนที่มาจากภูเก็ติดาม ท่านพระครูเห็นว่าหากให้คนทั้งสี่รู้เรื่องแม่กาหลง เขาก็จะไม่ยอมมาวัดกันอีก จึงพูดแบ่งรับแบ่งสู้ว่า

“มี แต่เขาไม่ค่อยชอบพบปะกับใคร อย่าไปรบกวนเขาเลย ว่าแต่ว่าคุยกันมาตั้งนาน อาตมายังไม่รู้เลยว่าโยมชื่ออะไรกันบ้าง แนะนำตัวกันสักหน่อยไม่ดีหรือ” ท่านเจ้าของกุฏิพยายามเบนออกจากรื่องแม่กาหลง พระบัวเหี่ยวเองก็ยังไม่รู้ว่าแม่กาหลงเป็นใคร

“ผมชื่อบุญชัยครับ ใครๆ เขาเรียกผมว่าพ่อเลี้ยงชัย” คนมาจากเชียงใหม่แนะนำตัวเอง

“ผมศักดิ์ชัย คนเมืองกาญจน์เขาเรียกผมว่า เสี่ยชัย”

“คนระยองเขาเรียกผมว่าเถ้าแก่ชัย ชื่อเต็มวิชัยครับ”

“ส่วนผมเขาเรียกว่าเฮียชัยกันทั้งจังหวัด” คนมาจากภูเก็ติดแนะนำตัวเป็นคนสุดท้าย

“แล้วชื่อเต็มว่าอะไร” พระมหาบุญญาม

“ชื่อชัยเฉยๆ ครับ” เขาตอบ

“ถ้าอย่างนั้นอาตมารู้แล้วว่า จะตั้งชื่อหอประชุมว่าอะไรดี รับรองว่าโยมจะต้องเห็นด้วย” ท่านพระครูพูดขึ้น

“ชื่ออะไรครับ” เสี่ยชัยถาม

“หอประชุมจตุรชัย แปลว่าชัยทั้งสี่หรือสี่ชัย เป็นยังไงก็ ดีไหม” คนตั้งชื่อถามความเห็น ไม่มีผู้ใดให้คำตอบ แล้วพ่อเลี้ยงชัยจึงถามท่านพระครูบ้างว่า

“พวกผมยังไม่ทราบเลยครับว่าหลวงพ่อดีอะไร”

“แม่กาหลงเขาไม่ได้บอกหรือ”

“ไม่ได้บอกครับ บอกแต่ชื่อวัดและที่ตั้ง” เสียชัยเป็นคนตอบ

“หลวงพ่อดีเจริญ ท่านพระครูเจริญ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง” พระมหาบุญเป็นผู้บอก

“ถ้าอย่างนั้นผมขอเสนอว่า หอประชุมควรจะชื่อเจริญชัย คือเอาชื่อหลวงพ่อนำ ตามด้วยชื่อพวกผม” เสียชัยออกความเห็น ซึ่งสมาชิกทั้งสามรวมพระอีกสองต่างก็เห็นด้วย ชื่อที่ท่านพระครูเสนอจึงต้องตกไปตามมติของที่ประชุม

“เป็นอันว่าเราได้ชื่อแล้ว ทีนี้เรื่องแบบล่ะครับ หลวงพ่อดีจะออกแบบเองหรือว่าจะให้พวกผมจัดการ” เสียชัยถาม

“อาตมาจะออกแบบเอง ไหนๆเรื่องชื่อก็ตกไปแล้ว ขอแก้ตัวเรื่องแบบอีกสักครั้ง แล้วอาตมาจะให้โยมสี่คนดู ถ้าไม่ชอบใจก็แก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ อาตมาชอบประชาธิปไตย ไม่ชอบเผด็จการ” ฟังคำพูดของท่านแล้วคนทั้งสี่รู้สึกสบายใจและมีศรัทธาปสาทะมากขึ้น

“เรื่องแบบผมจะไม่คัดค้าน ขอให้เป็นที่ยอมรับ ผมก็ดีใจแล้ว” เสียชัยกล่าว และได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนอีกสามคน

“ส่วนเรื่องค่าใช้จ่าย พวกผมสี่คนจะรับผิดชอบทุกบาททุกสตางค์” พ่อเลี้ยงชัยสรุป

“เรื่องนี้อาตมาขอเสนอให้มีการทอดกฐิน จะได้ให้คนอื่น ๆ เขามีโอกาสร่วมทำบุญด้วย โบราณท่านสอนไว้ว่าทำบุญอย่าหวงบุญ ต้องกระจายกันออกไปมากๆ อย่างน้อยก็เป็นการเปิดโอกาสให้คนยากคนจนได้มีส่วนร่วมสร้างกุศลคนละสลึงสองสลึงก็ยังดี เกิดชาติหน้าจะได้มีบริวาร” ท่านพระครูแนะนำ

“แต่ที่นี่หมดเทศกาลกฐินแล้วนี่ครับหลวงพ่” พระบัวเหี่ยว
ท้วง

“ปีนี้หมดก็ทอดปีหน้าได้ ถึงอย่างไรก็สร้างไม่เสร็จในปีเดียว
หรอก หรือโยมว่ายังไง” ท่านถามเถ่าแก่ชัช

“ครับ แล้วแต่หลวงพ่จะเห็นสมควรเถิดครับ ส่วนผมคง
ไม่มีเวลามาที่นี้บ่อยนัก ก็จะขอฝากเงินไว้ก่อน ขาดเหลืออะไร หลวง
พ่ช่วยมีหนังสือไปหาตามที่อยู่ใ้ในนามบัตรนี่นะครับ” พูดแล้วจึง
เขียนเช็คเงินสดจำนวนสามแสนบาทพร้อมนามบัตรถวายท่านพระ
ครู คนอื่นๆ ทำตามเพราะเห็นชอบด้วย ท่านพระครูรับไว้แล้วพูด
สั้นพยอกว่า

“เงินตั้งมากมาย นี่ถ้าเกิดอาตมาเบิกเงินแล้วหนีไปแต่งงาน
โยมจะว่ายังไง”

“ก็แล้วแต่หลวงพ่เถิดครับ” เสียชัชตอบ หากใจเกิดกลัว
ขึ้นมาจริง ๆ บุรุษอีกสามคนพลันเกิดความรู้สึกลอยๆ เหมือน
ท่านพระครูรู้จึงเสนอว่า

“อาตมาว่าเราเปิดบัญชีร่วมกันทั้งห้าคนไม่ดีหรือ จะได้
สบายใจด้วยกันทุกฝ่าย” เสียชัชจึงตอบว่า

“ทำอย่างนั้นมันก็ได้อยู่หรอกครับ แต่มันจะยุ่งยากตอนเบิก
จ่าย เอาเป็นว่าพวกผมไว้ใจหลวงพ่ก็แล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นอาตมาจะตั้งกรรมการวัดขึ้นชุดหนึ่งสำหรับ
ดำเนินการเรื่องนี้ เรื่องการเบิกจ่ายก็จะให้กรรมการทุกคนรับรู้
อาตมาเป็นคนละเอียดย จะทำอะไรก็ต้องให้รอบคอบรัดกุม โดย
เฉพาะเรื่องเงินเรื่องทองซึ่งทำให้คนเสียคน พระเสียพระมานักต่อ
นักแล้ว มีวัดหนึ่งอย่าให้อาตมาเอ่ยชื่อเลย โยมเขาทอดกฐินเพื่อ
จะเอาเงินสร้างโบสถ์ ปรากฏว่าสมภารขีดเงินหนีไปแต่งงานอยู่

กรุงเทพฯ”

“แบบนี้ตกนรกไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“ไม่น่าถาม ก็เท่ากับฉ้อโกง เงินเขาเจตนาจะให้มาสร้างกุศล ไม่ได้ให้สมภารมาแต่งเมีย” บุคคลทั้งสี่ฟังแล้วรู้สึกใจไม่ดี ท่านพระครูกำหนด เห็นหนอ รู้ว่าพวกเขายังคงหลงใจจึงพูดตักเตือนว่า

“เอาอย่างนี้ดีไหม กว่าอาตมาจะออกแบบเสร็จก็คงอีกหลายเดือนเพราะไม่ค่อยมีเวลาว่าง ออกแบบแล้วยังจะต้องหาผู้รับเหมา ให้มาประกวดราคา มันหลายขั้นตอน ก็คงจะกินเวลาอีกหลายเดือน โยมเอาเงินคืนไปก่อนดีกว่า ได้เรื่องอย่างไรแล้วอาตมาจะมีหนังสือแจ้งไป อาตมาไม่อยากถือเงินมากๆ นี่กว่าเห็นใจอาตมาเถอะ” เป็นอันว่าคนทั้งสี่ยอมรับเช็ดคินไป แต่ก็ได้ตั้งสัจจะว่าจะไม่เลิกล้มความตั้งใจที่จะช่วยสร้างหอประชุม

เมื่อพวกเขากราบลา ท่านพระครูให้ศีลให้พรว่า “ขอให้โยมทุกคนจงมีความสุขความเจริญ และขยันหมั่นเพียรในการประกอบอาชีพ ที่สำคัญคือ ขอให้หาเลี้ยงชีพในทางสุจริต การหาเลี้ยงชีพในทางสุจริตนั้น แม้จะรวยเร็ว แต่ก็วิบัติเร็วเช่นกัน จำไว้นะโยมนะ”

“หลวงพ่อกินเขาไปทำไมครับ น่าเสียดายเงินตั้งเป็นล้าน” พระบัวเหี่ยวพูดขึ้นเมื่อคนทั้งสี่ลุกออกไปแล้ว

“ก็ฉันสำรวจดูแล้วเห็นว่าเขายังไม่เชื่อใจ ก็เลยต้องทำให้เขาเชื่อ เธอไม่ต้องห่วงหรอก พวกเขาจะต้องกลับมาที่นี่อีก”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นผมก็หมดหวัง เอ หลวงพ่อครับ ที่หลวงพ่อบุ๊ตถึงท่านเจ้าคุณนั้นท่านอยู่วัดไหน ชื่ออะไร แล้วท่านเป็นอย่างไรหรือครับ”

“เธอจะรู้ไปทำไมล่ะ ถึงบอกไปเธอก็คงไม่รู้จัก”

“ถึงไม่รู้จักผมก็ว่ามันมีประโยชน์นะครับ คือว่าถ้าท่านทำดี ผมจะได้เอาเป็นตัวอย่าง ถ้าไม่ดีผมก็จะได้ไม่ทำตาม”

“เหตุผลของเธอฟังเข้าท่าดี แต่ฉันจะไม่บอกเธอหรือท่าน จะดีหรือไม่ดีก็เป็นเรื่องของท่าน”

“เอาไว้ให้เป็นหน้าที่ของกฎแห่งกรรม ไซ้ใหม่ครับ” พระหนุ่มล้อเลียน มาอยู่วัดนี้ได้ยินแต่คำว่า กฎแห่งกรรม จนชินหู

“ทำเป็นพูดเล่นไปเถอะ แล้ววันหนึ่งเธอจะรู้ คอยดูไปก็แล้วกัน อีกหน้อยพระที่ทำผิดวินัย ประพฤตินอกนุ่งนอทางจะต้องเดือดร้อน จะถูกจับสึกบ้าง ตีตักบองบ้าง ฆ่าตัวตายบ้าง แล้วอย่างนี้ไม่เรียกว่ากฎแห่งกรรมแล้วจะให้เรียกว่าอะไร”

“ครับ ก็ต้องเรียกว่ากฎแห่งกรรมนั่นแหละครับ” พระฉนวนเริ่ม ยวน หากท่านพระครูไม่ใส่ใจ คงพูดต่อไปว่า

“อันที่จริงฉันก็ไม่อยากจะพูดเรื่องนี้ มันไม่สบายใจเพราะแก้ไขอะไรไม่ได้ แต่ฉันก็ตั้งปณิธานไว้ว่าจะไม่เป็นอย่างนั้น และจะสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาไม่ให้ประพฤตินั้น ถ้าหอประชุมเสร็จ จะเป็นประโยชน์ต่อคนจำนวนมาก ฉันตั้งใจว่าจะเลิกสร้างวัตถุ จะสร้างคนแทน เพราะถ้าเราทำให้คนเปลี่ยนจากมิจฉาทิฎฐิมาเป็นสัมมาทิฎฐิได้ นับว่าได้บุญกว่าการสร้างวัตถุหลายเท่าแน่ ต่อไปข้างหน้าถ้าเธอไปเป็นครูบาอาจารย์ใคร ฉันก็ขอฝากเรื่องนี้ไว้ด้วย”

“ครับ ผมจะดำเนินรอยตามหลวงพ่อกทุกประการ” ศิษย์รับสนองเจตนารมณ์ของอาจารย์

“หลวงพ่อกครับ เมื่อก่อนหลวงพ่อกอนุญาตผมไว้ให้เรียนถามข้อข้องใจได้” พระบัวเสียวทวงสัญญา พระมหาบุญซึ่งเป็นฝ่ายฟังมานานจึงพูดขึ้นว่า

สัตว์โลกข่มเป็นไปตามกรรม

“ถ้าอย่างนั้น ผมเห็นจะต้องขอตัว เพราะผมไม่มีข้อสงสัย
อะไร จะกลับไปปฏิบัติที่กุฏิ” พุดจบจึงกราบท่านเจ้าอาวาสสามครั้ง
แล้วลุกออกไป



๑๘

กระจกวิเศษ

“หลวงพ่อกับ นายจ้อยเขาบอกว่า หลวงพ่อมีกระจกวิเศษ”
เป็นคำถามแรกที่พระบัวเหี่ยวถามท่านพระครู
“งั้นหรือ แล้วเขาเล่าอะไรให้เธอฟังอีก”

“เขาเล่าว่ากระจกวิเศษสามารถดูเนื้อคู่ได้ ที่เขาได้เป็นคู่
หมั้นกับโยมจุกก็เพราะกระจกหลวงพ่อ”

“อ้อ เขาว่าอย่างนั้นหรือ พุดถึงนายจ้อยทำให้ฉันนึกขึ้น
ได้ว่าเขาจะแต่งงานวันที่ ๙ ธันวาคม ที่จะถึงนี้ อีกไม่กี่วันแล้ว
ซินะ เขานิมนต์พระวัดเรา ๙ รูปเลย ไม่มีเจริญพระพุทธรูปยืน
เราเห็นจะต้องออกกันตั้งแต่ตีสี่ ฉันจะให้เธอกับมหาบุญไปด้วย
คงเต็มรถพอดี” ท่านนึกขบขันครู่ครู่ที่ซื่อรถตุ้มมาถวาย

“ครับ แต่ผมอยากรู้เรื่องกระจกวิเศษนะครับ หลวงพ่อ
จะกรุณาเล่าให้ผมฟังได้หรือเปล่า แล้วถ้าผมจะขอ...เอ้อ...ขอ
เนื้อคู่ หลวงพ่อจะขัดข้องไหมครับ” พุดอย่างเกรงใจเป็นที่สุด

“โธ่เอ๊ยบัวเหี่ยว รู้สึกรู้สีกว่าเธออยากจะมีคู่เสียจริงนะ จำไม่ได้
หรือที่ฉันเคยบอกว่าดวงเธอไม่มีเนื้อคู่”

“จำได้ครับ”

“งั้นก็แปลว่าเธอไม่เชื่อ”

“เชื่อครับ แต่ผมอยากให้กระจกตรวจสอบอีกที ก็หลวง

พ่อบอกผมไว้หลายเดือนแล้ว ตอนนั้นเนื้อคู่ผมอาจจะยังไม่เกิด ตอนนั้นคงจะเกิดแล้ว” ท่านพระครูอยากจะว่าแรงๆ แต่เมื่อนึกได้ว่าอีกฝ่ายยังหนุ่มยังแน่น ก็ต้องคิดถึงเรื่องอย่างนี้อันเป็นธรรมชาติธรรมดาของคนหนุ่ม คิดได้ดังนี้จึงพูดขึ้นว่า

“อาละ เมื่อเธออยากรู้ฉันก็จะเล่าให้ฟัง” แล้วท่านจึงเริ่มต้นเล่าว่า

“ฉันได้วิชานี้มาจากอาจารย์เชย ศิษย์หลวงพ่อศุข วัดคลองมะขามเฒ่า ผู้ที่จะเรียนวิชานี้ได้จะต้องได้กสิณ ฉันก็ฝึกอาปอกสิณอยู่หลายเดือน จึงได้ไปเรียนกับท่าน เป็นวิชาไสยศาสตร์ กระຈกหมอดูนี้ดูแม่อยู่สองเรื่องคือ เรื่องของหาย กับเรื่องเนื้อคู่ เชื้อใหม่ถ้าฉันสึกออกไปหากินได้ต้นมะขามสนามหลวง รับรองว่ารวยไม่รู้เรื่อง เพราะคนเขาชอบดูเนื้อคู่กันโดยเฉพาะพวกอาจารย์สาวๆ ที่ชอบดูนัก”

“แล้วทำไมหลวงพ่อไม่สึกล่ะครับ เป็นผมสึกไปเสียตั้งนานแล้ว” พระบัวเหี่ยวขำขึ้น

“ก็ถึงว่าซิ แต่ทำไมฉันถึงไม่สึกก็ไม่รู้” ท่านแก้งเอออ

“รวรรัตต์ตั้งใจความก็คือ ฉันได้วิชาหมอดูมาจากอาจารย์เชยผู้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อศุข ที่นี้พ่อคนรู้จักพากันมาให้ดูใหญ่ วิธีดูก็คือต้องเสกคาถาก่อนแล้วจึงเข้าไปที่กระຈก เป็นกระຈกแปดเหลี่ยมนะ ไม่ใช่กระຈกธรรมดา เช่น สมมุติว่าเขามาดูเนื้อคู่พ่อเสกคาถาลงไป ภาพของคนที่จะมาเป็นเนื้อคู่ก็จะไปปรากฏที่กระຈก ที่นี้เวลาจะลบก็ต้องใช้น้ำมนต์ลบถึงจะออก ถ้าไม่ใช้น้ำมนต์ลบออกภาพก็จะติดอยู่อย่างนั้นถึงเจ็ดวันจึงจะลบไปเอง”

“ตอนนั้นนายจ่อยเขาเป็นเณร อายุเพิ่งจะสิบห้าแต่มารบเร้าให้ดูเนื้อคู่ แหม พอภาพอีจุกติดในกระຈก โกรธฉันเสียยกใหญ่หา

ว่าฉันແກ້ລັງ เสร็จแล้วเป็นยังไง หนีพ้นอีจุกเสียทีไหน” ท่านนึกภาพ อีจุก เด็กขี้มูกมากคนนั้นแล้วยังอดขำไม่ได้

“เห็นว่าหลวงพ่อดองเท้าวรทั้งน้ำเพราะโยมจุกเป็นเหตุจริงหรือเปล่าครับ แล้วไม่กลัวผิวดินัยหรือครับ”

“กลัวซิ ทำไมจะไม่กลัว แต่มันคลื่นไส้ก็เลยบอกเณรจ่อยว่าเราเลี้ยงปลาถิ่นเถอะ แหมมอีจุกนะอีจุก เล่นเอาฉันเท้าวรทั้งน้ำทุกวัน ตอนบวชใหม่ ๆ ฉันก็ไม่ได้เป็นพระดิบพระดีเท่าไรหรอก” ท่านสารภาพ

“แล้วทำไมเดี๋ยวนี้ถึงดีได้ละครับ” คนฟังย้อนถาม

“ก็ตั้งแต่ได้เรียนกรรมฐานจากพระในป่า ฉันเลยกลับเนื้อกลับตัวได้ รู้ดีรู้ชั่วขึ้นมาเองเพราะการปฏิบัติ นับว่าเป็นบุญของฉัน ไม่เช่นนั้น ป่านนี้อาจกลายเป็นมารศาสนาไปแล้วก็ได้” ท่านพระครูหัวเราะหึหึก่อนที่จะเล่าต่อไปว่า

“อยู่มาวันหนึ่ง สมภารจุนวัดบ้านเหนือก็มาขอให้ดูให้”

“ดูของหายหรือครับ”

“ไม่ใช่ ดูเนื้อคู่” ท่านลงเสียงหนักตรง “ดูเนื้อคู่”

“เนื้อคู่ใครครับ”

“ก็เนื้อคู่ท่านนะซิ อายุท่านก็ไม่เท่าไร แค่มกสิบสอง อายุหกสิบสองมาให้ดูเนื้อคู่ สมภารนะสมภาร”

“แล้วหลวงพ่อดูให้ไหมครับ”

“ฉันก็ว่าจะไม่ดูเพราะเห็นท่านแก่จวนจะเข้าเมรุอยู่แล้วยังอยากจะมีคู่ พุทไร้พุทถึงอนิจจังอนิจจา”

“แล้วเห็นไหมครับ มีใครมาปรากฏในกระจกไหม”

“ไม่มี เพราะเนื้อคู่ท่านยังไม่เกิด ฉันก็บอกท่านว่า ท่านสมภาร เนื้อคู่ท่านยังไม่มาเกิด ยังอยู่ในเมืองนรก ท่านโกรธใหญ่

หาว่าแก๊ง ที่จริงเป็นอย่างนั้นจริงๆ แหมไม่น่ามาโกรธกันเลย”
ท่านพุดยิ้มๆ

“แล้วตอนที่สมภารจุ่นยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ”

“ยังอยู่ เจ็ดสิบกว่าแล้ว ไม่รู้ยังคิดที่จะมีเนื้อคู่อยู่อีกหรือ
เปล่า เหมือนเธอนั้นแหละ” ประโยคหลังท่านวกมาหาคนฟัง

“ไม่เหมือนหรือครับ ผมเพิ่งจะยี่สิบหก ยังหนุ่มยังแน่น
ถ้าหกลีบสองผมคงเลิกคิดแล้ว” พระบัวเหี่ยวแย้ม แล้วจึงพุดเสียง
อ่อยๆ ว่า

“หลวงพ่อกับ โปรตดูให้ผมสักครั้งเถิดครับ รับรองว่าผมจะ
ไม่กวนใจหลวงพ่อกับอีกเลย”

“สายไปเสียแล้วบัวเหี่ยวเอ๊ย อย่ามาอ้อนวอนเสียให้ยาก ถึง
ฉันจะใจอ่อนก็ดูให้ไม่ได้ เพราะฉันเลิกมาหลายปีแล้ว”

“ทำไมเลิกเสียล่ะครับ”

“มันมีสาเหตุนะซี เออละ จะเล่าให้ฟัง บอกตามตรงว่าไม่
อยากเล่าสักเท่าไรเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นมันก็กลายเป็นอดีตไปแล้ว
เดี๋ยวจะหาว่าเอาเขามาินทา”

“ถ้ามันทำให้หลวงพ่อกับไม่สบายใจ ไม่ต้องเล่าก็ได้ครับ” พระ
บัวเหี่ยวพุดอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไร เธอจะได้หายสงสัย เรื่องมันเป็นอย่างนี้ คือ
นายบุญช่วยเขามาขอให้ฉันดูของหาย”

“ของอะไรเขาหายหรือครับ”

“ไม่ใช่ของของเขาหรอก ของคนเขมรที่มาขออาศัยบ้าน
เขาอยู่ ตอนนั้นเขมรแตก ผู้คนก็พากันหนีออกนอกประเทศ ก็ชอบ
ทองกันมาคนละหลายสิบบาท คนที่มาอาศัยนายบุญช่วยอยู่นั้นเอา
ทองมาหนักห้าสิบบาท ที่นี้อยู่ๆ ทองก็หายไป นายบุญช่วยก็พา

มาให้ฉันช่วยดู พอฉันเสกคาถาเป่าลงไปก็ระจกแปดเหลี่ยม ที่เธอเรียกว่าระจกวิเศษนั้นแหละ แต่ฉันเรียกว่าระจกหมอดู ผลปรากฏว่ายังงៃรู้ใหม่”

“ไม่ทราบครับ”

“ปรากฏว่า รูปนายบุญช่วยไปติดอยู่ที่ระจก ฉันก็ยังไม่ให้เขาดู บอกว่าโยมบุญช่วยกลับไปเถอะ อาตมาไม่ดูให้หรอกเดี๋ยวจะผิดใจกันเปล่าๆ เขาก็ยืนยันว่าอยากดู ที่เขาพูดอย่างนี้เพราะไม่เชื่อว่าระจกจะแม่น คิดว่าจะเหมือนรายของสมภารจุ่นที่มาดูเนื้อคู่แล้วไม่มีรูปปรากฏ ฉันก็ไม่ยอมดูให้ ที่แท้ฉันรู้แล้ว ภาพนายบุญช่วยก็ยังอยู่ในระจก เขาก็ไปตามสมภารจุ่นให้มาช่วยพูด ฉันบอกถ้าอยากจะดูก็ตามใจ เลยเอาระจกให้ดู เธอเอ่ยเขาโกรธฉันเสียใหญ่ ไม่โกรธอย่างเดียว ก่นด่าหยาบๆคายๆ บรรพบุรุษฉัน ทั้งข้างพ่อข้างแม่ถูกนายบุญช่วยขุดขึ้นมาด่าหมด แถมเปลี่ยนหน้าให้ฉันเสียอีก”

“เปลี่ยนยังงៃครับ” พระฉวนสงสัย

“ก็เปลี่ยนจากหน้าคนเป็นหน้าอวัยวะเพศนะซี ดานี้หยาบคายมาก” ท่านยังจำถ้อยคำหยาบคายของฝ่ายนั้นได้

“แล้วหลวงพ่อกโรธใหม่ครับ”

“โกรธหน้าเขียวหน้าเหลืองเขียวละ ฉันก็เลยยกมือขึ้นประนมสาบานต่อหน้าสมภารจุ่นว่า นับแต่นี้ต่อไปฉันจะไม่ดูให้ใครอีก แล้วฉันก็เขวียงระจกหมอดูลงแม่น้ำเจ้าพระยาไปทั้งๆที่มีรูปนายบุญช่วยติดอยู่ นี่แหละสาเหตุที่ทำให้ฉันเลิกดู” ท่านพระครูเล่า เขวียง ของท่านก็คือ ขว้าง

“แล้วเดี๋ยวนี้นายบุญช่วยยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ ผมอยากจะไปเตะมันสักสองสามป่าบบฐานมาด่าครูบาอาจารย์ผม” พระบัว

เสียวพูดอย่างโกรธแค้นแทนอาจารย์

“อย่าไปสนใจเขาเลย ฉันเองก็ไม่ได้ผูกพยาบาทคาดพยาเวระอะไรเขาแล้ว มัน...”

“เป็นไปตามกฎแห่งกรรม” พระบัวเสียวต่อให้

“ก็จริงๆ นี่นา ตอนหลังมีคนมาบอกว่าเขาไปติดคุกอยู่หลายปีด้วยเรื่องนี้ เรื่องขโมยทองเขมรนี่”

“ตอนที่หลวงพ่อโกรธ หลวงพ่อกำหนด โกรธหนอ หรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้กำหนดเพราะตอนนั้นยังกำหนดไม่เป็น ยังไม่ได้เรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อในป่า เลยโกรธเสียไม่มีดี ถ้าเป็นฆราวาสอยู่ก็เห็นจะต้องตายกันไปข้างหนึ่ง เห็นไหม เธอเห็นอาณิสสส์ของการบวชหรือยัง ฉันถึงได้ไม่ยอมสึกเพราะไม่งั้นคงตกนรกเพราะฆ่าคนตาย”

“นายบุญช่วยนี่แย่มากนะครับ เขาอุตส่าห์หนีร้อนมาพึ่งเย็น ไม่น่าไปทำกับเขาอย่างนั้น ใจดำอำมหิตจริงๆ”

“อย่าไปว่าเขาเลย เขาก็ชดใช้กรรมที่เขาก่อแล้ว กรรมมันให้ผลทันตาเห็นจริงๆ แหม นายบุญช่วยนี่สำคัญ มาเปลี่ยนหน้าให้ฉันได้” พูดแล้วก็หัวเราะ เรื่องที่เคยสะเทือนใจในอดีต ปัจจุบันกลับกลายเป็นเรื่องน่าขันเสียมากกว่า ช่างไม่มีอะไรคงที่คงทน ไม่มีตัวไม่มีตนให้ยึดให้ถือแม้แต่อย่างเดียว

“ถ้าผมจะไปขอเรียนวิชากับอาจารย์เซียงบ้าง ท่านจะสอนให้ไหมครับ” พระบัวเสียวถาม

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แล้วฉันก็ไม่รู้จะไปถามท่านได้ที่ไหน เพราะท่านเข้าเมรุไปสี่ห้าปีแล้ว” แม้จะไม่มีเชื้อสายยวนแต่ท่านก็พูด ยวน ได้

“แหม เสียตายจริงๆ ไม่งั้นผมคงมีโอกาสสักไปนั่งใต้ต้นมะขามแน่เลย เรียนจากหลวงพ่อดีไหมครับ”

“เธอจะเรียนไปทำไม มันไม่มีประโยชน์สักเท่าไร ช่วยให้พันทุกข์ก็ไม่ได้ ฉันตั้งใจแล้วว่าจะไม่สอนให้ใคร แต่ถ้าจะเรียนวิชากรรมฐาน ฉันยินดีสอนให้เพราะเป็นวิชาที่จะทำให้เราพ้นทุกข์ได้ เชื่อฉันเถอะ อย่างวิชาทำเสน่ห์ก็เหมือนกัน ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรเลย”

“หลวงพ่เรียนด้วยหรือครับ”

“เรียนซิ ฉันเรียนวิชาไสยศาสตร์มาหลายวิชา แต่เดี๋ยวนี้ทิ้งหมดแล้ว เหลือแต่วิชากรรมฐานวิชาเดียว ส่วนไสยศาสตร์ทิ้งหมด”

“หลวงพ่คิดยังไงถึงไปเรียนวิชาทำเสน่ห์ล่ะครับ”

“อ้าว ก็อยากให้ผู้หญิงเขารักนะซิถามได้”

“แล้วเขารักไหมล่ะครับ”

“รักหรือไม่รักก็นับปิ่นโตไม่ไหวแล้วกัน สาวๆ แย่งกันมาส่งปิ่นโตวันหนึ่งยี่สิบเก้าได้มั้ง จนไม่รู้จะฉันของใคร”

“แล้วเดี๋ยวนี้ทำไมไม่มีสักเก้าเดียวล่ะครับ”

“ก็ฉันไม่ยอมสักสักที่ ปิ่นโตก็เลยค่อยๆ หายไปที่ละเก้าสองเก้า เพราะคนส่งเขาไปแต่งงานกับคนอื่น ในที่สุดก็ไม่เหลือสักเก้าอย่างที่เธอว่านั่นแหละ แหม คนแฉวนี่ไม่ไหวคบไม่ได้” แล้วท่านก็หัวเราะหึหึ ไม่ทราบว่าจะทำอะไร ยิ่งเล่าคนเล่าก็ยิ่งนึกสนุกจึงเล่าต่ออีกว่า “พวกคนเฒ่าคนแก่ก็ไม่เบา หนอย วางแผนจะจับฉันไปเป็นลูกเขย โนนบ้านฝั่งโน้น” ท่านชี้ไปยังบ้านที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำเจ้าพระยา

“วางแผนอย่างไรครับ” คนถามสนใจ

“ก็ทำเป็นนิมนต์ไปเที่ยวบ้านนะซิ จะให้ไปจีบลูกสาว ไร่

เราริก็รู้ทันว่าถ้าไปถูกจับแต่งงานแน่ ก็เลยไม่ยอมไป คนพวกนี้ เจ้าเล่ห์อย่างบอกใคร กว่าฉันจะครองตัวอยู่มาจนทุกวันนี้ก็ต้องฟันฝ่าอุปสรรคมากมายเชียวละ ไม่งั้นก็ไม่รอดปากเหยี่ยวปากกามาได้หรอก”

“แล้วหลวงพ่อก็คิดจะสึกไหมครับนี่” ศิษย์แกลังถาม

“จะสึกไปทำไมกันเล่า อยู่มาจนปานนี้แล้ว” อาจารย์ตอบ
จริงจัง

“มันก็ไม่แน่นอนครับ หลวงพ่อยังไม่แก่ สมภารจุ่นแก่แล้วยังคิดสึกเลย”

“นั่นสมภารจุ่น แต่สมภารเจริญไม่เป็นอย่างนั้นแน่ รับรองได้ ถ้าจะสึกก็คงสึกเสียตั้งแต่หนุ่มๆ แล้ว”

“ตอนหนุ่มๆ เขาว่าหลวงพ่อรูปลหล่อมากจนต้องกินยาลดความหล่อจริงหรือเปล่าครับ นายจ่อยเขาเป็นคนบอกผม”

“อ้อ เจ้าจ่อยเขายังงั้นหรือ แล้วเธอเชื่อเขาหรือเปล่าล่ะเชื่อหรือเปล่าหือ”

“ยังไม่เชื่อเสียทีเดียว ผมอยากทราบข้อเท็จจริงจากปากหลวงพ่อกับ”

“เธอจะรู้ไปทำไม ฉันมองไม่เห็นประโยชน์สักนิด”

“ผมอยากสึกนะครับ” พระหนุ่มสารภาพ

“เธอจะออกไปทำไมนะบัวเฮียว ถ้าอยากรับรองว่าไม่ได้สึก”

“งั้นผมไม่อยากก็ได้” พระบัวเฮียวหลงกล ท่านพระครูจึงสรุปว่า “ดีๆ ฉันขออนุโมทนา การครองเพศบรรพชิตนั้นประเสริฐที่สุดแล้ว เธอจะสึกออกไปสร้างเวรสร้างกรรมทำไมเล่า”

“ไว้หลวงพ่อก็คคนที่เขาหล่อน้อยกว่าผมยังสึกนี่นา” พระหนุ่มครวญ

“แล้วที่หล่อมมากกว่าเธอที่เขาไม่สีกละ อย่างน้อยก็มีฉัน
คนหนึ่งละ” อาจารย์ยั่วศิษย์

“เรื่องของหลวงพ่อ ไม่ใช่เรื่องของผม” ศิษย์พูดอนง

“ทำไมเธอถึงอยากสีกนัคนะบัวเฮียว”

“เรื่องของผม ไม่ใช่เรื่องของหลวงพ่อ” เห็นศิษย์งอน
อาจารย์จึงพูดเป็นการเป็นงานว่า

“เชื้อฉันเถอะบัวเฮียว อย่าหาบ่วงมารัดคอเลย ชีวิตแต่ง
งานนั้นมีแต่ทุกข์”

“ก็หลวงพ่อไม่เคยแต่งงาน แล้วหลวงพ่อรู้ได้ไงว่ามันทุกข์”
ศิษย์ย่อน

“ก็เธอไม่ใช่ฉัน แล้วเธอรู้ได้ไงว่าฉันไม่รู้” อาจารย์ได้กลับ

“ผมยอมแพ้ ไม่เถียงกับหลวงพ่อแล้ว เถียงไปก็ไร้ประโยชน์”
พระบัวเฮียวยอมแพ้เอาดีดๆ

“มันไม่ใช่เรื่องแพ้เรื่องชนะหรือกับบัวเฮียว เรามาพูดเรื่อง
จริงกันดีกว่า ขอให้เชื่อฉันสักครั้ง ว่าชีวิตการครองเรือนนั้นมัน
ทุกข์ จริงอยู่ถึงฉันจะยังไม่เคยมีครอบครัว แต่มันก็เฉพาะชาตินี้
เท่านั้น ชาติที่แล้วฉันมี ก็อย่างที่เคยเล่าให้เธอฟังนั่นแหละ เธอ
เดินอยู่บนเส้นทางอันประเสริฐแล้ว จะมาเปลี่ยนเสียทำไมกัน”
คำพูดของพระอุปัชฌาย์ทำให้พระบัวเฮียวได้คิด จริงซิ หมู่นี้ท่าน
ครุ่นคิดถึงแต่เรื่องลาสิกขา ทั้งที่ตั้งใจไว้แต่ต้นแล้วว่า จะครองเพศ
สมณะไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ แต่เหตุใฉฉฉใจจึงมาแปรปรวน
เปลี่ยนแปลงไปได้ถึงปานนี้

ความสงสัยประดังขึ้นมาอีก คราวนี้เป็นความสงสัยในตัว
เอง จึงเรียนถามท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อครับ หมู่นี้ไม่รู้เป็นอะไรผมถึงได้คิดแต่เรื่องสีก

ออกไปมีครอบครัว อยากพบเนื้อคู่ อยากแต่งงาน เจ้าความรู้สึกอันนี้มันคอยรบกวนผมอยู่เรื่อย มันเป็นเพราะอะไรครับ”

“มันเป็นไปตามเหตุปัจจัยนะซี เธอรู้ไม่ใช่หรือว่า เวลาที่เรา กำลังทำอะไรอยู่ เรา กำลังปฏิบัติกรรมฐานซึ่งถือเป็นการทำความดีขั้นสูงสุด เพราะการฝึกอบรมจิตนั้นเป็นยอดของการทำความดี เมื่อทำความดีก็ต้องมีมารมาผจญ มารที่เรา กำลังผจญอยู่ขณะนี้คือนิรณ”

“นิรณที่หมายถึงสิ่งที่มา กัดกันขัดขวางไม่ให้เราทำความดีใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ฉะนั้นเธอจะต้องมีความเพียร มีจิตใจที่เข้มแข็ง ฟันฝ่าอุปสรรคนี้ให้ได้ เพื่อบรรลุความดีสูงสุดอันเป็นจุดหมายที่แท้จริงของชีวิต การที่เราคิดแต่จะสึกออกไปแต่งงาน ก็เพราะอำนาจของกามฉันทนิรณที่มีนครอบงำจิตของเธออยู่ กามฉันทนิรณก็คือความพอใจในกาม ความอยากในกามคุณ ๕ มี รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส กามคุณ ๕ นี้มันเป็นตัวผลักดันจุดรั้งให้เธอไปปักใฝ่อยู่ในฝ่ายอกุศลธรรม ส่วนเจ้าความลึกลับสงสัยต่างๆ นั้นเป็นอำนาจของวิจิกิจฉานนิรณ ยิ่ง ยังมีอีกที่เธอจะต้องผจญ ยังมีพยาบาทนิรณ ถีนมิทรนิรณ และอุทธัจจกุกกุกจนิรณอีกสามตัว นี้เธอยังเจอแค่สองตัวเท่านั้น และถ้าเธอเอาชนะเจ้าสองตัวนี้ไม่ได้ ก็ไม่ต้องไปพูดถึงอีกสามตัวที่เหลือ”

“หลวงพ่อดครับ ทำไมเจ้านิรณมันถึงได้มารบกวนเฉพาะตอนที่เราปฏิบัติธรรมล่ะครับ แล้วเวลาที่เราไม่ปฏิบัติ มันพากันไปอยู่เสียที่ไหน” ถามอย่างข้องใจ

“มันก็แนบเนื่องอยู่ในจิตของเรานั้นแหละ เมื่อไรที่เรา ยังไม่ได้ทำความดี มันก็นอนสบายเฉยอยู่ ต่อเมื่อเราทำความดี นั้นแหละมันถึงจะลุกขึ้นมาอาละวาด เพราะฉะนั้นเราจะต้องไล่มันออก

ไปจากจิตให้หมดสิ้น”

“อย่างที่หลวงพ่อบุญเทศมอๆว่า มารไม่มีบารมีไม่เกิด ประเสริฐไม่ได้ ใช่ไหมครับ”

“ก็คงนั่นมัง” พระบัวเหี่ยวรู้สึกที่จิตใจปลอดโปร่งขึ้น หากก็ยังคงสงสัยอยู่อีกนิดหนึ่ง จึงเรียนถามท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อบุญแล้วขาดความหล่อเนี่ยมันมีจริงๆ หรือเปล่าครับ”

“ถ้ามีจริงเธอจะทำไม”

“ผมจะขอไปกินบ้างนะครับ” พระอุปัชฌาย์ได้ยินดังนั้นจึงพิจารณาคนเป็นศิษย์อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วพูดว่า

“หน้าตาอย่างนี้ไม่ต้องพึ่งขาดความหล่อ ไม่ต้องพึ่ง”

“โอ้หลวงพ่อบุญ มาแบบนายจ่อยอีกคนหนึ่งแล้ว” พระบัวเหี่ยวโวยวาย แล้วจึงชี้แจงอย่างน้อยยกน้อยใจในโชคความว่า

“ผมไม่ได้หมายความว่ายังงั้น คือไหนๆผมก็ไม่มีโอกาสได้แต่งงานเหมือนชาวบ้านเขา ก็ทำให้มันสุดเหวี่ยงไปเลย จะได้ปลงได้ว่าเพราะตัวเองชี้เหวี่ยงถึงไม่มีผู้หญิงมาแต่งงานด้วย เจ้ากามฉันทนิเวศมันจะได้ล่าทัพกลับไป ไม่มารบกวนผมอีก”

“ไม่ต้องใช้ขาดความหล่อไปโล้มันให้ยุ่งยากหรอก ถ้าเธอมีสติรู้เท่าทันมันตลอดเวลา มันก็ครอบงำเธอไม่ได้ เราต้องใช้ปัจจัยภายใน ไม่ใช่ปัจจัยภายนอก” ท่านพระครูทั้งแนะแนวและแนะนำ

“ครับ ถึงตอนนี้ผมเข้าใจแจ่มแจ้งแดงแจ๋เลยครับ ผมจะกลับไปสู้กับมันเดี๋ยวนี๊ กราบขอบพระคุณหลวงพ่อบุญอย่างสูงที่กรุณาชี้ทางสว่างให้ผม” ท่านกัมลงกราบอาจารย์สามครั้งแล้วลุกออกมา ความอึดอัดขัดข้องพลันมลายหายไป มีความปลื้มปริ่มโปร่งใจเข้ามาแทนที่

๑๙

อุบาสิกาทองริน

ตอนสายของวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ท่านพระครูกำลังสออารมณีให้อุบาสิกาทองรินโดยมีนายสมชายนั่งคอยรับใช้ อยู่ห่างๆ ทุกครั้งที่มีการสนทนากับสตรีชนิดตัวต่อตัว ท่านจะต้องให้มีบุคคลที่สามอยู่ด้วยเสมอ จึงเป็นที่รู้กันดีในหมู่ผู้ใกล้ชิดว่า สมภารวัดป่ามะม่วงท่านเคร่งวินัยนัก โดยเฉพาะเรื่องเพศตรงข้าม ท่านจะระมัดระวังเป็นพิเศษ สงฆ์หลายรูปที่ตั้งใจมาบวชเพื่อหวัง ความหลุดพ้น แต่เพราะไม่สำรวมระวังในการปฏิบัติต่อสตรี จึง ถูกสึกออกไปเป็นผู้ครองเรือนเสียมากต่อมาก

แม้ในสมัยพุทธกาล เรื่องเช่นนี้ก็เคยปรากฏ ดังกรณีของ พระอานนทเถระ ซึ่งถูกนางภิกษุณีรูปหนึ่งวางแผนล่อลวงจะให้ สีก ด้วยนางสนิทเสน่หาหลงใหลในรูปโฉมของพระอานนทที่ยิ่งนัก หากเพราะมีการตั้งสติไว้เฉพาะหน้า ระวังใจมิให้แปรปรวน ท่าน พระอานนทจึงรอดพ้นจากกลลวงของภิกษุณีรูปนั้นได้ ทั้งยังเทศนา โปรดนางให้สำนึกรู้ในผิดชอบชั่วดีอีกด้วย

“โยม มีอาการอย่างไรบ้าง พอง-ยุบขัดเจ็นตีใหม่” ท่าน ถามอุบาสิกาวัยสี่สิบเศษซึ่งอุตสาห์เดินทางจากกรุงเทพฯ มาเข้า กรรมฐาน หลอนตั้งใจมาอยู่วัด ๗ วัน แต่ท่านให้อยู่ ๑๕ วันเพราะ เห็นหนอ บอกว่าหลอนกำลังมีเคราะห์ เจ้ากรรมนายเวรเขาตาม

มาเอาชีวิต ภายใน ๑๕ วัน หากหล่อนปฏิบัติกรรมฐานอยู่แต่ในวัด ก็จะพ้นเคราะห์ ออกไปนอกวัดเมื่อใดจะต้องถูกรถชนตายทันที เพราะดวงของหล่อนจะต้องตายโดยอุบัติเหตุอย่างที่ชาวบ้านเรียกกันว่า ตายโหง ท่านจึงกำชับนักกำชับหนา ไม่ให้หล่อนออกไปไหน

“บางทีก็ซัด บางทีก็ไม่ซัดคะ” นางทองรินตอบ

พระบัวเหี่ยวจะมาให้ท่านสอบอารมณ์เช่นกัน ครั้นเห็นท่านกำลังมีแขกจึงหันหลังกลับแต่ท่านพระครูเรียกเอาไว้

“มีอะไรหรือบัวเหี่ยว เข้ามาคุยกันก่อนซิ” พระหนุ่มจึงเดินเข้ามาหนึ่งในที่อันสมควร แล้วจึงทำความเคารพพระอุปัชฌาย์ นางทองรินทำความเคารพท่านด้วยการกราบสามครั้ง

“ฉันกำลังสอบอารมณ์ให้โยมเขา เธอฟังด้วยก็ได้ ฝึกเอาไว้ วันข้างหน้าเมื่อไปเป็นครูบาอาจารย์เขาจะได้สอบอารมณ์เป็น”

“ครับ” พระหนุ่มรับคำ เห็นท่านพระครูได้เพื่อนแล้ว นายสมชายจึงลุกออกไปทำธุระของตน

“หลวงพ่อกะ สองสามวันมานี้ดิฉัน ปฏิบัติไม่ค่อยได้ผลเลยคะ”

“ทำไมล่ะ คิดถึงบ้านหรือไง”

“ไม่คิดถึงคะ แต่มันว่างเหงาหาวนอนตลอดเวลา เดินจงกรมก็ว่าง นั่งสมาธิก็ว่าง”

“นั่งสัปหงกน้ำลายไหลยืดเลยใช่ไหม” ท่านถามเพราะทราบดีว่าอาการเช่นนี้เกิดจากอะไร

“คะ แหม หลวงพ่อพูดราวกับเคยเห็น” หล่อนพูดเขินๆ

“ทั้งเคยเห็นทั้งเคยเป็นเขี้ยวแหละโยม ที่มีอาการอย่างนี้ เพราะถูกถิ่นมิถุนนวิรณครอบงำ โยมกำลังผจญมาร เจ้ามารตัวนี้

ชื่อ ถิ่นมิทระ เป็นนิวรรณ์ตัวที่ทำให้จิตหดหู่ เชื่องซึม เกียจคร้าน ว่างเหงาหาวนอนอยู่ตลอดเวลา”

“แล้วเราจะกำจัดมันได้อย่างไรครับ” พระบัวเหี่ยวถาม เพราะกำลังประสบปัญหาแบบเดียวกัน

“วิธีกำจัดถิ่นมิทระนิวรรณ์ทำได้โดยบริโภคอาหารให้น้อยลง ปรับเปลี่ยนอิริยาบถบ่อยๆ เช่น ยืนบ้าง เดินบ้าง นั่งบ้าง สลับกันไป อีกวิธีหนึ่งคืออยู่ในที่โล่งแจ้งและที่สำคัญที่สุดก็คือต้องมีความเพียร ตั้งจิตแน่วแน่ว่าจะต้องเอาชนะมันให้ได้”

“การทำความดีนี้ยากจึงเลยนะคะหลวงพ่อดิฉันชักท้อใจเสียแล้ว” สตรีวัยสี่สิบเศษเผยความรู้สึก

“ท้อไม่ได้ซี โดยเฉพาะเวลานี้โยมกำลังมีเคราะห์ ถ้าโยม ท้อถอยต้องลำบากแน่ อย่างลี้มพุทธภักษาที่ว่า วิริเยน ทุกขมจเจติ - บุคคลล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร โยมจำข้อนีไว้ให้ดีแล้วก็เร่ง ปฏิบัติเข้า จะพ้นทุกข์ได้” ท่านให้กำลังใจ

สตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งคลานเข้ามากราบท่านพระครู แล้ว พุดขึ้นว่า

“หลวงพ่ोजำฉันได้หรือเปล่า”

“ใครจะจำแม่ครัวฝีมือเอกที่ซื้อบุญรับไม่ได้ละ หายหน้าหายตาไปเลยนะ วัดนี้เป็นยังไงถึงได้ไม่ยอมมา” ท่านพระครูต่อว่า ต่อขาน นางบุญรับเคยมาช่วยทำกับข้าวอยู่โรงครัวหลายปี ภายหลังได้โยกย้ายไปอยู่ที่พิจิตร จึงหายหน้าหายตาไป

“ไม่เป็นยังไงหรอกจ้ะ ฉันนะอยากมาทุกวันนั้นแหละ แต่ จนใจด้วยหนทางมันไกลไปมาลำบาก คิดถึงหลวงพี่ทุกเวลานาที เลย” นางพุดพลางชำเลื่องไปทางอุบาสิกานุ่งขาวห่มขาวที่นั่งสงบ เสงี่ยมอยู่ต่อหน้าท่านพระครู ครั้นเห็นหน้าหล่อหน้าชัดเจนนางบุญ

รับให้นึกเกลียดขึ้นมาทันที ก็หน้าหล่อนช่างเหมือนเมียใหม่ของ
ผิวเก่านางเสียนี้กระไร นางบุญรับเล็กกับผิวเก่าไปมีผิวใหม่ ช่าง
ผิวเก่าของนางก็มีเมียใหม่เช่นกัน อันที่จริงต่างคนต่างมีใหม่ ก็น่า
จะหายกัน นางไม่น่าจะมาเกลียดชังผู้หญิงคนนี้ แต่ทำไมถึงต้อง
เกลียดเพียงเพราะแม่ที่หน้าเหมือนนั้นนั่น หาเหตุผลให้ตัวเองไม่
ได้ เลยนั่งค้อนขวับๆ โดยที่อีกฝ่ายไม่ทันรู้ตัว ท่านพระครูนึกฆ่า
สงสารอุบาสิกาก็สงสารที่หล่อนช่างมีเจ้ากรรมนายเวรมากมายเสีย
จริงๆ

“โยมมีอะไรจะถามอีกไหม ถ้าไม่มีก็กลับไปปฏิบัติที่กุฏิได้
พรุ่งนี้อาตมาไม่อยู่ จะไปงานแต่งงานหลานที่โคกสำโรง โยมมีอะไร
ข้องใจก็เก็บไว้ถามช่วงบ่ายก็แล้วกัน อย่าลืมนำห้ามออกนอกบริเวณ
วัดโดยเด็ดขาด เอาละ ไปได้แล้ว” นางทองรินกราบภิกษุทั้งสอง
แล้วจึงลุกออกมา นางบุญรับมองตามพลาง ขว้างค้อน ใส่

“หมั่นไส้” นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

“ไปหมั่นไส้อะไรเขาเล่า ข้าไม่เห็นเขาไปทำอะไรให้แกสัก
หน่อย” กับคนคุ้นเคยท่านจะใช้คำว่า ข้า และ แก

“ก็ฉันเกลียดมัน ดูนั่นเดินเข้านั้น ตูดบิดไปบิดมาน่าทุเรศ
จริงจริง” นางบุญรับไม่ฟังเสียง

“เข้า ไหนแกลลองลุกขึ้นแล้วเดินออกไปซิ โน่นเดินไปทาง
โน่น” ท่านพระครูสั่ง นางบุญรับทำตาม เดินไปได้สักสี่ห้าเมตร
ท่านพระครูจึงเรียกให้กลับมานั่งตามเดิม

“นี่แฉะแม่บุญรับนักวิชา รู้ตัวหรือเปล่า แฉะเดินตูดบิด
น่าเกลียดยิ่งกว่าเขาเสียอีก แล้วยังมีหน้าไปว่าคนอื่นเขา” ท่าน
ตั้งใจสอนนางบุญรับทางอ้อม หากฝ่ายนั้นหารู้ตัวไม่

“ก็มันเกี่ยวอะไรกับหลวงพี่ละ ฉันจะเดินยังไงมันก็เรื่องของ

ฉัน” อดีตแม่ครัวฝีมือเอกพูดงอนๆ

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละ โยมคนนั้นเขาจะเดินยังไงมันก็เรื่องของเขา แล้วแกไปหมั่นไส้เขาทำไมเล่า”

“ก็ฉันเกลียดมัน” นางไม่กล้าบอกว่าเป็นเพราะผู้หญิงคนนั้นหน้าเหมือนนภรรยาใหม่ของสามีเก่า แต่ท่านพระครูก็รู้จึงพูดขึ้นว่า

“ข้ารู้แหละว่าแกเกลียดเขาทำไม เขาหน้าเหมือนเมียใหม่ของหัวเก่าแกไข้ใหม่ล่ะ” คราวนี้นางบุญรับรับเสียงอ่อยว่า

“ถูกแล้วจะ แหม หลวงพี่นี่แสนรู้จริงๆ รู้ไปหมดทุกเรื่องเลยพับผ้าซี”

“โยม พูดกับพระกับเจ้าให้มันดีๆ หน่อย เดี่ยวจะบาปจะกรรมเปล่าๆ” พระบัวเหี่ยวเตือนอย่างหวังดี นางบุญรับเลยพานเกลียดท่านไปอีกคน

“ฉันไม่ถือสาหรอกบัวเหี่ยว แม่คนนี่เขาทำกรรมมาอย่างนี้ **วจีทุจริต**” ท่านเน้นตรง **วจีทุจริต**

“แต่ผมว่าถ้าพอจะแก้ไขได้ก็ควรจะแก้ไข ไม่ใช่ปล่อยให้ไปตามบุญตามกรรม” ลูกศิษย์ยิ้มคำพูดอาจารย์มากล่าว แล้วก็เลยกลายเป็นการสร้างศัตรูไปโดยไม่รู้ตัว

“นี่ไปยังไงมายังไงยังไม่ทันบอกกันเลย มาถึงก็แซ่ดๆ ว่าคนโน้นเกลียดคนนี้ นิสัยไม่เปลี่ยนเลยนะเรานะ” ท่านพระครูว่าตรงๆ แต่นางบุญรับไม่โกรธ ท่านจะดูจะว่าอย่างไรนางไม่เคยถือสาเหมือนกับที่ท่านไม่ถือสา นางสมัยที่มาช่วยทำครัว หล่อนเที่ยวทะเลาะกับคนโน้นคนนี้ ถือตัวว่าทำอาหารอร่อย เลยเที่ยวดูถูกฝีมือคนอื่นเขาไปทั่ว หลายนคนจึงแอบนิทานนางลับหลังว่า **อูดสำห้เข้าวัด** แต่ไม่ยอมมละยอมวางสั๊กอย่างเดียว

“ฉันจะมาช่วยทำครัวสักเจ็ดแปดวัน ก็คิดถึงหลวงพี่หรอก

นะถึงได้มานะนี่” นางไม่วาย หยอดยาหอม

“งั้นก็ดีแล้ว จะได้ให้ไปอยู่กับโยมคนนั้น เพื่อจะหายเกลียดกัน” สมภารวัยห้าสิบแก่งยั่ว

“โธ้ย ไม่เอาหรอก เรื่องอะไรจะให้ไปอยู่กับคนที่เกลียด” นางปฎิเสธ

“อ้อ ต้องให้อยู่กับคนที่รักใช่ไหม งั้นก็มาอยู่ที่กุฏิข้าเสียเลยดีไหมเล่า” ท่านประชด ทำไมจะไม่รู้ว่าสมัยสาว ๆ นางบุญรับหลงรักท่านยังกับอะไรดี ถึงขนาดหายใจเป็นหลวงพี่เจริญ นั้นเทียว

“แหม ถ้าได้ยั้งนั้นก้อแจ้วซี” แทนที่จะอายนางกลับว่าไปโน่น ท่านเจ้าของกุฏิรู้สึกสังเวชที่ผู้หญิงอายุร่วมห้าสิบแล้ว แต่ยังไม่รู้จักปล่อยวาง

“เออ ทำพูดดีไปเถอะ นรกจะกินหัวแกโดยไม่รู้ตัว หนอยจะวอนให้เข้าเตื่อร้อนแล้วใหม่ละ ประเดี้ยวผิวเก่าผิวใหม่แกได้มาช่วยกันรุมซ้ำหรือ” ฟังนางบุญรับพูดจาได้ตอบกับท่านพระครูแล้ว พระบัวเหียวรู้สึกไม่ชอบหน้าผู้หญิงคนนี้เอา มาก ๆ ท่านมีรูตัวดอกว่า มาร ที่ท่านจะต้องผจญเป็นลำดับต่อไปคือ พยาบาทนิวรรณ์

“ตกลงหลวงพี่จะให้ฉันพักที่ไหนละ” นางถาม

“ก็ไปเลือกดูเอาเองก็แล้วกัน ที่ไหนว่างก็พักได้ หรือจะพักที่เมรุนั้นก็ได้ ตอนนี้อย่างว่างอยู่” ท่านพูดประชด

“แหม หลวงพี่แข่งอีบุญรับเสียแล้วใหม่ละ ฉันยังไม่ยอมตายง่าย ๆ หรือ ต้องรอเผาคนที่ฉันเกลียดเสียก่อน” นางหมายถึงพระบัวเหียว และอุบาสิกาคณนั้น

“อ้อ นี่แกกำหนดวันตายได้งั้นซี ข้าเห็นมานักต่อนักแล้ว บุญรับเอ๊ย ไอ้ที่เทียวแข่งคนโน้นคนนี้ ตัวเองตายก่อนเขาทุกราย”

“แข่งอีกแล้ว แหม มาคราวนี้ช่วยจั้ง ถูกหลวงพี่แข่งอยู่

เรื่อย” นางบันกระปอดกระแปด

ชายอายุประมาณหกสิบ รูปร่างอ้วนเตี้ย ศีรษะล้าน เดินเข้ามาในกุฏิ นั่งลงพนมมือพูดกับท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อกับผมมาขอยาแก้หืดหอบ อีปุกลูกสาวผมหอบใหญ่แล้ว” นายป่วนซึ่งมีบ้านอยู่ติดวัด บอกท่านพระครูด้วยท่าทางกังวล

“ใครเขาบอกให้มาเออล่ะ” ท่านย่อนถาม

“ก็ไอ้ป่องลูกชายผมมันบอกว่าเพื่อนมันเคยเป็น มาขอยาหลวงพ่อกับไปกินแล้วหาย ผมก็เลยมาขอมั่ง” นายป่วนชี้แจงแถลงไขให้ท่านพระครูทราบ

“ข้าไม่มีหยูกมียาอะไรหรอก แต่ถ้าจะให้หายหืดหอบก็ไปเอาต้นตำแยแมวมาโขลกแล้วแช่กับน้ำซาวข้าวให้มันกิน เขาว่าชะงัดนัก มีคนหายมาหลายคนแล้ว รู้จักไหมล่ะต้นตำแยแมวนะที่หลังวัดก็มี”

“รู้จักครับ”

“ดีแล้ว ถ้าไม่รู้จักก็เอาแมวไปด้วยตัวหนึ่ง”

“เอาไปทำไมครับ”

“อ้าว ก็เอาไปพิสูจน์นะซี ลองถอนสักต้นให้แมวมันกิน ถ้าไม่ใช่ตำแยแมว แมวจะไม่กิน ถ้ามันกินก็แปลว่าใช่” ท่านอธิบาย

“แล้วเอาส่วนไหนของมันมาโขลกแช่น้ำซาวข้าวครับ”

“เอาทั้งต้นเลย รากด้วย ก่อนโขลกก็ล้างให้สะอาดเสียก่อน เอาให้คนไข้ดื่ม รับประทานหาย”

“แล้วไม่คันหรือครับหลวงพ่อกับ” พระบัวเหี่ยวถาม ขึ้นชื่อว่าตำแยมันก็ต้องคัน

“ไม่คัน ตำแยถึงจะคัน แต่ตำแยแมวไม่คัน เป็นยาสมุนไพรชนิดหนึ่ง” ท่านตอบ

“ถูกแล้ว เอาเถอะเมื่อเธอปฏิบัติสูงขึ้นไปก็จะเข้าใจ” พระอุปัชฌาย์แนะนำเนื่องจากมีประสบการณ์มาก่อน

“หลวงพ่อกับทำไมคนเข้าวัดถึงยังเอาดีไม่ได้ล่ะครับ อย่างโยมบุญรับนั่น หลวงพ่อบอกเข้าวัดมาหลายปี ผมก็เห็นแกยังละอะไรไม่ได้สักอย่างเดียว รู้สึกแกล่เที่ยวขวางเขาไปหมด คนเข้าวัดเข้าวาน่าจะเป็นคนดี” พระหนุ่มตำหนิกลายๆ

“พระอยู่ในวัดแท้ๆ ยังเอาดีไม่ได้ก็ยังมีนี่นา บางคนบวชตั้งแต่เป็นเณร อายุพรรษาตั้งหกสิบเจ็ดสิบยังไม่ได้เรื่อง นับประสาอะไรกับคนอย่างยายบุญรับเล่า” ท่านออกเสียง เส่ว เป็น เล้า

“นินทาอะไรฉันอีกล่ะ” นางบุญรับเข้ามาทันได้ยินชื่อตนเข้าพอดีเลยถามพาลๆ

“มาก็ดีแล้ว ใจได้ที่พักเป็นที่พอพระราชหฤทัยหรือยัง” ท่านพระครูถามประชด หากนางบุญรับก็ตอบว่า

“ได้แล้วเพคะเสด็จพี่ หม่อมฉันกำลังจะมาราบทูลให้ทรงทราบอยู่พอดี”

“พอแล้วๆแม่บุญรับไม่ไหว” ท่านพระครูรีบโบกมือห้าม

“บุญรับเฉยๆ จะ แหม กำลังเล่นลิเกสนุกๆ ไม่น่ามาห้ามถึงจะเป็นลิเกหลงโรงก็เถอะ ฉันจะมาบอกหลวงพี่ว่าได้ที่พักตรงข้ามกุฏิแม่ฉัน ประเดี๋ยวเถอะแม่จะแกล้งให้สะเด็ดไปเลย” นางพูดอย่างหมายมั่น

“ขอทีๆ แม่คุณแม่มหาจำเริญ คนเขาจะมาสร้างบุญสร้างกุศล อย่าไปเป็นมารขัดขวางเขาเลย นี่ข้าจะถือโอกาสเทศน์แกสักหน่อย แกนะมันแย่นาบุญรับนา กรรมฐานก็เคยเข้ามาแล้ว ไหงถึงไม่ดีขึ้นเลย”

“แยะยังงี้ล่ะหลวงพี่ ฉันอุตส่าห์หวังดีจะมาช่วยทำครัว หลวง

พี่ยังมาว่าฉันอีก” นางเถียงฉอดๆ

“ยัง ยังไม่รู้ตัวอีก เอาเถอะๆ นั่งลงเสียให้เรียบร้อย ยืนพูดกับพระมันไม่สวย” หญิงวัยเกือบห้าสิบจึงนั่งลง ท่านพระครูพูดต่อไปว่า “ฟังให้ดี ข้าจะสอนให้เอาบุญ การที่แกตั้งใจมาช่วยทำครัวนั้นก็ดีแล้ว ถือว่ามาสร้างกุศล ก็ในเมื่อตั้งใจมาทำบุญแล้วจะมาทำบาปเสียทำไมล่ะ”

“ฉันไปทำบาปอะไรที่ไหน” นางบุญรับไม่วายเถียง

“ทำไมจะไม่บาป ก็วิจิตรจิตนั้นยังงี้ ทั้งพูดปิด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพื่อเจ้า ครบเลยในตัวแก เสียแรงที่อุตส่าห์มาเข้าวัด สู้บางคนที่เขาอยู่บ้านก็ยังไม่ได้” นางบุญรับรู้สึกรำคาญเนื่องจากไม่ชอบให้ใครมาติ จึงแกล้งปิดท่านว่า

“จะหลงพี่ ฉันก็จะพยายามแก้ไข ให้เวลาฉันบ้าง ฉันขอตัวไปช่วยเขาทำครัวละนะ” กราบปลกๆ สามครั้งแล้วลุกออกไป ท่านพระครูส่ายหน้าอย่างระอา พูดกับพระบัวเสียวว่า “ไม่ไหว ไม่ซึมซับสิ่งดีๆ เลย คนอย่างยายบุญรับนับวันก็จะมีมากขึ้น ประเภทเข้าวัดแล้วมานั่งนินทาคนโน้นคนนี้ ที่เขาว่า มือถือสาปากถือศีล มันก็เป็นวิบากของเขา”

“คนที่มาเข้ากรรมฐานน่าจะละกิเลสได้นะครับหลวงพ่อ”

“มันก็ได้ แต่เป็นการละได้ชั่วคราว คือตอนเจริญกรรมฐานจิตเป็นสมาธิ มันก็บริสุทธิ์ผ่องใส เพราะกิเลสมันถูกข่ม ถูกกดเอาไว้ แต่พอออกจากกรรมฐาน กิเลสมันก็ฟุ้งขึ้นมาอีก เหมือนน้ำใสที่มีตะกอนนอนกัน เอามือไปกวน มันก็ขุ่น การจะขจัดกิเลสให้หมดไปโดยสิ้นเชิงจึงไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องมีขั้นตอนการปฏิบัติที่ละเอียดลึกซึ้ง ที่สำคัญที่สุดคือผู้ปฏิบัติจะต้องมีความเพียรอย่างยิ่งยวด จึงจะประสบความสำเร็จ ก็กิเลสตัณหามันอยู่กับเรามาตั้งนาน

หลายภพหลายชาติ มีหรือที่มันจะยอมออกไปง่าย ๆ”

“ถึงต้องปฏิบัติกันข้ามภพข้ามชาติเลยใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว แต่บางคนก็ท้อถอย ใจไม่สู้ เลยไม่อาจตัดออก จากสังสารวัฏไปได้ ความเพียรนี้สำคัญมากนะบัวเหี่ยว แล้วก็ต้อง เป็นความเพียรที่ถูกต้องที่เรียกว่า สัมมวายามะ ถ้าเป็น มิจฉา วายามะ แทนที่จะทำให้หลุดพ้น กลับทำให้ติดแน่นอยู่ในสังสารวัฏ หนักเข้าไปอีก”

“เรียกว่าการทำความเพียรก็ต้องมีโยนิโสมนสิการใช่ไหม ครับ”

“ถูกแล้ว แหม รู้สึกว่าเธอจะเก่งขึ้นมากเชียวนะ สงสัยว่า จะหลุดพ้นในชาตินี้เสียละมัง” พระอุปัชฌาย์สัพพยอก

“สาธุ สมพรปาก” พูดพร้อมกับยกมือขึ้น สาธุ

“ถ้าอย่างนั้นก็กลับไปปฏิบัติที่กุฏิของเธอได้ อ้อ พรุ่งนี้ออก ตีสี่ครึ่งฉันเปลี่ยนเวลาแล้ว เลื่อนออกไปอีกครั้งชั่วโมง ประเดี๋ยว จะให้สมชายไปบอกรูปอื่นๆ” พระบัวเหี่ยวกราบเบญจางคประดิษฐ์ สามครั้งแล้วลุกออกมา ขณะเดินกลับกุฏิแทนที่จะกำหนด ขวา- ซ้าย ขวา-ซ้าย เหมือนเช่นเคย ก็เปลี่ยนมากำหนดว่า โยนิโส - มนสิการ โยนิโสมนสิการ... ไปจนถึงที่พัก



๒๐

นางบุญรีบ

ก่อนออกจากวัด ท่านพระครูอุตสาห์เดินไปหานางทองริน ถึงกุฏิที่นางพัก โดยมีพระบัวเหี่ยวกับนายสมชายไปเป็นเพื่อน นางทองรินซึ่งตื่นตั้งแต่ตีสี่ ล้างหน้าล้างตาเสร็จแล้วและกำลังจะเดินจงกรม เมื่อได้ยินเสียงนายสมชายเรียกอยู่ข้างนอกจึงเปิดประตูออกมา ออกตกใจที่พบท่านพระครูและพระบัวเหี่ยว จึงรีบนิมนต์ท่านเข้ามาข้างใน

“ไม่เข้าหรือโยม อาตมาจะรีบไป แวะมาบอกโยมเท่านั้นเอง ว่าอย่าได้ออกนอกบริเวณวัด อย่าลืมนะโยมกำลังมีเคราะห์ ถ้าโยมไม่เชื่อฟัง อาตมาก็ช่วยอะไรโยมไม่ได้ อาตมาไปละนะ”

“ขอบพระคุณหลวงพ่อก่อนค่ะ ดิฉันจะทำตามคำสั่งของหลวงพ่อกุ๊กอย่าง” นางทองรินรับคำหนักแน่นพร้อมกับไหว้ภิกษุทั้งสอง

ขณะเดินไปขึ้นรถ ท่านพระครูพูดกับพระบัวเหี่ยวว่า “ฉันช่วยเขาได้แค่นี้แหละบัวเหี่ยว เจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทางชีวิตวันนี้ถ้าเขาออกนอกบริเวณวัด จะต้องตายอย่างแน่นอน แต่ถ้าเขาเชื่อฉัน ก็จะไม่ตาย” พระบัวเหี่ยวไม่ออกความเห็น รู้สึกสังหรณ์ใจอย่างไรพิกลว่าจะต้องมีสิ่งร้ายๆ เกิดขึ้นกับหล่อน

นายสมชายขับรถพาท่านพระครูและลูกวัดอีก ๘ รูปมาถึง

บ้านงานเมื่อเวลาหกโมงครึ่ง เหลือเวลาอีกครั้งชั่วโมงจึงจะเริ่มพิธี
เจ้าบ่าวซึ่งอยู่ในชุดกางเกงขายาวสีเทาฟ้า เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีชมพู
ออกมาต้อนรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เห็นนายจ้อยท่าทางมีความสุข
จิตของพระบัวเหียวก็ถูก **กามฉันทนวิภวณ** กลุ่มรุ่มอีก ท่านต้องใช้
โยนิโสมนสิการ เข้าปราบปราม มันจึงสงบลงได้

“เจ้าสาวไปไหนเสียล่ะ” ท่านพระครูถามถึงคนเป็นเจ้าสาว
“ยังไม่กลับจากร้านเสริมสวยครับ” เจ้าบ่าวตอบ แหกหรือ
ยังมากันไม่มาก เจ้าบ่าวจึงมีเวลาพูดคุยกับพระสงฆ์ สมภารวัด
ปามะม่วงถามหาบิดาของนายจ้อย ก็ได้รับคำตอบว่ายังไม่สร้างเม
จึงไม่กล้าออกมาสู่หน้า

พวกแม่ครัวกำลังสาละวนอยู่กับการจัดอาหารเลี้ยงพระ
ท่านพระครูหนึ่งหลับตากำหนด เห็นหนอ เพราะอยากรู้ว่าพวกแม่
ครัวเขากำลังคุยกันเรื่องอะไร

“อ้าวแก ชิมอยู่นั้นแหละ ระวังจะเกิดเป็นเปรตนะ กิน
ก่อนพระก่อนเจ้า” แม่ครัวนางหนึ่งว่าเพื่อน

“ก็มันอร่อยนี่หว่า” คนชิมตอบ

“เออ อร่อยๆ นี่แหละ ข้าเห็นเป็นเปรตมาเสียหนักต่อหนัก
แล้ว”

“แกเห็นได้ยังไง” คนชิมย้อน

“ก็ปู่ย่าตายายข้าสอนไว้อย่างนี้ ถึงข้าไม่เห็นแต่ข้าก็เชื่อ”

“นั่นมันสมัยปู่ย่าตายายแกโวย สมัยนั้นนะพระท่านนำ
เคารพนับถือ กินก่อนท่านถึงได้บาป แต่สมัยนี้มันไซ้พระเสียทีไหน
แค่พวกโกนหัวห่มผ้าเหลือง ไปไหนๆ ก็เที่ยวแต่จะกินของดีๆ แล้ว
ยังจะเอาเงินอีก ที่เขาว่า **ข้าวก็ยึด อัฐก็เอา** นั่นแหละ” แม่ครัวอีก
คนเถียงแทนเพื่อน

“ตายละอีแป้น มึงนะมึง นรกจะกินหัวกบาลมึงเข้าสักวัน”
แม่ครัวคนแรกว่า ท่านพระครูกำหนดลืมนตา ไม่อยากรู้ไม่อยาก
เห็นอีกต่อไป นี่ขนาดคนชนบทยังดูถูกดูแคลนพระถึงปานนี้ มัน
ความผิดของใครกันเล่านี้ ท่านรู้สึกกรันทดใจนัก เห็นนายจ่อยกำลัง
ซุบซิบกับพระบัวเหี่ยวอยู่ทางปลายแถว ท่านจึงกำหนด เห็นหนอ
ไปที่บุคคลทั้งสอง

“ทำไมนิมนต์พระวัดป่ามะม่วงทั้งหมดละ ไม่กลัววัดเจ้าถิ่น
เขาเขม่นเอาหรือ” พระบัวเหี่ยวถาม เพราะตามธรรมเนียมหาก
จะนิมนต์พระต่างถิ่นมา ก็ต้องมีพระในท้องถิ่นอยู่ด้วย การนิมนต์
พระจากที่อื่นมาทั้งหมดถือว่าเป็นการกระทำที่ข้ามหน้าข้ามตาพระ
เจ้าถิ่น

“ก็อย่างที่เคยเล่าให้หลวงพี่ฟังนั่นแหละ ผมไม่นับถือพระ
แถวนี้ แต่พูดก็พูดเถอะหลวงพี่ กฎแห่งกรรมมันทำหน้าที่ได้รวดเร็ว
เร็วดีจริงๆ สมภารตายแล้ว” นายจ่อยจงใจใช้คำว่า ตาย แทน
มรณภาพ

“อ้าว เป็นอะไรตายละ”

“ถูกจามด้วยขวานหัวแบะเลย นอนตายอยู่ข้างระเบียบโบสถ์
ปานนี้คงทะเลาะกับยมบาลอยู่ในนรกนั่น”

“แล้วหลวงตาของขี้เมานั้นล่ะ”

“แหม หลวงพี่จำแม่นจัง แกสีกแล้ว เห็นว่ากลัวตกรนรก
เพราะไม่อาจเลิกเหล้าได้ เป็นพระกินเหล้ามันบาปมาก แกเลยสีก
ออกมาเสียให้หมดเรื่องหมดราว จะได้ตกรนรกน้อยหน้อย เกว่า
ของแกยังงี้ไม่โซ่ผมว่านา” ฟังแล้วท่านพระครูจึงสรุปในใจว่า “อ้อ
มันอย่างนี้เองนี่เล่า ยายแม่ครัวถึงได้ไม่ศรัทธาพระ หนอยแน่มา
เรียกเราว่า พวกโกนหัวหอมผ้าเหลือง ข้าวก็ยึดอัฐิก็เอา ยายคนนี้

สำมะคัญ” ถึงตอนนี้ท่านรู้สึกขำขายนั้น คำพูดของนางเท่ากับเป็น
กระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ของผู้ที่เรียกตัวเองว่า **นัก
บวช**

เสียงรถมอเตอร์ไซด์วิ่งเข้ามาจอดใต้ถุนเรือน แล้วนางสาว
จุกก็เดินนวยนาดเข้ามากราบท่านพระครูและภิกษุอีก ๘ รูป หล่อน
อยู่ในชุดไทยเรือนต้นสีชมพูอ่อน ตัดเย็บด้วยผ้าไหมเนื้อดี ผมหเกล้า
ทรง **ลูกจันทร์** ไว้กลางศีรษะ ใบหน้าถูกตกแต่งไว้อย่างสวยงาม
โดยฝีมือของช่างเสริมสวยประจำตำบล

“หลวงน้ามาถึงนานแล้วหรือจ๊ะ” หล่อนทักทาย

“นานหรือไม่นานก็ถึงก่อนคนเป็นเจ้าสาวแล้วกัน” หลวง
น้าพูดแหง

“แหม หลวงน้าเนีย เจอหน้าก็ว่ากันเลยเชียว” หล่อนพ้อ
ขณะนั้นเวลาเจ็ดนาฬิกาตรง พิธีจึงเริ่มด้วยการให้ทายก
ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวนำกล่าวคำบูชาพระรัตนตรัย และ
อาราธนาศีล ท่านพระครูให้ศีลเสร็จแล้วพระสงฆ์ทั้ง ๘ รูปเจริญ
พระพุทธรมณฑ์

เสร็จจากการเจริญพระพุทธรมณฑ์ ทายกนำกล่าวถวาย
สังฆทาน แล้วจึงช่วยกันประเคนอาหารหวานคาว พระสงฆ์ฉัน
ภัตตาหารเสร็จ เจ้าภาพถวายจตุปัจจัยไทยธรรมแล้วพระสงฆ์ทั้ง
๘ รูปกล่าวอนุโมทนาคาถา คู่บ่าวสาวกรวดน้ำและรับพรตามลำดับ
พวกแม่ครัวก็พากันออกมารับพรจากพระด้วย ท่านพระครูจำคน
ที่ว่าพระได้ จึงพูดสัพยอกนางว่า

“พวกโกนหัวห่มผ้าเหลืองนี้ไม่ไหวเลยนะโยมนะ กินข้าว
เขาแล้วยังจะเอาเงินอีก” แม่ครัวหน้าเหวอ ไม่นึกไม่ฝันว่าท่าน
จะรู้ในสิ่งที่พวกตนแอบนินทา แต่อย่างน้อยก็ยังดีใจที่ท่านไม่โกรธ

“หลวงพ่อกับมาจกวัดไหนจ้ะ” นางถาม รู้สึกศรัทธาท่าน
ขึ้นมาชนิดหนึ่ง

“วัดป่ามะม่วง เคยได้ยินไหมเล่า”

“ไม่เคยจ้ะ อยู่ที่ไหนจ้ะ”

“อยู่ไม่ไกลหรอก ถ้าอยากจะไปก็ให้เจ้าป่าวเขาพาไปก็ได้
ที่วัดมีสอนกรรมฐานด้วยนะ อยากไปเรียนไหมเล่า”

“ก็อยากเหมือนกัน ว่าแต่หลวงพ่อกับไมโครธฉันนา” นาง
ยังกลัวความผิด

“ไมโครธเรื่องอะไรเล่า”

“ก็ที่ฉันว่าหลวงพ่อกับ”

“อาตมาจะไปไมโครธทำไม ก็อาตมาไม่ได้เป็นอย่างที่โยมว่า
แต่ถึงเป็นก็ไม่ควรจะไมโครธ เพราะเท่ากับโยมพูดความจริง ไซ้ไหม
ละ”

“ไซ้จ้ะไซ้ ว่าแต่ทำไมหลวงพ่อกับถึงรู้ละว่าฉันเป็นคนพูด”
นางไม่วายสงสัย

“เอาเถอะไว้ไปเข้ากรรมฐานแล้วจะบอก อย่าลี้มไปก็แล้ว
กัน”

“จ้ะจ้ะ ฉันไปแน่ รอให้เกี่ยวข้าวเสร็จก่อน” นางรับคำเป็น
มั่นเป็นเหมาะ

เมื่อท่านพระครูไม่อยู่ที่วัด นางทองรินให้รู้สึกเร้าร้อนใจยิ่ง
นัก เป็นอย่างนี้ทุกครั้งที่รู้ว่าท่านไม่อยู่ โดยเฉพาะวันนี้รู้สึกว่ามัน
เร้าร้อนกว่าทุกวัน แม้อากาศภายนอกจะหนาวเหน็บ หากมันก็ไม่
ช่วยให้ความเร้าร้อนในใจบรรเทาเบาบางลงได้ ไม่ว่าหล่อนจะเดิน
จงกรมหรือนั่งสมาธิ ก็ไม่อาจทำให้จิตสงบได้เลย หล่อนเริ่มฟุ้งซ่าน

คิดไปต่างๆ นานา ป่านจะนี่ลูกเต้าจะกินอยู่กันอย่างไร สามีหล่อนเล่า จากกันมาตั้งเจ็ดแปดวันป่านนี่มีมืออะไรกับสาวใช้แล้วหรือ เพราะเห็นแม่那儿ทำท่าระริกกระรี่ ให้ทำอยู่บ่อยๆ ข้างสามีหล่อนก็ไช่ย่อย ยิงเมาแอกกลับบ้านทุกวันอย่างนั้นมือหรือที่จะพันเง้อมมือแม่สาวใช้วัยรุ่นนุ่ .จริงอยู่ แม่หล่อนจะไปขอร้องไห้มารตามาช่วยดูแล แต่แม่หล่อนก็ต้องมีวันเพลอ ยิ่งถ้าสองคนนั้นมีจิตกระสันต่อกัน แม่หล่อนหรือใครๆ ก็ห้ามความกระสันของคนคู่่นั้นไม่ได้ อย่างกระนั้นเลย เราควรจะไปดูสักหน่อยเป็นไร นั่งรถไปสองชั่วโมงก็ถึง ดูให้เห็นกับตาแล้วจะรีบมา หลวงพ่อคงยังไม่กลับ นี่ก็เพิ่งจะหกโมงเช้าเท่านั้นเอง แล้วหล่อนก็รีบจัดแจงแต่งกาย ออกจากที่พักเดินฝ่าความหนาวเหน็บตรงไปยังถนนสายเอเชีย “คอยดูนะตาแก่ ถ้าจับได้คาหนังคาเขา แม่จะฆ่าทิ้งเสียเลย” หล่อนคิดเรื่อยเปื่อยไปตลอดทาง สิ่งที่คิดล้วนแล้วแต่ร้ายๆ ทั้งนั้น

ถึงถนนสายเอเชีย หล่อนต้องข้ามไปรอรถทางฝั่งโน้น มีรถประจำทางหลายสายที่วิ่งมาจากทางเหนือเพื่อจะเข้ากรุงเทพฯ หล่อนมองซ้ายมองขวา เห็นไม่มีรถวิ่งมาสักคัน จึงก้าวเท้าออกไปโดยเร็วแล้วก็ต้องจบบชีวิตลง เพราะถูกรถบรรทุกชนกระเด็นไปตกอยู่ริมถนนฝั่งตรงข้าม

รถบรรทุกคันนั้นวิ่งตะบึงแข่งกับลมหนาวมาตามถนนสายเอเชีย เห็นคนเดินตัดหน้าในระยะกระชั้นชิดจะเบรคก็ไม่ทัน คนขับก็เลยไม่ยอมเบรค ทั้งไม่สนใจที่จะหยุดรถดูให้เสียเวลาทำมาหากินปล่อยให้เป็นที่ของตำรวจทางหลวง ที่จะเรียกพ่อเต็กตั้งมาเก็บศพ

บรรดารถยนต์ที่วิ่งผ่านไปมาไม่มีคันใดหยุดดูร่างบอบบางที่นอนจมกองเลือดอยู่ริมถนน อย่างดีก็แค่ชะลอรถให้ช้าลง เพราะ

มีตัวอย่างมานักแล้ว ที่คนชนหินไป แล้วคนหยุดตุ๊กลับกลายเป็น
จำเลยแทน

รถสายตรวจของตำรวจทางหลวงมาพบศพเมื่อเวลาแปด
นาฬิกา จึงวิทยุไปเรียกป้อมเตี้ยตั้ง ชาวบ้านแถวนั้นเริ่มทยอยกัน
มาดูศพ เนื่องจากอากาศคลายความหนาวเย็นลงมากแล้ว แม่ครัว
วัดป่ามะม่วงก็มาคุยกับเขาด้วย เห็นหน้าผู้ตายถนัด นางบุญรับถึง
กับขวัญเสีย ความเกลียดชังที่มีต่อหล่อนกลับกลายเป็นความเวทนา
สงสาร นางยกมือท่วมหัวพูดเบา ๆ ว่า

“ไปสู่ที่ชอบ ๆ เกิดแม่คุณ ขออย่าได้มีเวรต่อกันและกันเลย”

แม่ครัวที่มาด้วยอีกสองคนก็รู้สึกใจหายเพราะเห็นกันทุกวัน
เคยเอาปืนโตไปส่งให้ที่ห้องพักรวันละสองเวลา เข้านี้ก็เอาไปส่ง เห็น
ไม่อยู่ห้องก็นึกว่าไปทางไหน มาพบอีกที่ก็กลายเป็นศพไปเสียแล้ว
ช่างน่าอนาถใจแท้ ๆ

นายละอองขับรถมาจากกรุงเทพฯ กับบุตรสาววัยรุ่นอีกสอง
คน เขาตั้งใจมาเยี่ยมภรรยาซึ่งมาปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดป่ามะม่วง เคย
ขับรถมาส่งหล่อนเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม หล่อนบอกว่าจะมาอยู่สักเจ็ด
วัน พอมาถึงท่านพระครูกลับบอกให้อยู่ตั้งสิบห้าวัน ด้วยเหตุผล
ว่าหล่อนกำลังมีเคราะห์ ลูกสาวสองคนรบเร้าให้เขาพามาด้วย
ทนคิดถึงมารดาไม่ไหว เขาเองก็คิดถึงหล่อนเช่นกัน

รถวิ่งมาถึงทางเลี้ยวเข้าวัด เห็นคนมุงดูอะไรกันอยู่ที่ฝั่งตรง
ข้าม ชายวัยกลางคนมิได้สนใจจะหยุดดู ด้วยใจจดจ่ออยู่ที่ภรรยา
อยากเห็นหน้าหล่อนเร็ว ๆ

ครั้นถึงวัด เขาตรงไปยังกุฏิที่หล่อนพักพร้อมลูกสาวทั้งสอง
เมื่อเดินไปถึงปรากฏว่าหล่อนไม่ได้อยู่ที่นั่น ที่ประตูมีกุญแจดอก
เล็ก ๆ คล่องไว้ หน้าต่างทุกบานถูกปิด เขาจึงไปที่กุฏิท่านพระครู

คิดว่าหล่อนอาจจะอยู่ที่นั่น คนที่กุฎิท่านพระครูบอกเขาว่าท่านไม่
อยู่และยังบอกเรื่องมีคนถูกรถชนตายเป็นคนที่มาเข้ากรรมฐาน

เขารู้สึกสังหรณ์ใจอย่างบอกไม่ถูก จึงขับรถออกไปดู แล้ว
ก็ได้พบกับความจริงที่เศร้าสลด ภาพของลูกสาวสองคนร่ำไห้กอด
ศพแม่ ทำให้เขาสะเทือนใจยิ่งนัก ยังลูกชายคนเล็กที่อยู่กับแม่ยาย
ที่บ้านอีกคน แกจะทำอย่างไรเมื่อรู้ว่าผู้เป็นแม่ได้จากโลกนี้ไปเสีย
แล้ว

เมื่อรถของมูลนิธิป่อเต็กตึ๊งมาถึงที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่จึงให้
นำศพไปตั้ง ณ วัดป่ามะม่วงตามคำขอร้องของสามีผู้ตาย ซึ่งต้อง
การจะรอตานพระครูก่อน จะให้นำศพไปเผาที่กรุงเทพฯ หรือ
ว่าเผาเสียที่วัดป่ามะม่วง แล้วเขากับลูกก็มานั่งรอท่านอยู่ที่กุฏิ

ทันทีที่ท่านพระครูก้าวลงจากรถ สามีนางทองรินแทบจะไผ่
เข้าหา เขาคุกเข่าลงกับพื้นกราบแทบเท้าของท่าน ร้องไห้สะอึก
สะอื้นแข่งกับลูกสาวทั้งสอง ตอนเห็นศพภรรยาเขากลับความรู้สึก
ทั้งมวลเอาไว้ แต่เมื่อมาพบผู้ที่เห็นอกเห็นใจซึ่งเขาจะยึดเป็นที่พึ่ง
ได้ ความรู้สึกที่อดกลั้นเอาไว้ก็กลั่นไม่ไหวอีกต่อไป

“ทำใจดีๆ เอาไว้โยม เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นของธรรมดา
โลก ไม่มีใครหลีกเลี่ยง โยมทองรินเขาไปสบายแล้ว เขานั่งรอ
อาตมาอยู่ตรงทางเสี้ยว เล่าให้ฟังหมดว่าเกิดอะไรขึ้น ไป ไปคุย
กันที่กุฎิดีกว่า” ท่านเดินนำสามพ่อลูกไปยังกุฏิ ภิกษุอีกเจ็ดรูปต่าง
แยกย้ายกันไปยังกุฏิของตน คงมีแต่พระบัวเหี่ยวที่เดินตามท่านพระ
ครูมาเพราะอยากรู้เรื่องราว

เมื่อทุกคนมาถึงกุฏิและนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึง
เล่าเรื่องที่ วิทยุฆาน มาบอกกล่าว

“เมื่อก่อนออกจากวัด อาตมาก็ไปกำชับเขาว่า ไม่ให้

ออกไปไหน เขาก็รับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ แต่พออาตมาออกจากวัดไป เขารู้สึกร้อนกร้อนใจจนไม่อาจปฏิบัติได้ เกิดห้วงโยม ห้วงลูกๆ” ท่านไม่ได้เล่าทั้งหมดที่วิญญูณบอก เพราะอย่างน้อยก็เห็นแก่คนที่ตายไปแล้ว แต่คนฟังกลับเป็นคนเล่าเสียเองว่า

“เขาคงเห็นผมตี้มเหล่าทุกวัน เลยกลัวว่าจะพลาดพลังไปมือะไรๆ กับคนไข้ ทั้งที่ผมไม่เคยคิดอกุศลเช่นนั้น ตั้งแต่เขามาอยู่วัด ผมก็ไม่เคยตี้มอีกเลย และก็ตั้งใจว่าจะไม่ตี้มไปจนตลอดชีวิต อาจเป็นเพราะเขาเผื่อแผ่บุญมาให้ผม จึงทำให้ผมกลับเนื้อกลับตัวได้” นายละอองเล่า แม้จะหยุดร้องให้แล้วแต่ก็ยังมึนน้ำคลออยู่ที่หน่วยตาทั้งสอง

“ดีแล้ว อาตมาขออนุโมทนาด้วย โยมทองรินเขาก็คงดีใจ ส่วนเรื่องศพเขาบอกให้เผาที่นี่ เขาอยากจะทำปฏิบัตินิกรรมฐานต่อแล้ว จึงจะไปเกิดในภพภูมิใหม่”

“วิญญูณปฏิบัติธรรมได้หรือครับหลวงพ่” พระบัวเหี่ยวถาม

“ทำไมจะไม่ได้เล่า อย่างวิญญูณแม่กาหลงก็มาปฏิบัติที่วัดนี้ตั้งแต่ยังเป็นเปรต จนเดี๋ยวนี้เป็นเทพธิดาไปแล้ว รูปร่างสวยงาม เขียว เคยมาปรากฏตัวให้คนเห็นบ่อยๆ เคยมาเดินจงกรมกับแม่ชีเขียวด้วย” แม่ชีเขียวเป็นผู้อาวุโสที่สุดของสำนักชี เดี่ยวนี้อายุแปดสิบ ไปไหนมาไหนไม่ค่อยไหวแต่ก็ยังปฏิบัติอยู่ที่สำนัก

“แล้วแม่ชีเขียวแก้วรู้ไหมครับว่าแม่กาหลงไม่ใช่มนุษย์”

“รู้ แต่แกเป็นคนไม่กลัวผี แกก็เดินจงกรมอยู่กับแม่กาหลงสองคน คนอื่นๆ ไม่มีใครกล้า นี่รู้เรื่องแม่กาหลงแล้วอย่าไปเล่าให้เศรษฐี ๔ คนนั้นฟังนะ เดี่ยวจะพากันกลัวไม่ยอมมาวัดอีก” ท่านกำชับพระบัวเหี่ยว ซึ่งฝ่ายนั้นก็รับคำหนักแน่น

“แล้วภรรยาผมล่ะครับหลวงพ่ ทำไมเขาต้องอายุสั้น” นาย

ละอองถาม

“ตามหลักกรรม คนที่อายุสั้น เพราะเคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิต โยมทองรินเคยไปฆ่าเขาไว้ เจ้ากรรมนายเวรก็เลยตามมาทวง นี่เขาเล่าให้อาตมาฟังนะ”

“ถ้าเขาไม่ออกไปนอกวัดก็ไม่ต้องตายใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เจ้ากรรมนายเวรเขามาดักรออยู่ ตอนโยมเขาข้ามถนนก็บังตาเอาไว้ ไม่ให้เห็นรถบรรทุก”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะครับว่า จิตวิญญาณจะมีอยู่จริง นี่ถ้าไม่ใช่หลวงพ่อก็ได้ ผมคงไม่เชื่อ”

“ถึงจะเป็นอาตมา โยมก็อย่าเพิ่งเชื่อจนกว่าจะได้พิสูจน์ด้วยตัวเองเสียก่อน”

“พิสูจน์อย่างไรครับ” ถามอย่างสนใจ

“มาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน พอมีเวลาไหมเล่า”

“ครับ ผมจะหาเวลามา รอให้ลู่ๆ ปิดเทอมเสียก่อน”

“ดีแล้ว โยมทองรินจะได้ตั้งใจ โยมจะได้คุยกับเขา โดยไม่ต้องผ่านทางอาตมา”

“หนูจะมากับคุณพ่อได้ไหมคะหลวงตา หนูอยากคุยกับคุณแม่คะ” เด็กสาววัยสิบสี่ถามขึ้น

“ได้จ้ะ ถ้าหนูตั้งใจปฏิบัติก็จะสามารถคุยกับคุณแม่ได้ แล้วหนูจะมาไหมละจ๊ะ” ท่านถามคนน้อง

“ถ้าคุณพ่อกับพี่เขามาหนูก็มาคะ” เด็กหญิงวัยสิบสองตอบ

“หลวงพ่อกับพี่เขาจะมาตอนไหนคะ” นายละอองถามขึ้น

“สวดพระอภิธรรมสักสามคืนแล้วค่อยเผา เจ้าตัวเขาไม่สนใจหรอก ร่างกายนั้นเมื่อวิญญาณทิ้งเสียแล้วก็ไม่ต่างจากขอนไม้

หรือท่อนพิน”

“ถ้าอย่างนั้นก็เผาเสียวันนี้เลยดีไหมครับ” พระบัวเหี่ยวออกความเห็น เป็นความเห็นที่เขยที่สุดในความคิดของท่านพระครู

“จะเร็วขนาดนั้นไม่ได้หรอกบัวเหี่ยว อย่าลืมนะว่าโยมเรามีญาติพี่น้อง จะต้องแจ้งให้ญาติรู้เสียก่อน ให้เขาจัดการกันตามประเพณีนิยม คนที่เขาไม่เข้าใจเรื่องการเกิดการตายก็มีอยู่”

“ถ้าเช่นนั้นผมจะเข้ากรุงเทพฯ ไปบอกญาติๆ เลยนะครับ”

นายละอองบอก

“อย่าเลย โยมกำลังเครียด ไม่ควรขับรถขับรา อาตมาคิดว่าโยมไม่ต้องไปก็ได้ เดี่ยวให้ สมชายพาไปโทรศัพท์ทางไกลที่ในตัวจังหวัด โยมจะได้เตรียมงานอยู่ทางนี้ ห้าโมงเย็นจะมีพิธีรดน้ำศพ ญาติทางกรุงเทพฯ คงมาทัน เดี่ยวพาลูกไปเข้าที่พักเสียก่อนพักที่กุฏิโยมทองรินได้ไหม กลัวกันหรือเปล่า”

“ไม่กลัวครับ”

“ไม่กลัวค่ะ” สามพ่อลูกตอบพร้อมกัน

“ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นสมชายช่วยพาไปส่งด้วย เสร็จแล้วพาโยมผู้ชายเข้าไปโทรศัพท์ที่ตัวจังหวัด บอกญาติทางกรุงเทพฯ ให้รู้ เขาจะได้พากันมาทันอาบน้ำศพ”

เมื่อสามพ่อลูกลูกออกไปแล้ว นางบุญรับก็ร้องไห้กระเซอะกระเซิงเข้ามา

“หลวงพี่ ฉันกลัวผียายทองริน”

“ก็ดีแล้วนี่ อยากไปเกลียดเขา แบบนี้ต้องบอกให้หลอกเสียให้เข็ด” ท่านพระครูชี้

“ไม่เกลียดแล้วจะหลวงพี่ ฉันไม่เกลียดเขาแล้ว เห็นเขาตายแล้วสงสาร” นางบุญรับรีบบอก

“อ้อ ถ้าเขายังไม่ตายก็ยังไม่หายเกลียดใช่ไหมแล้ว” ท่านพระครูย่อน

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ตอนนี้ฉันสงสาร เขาจริงๆ ขอให้ไปที่ขอบๆ เถอะแม่คุณ อย่าได้มาจองเวรจองกรรมกันเลย”

“ใครเขาจะอยากจองเวรจองกรรมกับคนอย่างแกเล่า ยายบุญไม่รับเอ๊ย อย่าสำคัญตัวผิดไปหน่อยเลย คนอย่างแกนะ แม่แต่ผีก็ยังไม่กิน” ท่านพระครูว่าให้

“เมื่อกี้ดี จะได้ไม่มาหลอกฉัน เดียวตอนอาบน้ำศพ ฉันจะไปกราบขอขมาเขา”

“ดี แล้วข้าจะช่วยบอกเขาให้ ไป ช่วยไปตามลูกสาวเขามา กินข้าวกินปลาเสีย นี่ก็เที่ยงกว่าแล้ว บริการเขาดีๆ นะแม่เขา จะได้ไม่มาหลอก” ท่านแกล้งแหย

“แหม หลวงพี่ชอบพูดให้ฉันหวาดเสียวอยู่เรื่อย” นางต่อว่าแล้วจึงลุกออกไป ท่านพระครูพูดกับพระบัวเหี่ยวว่า “วันนี้เธอก็เลยอดฉันเพล”

“ไม่เป็นไรครับ ผมอิมมาจากบ้านนายจ้อยแล้ว อาหารเขาอร่อยๆทั้งนั้น ผมเลยอิมแปล้ ถึงจะไม่ได้ฉันอีกสามวันก็คงไม่หิว”

“ถึงขนาดนั้นเขี้ยวหรือ รู้สึกว่าเธอจะติดในรสอีกแล้วนะ ทำไม่ถึงไม่กำหนด รสหนอ ละ”

“กำหนดไม่ทันครับ ก็มันอร่อย ผมก็เลยฉันเพลินจนลืมกำหนด”

“นั่นแสดงว่าเธอยังต้องฝึกอีกมาก”

“ครับ ผมก็ว่าอย่างนั้น หลวงพ่อครับ ยายบุญรับแจะหาย โกรธโยมทองรินจริงอย่างที่แกพูดหรือเปล่าครับ”

“จริงซี โบราณเขาถึงสอนว่างามอยู่ที่ผี ดืออยู่ที่ละ พระอยู่ที่ใจ ใจ ใจละ”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“ก็หมายความว่า คนเราถึงจะจงเกลียดจงชังกันปานใด พออีกฝ่ายตายลง ความเกลียดก็หายไป จะมีแต่ความเมตตาสงสารอะไรที่เขาเคยทำไว้กับตนก็จะเห็นว่าเป็นสิ่งดีงามไปหมด แล้วก็นึกถึงเขาแต่ในทางที่ดีที่งาม จึงเรียกว่างามอยู่ที่ผี ดืออยู่ที่ละก็หมายความว่า คนเราจะดีได้ก็ต้องละชั่วให้ได้ ถ้าละชั่วไม่ได้ก็ดีไม่ได้ ส่วนพระอยู่ที่ใจ อันนี้คงไม่ต้องอธิบายหรอกนะเพราะเธอก็เป็นพระฉันก็เป็นพระ ไม่ใช่คนโกนหัวหมัดผ้าเหลืองอย่างที่แม่ครัวบ้านงานว่า”

“ครับ แล้วผมก็ขอตั้งปณิธานว่าจะรักษาศักดิ์ศรีของพระไว้ด้วยชีวิต จะไม่ยอมให้ใครมาตราหน้าว่า เป็นพวกโกนหัวหมัดผ้าเหลืองอย่างเด็ดขาด” พระบัวเหี่ยวให้คำปฎิญาณต่อหน้าพระอุปัชฌาย์



๒๑

พยาบาทนิวรรณ์

เสียงตำหมาแมวดังลั่นวัดแต่เช้ามีด หลังจากวันทีนางบุญ
รับเข้ามาช่วยทำครัว บรรดาอุบาสกอุบาสิกาตลอดจนพระสงฆ์องค์
เณร ที่ปฏิบัติธรรมอยู่ในวัดป่ามะม่วงมีอันต้องกำหนด **ไต่ยินหนอๆ**
กันวันละหลายๆ ครั้ง เพราะนางบุญรับแกสามารถตำได้หลายเวลา
ต่อวัน

พระบัวเหี่ยวกำลังนั่งสมาธิอยู่ก็มีอันต้องกำหนด **ไต่ยิน
หนอๆ** แทนการกำหนด พอง-ยุบ กำหนดอยู่นานก็ไม่อาจระงับ
ความฟุ้งซ่านรำคาญใจลงได้ ไม่ชอบหน้าแม่ครัวผู้นั้นเป็นทุนอยู่
แล้ว ครั้นมาไต่ยินเสียงเกรี้ยวกราดแสบแก้วหูเช่นนี้เข้าอีก ความ
ไม่ชอบซึ่งเป็นโทษะอ่อนๆ นั้น ก็เพิ่มระดับขึ้นจนกลายเป็นความ
เกลียดชังและอาฆาตมาดร้าย พระหนุ่มรู้สึกเกลียดผู้หญิงที่ชื่อบุญ
รับ ไม่อยากเห็นหน้า ไม่อยากไต่ยินเสียง เกลียด เกลียดเหลือเกิน
แล้ว

ในที่สุดท่านก็เลยนั่งกำหนด **เกลียดหนอๆ** ไปจนถึงเวลา
หกโมงเช้า ออกจากสมาธิแล้วจึงเตรียมตัวออกบิณฑบาต แม้จะเดิน
ห่างวัดออกไปจนเสียงตำตามาไม่ถึง หากก็ยั้งรู้สึกว่ามันก้องอยู่
ในโสตประสาทตลอดเวลา จิตของท่านจึงถูกพยาบาทนิวรรณ์เข้ากลุ่ม
รุมโดยที่เจ้าตัวมิทันได้ระแวงระวัง คิดเคียดแค้นชิงชังนางบุญรับ

ไปตลอดทางจนลี้มกำหนด ขวา-ซ้าย ขวา-ซ้าย ยามเยื้องย่าง

เวลาเจ็ดนาฬิกาเศษ ท่านพระครูกลับจากบิณฑบาต กำลังเดินเข้าประตูวัดมา รถกระบะสีน้ำตาลคันหนึ่งก็วิ่งแซงหน้าท่านมาจอดที่ลานวัด ยังไม่ทันได้ดับเครื่อง เด็กหนุ่มผิวคล้ำหน้าตาคม สันกึ่งจากที่นั่งคนขับ ปีนขึ้นไปทางด้านหลังรถ เปิดท้ายแล้ว **ผลักด้วยเท้า** สุนัขลืบกว่าตัวที่ยืนหน้าสลอนอยู่ท้ายรถลงมาจากหมุดปิดท้ายรถเรียบร้อยจึงกระโดดลงมา ก้าวเข้าไปนั่งประจำที่คนขับ แล้วออกรถ ท่านพระครูรีบโบกมือเรียก

“ช้าก่อนพ่อหนุ่ม เดี่ยวหยุดคุยกันก่อน” พ่อหนุ่ม เบรครถดึงพรีด โผล่หน้าคมคายออกมาถามว่า

“มีอะไรหรือครับ” เขาไม่ทำความเคารพซึ่งท่านพระครูก็เข้าใจและรู้ว่าเป็นธรรมเนียมของคนมุสลิมที่จะไม่เคารพผู้ใดหรือสิ่งใด นอกจากพระเจ้าสูงสุดคืออัลลอฮ์เท่านั้น “มาจากไหนล่ะเธอนะ ทำไมถึงได้ขนหมามาปล่อยที่วัดนี้” ท่านถามยิ้มๆ

“ผมมาจากชะไว มะใช้ให้อามาปล่อยเพราะมันกัดแพะเจ้าหมาพวกนี้เราไม่ได้เลี้ยง มันมากันเอง มะเลยให้อามาปล่อย ผมเป็นมุสลิม คนมุสลิมเขาไม่เลี้ยงหมาครับ” เด็กหนุ่มอธิบาย มะ เป็นคำที่มุสลิมใช้เรียกมารดาของตน “อ้อ แล้วทำไมมาไกลถึงที่นี่ จากชะไวมานี้ก็ผ่านวัดมาเป็นร้อย ต้องมาถึงที่นี่ให้เปลืองน้ำมันทำไมเล่า”

“มะกำขับมาครับ บอกว่าให้อามาปล่อยที่วัดป่ามะม่วง มันจะได้ไม่ถูกคนรังแก มะว่าเจ้าของวัดนี้เขาใจดี มันจะมีความสุขกว่าอยู่ที่อื่น ถึงมะจะเกลียดพวกมัน แต่ก็ไม่อยากเห็นมันถูกรังแกครับ”

“อ้อ ยังงั้นหรือหรือ งั้นกลับไปบอกมะเธอด้วยว่า หลวง

พ่อวัดนี้สั่งให้เอามาปล่อยอีกหลายๆ คันรถ รับรองว่าอยู่วัดนี้แล้ว ปลอดภัย” ท่านตั้งใจประชด แต่ชายหนุ่มไม่รู้จึงตอบไปว่า “ครับ แล้วผมจะบอกมาตามนี้” พูดจบก็ออกรถอย่างรวดเร็วโดยมิรู้ค่า

ท่านพระครูมองตามรถพลาถกลางสายหน้าช้าๆ วัดนี้ไม่รู้เป็นอะไร แมวมหาหามาสู่มิได้ขาด เมื่อวันก่อนก็มีคนเอาแมวใส่กระสอบซ่อนท้ายมอเตอร์ไซค์มาปล่อย จนวัดแทบจะกลายเป็นที่อยู่ของสิงสาราสัตว์ไปแล้ว

นายสมชายซึ่งหิวบิ่บิตเดินมาทันท่านที่ลานวัดพูดขึ้นว่า “เขาเอาหามาปล่อยอีกแล้วหรือครับหลวงพ่อ ทำไมถึงต้องมาปล่อยที่วัดนี้ก็ไม่รู้ วัดอื่นมีถมเถไปไม่ปล่อย” เด็กหนุ่มตำหนิกลายเป็น

“เขาว่ามันจะได้ไม่ถูกรังแก” ท่านพระครูอ้าง เขาว่า

“ไม่ถูกยังงี้ได้ ยายบุญรับตีมันทุกวัน ผมจึงหนวกหูจะแยะ อยู่แล้ว เมื่อไรยายนี้จะไปๆ เสียทีก็ไม่รู้” เขาบ่น

ถึงกุกุ ท่านพระครูวางบาตรลงแล้วจึงเข้าไปล้างมือล้างเท้า จนสะอาดหมดจด เช็ดให้แห้งก่อนลงมือฉันอาหารที่ลูกศิษย์วัดจัด สำหรับไว้รอทำ ฉันเสร็จจึงเข้าไปล้างปากแปรงฟัน ซึ่งหมายความว่า สิ้นสุดการบริโภคสำหรับวันนี้ จากนั้นจึงมานั่งยังอาสนะประจำของท่าน รู้ว่าพระบัวเหียวจะต้องมาให้สอบอารมณ์

“หลวงพ่อครับผมแยะแล้ว” ลูกศิษย์รายงานทันทีที่มาถึงและกราบอาจารย์แล้ว ทั้งที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับศิษย์ หากท่านพระครูก็ต้องถามไปตามมรรยาทว่า “แยะยังงี้ ไหนว่าไปซิ”

“ผมเกลียดยายบุญรับจนปฏิบัติไม่ได้ จิตมันตกจนตั้งไม่ขึ้น ทำยังงี้ดีสะครับหลวงพ่อ” ถามอย่างรู้สึกทุกข์ร้อน

“นั่นแหละ พยาบาทนิรโทษกำลังครอบงำเธอ ทำไมไม่ใช้โยนิโสมนสิการขจัดมันเสีย ปล่อยให้ระรานอยู่ทำไม” คนเป็นศิษย์

ไม่ตอบด้วยมือจะตอบอย่างไร อาจารย์จึงขยายความต่อไปว่า

“การละพยาบาทนิเวรณต้องใช้อยุติสมนสิการในเมตตา เจโตวิมุตติ ดังที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ว่า...ภิกษุทั้งหลาย เจโตวิมุตติ มีอยู่ การทำให้มากซึ่งโยนิสมนสิการในเจโตวิมุตตินั้น นี่ไม่เป็นอาหารให้พยาบาทที่ยังไม่เกิด เกิดขึ้น หรือที่เกิดแล้ว ให้เจริญ ไพบูลย์ยิ่งขึ้น ...วิธีปฏิบัติก็เช่นการกำหนดนิมิตในเมตตาเป็น อารมณฺ์ การประกอบเนื่องๆ ซึ่งเมตตาภาวนา การพิจารณาถึงความที่สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นต้น” ท่านมองหน้า ลูกศิษย์ รู้ว่าฝ่ายนั้นยังไม่เข้าใจจึงถามขึ้นว่า

“จะต้องให้แจกแจงในรายละเอียดไหม”

“ก็ตีเหมือนกันครับ เพราะผมรู้แต่หลักการ ส่วนรายละเอียด ยังทราบไม่ซึ้งนัก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตั้งใจฟังให้ดี การเจริญเมตตาหรือการแผ่ เมตตา นั้น ลำดับแรกจะต้องแผ่ให้ตัวเองก่อน”

“ทำไมต้องให้ตัวเองก่อนล่ะครับ ก็เราไม่ได้เกลียดตัวเอง เราเกลียดคนอื่นก็ควรจะแผ่ให้คนที่เราเกลียด” พระบัวเหี่ยวแย้ง ท่านพระครูจึงแถลงว่า “การที่พระพุทธองค์ทรงสอนให้แผ่เมตตา แก่ตัวเองก่อน เพราะเท่ากับทำตัวเราให้เป็นพยานว่า ตัวเราเป็น ผู้รักสุขเกลียดทุกข์ อยากรับอยู่ไม่อยากรตาย ฉันทิใด คนอื่นๆหรือ สัตว์อื่นๆก็ฉันทินั้น”

“แต่ถ้าเราอยากตายไม่อยากอยู่ล่ะครับ” พระญวนเริ่มชวน ท่านพระครูต้องปรามว่า

“ขอทีๆ อย่าซักไปให้เรือเสีย เผลอละก็ ซอบออกนอกกลุ่มออก ทางเสียเรื่อย”

“ครับๆ ไม่ออกก็ได้ครับ นิมนต์หลวงพ่otechnต่อ ผมไม่

ชัดแล้วครับ” เมื่อลูกศิษย์นิมนต์ อาจารย์จึงแสดงธรรมต่อไปว่า “โดยธรรมชาติแล้วไม่ว่าคนหรือสัตว์ต่างก็รักตัวเองด้วยกันทั้งนั้น ดังมีพระพุทธวจนะแสดงไว้...บุคคลตามค้นไป ด้วยใจตลอดทุกทิศ ก็มีได้พบผู้เป็นที่รักยิ่งกว่าตนที่ไหนเลย ฉันทใด ตนของคนอื่น ๆ ก็ย่อมเป็นที่รักของเขามาก ฉันทนั้น เพราะฉะนั้นผู้รักตนจึงไม่ควร เบียดเบียนผู้อื่น...นี่แหละถึงต้องให้แม่เมตตาในตนเองก่อน ไหน เธอแม่เมตตาให้ตัวเองเป็นหรือเปล่า ลองว่าให้ฟังสักหน่อยซิ”

“หลวงพ่อกับเขาแบบบาลีหรือแบบไทยล่ะครับ”

“เอาทั้งสองแบบนี้แหละ”

“งั้นก็เอาบาลีก่อนแล้วตามด้วยไทยนะครับ สะแอ้ม” พระหนุ่มกระแอมแก้มเขินแล้วจึงท่องด้วยเสียงค่อนข้างดังว่า “อะหัง สุขิโต โหมิ, นิหทุกโข โหมิ, อะเวโร โหมิ, อภัยายโข โหมิ, อะนี โฆ โหมิ, สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ - ขอข้าพเจ้าจงถึงซึ่งความสุข เกิด ขอข้าพเจ้าจงปราศจากความทุกข์เกิด ขอข้าพเจ้าจงอย่าได้ มีเวรมีภัยเลย ขอข้าพเจ้าอย่าได้มีความเบียดเบียนซึ่งกันและกัน เลย ขอข้าพเจ้าจงอย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย ขอข้าพเจ้า จงเป็นผู้มีความสุข รักชาติตนอยู่เกิด...”

“ดีมาก จำแม่นดี เอาละ เมื่อแม่เมตตาในตนเองเป็นอันดับ แรกแล้ว จากนั้นจึงแผ่ไปในผู้อื่นตั้งแต่บุคคลที่รักมาก บุคคลกลาง ๆ คือไม่รักไม่ชังไปจนถึงบุคคลที่เป็นศัตรู แต่ถ้าแม่เมตตาให้ศัตรูแล้ว เกิดโทสะขึ้นก็ให้ปฏิบัติตามวิธีระงับความโกรธที่พระพุทธองค์ตรัส สอนไว้ซึ่งมีถึง ๙ วิธี”

“แต่ถ้าใช้ทั้ง ๙ วิธีแล้วยังไม่หายโกรธล่ะครับ”

“ก็แสดงว่าคน ๆ นั้นกิเลสหนาตัณห์มากจนไม่อาจรับฟัง คำสั่งสอนได้ ก็ตัดหางปล่อยัดไป ถือว่าเป็นพวกบัวติดโคลนตมที่

เรียกว่า ปทปรมะ”

“แล้วคนที่ไม่มีหางจะให้ตัดจะทำอย่างไรดีครับ อย่างผมนี่ตอนเกิดแม่ไม่ได้ให้หางมาด้วย” พระฉนวนอดยวนมิได้

“บัวเฮียว รู้สึกว่าเธอจะถนัดเกลไถลเสียจริงเชียวนะ ฉันจะว่าเธอยังไงถึงจะเจ็บแสบ จะได้จดได้จำเสียที” ท่านพระครูว่าให้

“ถ้าจะว่าใครให้เจ็บให้แสบก็ต้องว่า...เดี๋ยวเอาเม็ดโกนปาดแล้วราดด้วยทิงเจอร์...รับรองทั้งเจ็บทั้งแสบเชียวครับ” พระบัวเฮียวเสนอแนะ ความสุขของท่านคือการได้ยั่วพระอุปัชฌาย์ อยากเห็นท่านโกรธเพราะท่านไม่เคยโกรธให้เห็น เข่าว่ากันว่าคนเป็นพระอรหันต์จะไม่โกรธ หรือว่าท่านเป็นพระอรหันต์!

“ถ้าฉันฉันก็จะขึ้นไปเขียนหนังสือละนะ จะไม่บอกเธอหรือกว่าวิธีระงับความโกรธที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้มีอะไรบ้างจะปล่อยให้เธอเกลียดยายบุญญ์รับ ให้เธอถูกไฟโทสะแผดเผาให้ไหม้เกรียมกรอบเป็นปลาย่างไปเลย” ท่านต่อว่าต่อขานยืดยาว แต่คนเป็นศิษย์ก็รู้ว่าอาจารย์ไม่ได้โกรธ เพราะหน้าท่านไม่บึ้ง เสียงที่พูดก็ไม่เกรี้ยวกราดอย่างเสียงยายบุญญ์รับ

“แหม หลวงพ่อก็ ผมพูดเล่นๆ ก็ทำใจน้อยไปได้ นิมนต์สารยายต่อเถิดครับ ผมไม่ยั่วแล้ว”

“แน่หนา เอาละ งั้นก็ตั้งใจฟังให้ดี การปฏิบัติเพื่อระงับความโกรธ วิธีแรกคือ ให้ระลึกถึงโทษของความโกรธ ว่าความโกรธนั้นให้โทษด้วยประการต่างๆ หากคุณมิได้เลย ถ้าคนเขามาโกรธเราแล้วเราโกรธตอบ เราก็ได้ชื่อว่าเป็นคนเลวเสียยิ่งกว่าคนที่โกรธก่อนนั้นอีก ผู้ไม่โกรธตอบคนที่โกรธตนก่อน ผู้นั้นได้ชื่อว่าชนะสงครามที่ชนะยาก ฉะนั้นถ้าเธอโกรธตอบยายบุญญ์รับ ก็แปลว่าเธอเลวกว่า

ยายบุญรับเสียอีก”

“ถ้าวางวิธีนี้แล้วยังไม่ได้ผลก็ให้ใช้วิธีที่ ๒ คือ ให้ระลึกถึงความดีของเขา ธรรมชาติคนเรานั้นว่าโดยทั่วไป แต่ละคน ๆ ก็ต้องมีทั้งส่วนดีและส่วนไม่ดีอยู่ในตัว เราก็คิดถึงแต่ในส่วนดีของเขา ส่วนที่ไม่ดีอย่าไปคิด ถ้าหาส่วนดีของเขาไม่ได้จริงๆ ก็ให้นึกสงสารเขาคิดเสียว่า...โฮ! น่าสงสาร ต่อไปคน ๆ นี้จะต้องประสบผลร้ายต่างๆ เพราะความประพฤติไม่ดีอย่างนี้ นรกอาจรอเขาอยู่... เมื่อคิดได้อย่างนี้ก็จะระงับความโกรธเสียได้ แต่ถ้ายังไม่ได้ก็ให้ลองวิธีที่ ๓ คือให้คิดถึงความจริงที่ว่าการโกรธคือการทำให้ตัวเองทุกข์ คนที่โกรธแล้วเป็นสุขนั้นไม่มีในโลก เมื่อเราคิดได้อย่างนี้เราก็ต้องไม่โกรธ เพราะเรื่องอะไรจะไปทำให้ตัวเองทุกข์จริงไหม”

“จริงครับ แล้วถ้ายังไม่หายโกรธจะทำอย่างไรอีกครับ”

“ก็ใช้วิธีที่ ๔ คือให้พิจารณาว่าสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน กรรมที่มีความโกรธเป็นเหตุนั้นมันรังแต่จะทำความเสื่อมเสียให้กับตัวเรา เพราะทั้งเราทั้งคนอื่น ๆ ต่างก็มีกรรมเป็นของ ๆ ตน เป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่อาศัย เราทำกรรมอันใดไว้ก็ต้องได้รับผลของกรรมนั้น และ กรรมที่เกิดจากความโกรธนั้นจะทำให้บรรลุความหลุดพ้นก็หาไม่ จะช่วยให้ได้ทิพยสมบัติหรือมนุษย์สมบัติก็หาไม่ มีแต่จะทำให้ตัวเองตกต่ำลงไปจนถึงกับตกนรกหมกไหม้ เมื่อพิจารณาอย่างนี้แล้วก็ไม่ควรให้ความโกรธเกิดขึ้นในตัวเรา แต่ถ้ายังไม่หายโกรธอีกก็ให้ลองวิธีที่ ๕ คือ ให้พิจารณาพระจริยาวัตรในปางก่อนของพระศาสดา ว่าพระพุทธเจ้าของเรานั้น กว่าจะตรัสรู้ก็ได้ทรงบำเพ็ญบารมีทั้งหลายมาตลอดเวลายาวนาน ได้ทรงบำเพ็ญประโยชน์แก่ผู้อื่น โดยยอมเสียสละแม้แต่พระชนมชีพของพระองค์

เอง เมื่อทรงถูกข่มเหงกลั่นแกล้งเบียดเบียนด้วยวิธีการต่างๆ ก็ไม่ทรงแค้นเคือง ทรงเอาดีเข้าตอบ ถึงเขาจะตั้งตัวเป็นศัตรู ขนาดพยายามปลงพระชนม์ก็ไม่ทรงมีจิตประทุษร้าย ซึ่งเรื่องราวต่างๆ เหล่านี้มีปรากฏในชาดก เช่น เรื่อง มหาสีลวชาดก มหาภีชาดก เป็นต้น เธอสามารถไปอ่านเองได้ หัดอ่านเสียบ้างจะได้กว้างตากว้างขึ้น ไม่ใช่ดีแต่ปากกว้างเอาแต่กินอย่างเดียว” ท่านແຂ່ງเห็บแหมม ด้วยรู้ว่าคนเป็นศิษย์ **ติดในรส**

“ครับแล้วผมจะไปหาอ่าน ต่อวิธีที่ ๖ เกอ่ะครับ” พระบัวเสียวไม่ตอกลอนเพราะกลัวจะ **เข้าเนื้อ** มากขึ้น

“วิธีที่ ๖ ให้พิจารณาถึงความที่เคยเกี่ยวข้องกันในวัฏสงสาร ดั่งที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัตว์ผู้ไม่เคยเป็นมารดา ไม่เคยเป็นบิดา ไม่เคยเป็นพี่น้องชาย ไม่เคยเป็นพี่น้องหญิง ไม่เคยเป็นบุตร ไม่เคยเป็นธิดาของเรา มิใช่หาได้ง่าย...อันนี้ก็หมายความว่ามนุษย์ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ จะต้องเคยเกี่ยวข้องกันมาในอดีตชาติ มีชาติใดก็ชาติหนึ่ง อย่างยายบุญรับก็อาจจะเคยเป็นแม่หรือพี่สาวหรือน้องสาวเธอในอดีตชาติ ชาตินี้ถึงได้มาเจอกันอีก เพราะฉะนั้นเธอก็ไม่ควรใจร้ายต่อเขา”

“แต่ถ้าเขาใจร้ายต่อผมล่ะครับ”

“อันนั้นมันก็เรื่องของเขา ถ้าตัวเราไม่ผูกเวร เวรมันก็จะรับลงได้ในส่วนของเรา ถ้าเขาโกรธเขาก็ทุกข์ ส่วนเราไม่โกรธเราก็ไม่ทุกข์”

“ที่เรียกว่าตบมือข้างเดียวไม่ดังใช่ไหมครับ”

“เอ อันนี้ฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจเพราะไม่เคยตบ ตั้งแต่บวชมานี้ยังไม่เคยตบมือ ไม่ว่าจะข้างเดียวหรือสองข้างก็ไม่เคย” ท่านพระครูนิกสนุกจึงพูดยวนกับคนญวน

“ดีแล้วครับ หลวงพ่อทำถูกแล้ว เป็นพระเป็นเจ้าขึ้นตบมือ ตบไม้ประเดี้ยวศีลก็เบ็อยหมดเท่านั้น” คนญวนยวนตอบ

“เอาละๆ พอแล้ว พุดเลอะเลือนล่ำมบ้างไปมันจะไม่ดี ทีนี้ ก็มาว่ากันถึงวิธีที่ ๗ คือพิจารณาอานิสงส์ของเมตตา ความโกรธมี โทษ ก่อผลร้ายมากมาย ฉันทใด เมตตาก็มีคุณก่อให้เกิดผลดี มาก ฉันทนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ควรจะระงับความโกรธเสีย แล้วตั้งจิตเมตตา ขึ้นมาแทน ให้เมตตานั้นแหละช่วยกำจัดและป้องกันความโกรธไป ในตัว ผู้มีเมตตาข่อมสามารถเอาชนะใจคนอื่นซึ่งเป็นชัยชนะที่เด็ด ขาด ไม่กลับแพ้ ผู้ตั้งอยู่ในเมตตาเชื่อว่าทำประโยชน์ทั้งแก่ตนเอง และผู้อื่น”

“พระพุทธองค์ทรงแสดงอานิสงส์ของเมตตาไว้ ๑๑ ประการ คือ หลับเป็นสุข ๑ ตื่นเป็นสุข ๑ ไม่ฝันร้าย ๑ เป็นที่รักของมนุษย์ ทั้งหลาย ๑ เป็นที่รักของอมนุษย์ทั้งหลาย ๑ เทวดารักษา ๑ ไฟ พิษ หรือศัตรูไม่กล้ากราย ๑ จิตเป็นสมาธิเร็ว ๑ ผิวหน้าผองใส ๑ ไม่ หลงตาย ๑ และประการสุดท้ายคือ เมื่อยังไม่บรรลุนิพพานเบื้องต้น ก็จะโต้ไปเกิดในพรหมโลกเป็นอย่างต่ำ”

“แล้วถ้ายังไม่หายโกรธละครับ”

“ก็ให้ลองวิธีที่ ๘ คือพิจารณาโดยวิธีแยกธาตุ วิธีนี้เป็นการ พิจารณาระดับปรมาณู เข้าใจยาก ฉันทจะยังไม่อธิบายให้เธอฟังใน ตอนนีให้เธอปฏิบัติได้สูงพอสมควรเสียก่อน แล้วค่อยมาว่ากันใหม่ ตอนนีพุดไปเธอก็ไม่เข้าใจ เอาละ ฉันทจะรวบรัดไปถึงวิธีสุดท้าย เลย คือพิจารณาทำทานสังวิภาค”

“การทำทานสังวิภาคก็คือการให้ของๆตนแก่ศัตรูและรับ ของๆเขามาเพื่อตน แต่ถ้าของๆเขาไม่บริสุทธิ์ก็พึงให้แต่ของๆ ตนฝ่ายเดียวไม่รับของเขา เมื่อทำอย่างนี้ความอาฆาตในบุคคลนั้น

จะระงับไป การให้เป็นวิธีแก้ความโกรธที่ได้ผลชะงัด สามารถระงับ
เวรที่ผูกกันมายาวนานให้สงบลงได้ เป็นเมตตากรุณาที่แสดงออก
ในการกระทำ พระพุทธองค์ทรงกล่าวถึงอานุภาพยิ่งใหญ่ของท่าน
คือการให้ นั่นว่า...การให้เป็นเครื่องฝึกคนที่ยังฝึกไม่ได้ การให้ยัง
สิ่งประสงค์ทั้งปวงให้สำเร็จได้ ผู้ให้ก็เบิกบานขึ้นมาด้วยการให้ ฝ่าย
ผู้รับก็น้อมลงมาพบด้วยปิยวาจา...นี่แหละการระงับความโกรธวิธี
สุดท้าย เธอเห็นแล้วใช่ไหมใหม่ว่าเสด็จพ่อของพวกเรา ท่านทรงสอน
ไว้ละเอียดลออลึกซึ้งยิ่งนัก เธออยากจะฟังเรื่องของพระสาวกรูป
หนึ่งที่ไม่เคยผูกโกรธต่อผู้ใดเลย อยากฟังไหมล่ะ ฉันจะได้เล่า” ท่าน
ถามคนฟัง

“หลวงพ่อยากเล่าหรือเปล่านั้นครับ ถ้าอยากเล่าผมก็อยาก
ฟัง” คนฟังมานานเริ่มยั่ว

“ถ้าฉันไม่อยากเล่าล่ะ เธอจะว่ายังไง” คนเล่ายั่วตอบ

“ถึงหลวงพ่ไม่อยากเล่าแต่ผมก็อยากฟัง เพราะฉะนั้น
หลวงพ่เล่าเถิดครับ นิมนต์” พูดพร้อมกับประนมมือขึ้น นิมนต์
คนเล่าจึงเล่าแต่โดยดี

“เรื่องมีว่า สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคประทับอยู่ที่ เขตวนา
ราม พระสาวกชื่อ ปุณณะ ได้เข้าไปเฝ้าและกราบทูลขอให้ประทาน
โอวาท พระศาสดาจึงทรงแสดงธรรมสอนให้ไม่เพิลิตเพลินยินดีใน
รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และธรรมที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่า
ชอบใจ เมื่อดับความเพิลิตเพลินได้ทุกข์ก็ดับ”

“พระปุณณะกราบทูลว่าท่านจะไปอยู่ชนบทชื่อ สุนาปรีนตะ
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ชาวสุนาปรีนตะดูร้าย ถ้าเขาเห็นว่าเขาจะทำ
อย่างไร พระปุณณะกราบทูลว่า ข้าพระองค์คิดว่าคำก็ยังดีกว่า
ทำร้ายด้วยมือ ตรัสถามว่า ถ้าเขาทำร้ายด้วยมือจะทำอย่างไรกราบ

ทูลว่า ยังดีกว่าใช้ก้อนดินทำร้าย ตรัสถามว่า ถ้าเขาใช้ก้อนดินทำร้ายจะทำอย่างไร กราบทูลว่า ยังดีกว่าใช้ท่อนไม้ทำร้าย ตรัสถามว่า ถ้าเขาใช้ท่อนไม้ทำร้ายจะทำอย่างไร กราบทูลว่า ยังดีกว่าทำร้ายด้วยศัสตรา ตรัสถามว่า ถ้าเขาทำร้ายด้วยศัสตราจะทำอย่างไร กราบทูลว่า ยังดีกว่าฆ่าด้วยศัสตราที่คม ตรัสถามว่า ถ้าเขาฆ่าด้วยศัสตราที่คมจะทำอย่างไร กราบทูลว่า บุคคลบางคนยังต้องหากคนมาฆ่า แต่นี่ดีที่ไม่ต้องหา เขามาฆ่าให้เอง”

“พระผู้มีพระภาคทรงอนุโมทนา และตรัสอนุญาตให้พระปุณณะไปอยู่ชนบทชื่อสุนาปรีนตะได้ พระปุณณะไปอยู่ ณ ที่นั้น ได้แสดงธรรมให้พวกมนุษย์ชาวสุนาปรีนตะชนบทกลับใจแสดงตนเป็นอุบาสกอุบาสิกาเป็นจำนวนมากภายในพรรษานั้นเอง และตัวท่านก็ได้วิเศษ ๓ ภายในพรรษานั้นเองเหมือนกัน” ท่านพระครูเล่าจบ คนเป็นศิษย์จึงพูดขึ้นว่า

“ผมจะจดจำเรื่องราวของพระสาวกรูปนี้ไว้เป็นอุทาหรณ์ จะพยายามทำให้ได้อย่างท่าน” พูดอย่างมุ่งมั่น

“ดีแล้ว ฉันขออนุโมทนาแล้วก็เชื่อว่าเธอต้องทำได้” เสียบกันไปครูหนึ่ง พระบัวเหี่ยวจึงถามว่า

“หลวงพ่อกับ การแผ่เมตตาฉันเราจะแผ่ให้สัตว์ด้วยจะได้ไหมครับ”

“ทำไมจะไม่ได้เล่า อย่าว่าแต่สัตว์เลย แม้แต่พืชก็แผ่ให้ได้ มีคนเขาทดลองทำมาแล้ว ได้ผลเกินคาดเชียวละ อย่างยาบุญรับนั้น ถ้าแก่เปลี่ยนจากด้ามาเป็นแผ่เมตตา แก่ก็ไม่ต้องไปทะเลาะกับหมากับแมวอย่างนั้น แก่โกรธว่ามันถ่ายเรี่ยราดสกปรกก็เลยไปด้าไปตีมัน หมามาแมวมันก็จิตใจ ไปทำอย่างนั้นมันก็โกรธ เลยแก้งถ่ายเลอะเทอะใหญ่ ถ่ายตัวเดียวไม่พอ มันยังเที่ยวไปชวน

เพื่อนมันมาถ่าย ถ้ายายบุญรับแผ่เมตตาให้มัน มันก็เลิกถ่ายแล้ว ก็บอกให้เพื่อนมันเลิกอีกด้วย”

“มันเลิกถ่ายมันก็ตายซีครับหลวงพ่”

“ไม่ตายหรอก ฉันหมายถึงว่ามันเลิกถ่ายเรียวดแต่จะถ่าย เป็นที่เป็นทางไม่ให้สกปรกเหมือนที่เป็นอยู่นะ” ท่านพระครูตอบ ทั้งที่รู้ว่าพระญาณตั้งใจวน

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อน่าจะสอนให้แกแผ่เมตตา ผมจะได้ ไม่ต้องได้ยินเสียงตาของแก”

“ทำไมจะไม่สอน สอนจนไม่รู้จะสอนยังไงแล้ว แต่แกร็บไม่ได้ อุดสำหรับชื่อบุญรับ แต่ไม่ยกะรับสิ่งดีๆ ฉันจัดแกไว้ในพวก ทวนกระแสนบางคนก็สอนยากนะบัวเฮี้ยว คนที่มาวัดนี้ ไม่ได้ แปลว่าจะสอนง่ายหมดทุกคน”

“มันเป็นไปตามกรรมที่เขาทำมานะครับ” พระบัวเฮี้ยวว่า

“ทั้งทำมาทั้งทำไปนั้นแหละ ถึงกรรมที่ทำมาจะไม่ดี แต่กรรมที่จะทำต่อไปก็สามารถแก้ไขให้มันดีได้ แต่เขาก็ไม่ยอมแก้ไข คนประเภทนี้หน้าวันจะมีมากขึ้น”

“ต้องปล่อยไปตามเวรตามกรรมของเขาซีไหมครับ”

“ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น เอาละ ถึงเวลาที่เธอจะต้องกลับไป ปฏิบัติแล้ว ฉันเองก็จะขึ้นไปเขียนหนังสือเหมือนกัน อย่าลืมแผ่เมตตาให้ยายบุญรับละ” ท่านเตือน

“ไม่ลืมครับ ฟังหลวงพ่พูดผมก็หายโกรธแค้นไปตั้งครึ่งแล้ว ผมรับรองว่าจะต้องกำจัดพยาบาทนวิรณออกไปจากจิตให้ได้ ขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่เป็นอย่างสูงที่ได้ชี้ทางสว่างให้ ผมไป ละครับ” พระหนุ่มก้มลงกราบพระอุปัชฌาย์สามครั้งแล้วจึงลุก ออกมา

๒๒

อุปชีวิกา

อาคันตุกะคนสุดท้ายลากลับไปเมื่อเวลาบ่ายคล้อย ท่านพระครูกำลังจะขึ้นไปเขียนหนังสือ ก็พอดีนายสมชายนำพระภิกษุรูปหนึ่งเข้ามาในกุฏิ ผู้มาใหม่ทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง ท่านพระครูรับไหว้แล้วทักขึ้นว่า

“ท่านสมภารเองหรือหรือ ไปยังไงมา ยังไงกันเล่านี้”

“ผมว่าเรื่องจ้างเขามาส่งครับ มีเรื่องร้อนใจจะมาปรึกษาท่านพระครู” คนพูดมีท่าทางอมทุกข์ หน้าตาดูหมองคล้ำไร้สง่าราศี ผิดกับผู้ที่อยู่ในสมณเพศทั่วไป นายสมชายรินน้ำชาใส่ถ้วยมาประเคนแล้วจึงลุกออกไป ท่านสมภารคงไม่อยากจะให้อายุรรับฟังเรื่องร้อนใจของท่านเป็นแน่

“มีเรื่องหนักอกหนักใจอะไรหรือ ดูท่าทางท่านไม่มีความสุขเลยนี่”

“เรื่องขอขาดบาตตายเขี้ยวละครับ” สมภารวัดฝั่งตรงข้ามตอบพลางหยิบธนบัตรสองปีกใหญ่ออกมาจากย่าม วางไว้ตรงหน้าท่านเจ้าของกุฏิ ตั้งใจจะใช้เงินเป็นเครื่องล่อให้ธุระของตนบรรลุจุดมุ่งหมาย ท่านพระครูเห็นไม่ชอบมาพากลจึงกล่าวเตือนว่า “ท่านสมภารเอาเงินออกมาวางทำไมตั้งมากมาย ผมว่าเก็บใส่ย่ามไว้ก่อนดีกว่า ใครมาเห็นเข้ามันจะไม่ดี”

“ผมจะถวายท่านพระครู เงินสองหมื่นที่ผมเก็บมาทั้งชีวิตเลย แต่ก็ตั้งใจถวายถ้าท่านช่วยผมได้สำเร็จ บอกตามตรงว่า เสียตายใจแทบขาด” คนพูดมีเจตนาจะให้ค่าของเงินสองหมื่นนั้นคุ้มค่ามากมายมหาศาล หากคนฟังกลับกล่าวเสียงเรียบว่า “เสียตายนี่ก็เก็บไว้เสียเถอะ รับรองว่าถ้าช่วยได้ผมก็จะช่วยจนสุดความสามารถ โดยไม่คิดค่าตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น ถึงผมจะไม่เคยมีเงินมากมายเท่านี้ แต่ผมก็ไม่คิดอยากได้ พุดไปท่านก็คงไม่เชื่อ แต่มันก็เป็นความจริง โดยส่วนตัวแล้ว ผมไม่สะสมเงินทอง ใครมาถวายผมก็บัดเข้าเป็นเงินวัด เพราะต้องจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟและค่าอาหารเลี้ยงผู้คนที่มาปฏิบัติธรรม”

“ผมว่าท่านคิดผิดแล้ว เพราะสมัยนี้ ใครๆเขาก็สะสมเงินทองกันทั้งนั้น สำหรับผม เงินสำคัญมาก เวลาเป็นเรื่องเดือดร้อนมันสามารถผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ ท่านพระครูเชื่อผมเถอะ ลองไม่มีเงินเสียอย่างเดียวเรื่องเล็กก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องง่ายก็กลายเป็นเรื่องยาก”

“แต่ผมกลับคิดตรงกันข้าม ผมถือคติว่านักบวชต้องดำเนินชีวิตอย่างสันโดษ การสะสมเงินทองเป็นเรื่องของฆราวาสเขา”

“ถ้าเช่นนั้นก็นิมนต์ท่านสันโดษต่อไปแล้วกัน ส่วนผมทำอย่างท่านไม่ได้ เพราะผมไม่ชอบตั้งอยู่ในความประมาท” ท่านพระครูอยากจะย้อนว่า การกระทำของท่านสมภารนั้นแหละที่เรียกว่าตั้งอยู่ในความประมาท คือประมาทมัวเมาในลาภสักการะ แต่ท่านก็ไม่พุดเพราะรู้ว่าพุดกับคนมีจกษาก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ยิ่งคนๆ นั้นเป็นพระด้วยแล้วก็ฟังนึกถึงคำพังเพยที่ว่า **ทมิฬพระ มานะครู** ให้มากๆ

“ท่านว่ามีเรื่องจะปรึกษาไม่ใช่หรือ” ท่านพระครูเปลี่ยนเรื่อง

“ครับ ผมขอความกรุณาท่านโปรดช่วยผมด้วย ผมก็เห็นว่า มีท่านคนเดียวที่แหละที่จะช่วยได้ นึกว่าเอาบุญเถอะ”

“ก็ผมยังไม่รู้เรื่องราว แล้วจะไปช่วยท่านได้อย่างไร เสร็จให้ผมฟังก่อนซิ” สมภารวัยเดียวกับท่านพระครูจึงเล่าว่า

“พวกชาวบ้านเขาจะจับผมสึก เขาหาว่าผมต้องอาบัติปราชิก”

“แล้วท่านเป็นอย่างที่เขากล่าวหาหรือเปล่าเล่า”

“ปละ...เปล่าครับ” ตอบไม่เต็มเสียงนัก

“อ้าว ก็ในเมื่อท่านไม่เป็นแล้วจะต้องไปเดือดร้อนทำไมกัน ไหนเรื่องราวมันไปยังไงมายังไง ทำไมเขาถึงมากล่าวหาทั้งง่าย ๆ อย่างนี้” ท่านสมภารรีบคล้อยตามว่า

“นั่นซีครับ อยู่ดีๆ เขาก็มากล่าวหาผม เรื่องไม่มีมูลความจริงก็มากล่าวหาทั้งได้” ประโยคหลังปนเสียงอ่อยๆ

“เอ แต่โบราณเขาว่า ไม่มีมูลฝอยหมามันไม่ชี้ ท่านอย่าปดผมดีกว่า เสร็จไปตามตรงว่าเกิดอะไรขึ้น ถ้าช่วยได้ผมก็จะช่วย ขอให้พูดความจริงก็แล้วกัน” เมื่อท่านพระครูพูดอย่างนี้ คนฟังก็เลยต้องเล่าไปตามความจริงแต่ไม่ทั้งหมดว่า

“เขาหาว่าผมเสพเมถุน คือว่าผู้หญิงเขามาปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับผม เขาก็มากับแม่ทุกครั้ง แต่วันนั้นแม่เขาป่วยมาไม่ได้ เขาเลยต้องมาคนเดียว”

“แล้วยังไง” ท่านพระครูซักเพราะเห็นเรื่องกำลังจะเข้าเค้า ท่าทางคนเล่าก็มีพิรุณชวนให้สงสัยนัก

“เขาก็มาปรึกษาผมโดยไม่มีแม่มาเป็นเพื่อน”

“แล้วปรึกษากันที่ไหน” ท่านพระครูสวมบทอัยการ

“ก็ปรึกษากันที่กุฏิผม”

“มีบุคคลที่สามอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“ไม่มี”

“เขามาเวลาเท่าไร”

“ประมาณสองทุ่ม”

“แล้วปรึกษากันถึงกี่ทุ่ม”

“ประมาณสี่ทุ่ม ก็ยังไม่ตึกเท่าไร” พุดแบบเข้าข้างตัวเอง

“แล้วตอนปรึกษานั้น ปิดไฟหรือเปิดไฟปรึกษากัน”

“เปิดครับ แต่ไฟมันหรี่ไปหน่อย เลยออกจะมีต๋ง”

“แล้วยังไงต่อไปอีก”

“ผมก็ไม่รู้ว่าชาวบ้านเขามาแอบดูอยู่ แล้วก็มีคนไปบอก
ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านก็สั่งคนให้มาล้อมกุฏิไว้”

“แล้วท่านรู้ตัวตอนไหน”

“ตอนที่เขาตะโกนเข้ามาบอกแล้ว... ผู้หญิงเขาตกใจ
เลยกระโดดขึ้นมานั่งบนตักผม”

“ก็ตอนที่เขาตะโกนเข้ามา ทำไมท่านถึงไม่กระโดดหน้าต่าง
หนีไปก่อนล่ะ อยู่ให้เขาจับได้คาหนังคาเขาแล้วใครเขาจะเชื่อ”

“ผมก็คิดจะหนี แต่ผู้หญิงเขาจับไว้แน่นเลย” ท่านเลี้ยงมา
ใช้คำว่า จับไว้แน่น แต่ความจริงคือ กอดไว้แน่น เพราะกำลังเข้า
ด้ายเข้าเข็ม

“แล้วยังไงต่อไป” ท่านพระครูซัก

“พวกเขาก็พากันบุกขึ้นมabanกุฏิแล้วก็เห็นเข้า”

“เห็นอะไร”

“เห็นผู้หญิงนั่งอยู่บนตักผม แล้วก็จับผมไว้แน่น เขาก็ตั้ง
ข้อหาว่าผมเสพเมถุน จะจับผมสึก”

ท่านพระครูไม่แน่ใจ ว่าเรื่องที่สมภารเล่ามาจะเป็นความ
จริงทั้งหมดจึงใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบ แล้วก็ให้รู้สึกเศร้าสลด

ใจที่เห็นผู้อยู่ภายใต้ร่มกาสาวพัสตร์ประพาดนอกรีตนอกรอยเช่น
นี้

“แล้วท่านจะให้ผมช่วยอะไร” ถ้ามองไม่เห็นทาง
เลยว่าจะช่วยได้อย่างไร คนถูกถามมีสีหน้าดีขึ้นรับตอบว่า

“ผมขอความกรุณาท่านช่วยพูดกับเขาด้วย อย่าให้เขาจับ
ผมสัก แล้วก็อย่าให้เขาถอดผมออกจากตำแหน่งเจ้าอาวาส” ท่าน
พระครูทนฟังไม่ได้จึงพูดชัดขึ้นว่า

“อย่าพูดเอาแต่ได้อย่างนั้นซิท่านสมภาร ลองเอาใจเขามา
ใส่ใจเราดูบ้างเป็นไร ถ้าท่านเป็นชาวบ้านมาเห็นพระทำอย่างนี้ ท่าน
จะคิดยังไง ท่านจะยังศรัทธายังเคารพพระรูปนั้นอยู่หรือ ผมขอ
ตำหนิต่านตรงๆว่า ท่านทำร้ายจิตใจชาวบ้านมากเกินไป และยัง
ทำลายความเคารพนับถือที่พวกเขามีต่อท่าน รู้ตัวหรือเปล่าว่าท่าน
ทำให้พระศาสนาต้องมัวหมอง ผมรู้สึกเสียใจมาก เสียใจจริงๆ”
คนฟังก้มหน้างูด อยากจะยอมรับผิด หากเจ้าทิฏฐิมานะก็ยกยวงว่า
“อย่ายอมแพ้อะไร ท่านเป็นถึงสมภาร จะยอมแพ้ไม่ได้” ได้
กำลังใจจากทิฏฐิมานะเช่นนี้ ท่านสมภารจึงเถียงไปข้างๆ คูๆ ว่า
“ท่านพระครูพูดยังกับว่าผมเป็นคนผิด”

“ใครผิดใครถูกท่านก็รู้อยู่แก่ใจดีแล้ว ผมขอถามหน่อยเถอะ
สิกขาบท ๒๒๗ ข้อนะ ท่านเหลืออยู่กี่ข้อ เอาละ ไหนๆ ก็ตั้งใจมา
ขอคำปรึกษา ผมก็ขอถือโอกาสแนะนำว่า ท่านสึกเสียเถอะ สึก
ออกไปเป็นผู้ครองเรือนเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราว ซินอยู่ต่อไปก็รังแต่
จะทำให้พระศาสนาต้องมัวหมองหนักขึ้น ท่านจะมาติดอยู่กับ
ตำแหน่งสมภารได้อย่างไร ในเมื่อชาวบ้านเขาไม่ต้องการท่านแล้ว อย่า
เหยียบเรือสองแคมเลยนะ”

“ท่านไม่ช่วยผมจริงหรือ ผมรู้ว่าท่านช่วยได้ เสียแรงที่เรา

รู้จักกันมานาน” อีกฝ่ายตัดพ้อ

“ก็ในเมื่อรู้จักมานาน ท่านก็น่าจะรู้นิสัยผมดี อยาให้ผมต้องทำผิดไปอีกคนหนึ่งเลย รู้ตัวหรือเปล่า ผมผิดหวังมากที่ท่านเห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นความชั่วเป็นความดี ไม่น่าเลย”

“ท่านจะติจะว่ายังไง ผมยอมทั้งนั้น ขออย่างเดียวให้ช่วยผมด้วยที่ผมบากหน้ามาพึ่งก็เพราะเห็นว่าท่านเป็นคนมีเมตตาแล้ว ท่านจะไม่เมตตาผมเลยเชียวหรือ” สมภารวัดฝั่งตรงข้ามยังคงรบเร้า

“เมตตา มันก็มีขอบเขตของมันนะท่าน ถ้าเราเมตตาคนในทางที่ผิดก็เท่ากับช่วยจุดให้เขาลงนรกเร็วขึ้น ท่านเชื่อผมสักครั้ง สักเสียดีกว่าจะมาคาราคาซังอยู่อย่างนี้”

“ผมจะสักได้ยังไง ท่านคิดดูก็แล้วกัน อายุผมก็ปาเข้าไปตั้งห้าสิบแล้ว จะไปทำมาหากินอะไรได้ เคยชินแต่กับการเป็นผู้รับสีกออกไปแล้วใครเขาจะเอาเงินเอาทองมาถวาย ข้างผู้หญิงเขาก็อายุเพ็งจะสิบเจ็ด งานการก็ยังไม่ได้ทำเพราะยังเรียนไม่จบ ที่สำคัญว่านั่นคือการเป็นเจ้าอาวาสให้จะเป็นกันได้ง่ายๆ เมื่อไรกัน”

“ก็ในเมื่อท่านยังหวังยังหวังตำแหน่ง แล้วทำไมถึงไม่รักษาไว้ให้ดีละ มีประโยชน์อะไรที่จะมานึกเสียตายเอาตอนนี้ มันแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว ท่านยิ่งพูดผมก็ยิ่งเศร้าใจหนักขึ้นเพราะมันแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ว่าท่านมาบวชนี้ก็เพื่อหาเลี้ยงชีวิตเท่านั้น ผมคิดว่าท่านมาบวชเพื่อละกิเลสเสียอีก ที่แท้ท่านก็เป็นอุปชีวิกา บวชเพื่อเลี้ยงชีพ”

“จะอะไรก็แล้วแต่ มันเรื่องของผม ว่าแต่ว่าท่านจะไม่ช่วยผมจริงๆ หรือ นี่เงินตั้งสองหมื่นเชียวนะ” พูดพลางชี้ธนบัตรสองปีกตรงหน้า คิดว่าท่านพระครูจะต้องใจอ่อนเพราะเงินทำให้คนใจอ่อนมานักต่อนักแล้ว ทว่าท่านเจ้าของกุฏิกลับพูดเสียงหนักแน่น

ว่า

“ท่านสมภารคงจะเคยดูถูกตัวเองมาจนชิน ก็เลยพลอยดูถูกผมไปด้วย คนอย่างผม เงินซื้อไม่ได้แน่ ผมจะไม่ยอมจำนนต่อเงิน แต่จะยอมจำนนต่อความถูกต้อง เก็บเงินของท่านไปเสียเถิด ผมไม่ยอมได้มันหรอก” สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกไม่พอใจในกรกระทำของอีกฝ่าย ต่อเมื่อระลึกได้ว่า สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม ความไม่พอใจนั้นก็เปลี่ยนเป็นเมตตาสงสาร จึงพูดปลอบใจผู้เป็นอาคันตุกะว่า

“ท่านสมภารเคยอ่านพบพระพุทธรูปพระพุทธรูปที่เกี่ยวกับเรื่องกรรมใหม่ พระพุทธรูปพระพุทธรูปที่ว่า หลิง ชาย คฤหัสถ์ บรรพชิต ควรพิจารณาเรื่องๆ ว่าเรามีกรรมเป็นของตน เป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่อาศัย เราทำกรรมใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะได้รับผลของกรรมนั้น เคยอ่านไหม ถ้าผมจำไม่ผิด รู้สึกจะอยู่ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔”

“เคยครับ ผมจำได้ด้วย”

“นั้นก็ดีแล้ว ท่านลองพิจารณาไปตามพระพุทธรูปพระพุทธรูปที่ว่ามานี้ บางที่ท่านอาจจะสบายใจขึ้น คิดเสียว่ามันเป็นกรรมของท่าน ท่านเป็นผู้กระทำก็ต้องรับผลด้วยตัวท่านเอง ไม่มีใครหนีกรรมไปได้ ดูอย่างพระโมคคัลลานะซึ่งเป็นถึงพระอรหันต์ ทั้งยังมีอิทธิฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศได้ แต่ก็ต้องมาถูกโจรฆ่าตาย เพราะกรรมที่ทำไว้กับบิดามารดาในอดีตชาติ ถ้าท่านสมภารเชื่อผมก็ขอให้ทำตามที่ผมแนะนำ”

“ผมจะเชื่อท่านได้อย่างไร ถ้าผมเชื่อท่านก็แปลว่าผมเป็นผู้แพ้ แล้วผมเป็นใคร ผมนะเป็นถึงสมภาร เรื่องอะไรจะไปยอมแพ้วพวกชาวบ้าน” คนพูดพูดด้วยทิวาทิ ท่านพระครูรู้สึกระอา หากก็

ใจเย็นพอที่จะพูดต่อไปว่า

“ท่านลืมหูลืมตาหรือ คนที่เป็นพระนั้นจะต้องรู้จักแพ้ พระต้องเป็นผู้แพ้อยู่วันยังค่ำ ไม่งั้นโบราณคงไม่สอนไว้ว่า แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร ท่านอยากเป็นพระหรือเป็นมารละ”

“แต่ผมไม่เชื่อโบราณ ผมถือคติว่า เชื่อโบราณบานบุรี จะนั้นผมไม่เชื่อเด็ดขาด แล้วผมก็จะไม่ยอมแพ้ด้วย”

เมื่อเห็นว่าท่านพระครูไม่ช่วยแน่แล้ว สมภารวัดฝั่งตรงข้ามก็ไม่เห็นความจำเป็นที่จะมาอดกลั้นความโกรธเอาไว้ ท่านจึงพูดด้วยความโกรธแค้นว่า “ดีแล้ว ท่านจำไว้นะว่าวันพระไม่ได้มีหน้าเดียว แล้วผมจะคอยดูว่าคนอย่างท่านจะไม่ตกที่นั่งลำบากอย่างผมบ้าง”

“รับรองได้ คนอย่างผมมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา เหตุการณ์เช่นนี้จะไม่มีวันเกิดขึ้นแน่ ผมสำรวมระวังในเรื่องนี้ที่สุด แล้วก็อบรมพระลูกวัดด้วย ท่านอย่าได้ห่วงไปเลย”

“เถอะ ถึงยังไงมันก็อาจจะพลาดพลั้งเข้าสักวัน ผมเห็นมานักต่อนักแล้ว วัดที่มีชีอยู่ วันดีคืนดีชีก็ตั้งทอง”

“แต่ต้องไม่ใช่ชีวัดป่ามะม่วง จริงอยู่ถึงวัดผมจะมีชี แต่ผมก็สร้างสำนักชีให้อยู่เป็นสัดส่วน ไม่ให้มาจู้จี้จกจกยุ่งวุ่นวายกับพระ แล้วก็ห้ามพระเถรเข้าไปในเขตสำนักชี ใครไม่เชื่อฟังผมก็ให้ไปอยู่วัดอื่น แล้วตัวผมก็ทำตามกฎเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ไม่เคยถืออภิสิทธิ์ใดๆ ไม่ได้ทำเลอะเลื้อนล่ามบ้างเหมือนท่านหรอก” เมื่อฝ่ายนั้นว่ามา ท่านก็เลยว่าตอบเอาบ้าง อยากจะสอนอาคันตุกะทางอ้อมด้วย

ถ้อยคำของสมภารวัดป่ามะม่วงทำให้สมภารวัดฝั่งตรงข้ามร้อนรุ่มคลุ้มคลั่งราวกับนั่งอยู่บนกองเพลิง ถึงจะรู้อยู่เต็มอกว่า

ตนเป็นฝ่ายผิดแต่ก็ไม่ต้องการให้ใครมาว่า

กำลังนึกหาถ้อยคำเผ็ดร้อนมาโต้ตอบก็ให้รู้สึกเย็นวูบวาบ ชุ่มฉ่ำขึ้นในหัวใจ ไฟโทสะดับลงด้วยอำนาจเมตตาที่ท่านพระครูแผ่มาให้ สำนักผิดชอบชั่วดีกลับมาอีกครั้ง สมภารวัยห้าสิบจึงพูดเสียงอ่อยๆว่า

“ผมเสียใจ นี่ถ้าผมไม่ประมาทก็คงจะไม่พลาดพลั้งถึงปานนี้ ผมขอสารภาพว่าผมต้องอาบัติปาราชิก ไม่รู้ผีป่าซาตานที่ไหนมาดลใจให้ผมเห็นกงจักรเป็นดอกบัว” อดโยนความผิดให้พันตัวไม่ได้

“อย่าไปโทษผีที่ไหนเลยท่าน โทษตัวของเรานั้นแหละ เพราะเราขาดสติถึงได้เป็นเช่นนี้”

“อาจจะจริงอย่างที่ท่านว่า ตกลงผมจะยอมสึก เงินจำนวนนี้คงจะเป็นประโยชน์สำหรับผมในการก่อร่างสร้างตัว” พุดพลางเก็บเงินเข้าในย่ามดังเดิม รู้สึกอัดอั้นตันใจจนพุดไม่ออก ได้แต่นั่งคอดกนึ่งอยู่

“ท่านเลิกคิดเรื่องนี้ได้แล้ว เอาสมองไว้คิดเรื่องการทำมาหากินดีกว่า ท่านสร้างบุญบารมีมาเพียงแค่นี้ ถึงคราวจะต้องจุติก็ต้องจุติ” ท่านหมายถึงการเคลื่อนจากเพศพรหมจรรย์

“แต่ผมเสียใจ เสียใจและเสียตายที่ไม่สามารถรักษาเพศพรหมจรรย์ไว้ได้ ถึงอย่างไรผมก็ยังอยากเป็นพระมากกว่าเป็นคฤหัสถ์ นี่ถ้าสึกออกไปก็ต้องไปอยู่ที่อื่น คงทนไม่ได้ที่จะต้องถูกเยาะเย้ยถากถางจากคนที่เคยกราบเคยไหว้วม มันเป็นการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต” พุดเสียงเครือและท่านพระครูก็ได้เห็นน้ำตาของลูกผู้ชายวัยเดียวกับท่าน รู้สึกสงสารเห็นใจ หากก็ช่วยอะไรมากไปกว่านี้ไม่ได้เพราะมันเป็นเรื่องของ *กรรมใดใครก่อ* เมื่อเขา

ก่อกรรม สร้างกรรม เขาก็ต้องรับผลของมัน ไม่ว่าจะผลนั้นจะดีหรือร้าย หวานหรือขมก็ต้องอมต้องกลืนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“แล้วท่านคิดจะไปอยู่ที่ไหน ท่านมีญาติพี่น้องที่ไหนบ้าง”

“ไม่มีเลย พ่อแม่ญาติพี่น้องผมตายหมด เหลือก็แต่หลานๆ ซึ่งไม่ได้ไปมาหาสู่กันนาน คงจำกันไม่ได้แล้ว แต่ถึงจำได้เขาก็คงไม่อยากคบหาสมาคมกับคนต้องอาบัติปาราชิกอย่างผม” คราวนี้ท่านถึงกับสะอึกสะอื้นออกมา รู้สึกอับยศอดสูเป็นที่สุด ท่านพระครูเองก็รู้สึกกรันหดใจจน มีรู้ที่จะกล่าวปลอบว่าอย่างไร ต่างนั่งนิ่งกันไปพักหนึ่ง แล้วอาคันตุกะจึงพูดขึ้นว่า

“ผมเห็นจะต้องขอตัวกลับก่อน ขอบคุณที่ท่านพระครูให้สติ ผมเพิ่งประจักษ์เต็ยวันนี้เองว่าท่านมีเมตตาอย่างแท้จริง เพราะถ้าท่านช่วยผมในทางที่ผิดก็เท่ากับจุดให้ผมดิ่งลงนรกเร็วขึ้น ต้องขอโทษที่รู้สึกโกรธท่านในตอนแรก ผมลาละครับ” พูดจบจึงก้มลงกราบเจ้าของภูกิสามครั้ง ท่านพระครูรับไหว้แล้วพูดด้วยความเห็นอกเห็นใจว่า

“ขอให้ท่านโชคดี มีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้ก็บอกมา ไม่ต้องเกรงใจ ผมยินดีจะช่วยทุกเรื่องที่ไม่ผิดทำนองคลองธรรม ขอให้นึกถึงผมบ้าง”

“ครับ ผมจะนึกถึงท่านพระครูเป็นคนแรก ผมไปละครับ”

“แล้วกลับยังงัยละ” ถามอย่างเป็นห่วง

“เรือเขารออยู่ครับ ผมเหมาเรือมา”

“งั้นผมจะเดินไปส่งที่ท่าน้ำ”

“อย่าเลยครับ นี่ก็รีบกว่นเวลาท่านมามากแล้ว เห็นว่างานท่านยุ่งมากไม่ใช่หรือ” อาคันตุกะพูดอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไรหรอก ไหนๆ ก็ตั้งใจจะไปส่งแล้ว เสียเวลาแค่

ห่านที่สิบนาที่จะเป็นอะไรไป” แล้วจึงเดินไปส่งอาคันตุกะถึงหน้า
หลังวัด ก่อนลงเรือท่านสมภารหันมาขอบคุณและกล่าวว่า

“ขอบคุณท่านพระครูเหลือเกิน ผมสบายใจแล้ว จริงอย่างที่
ท่านพระครูว่า...เราทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่ว เราต้องรับผลของ
กรรมนั้น...”

“ผมไม่ได้ว่า ท่านอย่าเข้าใจผิด ผมเพียงแต่อัญเชิญพระ
พุทธรูปมาอัญท่านั้น” ท่านพระครูรีบออกตัว

“นั่นแหละ ถ้าท่านไม่พูดอย่างนี้ ผมก็ยังคงมีบอดอยู่ บัด
นี้ผมตาสว่างแล้ว ผมขอขมาใช้กรรมจนกว่าจะหมด ท่านพระครู
เป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ขอให้ท่านเจริญในธรรมมากยิ่งขึ้น
และขอให้ท่านบรรลุนิพพานสูงสุดภายในชาตินี้ ผมขออนุโมทนา” พูด
พร้อมก็ยกมือขึ้นประนมไหว้อย่างนอบน้อม ท่านพระครูยกมือ
ขึ้นรับไหว้แล้วยื่นรอกกระตังเรือลำน้อยเคลื่อนออกจากฝั่ง

ตะวันรอนอ่อนแสงลงมากแล้ว เงาของพระกับคนแจวเรือ
ที่ทอดลงบนพื้นน้ำนั้นเห็นได้ชัดเจน ท่านพระครูรู้สึกตกใจที่เงา
ของท่านสมภารไม่มีศรัทธา! รู้ได้ในทันทีว่าภิกษุรูปนั้นชะตาขาด
ท่านจึงหาทางช่วยเหลือด้วยการรีบกลับมาแผ่เมตตาให้ อย่างน้อย
ก็ช่วยให้วิญญูณดวงนั้นไปสู่สุคติในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ไม่ต้อง
ตกไปอยู่ที่นั่นชั่วกับชั่วกาลปี้ ท่านช่วยได้มากที่สุดเพียงเท่านี้

ขึ้นจากเรือแล้ว ท่านสมภารต้องเดินต่อไปอีกประมาณสอง
กิโลเมตรจึงจะถึงวัด ดวงตะวันเคลื่อนตัวต่ำลงเข้าไปทุกขณะ
หนทางแคบๆ ที่สองฟากข้างเป็นป่ารกเรือจึงคุมครีมนกว่าปกติ ท่าน
เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นเพราะอยากถึงวัดก่อนเวลาที่งูเงี้ยวจะออกหากิน
เหลืออีกไม่กี่สิบก้าวก็จะพ้นแนวป่า แล้วท่านก็ได้ยินเสียงปี่ดังขึ้น
ใกล้ตัวหลายนัด รู้สึกเจ็บแปลบที่ขั้วหัวใจ แล้วความรู้สึกทั้งมวล

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ก็ดับวูบลง ขณะที่นึกถึงท่านเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเป็นสำนักสุดท้าย

ข่าวการมรณภาพของท่านสมภารเพราะถูกลอบยิง เป็นที่โจษจันกันไปทั่วทั้งหมู่บ้าน แล้วก็เลยเป็นที่รู้จักกันทั้งตำบลและอำเภอ

นอกจากท่านพระครูแล้ว ไม่มีผู้ใดรู้ว่ามือปืนเป็นใคร เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงท่านนั้นที่รู้ว่า คนยิงคือคู่รักของผู้หญิงที่ท่านสมภารไปพัวพันด้วย ความหึงหวงกลายเป็นเคียดแค้น ชิงชัง จึงมาดักยิงเสียให้สมแค้น

แต่สาเหตุที่ลึกลงไปกว่านั้นก็คือ มันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ชาติก่อนท่านสมภารไปฆ่าเขาไว้ มาชาตินี้เขาจึงตามมาฆ่า แม้ท่านจะอยู่ในเพศบรรพชิต แต่เมื่อกระทำความชั่ว กรรมดีที่สั่งสมไว้จึงหมดลง เปิดโอกาสให้กรรมชั่วมาให้ผล ท่านสมภารได้ชดใช้เวรกรรมที่ท่านก่อแล้ว



๒๓

ก้อนหินพูดได้

เจ้าอวาสวัตปามะม่วงกำลังฉันทาอาหารเข้าอยู่ที่ชั้นล่างของกุฏิ ตั้งใจว่าฉันเสร็จจะขึ้นไปเขียนหนังสือยังชั้นบน แต่แล้วก็มีอันต้องเสียความตั้งใจ เมื่อชายหญิงคู่หนึ่งช่วยกันประคองถาดทองเหลืองเดินเข้าเข้ามาหา ในถาดมีก้อนหินสีนวลวางอยู่ เป็นหินรูปทรงไข่ไก่ แต่มีขนาดใหญ่กว่าสักประมาณสิบเท่าตัว

เมื่อเข้ามาในระยะหัตถบาสน คนทั้งสองวางถาดลงแล้วกราบท่านพระครูสามครั้ง ฝ่ายชายถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อก็คือท่านพระครูเจริญใช่ไหมครับ” แทนคำตอบเจ้าอวาสวัตปามะม่วงกลับถามว่า

“โยมมีธุระอะไรกับอาตมาหรือ”

“ครับ ผมชื่อชาติ ภรรยาชื่อสายชล บ้านอยู่ช่องแคแต่ไปสอนหนังสืออยู่ตาศรีครับ”

“อ้อ เป็นครู แล้วไปไหนกันมา ทานข้าวแล้วหรือยัง”

“ยังไม่หิวค่ะ” ครูสายชลตอบ

“ไม่หิวไม่ได้ซี ถึงเวลากินก็ต้องกิน สมชายพาแขกไปทานอาหารหน่อย” ท่านหันไปสั่งลูกศิษย์วัด ครูสองคนจึงต้องลุกขึ้นเดินตามนายสมชายไปยังโรงครัว ครูใหญ่ๆ จึงกลับมาที่กุฏิอีกครั้ง ท่านพระครูแปรงฟันบ้วนปากเสร็จแล้วและกำลังรออยู่

“จะเอาหินมาถวายเป็นอาตมาหรือจะเอามาให้ปลุกเสก” ท่านถามยิ้มๆ คนเตี้ยวันนี้เชื่อถืออะไรต่อมิอะไรกันเประอะไปหมด พระบางรูปถึงกับยึดอาชีพ ทำปลัดขิก จำหน่ายแจกประชาชน โดยอ้างว่าเป็นเครื่องรางของขลัง ผัวเมียคู่นี้อาจจะมาทำนองเดียวกัน ท่านคาดการณ์ล่วงหน้า

“จะเอามาถวายครับ หลวงพ่อกรุณารับไว้ด้วย หินก้อนนี้มีที่มาแปลก ถ้าผมเล่าให้ฟังหลวงพ่อก็คงจะไม่เชื่อ” ครูชาลีพูดออกตัวไว้ก่อน

“ลองเล่าไปซิ แล้วเชื่อหรือไม่เชื่ออาตมาจะบอกทีหลัง” ครูชาลีจึงเล่าให้ท่านสมภาร วัดป่ามะม่วงฟังว่า

“ผู้ปกครองนักเรียนเขาเอามาให้เพื่อนผมซึ่งเป็นครูอยู่ที่อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ เรื่องมีอยู่ว่าสองผัวเมียได้ไปทำไร่ที่ตำบลหนึ่งของอำเภอนั้น ไปปลุกกระท่อมอยู่ในป่า เมียเขาก็ไปเก็บหินมาสามก้อน จะเอามาทำเป็นเส้าก่อไฟหุงข้าว พอทำเสร็จก็ก่อไฟ ปรากฏว่าหินก้อนนี้มันร้อง ร้องว่า **กูร้อน กูร้อน เอากูมาเผาทำไม เดี่ยวกูจะหักคอมึง** สองผัวเมียจึงเอาก้อนนี้ออก ไปหาก้อนอื่นมาแทน

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ลองเอาก้อนนี้มาทำเส้าอีก มันก็ร้องแบบเดียวกับวันวาน เขาจึงเอาไปตั้งไว้หน้าห้องพระ ตกกลางคืนก็มาเข้าฝันว่าอยากไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดป่ามะม่วง ขอให้พาไปด้วย สองผัวเมียก็ไม่รู้ว่าวัดป่ามะม่วงอยู่ที่ไหนจึงไม่ได้พาไป คืนที่สองก็มาเข้าฝันอีกว่าช่วยพาไปวัดป่ามะม่วงด้วย จะไปเรียนกรรมฐานกับท่านพระครูเจริญ คืนที่สามก็มาบอกอีก คราวนี้บอกที่ตั้งของวัดด้วย สองผัวเมียจึงมาเล่าให้เพื่อนผมฟัง และขอร้องให้เพื่อนผมช่วยจัดการให้ เพราะเขาไม่มีเงินค่าเดินทาง เพื่อนผมเขาไม่

เชื่อเรื่องอย่างนี้ แต่ก็รับไว้เพราะสงสารสองผู้เมียซึ่งมีท่าทางทุกข์ร้อนและวิตกกังวลมาก

คืนแรกที่อยู่บ้านเพื่อนผม ก็เกิดเหตุการณ์แบบเดียวกัน เพื่อนผมก็ยังไม่เชื่อ คิดว่าฟังสองผู้เมียเล่าแล้วตัวเองเก็บไปฝัน พอคืนที่สองก็มาเข้าฝันอีก เขาก็ซັกอะใจแต่ก็ยังไม่เชื่อ คืนที่สาม ก็บอกว่า พรุ่งนี้จะมีเพื่อนมาจากตาคลีให้ฝากไปกับเพื่อน ถ้าไม่ฝากจะหักคอให้ตายหมดบ้าน คราวนี้เพื่อนผมซັกจะกลัวๆ แต่ก็ยังไม่เชื่อและนึกไม่ออกว่าเพื่อนคนไหนจะมาหา เขาไม่เคยมีเพื่อนอยู่ตาคลี คือเขารู้แต่ว่าผมอยู่ช่องแค่นี้ ช่วงนั้นผมไปเยี่ยมญาติซึ่งเป็นนายอำเภอลำปลายมาศ ผมจึงแวะเยี่ยมเพื่อนด้วย พอเขาเห็นผม เขามีท่าทางประหลาดใจมาก ถามว่าผมมาจากไหน พอผมบอกว่ามาจากตาคลี เขาถึงกับหน้าซีด ก็เลยเล่าเรื่องทั้งหมดให้ผมฟัง และขอร้องให้ผมเอาหินก้อนนี้มาด้วย เรื่องก็มีเท่านี้แหละครับ” ระหว่างที่ครุชาติเล่า ท่านพระครูนั่งฟังโดยไม่ซັกถาม ต่อเมื่อผู้เล่าเล่าจบจึงถามขึ้นว่า

“หินก้อนนี้มาอยู่บ้านครูได้ก็คืน”

“คืนเดียวครับ ผมมาถึงเมื่อวานตอนค่ำ รุ่งเช้าก็นำมาที่นี่เลย”

“แล้วเมื่อคืนมีใครมาเข้าฝันหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ ไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น”

“แล้วครูเชื่อหรือเปล่า”

“ผมยังไม่เชื่อครับ แต่ถ้ามีคนมาเข้าฝันเหมือนอย่างที่ผมเล่า ก็อาจจะเชื่อ แล้วหลวงพ่อก็รับ หลวงพ่อเชื่อหรือเปล่า” ก่อนตอบคำถาม ท่านพระครูใช้ เห็นหนอ ตรวสอบเสียก่อนแล้ว จึงพูดว่า

“อาตมาเชื่อ เท่าที่ฟังมาก็พอจะสรุปได้ว่าเป็นเรื่องจริง เพราะอาตมาเชื่อเรื่องจิตวิญญาณอยู่แล้ว” ท่านอธิบายโดยพยายามไม่ให้เป็นการ อวดอุตริมนุสสรรม

“อาตมาคิดว่าหินก้อนนี้คงจะมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับที่เขานำมาสร้างปราสาทหินพนมรุ้ง และคงจะมีวิญญาณสิงอยู่”

“วิญญาณของผู้หญิงหรือผู้ชายคะ หลวงพ่อ” ครูสายชลถามพลางมองไปที่ก้อนหินอย่างหวาดๆ

“เข้าใจว่าเป็นผู้ชาย และเป็นคนหนึ่งช่วยสร้างปราสาทหินพนมรุ้งแล้วก็ถูกหินตกลงมาทับตาย วิญญาณก็เลยสิงอยู่ในก้อนหิน ไม่ยอมไปไหน”

“แต่เพื่อนผมเขาบอกว่าสองนิ้วเมียไปพบในป่านะครับ” ครูชาลีติง

“ถูกแล้ว มีคนมาขโมยไปจากปราสาทหิน คงเป็นนักท่องเที่ยว เห็นรูปร่างแปลกๆเลยขโมยไป แล้วก็คงจะถูกวิญญาณอาละวาด เลยเอามาทิ้งในป่า กระทั่งสองนิ้วเมียไปพบเข้า”

“แล้วทำไมเขาถึงอยากมาอยู่วัดนี้ล่ะครับ”

“เอ อันนี้อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกัน ถ้าครูอยากทราบอาตมาจะถามเขาให้เอาไหม” ท่านถามที่เล่นที่จริง บรูษผู้มากับก้อนหิน นั่งหมอบอยู่ต่อหน้าท่าน ทว่าครูสองคนไม่เห็น แต่ถึงจะไม่เห็นก็เชื่อและกลัว จึงกล่าวปฏิเสธพร้อมกันว่า

“ไม่ต้องหรอกครับ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ”

“อ้าว อาตมาพูดกับเขาได้นะจะบอกให้” ท่านเจ้าของกุฏิพูดยิ้มๆ แล้วพูดกับชายที่หมอบอยู่ต่อหน้า หากในสายตาครูสองคน ดูเหมือนท่านกำลังพูดกับก้อนหิน

“เขิญอยู่ตามสบายนะ อยู่ที่กุฏิอาตมานี้แหละ แยกไปใครมาจะได้คอยต้อนรับ แล้วอาตมาจะสอนกรรมฐานให้” จากนั้นท่านก็พยักหน้าช้าๆ พลังออกเสียง อ้อ อ้อ เหมือนว่ากำลังฟังก้อนหินพูด ครูสองคนมองหน้ากันพลังนึกในใจว่า หลวงพ่อองค์นี้ทำจะเพี้ยน ท่านพระครูรีบหันมาแก้ว่า

“อาตมาไม่ได้เพี้ยน อาตมากำลังคุยกับเขาจริงๆ ไม่เชื่อไปเอาหมอมามาเช็ดดูก็ได้ ว่าอาตมาเป็นโรคประสาทหรือเปล่า” คำพูดของท่านพระครูทำให้คนฟังงุนงงนัก แล้วครูชาลีก็พูดในใจว่า อ้อ พระอภิัญญา หลวงพ่อองค์นี้ต้องได้อภิัญญา

“เขาวานอาตมาให้ช่วยขอบใจครู บอกแล้วจะตามไปให้หวยที่บ้าน” คราวนี้ครูสายชลตาเป็นประกายเพราะอยากรวย

“ตกลงผมพาเขามาอุทิศแล้วใช่ไหมครับ” ครูชาลีถามความขឹងใจสงสัยปลาสนาการไปสิ้น

“ถูกแล้ว เขาพอใจมากทีเดียว น้าอนุโมทนาะ ตายไปแล้วยังอยากทำความดี คนเป็นๆ เสียอีกกลับประมาทหัวเมาในชีวิต” ท่านนึกไปถึงสมภารวัดฝั่งโน้น แต่ครูชาลีกลับคิดไปว่าท่านหมายถึงตัวเขา จึงรีบออกตัวว่า “ครับ ต่อไปนี้ผมจะเลิกเที่ยวเตร่ เลิกเป็นคนสามะเลเทเมาอย่างเด็ดขาด” เพิ่งจะรู้สึกตัวเดี๋ยวนี้เองว่าที่แล้วๆ มาเขาไม่ได้ทำตัวให้เป็นที่ชื่นชอบของลูกเมียเท่าใดนัก “สาธุ ขอให้ทำได้จริงๆ เถอะ หนูขอนิมนต์หลวงพ่อบุ๊เป็นพยานด้วยนะคะ” ครูสายชลยกมือขึ้นสาธุพร้อมกับอาราธนาท่านพระครูให้เป็นพยาน

“ตกลง อาตมาจะเป็นสักขีพยานให้ อ้อ! แล้วอาตมาขอโทษบาตอีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องสูบบุหรี่ อยากให้เลิกเสีย เพราะมันมีแต่โทษ หาประโยชน์มิได้เลย”

“ครับ ผมสัญญาว่าจะเลิกให้หมด” ครูหนุ่มรับคำด้วยศรัทธา
ในท่านพระครูยิ่งนัก

“ดีแล้ว เมื่อเลิกสิ่งไม่ดีได้ ต่อไปก็ให้เครื่องครัดในศีล รักษา
ศีลให้ได้ทั้งสองคนนั่นแหละ เอาแค่ศีล ๕ ก็พอ เมื่อศีลเพียบพร้อม
ก็จะได้มาฝึกสมาธิ ชีวิตก็จะได้เจริญรุ่งเรือง”

“ค่อยๆ ไปทีละขั้นไม่ดีหรือครับหลวงพ่อก่อน มากเกินไป
ประเดี๋ยวผมจะรับไม่หมด” ครูชาลีต้อรอง

“รับไม่หมดแน่ถ้าครูไม่ฝืนใจ การทำความดีต้องฝืนใจนะครู
ไม่นั้นก็ทำไม่ได้ นี่ครูยังโชคดีนะที่ได้คู่ดี ถ้าเขาไม่ดีคงทิ้งครูไปเสีย
นานแล้ว อย่าโกรธนะเอาตมาพูดตรงๆ อย่างนี้แหละ” ท่านรู้ว่า
บุรุษตรงหน้าอยู่ในข่าย สอนได้ จึงสอน

“ไม่โกรธครับ ผมจะโกรธผู้ที่หวังดีต่อผมได้อย่างไร เป็น
บุญของผมเหลือเกินที่ได้มารู้จักหลวงพ่อก่อน ปกติผมเป็นคนรั้น พ่อ
แม่สั่งสอนก็ไม่เคยเชื่อฟัง แต่น่าแปลกที่มาเชื่อหลวงพ่อก่อนนี้
ผมไม่ค่อยนับถือพระสักเท่าไร”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ”

“ก็ท่านทำให้ผมหมดศรัทธานะครับ ขอประทานโทษ หลวง
พ่อรู้จักหลวงตาเพิ่มไหมครับ” เขาเอ่ยนามภิกษุรูปหนึ่งซึ่งกิตติศัพท์
ของท่านเป็นที่รู้จักดี กิตติศัพท์ไปในทางลบ!

“รู้จักซี ทำไมจะไม่รู้จัก”

“นั่นแหละครับ ผมแทบจะเลิกนับถือพระก็เพราะหลวง
ตาเพิ่มนี่แหละ ผมไม่เล่าดีกว่า ประเดี๋ยวหลวงพ่อกจะหาว่าผมว่า
พระว่าเจ้า” แต่ถึงครูชาลีจะไม่เล่า ท่านพระครูก็รู้ เพียงแต่ท่านอยาก
รู้ ท่านก็รู้ได้ หากเรื่องที่อยากรู้นั้นไม่เกินความสามารถของ เห็น
หนอ

ท่านรู้ว่าที่ครุชาลีผิใจกับหลวงตาเพิ่มเพราะถูกฝ่ายนั้นยืมเงินแล้วไม่ใช่คืน เป็นเงินค่อนข้างมากและที่สำคัญกว่านั้นคือ มันไม่ใช่เงินของครุชาลีเอง แต่เป็นเงินที่เขาขโมยมาจากมารดาอีกทีหนึ่ง หลวงตาไม่มีเงินจะคืนให้ครุชาลีเพราะได้นำไปให้นักร้องอายุคร่าวลูก ท่าน รู้ ว่าหลวงตารูปนี้ศีลวิบัติเรียบร้อยแล้ว

“แต่เดี๋ยวนี้ผมนับถือพระแล้วนะครับ อย่างน้อยผมก็รู้ว่าพระดียังมีอยู่ นี่ถ้าไม่ได้มาพบหลวงพ่อ ความคิดเช่นนี้คงยังไม่เกิด” ครุชาลีพูดด้วยความรู้สึกที่ออกมาจากจิตใจ

“ดีแล้วที่ครุชิตได้แบบนี้ เพราะคนที่ไม่นับถือพระนั้นได้ชื่อว่าบาปไปครึ่งหนึ่งแล้ว”

“บาปอย่างไรคะหลวงพ่อ” ครุสายชลถาม

“บาปในแง่ที่ว่าจิตเป็นอกุศลนะชิครุ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงตอบ ครุสายชลพยักหน้าช้าๆ เป็นเชิงเข้าใจเรื่องที่ท่านพูด

“อาตมาขออนุโมทนาด้วยที่ครุหั้นมานับถือพระอีก เท่ากับเป็นการสร้างบุญสร้างกุศลให้ตัวเองเหมือนกัน ที่จริงคุณพ่อคุณแม่ครุท่านก็เป็นคนดีนี่นะ ดีมากเสียด้วย ทำไมครุไม่เอาเยี่ยงอย่างท่านล่ะ จริงไหมครุ” ท่านถามครุสายชล

“จริงค่ะหลวงพ่อ คุณพ่อคุณแม่เขาแสนจะดี และที่หนูยอมแต่งงานกับเขาก็เพราะคิดว่าเขาคงดีเหมือนคุณพ่อคุณแม่” คนเป็นภรรยาถือโอกาส เล่นงาน คนเป็นสามี

“เอาละๆ ต่อไปนี้เขาจะเป็นคนดีแล้ว เรื่องเก่าอย่าเอามา รื้อฟื้น” ท่านพระครูปรามเมื่อเห็นคนถูกว่าถลึงตาเข้าสู่คนเป็นภรรยา และเถียงในใจว่า ก็ทำไมไม่แต่งงานกับพ่อแม่ฉันซะเลยล่ะ “ผมเห็นจะต้องกลับไปก่อนละครับ วันหลังจะหาโอกาสมากราบหลวงพ่ออีก” คนรำคาญภรรยาพูดขึ้น

“เจริญพร แล้วไม่ต้องไปทะเลาะกันนะ เลิกทะเลาะกันเมื่อไรเมื่อไหร่จะรวย” ท่านซึ่งห้ามไว้เสียก่อนด้วยรู้ว่าคนคู่นี้ทะเลาะกันเป็นประจำ

“คะ หนูเลิกทะเลาะกับเขาแล้วคะ” ครูสายชลตอบเพราะอยากรวย

“อ้อ ขั้บรลขั้บรลอย่าให้เร็วเกินไป รู้สึกว่าครูชอบขั้บรลเร็วเป็นวัยรุ่นน่ะเชียว” ท่านเตือนอีก ครูซาโล่รู้สึกประหลาดใจที่ท่านรู้เกี่ยวกับตัวเขาไปเสียทุกอย่าง และในความประหลาดใจนั้น ศรัทธาปสาทะที่มีต่อภิกษุรูปนี้ดูเหมือนยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้น

“นั่นซิคะ หลวงพ่อกรุณาช่วยปรามด้วยเถิดคะ หนูพูดหนูบอกเขาไม่เคยฟัง ยิ่งว่าเหมือนยิ่งยุ” ครูสายชลถือโอกาสรายงานความประพฤติของสามีอีกครั้ง

“หลวงพ่อกับผมเบื่อคนช่างฟ้องจังเลย ไม่รู้ว่าจะเอาไปทิ้งที่ไหนดี” คนเป็นสามีพูดอย่างรำคาญ

“ก็ครูอย่าทำให้เขาฟ้องนักซี แล้วก็ไม่ต้องเอาไปทิ้งที่ไหนหรอก ขอให้เก็บไว้ให้ดี ๆ ถ้าทิ้งเขาเรานั้นแหละจะแย่นี่เอาตมาพูดตามข้อเท็จจริงนะ ไม่ได้เข้าข้างครูผู้หญิง” เมื่อเถียงตรงๆไม่ได้ คนถูกเตือนจึงต้องไปแบบข้างๆ คู่ๆ ว่า

“ไม่แย่หรอกครับหลวงพ่อ ทั้งคนนี้แล้วผมก็ไปหาคนใหม่ รับรองว่าจะให้สวยกว่าผมมากกว่าคนนี้อีก ผมทำได้จริงๆ นะครับ” พูดพลางชำเลืองไปทางผู้หญิงร่างท้วมที่นั่งถัดจากตน

“เอาตมารู้ว่าครูทำได้ แต่คุณภาพมันไม่เหมือนกันหรอกน่า ของเก่านะมีค่ามากกว่า เหมือนเครื่องลายครามไง ยิ่งเก่ายิ่งแพง”

“แต่คนไม่ใช่เครื่องลายครามนี่ครับหลวงพ่อ โดยเฉพาะผู้หญิงยิ่งเก่าก็ยิ่งแก่ ยิ่งแก่ก็ยิ่งพูดมาก พวกผู้ชายเขาถึงได้ให้สมญา

พวกผู้หญิงว่าเป็นพวกแก่ง่ายตายยาก”

“ใช่ โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นเมียหลวงใช่ไหม” ท่านรู้เท่าทันอีก ครูชาลีจึงต้องปิดปากเงียบ ขึ้นเถียงไปก็รังแต่จะเข้าเนื้อ เห็นเขาไม่เถียง ท่านพระครูจึงกล่าวสรุปแบบยาวๆว่า “เอาละ ไม่ต้องไปหาคนใหม่ให้เหนื่อย คนนี้แหละดีแล้ว คนใหม่เขาจะมารักลูกเราหรือก็เปล่า เชื่ออาตมาเถอะ แล้วก็เลิกทะเลาะกันเสีย เลิกได้ เมื่อไรรับรองว่ารวยเมื่อนั้น อาตมาแนะนำให้รวยมาหลายคู่แล้ว” ท่านพูดอย่างรู้ใจ เพราะกรรมตาของปฤชชนนั้นเรื่องร่ำรวยต้องมาก่อนเสมอ หลังจากนั้น ธรรมชาติ ก็จะตามมา

“คะ หนูเลิกทะเลาะกับเขาอย่างเด็ดขาด” ครูสายชลรีบตอบ กระบวบนอยากรวยไม่มีใครเกินเธอผู้นี้

“ผมกราบลาละครับ” สามีกับภรรยากราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วลุกออกมา เมื่อรถถึงถนนใหญ่ คนขับก็แก้งับชนิด เต่าคลานยังเร็วเสียกว่า คนเป็นภรรยาคิดว่ารถเสียจึงถามขึ้นว่า “รถเป็นอะไรหรือคะคุณ”

“ไม่เป็นอะไรหรอก ก็คุณไม่ชอบให้ขับเร็วก็เลยขับช้าๆ” คนตอบ ยวน อย่างเห็นได้ชัด คนถามไม่พูดอะไรอีก นึกถึงคำพูดของท่านพระครูที่ว่าเลิกทะเลาะได้แล้วจะรวย จึงจำต้องนิ่ง มีใครบ้างที่ไม่อยากรวย

เห็นภรรยาไม่ต่อล้อต่อเถียง ครูชาลีก็ซັกจะรำคาญตัวเอง จึงเร่งความเร็วขึ้นหากก็ไม่เร็วเหมือนที่เคยขับ ด้วยระลึกถึงคำเตือนของท่านพระครู

วันพระเป็นวันที่ท่านพระครูไม่รับนิมนต์ไปข้างนอก เนื่องจากผู้คนจำนวนมากจะพากันมาที่วัดด้วยจุดมุ่งหมายต่างๆ กันบ้าง มาเพื่อถวายของ อาจเป็นข้าวปลาอาหารหรือปัจจัยบ้างมาเพื่อ

สนทนารธรรม บ้างก็มาเพื่อธุรกิจการทำมาหากิน และบ้างก็มา
ปรึกษาปัญหาชีวิตโดยเฉพาะเรื่องครอบครัว ซึ่งคนพวกหลังนี้ส่วน
ใหญ่จะมีอาการของ **โรคประสาท** ติดตัวมาด้วย พระบัวเหี่ยวให้
สมณูคนเหล่านี้ว่า **พวกเอาปัญหามาให้พระ** และทั้งทำงานยุ่งจนแทบ
หาเวลาว่างมิได้ หากท่านพระครูก็เมตตาพวกเขา ท่านรับฟังทุก
เรื่องทุกปัญหาตลอดจนช่วยแก้ไขช่วยแนะนำไปเท่าที่จะช่วยได้

ผู้ที่รับคำแนะนำของท่านไปปฏิบัติตามก็สามารถแก้ปัญหามา
ได้ ส่วนผู้ที่ไม่สันทัดเรื่องการปฏิบัติก็เปลี่ยนไปวัดอื่นที่เขาใช้วิธีการ
อื่นในการแก้ปัญหาก็เป็นต้นว่ารอดน้ำมันดี ปลุกเสกเลขลงยันต์
หรือแม้กระทั่งแจกเครื่องรางของขลัง

บรรดาคนเจ้าปัญหาทั้งหลายก็มีอันต้องเสียเงินเสียทองเป็น
จำนวนมาก หากก็ไม่ได้ผลเพราะเป็นการแก้ที่ไม่ถูกวิธี ดังที่
ท่านพระครูพูดอยู่บ่อย ๆ ว่า “แก้ปัญหามิถูกจุด เหมือนกินละมุด
ไปถูกเม็ด”

“หลวงพ่อกับพระบัวเหี่ยวไปรับฟังปัญหาทางโลกได้หรือครับ”
พระบัวเหี่ยวถามเชิงตติง

“ทำไมจะไม่ได้เล่า เพราะมันก็เป็นธรรมชาติเหมือนกัน คำว่า
ธรรมชาติ นั้นนอกจากจะหมายถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว ยัง
หมายถึงธรรมชาติได้อีกด้วย เพราะสิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสอนก็คือ
ธรรมชาติ พระองค์ไม่ทรงสอนในสิ่งที่ไม่ใช่ธรรมชาติ”

“แล้วธรรมชาติคืออะไรครับ คือผมอยากทราบความหมาย
ที่ลึกซึ้งกว่าที่ได้ยินได้ฟังมา”

“ธรรมชาติก็คือ สิ่งที่เกิดจากเหตุปัจจัย และเสื่อมสลายไป
ตามเหตุปัจจัย คือเมื่อมีเหตุปัจจัยมาทำให้มันเกิดมันก็เกิดขึ้น เมื่อ
มีเหตุปัจจัยมาทำให้มันเสื่อมสลายมันก็เสื่อมสลายไป เพราะฉะนั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกล้วนเป็นธรรมชาติทั้งสิ้น เพราะเกิดจากการ
ปรุงแต่งของเหตุปัจจัย พระพุทธศาสนาไม่เชื่อว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะเกิด
ขึ้นโดยปราศจากเหตุปัจจัย”

“อย่างเรื่องกรรมก็เป็นเรื่องของธรรมชาติใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ฉะนั้นคนที่ไม่เชื่อเรื่องกรรม ไม่เชื่อเรื่องผลของ
กรรม เขาก็ต้องถูกรวมชาติลงโทษ เธอคงเห็นแล้วมิใช่หรือ ว่า
ทางโลกกับทางธรรมไม่ได้ขัดแย้งกันแต่ประการใด การที่เราจะให้
คนเขาหันมาสนใจทางธรรม ก็ต้องช่วยเขาแก้ปัญหาทางโลกเสีย
ก่อน เพราะถ้าจิตใจเขายังร้อนรนกระวนกระวาย เขาก็รับธรรมะ
ไม่ได้

สมัยพุทธกาลเวลาที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนเวไนยสัตว์
ก็ทรงช่วยแก้ปัญหาทางโลกให้เขาด้วย จึงไม่ใช่เรื่องผิดวิสัยแต่
ประการใดที่พระช่วยแก้ปัญหาให้ชาวบ้าน แต่ก็ต้องแก้ไขให้ถูกจุด ต้อง
ให้ตัวเองอยู่เหนือปัญหา อย่าลดตัวเองลงไปพัวพันจนกลายเป็น
เรื่องเสื่อมเสียขึ้น”

“คือช่วยได้แต่ต้องช่วยอย่างมีสติใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว สติมีความสำคัญมาก การฝึกสติให้รู้ตัวทั่วพร้อม
อยู่เสมอจึงจำเป็น จะเรียกว่าจำเป็นที่สุดก็ได้ พระพุทธองค์ตรัส
สอนว่าธรรมมีอุปการะมากคือ **สติสัมปชัญญะ**”

“แต่การฝึกสติก็ทำยากมากนะครับหลวงพ่o ยิ่งฝึกก็ยิ่งรู้ว่า
มันยาก นี่ผมก็ฝึกมาจนเข้าเดือนที่สามแล้ว ยังรู้สึกว่าคุณเองไม่
ก้าวหน้าสักเท่าไร”

“นั่นเธอรู้สึกไปเอง ที่จริงแล้วเธอก้าวหน้า ฉันรู้” พึงถ้อย
คำของอาจารย์แล้ว พระบัวเหี่ยวรู้สึกมีกำลังใจขึ้นแต่ก็อดที่จะพูด
ออกมาจากความรู้สึกของตนมิได้ว่า

“ดูเหมือนว่าผมยิ่งฝึกกิเลสมันก็ยิ่งเพิ่ม ดูท่าทางมันจะไม่ยอมหมดไปง่ายๆ เลย”

“นั่นแหละฉันถึงบอกว่าเธอก้าวหน้า คนที่ไม่ฝึกเขาจะไม่รู้หรอกว่า กิเลสในตัวเขานั้นมีมากมายเพียงไร กิเลสมันมีทั้งอย่างหยาบและอย่างละเอียด ยิ่งละเอียดก็ยิ่งขจัดออกยาก กิเลสอย่างหยาบเป็นกิเลสทางกายกับวาจา อันนี้ใช้ศีลชำระล้างออกได้ แต่กิเลสอย่างละเอียดต้องใช้การฝึกอบรมจิตเพื่อให้เกิดปัญญา เมื่อปัญญาเกิดจึงจะสามารถขจัดกิเลสอย่างละเอียดซึ่งเป็นกิเลสทางใจออกไปได้ และการที่ปัญญาจะเกิดได้ก็ต้องให้จิตสงบเสียก่อน การฝึกสติก็เพื่อให้จิตสงบ ที่เรียกว่าการฝึกสมาธิ การปฏิบัติจึงต้องมีพร้อมทั้งศีลสมาธิและปัญญา ที่เรียกว่าการฝึกอบรมแบบไตรสิกขา”

“กิเลสอย่างละเอียดนี้ขจัดยากจังนะครับ”

“เธอเคยร่อนแป้งไหมเล่า การร่อนแป้งนั้น ร่อนเท่าไรก็ยังมียากเหลืออยู่ ไม่ว่าจะใช้ตะแกรงถี่ขนาดไหนและจะร่อนสักกี่ครั้ง ก็ต้องมีกากเหลืออยู่ทุกครั้ง เพราะกากนั้นมันจะละเอียดขึ้นๆ ตามจำนวนครั้งที่ร่อน การฝึกอบรมทางจิตก็เช่นกัน ยิ่งเราปฏิบัติละเอียดเท่าไร กิเลสมันก็จะละเอียดตาม การกำจัดกิเลสให้หมดไปโดยสิ้นเชิงจึงเป็นเรื่องที่ทำได้ยากและต้องใช้ความเพียรสูง แต่ถึงจะยากสักเพียงใดก็ไม่พ้นความสามารถของมนุษย์ผู้มีความเพียรไปได้ไม่เช่นนั้นก็คงไม่มีพระอรหันต์เกิดขึ้นในโลก จริงไหม”

“จริงครับ และที่วัดป่ามะม่วงก็มีพระอรหันต์แล้ว” พระบัวเหี่ยวตั้งใจ **หยั่งภูมิธรรม** ของอาจารย์

“อย่าพูดล่ำมับามไปมันไม่ดี แล้วเขาไม่เรียกว่า ออ-ระ-หัน ที่ถูกต้องออกเสียงว่า อะ-ระ-หัน จำไว้ ทีหลังจะได้ไม่เรียกผิดๆ ให้ผู้รู้เขาติเตียนได้”

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

“ครับผม ถ้าอย่างนั้นผมขอกราบลากลับไปกุฏินะครับ”

“อ้าว จะรีบไปไหนล่ะ ยังไม่ทันมีเรื่องเลยจะกลับเสียแล้ว”

ท่านพระครูพูดैयाๆ

“จะรีบไปร่อนแป้งครับผม” ศิษย์ตอบแล้วก้มลงกราบ
สามครั้งจึงลุกออกไป



๒๔

สารพันปัญหา

วันพระนี้ก็เช่นเดียวกับวันพระอื่นๆ เมื่อท่านพระครูลงมา จากกุฏิชั้นบน ก็พบผู้คนมากหน้ามั่งร่ออยู่ที่กุฏิชั้นล่าง ทั้งที่เวลา ขณะนั้นเพิ่งจะตีสี่ หน้าตาของแต่ละคนล้วนบ่งบอกว่ากำลังประสบ ปัญหาชีวิตอย่างหนัก หวังจะมาพึ่งท่านให้ช่วยขจัดบำบัดเป่า

นายสมชายซึ่งนอนอยู่กุฏิชั้นล่าง ต้องลุกขึ้นมาทำหน้าที่ รับแขกแต่ตีหกแต่ตีเจ็ด ที่สำคัญคือคอยจดจำว่าใครมาก่อนมาหลัง จะได้ไม่มีการลัดคิวกัน แยกบางคนที่นั่งตากน้ำค้างรอคิวตั้งแต่กุฏิ ยังไม่เปิด ต้องทนยุงทนหนาวเพราะอยากเข้าพบท่านก่อน

ข้างฝ่ายนายสมชายก็เป็นคนยุติธรรม ไม่มีใครเหมือน เพราะไม่ยอมรับสินบาทคาดสินบนใดๆ ใครมาก่อนก็จัดให้เข้า พบก่อน ท่านสมภารกำชับนักกำชับหนา ว่าให้จัดลำดับอย่างเที่ยง ธรรมไม่ว่าใครจะใหญ่โตมาจากไหน ยากดีมีเงินอย่างไรก็ต้องเรียง ตามลำดับก่อนหลังทั้งสิ้น

ท่านพระครูขอตัวไปลงอุโบสถเพื่อทำสังฆกรรมร่วมกับ ภิกษุรูปอื่นๆ ซึ่งจะกินเวลาประมาณสองชั่วโมง และช่วงเวลานี้ ท่านก็จะนำพระภิกษุสามเณรปฏิบัติกรรมฐาน แล้วแผ่เมตตาอุทิศ ส่วนกุศลให้เปตชน หรือที่เรียกตามภาษาชาวบ้านว่า พวกผี

บรรดาผีเหล่านี้บ้างก็ท่องเที่ยวอยู่แถววัด คอยรับส่วนบุญ

ส่วนกุศลจากผู้ที่ถูกอุทิศมาให้ บ้างก็มาจากที่ไกล โดยคำบอกเล่าของบรรดาเพื่อนผีด้วยกัน ท่านพระครูเคยเล่าให้พระบัวเหี่ยวฟังว่า พวกผีเหล่านี้ก็เหมือนคน เวลาไปรับประทานอาหารตามที่ต่าง ๆ ร้านไหนอร่อยก็จะบอกเพื่อนฝูงญาติมิตรให้ไปลิ้มลองบ้าง ผีก็เช่นกัน เมื่อพวกเขารู้ว่าที่วัดแห่งนี้มีคนมาทำบุญ และมีพระปฏิบัติกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ ก็จะพากันมาคอยรับพร้อมทั้งบอกต่อไปยังเพื่อนผีญาติผีของตน

การที่พวกผีเหล่านี้ต้องมาเร่ร่อนขอส่วนบุญจากมนุษย์ก็เพราะพวกเขาไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ในสมัยที่ยังมีชีวิตก็ไม่เคยทำบุญทำทาน เมื่อตายลงจึงต้องมาเป็นเปรตคอยรับส่วนบุญจากผู้อื่น วันไหนไม่มีผู้อุทิศมาให้ ก็ต้องทุกข์ทรมานเพราะความหิวโหย แต่เปรตชนเหล่านี้ก็ยังดีกว่าพวกสัตว์นรก เพราะพวกหลังนี้นอกจากจะอดอยากหิวโหยแล้ว ยังถูกลงโทษทัณฑ์ด้วยวิธีการต่างๆ ตามกรรมที่เขาได้ทำมาอีกด้วย

เสร็จจาก ไปรตผี เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เดินกลับมายังกุฏิเพื่อ ไปรตคน ต่อพระบัวเหี่ยว เดินตามมาสังเกตการณ์เช่นทุกครั้ง ด้วยเป็นความประสงค์ของท่านพระครูที่ต้องการให้พระใหม่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง

เมื่อนั่งที่อาสนะประจำของท่านแล้ว นายสมชายจึงบอกให้ชายวัยหกสิบเศษคลานเข้าไปใกล้ ๆ เพื่อจะได้ไม่พุดข้ามศีรษะผู้นั้น บุรุษนั้นคลานเข้าไปในระยะหัตถบาส กราบสามครั้ง แล้วนั่งอยู่

“มีเรื่องอะไรว่าไปเลยโยม” ท่านกล่าวอนุญาติ

“ครับหลวงพ่อก่อนผมมานั่งรอตั้งแต่ตีสอง นั่งอยู่นอกกุฏิ ผมชื่อบุญช่วยครับ” เขารายงานเหมือนจะประกาศว่า **ไม่ได้แข่งคิวใคร**

“งั้นหรือ เอละ จะให้อาตมาช่วยอะไรก็ว่ามา” หากเป็น

เรื่องที่ไม่ใช่ความลับ ท่านจะพูดด้วยเสียงปกติ ยกเว้นเรื่องที่เจ้าตัวไม่ต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้ ท่านก็จะพูดเสียงเบาให้ได้ยินกันเพียงสองคน

“คือแม่ผมนะซีครับหลวงพ่อ”

“แม่โยมเป็นอะไร” ท่านถามเมื่อบรูษนั้นไม่ยอมพูดต่อ

“เป็นผู้หญิงครับ แล้วก็เป็นผู้เมียพ่อ” บรูษผู้มีนามว่าบุญช่วยตอบชื่อๆ แต่ทุกคนที่หนึ่งฟังอยู่พากันคิดว่าเขาแกล้งพูดถ่วงเวลาคอนอื่น

“อ้อ ที่มานั่งรอตั้งแต่ตีสองก็เพื่อจะมาบอกแค่นี้เองหรือ”

“มีอีกครับหลวงพ่อ ยังมีอีก” นายบุญช่วยรีบบอกเพราะกลัวถูก ตัดคิว

“คือแม่ผมแกล้วตายครับหลวงพ่อ”

“อายุเท่าไรละ”

“ผมหรือครับ หกสิบห้าครับ”

“ไม่ใช่ อาตมาหมายถึงแม่โยมต่างหาก”

“แม่แปดสิบห้าครับ หลวงพ่อช่วยແก่หน้อยเถิดครับ แก่ไม่อยากตาย รมเร้าให้ผมมาขอคาถาหลวงพ่อ แกว่าหลวงพ่อมีคาถากันตาย” ลูก ยอดดกตัณญู รายงาน

“อ้อ เรื่องแค่นี้เอง นึกว่าจะมาเรื่องอะไร ไม่อยากหรอกโยม เรื่องง่ายๆ เตี่ยวอาตมาจะบอกคาถาให้” ผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นพลอยตื่นเต้นไปด้วยต่างพากันเงี่ยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“กลับไปบอกแม่โยมนะ คาถากันตายมีอยู่สองข้อคือ หนึ่ง หายใจเข้าไว้ สองกินข้าวเข้าไว้ ปฏิบัติได้สองข้อนี้รับรองว่าไม่ตายที่เขาตายๆ กันเพราะไม่ยอมหายใจ ไม่ยอมกินข้าว” คำตอบของท่านพระครูทำให้คนอื่นๆ หัวเราะ ยกเว้นบรูษเจ้าของเรื่อง เขา

รีบกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วเอ่ยลา

“ขอบคุณหลวงพ่อกับมากครับ ผมขอลา”

“จะรีบไปไหนเล่าโยม”

“จะรีบไปบอกแม่ครับ แกคงดีใจที่ได้คาถา”

“เดี๋ยวก่อน อาตมายังไม่ได้บอกเคล็ดลับ ยังมีเคล็ดลับอีก อาตมาจะบอกให้ คือเราต้องไม่กลัวตาย ต้องกล้าเผชิญกับมัน คนที่กลัวตาย อาตมาเห็นตายทุกราย”

“ถ้าไม่กลัวแล้วไม่ตายใช่ไหมคะหลวงพ่อกับ” สตรีผู้หนึ่งเอ่ยถาม

“กลัวหรือไม่กลัวมันก็ต้องตายทุกคนนั่นแหละ แต่เท่าที่อาตมาสังเกตเห็น คนที่กลัวตายมักตายเร็ว คนไม่กลัวจะตายช้า ฉะนั้นจงอย่ากลัวตาย แต่จงมีสติรู้เท่าทันชีวิตว่า มันไม่เที่ยง มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปตามเหตุปัจจัย เมื่อเรามีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาเราก็จะทำดี พูดดี คิดดี ทำได้อย่างนี้เราก็จะไม่กลัวตาย เพราะเรารู้ว่า จะไม่ไปทุกข์ คนที่เขากลัวตายก็เพราะกลัวจะไปไม่ดี เช่นไปเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น โยมพอกจะเข้าใจที่อาตมาพูดไหม”

“เข้าใจครับ” นายบุญช่วยตอบ

“เข้าใจว่ายังไง ไหนลองบอกมาซิว่าจะไปบอกแม่ว่ายังไง” ท่านถือโอกาสชักชวนความเข้าใจ เพราะมีหลายคนที่อยู่ในประเภท ฟังไม่ได้ศัพท์จับเอาไปกระเดียด ท่านพูดอย่างหนึ่ง เขาเอาไปพูดอีกอย่าง แล้วอ้างว่าท่านพูด ทำให้เข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนกันไปยกใหญ่ เหตุนี้ท่านจึงต้อง ตรวจสอบ เพื่อความถูกต้องชัดเจน

“เข้าใจว่าให้หายใจเข้าไว้กับกินข้าวเข้าไว้แล้วจะไม่ตาย ส่วนเคล็ดลับก็คือต้องไม่กลัวตาย ถ้ากลัวแล้วจะตาย ไม่กลัวก็ไม่

ตาย หลวงพ่อให้ผมไปบอกแม่อย่างนี้ครับ” บรูซสูงวัยตอบตามระดับสติปัญญาของตน เครื่องรับ ในตัวเขารับได้เท่านั้น

“อ้อ อาตมาพูดว่ายังงั้นหรือ โยมแน่ใจนะ”

“แน่ใจครับ” เขายืนยัน

“งั้นก็ให้พระบัวเหี่ยวเป็นพยานก็แล้วกัน พระบัวเหี่ยวผมพูดอย่างที่โยมคนนี้ออกหรือเปล่า” ต่อหน้าคนอื่นที่ไม่คุ้นเคยกัน ท่านจะเรียกพระบวชใหม่ว่า พระบัวเหี่ยว และแทนตัวท่านว่าผม

“ไม่ใช่ครับ หลวงพ่อพูดว่าอย่างนี้” พระบัวเหี่ยวอธิบายจนบรูซนั้นเข้าใจถูกต้องเป็นอันดี ท่านพระครูจึงอนุญาตให้เขากลับไปได้ ต่อจากนั้นก็เป็นที่รอบของสตรีวัยห้าสิบ

“หลวงพ่อก็จะฉันอยากตาย” เป็นประโยคแรกที่นางเอื่อนเอ่ย

“อยากตายหรือ งั้นก็ตามโยมผู้ชายคนเมื่อกี้ไปซิ”

“ตามไปทำไมจะ” ถามงงๆ

“อ้าว ก็จะได้ไปหาแม่เขานะซี ไปแลกกันซะจะได้หมดเรื่องเมื่อแม่เขาไม่อยากตาย ส่วนโยมอยากตาย ก็ควรจะแลกกันเสียจะได้สมใจด้วยกันทั้งสองฝ่ายไงล่ะ”

“แหม หลวงพ่อ ถ้าทำยังงั้นได้ก็ดีนะซี” นางว่า

“ก็ทำไมจะไม่ดีเล่า อาตมาถึงได้แนะนำไง หลวงพ่อเจริญไม่เคยแนะนำในสิ่งที่ไม่ดี” ท่านใช้มุขตลกเพื่อให้บรรดาผู้แบกทุกข์ทั้งหลายได้ผ่อนคลาย

“แต่ฉันอยากตายโดยไม่ต้องแลกเปลี่ยนกะใคร” หญิงนั้นยื่นกราน

“อยากตายแน่หรือ” คราวนี้ท่านถามจริงจัง

“จ๊ะ” ตอบเสียงอ่อย

“งั้นก็เชิญตายได้ตามสบาย วัดนี้มีพร้อม ทั้งเมรุเผาศพ ทั้งพระสวดมาติกา ถ่านไม่มีก็ไม่เป็นไร ประเดี๋ยวให้สมชายไปสั่งที่ตลาดก็ได้ ว่าแต่ว่าโยมจะเอาโลงแบบไหน เอาไม้จำปาหรือไม้จำปา” เห็นท่าทางท่านเอาจริงเอาจัง หมิงนั้นก็ใจฝ่อ อยากรจะเปลี่ยนใจแต่ก็อายคนอื่น จึงฝืนตอบไปว่า

“แล้วแต่หลวงพ่อกจะเมตตาเถิดจะ ไม้อะไรก็ได้”

“แล้วแต่เอาตมาไม่ได้ชิ ก็เอาตมาไม่ได้เป็นคนตายนี้”

“งั้นโลงจำปาก็ได้จ๊ะ” สตรีวัยห้าสิบตอบเสียงเบาลงทุกที เหยื่อภาพแตกซิกๆ เพราะกลัวตาย

“เอาละ สมชายมานี่ชิ ช่วยไปนิมนต์พระให้สืบริปูสำหรับสวดมาติกา แล้วไปสั่งถ่านที่ตลาดให้ห้ากระสอบ” ท่านหันมามองหมิงนั้นแล้วพูดว่า “ผอมๆ อย่างโยมห้ากระสอบก็ไหม้หมดไม่มีเหลือ” คนแบกทุกขมีท่าทางล้งเล พูดเสียงอ่อยจ๋า

“หลวงพ่อก ฉันกลัวร้อน เอาถ่านมาเผาฉัน ฉันก็ร้อนแยะนะชิ”

“อ้าว ก็ในเมื่อโยมตายก็ต้องเผา จะให้ปล่อยเหม็นคลุ้งอยู่ในวัดได้ยังไง”

“งั้นฉันไม่ตายก็ได้” นางถือโอกาสเปลี่ยนใจ

“เอาให้แน่ๆ จะตายหรือไม่ตาย อาตมาก็ได้จัดการให้ตามความประสงค์ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา อาตมาก็ทำอะไรไม่ถูกนะชิ” หมิงนั้นคิดว่าท่านดูจริงร้องไห้โฮออกมา รำพึงรำพันว่า “ฉันกลัวใจจะหลวงพ่อก ฉันอยากตาย แต่ก็ไม่อยากตาย ฮือๆ” นางพิร่ำพิร่ำรำพัน ทุกคน ณ ที่นั้นพากันสมเพช เรื่องของคนอื่นดูช่างน่าสมเพช หลงลืมไปว่าบางทีเรื่องของตัวเองนั้นน่าสมเพชเสียยิ่งกว่า

“ตั้งสติให้ดี ๆ โยม หยุดร้องไห้เสีย แล้วเล่าไปว่าโยมกลุ่มใจเรื่องอะไร ถ้าเอาแต่ร้องไห้อยู่อย่างนั้น อาตมาจะรู้ได้ยังไง” นั้นแหละนางจึงหยุดร้องไห้ ใช้มือปาดหน้าตาแล้วเช็ดมือกับผ้าห่ม จากนั้นจึงเริ่มต้นเล่าถึงเหตุแห่งความทุกข์โศกต่าง ๆ จับใจความได้ว่าสามีลักลอบได้เสียกับคนใช้ในบ้าน เมื่อนางไล่คนใช้ออก สามีก็ไปเช่าแฟลตอยู่กับคนใช้ ไม่ยอมกลับบ้านอีกเลย

“หลวงพ่อกะทำไมพวกผู้ชายถึงชอบยุ่งกับคนใช้คะ” สตรีอายุประมาณสามสิบสามขวบ หล่อนก็ประสบปัญหาอย่างเดียวกัน ท่านพระครูเห็น เข้าเค้ฯ จึงใช้ เห็นหนอ สํารวจดูว่าผู้คนที่นั่งอยู่ต่อหน้าท่านนี้ มีใครบ้างที่มาด้วยปัญหาอย่างเดียวกัน จะได้ตอบให้เสรีจจฯ ไปเป็นชุดๆ เพื่อประหยัดเวลา แล้ว เห็นหนอ ก็รายงาน ว่าหกรายที่ประสบปัญหาเรื่องผัวมีเมียน้อย ในหกรายมีอยู่สี่ราย ที่เมียน้อยเป็นคนใช้ ส่วนปัญหาเรื่องเมียมีชู้มีอยู่สองราย ทั้งแปดรายนี้สามารถใช้วิธีเดียวกันได้ในการแก้ปัญหา

“หลวงพ่อยังไม่ตอบหนูเลยว่าทำไมผู้ชายถึงชอบยุ่งกับพวกคนใช้” สตรีวัยสามสิบหกวคำตอบ

“เอ อันนี้อาตมาก็ไม่รู้จะตอบยังไง เพราะอาตมาก็ยังไม่เคยยุ่งกับคนใช้” คำตอบของท่านเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนในที่นั่ง รวมทั้งคนถามด้วย

“แต่หลวงพ่อน่าจะตอบได้เพราะหลวงพ่เป็นผู้ชาย” คนถามไม่ยอมแพ้

“หนูตอบเองคะ” หนึ่งในสี่ที่สามีมีเมียน้อยเป็นคนใช้ชั้นอาสาเสียงที่ตอบเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นเคือง “เพราะคนพวกนี้รสนิยมต่ำ ชอบของต่ำ ชอบกินของเนาเหม็น จิตใจสกปรกต่ำทราม” หล่อนหันไปทางพวกผู้ชาย ล้อมรั้วป้องกันตัวเองเสร็จสรรพ

ด้วยการกล่าวว่า

“ขอโทษบรรดาสุภาพบุรุษที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ด้วยนะคะ ถ้าท่านไม่ได้เอาคนใช้ทำเมียก็อย่าได้ร้อนตัว” มนุษย์เพศชายก็เลยต้องนั่งนิ่งทั้งที่ใจอยากจะฉีกเนื้อหญิงปากกล้าคนนั้น

“หลวงพ่อกะสามีนุชชอบดูรูปไป” สาววัยยี่สิบเศษถือโอกาสลัดคิว ก็ที่คนอื่น ๆ ยังทำได้

“เขาสะสมรูปไปไว้ในลิ้นชักหัวเตียง เป็นรูปอุจาดลามกทั้งนั้น ดูไม่ได้เลยคะ”

“แล้วหนูไปดูทำไมจะ” ท่านถามยิ้มๆ

“ก็มันเห็นนะคะ” หล่อนแก้ตัว

“เขาวางให้หนูเห็นนั้นหรือ ไม่ใช่เขาอุตส่าห์ซ่อนไว้แล้วหนูไปค้นจนเจออะ” สตรีนั้นยิ้มแหยๆ เพราะจริงดังที่ท่านว่า

“แบบนี้เป็นโรครจิตหรือเปล่านั้น อายุก็มากแล้วยังจะสัปดนต่อหน้าคนอื่นทำเป็นอ่านหนังสือธรรมะ สะสมหนังสือธรรมะไว้เต็มตู้ แต่หลังจากแอบอ่านหนังสือไป สะสมรูปไป แถมเอาไว้บนหัวนอนอีกด้วย แบบนี้ต้องเป็นโรครจิตใช่ไหมคะ”

“หลวงพ่อก็คงไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่าหนูนะหึงแม่กระทั่งรูปไป” เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก แต่หญิงสาวกลับทำหน้าบูดบึ้ง หล่อนต้องการมาเอาคำตอบเรื่องนี้ แต่ท่านพระครูกลับเห็นเป็นเรื่องตลกหญิงสาวแน่ใจว่าสามีต้องเป็นโรครกามวิปริต หรือไม่ก็จิตวิปลาสจะอะไรก็แล้วแต่ หล่อนได้เก็บภาพและหนังสือลามกเหล่านั้นเผาเป็นจุณไปแล้ว ไม่ต้องการเก็บไว้ให้เป็นอับมงคลแก่บ้านเรือน

“เฮลละ พังทางนี้ วิธีแก้ปัญหारेื่องสามีนอกใจหรือภรรยา นอกใจนั้นไม่ยากอะไรเลย ประเดี๋ยวอาตมาจะบอกวิธีให้ แต่ต้องทำให้ได้นะ ถ้าทำไม่ได้ก็แก้ปัญหาก็ไม่ได้ ต้องมีความอดทน มีความ

เพียรไม่ทอดถอย เคยมีคุณหญิงคนหนึ่งมาขอให้อาตมาช่วยแบบเดียวกันนี้ อาตมาก็แนะแนวทางให้ เขาก็ไม่ยอมทำตาม เลยไม่สำเร็จ”

“แล้วคนที่ทำตามจะสำเร็จทุกคนไหมคะ”

“สำเร็จแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ อาตมาวิัจัยมาแล้ว น่าเสียดายที่คุณหญิงเขาไม่เชื่ออาตมา อุตสาห์ตั้งต้นมาหา พบบอกให้ กลับไม่ทำตาม สามิเขาเป็นรัฐมนตรีแต่ไปหลงรักคนใช้ถึงกับปลุกบ้านปลุกช่องให้อยู่ คุณหญิงก็เอาแต่ด่า สามิเลยไปอยู่กับคนใช้ เสียเลย เวลาคนเขาจะมาติดต่อราชการเขาก็ไปหาที่บ้านคนใช้ คุณหญิงก็โกรธใหญ่ นีมานั่งด่าตรงนี้” ท่านชี้ไปที่สตรีวัยห้าสิบนั่งอยู่

“ด่าใครคะ”

“ด่ารัฐมนตรีกับคนใช้”

“แล้วคนถูกด่าเขาได้ยินไหมคะ”

“จะได้ยินอะไร โนนเขาอยู่กรุงเทพฯ กันโนน คนที่ได้ยินก็คืออาตมา แหม เขาด่าจอตๆใครไม่รู้ก็นึกว่าด่าอาตมา” ท่านพูดแล้วก็หัวเราะหิๆ

“งั้นหลวงพ่อบอกวิธีแก้ปัญหาเถอะคะ หนูจะได้นำไปปฏิบัติ” สตรีวัยสามสิบเร่งเร้า

“วิธีง่ายๆคืออย่าไปโกรธ ห้ามโกรธ ห้ามผูกพยาบาท แต่ให้แผ่เมตตาให้เขาทั้งสองคน ขอให้เขาครองรักครองสุขกันอย่างราบรื่น อย่าไปด่าไปแข่งเป็นอันขาด”

“อើ หนูทำไม่ได้หรอกคะ ถ้าแข่งละก็พอทำได้” คนอายุสามสิบท้วงขึ้น

“แข่งไม่ได้ซี แข่งก็ไม่สำเร็จ ถ้าเราอยากให้เขากลับมาหา

เราอยากให้เลิกกับทางโน้น เราต้องทำให้ได้ มันอาจจะฝืนใจตอนแรกๆ แต่พอทำไปๆก็ชิน เมื่อชินเสียแล้วก็ไม่ต้องฝืนใจ คนเขาทำสำเร็จมาเป็นสิบๆรายแล้ว นี่อาตมาบันทึกไว้หมด”

“แล้วคนที่ไม่สำเร็จมีไหมคะ”

“ก็อย่างที่ยก ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่สำเร็จ อย่างเช่นคุณหญิง เป็นต้น ถ้าทำได้รับรองสำเร็จทุกราย”

“คะ ถ้าอย่างนั้นนิมนต์หลวงพ่อบุญต่อเถอะคะ”

“ก่อนแม่เมตตาก็ต้องไหว้พระสวดมนต์เสียก่อน ให้สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา อย่างละจบ หลังจากนั้นจึงสวด พุทธคุณอย่างเดียว สวดเท่าอายุบวกหนึ่ง เช่นโยมอายุสามสิบ ก็สวดสามสิบเอ็ดรอบ”

“นั่นฉันก็ต้องสวดถึงห้าสิบเอ็ดรอบซิจ๊ะ” สตรีวัยห้าสิบพูดขึ้น

“ก็ไม่ยากอะไรนี่โยม ใช้เวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมง”

“แล้วนานไหมคะถึงจะได้ผล” คนอายุสามสิบถามอีก

“เท่าที่อาตมาบันทึกไว้ อย่างเร็วก็หนึ่งเดือน อย่างช้าก็สามเดือน ขึ้นอยู่กับว่าใครมีสมาธิมากน้อยกว่ากัน อย่างคนหนึ่งเขามาแล้วให้อาตมาฟัง เขาบอกแรกๆ เขาแม่เมตตาไม่ได้ มันแม่ไม่ออก พอนึกว่าเขาทำให้ตัวเจ็บช้ำ แทนที่จะบอกให้เขาเป็นสุขๆ เกิด กลับแข่งให้เขาประสบความพินาศฉิบหาย แต่หลังๆ เขาก็ทำได้ รายนี้สามเดือนถึงสำเร็จ” เมื่อท่านบอกวิธีการแก้ปัญหาลงปรากฏว่ามีผู้กราบแล้วคลานออกไปแปดราย เป็นสตรีหก บุรุษสอง

“หลวงพ่อกับ แม่อีหนูหนีไปอีกแล้วครับ” เจ้าทุกข์ รายที่สามเข้าร้องเรียน เป็นชายวัยกลางคน หน้าตาซุบซิดหมองคล้ำ

พระบัวเหี่ยวซึ่งนั่งสังเกตการณ์อยู่รู้สึกสงสารท่านพระครูที่ต้องรับฟังเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้คนทุกชั้นวรรณะ และปัญหาแต่ละคนก็มีต่าง ๆ กันออกไปชนิดที่เรียกได้ว่า สारพันปัญหา หากเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็ได้แสดงอาการท้อแท้เหนื่อยหน่าย คงให้ความเมตตาช่วยเหลือและรับฟังปัญหาของพวกเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ ทั้งที่บางปัญหาดูไร้สาระในสายตาของพระบัวเหี่ยว

“หนีอีกแล้วหรือ โยมไปทำอะไรเขาละ” ท่านแกล้งถามเห็นหนอ รายงานว่าชายผู้นี้เมาเหล้าแล้วอาละวาด ตะเม็ยจนตกบ้าน

“ก็ลงไม้ลงมือไปนิดหน่อยเองครับ” ตอบไม่ตรงนัก ครั้นจะโกหกก็ไม่กล้า เพราะรู้ว่าท่านตรวจสอบได้ เห็นเขาว่าท่าน **ดาตัพย์**

“อ้อ ขนาดตะตกบ้านนั่นนิดหน่อยหรือ ถ้ามีคนเขามา ตะโยมตกบ้านมันนิดหน่อยหรือเปล่าละ”

“ผมผิดไปแล้วครับหลวงพ่” เขาก้มหน้าสารภาพ

“โยมพูดอย่างนี้มากี่ครั้งแล้ว ก่อนทำทำไมถึงไม่คิด วันก่อนก็เอาส้อมเขี่ยงใส่หน้าเขาใช่ไหมละ” ชายนั้นก้มหน้านิ่ง ไม่ยอมตอบ ท่านพระครูจึงถือโอกาสสั่งสอนอีกว่า

“ถ้าวันนั้นเขาหลบไม่ทัน รับรองตาบอด อยากมีเมียตาบอดใช่ไหม”

“ไม่อยากครับ”

“ไม่อยากก็อย่าทำอีก”

“แล้วเมื่อไรเขาจะกลับครับหลวงพ่” ถามด้วยอยากรู้คำตอบ หลวงพ่ท่านมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ถ้าท่านบอกสามวันก็สามวัน เจ็ดวันก็เจ็ดวัน ไม่เคยผิดพลาดสักครั้งเดียว

“เขาไม่กลับแล้ว ถ้าโยมไม่เลิกเหล้าเขาไม่กลับแน่ แต่ถ้าเลิกเหล้าได้ อีกเดือนหนึ่งเขาจะกลับ”

“ตั้งเดือนเขี้ยวหรือครับ”

“ใช่ แต่หมายความว่าโยมต้องเลิกเหล้าได้นะ ก็เลือกเอาแล้วกันว่าเหล้ากับเมียจะเลือกใคร” บุรุษนั้นทำท่าลังเล ใจหนึ่งอยากเลิกเหล้า อีกใจก็อยากเลือกเมียเพราะขี้เกียจเลี้ยงลูกแต่ ผู้เดียว มีลูกตั้งห้าคนยังเล็ก ๆ ทั้งนั้น คนหัวปีเฟิงจะแปดขวบ คนเล็กยังไม่เต็มขวบดี ถ้าเมียไม่กลับเขาคงต้องตายเป็นแน่แท้ ในที่สุดจึงบอกกับท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อกับผมจะเลิกเหล้า ผมเลี้ยงลูกคนเดียวไม่ไหว”

“ดีแล้ว ต้องมีสัจจะนะ เสียสัจจะเมื่อไรโยมต้องตาย มีตัวอย่างมากมาย โยมเคยได้ยินบ้างไหม”

“เคยครับ ทิดจาบเพื่อนบ้านผมก็ตายมาแล้ว หลวงพ่อจำได้ไหมครับ”

“จำได้ซี ก็คนนี้แหละที่มาบอกว่าจะเลิกเหล้า เลิกไปได้ปีเดียวก็กลับมาอีก กินวันนั้นก็ตายวันนั้น เรื่องสัจจะนี่สำคัญมาก จำไว้นะ”

“ครับหลวงพ่อกับผมจะจำไปจนตายเลย ผมกราบลาละครับ”



น่า” ศิษย์แอบเถียงในใจ

“เตี้ยเล่าดีกว่านะ” คนจะเล่าเปลี่ยนใจกะทันหัน จึงโยนกลงไปที่บิดา

“ลือเล่านั้นแหละดีแล้ว ก็ลือเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดไม่ใช่หรือ” ถ้าแก่เสี่ยงให้เหตุผล ตั้งแต่ปฏิบัติกรรมฐาน เขาพูดไทยชัดขึ้นเพราะสติบอกว่าเมื่อเป็นคนไทยก็ต้องพูดไทยชัด จะได้ไม่อายคุณกิมจ้อ

“นั่นซิ แม่ก็เห็นด้วยกับเตี้ย ลูกเล่านั้นแหละดีแล้ว” มารดาเสริม

“แม่ละก็เข้าข้างเตี้ยอยู่เรื่อย” ลูกสาวตัดพ้อ

“เรื่องที่จะเล่านี้ยาวไหม ถ้าเป็นเรื่องยาว อาตมาขอแนะนำว่าน่าจะเริ่มได้แล้ว จะได้ไม่ต้องรอไปฟังต่อในวันพรุ่งนี้ อาตมาเป็นคนใจร้อนนะโยม” พระบัวเหี่ยวพูดขึ้น ท่านคิดอยู่นานว่าจะพูดดีหรือไม่ แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจได้

“แหม หลวงพี่พูดอย่างนี้ดิฉันก็เห็นจะต้องเล่าแล้วละค่ะ” คุณนายดวงสุดาพูดกับพระบัวเหี่ยว เรียกท่านว่า หลวงพี่ อย่างไม่เต็มใจนัก ไม่เต็มใจด้วยเหตุว่า ท่านอายุอ่อนกว่า ที่ถูกน่าจะเป็นหลวงน้อง หล่อนไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงไม่เรียกพระที่อายุอ่อนกว่าว่า หลวงน้อง

“คงไม่ต้องออกแขกแบบลิเกนะ” ท่านพระครูย่าบ้าง

“ไม่ต้องค่ะ เตี้ยเล่าดีกว่าน่า” หล่อนหันไปเกียงอนบิดาอีกครั้ง

“ลือนั้นแหละ อย่างมัวทำอิดๆ ออดๆ น่ารำคาญ เกรงใจหลวงพ่อกัน เวลาของท่านเป็นเงินเป็นทองนะ” ถ้าแก่เสี่ยงดูลูกสาว การปฏิบัติกรรมฐานทำให้เกิดปัญญา เมื่อปัญญาเกิดเขาจึงรู้

ว่าคนเป็นพ่อไม่ควรกลัวลูก จึงกล้าดูหล่อนแทนที่จะเป็นฝ่ายถูกหล่อนดูเช่นแต่ก่อน เมื่อถูกดู คนเป็นลูกชกกลัว จึงเริ่มต้นเล่า

“เรื่องมันแปลกมากคะหลวงพ่อบอกใครๆก็คงไม่มีใครเชื่อว่าย่เตียบกับแม่ถูกโจรยิงด้วยปืนเอ็ม.๑๖ แต่ไม่ยกคะเป็นอะไร หนูเห็นกับตาเลยคะ” คนเห็นเหตุการณ์เล่าจบดจ

“ตอนที่ถูกยิงโยมกำลังทำอะไรอยู่หรือ” ท่านถามบุคคลทั้งสอง

“กำลังนั่งสมาธิครับ ผมกับคุณกิมจ้อสัญญากันว่า จะเดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งสมาธิหนึ่งชั่วโมง ตอนโจรยิงมันยังไม่ครบชั่วโมง ผมก็เลยยังไม่ลุกขึ้น แล้วก็ไม่มีล้มตายด้วย” เจ้าแก่เสียงเล่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อสามเดือนที่แล้ว ทว่าในความรู้สึกของเขาดูเหมือนมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง

“แล้วรู้ตัวหรือเปล่าว่าโจรมา” ท่านพระครูชก

“รู้ครับหลวงพ่ ผมรู้ตัวตลอดเวลา คุณกิมจ้อก็รู้”

“แล้วกลัวไหม กลัวตายหรือเปล่า”

“ไม่กลัวคะ ตอนอยู่ในสมาธิไม่กลัว แต่ตอนนี้กลัวคะ” คุณกิมจ้อตอบด้วยท่าทีที่ยังไม่หายหวาดเสียว

“แล้วคุณนายอยู่ที่ไหนละตอนนั้น ตอนที่โจรมาปล้นนะ”

ท่านพระครูถามคุณนายดวงสุดา

“หนูหรือคะ อารามตกใจมุดเข้าไปแอบใต้เตียงเลยคะ ไม่ทราบว่าย่เข้าไปได้ยงเง ตัวหนูออกใหญ่ ตั้งก็เตี้ยนิดเดียว ถ่าเวลาปกติอย่าว่าแต่จะเข้าไปได้ทั้งตัวอย่งนั้นเลย แคะข่าข่างเตี้ยวก็ยงเข้าไม่ไต้” คุณนายดวงสุดาเล่า

พระบ่าวเฮี้ยวพิจารณาขาของคณนายซึ่งมีขนาดไล่เสียวกับตอม้อยยงแลวก็ให้เห็นด้วยกับที่หล่อนพูด หากก็อดถามยงไม่ได้ว่า

“ตั้งที่ยอมรับว่านะสูงขนาดไหน เท้าอาสนะหลวงพ่อก็หรือเปล่า”
คนถูกถามมองไปที่อาสนะตรงหน้า แล้วตอบ

“คงจะพอๆ กัน ถ้าสูงกว่าก็คงไม่เกินสองนิ้ว ไม่น่าเชื่อใช่ไหมคะ ว่าคนเจ้าเนื้ออย่างดิฉันจะเข้าไปชอนใต้ตั่งนั้นได้ หลวงพี่เชื่อหรือเปล่า” หลอนถามหลวงพี่

“ถ้าจะให้เอาตมาเชือกก็ต้องลองเข้าไปอีกที คุณนายจะยอมลองดูไหมล่ะ” พระหนุ่มถือโอกาสต่อรอง

“ไม่ต้องหรอกบัวเหี่ยว ถึงเธอจะไม่เชื่อแต่ฉันเชื่อ ฉันเชื่อว่าเป็นไปได้ เธอเคยได้ยินไหมเล่า ที่เขาว່าคอนแบกตุ่มแบกตุ่มเหียนวิงหนีไฟเพราะความตกใจ พอหายตกใจกลับแบกไม่ไหว อันนั้นมันเป็นเรื่องของพลังจิตนะ คนเราไม่รู้ตัวหรอกว่า จิตนั้นมีพลังมาก เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัว คนที่ฝึกจิตสมาธิเสมอสามารถเอาพลังจิตออกมาใช้ได้ แต่คนที่ไม่เคยฝึกก็ใช้ไม่เป็น คือในยามปกติใช้ไม่เป็น เว้นแต่ยามตกใจอาจเอามาใช้ได้บ้าง โดยที่เจ้าตัวไม่รู้ เป็นการใช้พลังจิตโดยไม่มีสติควบคุม ก็ได้แค่ประเดี๋ยวประด๋าว พอรู้สึกตัวก็เอามาใช้ไม่ได้เสียแล้ว” ท่านพระครูอธิบาย

“แล้วแบบนี้ดีไหมครับหลวงพ่” พระบัวเหี่ยวถาม

“แบบไหนล่ะ” พระอุปัชฌาย์ไม่เข้าใจคำถาม

“คือพลังจิตนะครับ เป็นของดีหรือไม่ดี”

“มันก็ตอบยากนะ จะว่าไปแล้วมันก็เหมือนดาบสองคม ถ้าใช้ดีก็ดีไป แต่ถ้าใช้ไม่ดีก็ให้โทษได้เหมือนกัน” ท่านรู้ว่าคนฟังยังไม่มีความเข้าใจ จึงอธิบายเพิ่มเติมว่า

“ตัวอย่างเช่นคนที่นำพลังจิตไปใช้เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติ เพื่อเข้าถึงจุดหมายคือ มรรค ผล นิพพาน ก็ถือว่าเป็นสิ่งดี แต่ถ้านำไปใช้ในทางที่ผิด เช่น อยากจะอวดฤทธิ์หรืออวดอุทรินทุสน-

กรรม ก็ถือเป็นสิ่งไม่ดี เพราะเป็นไปเพื่อเพิ่มกิเลส ไม่เป็นไปเพื่อลดกิเลส”

“สรุปก็คือที่หนูเข้าไปแอบอยู่ได้ตั้งได้ ก็เพราะอำนาจของพลังจิตใช่ไหมคะหลวงพ่อ” คุณนายดวงสุดาถาม

“ถูกแล้วคุณนาย แม้คุณนายจะไม่เคยฝึกจิต แต่ก็สามารถใช้พลังจิตได้ เป็นการใช้แบบไม่รู้ตัว ควบคุมไม่ได้ ถ้าอยากใช้แบบคุมได้ก็ต้องมาฝึกจิตกันให้เป็นเรื่องเป็นราวอย่างที่โยมเดียวกับโยมแม่ของคุณนายฝึกอยู่นี้แหละ”

“ถ้าอย่างนั้นที่โจรมันใช้เอ็ม.๑๖ ยิ่งผม แต่ยังไม่ออกก็เป็นเพราะอำนาจของพลังจิตใช่ไหมครับหลวงพ่อ” เจ้าแก้วเสียงถาม การปฏิบัติกรรมฐานทุกวันทำให้เขาเข้าใจธรรมะแจ่มแจ้งขึ้น

“จะพูดอย่างนั้นมันก็ถูกเหมือนกัน แต่อาตมาคิดว่า การที่ป็นยิงไม่ออกนั้นเป็นเพราะอานิสงส์ของการมีสังขะของโยมสองคน ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเป็นอำนาจของสมาธิหรือพลังจิตนี้เอง ไหนคุณนายลองเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบซิ อาตมาจะอัดเทปไว้ เพื่อจะไปเปิดให้คนอื่นฟัง” ท่านหันไปเรียกนายสมชายให้นำเครื่องบันทึกเสียงและม้วนเทปมาให้ พร้อมแล้วคุณนายดวงสุดาจึงเริ่มต้นเล่า

“วันนั้นหนูนั่งแท็กซี่มาหาเดียวกับแม่ที่บ้าน ก็ขึ้นไปชั้นบนเห็นกำลังนั่งสมาธิกันอยู่ หนูเลยเดินไปที่โต๊ะอาหาร หยิบน่องไก่ทอดมากิน พอดีได้ยินเสียงอะอะอยู่ข้างล่างจึงชะโงกลงไปดูตรงบันได ก็เห็นคนร้ายสี่หรือห้าคนกำลังช่วยกันจับคนใช้สองคนมัดมือมัดปาก หนูตกใจวิ่งมาหาเดียวกับแม่บอก โจรปล้น โจรปล้น เขาก็ไม่ยอมลืมตา เสียงพวกมันเดินขึ้นมา หนูเลยวิ่งไปที่ห้องน้ำ ตั้งใจจะไปซ่อนตัวในนั้น เสร็จแล้วก็เกิดเปลี่ยนใจกะทันหัน คลาน

ลูกลี้ลูกหลงเข้าไปใต้ตั้งแทน ขอประทานโทษนะคะหลวงพ่อก่อน น่องไก่ทั้งน่องก็ยังมีอยู่ในปาก ต้องถือว่าโชคดีเสียวะคะ เพราะมันทำให้หนูร้องไม่ออก ขึ้นไม่มีน่องไก่คงร้องให้คนช่วย แล้วก็ถูกโจรยิงตายไปแล้ว

“พอมันขึ้นมามันก็เดินไปที่เตียงก่อน เขย่าตัวเตียงแล้วบอกตาแป๊ะตื่นๆ นี่คือการปล้น เตี้ยก็ไม่ยอมมลิ้มตา มันก็หันไปเขย่าแม่บอกซึ่มตื่นๆ นี้อ้วมาปล้น แม่ก็นั่งเฉยอีกคน เสียงพวกมันบอกยิงเลยเฮีย ยิงเลยเฮีย หนูจะเป็นลมเสียให้ได้ ครั้นจะร้องบอกเตี้ยกับแม่ก็ร้องไม่ออก เพราะน่องไก่คาปากอยู่ มันเอาปืนจ่อที่ศีรษะเตี้ยแล้วลั่นไก เสียงดังแะชะๆ แต่ไม่มีกระสุนพุ่งออกมา มันก็หันไปยิงแม่บ้าง ก็เป็นแบบเดียวกันอีก”

“ในที่สุดพวกมันเลยช่วยกันเก็บข้าวของ มีทีวี วิทยุสเตอริโอ และพวกเครื่องลายครามเอาไปข้างล่าง คงจะไปใส่รถ หนูจับตาคูมันอยู่ เก็บของเสร็จพวกมันก็พากันลงไป หนูหายตกใจก็เอามือจับน่องไก่ออกจากปาก แต่ไม่สามารถคลานออกมาจากใต้ตั้งได้ ก็นอนอืดออดอยู่อย่างนั้นสักยี่สิบนาทีเห็นจะได้ แล้วก็ได้ยินเสียงคนเดินขึ้นมา พอหนูเห็นเป็นตำรวจ หนูดีใจมากเลยตะโกนว่า ช่วยด้วย ช่วยด้วย เขาก็มองหาที่มาของเสียง หนูบอก อยู่ใต้ตั้ง อยู่ใต้ตั้ง ตำรวจสองคนก็มาช่วยกันยกตั้ง แต่ยกไม่ไหว ต้องใช้ถึงสี่คน หนูก็ออกมาได้ ผู้ร้ายห้าคนถูกใส่กุญแจมือเรียบริ่อย” คนเล่าหยุดหายใจแรงๆ สองสามครั้งราวกับว่าตอนที่เล่านั้นลืมหายใจ ท่านพระครูจึงถามบิดาของหล่อนว่า “ตอนตำรวจมาโยมรู้หรือเปล่า”

“รู้ครับหลวงพ่อก่อน ผมรู้อยู่ตลอดเวลา ตำรวจเขามาเขย่าตัวผม บอก ถ้าแก่ตื่นเถอะ คุณถูกปล้นรู้ไหม ผมตอบว่า รู้ รู้ เขาก็ว่ารู้แล้วก็ลืมตาเสียที ผมบอกว่า ยังไม่ถึงเวลา ยังลืมไม่ได้ จากนั้น

ผมก็ไม่พูดอะไรอีก”

“คะ ตลกหน้าดูเลย พอเตี้ยนั่งหนึ่ง ทั้งตำรวจและคนร้ายก็เลยต้องนั่งรอ ครูใหญ่ๆ เสียงนาฬิกาปลุกก็ดังก้องขึ้น เตี้ยกับแม่ก็ขยับตัว เปลี่ยนท่าจากนั่งสมาธิมาเป็นนั่งพับเพียบ ประนมมือกล่าวคำแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศล”

“แล้วคุณนายแผ่เมตตาเป็นหรือเปล่า อุทิศส่วนกุศลเป็นไหม” ท่านถือโอกาสทดสอบความรู้คุณนายดวงสุดา

“เป็นคะ หนูสวดมนต์ทุกคืน สวดเสร็จ ก็แผ่เมตตาแล้ว อุทิศส่วนกุศล หลวงพ่อจะฟังไหมคะ หนูจะว่าให้ฟัง”

“ดีเหมือนกัน ว่าเป็นบาลีนะไม่ต้องแปล เพราะถ้าได้บาลีก็แปลได้จริงไหม”

“จริงคะ แต่หนูว่าจริงแค่ครั้งเดียวเพราะบางคนที่บาลีได้แต่แปลไม่ได้เช่นหนูเป็นต้น” หล่อนยกตัวเองเป็นตัวอย่าง

“สำหรับผม ผมว่าจริงไม่ถึงครึ่งครับ หลวงพ่อ” พระบัวเฮี้ยวเอ่ยบ้าง “เพราะคนส่วนใหญ่เขาจะสวดมนต์เป็น แต่แปลไม่เป็น ไม่รู้ว่่าที่ตัวเองสวดนั้นมีความหมายว่าอย่างไร แม้แต่พระก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เช่น พระบัวเฮี้ยว เป็นต้น” พระหนุ่มหารู้ไม่ว่่าได้ แะไ้ ให้พระอุปัชฌาย์รู้เข้าแล้ว

“โบราณท่านสอนไว้ว่า **พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง** บัวเฮี้ยวเอ๊ย ถ้าเธอไม่พูดฉันก็คงยังไม่รู้ว่่าเธอณะ อ่อนซ่อม เอา มากๆ เห็นจะต้องให้พระมหาบุญช่วยกวตขันเธอให้หนักกว่านี้ วันข้างหน้าไปเป็นครูบาอาจารย์เขาจะได้ไม่เสียชื่อ” ท่านหันไปถามบิดาของคุณนายดวงสุดาว่า “โยมเห็นด้วยกับอาตมาไหมว่่า คนรู้จริงนั้นหายาก ส่วนคนรู้มากหาง่าย สมัยนี้คนรู้มากมีแยะ แต่ที่รู้จริงไม่ค่อยมี เห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยครับ นอกจากนี้ยังมีอีกประเภทหนึ่งที่ยังรู้มาก ก็ยิ่งเอาเปรียบคนอื่นมาก สังคมก็เลยยุ่งเหยิงมาก เพราะคนเอา รัดเอาเปรียบกันมาก” ถ้าแก่เสียงแสดงความคิดเห็น

“นั่นซินะ คนก็เลยพากันเป็นโรคประสาทมาก พวก จิตแพทย์ก็เลยมีงานทำมาก” ท่านพระครูเสริม พระบัวเหี่ยวกำลัง วิงเวียนกับคำว่า มาก ค่อยยังชั่วขึ้นเมื่อคุณนายดวงสุดาพูดโดย ไม่มี มาก “หนูว่าจิตแพทย์เองก็เป็นโรคประสาทนะคะ หลวงพ่อ หนูเห็นมาหลายคนแล้ว ทำทางไม่ค่อยจะปกติซักเท่าไร”

“คงเป็นเพราะต้องคลุกคลีกับคนไข้มาก เลยติด เป็นอย่าง นั้นใหม่คะ หลวงพ่อ” คุณกิมยังถาม อุตุสาห์มีคำว่า มาก อีกจนได้

“มันก็เป็นไปได้นะโยม อาตมาสังเกตว่า ยิ่งโลกเจริญมาก ขึ้นเท่าไร คนก็ยิ่งเป็นโรคประสาทมากขึ้นเท่านั้น”

“คนเป็นโรคประสาทนี้ ต้องให้มาเข้ากรรมฐานใช้ใหม่ คะ หลวงพ่อ” ถามอย่างคนที่ยังไม่เคยปฏิบัติ

“ไม่ได้ ไม่ได้ เพราะคนที่เข็มน้อยก็จะเป็นมาก ส่วนคนที่ เป็นมากก็จะบ้าชนิดกู่ไม่กลับเลยทีเดียวนะ คนเป็นโรคประสาทห้าม เข้ากรรมฐานอย่างเด็ดขาด อันนี้มีพระพุทธรูปจะรับรองไว้ชัดเจน ถ้าจำไม่ผิดดูเหมือนจะอยู่ในคัมภีร์เล่มที่ ๑๔ ที่พระพุทธรูปค์ตรัส กับเหล่าสาวกว่า...ภิกษุทั้งหลาย เราไม่กล่าวอานาปานสติแก่คนที่ มีสติเลอะเลือน ไร้สัมปชัญญะ...เคยมีตัวอย่างนะโยม ที่วัดนี้แหละ ดูเหมือนอาตมาจะเคยเล่าให้พระบัวเหี่ยวฟังแล้ว เรื่องที่อาจารย์ มหาวิทยาลั้ยแก็เป็นโรคประสาท พวกญาติๆพามาเข้ากรรมฐาน ที่นี้ ปฏิบัติสองวันแรกยังไม่มีอาการ พอวันที่สามลุกขึ้นรำบ้อเลย เขาไปตามอาตมามาคู รำสวยเสียด้วยซี ใครๆ ห้ามก็ไม่หยุด ฉะนั้น โยมจำไว้เลยว่า คนเป็นโรคประสาทอย่าพามาเข้ากรรมฐาน ต้อง

พาไปรักษาให้หายก่อน หายแล้วก็ต้องรอดูอีกสองหรือสามปี หายใหม่ๆอย่าพามาเพราะโรคอาจกำเริบอีกได้ เคยมีตัวอย่างหลายรายแล้ว”

“หลวงพ่อกับ หลวงพ่อจะขัดข้องไหมครับ ถ้าผมจะกราบเรียนว่า ผมอยากฟังเรื่องปล้นต่อ กำลังสนุกเลยครับ” พระบัวเหี้ยวพูดอย่างเกรงใจเป็นที่สุด

“ฉันนะไม่ขัดข้องหรอก แต่คนเล่าเขาจะเล่าต่อหรือเปล่านั้นฉันไม่รู้”

“ต่อชิคะ ต้องเล่าต่อ เอ. เมื่อตะกี้ถึงไหนแล้วคะแม่” หล่อนหันไปถามมารดา

“ตอนเดียวกับแม่กล่าวคำอุทิศส่วนกุศลและแม่เมตตาจ้ะแล้ว หลวงพ่อกับท่านให้หนูว่าให้ฟัง” คุณกิมจ้อทวนความจำให้บุตรสาว

“งั้นเพื่อไม่ให้เสียเวลา หนูว่าให้ฟังย่อๆนะคะ คำแม่เมตตาแบบสั้นมีว่า...สัพเพ สัตตา อะเวรา อัพยาปัชฉา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिहरันตุ คำอุทิศส่วนกุศลขึ้นต้นว่า อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร”

“แล้วถ้าแม่เมตตาให้ตัวเองขึ้นต้นว่าอย่างไร” ท่านพระครูถามอีก

“อะหัง สุขิโต โหมิ อะ” ตอบจะฉาน

“เก่งๆ อาตมาเชื่อแล้ว เอาละ ที่นี้ก็เล่าเรื่องปล้นต่อไปได้”

“อะ พอเดียวกับแม่เสรีจตุระ ตำรวจก็สอบปากคำ สอบหนูด้วย หนูก็เล่าไปตามที่เห็น ตำรวจเขาบอกว่าเห็นรถกระบะขับสวนทางมาก็นึกเอะใจ จึงถามว่าจะเอาของเหล่านี้ไปไหน คนร้ายมีพิรุณหลายอย่างและตอบคำถามไม่ตรงกัน ในที่สุดก็สารภาพว่าปล้นเขา มา จึงถูกพามายังบ้านที่เกิดเหตุ”

“ตอนนั้นเวลาสักเท่าไร เป็นกลางวันหรือกลางคืน”

“เย็น ๆ ครับ” เจ้าแก่เสียงตอบ

“ทุกวันตั้งแต่สี่โมงถึงหกโมงเย็น ผมกับคุณกิมจ้อจะปฏิบัติกรรมฐานกัน โดยเดินหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง”

“ดีจริง อาตมาขออนุโมทนา เห็นไหม อำนาจของบุญบารมีทำให้เรื่องร้ายกลายเป็นดี ถึงคราวเสียของก็ไม่ต้องเสีย มีนะ มีตัวอย่างแบบเดียวกันนี้ สองผู้เมียเป็นชาวบ้านบางระจัน มาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้ กลับไปก็ปฏิบัติทุกคืน คืนหนึ่งกำลังเดินจงกรมกันอยู่ ขโมยมันมาลักควาย ต้อนไปจนหมดคอก ให้พรรคพวกมันคุมไป เหลือคนหนึ่งไว้ดูต้นทาง เจ้าหมอนั้นก็บังเอิญมองขึ้นไปบนเรือน เห็นคนเดินไปมาอยู่สองคน ปากก็ว่า ขว้างหนอ ซ้ายอย่างหนอ เดินกันมีต ๆ อย่างนั้นแหละ เจ้าขโมยมันก็ขำ นึกว่าเจ้าของบ้านละเมอ ไม่รู้ซ้ำอีท่าไหนเลยถอยหลังไปเหยียบสุนัขที่กำลังหลับอยู่ สุนัขก็ตื่น เหาเสียงดังขึ้น ชาวบ้านแถวนั้นก็เลยลุกมาดูจับขโมยได้ แล้วก็พากันจุดคบไฟไปตามควายมาใส่คอกไว้อย่างเต็ม”

“ผู้ใหญ่บ้านก็คุมตัวขโมยไว้ จับได้คนเดียวคือคนที่ดูต้นทาง นอกนั้นวิ่งหนีไปได้ ก็พากันมานั่งรอจนสองผู้เมียนั่งสมาธิเสร็จ จึงเล่าเรื่องให้ฟัง เขาก็บอกเขารู้ตั้งแต่ตอนขโมย มันต้อนควายออกไปแล้ว แต่เขารักษาสัตย์จะ บอกจะเดินให้ได้หนึ่งชั่วโมงหนึ่งชั่วโมงก็ต้องได้ ควายมันจะหายก็ช่าง นี่เขามานั่งเล่าให้อาตมาฟังตรงนี้” ท่านชี้ไปที่ที่คุณนายดวงสุตานั่ง “มาทั้งผู้ทั้งเมียเลย บ้านอยู่อำเภอบางระจันโน่น” ท่านพระครูเล่าเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกันให้คนทั้งสามฟัง พระบัวเหี่ยวฟังเป็นรอบที่สองเพราะตอนสองผู้เมียมาเล่าท่านก็นั่งฟังอยู่ด้วย

“แต่กรรมของเจ้าแก จับใจได้หมดใช่ไหม” พระหนุ่มถาม
บุรุษวัยเจ็ดสิบเศษ

“หมดครับ ผู้ร้ายกับตำรวจมีจำนวนเท่ากันพอดี ผู้ร้ายห้า
ตำรวจห้า เป็นตำรวจสายตรวจ กำลังขับรถจะเข้ามาตรวจดูความ
สงบเรียบร้อยในซอยนั้น นับว่าผมโชคดีมาก”

“ผู้ร้ายถูกดำเนินคดีติดคุกก็ปีละ” พระบ่าวเสียวถามอีก

“ไม่ถูกครับ ถูกขังไว้เกือบสามเดือน ผมไม่ยอมไปให้การ
อ้างว่าจำหน้าคนร้ายไม่ได้ ความจริงผมจำได้ครับหลวงพ่อ แต่
ผมจำเป็นต้องพูดปดเพื่อจะได้ไม่ก่อเวร คือ เจ้าคนที่มาปล้นนั้น
เป็นลูกหนี้ผมเอง มายืมเงินไปหลายหมื่นแล้วไม่ใช่ ผมก็รู้ว่า
จะดำเนินคดี เขาคงแค้นเลยพาพวกมาปล้นผม และที่ใช้เอ็ม.๑๖
ยิงผม ก็คงอยากจะให้ตายเพื่อล้างหนี้ เป็นบุญของผมที่มาเข้า
กรรมฐานเสียก่อน ไม่งั้นก็คงสิ้นชื่อไปแล้ว ผมก็ใช้สติพิจารณาว่า
ถ้าผมเอาเขาเข้าคุก วันหนึ่งเขาก็ต้องออกมาแก้แค้นผม ก็จะเป็น
การก่อเวรกันไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อระงับเวรเสียข้างหนึ่ง ผมจึงจำใจโกหก
ว่าจำหน้าผู้ต้องหาไม่ได้”

“ตำรวจเขาขังไว้ไม่ถึงสามเดือนก็ปล่อย ช่วงนั้นผมกับคุณ
กิมจ้อก็โหสิกรรมและแผ่เมตตาให้เขาทุกวัน หลวงพ่อเชื่อไหมครับ
อาณิสสส์ของเมตตาเนี่ยศรัทธามาก เมื่อวานนี้เอง เขาพากันมาหา
ผมที่บ้าน เอารูปแพเทียนแพ ใส่พานมาขอขมาผม บอกว่าขอโทษ
และขอบคุณที่ผมไม่เอาเรื่อง เขารู้ว่าผมจำเขาได้ ขอขมาเสร็จ
ก็บอกว่าจะผ่อนใช้หนี้คืน จะไม่โกงแม้แต่สตางค์แดงเดียว”

“ผมตื่นตันจนหน้าตาไหล คุณกิมจ้อเองก็ร้องไห้ ผมอโหสิ
ให้เขาและบอกว่าไม่ต้องกังวลเรื่องหนี้สิน มีก็เอามาใช้ ไม่มีผมก็
ยกให้ ขออย่างเดียวให้เขาหากินอย่างสุจริต ผมอยากมาหาหลวงพ่อ

สัตวโลกข่อมเป็นไปตามกรรม

มาก จึงให้ลูกสาวพามาเพื่อกราบขอพระคุณหลวงพ่อกับให้วิชาที่
วิเศษแก่ผม” เขาก็มลงกราบท่านพระครูสามครั้ง ด้วยความซาบ
ซึ้งและตื่นตันจนน้ำตาไหลเป็นทางตามร่องแก้ม คุณกิมจ้อทำตาม
ผู้เป็นสามี ทว่ามิได้ร้องไห้!



๒๖

อาจารย์สาว

ท่านพระครูออกจากวัดป่ามะม่วงตั้งแต่ตีสี่ เพื่อไปเจริญพระพุทธรูปในพิธีมงคลสมรสลูกสาวของลูกศิษย์ ซึ่งจัดขึ้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี จากนั้นจึงจะเดินทางไปจังหวัดสมุทรสงคราม เพื่อให้ทันฉันเพลที่วัดบ้านแหลม ในโอกาสที่เจ้าอาวาสวัดนั้นเจริญอายุครบ ๖ รอบ ตามที่รับนิมนต์ไว้

รถวิ่งจากวัดไปออกถนนสายเอเชีย เลี้ยวขวาตรงไปเข้าอยุธยา ประมาณหนึ่งชั่วโมงก็เข้าเขตอำเภอเมือง ซึ่งมีบ้านเรือนปลูกเรียงรายอยู่ตามริมถนนทั้งสองฟากข้าง เมื่อรถวิ่งผ่านบ้านหลังหนึ่ง ท่านก็บอกกับคนขับว่า

“สมชายจอดก่อน เสียงบ้านนั้นเขาทำอะไรกันแต่เช้ามืด หรือว่าลูกขึ้นมาสวดมนต์ ช่วยจอดประเดี๋ยว ฉันจะได้ฟังให้ถนัดว่า เขาสวดบทไหน จะเป็นพระคาถาชินบัญชรหรือว่ายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก”

เมื่อนายสมชายหยุดรถ ท่านจึงไขกระจกลง แล้วก็ได้ยินเสียงชัดเจนนายสมชายก็ได้ยินเต็มสองหู

“...อี๊ต้ว...” เป็นเสียงผู้ชายแล้วต่อด้วยคำพูดที่ระคายหูคนฟังอีกว่า “มีงมันเลวเสียยิ่งกว่าผู้หญิงหากิน คนอย่างมีงนะหาความดีไม่ได้เลย พวกผู้หญิงหากินมันยังดีกว่ามีง” เสียงผู้หญิงย้อนเอาว่า

“อ้อ! อย่างนี้เอง แกถึงชอบไปนอนกะโสเภณีจนเอาโรคมาติดซ้ำ เมียเก่าแกก็เป็นโสเภณีไม่ใช่หรือ”

ท่านพระครูทนฟังต่อไปไม่ไหว จึงบอกให้นายสมชายออกรถ ความจริงท่านจะฟังคนเดียวด้วยการกำหนด ฟังหนอ โดยไม่ต้องหยุดรถก็ได้ แต่ท่านต้องการจะสอนนายสมชาย จึงสั่งให้เขาหยุดรถฟัง

“ไม่ไหว ลูกขึ้นมามากันแต่มีแต่ดีก็อย่างนี้ไม่ไหว เห็นจะต้องกลับไปล้างหูสักหน่อย ฤกษ์ไม่ดีเลยที่มาได้ยินเขาด้วยกัน” ท่านพูดเป็นเชิงบ่น เห็นคนฟังไม่ว่าอะไรจึงพูดต่อ “แล้วจะไปหาความเจริญได้ยังไง ทะเลาะเบาะแว้งกันแบบนี้เทวดาหนีหมดต่อไปถ้าเธอมีลูกมีเมีย อย่าได้เอาไปเป็นเหยียงอย่างเชียวนะ” ท่านถือโอกาสสอนคนเป็นลูกศิษย์

“รับรองได้เลยครับหลวงพ่อดูตัวอย่างเลวๆ แบบนั้น ผมไม่นำไปประพฤติปฏิบัติอย่างแน่นอน ผู้ชายอะไรช่างไม่ให้เกียรติผู้หญิงเสียบ้างเลย ถ้าผมเป็นเมีย ผมไม่อยู่ด้วยแล้ว ไม่รู้ผู้หญิงคนนั้นเขาทนได้อย่างไร” นายสมชายวิจารณ์

“เขาเห็นแก่ลูกนั่นแหละ พูดให้ถูกกว่านั้นก็คือ เขาทำกรรมไม่ดีมากก็เลยมาเจอคนไม่ดี”

“ผู้ชายที่ด่าเก่งนี้ ผมว่าคงไม่มีใครดีนะครับหลวงพ่อดู เพราะถ้าดีก็คงไม่ด่า”

“ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงหรือก ลงได้ด่าเก่ง ก็ยากที่จะเป็นคนดี อย่างที่เขาว่าคนบางคนว่า ปากร้ายใจดีนะ จริงๆ แล้วมันเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะถ้าเขาใจดีจริง ปากจะต้องไม่ร้าย พระพุทธองค์ท่านถึงเน้นมโนกรรมมาก เพราะเป็นต้นเหตุของวจีกรรมและกายกรรม คือคนที่พูดชั่ว ทำชั่ว เพราะใจคิดชั่ว มีพระพุทธรูป

วจนะตรัสสอนไว้นะสมชาย ฉันจำได้แม่นเชียวละ ที่จำแม่นเพราะฉันพยายามสอนตัวเองเสมอๆ จะอัญเชิญมากล่าวให้เธอฟัง รู้สึกจะเข้ากับเรื่องของผู้ชายปากจัดคนนั้นพอดี”

นายสมชายลดความเร็วของรถลงเพื่อจะได้ฟังให้ถนัด ท่านพระครูซึ่งนั่งอยู่ทางตอนหน้าคู่กับคนขับ หันมาพูดกับเขาว่า “พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า...ผรุสวาทเพียงดังจอบ ซึ่งเป็นเครื่องขุดโค่น ตัดทอนตนของคนพาลผู้กล้าคำชั่ว ย่อมเกิดขึ้นที่ปากของบุคคลผู้เป็นบุรุษพาล ผู้ใดสรรเสริญผู้ที่ควรติเตียน หรือติเตียนคนที่ควรสรรเสริญ ผู้นั้นชื่อว่าสะสมโทษด้วยปาก ย่อมไม่ประสบสุขเพราะโทษนั้น”

“การที่ผู้ชายคนนั้นไปยกย่องโสเภณีว่าดีกว่าภรรยาตัวเอง เป็นการสรรเสริญคนที่ควรติเตียนใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว”

“ผมว่าแกคงหลงรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัสของผู้หญิงโสเภณีจนงอแงไม่ขึ้น ขนาดเอามาเป็นข้อบริภาษเมียตัวเองแล้ว เมียเก่าแกเป็นโสเภณีจริงหรือเปล่าครับ” เด็กหนุ่มถาม เขารู้ว่าท่านสามารถให้คำตอบได้ เพียงแต่ท่านหลับตา ท่านก็จะรู้ทุกเรื่องที่อยู่ภายในใจ

“จริงหรือไม่จริงมันก็เรื่องของเขา เราหยุดพูดเรื่องนี้นักได้แล้ว ฉันเพียงแต่จะยกตัวอย่างให้เธอเห็นเท่านั้น ในวันข้างหน้าเมื่อเธอไปเป็นพ่อบ้านพ่อเรือน จะได้วางตัวได้สมฐานะ ให้แม่บ้านเขานับถือและเกรงใจ อย่าให้เขาดูถูกดูแคลนเอาได้ ฉันต้องการเพียงเท่านั้น ไม่ได้ต้องการให้เธอมาวิเคราะห์วิจจัยเรื่องเมียเก่าเขา เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจครับ” คนขับรถตอบเสียงอ่อย เมื่อท่านไม่อนุญาต

ให้สืบสาวราวเรื่อง เขาจึงจำต้องปิดปากเงียบ และตั้งหน้าตั้งตาขับรถเพื่อที่จะไปให้ถึงบ้านงานได้ทันเวลา

ก่อนออกจากจังหวัดสุพรรณบุรีไปจังหวัดสมุทรสงคราม ท่านพระครูให้นายสมชายแหวะที่ร้านขายดอกไม้ในเมือง เพื่อซื้อแจกันดอกไม้สดไปแสดงมุทิตาจิตต่อเจ้าของวันเกิด เป็นความเคยชินของท่านที่จะต้องซื้อของติดไม้ติดมือไปฝากเจ้าภาพเสมอ ทั้งยังเป็นที่ทราบกันดีในหมู่ศิษยานุศิษย์ว่า หลวงพ่อเจริญ เป็นผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ ไม่ว่าจะป็นธรรมะหรือวัตถุสิ่งของ หากมีผู้ขอ ท่านก็จะให้โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง

บ่อยครั้งที่พวกชาวบ้านผู้ยากไร้ พวกคนมาขอข้าวสาร จากวัดป่ามะม่วงไปหุงกินประทังชีวิต บางคนก็ขอพริก หอม กระเทียม เป็นของแถมอีกด้วย แต่สิ่งที่ท่านแถมให้ทุกครั้งโดยที่พวกเขาไม่ต้องเอ่ยปากขอก็คือ ธรรมะ

ไม่แต่พวกชาวบ้านเท่านั้นที่มาขอ แม้แต่พระสงฆ์วัดข้างเคียงก็เคยส่งพระมาขอบันของฉันของใช้ เนื่องจากไม่มีคนไปถวาย ซึ่งท่านก็แบ่งปันปันส่วนให้โดยไม่รังเกียจรังอนแต่ประการใด

บางครั้งท่านได้รับการทัดทานจากพวกทายกว่าไม่ควรให้ เพราะเกรงว่าจะทำให้วัดตัวเองต้องขาดแคลน ท่านกลับสอนพวกเขาให้มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ คำพูดที่ติดปากท่านคือ **ไม่หวงไม่อด หมดก็มาเรื่อยๆ กับ ยิ่งให้ยิ่งได้** และดูเหมือนจะเป็นดังที่ท่านพูด เพราะมีหลายครั้งที่ข้าวของทำท่าว่าจะหมด แต่แล้วก็มีญาติโยมนำมาถวายใหม่อีก วัดป่ามะม่วงจึงยังไม่เคยเผชิญกับภาวะอดอยากยากแค้นจริงๆเลยสักครั้ง เพราะมีผู้ใจบุญนำข้าวสาร กะปิ น้ำปลา ตลอดจนพริก หอม กระเทียม มาบริจาคอยู่เนืองๆ

คำพูดของท่านที่ว่า **ยิ่งให้ยิ่งได้** จึงกลายเป็นคำขวัญประจำ

วัดป่ามะม่วงไปโดยปริยาย อย่างไรก็ตาม ท่านพระครูมักจะเน้นให้ญาติโยมได้สำเหนียกอยู่เสมอว่า การให้ได้บุญกุศลมากที่สุด นั่นคือ การให้ธรรม ดังมีพระพุทธวจนะรับรองไว้ว่า **สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ - การให้ธรรม ชำนาญการให้ทั้งปวง**

ที่วัดบ้านแหลม ขณะที่ภิกษุรูปอื่นๆ กำลังฉันเพลกันอยู่นั้น ท่านพระครูมิได้ฉัน ท่านเพียงแต่พิจารณาอาหารแต่ละอย่าง แล้วตั้งจิตแผ่เมตตาให้ผู้นำมาถวาย เพื่อให้เขาจะได้รับส่วนบุญกุศล ญาติโยมที่ไม่เข้าใจ คิดว่าท่านฉันอาหารด้วยตา คือคิดเอาเองว่า ท่านเพียงแต่มองอาหารก็ทำให้ท้องอืด

โยมผู้ชายคนหนึ่งคลานเข้ามาหาท่าน ประนมมือพูดว่า “นิมนต์หลวงพ่อดีฉันเกิดครบ สงสัยอาหารจะไม่ถูกปาก หลวงพ่อถึงไม่ยอมฉัน”

ท่านไม่ยอมให้เขาเสียใจ จึงใช้ส้อมจิ้มทองหยอดลูกหนึ่งมาใส่ปาก แล้วก็ทำแบบนี้ไปอีกสองครั้ง จึงยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม เห็นท่านฉันพอเป็นพิธีแล้ว โยมผู้ชายคนนั้นจึงคลานออกไป

ระหว่างที่รอให้รูปอื่นๆ ฉันเสร็จ ท่านก็มองออกไปข้างหน้า ห่างออกไปประมาณร้อยเมตรเป็นโรงเรียนการช่างสตรี อาจารย์สาวอายุประมาณไม่เกินสามสิบ กำลังยืนสอนนักเรียนอยู่หน้าชั้น ท่านอยากจะทำอาจารย์เขาถ่ายทอดวิชาอะไรให้ลูกศิษย์ จึงกำหนด **เห็นหนอ ไปฟังด้วย**

“นี่แน่ะนักเรียน วันนี้ครูจะสอนเรื่องเคล็ดลับในการดำเนินชีวิต” อาจารย์ผู้นั้นพูดกับลูกศิษย์สาวอายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปด

“พวกเธอก็เป็นสาวเป็นนางกันแล้ว ครูจะบอกเคล็ดลับให้ว่า จงอย่าไปมีสามี โบราณเขาว่า มีลูกกวนตัวมีผัวกวนใจ อยู่เป็นสาวหน้าขาวเป็นของใญ ฉะนั้นพวกเธออย่าได้คิดแต่งงานเป็น

อันขาด”

“แหม ดีจัง อาจารย์คนนี่สอนดี สงสัยจะชักชวนลูกศิษย์ไปบวชซีเสียละมัง” ท่านพระครูคิด แล้วก็ตั้งใจฟังต่อไป

“พวกเธอครูเป็นตัวอย่าง ครูนี้นะใช้ชีวิตอย่างอิสระ มีบ้านหลังงาม มีรถยนต์ขับโดยไม่ต้องมีสามี ก็เราหาของเราเองได้ จริงโหม พวกเธออยากรู้วิธีรวยทางลัดไหมละ” หล่อถามลูกศิษย์

“อยากค่ะ” เสียงนักเรียนหญิงตอบพร้อมกันทั้งห้อง

“เอาละ ครูจะบอกให้ รับรองว่าถ้าพวกเธอทำอย่างทีครูทำอยู่ละก็ พวกเธอจะสบาย เป็นอิสระ แล้วก็ยังมีเงินใช้ ว่าง่ายๆ ก็คือ อยากจะนอนกับใครก็ไปนอน แต่ให้เลือกคนที่กระเป่าหนักๆ พวกดังแตกอย่าได้ไปคบเด็ดขาด เปลืองเนื้อเปลืองตัวเปล่าๆ เป็นไงดีไหม ชีวิตแบบนี้ดีไหม ได้เงินทีละมากๆ แล้วก็ไม่ต้องเหนื่อยด้วย”

“ดีค่ะ” มีคนตอบเพียงสองสามคน แสดงว่านักเรียนในชั้นส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับความคิดพิลึกพิลั่นของผู้เป็นอาจารย์

“แล้วถ้าเกิดผู้ชายเขามีเมียแล้ว เราไม่บาปหรือคะที่ไปแย่งเขา” หนึ่งในจำนวนที่ไม่เห็นด้วยถามขึ้น

“เมียเขาก็อยู่ส่วนเมียเขาซี แล้วเราก็ไม่ได้แย่งเขา แค่อยืมมาใช้ชั่วคราวช่วยยาม เราไม่ได้คิดที่จะเอามาเป็นสามีเรานี่นา” อาจารย์สาวตอบคำถามลูกศิษย์

“แบบนี้มันก็โสภณี่ชัดๆ แหละคะอาจารย์” นักเรียนคนหนึ่งพูดขึ้นอย่างอดรนทนไม่ได้

“นี่พูดให้ดีๆ นะสุเบญจา ระวังจะโดนหักคะแนน” อาจารย์

ขู่

“แต่หนูว่าสุเบญจาเขาพูดถูกนะคะอาจารย์” นักเรียนที่นั่งติดกับคนแรกพูดขึ้น

“อะไร เธอก็เป็นไปอีกคนหนึ่งแล้วหรือน้ำผึ้ง แหม ครูไม่นึกเลยว่าจะมีลูกศิษย์โง่ๆแบบเธอสองคน” คำพูดของอาจารย์สาวทำให้นักเรียนที่ไม่เห็นด้วยคนอื่นๆ ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เมื่อไม่มีผู้ใดโต้แย้ง อาจารย์สาวจึงพูดต่อไปอีกว่า

“เพื่อนๆ ครูไม่มีใครแต่งงานสักคน เขาก็ทำแบบที่ครูทำอยู่ไม่เห็นจะเสียหายที่ตรงไหน มัวยอกินแต่เงินเดือนมีหวังไส้แห้งตาย ชาตินี้ทั้งชาติก็ไม่มีรถขับ เงินเดือนครูนะมันชักก็ตั้งค์เซียว” หล่อนดูแคลนอาชีพสุจริต ท่านพระครูอยากตอบผางๆ คิดไม่ทันคาดไม่ถึงว่าจะมาเห็นมาได้ยิน หรือว่าเดี๋ยวนี้ครูบาอาจารย์เขาเปลี่ยนแนวการสอนกันแล้ว ช่างน่าสลดใจเสียเหลือเกิน อยากรู้มากกว่าถ้ารัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการมาได้ยินเข้า ท่านจะทำการใด การที่อาจารย์ผู้นั้นอ้างว่าเพื่อนๆ ของหล่อนก็ปฏิบัติอย่างเดียวกัน ย่อมแสดงว่าไม่ได้มีหล่อนคนเดียวที่สอนผิดๆ แบบนี้ น่าสงสารพวกลูกศิษย์ผู้เป็นอนาคตของชาติ ที่มีครูบาอาจารย์เป็นมิจฉาปฏิภูมิต่างถึงปานนั้น

ท่านพระครูเล่าเรื่องอาจารย์สาวให้นายสมชายฟังขณะเดินทางกลับวัดป่ามะม่วง

“จริงหรือครับหลวงพ่อ ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้”

“อ้อ นี่เธอว่าฉันพูดเท็จจันซี” ท่านย่อนเสียงเรียบ

“เปล่าครับ เปล่า ผมนะเชื่อหลวงพ่อ แต่ไม่อยากจะเชื่อ อาจารย์คนนั้นแกจะเพี้ยนถึงปานนี้ น่าเป็นห่วงประเทศชาตินะครับ คนสมัยนี้จิตใจต่ำลงไปทุกวัน เห็นแก่ความสุขสบายทางกายจนลืมนึกถึงความถูกต้องดีงาม วันนี้ไม่รู้เป็นวันอะไรครับหลวงพ่อ เรา

ถึงได้เจอแต่เรื่องไม่ดีไม่งามมาสองเรื่องแล้ว”

“วันนี้วันพฤหัสบดี” ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉย เห็นอีกฝ่ายไม่ต่อกลอน จึงพูดต่อไปว่า

“ประเดี๋ยวเธอแะอย่างทองด้วย ฉันจะไปเยี่ยมโยมบ้านเขาหน่อย จำทางไปบ้านโยมบ้านได้หรือเปล่า”

“จำได้ครับ นิมนต์หลวงพ่อก็คงพอเกิดครับ ถึงแล้วผมจะเรียนให้ทราบ” เมื่อนายสมชายพูดเช่นนั้น ท่านพระครูจึงนั่งหลับตา ซึ่งนายสมชายคิดว่าท่านคงหลับ หากความจริงแล้วท่านไม่ได้หลับ ท่านกำหนดจิตแผ่เมตตาให้กับบรรดาสัมภเวสีไปตลอดทาง

ผู้ที่เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุรถชนกัน มักจะไปเกิดเป็นพวกสัมภเวสี ซึ่งแปลว่าพวกแสวงหาภพ คือยังไม่เกิดเป็นที่ตามกรรมที่ตนกระทำไว้ เพราะขณะที่ตายนั้น จิตเป็นกลางๆไม่เป็นกุศลและไม่เป็นอกุศล หากตายขณะที่จิตเป็นกุศล ก็จะไปเกิดในสุคติภูมิ แต่ถ้าจิตเป็นอกุศล ก็จะไปเกิดในทุคติภูมิ มีนรก เปรต อสุรกาย และเดรัจฉาน ส่วนพวกที่ตายในขณะที่จิตเป็นกลางๆ จะไปเกิดเป็นสัมภเวสี เมื่อใดที่สัมภเวสีเหล่านี้ระลึกได้ถึงกรรมที่ตนกระทำไว้ ก็จะไปเกิดในภพภูมิที่เหมาะสมกับกรรมนั้น

ท่านพระครูนั่งแผ่เมตตาให้พวกสัมภเวสีมาตลอดทางกระทั่งถึงทางแยกเข้าสู่จังหวัดอ่างทอง มีอุบัติเหตุรถชนกันข้างหน้าทำให้รถติดเป็นแพยาวเหยียด นายสมชายหันมามองท่านพระครูเหมือนจะปรารภว่าได้เกิดอะไรขึ้น เห็นท่านนั่งหลับจึงไม่กล้าถาม แต่ท่านก็พูดขึ้นเหมือนรู้ใจเขาว่า

“รถชนกันข้างหน้า มีคนตายสามศพ ถ้าเธอไม่เชื่อจะลองเดินไปดูก็ได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังทำการพลิกศพ”

“แถวนี่คนตายบ่อยจังนะครับ เห็นเขาว่ามีผีตายโหงสิงอยู่” นายสมชายพูดพลางหยุดรถตามรถคันหน้า เขาไม่จำเป็นต้องลงไปดู เพราะรู้ว่าสิ่งที่ท่านพระครูพูดนั้นจริงโดยไม่ต้องพิสูจน์

“ไม่ใช่ผีตายโหงหรือกสมชาย ผีตายทั้งกลมนะ” ท่านพระครูบอกหลังจากใช้ เห็นหนอ ตรวจสอบแล้ว

“ทำไมเขามาอาละวาดแถวนี่ล่ะครับหลวงพ่อ”

“เพราะแรงอาฆาตนั้นแหละ คือผู้หญิงคนนี้เขาปวดท้อง จะออกลูก หมอตำแยเขาทำคลอด เด็กก็ไม่ยอมออกสักทีจนเขาหมดปัญญา ก็เลยพากันหามาจากหมู่บ้านจะพาไปส่งโรงพยาบาลในเมือง พอถึงปากทางโบกรถคันไหนๆ ก็ไม่มีใครหยุดรับ รถประจำทางก็ไม่มีเพราะมีดแล้ว เขาก็ทุข์ทรมานจนกระทั่งขาดใจตาย เลยอาฆาตแค้นคนที่ขับรถผ่านไปมา จึงแกล้งให้เกิดอุบัติเหตุนี้ก็ร่วมร้อยศพแล้วมั้ง” ท่านเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหกเดือนมาแล้ว

“แล้วบาปใหม่ครับหลวงพ่อ เขาทำอย่างนั้นบาปใหม่” นายสมชายถามอย่างอยากรู้

“บาปซี ทำไมจะไม่บาปเล่า”

“ผีก็ทำบาปได้ซีใหม่ครับหลวงพ่อ”

“ทำได้ ไม่ว่าผีว่าคน หรือแม้กระทั่งเทวดา ถ้าทำบาปก็ได้บาป อย่างวิญญาณผู้หญิงคนนี้ที่เกี่ยวก่อกรรมทำเข็ญกับคนใช้รถใช้ถนน เท่ากับเป็นการสะสมบาปไว้”

“แล้วทำไมไม่ตกรถเล่าครับหลวงพ่อ ทำไมยมบาลไม่มาเอาตัวไปลงโทษ ปล่อยให้รังควานคนอื่นเขาอยู่ได้”

“มันก็พูดยากนะสมชาย ความอาฆาตพยาบาทนั้นหากมีพลังมากมันก็สามารถฝืนแรงกรรมได้เหมือนกัน แต่ไม่ได้หมายความว่า

ว่าจะฝันได้ตลอดไป เพราะในที่สุดก็ต้องชดใช้กรรมที่ตัวเองทำเอาไว้”

“หมายความว่า ในที่สุดวิญญาณของผีตายทั้งกลมคนนี้ก็จะต้องไปรับโทษทัณฑ์ในเมืองนรกใช่ไหมครับ”

“ต้องเป็นอย่างนั้น”

“แล้วอีกนานไหมครับ กว่าเขาจะได้รับโทษ”

“มันก็ขึ้นอยู่กับแรงบุญแรงบาปที่เขาทำมา ถ้าแรงบุญมีมาก อีกไม่นานเขาก็จะสำนึกได้ว่า สิ่งที่ทำอยู่นั้นมันเป็นบาป ก็จะเลิกเสีย แต่ถ้าแรงบาปมีมาก เขาก็จะสะสมบาปต่อไปจนกระทั่งกฎแห่งกรรมมันทำหน้าที่ของมัน”

“แล้วหลวงพ่อก็จะช่วยเขาได้บ้างไหมครับ ผมหมายถึงว่า หลวงพ่อน่าจะทำให้เขารู้บาปบุญคุณโทษโดยเร็ว จะได้เลิกก่อกรรมทำเข็ญ” คนพูดพูดจากจิตใจที่เปี่ยมด้วยเมตตา

“ฉันก็ว่าจะลองดูเหมือนกัน แต่ก็ไม่หวังว่าเขาจะเชื่อฟังที่ฉันพูดหรอกนะ ถ้าตอนมีชีวิตอยู่ เขาเป็นมิชฌาภิกขุ ตายแล้วก็ยังคงเป็นมิชฌาภิกขุอยู่อย่างนั้น ถ้าเปลี่ยนได้ คนที่มาเกิดก็ยังคงเป็นคนดีกันหมดแล้ว จริ่งใหม่ เพราะคนๆหนึ่งต้องเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง”

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อลองพูดกับเขาซิครับ เพื่อเขาจะเชื่อฟังหลวงพ่อ คนที่ใช้เส้นทางนี้จะได้ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ” นายสมชายแนะนำ นึกสงสารทั้งคนตายและคนเป็น

“ก็ได้ ฉันจะลองดู” แล้วท่านจึงนั่งตัวตรง หลับตา สำรวมจิตเพื่อเจรจากับวิญญาณอาฆาตของหญิงนั้น

“โยม อาตมาขอคุยด้วยสักหน่อยเป็นไร” ท่านพูดกับหญิงตายทั้งกลมซึ่งมาปรากฏในนิมิต วิญญาณนั้นลอยมาหยุดเบื้อง

หน้าท่าน ยกมือขึ้นประนมแล้วทักว่า

“ท่านพระครูเจริญไช้ใหม่จะ หลวงพ่ออยู่วัดป่ามะม่วงไช้ใหม่”

“โยมรู้จักอาตมาด้วยหรือ” ถามอย่างแปลกใจ

“รู้ซีซีจะ ฉันเคยไปทำบุญที่วัดป่ามะม่วงสามสี่ครั้ง หลวงพ่อยังชวนฉันมาเข้ากรรมฐาน พอดีฉันตั้งท้องลูกคนแรกเสียก่อนเลยไม่ได้ไป คิดว่าคลอดลูกแล้วพอลูกโตก็จะหาโอกาสไปให้ได้ ก็พอดีมาตายเสียก่อน ตายทั้งกลมเสียด้วย” หล่อ่นร้องไห้กระซิกๆ แล้วจึงพูดต่ออีกว่า “คนมันใจร้าย มันไม่ยอมหยุดรถรับฉันไปโรงพยาบาล ฉันต้องนอนเจ็บปวดกระทั่งขาดใจตายด้วยความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส”

“โยมก็เลยทำการแก้แค้นไช้ใหม่ สามศพข้างหน้านั้นก็มีมือโยมไช้ใหม่” ท่านพระครูพูดด้วยเสียงต่ำหนิ

“ก็ฉันแค้น” หล่อ่นพูดเสียงอ่อย

“แล้วทำอย่างนั้นมันหายแค้นหรือเปล่า คนที่โยมทำเขาตายนั้น เขาไปสร้างความแค้นให้โยมหรือเปล่า มันคนละคนกันไช้ใหม่ หรือว่าโยมจำได้ว่าคนที่ไม่ให้โยมขึ้นรถนะเป็นใคร”

“จำไม่ได้จ๊ะ”

“ก็ในเมื่อจำไม่ได้ แล้วโยมเที่ยวไปทำร้ายเขาอย่างนั้นมันก็ไม่ถูกต้อง รู้ไหมว่าโยมกำลังสร้างเวรสร้างกรรม แล้วตัวโยมเองนั้นแหละจะต้องมารับเวรรับกรรมในภายหลัง หยุดเสียเถิดอาตมาขอบิณฑบาต นะโยมนะ” ท่านขอรับรองขณะเดียวกันก็แผ่เมตตาให้หล่อนด้วย

เมื่อได้รับกระแสเมตตาที่ท่านแผ่มาให้ วิญญาณอาฆาตดวงนั้นก็รู้สำนึกในบาปบุญคุณโทษ หล่อ่นกราบท่านพระครูแล้วพูด

ว่า

“ฉันหยุดแล้วจะหลวงพ่อก่อน หยุดแล้ว นับแต่วันนี้ต่อไป ฉันจะเลิกก่อกรรมทำเข็ญ แต่คนอื่น ๆ เขาจะคิดยังไงฉันไม่รู้จะเพราะบางคนเขาก็เชื่อฟังฉัน แต่บางคนก็ดื้อรั้น” หล่อนหมายถึงดวงวิญญาณอื่น ๆ ที่ตายเพราะอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากความอาฆาตของหล่อน

“เดี๋ยวอาตมาจะแผ่เมตตาไปให้พวกเขา แล้วโยมค่อยไปบอกก็แล้วกัน จากนั้นก็ให้โยมไปเข้าฝันพวกชาวบ้านให้จัดการทำบุญ บัณฑิตความกันที่ถนนนี้แหละ ชวนพรรคพวกไปด้วยนะ บอกหลายๆ เสียงเขาจะได้เชื่อ” ท่านแนะนำ

“หลวงพ่อก่อน แล้วฉันจะตกนรกไหมจ๊ะ ฉันรู้ว่าฉันจะต้องตกนรกอย่างแน่นอน หลวงพ่อก่อนช่วยฉันด้วย” หล่อนอ้อนวอน รู้สึกกลัวภัยอันเกิดจากบาปกรรมที่ตนสร้างด้วยแรงโทสะ

“อาตมาคงช่วยได้ไม่มากนักหรอก โยมจะต้องก้มหน้ารับกรรมที่โยมก่อ ที่โยมกลับใจได้นี้ก็เป็นผลดีกับตัวโยมมากแล้ว เพราะจะได้ไม่ต้องไปตกนรกนาน อาตมาเห็นจะต้องลาละ” ท่านกำหนดลืมนตา

เป็นเวลาเดียวกับที่ตำรวจทางหลวงจัดการนำศพและซากรถที่ขวางทางอยู่ออกได้ รถจึงวิ่งได้ตามปกติ

“สำเร็จไหมครับหลวงพ่อก่อน” นายสมชายถามขณะเคลื่อนรถตามคันหน้าไปอย่างช้าๆ

“โชคดีที่เขารู้จักฉัน เลยพูดกันง่ายหน่อย ก็ต้องนับว่าเป็นบุญของเขา ขึ้นดื้อดิ่งก็ต้องก่อกรรมทำเข็ญไปอีกนาน”

“แล้วหลวงพ่อก่อนรู้จักเขาไหมครับ”

“ไม่รู้จัก เขาบอกเขาเคยไปทำบุญที่วัดป่ามะม่วง ก็คนไป

ทำบุญมีเป็นร้อยเป็นพัน ฉันจะจำยังงัใไหว ชีนจำได้หมดก็เป็น
ผู้วิเศษนะซี”

“แต่ใครๆ เขาก็คิดกันทั้งนั้นว่าหลวงพ่เป็นผู้วิเศษ ไม้
จันจะพูดกับผีได้หรือ” นายสมชายไม่ยอมแพ้

“รีบๆ ไปเถอะไป จะได้ถึงบ้านโยมบั้นเร็วๆ” ท่านพูดตัด
บท ครั้นที่จะอธิบายให้นายสมชายหรือใครต่อใครฟังว่า ท่านมิ
ใช่ผู้วิเศษ ท่านเป็นเพียงผู้ต้องการละกิเลส แล้วก็ละได้หมดสิ้น
แล้ว...



๒๗

โยมบ้าน

เมื่อนายสมชายนำรถเข้ามาจอดหน้าเรือนปั้นหยาหลังใหญ่ ผุงสุนัขก็วิ่งกรูกันเข้ามา ส่งเสียงเห่าอึงคะนึ่ง

ไม่มีผู้ใดลงมาไล่สุนัขผุงนั้น ท่านพระครูจึงแผ่เมตตาไปยังพวกมัน แล้วบอกนายสมชายว่า “ไป ลงจากรถได้แล้ว รับรองว่าปลอดภัย” ชายหนุ่มจึงเปิดประตูลงจากรถอย่างหวาดๆ แล้วอ้อมมาเปิดประตูให้ท่านลงอีกด้านหนึ่ง ผุงสุนัขวิ่งกระดิกหางเข้ามาต้อนรับพลางส่งเสียงจิ้งจาด

ท่านพระครูเดินนำนายสมชายขึ้นไปบนบ้าน พบนางปั้นนอนแบ็บอยู่บนเตียงข้างนอกชาน ที่นอนเปียกชื้นด้วยน้ำบัสสวะคละเคล้ากับน้ำเหลืองส่งกลิ่นเหม็นคุ้ง

“โยมบ้าน อาตมามาเยี่ยม” ท่านเอ่ยทัก นายสมชายยกเก้าอี้มาให้ท่านนั่งข้างเตียง

“หลวงพ่อก็หรือจะ โถ อุตุสำหมาเยี่ยม ขอบพระคุณมากจ๊ะ” นางพูดพลางยกมือขึ้นประนมทักที่นอนแบ็บอยู่อย่างนั้น เนื่องจากป่วยเป็นอัมพาตเดินไม่ได้มาห้าหกปีแล้ว

“สมชาย ไหนล่ะของเยี่ยม” ท่านถามหาของซึ่งเตรียมมาจากวัดป่ามะม่วง

“อยู่ในรถครับ เดี่ยวผมลงไปเอามาให้” พุดจบก็ลงบันได

ไป สักครูจึงขึ้นมาพร้อมกับภคตทรงกลม ในถาดบรรจุโอวัลติน นมสด และนมข้น เขาวางลงข้างๆ เตียงแล้วถอยออกมานั่งเสียไกลเพราะทนกลิ่นเหม็นไม่ไหว

“หลวงพ่อกับเมียฉันก็เป็นพระคุณแล้ว ไม่ต้องเอาอะไรมาให้ก็ได้” นางปั้นพูดอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไรหรอกโยม อะไรที่พอจะช่วยเหลือกันได้ก็ช่วยกันไป ไม่ต้องคิดมาก นี่โยมอยู่คนเดียวหรือ โยมผู้ชายไปไหนเสียล่ะ” ท่านถามหาสามีของนางปั้น

“ไปนาจะ ไปดูเขาเกี่ยวข้าว จ้างเขาคนละยี่สิบห้าบาทต่อวัน ก็เลยต้องไปคุม เห็นว่าวันนี้มากันตั้งสิบคน”

“แล้วโยมกินข้าวกินปลาอย่างไรล่ะ ช่วยตัวเองได้บ้างไหม” ท่านถามอย่างเป็นห่วง

“ไม่ได้เลยจะหลวงพ่อกับ เมื่อเช้าทิดเขาบ้อนข้าวแล้วก็ออกไปนา กลางวันก็กลับมาบ้อนอีก เรื่องกินก็เลยไม่ลำบากเท่าไร จะลำบากก็ตอนหนักตอนเบาที่แทะละ เหม็นคุ้งเลย” นางพูดอย่างเกรงใจท่านพระครู รู้ว่าท่านจะต้องเหม็น ขนาดลูกศิษย์ยังเสียดังไปนั่งเสียไกล

ท่านพระครูมีอันต้องกำหนด กลิ่นหนอ เพราะเป็นคนรักความสะอาดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

“ลูกเต้าเขาไปไหนกันหมดล่ะ โยมมีลูกหลายคนไม่ใช่หรือ” ท่านถามพลางนึกตำหนิลูกๆของนางที่ปล่อยให้แม่ต้องมานอนป่วยอยู่เดี๋ยวตายเช่นนี้

“เรามีครอบครัวแยกย้ายกันไปหมดแล้ว ตั้งแต่แบ่งนาให้ไปคนละสามร้อยไร่ ก็ไม่มีใครมาให้เห็นหน้าอีกเลย เหลือแต่ลูกสาวคนสุดท้ายที่กำลังเรียนปริญญาโทอยู่ เมื่อสองสามวันก่อนเขา

มา บอกให้ฉันหาเงินไว้ให้สักสองหมื่น เขาว่าเขาจะเอาไปพิมพ์หนังสือ”

เสียงแตรรถดังอยู่หน้าบ้าน ท่านพระครูหันไปมองก็เห็นรถบี.เอ็ม.ดับบลิว. สีตะกั่วตัด วิ่งเข้ามาจอดคู่กับรถตู้ของท่าน คนขับเป็นผู้หญิงอายุในราวยี่สิบห้า มีผู้หญิงวัยเดียวกันตามมาอีกสี่ห้าคน ผุ่งสนับขั้วกรูเข้ามา แต่ถูกคนที่ขับรถไล่ตะเพิดออกไป

“ขึ้นบ้านก่อน ไปเอาเงินกับแม่เดี๋ยว ไม่รู้ว่าหาให้ได้หรือยัง” หล่อนพูดพลางเดินนำขึ้นไปบนบ้าน เห็นพระนั่งอยู่ข้างๆ มารดา จึงยกมือไหว้

“หนูมาหาใครจ๊ะ” ท่านทักขึ้นก่อน

“มาหาแม่จ๊ะ ฉันเป็นลูกสาวคนที่นอนอยู่บนเตียงนี้” หล่อนชี้ที่มารดา ส่วนเพื่อน ๆ ของหล่อนนั่งรออยู่ห่างๆ

“หนูมาก็ดีแล้ว ช่วยซักผ้าถุงและผ้าปูที่นอน ให้แม่เขาด้วย กลิ่นอูจจาระปัสสาวะคลุ้งไปหมด” ท่านถือโอกาสใช้

“ไม่ได้ห rokok หลวงพ่อ หนูจะรีบไป” พูดพลางหันไปมองเพื่อน ๆ ซึ่งขยับหูขยับตาใส่ทำนองว่า อย่าซัก

“จะรีบไปไหนละจ๊ะ”

“ไปเผาศพญาติของเพื่อนที่อยู่รยาค่ะ” หล่อนตอบ รู้สึกไม่พอใจที่ถูกซักไซ้ไล่เสียง

“ก็ซักผ้าให้แม่ก่อนแล้วค่อยไป คงกินเวลาไม่ถึงยี่สิบนาทีหรอกน่า” หญิงสาวหันไปมองเพื่อน ๆ อย่างเกรงใจ เห็นพวกเขาทำบุญไว้ว่าไม่ให้ซัก จึงบอกท่านพระครูว่า

“ไม่ได้ห rokok หลวงพ่อ เดี่ยวเพื่อน ๆ เขาจะรอ”

“ก็ให้เขารอสักประเดี๋ยวจะเป็นไรไป”

“เดี๋ยวไปไม่ทันงานเผาศพ” หล่อนตอบเสียงห้วน รู้สึก

รำคาญขึ้นมาตะหงิด ๆ เป็นพระเป็นเจ้ามายุ่งอะไรกับเรื่องของคน
ขนาดแม่หล่อนแท้ ๆ ยังไม่กล้าใช้

ท่านพระครูล่วงรู้ความคิดของหญิงสาว การที่ท่านเข้าชี้
ให้หล่อนซักผ้าให้มารดา ก็เพื่อจะช่วย ตัดกรรม ให้ แต่หล่อนกลับ
แสดงอาการไม่พอใจจนออกนอกหน้า ท่านจึงพูดเสียงค่อนข้างดัง
ว่า “ขอโทษเถอะหนู อาตมาขอถามตรง ๆ ว่าคนที่ตายนะเขามีความ
สำคัญต่อหนูมากกว่าแม่ของหนูหรือไง แล้วถ้าหนูไม่ไปเผาศพเขา
จะทำให้งานต้องล้มเลิกไปเลยใช่ไหม” ท่านประชดหากหล่อนไม่
สนใจ หันไปพูดกับมารดาว่า “แม่ เงินสองหมื่นหาได้หรือยัง ที่หนู
ขอไว้จะไปพิมพ์วิทยานิพนธ์นะ”

“ยังหาไม่ได้หรอกอีหนูเอ๊ย พ่อเอ็งเขามัวยุ่งอยู่กับเรื่องเกี่ยว
ข้าว เลยยังไม่มีเวลาไปหยิบไปยืมใคร” นางบ่นพูดอย่างเกรงใจ
ลูกสาว

“แล้วเมื่อไรจะได้ล่ะ บอกตั้งหลายวันแล้ว” ลูกสาวพูดเกือบ
เป็นตะคอก ท่านพระครูจึงถือโอกาสถามขึ้นว่า

“หนูเรียนอยู่ที่ไหนล่ะจ๊ะ”

“หนูเรียนปริญญาโทอยู่กรุงเทพฯ ค่ะ กำลังทำวิทยานิพนธ์
จะมาขอเงินแม่เขาไปพิมพ์” หล่อนพูดอย่างภาคภูมิใจ รู้สึกอารมณ์
ดีขึ้นเมื่อท่านถามเรื่องเรียน

“อ้อ เรียนปริญญาโทเซียวหรือ อยู่สถาบันไหนล่ะ” หญิง
สาวเอ่ยนามมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดของเมืองไทย
แต่ท่านพระครูกลับลงความเห็น ว่า “ไม่น่า คนอย่างหนูนี้ไม่น่า
จะได้เรียนในมหาวิทยาลัยดี ๆ อย่างนี้”

“ทำไมหรือคะ”

“ก็ทำให้เสียชื่อสถาบันเขาหมดนะซี” ท่านว่าเอาตรง ๆ

“เสียชื้อยังไงคะ หนูเสียหายตรงไหน” ถามโกรธๆ

“เสียหายตรงที่หนูไม่มีกตัญญูทเวทิตารธรรมอยู่ในจิตใจเลยนะซี แม่นอนป่วยแทนที่จะมาพยาบาลรักษากลับเห็นญาติของเพื่อนสำคัญว่า อาตมาขอว่าหนูตรงๆ อย่างนี้แหละ น่าเสียดายที่มีความรู้สูง แต่คุณธรรมไม่มีเลย หนูจำไว้ด้วยว่าความรู้นั้นต้องคู่กับคุณธรรม ถ้ามีแต่ความรู้อย่างเดียวก็เป็นคนดีไม่ได้” ท่านพระครูเทศน์ยืดยาว โดยไม่ต้องมีการอาราธนา ท่านรู้ว่าหญิงสาวผู้นี้จะต้องรับกรรมอย่างหนัก อยากจะช่วยให้กรรมนั้นเบาบางลงจึงต้องลงทุนเทศนา หล่อน ทั้งที่รู้ว่ามันทำให้หล่อนขัดเคือง

ด้วยความเมตตาสงสารไม่ยากให้เขาประสบเคราะห์กรรม ท่านจึงพูดกับเขาอย่างอ่อนโยนว่า

“หนู อาตมาขออโง้อะ หนูช่วยเอาผ้าแม่ไปซักหน่อย แล้วหนูจะเจริญรุ่งเรืองเชียวละ นี่ถ้าอาตมาไหว้หนูได้ก็จะไหว้เดี๋ยวนี้เลย นะหนูนะ”

“ไม่ซังไม่ซึกห rokok คนจะรีบ หลวงพ่ออยากซึกก็ไปซึกเองซี” นิสิตปริญญาโทกล่าวจ้วงจาบพระสงฆ์

“หนู นี่ถ้าโยมปิ่นเป็นแม่อาตมา อาตมาจะซึกให้หนูดูอย่างไม่นึกรังเกียจเลย แต่จิตใจที่ทำไม่ได้ เพราะมันผิดพระวินัย พระวินัยอนุญาตให้ทำให้แม่ได้เท่านั้น ทำให้คนอื่นไม่ได้”

“วินัยวินัยอะไรหนูไม่สนใจห rokok หนูไปละ แม่ไปก่อนนะอย่าลืมหาเงินไว้ให้ด้วยละ” พูดแล้วก็ชวนเพื่อนๆ ลงเรือหนีไป ไม่สนใจที่จะไหว้ลาท่านพระครูด้วยซ้ำ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมองตามรถ บี.เอ็ม.ดับบลิว. ด้วยความรู้สึกสลดหดหู่ ท่านหันไปพูดกับนางปิ่นว่า

“ไม่ไหว นี่โยมเลี้ยงลูกแบบไหนถึงได้เป็นอย่างนี้”

“มันเวรกรรมของฉันจะหลวงพ่อก่อน” นางบันพูดไปร้องไห้ไป
“นี่เขาก็มาข่มขู่จะเอาเงินไปพิมพ์หนังสือ ฉันก็ไม่รู้จะไป
หาที่ไหนให้เขา สมบัติอะไรก็แบ่งให้ไปหมดแล้ว นาสามร้อยไร่นั้น
เขาก็ขายหมดเอาไปแลกรถคันนั้นได้คันเดียว บอกเขาก็ไม่เชื่อ ห้าม
เขาก็ไม่ฟัง” นางร้องไห้สะอึกสะอื้น

“นี่ดีนะที่เป็นลูกโยม ถ้าเป็นลูกอาตมาละก็ คงตัดหางปล่อย
วัดไปแล้ว”

“อย่าไปว่าเขาเลยจะหลวงพ่อก่อน มันเป็นกรรมของตนเอง”
นางบันไม่วายเข้าข้างลูก

“ขอถามหน่อยเถอะโยม ตั้งแต่โยมนอนป่วยมานี้ ลูกสาว
เขาเคยซักผ้าให้ไหม ผ้าที่เปื้อนอุจจาระปัสสาวะของโยมน่ะ”

“ไม่เคยจะ เขารังเกียจ มีแต่ทิดนั่นแหละเขาสักให้” นาง
หมายถึงผู้เป็นสามี พุดยังไม่ทันขาดคำนายขำก็ขึ้นเรือนมา ครั้น
เห็นท่านพระครูจึงเข้ามานั่งลงกราบ ๓ ครั้ง

“หลวงพ่อก่อนแล้วหรือครับ”

“สักพักหนึ่งเห็นจะได้ เป็นไฉนวันนี้เกี่ยวข้าวได้ก็ไร”

“สักสามสี่ไร่เห็นจะได้ครับ วันนี้จ้างคนมาเกี่ยวสิบคน เดี่ยว
นะครับ ผมขอตัวไปหาน้ำมาถวายหลวงพ่อก่อน” พุดพลางตั้งท่า
จะลุกขึ้น แต่ท่านพระครูห้ามไว้

“ไม่ต้องหอรอกโยม อาตมาเรียบริ่อยมาแล้ว โยมมาเหนื่อยๆ
นั่งพักเสียก่อน เดี่ยวอาตมาก็จะกลับแล้ว”

“ทิด เมื่อกี้หนูมันมาเอาเงินน่ะ” นางบันบอกสามี

“แล้วแกทำยังไงล่ะ บอกมันว่ายังไง”

“ก็บอกไปว่ายังหาไม่ได้ ทำทางมันโกรธเชียว”

“ลูกสาวโยมนี่ไม่ไหวเลยนะ อาตมาให้ช่วยซักผ้าให้โยมบัน

เขาก็ไม่ยอมซัก” ท่านพระครู พ้อง

“เหลือเกินเลยแหละครับหลวงพ่อก็คือว่าเรียนสูงกว่าพ่อกว่าแม่ จะสอนจะสั่งยังไงเขาก็ไม่ฟัง ดูถูกพ่อแม่ว่าจบแค่ ป.๔ ผมว่าเขาคงไปไม่ถึงไหน อย่าหาว่าแข่งลูกเลย” นายข้าพุดอย่างอ่อนล้า รู้สึกผิดหวังที่มีลูกไม่ได้ตั้งใจสักคนเดียว

“อย่าไปโทษลูกมันเลยทิดเอ๊ย มันเป็นกรรมของข้าเอง” นางบันปรามสามีพลางขยับตัวอย่างลำบาก การนอนเบียดอยู่กับที่เป็นเวลาแรมปีทำให้เนื้อบริเวณหลังเบียดกลายเป็นแผลเรื้อรัง น้ำเหลืองไหลเยิ้ม

“แกก็เข้าข้างมันทุกที มันถึงได้เป็นยังงี้ไงละ” นายข้าว่า ภรรยา

“ก็มันจริงๆนี่นา หลวงพ่อเชื่อฉันเถิดจ้ะ ว่ามันเป็นกรรมของฉันเอง ฉันทำกรรมไว้กับแม่ ลูกก็เลยทำกับฉันเหมือนที่ฉันเคยทำกับแม่ ฉันจะเล่าให้หลวงพ่อฟัง” นางหยุดหายใจลึกๆสองสามครั้ง แล้วจึงเริ่มต้นเล่าด้วยเสียงแหบเครือ

“แม่ฉันก็เป็นอัมพาตนอนป่วยอยู่เป็นปี ฉันไม่เคยซักผ้าให้แก ตอนนั้นฉันอยู่กับยาย ไม่ได้อยู่กับแม่ เวลายายให้เอาข้าวมาส่งแม่ ฉันก็เอามาส่งแล้วก็รีบกลับไปบ้านยาย แม่เคยขอร้องฉันว่า อีหนูช่วยซักผ้าให้แม่หน่อย ฉันก็ไม่ยอมซัก พ่อกลับจากนาก็ต้องมาซักผ้าให้แม่”

“ฉันอยู่กับยายไม่เคยไปพยาบาลแม่เลย อยู่กันคนละบ้าน ยายเป็นคนทำกับข้าวให้ฉันเอาไปส่งแม่ทุกวัน ส่งเสร็จฉันก็กลับไม่เคยซักผ้าให้แม่สักครั้งเดียว ฉันถึงไม่โกรธลูกที่เขาไม่ซักผ้าให้ฉัน” นางบันเล่าเรื่องราวแต่หนหลังให้ท่านพระครูฟัง

“อ้อ อย่างนี้เอง” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงฟังจะเข้าใจทีเดียว

นั่นว่าเหตุใดท่านจึงมองเห็น **กฎแห่งกรรม** ของลูกสาวนางบ้าน ครั้นจะเล่าให้สองผู้เมียฟังก็เกรงเขาจะไม่สบายใจ จึงนิ่งเสีย

“อาตมาเห็นจะต้องแลกกลับเสียที่ โยมจะได้พักผ่อนกัน” รู้ว่าท่านจะกลับ นางบ้านก็มีอันเจ็บปวดตามเนื้อตัวขึ้นมาทันที ตอนคุยกับท่านรู้สึกเพลินจนลืมความเจ็บปวด นางร้องครวญครางขึ้นว่า “หลวงพ่อ ฉันทรมาณเหลือเกิน ช่วยฉันด้วย”

“โยมเคยเข้ากรรมฐานมาแล้วไม่ใช่หรือ อาตมาจำได้นะ จำได้ว่าโยมเคยไปอยู่วัดป่ามะม่วงหลายวัน”

“จะ ฉันเคยไปเข้ามาสองครั้งตอนก่อนจะล้มป่วย ครั้งแรกอยู่เจ็ดวัน ครั้งที่สองสิบห้าวัน”

“นั่นแหละ โยมก็เอาวิชานั้นนั่นแหละมาใช้”

“ใช้อย่างไรจะหลวงพ่อ ฉันลืมหมดแล้ว เพราะตั้งแต่กลับจากวัดก็ไม่ได้ปฏิบัติอีก ยิ่งพอมาล้มป่วยก็เลยเลิกพูดถึงไปเลย”

“อาตมาเองก็ไม่มีอะไร อาตมาจะช่วยทบทวนให้ ก็ยังดีกว่าเริ่มใหม่ทั้งหมด คนที่เคยปฏิบัติแล้วอย่างน้อยก็ต้องมีเชื่อหลงเหลืออยู่บ้าง ฟังนะ โยมเจ็บตรงไหน ปวดตรงไหน ก็เอาจิตปักไว้ที่ตรงนั้น หรือที่เรียกว่าเอาความเจ็บปวดมาเป็นอารมณ์กรรมฐาน แล้วก็กำหนด ปวดหนอ หรือ เจ็บหนอ ไปตามที่เป็นจริง ถ้ามันทั้งเจ็บทั้งปวดก็กำหนดว่า เจ็บปวดหนอ เจ็บปวดหนอ กำหนดไปเรื่อย ๆ จนกว่าจิตจะเป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิเราก็จะรู้สึกว่าความเจ็บปวดนั้นมันคลายลง โยมทำได้ไหมล่ะ”

“จะ คิดว่าคงทำได้”

“ต้องทำได้ซิ อย่าไปคิดว่าคงทำได้ ตั้งใจให้แน่วแน่งไปเลยว่าจะต้องทำได้ โยมต้องใช้สติข่มทุกขเวทนาให้ได้ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจจะ ขอบพระคุณหลวงพ่อบ้าง ถ้าหลวงพ่อบอกมีเวลา

กรุณามาเยี่ยมฉันอีกนะจ๊ะ ฉันคงอยู่ได้อีกไม่นาน อย่างน้อยหลวงพ่อก็จะได้มาช่วยส่งวิญญาณฉันให้ไปสู่คติ” นางปั้นพูดอย่างคนที่เห็นการเวียนว่ายตายเกิดเป็นเรื่องปกติธรรมดา

“ไม่ต้องให้อาตมาส่งหรอก โยมส่งเองก็ได้ เราเคยปฏิบัติแล้วเรารู้แล้วว่าทางไหนเป็นยังไง ถ้าเราอยากจะไปทางสายนั้น เราจะต้องปฏิบัติอย่างไร”

“รู้จะ แต่เวลาปฏิบัติมันทำไม่ได้อย่างที่รู้”

“นั่นแสดงว่าโยมรู้ไม่จริง ถ้ารู้จริงต้องปฏิบัติได้ จำไว้นะโยมวันนี้อาตมามาให้สติโยมหลายเรื่องด้วยกันและถ้าโยมปฏิบัติตามได้ โยมก็จะพ้นทุกข์ได้ อาตมาลาละ” นายขำกุสิกุลจูงอาตมาส่งท่านที่รถซึ่งนายสมชายลงมารออยู่ตั้งแต่ได้ยินว่าท่านจะกลับ ท่านพูดให้กำลังใจนายขำว่า

“อดทนเอาหน่อยนะโยมนะ คิดเสียว่าเคยทำกรรมร่วมกันมา โยมปั้นเขาคงจะเคยปรนนิบัติโยมมาแต่ครั้งอดีต โยมก็เลยต้องมาทำให้เขาบ้าง ก็ใช้ๆ หนึ่งกันเสียให้หมดจะได้ไม่ต้องมีเวรมีกรรมต่อกัน”

“ครับหลวงพ่อ ชาตินี้ผมเกิดมาใช้หนี้ลูก ใช้หนี้เมีย ก็จะตั้งหน้ารับกรรมไปจนกว่าจะตายชาติหน้าชาติไหนผมจะไม่เกิดเป็นไอ้ขำอีกแล้ว ขอเกิดเป็นพระอย่างหลวงพ่อดีกว่า จะได้ตัดภพตัดชาติให้สิ้นไป” พูดอย่างคนที่เข็ดหลาบกับชีวิต

“ดีแล้ว อาตมาขออนุโมทนา ถ้าโยมต้องการอย่างนั้น ก็ขอให้อธิษฐานจิตแล้วหมั่นสวดมนต์ภาวนา ถ้าจิตถึง โยมก็จะได้เป็นดังที่อธิษฐาน อาตมาลาละนะโยมนะ”

“ครับ ขอบพระคุณมากครับหลวงพ่อ ขอบพระคุณที่ได้เตือนสติทำให้ผมมีกำลังใจต่อสู้กับชีวิตต่อไป ขอให้หลวงพ่อได้บรรลु

มรรคผลนิพพานโดยเร็วนะครับ” นายข่าววยพรด้วยมีรู้ว่าพรที่เขา
อ้างมานั้นท่านพระครูได้แล้ว!

รถเคลื่อนออกพ้นบริเวณบ้านมาแล้ว นายสมชายจึงเอ่ย
ขึ้นว่า

“หลวงพ่อนั่งคุยอยู่ได้ตั้งนมตั้งนาน ไม่รู้สึกเหม็นบ้างหรือ
ไง ขนาดผมนั่งอยู่ห่างๆ ยังแทบอ้วก” ท่านพระครูไม่ตอบแต่กลับ
ถามขึ้นว่า “เธอเห็นลูกสาวเขาไหม คนที่ขับรถ บี.เอ็ม. นะ ช่างน่า
เกลียดเสียเหลือเกิน”

“น่าเกลียดอะไรกัน เขาสวยออก เสียหายที่ผมเกิดเข้าไป
หน่อย ไม่งั้นผมจีบแล้ว ทั้งรูปสวย รวยทรัพย์ นัวิชา”

“เธอก็เห็นแต่รูปร่างนอก ทรัพย์ภายนอก เท่านั้นแหละ
แต่รูปร่างใน ทรัพย์ภายในเธอไม่เห็น”

“ก็ไม่จำเป็นจะต้องเห็นนี่ครับหลวงพ่อ”

“จำเป็นซิสมชาย ทำไมจะไม่จำเป็น เพราะคนเขาคิดอย่าง
เธอนี้แหละ ชีวิตคู่สมัยนี้ มันถึงหาความสุขไม่ได้เพราะดูกันแต่ภาย
นอกนี่เอง”

“ผมไม่เถียงหลวงพ่อดีกว่า ชักปัดหัวตะหงิดๆ แล้ว วันนี้
เจอแต่เรื่องหนักๆ ทั้งนั้น ทำไมผมจะต้องมาเจอเรื่องหนักๆ ใน
วันพฤหัสบดีซึ่งเป็นวันที่ผมเกิด”

“เอาละ ไหนๆ ก็เจอแต่เรื่องหนักๆ มาแล้ว ก็มาเจออีก
เรื่องหนึ่งก็แล้วกัน เอาหนักเสียวันเดียว วันอื่นจะได้ไม่หนัก เธอ
รู้หรือเปล่า ฉันเห็นภรรยาแห่งกรรมแม่หนูที่ขับบี.เอ็ม.นั้นแล้ว ในอนาคต
เขาจะต้องเป็นอัมพาตเหมือนแม่เขา แล้วลูกเขาก็จะไม่มาปรนนิบัติ ยิ่ง
ร้ายไปกว่านั้นคือ สามีกะทิ้งเขาไปมีเมียใหม่ จะไม่มาคอยดูแลเหมือนที่
พ่อเขาดูแลแม่เขา”

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

“ถึงว่าซี หลวงพ่อถึงได้คาดคั้นเขานัก ให้เขาซักผ้าให้แม่ หลวงพ่อต้องการจะช่วยเขาตัวเอง แต่เขาก็ไม่ยอมรับความหวังดีของ หลวงพ่อ น่าสงสารจริงๆ นี่ถ้าผมอายุเท่าเขาก็คงไม่คิดจะจับแล้ว ผมชี้เกี้ยวมานั่งซักผ้าชี้ผ้าเย็บให้ คงเหม็นตายแน่ๆ” นายสมชาย ทำท่าสะอิดสะเอียน

“ฉันถึงว่ามันเป็นกรรมไงล่ะ กรรมที่ไม่มีผู้ใดจะช่วยได้ ฉัน ก็พยายามแล้วแต่มันไม่สัมฤทธิ์ผล ก็ต้องปล่อยให้มันเป็นไปตามกรรม ดังพระพุทธทวณะที่ว่า...กมฺมฺนา วตฺตตี โลโก - สัตว์โลกย่อมเป็น ไปตามกรรม”



๒๘

น้ำมันหมด

นายสมชายพาท่านพระครูมาถึงวัดป่ามะม่วงตอนพลบค่ำ มีรถจอดอยู่ที่ลานจอดรถหลายคัน ทั้งรถกระบะ รถตู้ รถเก๋ง และ รถมอเตอร์ไซด์ แสดงว่าคนที่มาหานั้นจะต้องมีเรื่องทุกข์ร้อนหรือ รีบด่วนชนิดที่รอให้ถึงวันพระไม่ไหว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึก เหน็ดเหนื่อยกับการเดินทาง อยากจะพักผ่อนสงรงน้ำสงรงท่าแต่ ก็สงสารคนที่รอ จึงจำต้องเดินไปนั่งยังอาสนะ

“หลวงพ่อสรงน้ำก่อนไม่ดีหรือครับ” นายสมชายพูดอย่างเป็นห่วง ตัวเขาเองก็เหนื่อยล้าจนเหลือจะเอ่ย

“ไม่เป็นไร รู้สึกว่าญาติโยมเขามารอกันนาน เกรงใจเขา” แทนที่พวกเขาจะเป็นฝ่ายเกรงใจท่าน ท่านกลับ เกรงใจเขา และ ยอมทนทุกข์เพื่อความทุกข์ของผู้อื่น ในโลกนี้จะมีบุคคลที่เปี่ยมด้วย เมตตาเช่นท่านสักกี่คน มีใครบ้างที่ยอมทนทุกข์เพื่อความทุกข์ของ ผู้อื่น

“โยมกินข้าวกันหรือยัง” เป็นคำถามแรกที่ท่านถาม เรื่อง ปากเรื่องท้องยอมมาเป็นอันดับแรกสำหรับบุคคลที่ยังเป็นผู้ครอง เรือน

“เรียบร้อยแล้วครับ ค่ะ” บุรุษและสตรีที่นั่งอยู่ในกุฏิตอบ พร้อมกัน ข้างหน้าของแต่ละคน มีแก้วน้ำใส่น้ำชาวางอยู่ ท่านนึก

สงสัยว่าใครหนอเป็นผู้บริการ เนื่องจากนายสมชายก็ไปกับท่าน จึงถาม

“ใครเขาเอาน้ำมาเสิร์ฟล่ะ” เพราะรู้ว่าพวกแม่ครัวคงไม่ตาม มาบริการน้ำถึงที่กุฏิ

“ลูกศิษย์หลวงพ่อกี่เขาอยู่กุฏินี้แหละครับ คนสูงๆ ผอมๆ เมื่อกี้ก็ยังมาจัดคิวให้ ตอนนี่ไม่รู้ว่าย้ายไปไหนเสียแล้ว” คนพูด มองหน้ามองหลังเพื่อค้นหาคนที่มาบริการน้ำ ท่านพระครูต้องการ คำตอบจึงต้องฟัง เห็นหนอ ก็รู้ว่าบรูซผู้มากับก้อนหินนั่นเองที่ มารับแขก ท่านไม่รู้สึกรู้สีกแปลกใจในความมีน้ำใจของเขาเพราะเรื่อง เช่นนี้เคยปรากฏมาแล้วเมื่อปีที่ผ่านมา

ครั้งนั้นมีข้าราชการหญิงจากสำนักงานประมาตมาตรวจ งานที่จังหวัด แล้วก็พากันมาค้างที่วัดป่ามะม่วง บังเอิญเป็นวันที่ เขานิมนต์ท่านไปบรรยายธรรมที่กรุงเทพฯ พวกแม่ครัวก็พากัน ไปดูลิเกหมด จึงไม่มีใครอยู่ต้อนรับแขก แม่กาหลงจึงต้องมาทำหน้าที่ บริการทั้งอาหารและเครื่องดื่ม เสร็จแล้วยังพาเข้าที่พักผ่อนหลับ นอนเป็นที่เรียบร้อย

รุ่งเช้าท่านจึงทราบเรื่องว่ามีข้าราชการมาพักที่วัด ก็ได้ถาม ด้วยความเป็นห่วงว่ากินอยู่กันอย่างไร เพราะคนที่คอยบริการไป ดูลิเกกันหมด ข้าราชการหญิงคนนั้นก็ตอบว่าลูกศิษย์หลวงพ่อกี่ เป็นผู้หญิงสวยๆ ผมยาวๆ มาต้อนรับ ทำอาหารอย่างอร่อยให้ รับประทาน มียำใหญ่กับแกงมัสมั่น แล้วยังตบท้ายด้วยกาแฟร้อน คนละถ้วย จากนั้นก็พาไปส่งยังกุฏิที่พัก

ท่านพระครูจัดการเรียกบรรดาแม่ครัวมาหมดวัดเพื่อให้เขา ชี้ตัวว่าคนไหน เขาก็บอกไม่ใช่คนมีอายุ เพราะคนนั้นเขายังสาว และสวย พวกแม่ครัวจึงพูดขึ้นว่า สงสัยคงเป็นแม่กาหลง เขาก็ถาม

ท่านว่าแม่กาหลงเป็นใคร ท่านจึงจำต้องเล่าเรื่องแม่กาหลงให้พวก เขาฟัง เขาก็เลยพากันอำลาท่านไปพักที่โรงแรมในเมือง ด้วยเกรงว่าจะต้องพบกับแม่กาหลงอีก

ผู้ที่มาถึงคนแรกคลานเข้าไปใกล้ท่าน กราบ ๓ ครั้งแล้ว รายงานว่า

“หลวงพ่อกับฉัน ผมนำอาหารมาเข้าโรงครัว มีข้าวสาร กระสอบหนึ่ง แล้วก็พวกปลาแห้ง ปลาเค็ม พริก หอม กระเทียม หลวงพ่อช่วยกรวดน้ำไปให้น้องเมียผมด้วย เขามาเข้าฝันบอกว่า อตออยากมาก ให้เอาของมาบริจาคที่โรงครัววัดป่ามะม่วง แล้วก็บอก ให้หลวงพ่อกกรวดน้ำไปให้เขาด้วย เขาไม่เคยเข้าวัด แต่ทำไมรู้จัก หลวงพ่อกก็ไม่ทราบ” คนเป็นพี่เขยสงกา

“เขาบอกมาตั้งแต่เมื่อไรล่ะ” ท่านพระครูถาม

“หลายคืนแล้วครับ ผมกับภรรยาใกล้มอยู่เรื่อย เขามายก ๓ ครั้งแล้ว”

“เขาตายนานหรือยัง แล้วเป็นอะไรตาย”

“ตายมาสักปีเห็นจะได้ เป็นไข้ตายครับ”

“อายุเท่าไรตอนที่ตายนะ”

“ยี่สิบสามครับ เพิ่งเรียนจบและทำงานได้ปีเดียว ทำไมเขา ถึงอายุสั้นเล่าครับหลวงพ่อก ผมแปลกใจว่าชีวิตเขาดีมาตลอด แต่ทำไมอยู่ๆก็มาตาย เขาเป็นน้องคนเล็กของภรรยาผม เราเลี้ยงเขา เหมือนลูก เพราะสงสารที่กำพร้าพ่อแม่ แล้วตอนนั้นผมกับภรรยาก็ยังไม่มีลูก เขาเรียนเก่งมากครับ ได้ที่หนึ่งของจังหวัดตอนจบ ม.ศ.๓ แล้วก็ไปสอบเรียนต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ จบจากโรงเรียน เตรียมเขาก็สอบเข้าเรียนต่อที่คณะวิทยาศาสตร์จุฬายฯ ตอนจบก็ได้ เกียรตินิยมอันดับสอง แล้วก็เข้าทำงานที่กรมวิทยาศาสตร์ มาปีที่

แล้วเขาเป็นไข ก็ใช้หัตถกรรมต่างๆนี้แหละครับหลวงพ่อก็ไม่น่าตายเลย” คนทำหน้าที่เป็นทั้งบิดาและพี่เขยของผู้ตายบอกกล่าว

“แล้วนิสัยใจคอเขาเป็นยังไง”

“นิสัยดีครับ ว่านอนสอนง่าย ถ้าจะเสียก็เห็นจะมีอยู่อย่างเดียวคือเขาไม่ชอบทำบุญ ไม่เคยทำบุญ ไม่เคยเข้าวัด แต่ตอนตายไปแล้วทำไมถึงรู้จักวัดป่ามะม่วง แล้วก็รู้จักหลวงพ่อด้วยผมสงสัยจริงๆ นะครับ”

“โยมมีรูปถ่ายของเขาไหม หน้าตาเขาเป็นอย่างไร”

“มีครับ พอดีภรรยาผมเขาบอกให้เอารูปถ่ายติดมาด้วยครับ” พุดพลางส่งรูปถ่ายขนาดสามนิ้วให้ท่านพระครู ท่านรับมาพิจารณาแล้วกำหนด **เห็นหนอ** ก็เห็น **กฎแห่งกรรม** ของผู้ตายอย่างชัดเจน จึงพูดขึ้นว่า

“น้ำมันหมดนะโยม”

“หมายความว่ายังไงครับหลวงพ่” บุรุษนั้นไม่เข้าใจ

“หมายความว่ากรรมดีที่เขาสะสมมา มันหมดลง การที่เขาดีมาตลอดก็เป็นเพราะทำกรรมดีมา แต่ในชาตินี้เขาหยุดทำไม่ทำบุญให้ท่านเรียกว่า ไม่เติมน้ำมันเลย น้ำมันที่เป็นของเก่ามันก็เลยหมด พอไปอดไปอยากเข้าถึงได้ระลึกถึงกรรมที่ตนทำ ก็เลยเร่ร้อนมาถึงวัดป่ามะม่วง เอาเถอะแล้วอาตมาจะจัดการให้” ท่านถือโอกาสสั่งสอนผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นด้วยว่า

“ญาติโยมทั้งหลายโปรดทราบ บาปบุญนั้นมีจริง จิตวิญญาณมีจริง และสังสารวัฏก็มีจริง จงดูตัวอย่างแม่หนูคนนี้เอาไว้ ตอนมีชีวิตอยู่เขาไม่เชื่อสิ่งเหล่านี้ แม้เขาจะฉลาดเรียนหนังสือเก่ง แต่ก็เป็นความฉลาดทางโลกเท่านั้น ซึ่งนำมาใช้ประโยชน์ได้เฉพาะตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่พอตาย วิชาความรู้ทางโลกมันช่วยเรา

ไม่ได้เลย ฉะนั้นถ้าใครอยากมีชีวิตที่ดีในภพหน้า ก็ต้องสร้างคุณงามความดีเอาไว้ บุญกุศลเท่านั้นที่สามารถจะติดตามเราไปในภพหน้าได้ ส่วนสมบัติฟัสถานเอาไปไม่ได้”

“ผมเห็นจะต้องลากลับละครับหลวงพ่อ มาตั้งแต่เช้าคิดว่าจะไม่พบหลวงพ่อแล้ว” บรูซวัยสี่สิบเศษทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

รายที่สองกำลังจะคลานเข้ามาแทนที่ ชายวัยห้าสิบเศษก็กระหืดกระหอบเข้ามาในกุฏิ พุดละล่ำละลักว่า

“หลงพ่อช่วยล้วย แม่อ๊วะ แม่อ๊วะ”

“ถ้าแก่ คิวอ๊วะ อย่าลัดคิวซี” เจ้าทุกข์ รายที่สอง ซึ่งเป็นสตรีร่างขาวท้วมขัดจิ้งหะขึ้น

“ขอโทษ ขอโทษล้วย แม่อ๊วะ แม่อ๊วะ กำลังจาซ้เลี้ยว หลงพ่อไปช่วยอีหนอย” ประโยคหลังเขาพูดกับท่านพระครู ทำทางดูร้อนรน น่าสงสารและน่าสมเพชระคนกัน

“จะให้เอาตมาช่วยอะไรละถ้าแก่เอาตมาไม่ใช่มดใช่หมอสักหนอย” ท่านออกตัว

“ล่าย ล่าย หลงพ่อต้องช่วยล่าย ถึงไม่เบิ่งหมอกก็ช่วยล่าย หลงพ่อช่วยอย่าให้อีตายนะ แล้วอ๊วะจาทำบุงกะหลงพ่อสองหมิ่ง” เขาให้สินบนด้วยความเคยชิน หลายคนในที่นั้นแสดงอาการไม่พอใจ ชายผู้นี้มาลัดคิวคนอื่นแล้วยังแสดงอาการดูถูกท่านเจ้าของกุฎีอีกด้วย

“แหม ถ้าเอาตมาช่วยได้ คนก็ไม่ตองตายกันนะซี แล้วเอาตมาก็คงรวยไม่รู้เรื่องเซียวละ” แล้วท่านจึงพูดให้เขาเข้าใจเสียใหม่ ว่า “เอาตมาไม่ใช่ผู้วิเศษหรือกถ้าแก่ ฉะนั้นเอาตมาจึงห้ามความตายไม่ได้ ถ้าจะช่วยได้ก็คงช่วยบอกทางให้คนตายไปดี ช่วยได้แค่

นี่เองนะถ้าแก่” ท่านมิได้พูดต่ออีกว่า หากบอกแล้วเขาไม่เดินไปตามทางที่ท่านบอกก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ “ยังงั้นหลงพ่อช่วยไปบอกทางให้อีกก็ง่าย ไปเหลียวนี้เลย อ๊ะอะเอาลมมาลับลิ้นว”

“ยังไม่ไปไม่ได้หรือถ้าแก่ ล้อกลับไปก่อนเถอะ พรุ่งนี้อาตมาถึงจะไป เห็นหรือเปล่าแขกเต็มกุฏิเลย”

“ถ้าอึ้งี้ไปก่องสะหลงพ่อ ใครจาบอกทางให้อี้”

“เถอะนะ อี้ยังไม่อึ้งี้หรือ อีรอให้อาตมาไปบอกทางก่อน รับรองถ้าอึ้งี้ อาตมาให้ล้อปรับ ยกวัดให้ทั้งวัดเลยแฮ” ท่านพูดอย่างอารมณ์ดี ถ้าแก่ฟังแล้วก็ใจขึ้นขึ้น เมื่อท่านบอกว่ามารดา ยังไม่ตายก็ต้องเชื่อท่าน ตั้งแต่มอบกายถวายตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน มากก็ยังไม่เห็นว่าท่านพูดผิดไปจากความจริงแม้สักครั้ง ถ้าแก่วัยห้าสิบเศษจึงกราบปลกๆ แล้วลุกออกไป ไม่ลืมที่จะกล่าวคำขอบคุณสตรีร่างขาวท้วมที่ให้ลัดคิว

“หลงพ่อคะ ลูกสาวฉันจะขึ้นบ้านใหม่วันที่ ๒๔ นิมนต์หลงพ่อไปทำพิธีด้วยนะคะ” เจ้ม่วยรายงาน หล่อนมาวัดบ่อยจึงคุ้นเคยกับท่านเป็นอย่างดี

“อาตมาไปไม่ได้หรือโยม วันที่ ๒๔ ตรงกับวันพระ เป็นวันที่อาตมาไม่รับนิมนต์ไปข้างนอก ต้องอยู่ต้อนรับญาติโยมเขา”

“ถ้าอย่างนั้นหลงพ่อช่วยแนะนำฉันด้วยว่าควรจะให้ใครมาเป็นคนทำพิธี แล้วช่วยดูวันด้วยว่าเป็นวันดีหรือเปล่า”

“เป็นชาวพุทธที่แท้ต้องไม่ถือฤกษ์ยามนะโยม ถ้าเราจะทำ ความดี ทำวันไหนมันก็ดีทั้งนั้น ในทางตรงข้าม ถ้าจะทำความชั่ว ทำวันไหน มันก็ชั่วอยู่วันยังค่ำ เอาเถอะถ้าตัดความคิดเรื่องฤกษ์ยามออกไปไม่ได้ อาตมาก็ขอแนะนำให้อีกวันพฤหัสบดีเป็นวันฤกษ์ดี อันนี้เป็นพระคณาส่วนตัวของอาตมานะ อาตมาถือวันพฤหัสบดี

เป็นวันดีเพราะเป็นวันพ่อวันแม่ของเรา”

“วันพฤหัสบดีเขาถือว่าเป็นวันครูไม่ใช่หรือคะหลวงพ่” สตรี
ผู้หนึ่งแย้งขึ้น “เวลาที่เขาทำพิธีไหว้ครู เขายังทำกันในวันพฤหัสบดี”

“ก็พ่อแม่เราไม่ใช่ครูหรือยังไง เป็นครูคนแรกของเราเชียว
นะ ที่เรียกว่าเป็นบูรพาจารย์ของบุตร บูรพาจารย์ก็คือพ่อแม่ของ
เรานี่เอง” ท่านหันไปพูดกับเจิมว่า

“โยมมวยจำไว้นะ ถ้าจะถือวันก็ให้ถือວ່าวันพฤหัสบดีเป็นวัน
ดีไม่ต้องไปเชื่อตามหมอดูว่ามันจะเป็นวันโลกาวินาศ หรือวันธงชัย
อะไร ถ้าเรานับถือพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ก็ต้องถือວ່าวันพฤหัสบดีเป็น
วันมงคล เข้าใจหรือยังล่ะ”

“เข้าใจคะหลวงพ่ ฉันฉันจะให้เขาเปลี่ยนเป็นวันพฤหัสบดี
ก็ต้องเลื่อนออกไปอีกสามวัน หลวงพ่ไปได้หรือเปล่าคะ”

“เดี๋ยว ขออาตมาตรวจดูสมุดบันทึกก่อน” ท่านหยิบสมุด
บันทึกออกมาจากย่ามแล้วเปิดดู

“ไม่ได้เสียแล้วละโยม วันพฤหัสบดีหน้า นายพลกับคุณหญิง
เขาจะพาหลานมาบวชเณรที่วัดนี้ ไม่เป็นไรหรอก ไม่ต้องให้อาตมา
ไปก็ได้ ประเดี๋ยวจะบอกวิธีปฏิบัติให้ว່าจะต้องทำอะไรว່าง”

“ฉันหลวงพ่ช่วยแนะนำด้วยว່างจะนิมนต์พระรูปไหนไป
แทน เพื่อทำพิธีเจิมประตูบ้าน”

“ไม่ต้องให้พระนอกบ้านเจิมหรอกโยม ให้พระในบ้านเจิม
เป็นดีที่สุด รู้จักไหมเล่าพระในบ้านนะ”

“ไม่รู้จักคะ หลวงพ่คงไม่ได้หมายถึง พระพุทธรูปนะคะ”

“ไม่ใช่พระพุทธรูปซี พระที่มีชีวิตจิตใจ ที่เป็นคนนี่แหละ”

“ไม่มีคะ บ้านลูกสาวฉันไม่มีพระ”

“มีซี ทำไมจะไม่มี ก็โยมนั่นแหละเป็นพระของเขา โยม

ก็เจิมได้หรือไม่ก็ให้เตี้ยเขาเป็นคนเจิม พ่อแม่เป็นมงคลอันสูงสุดของลูกนะโยม”

“เห็นจะไม่ได้แล้วละคะหลวงพ่อก็เพราะเตี้ยเขาตายไปนานแล้ว และฉันก็เจิมไม่เป็น”

“จะยากอะไรเล่า ก็เอาน้ำจิ้มแบ่งแล้วก็จิ้มๆ ไปที่ประตู จิ้มส่งเดชไปเถอะปากก็พูดไปด้วยว่า รวย รวย หรือจะว่าเป็นภาษาจีนก็ได้ว่า **เซ็งลี้ฮ้อ เซ็งลี้ฮ้อ**” ท่านใช้น้ำจิ้มไปในอากาศเป็นการสาธิตให้ดู ปากก็ว่า รวย รวย เซ็งลี้ฮ้อ เซ็งลี้ฮ้อ ทุกคนในที่นั้นพากันหัวเราะด้วยขำในกิริยาอาการของท่าน สาธิตเสร็จก็บอกเจิมว่า

“ง่ายจะตายไป ทำได้ไหมล่ะ เตี้ยวอดมาจะให้แบ่งที่จะเจิมไปด้วย เสกไว้แล้ว” แม้ท่านจะไม่นิยมการเสกเป่า แต่กับคนบางคนที่จำเป็นต้องใช้ เพราะมันมีผลทางด้านจิตใจ

“ทำได้ค่ะ แต่ไม่รู้ว่าลูกสาวเขาจะยอมให้ทำหรือเปล่า” เจิมวยยังกังวล

“ต้องให้ซี บอกว่าหลวงพ่อดีป้ามะม่วงสั่งมา ถ้าอยากรวยก็ต้องให้แม่เป็นคนเจิม”

“ขอบคุณหลวงพ่อกะมากค่ะ ถ้าฉันเงินขอแบ่งไปเลยนะคะจะได้ไม่ต้องมารบกวนหลวงพ่อกะอีก” ท่านพระครูจึงเรียกนายสมชายซึ่งขณะนั้นอาบน้ำอาบท่าเสร็จแล้ว ให้ขึ้นไปหยิบแบ่งมาให้

รายที่สามเป็นคหบดีมาจากกรุงเทพฯ มากันทั้งสามี่และภรรยา ฝ่ายสามี่ใส่หน้าพิการเรือนทองฝังเพชร ที่นี้ก็มีแหวนเพชรเม็ดโตส่องประกายวูบวาบ ที่คอเป็นสร้อยทองคำหนักหลายบาท ข้างฝ่ายภรรยาก็ใส่เพชรทองเต็มตัว สวมแหวนเพชรพลอยเกือบจะทุกนิ้ว

“หลวงพ่อกับ ผมขออนุญาตคุยเรื่องส่วนตัว เป็นความลับครับ ขออนุญาตไปคุยข้างบนได้ไหมครับ” ฝ่ายสามีขออนุญาต

“จะเอาอย่างนั้นหรือ งั้นคนอื่น ๆ รอก่อนนะ คงใช้เวลาไม่มากใช่ไหม” ท่านถามคหบดี

“คงสักสิบนาทีครับหลวงพ่อ” ท่านลุกขึ้นเดินนำบุคคลทั้งสองไปยังกุฏิชั้นบน ปิดประตูลงกลอนแล้วจึงอนุญาตให้เขาพูด ฐานะ

“หลวงพ่อกับ ลูกชายคนโตผมที่ส่งไปเรียนอเมริกา เขาไปติดยาเสพติดที่โน่น ผมจะทำยังไงดี จะเอามาวงบอยู่กับหลวงพ่อให้เรียนฝึกสมาธิจะได้หายติดยา หลวงพ่อจะอนุญาตไหมครับ”

“คงไม่ได้หรอกโยม การฝึกสมาธิมีประโยชน์มากก็จริง แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนจะเรียนการฝึกสมาธิได้เสมอไป เพราะมันขึ้นอยู่กับบุญบารมีของแต่ละคน เท่าที่อาตมาได้วิจัยไว้ มีบุคคลสองประเภทที่ไม่สามารถฝึกสมาธิได้ คือคนที่เจ็บโรคประสาทกับคนติดยาเสพติด”

“หมายความว่าหลวงพ่อไม่ช่วยลูกดิฉันเลยหรือจะได้โปรดกรุณาเถิดค่ะ เรามีเงินทองมากมาย ถ้าหลวงพ่อช่วยได้ จะให้เราสร้างอะไรให้กับวัดนี้ เราก็คจะทำทุกอย่าง ขออย่างเดียวให้หลวงพ่อบริจาคเงินช่วยเหลือลูกเราด้วย” ภรรยา คหบดีพูดเสียงเครือ แม้จะตกแต่งร่างกายไว้อย่างสวยงามด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ราคาแพง หากดวงหน้าของหล่อนก็เศร้าหมองเพราะความทุกข์ ทุกข์ของคนที่เป็นแม่ซึ่งยอมรื้อร่นกระวนกระวาย เมื่อรู้ว่าลูกต้องประสบภยันันใหญ่หลวง ความทุกข์ที่เงินร้อยล้านพันล้านก็ไม่อาจช่วยจัดบัดเป่าได้

“โยมอย่าตีความผิดชโยม ไม่ใช่อาตมาไม่ช่วย อาตมาอยากจะช่วยโยมทุกอย่าง แต่เรื่องของยาเสพติดอาตมาไม่สามารถช่วยได้ เคยมีพ่อแม่พาลูกมาให้อาตมารักษา อาตมาก็บอกเขาไปตาม

ตรงว่า คนที่ติดยาเสพติดนั้นจะฝึกสมาธิถึงขั้นไหนก็ไม่อาจทำให้ เลิกยาได้ จะว่าถึงขั้นไหนก็ไม่ถูกนัก เพราะจริงๆ แล้วมันไม่ถึงสัก ชั้นเดียว เพราะจิตเขาซัดสายมาก ไม่อาจนิ่งเป็นสมาธิได้เลย” ท่าน อธิบาย

“แล้วผมจะทำยังไงดีครับหลวงพ่อกี้ ก็พาไปรักษา หมด เงินหมดทองไปเป็นล้านๆ พอออกจากโรงพยาบาลเขาก็ไปเสพ อีกร”

“อาตมาว่าต้องตัดใจนะ นึกเสียว่ามันเป็นเวรเป็นกรรมของ เขา ถ้าป่วยใช้ธรรมดๆ หมออาจรักษาให้หายได้ แต่ถ้าเป็นโรค เวรโรครกรรมไม่มีหมอนี่ไหนช่วยได้ ก็ต้องปล่อยไปตามกรรมของ เขา ให้โยมทั้งสองพยายามวางใจให้เป็นอุเบกขาเถิด จะได้คลาย ความทุกข์ร้อนลงบ้าง” ท่านพยายามปลอบใจ

“หลวงพ่อกี้ครับ ลูกชายผมทำกรรมอะไรมา ทำไมถึงต้อง มาเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อกี้กรุณาตรวจสอบให้ด้วยเถิดครับ เพื่อผมกับ ภรรยาจะทำใจได้”

“ปกติอาตมาจะไม่ตรวจสอบให้ใครหรอกนะ เพราะอยาก ให้เจ้าตัวเขาปฏิบัติเอง จะได้รู้เองเห็นเอง แต่ในเมื่อโยมขอร้อง อาตมาก็จะตรวจสอบให้” ท่านใช้ เห็นหนอ ตรวจสอบก็ได้เห็น **กฎแห่งกรรม** ของคนในครอบครัวนี้อย่างครบถ้วน

การที่บุตรชายของคหบดีผู้นี้ต้องติดยาเสพติดเป็นเรื่องของ กรรมจัดสรร คหบดีที่นั่งอยู่ตรงหน้าท่านสร้างความรำรวยขึ้นมา ด้วยการค้ายาเสพติด เขาเป็นสายส่งจากประเทศไทยไปขายยัง ประเทศสหรัฐอเมริกา แล้วบาปกรรมอันนั้นก็มาถึงตัวเขาโดยผ่าน ทางบุตร เขาทำให้ลูกคนอื่นต้องติดยา ลูกเขาก็พลอยมารับกรรม ไปด้วย เป็นเรื่องของกรรมจัดสรรโดยแท้

“โยม เรื่องมันร้ายแรงเกินกว่าที่อาตมาคิดไว้ ร้ายแรงมาก โยมจะอนุญาตให้อาตมาพูดหรือเปล่า มันเป็นความลับสุดยอดของ โยมเลยนะ เอาละ อาตมาไม่พูดดีกว่า โยมตอบอาตมามาซิว่า โยม มีอาชีพอะไร”

“ค้าขายครับ”

“ขายอะไร ช่วยบอกชื่อสินค้าที่ทำรายได้ให้โยมถึงร้อยล้าน พันล้านนะ บอกมาซิ”

“ก็...พวกเสื้อผ้า ผมมีโรงงานผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปส่งขาย ต่างประเทศ” คหบดีไม่ยอมพูดความจริง

“แต่มันไม่ตรงกับที่อาตมาตรวจสอบนะ เรื่องเสื้อผ้าเป็น เพียงเครื่องแสดงให้เห็นว่าโยมมีอาชีพเท่านั้น แต่สิ่งที่ทำเงินให้โยม เป็นพันล้านนะไม่ใช่เสื้อผ้า เอาเถอะ ถ้าไม่บอกก็ไม่ใช่ไร แต่จงรู้ไว้เสียด้วยว่าถ้าโยมไม่เลิก กรรมก็จะตามมาถึงลูกชายอีกสามคนที่ กำลังเรียนอยู่ที่กรุงเทพฯ ต่อไปเขาจะต้องติดตามพี่ชายเขา” ภรรยาคหบดีร้องไห้โฮออกมาพร้อมกับสารถีว่า “ใช่แล้วค่ะ หลวงพ่อ เขี่ยเขาค้าผง”

“กิมเอ็ง” ฝ่ายสามีเรียกชื่อภรรยาด้วยเสียงที่ดังจนเกือบเป็น ตะคอก หล่อนพุ่มพายน้ำตา บอกกับเขาว่า

“สารถีกับท่านเถอะเฮีย เผื่อท่านจะช่วยเราได้ เฮียอยาก เห็นลูกๆ เราตายอย่างทรมานหรือไง” คำพูดของภรรยาทำให้คหบดี คอดก ไหนจะถูกภรรยาเปิดเผยความลับ ไหนจะหวังอนาคตของ ลูก และที่กลัวมากที่สุดคือกลัวถูกฆ่าปิดปาก เคยเห็นคนถูกฆ่า ตายอย่างทารุณเพราะเรื่องเช่นนี้มาแล้ว

“โยมไม่ต้องกลัวว่าอาตมาจะเปิดเผยความลับ อาตมารู้ว่า มันเป็นอันตรายสำหรับชีวิตของโยมรวมทั้งของอาตมาด้วย ไม่มี

เหตุผลอะไรที่อาตมาจะต้องให้คนอื่นรู้ เพราะนอกจากจะไม่เกิดประโยชน์อะไรแล้ว ยังเกิดโทษอีกด้วย เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ มันเกินกำลังของอาตมาที่จะแก้ไขได้ คนที่หลงเข้าไปในวงการณ์นี้ต้องถือว่าเป็นกรรม โยมอยากเลิกไหมเล่า อาตมาพอจะมีทางช่วยนะ”

“เลิกไม่ได้หรือครับหลวงพ่อกับ ถ้าเลิกผมต้องตายแน่ๆ เขาคงไม่ปล่อยยให้ผมลอยนวลอยู่หรือครับ”

“โยมตอบอาตมามาก่อนว่าอยากเลิกหรือเปล่า รับรองว่าอาตมาช่วยได้แน่”

“อยากครับ แต่มันเป็นไปไม่ได้ ผมมองไม่เห็นทางเลย”

“เออละ ถ้าโยมตั้งใจว่าจะเลิก ก็ขอให้เชื่ออาตมา โยมต้องพากันมาสร้างบุญบารมีที่นี่ มาทั้งบ้านเลย คือเอาลูกชายอีกสามคนมาด้วย ส่วนคนโตช่วยเขาไม่ได้แล้ว ก็ต้องปล่อยเขาไป”

“มาช่วยสร้างวัดหรือคะ ดิฉันเต็มใจคะ จะให้ช่วยเป็นแสนเป็นล้านก็ได้” นางกิมเอ็งรีบเสนอตัว

“ไม่ต้องหรือโยม เรื่องวัตถุ วัดนี้เพียงพอแล้ว การสร้างบุญบารมีที่อาตมาว่านี่ไม่ต้องเสียเงิน เอาเถอะพากันมาก็แล้วกัน แล้วอาตมาจะบอกวิธีให้ ต้องเร็วหน่อยนะ ไม่งั้นจะสายเกินแก้”

“ครับ ผมจะพากันมาพຽນนี้เลยครับ ผมเห็นจะต้องลาก่อน พຽນนี้จะมาใหม่”

สองสามีภรรยาลากลับไปด้วยหัวใจที่เปี่ยมด้วยความหวัง เพิ่งตระหนักชัดเดี๋ยวนั้นเองว่า เงินร้อยล้านพันล้านก็ช่วยดับทุกข์ใจไม่ได้

กว่าแขกคนสุดท้ายจะลากลับไปก็ตกลสองยามเศษ เป็นช่วงเวลาที่บ้านเขาพักผ่อนหลับนอนกัน หากเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเพิ่งจะสร้งน้ำ จากนั้นท่านจึงขึ้นมายังห้องพัก ซึ่งอยู่ชั้น

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

บนของกุฎิ ลงมือเขียนหนังสือสอบอารมณ์กรรมฐานต่อไปอีก ๒ ชั่วโมง จนถึงเวลาตี ๒ จึงจำวัด คนอื่นๆ เขาก็พักผ่อนหลับนอนกัน วันละ ๖ ถึง ๑๐ ชั่วโมง แต่ท่านพระครูเจริญพักผ่อนวันละ ๒ ชั่วโมงเป็นอย่างมาก



๒๙

นางกิมหง

วันรุ่งขึ้นหลังจากฉันภัตตาหารเช้าเสร็จแล้ว ท่านพระครูจึงเดินทางไปเยี่ยมมารดาของเจ้าแก้วแว้งที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี นายบัวเฮงนำท่านเข้าไปในห้องมารดาซึ่งมีลูกหลานห้อมล้อมอยู่เต็ม เห็นท่านมา พวกเขาพากันดีใจราวกับเทวดามาโปรด

“หลงพ่อช่วยอีล้วย ช่วยให้อีพูกะลูกกะหลานหนอย อีไม่ยอมพูกมาสามวังเลี้ยว” ภรรยาของนายบัวเฮงบอกให้ท่านช่วย

“ก็อีจะไปอยู่แล้ว จะให้อีพูกอะไรอีกล่ะ แล้วทำไมจะต้องพุดด้วย” ท่านย้อนถาม

“ต้องพูกซิหลงพ่อ ก็อียังไม่ล่ายแบ่งสมบัติ อียังไม่ล่ายบอกว่านาจายกให้ใคร ไล่ยกให้ใคร เงินในทานาคางยกให้ใคร” ลูกสะใภ้ของคนทีนอนแบ็บอยู่บนเตียงสาธยาย

ท่านพระครูมองหน้าคนเจ็บก็รู้ว่ายังพอจะพุดได้ ท่านสามารถทำให้เขาพุดได้

“จริงครับหลวงพ่อ แม่ยังไม่ได้แบ่งสมบัติให้พวกเรา เกิดแกตายไปตอนนี่ พวกพี่ๆน้องๆคงวิวาทกันเพราะเรื่องสมบัติ” ลูกชายคนรองซึ่งเป็นครู เห็นด้วยกับพี่สะใภ้ ผู้มาเยือนรู้สึกสลดใจแทนคนที่กำลังจะตาย จึงพุดขึ้นว่า

“แหม อาตมานึกว่าพวกโยมห้วงคนเจ็บ ทีแท้ก็ห้วงสมบัติ

นี่เอง”

“โอ้ หลวงพ่อคะ เรื่องเงินเรื่องทองมันไม่เข้าใครออกใคร นะคะ ห่วงแม่พวกเราก็ห่วงแหละค่ะ แต่ขณะเดียวกันเราก็ห่วงตัวเองด้วย ถ้าแม่ตาย หนูคงเดือดร้อนกว่าเพื่อนเพราะยังไม่ได้ทำงาน เรียนก็ยังไม่จบ” ลูกสาวคนสุดท้ายพูดขึ้น พวกหลานๆ ซึ่งยังไม่รู้ ประสีประสาพากันวิ่งเล่นเป็นที่ครื้นเครง

ท่านพระครูมองคนเจ็บอีกครั้ง หนอนตัวโตเกือบเท่านี้วก้อย ใต้ออกมาจากผ้าห่ม ท่านนึกแปลกใจว่าคนป่วยยังไม่ทันตาย แต่ทำไมมีหนอน จึงบอกให้นายบัวเฮงเลิกผ้าห่มขึ้นดู

“อ้าว. ถ้าวแก่ ทำไมปล่อยให้หนอนขึ้นแบบนี้ล่ะ” ท่านพูดเชิงตำหนิเมื่อเห็นหนอนไต่ย้วยเยี้ยอยู่ที่ตัวผู้ป่วย

“ไม่รู้มันมาได้ยังไงครับหลวงพ่อกับผมก็ช่วยกันเก็บทิ้งไปหลายตัวแล้ว” ลูกชายที่เป็นครูพูด

“มันไต่มาจากแผงข้างหลัง” นายบัวเฮงพูดพร้อมกับจับมารดาให้อยู่ในท่านอนตะแคง จริ่งตั้งที่เขาพูด แผ่นหลังบริเวณกระเบนเหน็บเป็นแผลเน่าลึกจนถึงกระดูก หมู่หนอนกำลังเจาะกินน้ำเลือดน้ำหนองกันให้ยุบยับไปหมด สภาพของคนเจ็บในเวลานี้ไม่ต่างไปจากซากศพที่ยังมีลมหายใจ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอยากรู้ต้นสายปลายเหตุจึงกำหนดเห็นหนอน แล้วก็รู้ได้เห็นกฎแห่งกรรมของนางกิมหงอย่างจะแจ้ง

นางกิมหงสะสมบาปไว้มากตั้งแต่สาวจนแก่ กระทั่งกลายเป็น อาชิตนกรรม อาชีพค้าขายและออกเงินกู้เปิดโอกาสให้นางได้สร้างกรรมชั่วด้วยการฉ้อโกงลูกค้าและลูกหนี้ จนสร้างความร่ำรวยให้ตัวเองถึงขนาดมีสมบัติพัสถานมากมายให้ลูกหลานมานั่งยื้อแย่งกันในขณะที่นางกำลังจะตาย!

“เอาละ ถ้าอยากให้คนเจ็บพูดก็ขอให้ทุกคนออกไปจากห้องให้หมด รอให้อาตมาเรียกเสียก่อนแล้วจึงเข้ามา” ท่านออกคำสั่งลูกหลานทำท่าลงเลนิดหนึ่ง ในที่สุดก็พากันออกไปแต่โดยดี “ช่วยเรียกคนขับรถของอาตมาเข้ามาในนี้ด้วย” ท่านไม่ต้องการอยู่สองต่อสองกับสตรีเพศในที่ลับตาคน แม้สตรีนั้นอายุมากกว่าท่านและกำลังอยู่ในสภาพใกล้ตายก็ตาม

“สมชายลือคประตุด้วย” ท่านสั่งลูกศิษย์เพื่อกันคนแอบฟัง

“อาซิม อาตมารู้ว่าลือพูดได้ แต่ที่ลือไม่ยอมพูดเพราะโกรธที่ลูกหลานมาแย่งสมบัติกันต่อหน้าลือใช่ไหม”

“ใช่เลย หลงพ่อ อ๊ะโกกม้ง เกียกพวกม้งทุกคง” คนเจ็บพูดเสียงแหบพร่า หากท่านก็ได้ยินชัดเจนเพราะกำหนด ฟังหนอ

“ซิม ถ้าลือโกรธลือเกลียดพวกเขา ลือก็จะไปไม่ตี ไหนๆ ก็จะไปแล้ว ทำใจให้สบาย แล้วก็จัดการอะไรต่อมิอะไรเสียให้เรียบร้อย รู้ตัวหรือเปล่าว่าลือนะสะสมบาปไว้มาก อาตมาเห็นหมดแล้ว จึงอยากจะช่วยให้สติแก่ลือ อยากให้อาตมาช่วยไหม” ท่านถามแม้จะรู้สึกสลดใจ หากในความสลดใจนั้นมีความเมตตาปราณีแฝงอยู่ ท่านจึงต้องช่วยเขาไม่ว่าเขาจะเป็นคนดีหรือคนชั่วก็ตาม

“อยาก” นางกิมหงตอบด้วยเสียงที่อยู่ในลำคอ

“ถ้าอยากก็ต้องขอโหลสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรเสียก่อน พอจะจำได้ไหมว่า ทำเวรทำกรรมไว้กับใครเขาบ้าง” ท่านถามพร้อมกับแผ่เมตตาให้ นางกิมหงรู้สึกมีกำลังขึ้น สมองที่ต่อต้านกลับปลอดโปร่ง ระลึกบาปกรรมที่ทำให้ครบถ้วน

ภาพเหตุการณ์และเรื่องราวต่างๆ ไหลเข้ามาสู่ห้วงสำนึกเหมือนภาพยนตร์ที่เขาฉายเร็วๆ ให้ดู เริ่มตั้งแต่ภาพแม่หนูน้อยวัยแปดขวบกำธนบัตรใบละร้อยมาซื้อของที่ร้านของนาง

“อาซิมซื้อข้าวเหนียวสามลิตร กล้วยน้ำว่าสองหวี มะพร้าว ขูดสองกิโล น้ำตาลทรายครึ่งกิโล” แม่หนูอ่านรายการที่มารดาจดมา ให้ นางจัดของให้ตามรายการ และทอนเงินให้เป็นที่เรียบร้อย บังเอิญแม่หนูหอบของไปไม่หมด จึงออกปากฝากข้าวเหนียวไว้แล้ว หิ้วของอื่นๆ กลับไปบ้าน

ทันทีที่เด็กหญิงออกจากบ้าน นางก็คิดว่าถุงข้าวเหนียวมา เทกลับคืนไว้ในกระสอบ ครู่ใหญ่ ๆ แม่หนูก็กลับมาทวงถาม “อาซิม หนูมาเอาข้าวเหนียวที่ฝากไว้”

“ข้าวอาโล อ้าวไม่รู้ ไม่เห็นมีใครมาฝาก” นางปฏิเสธหน้า ตาเฉย ไม่ว่าแม่หนูจะอ้อนวอนขอร้องอย่างไร นางก็บอกว่าไม่รู้ ทำเดียว เด็กหญิงเดินกลับไปบอกมารดาที่บ้าน ผู้หญิงคนนั้นมา ที่ร้าน ถือไม้เรียวมาด้วย เมื่อนางบอกว่าไม่รู้เรื่องข้าวเหนียวที่ เด็กอ้างว่าฝากไว้ หญิงนั้นเข้าใจว่าลูกยกยอกเงิน จึงใช้ไม้เรียว ตีเด็กหญิงต่อหน้าต่อตานาง ตีจนลายไปทั้งตัว เสร็จแล้วจึงซื้อข้าว เหนียวสามลิตรกลับไปบ้าน เป็นข้าวเหนียวที่นางเพิ่งเทศินกระสอบ นั้นเอง

ถัดจากภาพเรื่องราวของเด็กหญิง ก็เป็นภาพที่นางโงงกิโล พืชผลที่พวกชาวไร่นำมาขาย โดยใช้ทำย่นกันแข่งไว้ขณะซึ่งด้วย ตราขังคันยาว การกระทำเช่นนั้นทำให้นางสามารถโกงน้ำหนักพืช ผลได้แข่งละประมาณสามถึงห้ากิโลกรัม วันหนึ่ง ๆ ต้องซึ่งเป็นสิบ ๆ แข่ง ก็เท่ากับนางโงงเขาวันละสามสิบถึงห้าสิบกิโลกรัม

ต่อจากเรื่องโงงกิโลก็เป็นเรื่องโงงดอกเบ็ญลูกหนี โดย ทำหลักฐานปลอมขึ้นใช้ สารพัดสารพันที่นางฉ้อโกงและฉ้อฉล คงเป็นเพราะความชั่วร้ายของนาง จึงทำให้ถูกหนอนกินทั้ง ๆ ที่ ยังไม่ทันตาย ไหนจะทุกข์เรื่องลูกหลานซึ่งบัดนี้นางได้รู้ตระหนักรู้

แล้วว่า พวกเขาไม่ได้รัก ไม่ได้ห่วงนาง แต่ละคนรักและห่วงตัวเองกันทั้งนั้น คิดถึงตอนนี้นางยิ่งโกรธเคืองลูกหลานมากขึ้น จึงบอกท่านพระครูด้วยความเจ็บใจว่า “หลงพ่อ อ้าวะยกสมบัติให้ลื้อทั้งหมด ลื้อเอาไปให้หมกเลยนะ อ้าวะทาหาวย”

“ไม่ได้หรอกซี้ม อาตมารับไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่ของบริสุทธิ์ ลื้อได้มาด้วยความทุจริต ถ้าลื้ออยากได้บุญก็แบ่งให้ลูกหลานอย่างยุติธรรมก็แล้วกัน ประเดี๋ยวพวกเขาเข้ามา ลื้อก็บอกเขาเสียว่าจะให้อะไรแก่ใคร อาตมาจะเป็นพยานให้”

“อ้าวะอยากคิงเขา คิงคองที่อ้าวะโกงมังมา” นางบอกด้วยความกลัวบาป

“ไม่ต้องทำอย่างนั้นก็ได้ มันยุ่งยาก เอาเถอะ เตี่ยวอาตมาจะสอนให้ขอโหสิกรรม แล้วลื้อจะต้องสอนลูกสอนหลานว่าให้เลิกหากินในทางทุจริต ช่วยกันทำบุญทำทานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ลื้อทำได้ไหมเล่า” ท่านแนะแนวทาง

“ทำล่าย อ้าวะทำล่าย หลงพ่อเลี้ยกพวกมังเข้ามา อ้าวะจาไปเลี้ยว”

นางกิมหงพูดอย่างอยากจะละทิ้งสังขารนั้นเสียเร็วๆ

“สมชายเปิดประตูเรียกพวกเขาเข้ามา” ท่านสั่งคนเป็นลูกศิษย์

เมื่อคนเหล่านั้นเข้ามาในห้องก็ให้รู้สึกแปลกใจที่คนเจ็บพูดจ้อยๆ พลังเมตตาที่ท่านพระครูแผ่ให้บวกกับกำลังใจของตัวเอง ทำให้นางกิมหงลืมความทุกข์ทรมานได้ชั่วคราว นางจัดการแบ่งสมบัติให้ลูกหลาน สั่งสอนให้เขาหากินในทางสุจริต “ถ้าพวกลื้อทำอย่างอ้าวะ ก็ต้องถูกหนอนกินตั้งแต่ยังไม่ตาย แล้วจาลู้ว่า มังทอลามางซิกหายเลย” พูดจบนางก็หลับตา ความเจ็บปวดและเหน้อยล้ากลับ

คืนมาอีก นางพยายามนึกถึงดวงหน้าของท่านพระครูจนกระทั่ง
หมดลมหายใจเฮือกสุดท้าย

“แม่”

“อาม่า” เสียงลูกหลานร้องตะเบ็งแข็งแะ เฟ็งจะมองเห็น
คุณค่าของคนที่ยากไป ท่านพระครูต้องพูดปลอบใจอยู่หลายนาที
กว่าพวกเขาจะระงับความโศกอาดูรไว้ได้

“เอาละ เขาไปดีแล้ว หมุดหน้าที่ของอาตมาแล้ว จะได้
ลากลับเสียที เรื่องศพก็จัดการไปตามประเพณีก็แล้วกัน ที่สำคัญ
คืออย่าลืมทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้ตายด้วย เขาจะได้ไม่ต้องไป
รับโทษนาน” ท่านแนะนำสั่งสอนเสร็จสรรพ แล้วจึงลากลับเพราะ
จะต้องเข้าเมืองไปร่วมในงานฉลองพัทธศของเจ้าคณะจังหวัด ซึ่ง
จะเริ่มเมื่อเวลาสิบสี่นาฬิกาตรง

“หลวงพ่อ ถ้าผมไม่เห็นกับตาเป็นไมยอมเชื่อเด็ดขาดว่า
คนถูกหนอนขึ้นทั้งๆที่ยังไม่ตาย นี่ขนาดเห็นกับตาก็ยังไม่อยาก
จะเชื่อ ผมฝันไปหรือเปล่าครับหลวงพ่อ” นายสมชายแสดงความ
ประหลาดใจพลางก็สัพยอกท่านไปด้วย

“โลกนี้มันก็เหมือนความฝันอยู่แล้ว สมชายเอ๊ย บางครั้ง
คนบางคนก็สามารถฝันได้โดยไม่ต้องหลับ เช่นเธอเป็นต้น”

“ต้นอะไรครับหลวงพ่อ ผมเป็นต้นอะไร ต้นมะม่วงหรือ
ต้นมะพร้าว” ศิษย์ตั้งใจยั่วอาจารย์เพื่อคลายความเครียด ภาพ
คนเจ็บถูกหนอนซ่อนไชยังติดหูติดตา ชวนให้คลื่นเหียนอาเจียน
ยิ่งนัก ไหนจะกลิ่นเหม็นคล้ายกลิ่นซากศพนั้นอีกเล่า

“ต้นตระกูลยวน” ท่านพระครูตอบ

“นั่นผมก็เป็นญาติกับหลวงพี่บัวเฮียนนะซิคะครับ เพราะหลวง
พี่ก็เป็นยวน” ลูกศิษย์วัดไปได้เรื่อยๆ

“มัวพูดมากอยู่นั้นแหละ เร่งเครื่องหน่อย ประเดี๋ยวจะไม่ทำงานเขา” ท่านกำชับ

“เหยียบสองร้อยเลยดีไหมครับ”

“จะไปเอาที่ไหนอีกยี่สิบละ ก็ที่เขาให้ไว้มันแค่ร้อยแปดสิบเท่านั้นเอง” ท่านหมายถึงหน้าบัตบออกอัตราความเร็วของรถ

“ก็เอาที่หลวงพ่อกับใครครับ หลวงพ่อก็กเพิ่มพลังจิตเข้ามาอีกยี่สิบ รับรองว่าไปเร็วกว่ากับเหาะ”

“อย่าเพิ่งเลย ฉันยังไม่อยากตาย ยังมีภารกิจที่ต้องทำอีกมาก ถ้าเธอเบื่อชีวิต จะตายไปก่อนก็ได้ ฉันอนุญาต”

“ผมยังไม่กล้าตายหรอกครับ เดี่ยวไม่มีคนขับรถให้หลวงพ่อกับ”

“ตายไปแล้วก็มาขับให้ได้ ดีเสียอีก จะได้ไม่ต้องพูดมากให้ฉันรำคาญ หยุดพูดได้แล้วนะ ฉันจะแผ่เมตตาให้พวกสัมภเวสีเขาหน่อย” แล้วท่านก็นั่งหลับตานิ่งอยู่ คนที่ทำหน้าที่ขับรถจึงต้องสงบปากสงบคำลง

งานฉลองพัทธศของท่านเจ้าคณะจังหวัด ถูกจัดขึ้นอย่างมโหฬารโดยการร่วมแรงร่วมใจของบรรดาศิษยานุศิษย์ซึ่งมีทั้งครูตำรวจ ทหารพ่อค้า และประชาชน

เมื่อไปถึง ท่านพระครูจึงเข้าไปยังเต็นท์ปะรำพิธี ซึ่งจัดอาสนะไว้ต้อนรับพระสงฆ์ที่มาร่วมงาน โดยเรียงตามลำดับอายุพรรษา ท่านได้ที่นั่งติดกับหลวงตาสูงอายุรูปหนึ่ง ถัดจากท่านเป็นหลวงพ่อกซึ่งแม้อายุจะมากกว่า หากอายุพรรษาน้อยเพราะบวชตอนอายุมากแล้ว จำนวนพระสงฆ์ที่มาพร้อมในพิธีนี้มีทั้งหมด ๙๙ รูปนั่งเรียงรายดูเหลือออร่ามไปทั้งปะรำพิธี มีเต็นท์ขนาดใหญ่ซึ่งไว้กวาดสืบล้าง เพื่อให้บรรดาผู้มาร่วมงานได้นั่งฟังพระเจริญพระพุทธมนต์

เหลือเวลาอีกหนึ่งนาที พระสงฆ์ ๙๙ รูป ก็จะเจริญพระพุทธรูปมนต์ ทันใดนั้นได้เกิดลมบ้าหมูพัดกรรโชกขึ้น ความแรงของลมได้หอบพัดหลังที่ติดกับประรำพิธีขึ้นสูงถึงระดับยอดไม้ เสาเต็นท์ซึ่งเป็นเหล็กแท่งยาวได้หลุดออกและพุ่งเข้าไปใส่ท่านพระครู ถูกปากครึ่งจมูกครึ่ง เลือดแดงฉาน ท่วมกลางความตะลึงงันของพระและคฤหัสถ์ที่เห็นเหตุการณ์

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกเจ็บราวใจจะขาด ท่านสำรวจมิจิตกำหนด เจ็บหนอ เจ็บหนอ ด้วยสติอันว่องไวที่ได้ฝึกไว้อย่างดีแล้ว ความเจ็บปวดนั้นมากมายจนท่านคิดว่า หากเป็นหลวงตาหรือหลวงพ่อกี่หนึ่งทางเบื้องซ้ายและ เบื้องขวาของท่านโดนเข้าก็คงจะต้องถึงแก่กรรมภาพเป็นแน่แท้

เมื่อกำหนดเจ็บหนอ เจ็บหนอ กระทั่งจิตเป็นสมาธิ สามารถข่มความเจ็บปวดลงบ้างแล้ว กฎแห่งกรรมก็ฉายแวบขึ้นในมโนทวาร

ท่านเห็นตัวเองกำลังเก็บกวาดลานวัด พบไม้ท่อนหนึ่งวางเกะกะอยู่จึงหยิบมันเหวี่ยงไปที่ใต้ต้นไม้ โดยไม่ทันเห็นว่ามีสุนัขตัวหนึ่งนอนหลับอยู่ ไม้ท่อนนั้นจึงไปถูกปากและจมูกของสุนัขเลือดไหลโครม มันตื่นเร่าๆ ส่งเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด

ท่านต้องตมยาสมุนไพรรอกปากมันอยู่หลายวันจนมันหาย ดูเอาเถิด อุตสาห์ฝึกสติไว้ดีแล้ว ก็ยังมีอันพลั้งเผลอจนได้เพียงเผลอไปแค่อึดใจเดียว ยังได้รับผลร้ายถึงปานนี้ กรรมที่ทำโดยมิได้เจตนา ก็ต้องมารับผล แล้วคนที่ก่อกรรมทำชั่วโดยเจตนา นั้นเล่า เขามิต้องทุกข์ทรมานกว่าท่านเป็นร้อยเท่าพันทวีละหรือ

เมื่อได้สติ ผู้คนก็ส่งเสียงเอะอะกันขึ้น โชคยังดีที่มีหมอทหารไปร่วมในงาน เขาจึงจัดการทำแผลให้ท่านอย่างรวดเร็วด้วย

ความขำขันน่ามุก และรู้สึกแปลกใจที่ท่านมิได้เป็นอะไรมาก นี่ถ้าหากเป็นคนอื่นก็คงต้องพาส่งโรงพยาบาลและรักษากันอยู่หลายวัน หลวงตากับหลวงพ่อกำลังขำๆ ยังแอบกระซิบกันว่า “ถ้าเป็นเราคงกลับบ้านเก่าแน่”

เมื่อพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์จบลง บรรดาศิษยานุศิษย์ก็เฉลิมฉลองด้วยการรำกลองยาวกันเป็นที่ครื้นเครง ท่านพระครูอยากทราบว่านายสมชายไปอยู่เสียที่ใด เพราะใกล้เวลาจะกลับแล้ว จึงต้องฟัง เห็นหนอ ก็เห็นคนขับรถของท่านยืนอยู่ข้างวงกลองยาว

เจ้าอวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกแปลกใจที่หนึ่งในจำนวนหญิงที่กำลังรำอยู่อย่างสนุกสนานนั้นมีลักษณะแปลกไปจากคนอื่น ๆ กล่าวคือ เหนือศีรษะของหล่อนมีแมลงวันหัวเขียวฝูงใหญ่กำลังบินจวัดเจวียนอยู่ ท่านเพิ่งพิจารณาว่า มันเรื่องอะไรกัน ก็ได้เห็นกฎแห่งกรรมของหล่อนอย่างชัดเจน สตรีผู้นี้เป็นคนทุศีล ศีล ๕ ข้อหล่อนรักษาไว้ไม่ได้จนข้อเดียว ท่านยังตั้งข้อสังเกตอีกว่า หน้าตาหล่อนเหมือนคนใกล้ตาย จริงอยู่แม้หล่อนจะแต่งหน้าสวยงามนุ่งห่มสีสดใส หากก็มี **สัญญาณมรณะ** ปรากฏอยู่

แล้วหล่อนก็ล้มลงศีรษะฟาดพื้น การรำกลองยาวหยุดชะงัก พวกเขาช่วยกันอุ้มหล่อนมาวางบนเสื่อ และสิ่งอัศจรรย์ที่สุดก็ได้เกิดขึ้น หนอนตัวเท่าเม็ดข้าวสุกไต่ยัวเยี่ยวออกมาจากปาก จมูก ทวารหนักและทวารเบา ร่างของหล่อนเน่าเตี๋ยวนั้น ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งมาถึงที่ที่ท่านนั่ง เสียงคนวิพากษ์วิจารณ์กันแซ่แซ่ วันนี้ท่านได้เห็นคนถูกหนอนขึ้นถึงสองคน

ทันทีที่ท่านพระครูขึ้นรถ นายสมชายก็พูดจ้อยๆ เขาไม่รู้ว่าสิ่งที่เขาได้เห็นนั้น ท่านก็รู้จักเห็นเหมือนกัน แต่เป็นการรับรู้การเห็นที่ลึกซึ้งกว่า คือ เห็นกฎแห่งกรรมของสตรีผู้นั้นด้วย

“หลวงพ่อกับผมอยากตั้งชื่อวันนี้ว่า วันหนอน หลวงพ่อชื่อใหม่ พยายามคนที่รำกลองยาวแก้มลงไปนอนหงายฝั่ง หนอนก็ขึ้นเต็มตัวเลย ได้ยินเขาว่ากันว่า ยายคนนี้น่าบมาก คีลที่เขาห้ามไว้ แกก็ละเมิดหมด ตั้งแต่ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ มีชู้ โกหก แล้วก็ขี้เหล้า เมายา ตายปุ๊บ همینปั๊บเลย กลิ่นเหม็นยังติดจมูกผมอยู่” คนเล่าทำจมูกพุดพิด

“สมชาย” ท่านพระครูเรียกชื่อลูกศิษย์

“ครับผม” ฝ่ายนั้นขานรับ

“เงียบเถอะ สิ่งที่เขาว่านะ ฉันรู้หมดแล้ว แต่สิ่งที่ฉันรู้นั้นมีบางสิ่งที่ยังไม่รู้ เธอแน่แยะจริง ๆ”

“อ้าวหลวงพ่อกับไปๆ มาๆ ไหงมาด่าผม ละ”

“จะไม่ให้ด่าได้ยังไง แหม มัวแต่ไปดุกกลองยาว ไอ้เราจะตายกลับไม่รู้ แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ด่าหรือ”

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับหลวงพ่อกับ” ถามอย่างตกใจ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงเล่าเหตุการณ์ที่ท่านถูกเสาะเสือกพุ่งใส่หน้าให้เขาฟังพร้อมกับสรุปว่า

“วันนี้เธอเรียกว่า วันหนอน แต่สำหรับฉันขอเรียกวันนี้ว่า วันใช้หนี้หมา แล้วท่านก็หัวเราะหึหึ

“ดีแล้วละครับหลวงพ่อกับ ใช้ๆ มันเสียให้หมด จะได้ไม่ต้องเกิดอีก ก็หลวงพ่อกับบอกจะไม่เกิดอีกไม่ใช่หรือครับ”

“ก็ว่าอย่างนั้นแหละ แต่จะเป็นไปได้แค่ไหนฉันเท่านั้นที่รู้ มันก็น่าคิดนะสมชายนะ ดูเอาเถิด คนตั้งเป็นพันมันไม่เล่นงาน เฉพาะจะพุ่งมาถูกฉันคนเดียว ถูกอย่างเหมาะเหม็งเสียด้วย”

“กลับไปนี่ ผมเห็นจะต้องกินยาแอสไพรินซักห้าสิบบเม็ด” นายสมชายพูดอย่างคนเปื้อนโลกเต็มประดา

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

“ร้อยเม็ดดีกว่าห้า” ท่านพระครูตั้งใจพูดประชด

“ทำไมต้องกินถึงร้อยเม็ดล่ะครับ” ถามอย่างสงสัย

“จะได้ตายสนิทดี ไม่ต้องเสียเวลาพาส่งโรงพยาบาล”

“แหม หลวงพ่อ ผมพูดเล่นหรือหน้า ถึงผมจะเบื่อโลกยัง
ไง ผมก็ยังไม่อยากตาย อยากอยู่มันทั้งเป็่ๆ นี่แหละ”

“ไอ้ที่ว่าไม่อยากตายๆนะ ฉันเห็นตายมาเสียหนักต่อหนัก
แล้ว ดูอย่างยายคนที่รำกลองยาวนั้นไง เธอว่าเขาอยากตายหรือ
เปล่า”

“คงไม่มั้งครับ แต่ก็มองไปแล้ว แถมหนอนขึ้นทันทีเลย
แหม ผมซั๊กกล้วยบาปกล้วยกรรมแล้วซึ่รับหลวงพ่อ ไม่อยากถูก
หนอนกินเหมือนผู้หญิงสองรายนั้น” เขาทำท่าขยาด

“ดีแล้ว เธออยู่ใกล้ซิดฉัน ขึ้นไม่กล้วยบาปก็เสียชื่อหมด
คนเขาจะว่า ใกล้เกลือกินต่าง ”

“แต่ผมไม่อยากกินทั้งต่างทั้งเกลือกแหละครับหลวงพ่อ”
คนเบื่อโลกยังมีอารมณ์ยั่วเย้า

“ไม่กินก็ไม่ต้องกิน” เจียบกันไปพักหนึ่ง คนเบื่อโลกก็เอ่ย
ขึ้นว่า

“ชีวิตคนเราเนี่ยเอาแน่นอนอะไรไม่ได้เลยนะครับหลวงพ่อ นี่ก็
อยากจะตายก็ตายโดยไม่มีปีมีขลุ่ย”

“อ้อ ต้องมีปีมีขลุ่ยเสียก่อนค่อยตาย ว่างั้นเถอะ”

“แหม หลวงพ่อเนี่ย คราวนี้ผมพูดจริงๆนะครับ ผมรู้สึก
ว่าชีวิตคนเราเอาแน่นอนอะไรไม่ได้เลย ขนาดรำกลองยาวอยู่ดี
ๆ ยังตาย”

“ก็ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เธอก็ต้องหมั่นฝึกสติเข้าไป ถ้าสติดีเสีย
อย่าง จะตายที่ไหน เมื่อไร ก็ไม่ต้องไปกังวล ไม่ต้องไปทุกข์ร้อน

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

สติในที่นี้ ไม่ได้ตรงข้ามกับสติไม่ดีที่แปลว่าบ้านะ แต่หมายถึง ความรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา” ท่านจำเป็นต้องขยายความ มิฉะนั้นก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้ฝ่ายนั้นพุดพล่ามต่อไปอีก

“เห็นตัวอย่างวันนี้แล้ว มันทำให้ผมนึกอะไรได้อย่างหนึ่ง คือนึกถึงโคลงที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวท่านทรงพระราชนิพนธ์ไว้ ผมจะอัญเชิญมากล่าวให้หลวงพ่อฟังนะครับ” คนพุดพยายามทำเสียงที่เจ้าตัวคิดว่าไพเราะที่สุด...

เห็นกันอยู่เมื่อเช้า	สายตาย
สายอยู่สุขสบาย	บ้ายม้วย
บ้ายยังรื่นเริงกาย	เย็นดับ ซีพนา
เย็นอยู่หยอกลูกด้วย	ค้ำม้วยดับสูญ

๓๐

คหบดี

นายสมชายพาทำนพระครูกลับถึงวัดป่ามะม่วงเมื่อเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ ที่กุฏิของท่าน พระบัวเหี่ยวกำลังสอนวิธีเดินจงกรมและนั่งสมาธิให้กับคหบดีและครอบครัว ตามที่ท่านได้มอบหมายหน้าที่ให้

เมื่อท่านเดินเข้ามา ภิกษุ ๑ รูปกับฆราวาส ๕ คนก็ทำ ความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง

“เจริญพร โยมมาถึงนานแล้วหรือ” ท่านถามคหบดี

“ถึงสักป่ายสองโมงเห็นจะได้ ก็ไปเสียเวลากับการหาซื้อชุด ขาวนะครับหลวงพ่อ” คหบดีตอบ เขาอยู่ในชุดเสื้อคอกลมสีขาวยาวกางเกงขาก้วยสีเดียวกัน ภรรยาและลูกชายอีกสามคนก็แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีขาวดูสะอาดหมดจด

“หลวงพ่อมาเหนื่อยๆ นิมนต์พักสร่งน้ำก่อนไม่ดีกว่าหรือคะ” นางกิมเอ็งพูดขึ้นเมื่อเห็นท่านเดินมานั่งยังอาสนะ วันนี้น้ำหน้าต่างเนื้อตัวหล่อ่นปราศจากทั้งเครื่องสำอางและเครื่องประดับจึงดูผิดไปจากวันวานราวกับเป็นคนละคน

“นิมนต์หลวงพ่อสรงน้ำก่อนดีกว่าครับ” สามีนางกิมเอ็งเห็นพ้องกับภรรยา

“ไม่เป็นไรหรอกโยม เรื่องนั้นไม่สลักสำคัญอะไร อาตมา

สร้งน้ำตอนตีสองเกือบทุกวัน”

“แล้วหลวงตาไม่หนาวแยหรือครับ หลวงตามีเครื่องทำน้ำอุ่นหรือเปล่า” ลูกชายคนเล็กของคหบดีถามขึ้น

“ไม่มีหรือกหนู หนาวก็ต้องทนเอา” ท่านตอบ

“แล้วหลวงตาทิวใหม่ครับ หลวงตาไม่ฉันทัวเขินไม่หิวแยหรือ” เด็กหนุ่มถามอีกเพราะตัวเขาเริ่มจะหิวเนื่องจากใกล้เวลาอาหารเย็นแล้ว

“ไม่หิวหรือกหนู หลวงตาชินแล้ว ถามอย่างนี้แปลว่าหนูหิวแล้วใช่ใหม” ท่านถามอย่างรู้ใจ

“ใช่ครับ” เด็กหนุ่มตอบตามตรง

“หิวก็ต้องอดทนนะหนูนะ อดทนมากๆแล้วมันก็จะชินไปเอง” พี่ชายอีกสองคนที่นั่งฟังอยู่ออกผิดหวัง คิดว่าท่านจะอนุญาตให้รับประทานอาหารมื้อเย็นได้

“หลวงตาครับ ขอทานวันนี้วันเดียวไม่ได้หรือครับ แล้วพรุ่งนี้พวกผมค่อยฝึกอดกัน” คนตัวโตที่สุดต่อรอง

“ก็ฝึกเสียวันนี้ไม่ดีกว่าหรือ ถ้าเราฝัดฝัดเป็นพรุ่งนี้ มันก็พรุ่งนี้อยู่เรื่อย การทำความดี ไม่ต้องฝัดวันประกันพรุ่ง นะหนูนะ”

“หลวงตาครับ ทำไมการทำความดี ต้องอดข้าวด้วยละครับ” อีกคนถามขึ้น

“เดี๋ยวก่อน หลวงตายังไม่รู้เลยว่าพวกหนูชื่ออะไรกันบ้าง ไหนบอกมาซิจะได้เรียกถูก เอาชื่อเล่นก็ได้”

“คนนี้ชื่อต่อมค่ะ เป็นคนที่สาม คนที่สองชื่อต่อค่ะ คนเล็กชื่อติ่ง ส่วนคนโตที่อยู่อเมริกาชื่อตันค่ะ” นางกิมเอ็งตอบแทนลูกๆ เมื่อพูดถึงคนโต นางก็อดร้องไห้ไม่ได้ เด็กหนุ่มสามคนคิดว่ามารดา

ร้องไห้เพราะคิดถึงลูกชายคนโตซึ่งเป็นพี่ชายของพวกเขา

“ทำใจดีๆ นำгимเอ็ง อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด” คหบดีพูด
ปลอบใจภรรยา ตัวเขาเองพอจะทำใจได้แล้วเกี่ยวกับเรื่องที่ลูกชาย
ติดยาเสพติด เขาไม่ต้องการให้ลูกชายอีกสามคนดำเนินรอยตาม
พี่ชาย จึงสู้อุตส่าห์พามาเข้ากรรมฐานทั้งที่โรงเรียนยังไม่ทันปิดภาค
ลูกๆ ก็เชื่อฟังเป็นอันดี

“หลวงตายังไม่ตอบผมเลยครับ ว่าทำไมการทำกรรมดี
ต้องอดข้าวด้วย” หนูน้อยที่ชื่อต่อมถามอีก

“เดี๋ยว หนูตอบหลวงตามาก่อนซิว่า หลักการของพระพุทธ
ศาสนานั้นมีกี่ประการ อะไรบ้าง”

“ไม่ทราบครับ พวกผมเรียนโรงเรียนคริสต์มาตลอด จึง
ไม่รู้เรื่องศาสนาพุทธเลย”

“แล้วสวดมนต์เป็นไหม สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ
นะเคยสวดหรือเปล่า” ท่านถามคนชื่อต่อ

“ไม่เคยสวดเลยครับ เพราะไม่เคยสวด ก็เลยสวดไม่เป็น
ครับ ครูสอนแต่สวดสรรเสริญพระเจ้า”

“แล้วพ่อแม่เขาไม่สอนให้สวดมนต์บ้างหรือ” เด็กหนูนุ่มมอง
บิดามารดาอย่างเกรงใจก่อนตอบว่า

“ไม่เคยครับ”

“เอาละ ไม่เป็นไร ถ้าอย่างนั้นโยมช่วยตอบแทนลูกหน่อย
ก็แล้วกัน ไหนบอกอามาหน้อยซิว่า หลักการของพระพุทธศาสนา
มีอะไรบ้าง” ท่านถามคหบดี

“ไม่ทราบครับ” สามีนางгимเอ็งตอบอย่างไม่ลังเล ท่านพระ
ครูจึงถามต่ออีกว่า

“โยมนับถือศาสนาอะไร”

“ศาสนาพุทธครับ”

“แล้วรู้อะไรเกี่ยวกับศาสนาพุทธบ้าง ลองบอกมาสักสองสามข้อก็ได้”

“ไม่รู้เลยครับ” คหบดีสารภาพ

“นี่แหละ จุดอ่อนของชาวพุทธเราอยู่ตรงนี้แหละ คือสักแต่ว่าเป็นชาวพุทธ แต่ไม่รู้้อะไรเกี่ยวกับศาสนาที่ตนนับถือเลย แม้แต่สวดมนต์ก็ยังสวดไม่เป็น อาตมาไม่โทษลูกๆ ของโยมที่เขาสวดมนต์ไม่เป็นหรอกนะ ก็โยมไม่เคยสอนเขาเลยนี่” ท่านโทษคนที่เป็นพ่อแม่

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ความผิดของผมเหมือนกันครับ เพราะเดียวกับแม่ผมก็ไม่เคยสอนผมเหมือนกัน” คหบดีโยนความผิดไปให้บิดามารดาซึ่งในเวลานี้กำลังนอนอยู่ในสรวงสุข

“แหม ถ้าเดียวกับแม่ของโยมหนึ่งอยู่ตรงนี้ก็คงพูดแบบเดียวกับโยมเหมือนกัน จริงไหม” ท่านยิ้มอย่างสุภาพ

“จริงครับ” คหบดียอมรับความจริง

“งั้นก็เอาละ พูดไปก็ไม่มีทางยุติได้ ฉะนั้นเราอย่ามัวแต่ไปโยนความผิดให้คนอื่น ต้องยอมรับอย่างหน้าขึ้นตาบานว่าความผิดมันอยู่ที่ตัวเรานี่แหละ ฉะนั้นต้องแก้ไขที่ตัวเรา ไม่ใช่ไปแก้ที่คนอื่น โยมเห็นด้วยไหม” ท่านถามนางกิมเอ็ง

“เห็นด้วยค่ะ”

“แล้วโยมล่ะ เห็นด้วยกับที่อาตมาพูดหรือเปล่า”

“เห็นด้วยครับ” คหบดีตอบ

“ต้องเห็นด้วยซิ นึกว่าถ้าไม่เห็นด้วยจะได้ให้ไปเอาอาตมา ออกจากสรวงสุขมาฝึกกันใหม่ เอามาฝึกสวดมนต์นะหนุนะ” ท่านหันไปพยักพยเปิดกับลูกๆ ของนางกิมเอ็ง เด็กหนุ่มทั้งสามพากัน

หัวเราะคิกคัก

“เอาละ ที่นี้ก็มาพูดเรื่องสวดมนต์กันต่อ โยมโปรดจำไว้ว่า พ่อแม่ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีของลูก ถ้าพ่อแม่ไม่เคยสวดมนต์ ลูกเขาก็สวดไม่เป็น แล้วเดี๋ยวนี้ตามโรงเรียนเขาก็ไม่ค่อยจะสอนให้นักเรียนสวดมนต์ไปสอนอะไรก็ไม่รู้ นี่อาตมาหมายถึงโรงเรียนของชาวพุทธนะ อย่างหนูๆ นี่สวดมนต์ไม่เป็นแต่กลับสวดอ้อนวอนพระเจ้าได้ เพราะครูเขาสอน อันนี้จะโทษเด็กก็ได้ ต้องโทษผู้ใหญ่ที่ไม่ปลูกฝังในสิ่งที่ถูกต้องดีงามให้กับเด็ก ผู้ใหญ่สมัยนี้มักเป็นอย่างนี้กันมาก เอาละ ก็คงจะพอเข้าใจกันบ้างแล้ว ต่อไปนี้เราจะแก้ไขกันเสียใหม่นะ เราจะต้องสวดมนต์ให้เป็น มาอยู่วัดนี้ต้องสวดมนต์ทุกวันๆ ละสองครั้ง เรียกว่าทำวัตรเช้า และทำวัตรเย็น ที่นี้เราก็จะมาพูดกันถึงหลักการของพระพุทธศาสนา” ท่านหันไปพูดกับพระบัวเหี่ยวว่า

“อาจารย์บัวเหี่ยวนั่งฟังมานานแล้ว ไหนลองบอกลูกศิษย์หน่อยซิว่าหลักการของพระพุทธศาสนามีอะไรบ้าง” พระหนุ่มแสนจะดีใจที่ได้มีโอกาสพูดกับเขาบ้าง ฟังอย่างเดียวมันแสนจะอึดอัด ท่าน วางมาด ให้ลูกศิษย์ล้อมใส่ด้วยการกล่าวนำเป็นภาษาบาลี และแปลเป็นภาษาไทยว่า

สพฺพปาปสฺส อกรรมํ การไม่ทำความชั่วทั้งปวง

กุสลสฺสุปฺสมฺปทา การทำความดีให้เพียบพร้อม

สจฺจิตฺตปริโยทปนํ การทำจิตของตนให้สะอาดบริสุทธิ์

เอตํ พุทฺธาน สาสนํ นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

“ถูกแล้ว พุทธสันๆ ก็คือ ละชั่ว ทำดี ทำจิตให้ผ่องใส ที่นี้ หลวงตาก็จะตอบปัญหาที่หนูถามว่า ทำไมการทำความดีต้องอดข้าวมือเย็นด้วย อย่างนั้นใช่ไหม” ท่านถามหนุ่มต่อม

“ใช่ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นหนูบอกหลวงตามาก่อนซิว่า หลักการของพระพุทธศาสนาอะไรบ้าง ที่อาจารย์บัวเหี่ยวพูดไปเมื่อตะกี้นี้นะ” ได้ยินท่านอ้างถึง พระบัวเหี่ยวก็ใจพองคับอก

“ผมจำไม่ได้เลยครับหลวงตา อาจารย์บัวเหี่ยวพูดยาวยืดยาว แล้วยังมีภาษาบาลีอีกด้วย ผมฟังแล้วไม่ค่อยเข้าใจ แต่ที่หลวงตาพูดนั้นผมเข้าใจและจำได้ด้วยครับ” คำตอบของลูกศิษย์ทำให้หัวใจที่กำลัง พองหนอ ของพระบัวเหี่ยวกลายเป็น ยุบหนอ เสียทันที ท่านพระครูรู้ถึงหัวใจจิตหัวใจของพระหนุ่มจึงพูดเป็นเชิงเตือนว่า

“ยังใช้ไม่ได้นะ ใจที่ฟูๆแพ่ๆไปตามอิฏฐารมณ อภิฏฐารมณ นั้นยังใช้ไม่ได้ ต้องพยายามฝึกจิตไม่ให้หวั่นไหวในโลกธรรม ต้องฝึกอีกมาก” แล้วท่านจึงพูดกับนายต่อมว่า

“อาจารย์ของหนูสอบตกเสียแล้ว หนูหนูประเมินผลเข้า หน้อยใจแพ่ไปเลย”

“ประเมินผลอย่างไรครับ” เด็กหนุ่มงง

“ก็ที่หนูเข้าใจที่หลวงตาพูด แต่ไม่เข้าใจที่อาจารย์บัวเหี่ยวพูด ทั้งที่มันเป็นเรื่องเดียวกัน ก็แปลว่าอาจารย์บัวเหี่ยวไม่มีประสิทธิภาพในการสอน เข้าใจหรือยังล่ะ” ท่านอรรถาธิบาย

“คงไม่ใช่อย่างนั้นมังครับหลวงตา ผมไม่มีประสิทธิภาพในการรับมากกว่า อาจารย์สอนดีแต่ลูกศิษย์ไม่เก่งพอที่จะรับได้” เขาแก้ตัวแทนอาจารย์ พระบัวเหี่ยวรู้สึกว่าเป็นคนฉลาด

อย่างน้อยก็ฉลาดกว่าท่าน แล้ว คนฉลาด ก็พูดอีกว่า

“แต่ตอนที่อาจารย์บัวเหี่ยวท่านสอนเดินจงกรมและนั่งสมาธิ ท่านสอนดีมากนะครับ พวกเราเข้าใจกันทุกคน” ฟังแล้ว พระบัวเหี่ยวก็อยากจะ ใจฟู หากก็เกรงพระอุปัชฌาย์จะว่าท่าน จึงเพียงแต่กำหนด เจริญสมาธิ ทั้งที่รู้สึกว่ามันทำยากหนักหนา

“เออละ ถ้าอย่างนั้นหนูลองบอกหลวงตามาซิว่า ที่หนูเข้าใจและจำได้นั้นมีอะไรบ้าง”

“ละชั่ว ทำดี ทำจิตให้ผ่องใสครับ” เด็กหนุ่มตอบ

“ถูกแล้ว ดีมากจำเก่งมาก เออละ ที่นี้หลวงตาก็จะได้อธิบายต่อ จะเห็นว่าหลักสามข้อที่ว่ามานั้นมันเกี่ยวโยงกัน คือ เราจะทำดีได้ก็ต้องละชั่วให้ได้เสียก่อน การละชั่วนั้นจัดอยู่ในขั้นศีล ส่วนการทำดีก็คือ สมาธิ เมื่อทำสมาธิ จิตก็ผ่องใสจึงเกิดปัญญาขึ้น เราจึงพูดได้อีกอย่างหนึ่งว่า หลักการของพระพุทธศาสนาก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ซึ่งสามอย่างนี้เกี่ยวข้องกัน ศีลต้องมาเป็นอันดับแรก เมื่อพูดถึงศีล ก็มีตั้งแต่ศีล ๕ ศีล ๘ อันนี้พูดเฉพาะคฤหัสถ์ไม่ได้รวมไปถึงศีลของสามเณร หรือของภิกษุและภิกษุณี”

“ศีล ๕ ที่ผมเคยเรียนในหนังสือใช้ไหมครับหลวงตา” หนุ่มตั้งถามเพราะจำได้คล้ายคล้ายคล้ายคล้าว่าเคยเรียน

“ในหนังสือเขาว่าอย่างไรละ” แทนคำตอบ ท่านกลับย้อนถาม

“เขาก็ว่าศีลมี ๕ ข้อ ข้อ ๑ ห้ามฆ่าสัตว์ครับ”

“แล้วข้อ ๒ ละ”

“ลืมแล้วครับ ผมเคยท่องได้หมดทุกข้อตอนใกล้สอบ แต่ตอนนี้จำได้แค่ข้อเดียวเองครับ” หนุ่มน้อยเรียนตามตรง

“อ้อ อย่างนี้นี่เอง หลวงตานึกว่าศีลเขามีไว้ให้คนประพฤติ

ปฏิบัติเสียอีก ที่แท้ก็มีไว้ท่องตอนใกล้สอบ ยั้งใจใหม่” แม้จะอายุน้อยที่สุดในบรรดาผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น หากหนุ่มดิ่งก็พอจะรู้ว่าท่านพูดประชด จึงยกเหตุผลมากล่าวแก้ว่า

“เพื่อน ๆ ผมเขาก็ทำอย่างนี้ครับ คือท่องได้ตอนก่อนสอบ พอสอบเสร็จก็ลืมหมด บางคนลืมตั้งแต่ยังไม่ทันได้สอบเสียด้วยซ้ำเลยพา กันตกเป็นแถว ๆ พวกเราเกลียดวิชาศีลธรรมมากที่สุดเลยครับ” เด็กหนุ่มพูดจากความรู้สึก เป็นความรู้สึกของคนรุ่นใหม่ที่ไม่เห็นศาสนาเป็นเรื่องโบราณ คร่ำครึ ไร้อรรถ ไร้อรรถ

“อ้อ อย่างนี้กรรมที่กระทรวงศึกษาธิการเขาถึงจะให้เลิกสอนวิชาศีลธรรม เขาคงเห็นนักเรียนไม่ชอบนั่นเอง” ท่านประชดอีก คราวนี้ประชดกระทรวงศึกษาธิการ!

แม้จะรู้ว่าท่านประชด หากหนุ่มดิ่งก็เต็มใจเออออห่อหมกด้วย จึงพูดจากใจจริงว่า “ดีครับ เลิก ๆ ไปเสียก็ดี ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรเลย”

“ก็ถ้าไม่มีประโยชน์แล้วหนูมาวัดทำไมล่ะ มาวัดนี้ทำไม”

“ป่าบึงคับให้มาครับ”

“อ้อ มาเพราะถูกบังคับหรือ”

“ดิ่งจะพูดจะจาอะไรระวังปากเอาไว้มั้ง ปากไม่ดีจะพาให้จมูกพลอยเจ็บไปด้วยนะ” คหบดีเตือนลูกชายคนเล็ก

“ก็จริง ๆ นี่ครับป่า พวกผมไม่อยากมาสักคน นี่ก็ต้องอดเที่ยวปีใหม่ด้วย ไม่รู้ว่าจะมาทำไม” คหบดีถลึงตาใส่ลูกชาย เด็กหนุ่มจึงสงบปากสงบคำลง

ท่านพระครูรู้สึกสงสารคนเป็นพ่อ จึงพูดขึ้นว่า “เอาละ หนูอย่าเพิ่งไปว่าป่าเขา เอาไว้เจ็ดวันผ่านพ้นไปแล้วจึงค่อยต่อว่า ไหน ๆ ก็ถูกบังคับมาแล้ว ก็ให้หนูตั้งอกตั้งใจปฏิบัติให้ครบเจ็ดวัน ลองดูนะ

หนูนะ”

“ครับ” เขารับค่าง่ายๆ เพราะยังติดใจเรื่อง วิชาศีลธรรม
อยู่

“หลวงตาครับ ผมว่าโรงเรียนน่าจะเลิกสอนวิชาศีลธรรม
กันได้แล้ว ผมว่ามันไม่มีประโยชน์เลยจนคิดเดียว”

“ยังงั้นหรือ หนูคิดยังงั้นหรือ แล้ววิชาอะไรล่ะที่หนูว่ามี
ประโยชน์นะ”

“วิทยาศาสตร์ครับหลวงตา เดียวนี้เรามีเทคโนโลยีใหม่ๆ
อันเป็นผลมาจากความเจริญทางวิทยาศาสตร์”

“แต่ศีลธรรมสอนให้มนุษย์เป็นมนุษย์ ส่วนวิทยาศาสตร์สอน
ให้มนุษย์เป็นหุ่นยนต์ หนูคอยดูไปก็แล้วกัน ในอนาคตคนเราจะมี
ลักษณะเป็นหุ่นยนต์มากขึ้น เพราะเราสูญเสียความเป็นมนุษย์ลง
ไปทุกที” พระบัวเหี่ยวฟังแล้วรู้สึกปวดหัว ทนต่อไปไม่ไหวแล้ว จึง
ขัดขึ้นว่า

“หลวงพ่อครับ ผมปวดศีรษะจังครับ หลวงพ่อพูดเรื่อง
หนักๆ ทั้งนั้น”

“ปวดหัวก็กลับไปนอนซะ” พูดด้วยเสียงและสีหน้าปกติ

“ไม่นอนครับหลวงพ่อ ผมไม่ง่วง ขึ้นนอนประเดี๋ยวก็เข้า
ตำรา”

“ตำราอะไร”

“ตำราสมการยุคใหม่ซีครับ เข้าเอน เพลนอน เย็นพักผ่อน
คำจำวัด”

“ตึกชัดมาமா” หนุ่มน้อยผู้มีนามว่าดังต่อให้ ผู้ที่หนึ่ง ณ ที่
นั้นต่างพากันหัวเราะ ทำให้บรรยากาศที่กำลังเคร่งเครียดนั้นค่อย
คลี่คลายลง

“เออละ ถ้าอย่างนั้นใครก็ได้ช่วยบอกอาตมามามาซิว่าศีล ๕ มีอะไรบ้าง” พ่อแม่ลูกมองตากันปริบๆ เพราะไม่มีใครจำได้ครบ ๕ ข้อเลยสักคน ท่านพระครูจึงหันไป เล่นงาน พระบัวเหี่ยว ว่า

“อาจารย์บัวเหี่ยวสอนยังไง ลูกศิษย์ถึงยังไม่รู้จักศีล ๕ ตอน ขึ้นกรรมฐานไม่ได้ให้ศีลหรือ”

“ให้แล้วครับ” พระบัวเหี่ยวตอบ ท่านเพิ่งให้ศีล ๘ ไปหยกๆ

“อาจารย์บัวเหี่ยวท่านให้เป็นภาษาบาลีนะครับหลวงตา พวกผมก็เลยจำไม่ได้” หนู่มต่อแก้ตัวแทนคนในครอบครัว

“งั้นก็บอกมาเป็นภาษาไทยก็ได้ เอาศีล ๕ ก่อน”

“ลืมหมดแล้วครับหลวงตา ก็น้องตั้งเพิ่งเรียนยังลืม ผมเรียน มาตั้งนานแล้วขึ้นจำได้ก็มหัศจรรย์ซีครับ” หนู่มต่อตอบ

“เออละ เพื่อไม่ให้เสียเวลา หลวงตาจะไม่พูดนอกเรื่องให้ มันเยิ่นเย้อยืดเยื้อ จะอธิบายให้ฟังว่าศีล ๕ ข้อนั้นมีอะไรบ้าง” แล้วท่านจึงอธิบายศีล ๕ แต่ละข้อๆ จนคนทั้งห้าเข้าใจเป็นอันดี จากนั้นจึงอธิบายศีล ๘ หรืออุโบสถศีลพร้อมทั้งสรุปให้เสร็จสรรพ ดังนี้

“จะเห็นได้ว่า ศีลสามข้อหลังที่เพิ่มขึ้นมานั้นมันไปสนับสนุน ข้อที่สาม การที่ต้องเว้นการบริโภคอาหารในเวลาวิกาลก็เพื่อจะได้ ไม่ให้จิตไปหมกมุ่นกับกามคุณ ๔ อย่าลืมน้ำว่าอาหารเข้านั้นบำรุงร่างกาย อาหารกลางวันบำรุงการงาน ส่วนอาหารเย็นมันไปบำรุงกามคุณ ๔ เมื่อเราจะมาฝึกสมาธิเราจึงต้องงดอาหารเย็น เพราะมันจะไป ทำให้เกิดความกำหนัดยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส พอจะ เข้าใจหรือยังล่ะ” ท่านถามคนทั้งห้า

“เข้าใจครับ” คหบดีตอบ

“แล้วหนู่มล่ะ เข้าใจที่หลวงตาพูดหรือเปล่า” ท่านถามสาม

หนุ่ม

“เข้าใจเหมือนกันครับ แต่ยังไม่แจ่มแจ้ง” หนุ่มตอบ

“เออละ ยังไม่แจ่มแจ้งก็ไม่ใช่ไร ปฏิบัติมาก ๆ แล้วจะเข้าใจไปเอง ขอให้มีความเพียรก็แล้วกัน เออละ แยกย้ายกันไปปฏิบัติที่กุฏิของตัวเองได้แล้ว พรุ่งนี้เช้าค่อยมาให้อาตมาสอบอารมณ์”

ยังไม่ทันที่คนทั้งห้าจะลุกออกมา บุรุษ๔ คนก็ช่วยกันห้ามเสาสีเหลี่ยมยาวประมาณ ๒ วาเข้ามาในกุฏิ สตรีอายุประมาณห้าสิบถือไม้กวาดทางมะพร้าวมัดหนึ่งตามหลังเข้ามาด้วย

“นี่จะห้ามเสามาให้อาตมาปลุกเสกหรือยังงัย” ท่านหัก เมื่อบุรุษทั้งสี่วางเสาลงต่อหน้าท่าน

“เรื่องมันแปลกค่ะหลวงพ่อ” สตรีวัยห้าสิบวางไม้กวาดลงกราบ ๓ ครั้งพลางเอื้อนเอ่ย ได้ยินว่าเรื่องแปลก คหบดีและบุตรภรรยาจึงยังไม่ยอมลุกออกไป

“แปลกยังงัยหรือโยม แหม วัดนี้มีเรื่องแปลกๆ อยู่เรื่อยเลย ไม่รู้ว่าวัดอื่นเขาเป็นอย่างไรบ้างหรือเปล่า หรือพระบัวเหี่ยวว่ายังงัย” ท่านหันไปตามพระบัวเหี่ยว

“ก็ไม่ทราบจะว่ายังงัยครับหลวงพ่อ เพราะผมก็ยังไม่เคยอยู่วัดอื่น แต่ถึงยังงั้นผมก็ว่าวัดนี้แปลกกว่าวัดอื่นครับ” พระหนุ่มตอบเหมือนไม่ต้องการให้ผู้ฟังคิดน้อยๆ ทว่าท่านพระครูก็ไม่อยากจะคิดมาก จึงถามสตรีผู้นั้นว่า

“แปลกยังงัยหรือโยม เล่าให้อาตมาฟังหน่อยเป็นไร”

“ไม่แปลกยังงัยครับหลวงพ่อ อยู่ดี ๆ เสาก็พูดได้” คนแบกเสาสุดขึ้นเมื่อหายเหนื่อยแล้ว

“อ้อ เขาพูดว่ายังงัยละ” ท่านถามอย่างไม่รู้สึกละเอียด

“เขาบอกอยากมาอยู่วัดป่ามะม่วง ช่วยพาไปหน่อยจะไป

ช่วยกวาดวัด ซื่อไม้กวาดไปด้วย เป็นเสียงผู้หญิงครับ”

“แล้วมีใครได้ยินบ้าง”

“อ๊ฉั่นคะ อ๊ฉั่นก็ได้ยิน พุดแบบนี้สามคืนติดๆ กัน” สตรีผู้นั้นยืนยัน

“ผมก็เลยจำใจยกมาทั้งต้นเลย ต้องซื้อเสาต้นใหม่มาแทน”
บรูษวัยห้าสิบเศษเล่า เขาเป็นสามีของสตรีที่มาด้วยกัน ส่วนบรูษ
อีก ๓ คนเป็นเพื่อนบ้าน

ท่านพระครูกำหนด เห็นหนอ ก็พบสตรีร่างผอมบาง ใส่
ชุดสีดำนั่งหมอบอยู่เบื้องหน้าท่าน “ดิฉันจะมาช่วยหลวงพ่อกวาด
ลานวัดค่ะ” หล่อนรายงาน เฉพาะเจาะจงให้ท่านรู้เพียงผู้เดียว

แต่ท่านพระครูก็รู้ยิ่งไปกว่าที่หล่อนรายงาน คือรู้ว่า
หล่อนอยากมาอยู่กับ บรูษผู้มากับก้อนหิน ด้วยเคยผูกพันกันมา
แต่ชาติปางก่อน ก็เขานั้นแหละที่ไปชวนหล่อนมาอยู่วัดเพื่อสร้าง
บารมี

“ถ้าอย่างนั้นช่วยยกไปไว้ใต้ต้นปืบหลังกุฏิอาตมาก็แล้วกัน”
ท่านสั่งบรูษทั้งสองเพราะไม่ต้องการให้สตรีเพศเข้ามาอยู่ในกุฏิ แม้
หล่อนจะเป็นเพียงวิญญูณก็ตาม เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงท่านเคร่ง
ครัดในวินัยยิ่งนัก



๓๑

คุณนายราศี

วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ คุณนายดวงสุดาลงทุน
ขับรถมาวัดป่ามะม่วงด้วยตนเองตามคำขอร้องขอของบิดาและมารดา
เถิกแก่เส็งกับคุณกิมจ้ออยากมาฟังพระสงฆ์สวดเจริญพระพุทธรมณฑ์
บทพระธัมมจักกัปปวัตตนสูตรในวันสงฆ์ทำปีเก่าต้อนรับปีใหม่ **นิมิต**
ในกรรมฐาน บอกให้มาเนื่องจากคนทั้งสองปฏิบัติก้าวหน้ามาก
จนสามารถเกิดนิมิตได้ตรงกัน

หลังจากปรึกษาหารือกันแล้วจึงแจ้งความจำนงให้บุตรสาว
ทราบ บังเอิญคนขับรถประจำตำแหน่งของท่านผู้ว่าฯขอลากลับบ้าน
เพื่อไปฉลองปีใหม่กับครอบครัว จึงตกเป็นหน้าที่ของคุณนาย
ที่จะต้องสงเคราะห์บิดามารดา เป็นการสงเคราะห์ที่เจ้าตัวเต็มใจ
อย่างยิ่ง

ผู้คนมาวัดกันมากมายตั้งแต่เด็กอายุแปดเก้าขวบไปจนถึง
คนชราและส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง พวกผู้ชายคงจะพากันไปกิน
เหล้าฉลองปีใหม่เพลินอยู่ จึงไม่ยอมมาวัด

บรรดาแม่ครัวต้องทำงานหนักเป็นพิเศษ เพราะแขกหรือ
ทยอยกันมาไม่ขาดระยะ เว้นแต่ผู้ที่มาปฏิบัติกรรมฐานซึ่งพวกเขา
ไม่รับประทานอาหารมือเย็น

เวลาสี่สิบนาฬิกา ทุกคนไปรวมกันในอุโบสถและทำวัตรเย็น

สัตวโลกง่อมเป็นไปตามกรรม

ร่วมกับพระภิกษุทั้งวัด จากนั้นเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงแสดงพระธรรมเทศนาเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง แล้วพระภิกษุและคฤหัสถ์ปฏิบัติกรรมฐานจนถึงเวลาเย็นสามนาฬิกา ปฏิบัติกรรมฐานเสร็จจึงพร้อมใจกันแผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร

ใกล้เวลาเที่ยงคืน คณะสงฆ์เจริญพระธัมมจักกัปปวัตตนสูตรไปจนถึงเวลาหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่ หลังจากนั้นพระภิกษุและคฤหัสถ์ทำวัตรเช้าร่วมกัน

เป็นการต้อนรับวันใหม่ที่เฝ้าแก่สิ่งและคุณงามิยังไม่เคยประสบพบพานมาก่อน คนทั้งสอง อัมบุญ จณลิมความง่วงและตั้งปณิธานไว้ว่า จะมาฉลองปีใหม่ที่วัดป่ามะม่วงทุกปีจนกว่าสังขารจะไม่อำนวย

การทำวัตรเช้าเสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาตีสอง ทั้งพระและคฤหัสถ์ต่างแยกย้ายกันกลับไปยังกุฏิของตน ผู้ที่ยังไม่ง่วงก็จะปฏิบัติกรรมฐานต่อโดยไม่หลับนอน ส่วนคนที่ทง่วงไม่ไหวก็จะนอนเอาแรงเป็นเวลาสองชั่วโมงแล้วลุกขึ้นมาปฏิบัติกรรมฐานตอนตีสี่

เวลาแปดนาฬิกาของเช้าวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๗ คุณนายดวงสุดาและผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองจะมาลาท่านพระครูกลับกรุงเทพฯ เมื่อมาถึงกุฏิของท่านก็เห็นคนนั่งรอเต็มไปหมด ท่านพระครูยังไม่ลงมาจากชั้นบน

เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้น ตามด้วยเสียงแก้วแตกดังเพลิง ความอยากรู้อยากเห็นว่าได้เกิดอะไรขึ้นทำให้คุณนายพาร่างอันอุดมไปด้วยก้อนเนื้อและไขมันออกไปยังหลังกุฏิอันเป็นที่มาของเสียง

ภาพที่เห็นทำให้คุณนายถึงกับอ้าปากค้าง ผู้หญิงอายุประมาณสี่สิบกำลังขว้างแก้วใส่ผู้ชายวัยเดียวกัน ฝ่ายนั้นหลบอุตุลุด

กระทั่งพวกแม่ครัวมาช่วยกันยื้อยุดหล่อนเอาไว้

“ปล่อยกุนะ กุจะไปฆ่ามัน” หล่อนตะโกนและดีนรน

“ใจเย็นๆ ค่ะคุณนาย นี่ในวัดนะคะ ینگก็เกรงใจหลวงพ่อก่านมั้ง” นางบุญรับเตือนสติ คนที่นั่งอยู่ในกุฏิทยอยกันออกมาดู คุณนายดวงสุดตามองอย่างสังเวช นึกตำหนิสตรีผู้นั้นที่ไม่มีความอดกลั้นแม้ในวัดวาอาราม นางกิมเอ็งซึ่งมารอให้ท่านพระครูสอบอารมณ์พร้อมสามีและลูกชาย เห็นคุณนายดวงสุดาเดินออกไปก็ลุกตาม

“กิมเอ็งอย่าออกไป ไม่ใช่เรื่องของเรา” คหบดีบอกภรรยา หากความอยากรู้อยากเห็นตามวิสัยหญิงทำให้หล่อนซัดคำสั่งของ ผู้เป็นสามี พอออกไปก็สบตาเข้ากับสตรีที่ดูเหมือนกำลังบ้าคลั่ง คนนั้น เลยถูกหางเลขเข้าอย่างจัง

“มองอะไร ระวังเถอะอิพวกชอบเสือกเรื่องของชาวบ้าน กุจะตบล้างน้ำเสียให้เช็ด” หล่อนว่าใส่หน้านางกิมเอ็ง ภรรยา คหบดี ถอยกรุดเข้ามา ตามด้วยภรรยาผู้ว่าราชการจังหวัด คนแรกเข้ามา นิ่งขำๆ สามีปลางนึกในใจว่า “อยู่ดีไม่ว่าดีนะเรา ถูกด่าฉลองบีใหม่ แต่เข้า ซวยชะมัด”

คุณนายดวงสุดาไม่ถึงกับเข้ามานั่ง เพราะอยากรู้หล่อนจึงเดินไปด้อมๆมองๆอยู่แถวๆประตูหลังกุฏิ ผู้หญิงคนนั้นสะบัดแขนอย่างแรงจนหลุดจากการเกาะกุม หล่อนวิ่งไปคว้าไม้ได้ท่อนหนึ่งจึงตรงเข้าหาคนเป็นสามี ฝ่ายนั้นรีบวิ่งไปที่รถเก๋ง ไชกุญแจเข้าไปนั่งประจำที่คนขับได้อย่างหวุดหวิด คนเป็นเมียก่นด่าหยาบๆ คายๆ ใช้ไม้ทุบกระจกหน้ารถจนกระจกร้าวเป็นทาง หล่อนกระซางที่ปิดน้ำฝนหน้ารถออกมา มันบาดมือหล่อนจนเลือดแดงฉาน สามีหล่อนสตาร์ทรถ หล่อนจึงวิ่งไปขวางหน้าเอาไว้

“เอาเลย มึงชนกูให้ตายซะ” สามีบีบแตรเป็นการเตือนให้ถอย ทว่าภรรยาไม่ยอมถอย เขาจึงไขกระจกลง ยื่นหน้าออกไปตะโกนว่า

“ไม่ถอยกูชนจริง ๆ นะ” แล้วไขกระจกขึ้นดังเดิม เร่งน้ำมันอย่างแรงเป็นการขู่ ถ้าหล่อนไม่ถอยเขาก็จะชนให้ตายไปเสียเลย

“ผู้พันอย่าชนคะอย่า” พวกแม่ครัวร้องเสียงหลง คนหนึ่งวิ่งไปยื่นคูกับหญิงคนนั้น คิดว่าคนขับคงไม่กล้าชน

“ป่าถอยออกไปไม่งั้นผมชนนะ”

เขาเปิดประตูตะโกนบอกแล้วรีบปิด เตรียมพร้อมจะออกรถ หญิงผู้บ้าคั่งกระโดดขึ้นไปยืนหราบนกระโปรงหน้ารถ ใครคนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“ป่าไปเรียกคุณนายลงมาเถอะ ประเดี๋ยวผู้พันแกแกล้งขับเร็ว ๆ คุณนายก็ตกลงมาคอหักตายหรอก”

“เฮ้ย ใครมันจะฆ่าเมียได้ลงคอวะ ลูกเต้าก็มีด้วยกัน โน่นยืนตัวลั่นนั่งงอโยโน่น” ป้า หรือนางบุญรับซีไปที่เด็กชายหญิงอายุประมาณหกเจ็ดขวบที่ยืนอยู่กับพี่เลี้ยง คุณนายดวงสุดามองไปที่เด็กทั้งสองซึ่งยืนห่างจากหล่อนประมาณสามวา หน้าตาท่าทางของแกดูตื่นตระหนก หัวใจดวงน้อยคงแทบจะแตกสลายเพราะการกระทำของพ่อกับแม่ คุณนายไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดสองคนนั้นจึงทำร้ายจิตใจลูกได้ถึงปานนี้

เสียงแม่ครัวคนที่สาวกว่าบอกนางบุญรับอีกว่า “เร็ว ๆ ซีป่าไปเอาตัวคุณนายลงมาหน่อย จันว่าผู้พันแกกล้าฆ่าคุณนายนะ ผู้ชายที่กำลังหลงเมียน้อยนะฆ่าเมียหลวงได้นะป่า”

“ถ้าอย่างนั้นพวกเอ็งก็ไปช่วยข้าหน่อย ไปเร็ว ๆ เข้า” นางซักชวนพรรคพวกพลางวิ่งนำไปที่รถ ผู้ชายคนนั้นกำลังเคลื่อนรถ

ออก บ้าคนที่ไปยืนขวางริบพาดตัวเองหลบออกมาด้วยกลัวตาย ผู้หญิงบ้าคลั่งที่ยืนหร่ายอยู่บนกระโปรงรถก็เปลี่ยนเป็นหนึ่งองๆ หน้าเข้าหาคนขับ ชี้น้ำตาปาาๆ สลับกับเสียงกรี๊ดๆ แสบแก้วหู นางบุญรับวิ่งไปเกาะกระจกด้านคนขับโกหกหน้าตาเฉยว่า

“ผู้พันหยุดก่อน หลวงพ่อเรียก” ผู้พันเหยียบเบรค หากยังไม่ยอมลงมาจากรถเพราะกลัวภรรยา

“คุณนายลงมาเถอะคะ หลวงพ่อท่านเรียก” นางบอกผู้หญิงที่กำลังบ้าคลั่ง สงสารหล่อนจับใจเพราะรู้เรื่องราวของหล่อนเป็นอย่างดี ผู้พันทำร้ายจิตใจหล่อนเกินไป อาจหาญควงเมียน้อยมากราบอวยพรหลวงพ่อกันทั้งที่รู้ว่าจะมาพบหล่อนที่นี่ แล้วเมียน้อยก็ใช่ใครที่ไหน เป็นเพื่อนรักเพื่อนใครของหล่อนนั่นเอง อุตส่าห์พามาเข้ากรรมฐาน กินด้วยกัน นอนด้วยกันอยู่ที่วัดนี้ แล้วจู่ๆ ก็มากลายเป็นเมียน้อยของผัวหล่อน หากนางบุญรับเป็นหล่อนก็คงแค้นแทบกระอักเหมือนกัน

ได้ยินว่าหลวงพ่อเรียก คุณนายราศีก็ได้สติ หล่อนหยุดตา และหยุดร้องกรี๊ดๆ กระโดดลงจากกระโปรงรถอย่างระมัดระวังแล้วเดินเชื่องๆเข้าไปในกุฏิ

พันเอกประวิทย์เห็นภรรยาเดินไปยังกุฏิท่านพระครู คิดว่าหล่อนคงจะต้อง ฟ้อง ท่าน เกี่ยวกับความผิดของเขา จะยอมให้หล่อนฟ้องข้างเดียวไม่ได้ เขาต้องตามไปชี้แจง ท่านจะได้ไม่ฟังความข้างเดียว คิดได้ดังนี้จึงก้าวลงจากรถเดินตามภรรยาไปห่างๆ

คุณนายราศีเข้ามานั่งคอยท่านพระครูตรงหน้าอาสนะพยายามสงบสติอารมณ์อย่างที่สุด ครั้นเห็นหน้าผู้เป็นสามี ความคั่งแค้นประดังขึ้นมาอีก หล่อนคิดว่าได้ถ้วยน้ำชา ก็ขว้างไปที่ใบหน้าของเขา ถ้วยกระเบื้องปะทะเข้าตรงหน้าผากอันลั่นเสียง ยังผลให้

มันบวมปูดเขียวบัดขึ้นในพริบตา พันเอกวัยสี่สิบมีอาการ เลือดขึ้นหน้า เขาตรงเข้าหาภรรยาแล้วตบหน้าหล่อนไปหลายที่จนหน้าซีดเขียว นั่นหันซ้ายหันขวาไปตามแรงตบ

คนที่นั่งรออยู่ลุกขึ้นห้าม พวกผู้ชายจับตัวผู้พัน พวกผู้หญิงจับคุณนายราศี ญาติอันเจียบสงบของท่านพระครูจึงกลายเป็นโรงจิว!

“ไปตามหลวงพ่อลงมาเร็วๆ เข้า” คหบดีสั่งนายสมชายซึ่งยืนอ้าปากค้างดูเหตุการณ์อยู่ เด็กหนุ่มจึงวิ่งขึ้นไปยังกุฏิชั้นบน ละล่ำละลักบอกท่านพระครูว่า

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วครับหลวงพ่อ ผู้พันกับคุณนายใช้กุฏิหลวงพ่อเป็นเวที่ม่ายไปซะแล้ว หลวงพ่อลงไปเป็นกรรมการหน่อยเถอะครับ ไม่งั้นคุณนายราศีได้หมดราศีกันคราวนี้แหละ” แม้จะอยู่ในภาวะที่เรียกว่าหน้าสีหน้าขาว หากนายสมชายก็ยิ่งอดสำหามีแก๊จสร้างอารมณ์ขัน

“ห้ามไม่ได้หรือกสมชาย เรื่องของหัวเมีย ฉันไม่กล้าเข้าไปยุ่งหรือ” ท่านพูดด้วยเสียงปกติ ไม่ตื่นเต้น ไม่ยินดียินร้าย เพราะจิตของท่านมั่นคงแล้ว ไม่หวั่นไหวสั่นคลอน ไม่ว่าอะไจะเกิดขึ้น

“แล้วถ้าเกิดเขาฆ่ากันตายในกุฏิหลวงพ่อละ เรื่องมิดังไปถึงไหนๆ หรือ” เด็กหนุ่มมีท่าที่กังวล

“ไม่ถึงยังงั้นหรือกสมชาย ถ้าเขาตีกันอยู่ที่กุฏิฉันหรืออยู่ในบริเวณวัดป่ามะม่วง เขาจะไม่ตายเพราะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองอยู่ แต่ถ้าพันเขตวัดไปเมื่อได้รับรองว่าตายทั้งคู่ สองคนนี้ก็กำลังชะตาขาด ถ้าเธอกลัวเขาตายก็ลงไปดูลาดเลาก็แล้วกัน อย่าให้เขาออกนอกเขตวัด” ท่านสั่งเสียงเรียบ

ลูกศิษย์กันกุฎิจึงจำต้องลงมาข้างล่าง เมื่อเขาเปิดประตูออกมาทุกคนก็ชะเง้อมองด้วยคิดว่าเป็นท่านพระครู การตะลุมบอนของสองสามีภรรยา ก็ชะงักลง

“ประเดี๋ยวหลวงพ่อก็จะมา” เขาบอกทุกคนในที่นั้น ได้ยินว่าหลวงพ่อก็จะมา คุณนายราศีก็นึกหุดตาละวาด นายสมชายจัดการหาหยูกยามาทำแผลให้หล่อน แผลซึ่งถูกที่บุดน้ำฝนบาดพวกผู้ชายก็หายาหม่องมานวดหน้าผาก บริเวณที่บุดไปออกมาให้พ้นเอกประวิทย์ คุณนายดวงสุดาใจเต้นไม่เป็นสำตตลอดเวลาที่เกิดเหตุการณ์ ส่วนบิดามารดาของหล่อนเพียงแต่ตกใจเล็กน้อยด้วยได้ฝึกจิตไว้ดีแล้ว

ครูใหญ่ๆ ท่านพระครูจึงเปิดประตูออกมา ทุกคนต่างทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง ท่านเดินไปนั่งยังอาสนะ พ้นเอกประวิทย์และภรรยา นั่งหมอบอยู่ต่อหน้าท่าน คุณนายราศีร้องไห้กระซิกๆ

“มีอะไรก็ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันก็ได้ ทำให้ไม่ต้องลงไม้ลงมือกัน” ท่านพูดเสียงเบาจนเกือบเป็นกระซิบด้วยต้องการให้ได้ยินกันเพียงสามคน

“หลวงพ่อกะหนูทนไม่ไหวแล้ว เขาทำร้ายจิตใจหนู ทำร้ายจิตใจลูก” คุณนายราศีพูดเสียงปนสะอื้น

“ก็เราอย่าไปยอมให้เขาทำร้ายจิตใจของเราไปให้คนอื่นมาทำร้ายได้ยังไง ไหนเขาทำยังไงว่าไปซิ”

“ก็เขาพาเมียน้อยมาอวดหลวงพ่อก่อน เขากลับฉีกหน้าหนูใครๆ เขารู้กันทั้งวัดว่า เขาเป็นสามีหนู แล้วอยู่ๆ เขาก็ควงคนอื่นมา” คุณนายวัยสี่สิบเล่าด้วยความเคียดแค้น

“คนอื่นที่ไหนกัน เพื่อนคุณนายไม่ใช่หรือ อาตมาเคยเห็น

เขามาเข้ากรรมฐานกับคุณนาย อยู่กุฏิเดียวกันอีกด้วย”

“นั่นซิคะ เพราะอย่างนี้หนูถึงได้แค่นใจมาก ทั้งเพื่อนทั้ง
ผัว รวมหัวกันทรยศ” หล่อนสะอื้นอีกๆ

“ที่มันทรยศผมล่ะครับหลวงพ่อ เวลาผมไปราชการต่าง
จังหวัด มันก็เอาคนขับรถเข้าไปนอนในห้องแทนที่ผม” ท่านพระ
ครูอยากรู้ความจริงว่าคุณนายราศีประพฤติเช่นนั้นจริงๆหรือว่า
พันเอกประวิทย์คิดมากไปเอง ท่านจึงใช้ เห็นหนอ ตรวจสอบ

แล้ว เห็นหนอ ก็รายงานว่าพันเอกวัยสี่สิบตั้งใจใส่ร้าย
ภรรยา เพื่อท่านพระครูจะได้เห็นอกเห็นใจที่เขาต้องทำผิด นาย
ทหารผู้นี้มีจิตเป็นอกุศล หยาบช้า ลามก ประพฤติชั่วทั้งที่นับถือพระ
เป็นเรื่องนำเวหนานัก หากว่าเขาได้เป็นใหญ่เป็นโตในกาลข้างหน้า
ก็จะเป็นพิษเป็นภัยต่อชาติบ้านเมืองอย่างมหันต์ทีเดียว

คุณนายราศีไม่แก้ข้อกล่าวหา นั้น หล่อนรู้ดีว่าท่านพระครู
รู้ว่าอะไรเป็นอะไรโดยที่หล่อนไม่จำเป็นต้องอธิบาย

“หลวงพ่อกะหนูเจ็บใจตัวเองเหลือเกินคะ เจ็บใจที่เลือก
คนผิด หนูผิดเองคะ ไม่รู้ว่ากรรมเวรอะไรของหนู” หล่อนสะอื้น
สะอื้น

“ก็เลือกเสียใหม่ให้ถูกซี ได้โอกาสแล้วนี้ ชายชู้มึงเง ไร่
คนขับรถกฤษณะ เอาเถอะกูกให้” คนเป็นสามีพูดแตกตัน

“ผู้พัน” ท่านพระครูเรียกบวชนั้นอย่างอดรนทนไม่ได้ รู้สึก
สมเพศเขาเป็นกำลัง หากท่านก็ไม่อาจจะช่วยอะไรได้ บวชผู้นี้กำลัง
ตาบอดสนิทจึงไม่อาจมองเห็นแสงสว่างใดๆ ได้เลย เมื่อช่วยไม่ได้
ท่านจึงจำต้องวางอุเบกขา ต้องปล่อยให้ไปไปตามกรรมของเขา

“คุณนาย อาตมารู้สึกเสียใจเหลือเกิน เสียใจแทนคุณนาย
ที่อุตส่าห์มาเข้ากรรมฐานหลายครั้งๆ ละหลายวัน แต่ไม่สามารถนำไป

ใช้แก้ปัญหาชีวิต อุตสาห์มาฝึกสติแต่กลับแสดงออกเหมือนคนขาดสติ ไม่น่าเลย เสียชื่อเสียงวงศ์ญาติปามะม่วงหมด” ท่านพระครูลงทุนเทศนา คุณนายราศี รู้ว่าหล่อน รับได้

พັນเอกประวิทย์รู้สึกสะใจ และนึกสมน้ำหน้าคนเป็นภรรยาที่ถูก เทศน์ ฉลองปีใหม่ แสดงว่าหลวงพ่อบอกท่านเชื่อในสิ่งที่เขาพูด เขารู้สึกอกว่าท่านพระครูจะไม่สั่งสอนบุคคลที่ รับไม่ได้ และท่านก็จะไม่พูดให้เขาต้องสะเทือนใจ ชายวัยสี่สิบไม่รู้ว่าตัวเองนั้นอยู่ในประเภท อะไรในสัตว์

“หลวงพ่อกะ ได้โปรดช่วยหนูด้วย ช่วยให้หนูพ้นจากสภาวะที่แสนทรมาณนี้เสียที ได้โปรดเถอะค่ะ” สตรีวัยสี่สิบอ้อนวอน

“อาตมาช่วยได้ก็เพียงชี้แนวทางให้เท่านั้น นอกนั้นคุณนายต้องช่วยตัวเอง”

“หนูมองไม่เห็นทางเลยค่ะหลวงพ่อ มันมืดแปดด้านเลย หนูหมดกำลังใจหมดอาลัยตายอยากในชีวิตเสียแล้ว”

“หมดแล้วก็สร้างขึ้นใหม่ได้ สร้างกำลังใจขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับชีวิต อาตมาเชื่อว่าคุณนายทำได้ ไปตรองดูนะ คุณนายเป็นถึงครูบาอาจารย์ มีความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม ปัญหาชีวิตแค่นี้คุณนายเอาชนะมันได้ อาตมาขอพูดสั้นๆ ว่า ถ้าเราทำจิตใจของเราให้เข้มแข็ง ก็ไม่มีใครมาทำร้ายจิตใจของเราได้ เว้นเสียแต่ว่าตัวเราเองจะทำร้ายตัวเอง เอาละ กลับไปพักผ่อนที่กุฏิของคุณนายได้แล้ว ลูกรออยู่ไม่ใช่หรือ พูดกับเขาให้รู้เรื่อง ลูกสองคนนะ ส่วนคนอื่นถ้าพูดกันไม่รู้เรื่องก็ไม่จำเป็นต้องพูด คนเป็นผัวเมียกัน เลิกกันแล้วก็กลายเป็นคนอื่น จำไว้นะคุณนาย”

คุณนายราศีกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วเลี้ยวออกมาหาลูกซึ่งยืนหน้าซัดเซียวอยู่กับพี่เลี้ยงทางด้านหลังกุฏิ เห็นหน้าลูก

ก็ให้สงสารจับใจจนต้องร้องไห้ออกมา หลอนคิดได้เดี๋ยวนั้น ต่อแต่นี้ไปจะไม่ให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีก หลอนจะถอนมน้ำใจลูกและประทับประคองเลี้ยงดูลูกน้อยทั้งสองอย่างดีที่สุด จะต้องทำหน้าที่ของพ่อและแม่ในเวลาเดียวกันเพราะคนเป็นพ่อของลูกนั้น หลอนตัดหางปล่อยัด ไปแล้ว เพิ่งตัดใจได้เดี๋ยวนีเอง

ภรรยาลูกออกไปแล้ว พันเอกประวิทย์ก็ได้โอกาส กล่าวโทษของฝ่ายนั้นตามวิสัยของบุรุษผู้มี กิเลสหนาทัดหนามาก

“แยจ้จนะครับหลวงพ่อกกรรมของผมเหลือเกินที่ต้องมาเมียวิปริตผิดมนุษย์เช่นนี้” ท่านพระครูไม่ออกความเห็น เพราะคนที่พูดอย่างนี้น่าจะเป็นคุณนายราศีมากกว่า

“คนที่มาด้วยเมื่อตอนเข้าไปไหนเสียละ” ท่านเลี้ยงไปถามถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง คนที่พันเอกประวิทย์กำลังลุ่มหลงอย่างหนัก

“ผมพาไปหลบไว้ที่สำนักชักรับ ถ้าไม่ทำอย่างนั้นยายราศีอาละวาดแหลกเลย”

“วัดป่ามะม่วงเลยกลายเป็นที่เล่นซ่อนหาว่าจ้างนั้นเถอะ”

“ครับ ก็สนุกตื่นเต้นดี” เขากลับเห็นเป็นเรื่องสนุก ท่านพระครูรู้สึกอ่อนอกอ่อนใจเป็นกำลัง จึงบอกกับเขาว่า

“จ้ะก็ไปพากลับบ้านกลับช่องเสีย ประเดี๋ยวคุณนายราศีมาพบเข้าก็จะเกิดเรื่องอีก”

นายทหารวัยสี่สิบก็มลงกราบสามครั้ง ก่อนลุกออกมายังพูดอีกว่า

“บ้านนี้คงนั่งร้องไห้ซ้มนึกไปงแล้ว คนนี้เขาซ้แยครับหลวงพ่อก แต่นิสัยดีมาก ดีจริงๆ ยายราศีเทียบไม่ติดเลย”

“ถ้าดีจริงคงไม่แย่งสามีเพื่อนซึ่งๆหน้าอย่างนี้หรอก” ท่านพระครูอยากจะพูดเช่นนี้ หากท่านก็ไม่ได้พูดเพราะเห็นว่าไม่

เกิดประโยชน์อันใดเลย ไม่ว่าจะป็นประโยชน์ตนหรือประโยชน์
ท่าน

“หลวงพ่อกะ หนูไม่กล้ามาเข้ากรรมฐานแล้วละคะ” คุณ
นายดวงสุดาพูดขึ้นหลังจากนายทหารผู้นั้นลุกไปแล้ว

“อะไรทำให้คุณนายคิดอย่างนั้นล่ะ”

“ก็หนูไม่อยากเป็นแบบคุณนายราศีนะซีคะ แล้วก็ไม่อยาก
เป็นอย่างเพื่อนเธอด้วย อุตส่าห์พากันมาอยู่วัด แล้วคนหนึ่งก็ออก
จิว อีกคนก็แย่งสามีคนอื่นหน้าตาเฉย” หล่อนว่า

“คนอื่นคนไกลที่ไหนละคะ เพื่อนกันแท้ๆไม่น่าทำเลย” นาง
กิมเอ็งแย้ง หล่อนยิ้มให้คุณนายดวงสุดาอย่างเป็นมิตร

“กิมเอ็ง มันไม่ใช่เรื่องของเรา่นา อย่าลืมนะว่าเธอกำลัง
ปฏิบัติกรรมฐานนะ” คหบดีปรามภรรยา ลูกชายสามคนนั่งสัปหงก
เพราะความง่วง

“แหม คุณนายพูดอย่างนี้ก็กลัวเสียชื่อวัดป่ามะม่วงหมดเลย
เสียชื่อพระครูเจริญด้วย คนเขาจะได้เอาไปพูดว่าพระครูเจริญสอน
ลูกศิษย์ให้เพี้ยน” ท่านพระครูพูดด้วยเสียงที่ได้ยินกันทั่วทั้งกุฏิ

“ไม่จริงครับหลวงพ่” เจ้าแก้วเสียงขัดขึ้น ตัวเขากับภรรยา
ปฏิบัติกรรมฐานสมาธิและเคร่งครัด จึงเข้าถึงความจริงอะไร
บางอย่างที่คนบางคนยังเข้าไม่ถึง

“ผมขอยืนยันว่ากรรมฐานไม่ได้ทำให้คนเพี้ยน การที่คุณ
นายคนนั้นกับเพื่อนทำอะไรเพี้ยนๆ เพราะแกไม่ใช่นักปฏิบัติที่แท้
จริง แกยังเข้าไม่ถึงหัวใจกรรมฐาน ผมว่าหลวงพ่อร์ู้เรื่องนี้ดีกว่า
ผม กรุณาอธิบายให้คนอื่นเข้าใจด้วยเถิดครับ” เขาขอร้องท่านพระ
ครู ท่านเจ้าของกุฏิจึงพูดขึ้นว่า

“เอาละ ญาติโยมที่รักทั้งหลาย ที่โยมแก้วแกพูดมานั้นถูก

ต้องเป็นจริงทุกประการ อาตมาจึงขอยืนยันว่า กรรมฐานไม่เคยทำให้ใครวิปริต ถ้าหากคนคนนั้นปฏิบัติอย่างถูกต้องและเอาใจจริงจัง และโปรดเข้าใจเสียใหม่ให้ถูกต้องด้วยว่า คนที่มาปฏิบัติกรรมฐานไม่ใช่คนที่หมดกิเลสแล้ว เพราะถ้าหมดกิเลสก็ไม่จำเป็นต้องมาปฏิบัติ การมาปฏิบัติก็เพื่อจะให้กิเลสมันเบาบางลงและหมดไปในที่สุด เพราะฉะนั้นตราบใดที่เขายังไม่บรรลุนิพพานชั้นใดเลย เขาก็ยังคงเป็นปุถุชนคนธรรมดาเหมือนๆ กับคนทั่วๆ ไปที่ยังมี รัก โลภ โกรธ หลง จึงอาจถูกกิเลสชักพาไปในทางเสื่อมได้”

“หลวงพ่อดครับ วัดป่ามะม่วงนี้มีคนมาตีกันฉลองปีใหม่อ่างนี้ทุกปีหรือเปล่าครับ” ชายผู้หนึ่งถามขึ้น เขาเพิ่งมาวัดนี้เป็นครั้งแรกเพราะเพื่อนชวนมา

“ไม่หรือกโยม เพิ่งจะครั้งนี้เป็นครั้งแรก แต่อาตมาก็ต้องขอโทษญาติโยมแทนคู่กรณีด้วย ออกนอกเขตวัดไปเมื่อไรรับรองตายทั้งคู่”

“แล้วปีหน้าจะมีอีกไหมครับ ผมจะได้มาดูอีก”

“ไม่มีแน่ อันนี้อาตมารับรอง นี่ยังตีกันคนมาตีกันในวัดก็ยิ่งดีกว่าพระในวัดตีกันเอง” เสียงหัวเราะดังขึ้น ท่านจึงย้ำอีกว่า

“อ้าว จริงๆ นะ อาตมาไม่ได้พูดเล่น แต่ไม่ใช่พระวัดนี้หรือกวัดที่กรุงเทพฯ อย่าให้ออกชื่อเลย ประเดี๋ยวจะหาว่าเอาเขามาวิจารณ์ เมื่อเร็วๆ นี้เอง อาตมาเข้ากรุงเทพฯ เพื่อจะไปพบท่านเจ้าคุณรูปหนึ่ง ไปถึงเห็นท่านกำลังดูพระลูกวัดอยู่ ไม่ทราบคุณีทำไฉน พระรูปที่ถูกดูต่อแยียงเข้าที่ใบหน้าถูกปากครึ่งจมูกครึ่ง ท่านเจ้าคุณสลับทันที หงายผิงลงไปนอนเลย” ท่านเล่าเหตุการณ์ที่เห็นมากับตา

“แล้วพระรูปนั้นทำยังไงครับ เห็นท่านเจ้าคุณสลับแล้วท่าน

ทำยังไง” ชายคนนั้นถามอีก

“ท่านยังไม่ทันได้ทำอะไร ปรากฏว่าพระลูกวัดรูปอื่นๆ กรูเข้าตะลุมบอนท่าน ทั้งต้อย ทั้งตะ ทั้งเหยียบ สลบเหมือดไปเลย อาตมายืนงงเป็นไก่ตาแตก ตอนแรกนึกสงสารท่านเจ้าคุณ แต่ตอนหลังสงสารพระรูปนั้น อาตมาเลยรีบกลับวัดป่ามะม่วงเพราะไม่อยากจะไปเป็นพยานที่โรงพัก พระลูกวัดพวกนั้นพอซ่อมเขาสลบแล้วยังพาส่งโรงพักอีกในข้อหาทำร้ายร่างกายท่านเจ้าคุณ”

“หลวงพ่อก็เลยไม่ได้พูดอะไรกับท่าน”

“จะพูดยังไงเล่าก็เขากำลังมีเรื่อง ไม่น่าถาม”

“แล้วท่านเจ้าคุณถึงกับมรณภาพไหมคะ” คุณกิมจ้อถาม

“ไม่หรรอกโยม แค่หมดเดี๋ยว”

“ผมว่าท่านอาจแก้งสลบก็ได้ แก้งทำเป็นสลบเพื่อให้ลูกน้องแก้แค้นแทน” นายต่อหายใจว่องและพูดขึ้นอย่างตั้งใจ

“หนุ่ยอย่าไปว่าพระว่าเจ้า บาปนะหนุ่ยบาป” ท่านพระครูปรามด้วยใบหน้ายิ้มๆ รู้ว่าเจ้าคุณรูปนั้นท่านสลบไปจริงๆ โดยมีได้เสแสร้ง ก็ เห็นหนุ่ย บอกอย่างนั้น



๓๒

แพทย์หญิงนลิน

ท่านพระครูลงมาจากกุฏิขึ้นบนเมื่อเวลาสี่สิบนาฬิกาตรง คหบดีกับบุตรภรรยา รออยู่แล้ว คินนี่เป็นคืนสุดท้ายของการสอบ อารมณ์ วันพรุ่งนี้หลังจากรับประทานอาหารเข้าแล้วก็จะพากัน กลับกรุงเทพฯ

“เอาละ หลวงตาจะสอบอารมณ์หนูทั้งสามคนก่อน เริ่ม ตั้งแต่คนเล็กเลยนะ ชื่อตั้งใช้ใหม่”

“ใช้ครับ แหม หลวงตาจำแม่นจัง” หนุ่มตืดตอบ รู้สึกดีใจ ที่ท่านจำชื่อเขาได้

“เป็นยังไงบ้าง พอง-ยุบ ชัดเจนดีหรือยัง”

“ชัดเจนดีมากครับ”

“แล้วเวลามันหายล่ะ รู้หรือเปล่า”

“รู้ครับ”

“รู้อย่างไร”

“รู้ว่ามันหายนะครับ” คนตอบไม่ได้ตั้งใจชวนหากก็ฟัง เหมือนกับยวน

“มันหายไปตอนพองหรือตอนยุบล่ะ”

“ไม่ทราบครับ เพราะพอรู้มันก็หายไปแล้ว”

“แสดงว่าสติยังจับไม่ทัน ต้องฝึกสติให้ว่องไวกว่านี้ จับให้

ได้ว่ามันหายไปตอนพองหรือตอนยุบ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจครับ”

“เข้าใจก็ดีแล้ว กลับบ้านต้องไปปฏิบัติต่อนะ อย่าเอาแต่ดูทีวี แล้วหนูจะเรียนเก่งขึ้น อยากเรียนอะไรก็เรียนได้ถ้าหนูไม่ทิ้งการปฏิบัติ จำที่หลวงตาพูดไว้ให้ตีนะ”

“ครับ ผมตั้งใจจะเรียนหมอ หลวงตาว่าผมจะเรียนได้หรือเปล่าครับ”

“ถ้าตั้งใจก็ต้องเรียนได้ เอาเถอะถ้าหนูไม่ทิ้งวิชากรรมฐาน หลวงตารับรองว่าในอนาคตหนูต้องได้เป็นคุณหมออย่างแน่นอน” หนูมดิ่งก้มลงกราบ หลวงตา ด้วยความปลื้มปิติ เกิดความมั่นใจขึ้นอย่างประหลาดว่าตนจะได้ในสิ่งที่หวัง

“แล้วต้อมละเป็นยังไงบ้าง” ท่านถามหนูมด้อม

“ผมง่วงมากครับหลวงตา ง่วงแม้กระทั่งเวลาเดินจงกรม ไม่เคยง่วงมากมายอย่างนี้มาก่อนเลยครับ” ท่านพระครูรู้ได้จากการบอกเล่าของเขา เด็กหนุ่มผู้นี้ปฏิบัติได้ก้าวหน้ามากทีเดียว

“แล้วหนูทำยังไง เวลาง่วงมาก ๆ นะ”

“ผมก็นอนครับ แต่ก็แปลก พอนอนกลับไม่หลับ มันเบื่อก ๆ เช็ง ๆ อย่างบอกไม่ถูก” ท่านรู้ว่าเขาก้าวหน้ามาถึง **นิพพิทาญาณ** อันเป็นญาณที่ ๘ ใน **โสฬสญาณ** เขาเดินมาได้ครึ่งทางแล้ว

“หนูปฏิบัติได้ก้าวหน้ามากนะ เอาเถอะพยายามเข้าแล้วจะประสบความสำเร็จ” ผู้สอบอารมณ์พูดให้กำลังใจ

“แล้วผมจะทำอย่างไรให้หายง่วงครับหลวงตา”

“การง่วงของหนูไม่ใช่ธรรมดาณะ เป็นอาการของ ญาณ เขาเรียกว่าหนูเข้าถึง **นิพพิทาญาณ** เอาละ หลวงตาจะบอกวิธีขจัดความง่วงให้ แล้วท่านจึงบอกหนูมด้อมเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่อ

เข้าถึงญาณ ๘ จากนั้นก็สอบอารมณ์นายต่อ นางกิมเอ็ง และคหบดีตามลำดับ แล้วสรุปว่า

“ผู้ที่ปฏิบัติได้ก้าวหน้ากว่าเพื่อนคือต้อม และที่ก้าวหน้าน้อยที่สุดคือโยม” ประโยคหลังท่านพูดกับคหบดี

“ผมได้ญาณไหนครับ” สามีนางกิมเอ็งถาม

“ญาณ ๕ เรียกว่า ภัทศญาณ ญาณมีทั้งหมด ๑๖ ที่เรียกว่า โสฬสญาณ ญาณที่ ๑ ชื่อนามรูปปริจเฉทญาณ ส่วนญาณที่ ๑๖ ชื่อปัจจุเวกขณะญาณ ไครบรรลุดังญาณนี้ถือว่าเป็นพระอรียบุคคลระดับต้นที่เรียกว่า พระโสดาบัน”

“ฉันผมก็เดินมาได้ครึ่งทางแล้วใช่ไหมครับ” หนุ่มต้อมถามอย่างยินดี

“ถูกแล้วหนู แต่อีกครึ่งทางที่เหลือนะ ยากลำบากชนิดที่เรียกว่าเลือดตาแทบกระเด็นเชียวละ หนูต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดจึงจะเดินทางสายนี้ได้ตลอดสาย ต้องเดินกันข้ามภพข้ามชาติเชียวแหละ”

“จะยากเย็นแสนเข็ญสักปานใดผมก็จะพยายามครับหลวงตา ป้าครับผมขออนุญาตบวชที่วัดนี้ได้ไหมครับ ผมอยากบวชไปจนตลอดชีวิต” หนุ่มต้อมพูดด้วยศรัทธาที่เปี่ยมล้น ได้ยินว่าลูกจะบวชตลอดชีวิต คหบดีก็ใจแป้ว วิสัยของบุุชชนย่อมอยากเห็นบุตรหลานเจริญในทางโลกมากกว่า จึงพูดกับท่านพระครูว่า

“เราสามารถบรรลุธรรมชั้นสูงได้โดยไม่ต้องบวชไม่ใช่หรือครับ”

“ถูกแล้ว แต่การบวชจะทำให้บรรลุได้เร็วกว่าการเป็นคฤหัสถ์” เมื่อท่านตอบดังนี้ เขาจึงหันไปพูดกับลูกว่า

“ถ้าอย่างนั้นป้าอยากให้ลูกกลับบ้านก่อน กลับไปคิดหลายๆ

วัน ถ้าลูกตั้งใจแน่วแน่ว่าก็คงไม่ขัดข้อง แต่ตอนนี้ป้ายังทำใจไม่ได้ หรือหลวงพ่อบ้างอย่างไรครับ” เขาขอความเห็นจากท่านพระครู

“ก็แล้วแต่จะตกลงกันเองก็แล้วกัน อาตมาเป็นคนนอกไม่อยากจะเข้าไปก้าวก่ายเรื่องในครอบครัว”

“อย่าบวชเลยต่อมนี้กว่าเห็นแก่แม่เถอะนะ” นางกิมเอ็งบอกลูก

“ทำไมหรือครับ ทำไมแม่ถึงไม่ยอมให้ผมบวช” เด็กหนุ่มถามมารดา

“เพราะแม่เสียพี่ตันไปคนหนึ่งแล้ว ไม่อยากเสียลูกไปอีกคน” คนเป็นแม่ตอบเสียงเครือ

“แปลว่าพี่ตันบวชอยู่ที่อเมริกาหรือครับ” หนุ่มต่อถาม เขาไม่รู้เรื่องที่พี่ชายติดยาเสพติด

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงจะดีกว่า แต่เนี่ย...” แล้วหล่อนก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“กิมเอ็ง พูดจาเหลวไหลไม่เข้าเรื่องน่า” สามีหล่อนว่า เขากลับบุตรชายทั้งสามจะสงสัย ลูกๆจะรู้เรื่องนี้ไม่ได้

“โยมแม่เมตตาให้ลูกหรือเปล่า หลังจากปฏิบัติกรรมฐานแล้วแม่เมตตาไปให้เขาทุกครั้งอย่างที่อาตมาสอนหรือเปล่า”

“เราทำอย่างที่หลวงพ่อนำคะ” หล่อนตอบ

“ผมกับน้องๆ ก็ทำครับ” หนุ่มต่อรายงานบ้าง

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรต้องห่วง อาตมาเชื่อว่าเขาจะต้องดีขึ้นกว่าที่เคยเป็น” ท่านพูดกับนางกิมเอ็งและสามี

“สาธุ” คนทั้งสองยกมือขึ้นประนมและพูดพร้อมกัน

“หลวงพ่อบ้าง ผมต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบ้าง

อย่างสูงที่ทำให้ผมกับครอบครัวได้พบความสุขอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน มันเป็นความสุขที่สงบปราศจากความร้อนรอนกระวนกระวาย แล้วก็ไม่ต้องใช้เงินทองซื้อหามาด้วย” คหบดีพูดอย่างปลาบปล้ำ

“คะ มีเงินทองมากมายสักปานใดก็ไม่อาจซื้อหาความสุขแบบนี้ได้ เป็นบุญของดิฉันและลูกเหลือเกินที่ได้มาพบหลวงพ่อบานางกิมเอ็งพูดพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวยับน้ำตา

“บุญของผมด้วยครับ ถ้าไม่มาเข้ากรรมฐานผมก็คงยังไม่รู้ว่าอะไรดีอะไรชั่ว ก่อนนี้ผมคิดแต่ว่าอะไรที่ทำให้ได้เงินมันก็ดีทั้งนั้น มาบัดนี้ผมรู้แล้วว่าเงินไม่ได้สำคัญที่สุดเสมอไป ความสุขสงบทางใจ นั้นมีค่ามากกว่า ผมขอปฏิญาณต่อหน้าหลวงพ่อบานางกิมเอ็งต่อไป ผมจะละชั่ว ทำดี และทำจิตให้ผ่องใสครับ” คำว่า ละชั่ว ของเขามีความหมายลึกซึ้งที่บุตรชายทั้งสามไม่เข้าใจ หากท่านพระครูเข้าใจ เด็กหนุ่มทั้งสามไม่รู้ว่าบิดาคำยาเสพติดและไม่รู้เรื่องพี่ชายติดยา

“หลวงพ่อกะ แล้วเฮียจะต้องตายไหมคะ” นางกิมเอ็งถามด้วยความเป็นห่วงสามี

“ผมไม่กลัวตายแล้วครับหลวงพ่อบานางกิมเอ็ง มาปฏิบัติอย่างนี้แล้วผมไม่กลัวตายเหมือนแต่ก่อน หากการละชั่วจะทำให้ผมต้องตาย ผมก็ยินดี” คหบดีพูดอย่างกล้าหาญ เมื่อหิริโอตตັปปะเกิดขึ้นในจิตใจ ทำให้เขารังเกียจขยะแขยงความชั่ว และคิดว่าตายเสียยังดีกว่าที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อก่อกรรมทำชั่ว

“โยมไม่ตายหรอกเพราะมีคนอื่นตายแทน” ท่านพระครูพูดเป็นปริศนา

“ใครคะหลวงพ่อบานางกิมเอ็งหรือเปล่า ถ้าใช่ ดิฉันก็ยินดีตายแทนเฮียเขา ขออย่างเดียวอย่าให้เขามีเมียใหม่ ดิฉันไม่ยอมให้ลูกๆ

มีแม่เลี้ยงคะ” นางกิมเอ็งคิดไปเสียไกล

“ไม่ใช่โยมหรอก เอาละ อย่าเพิ่งซักถาม ถึงเวลาที่จะรู้เอง
ข้อสำคัญคือให้หมั่นปฏิบัติทุกวัน ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้ง”

“หลวงตาครับ” หนุ่มต่อเอ่ยขึ้นบ้าง

“ผมและน้องๆต้องกราบขอขมาโทษที่ได้ล่วงเกินหลวงตา
ในวันแรกที่เข้ามาปฏิบัติ”

“อ้อ หลนล่วงเกินอะไรหลวงตาไว้ละ”

“ก็พูดไม่ดี คิดไม่ดีต่อหลวงตานะซีครับ ผมโกรธที่หลวง
ตาไม่ยอมให้พวกเรารับประทานอาหารมือเย็น เลยพากันแอบ
นินทาหลวงตาเป็นการใหญ่ แต่ปากกับแม่ไม่ทราบหรอกครับ” นาย
ต่อพูดจบก็พาน้องๆ กราบท่านพระครูสามครั้งเป็นการขอขมา

“ตกลง หลวงตาเอาโทษให้ แต่หนูก็ได้ไถ่โทษแล้ว การที่พวก
หนูตั้งใจปฏิบัตินั้นแหละคือการไถ่โทษ”

“พวกเราต้องกราบขอโทษป่าด้วยที่คิดว่าป่าบังคับ เดียวนี้
พวกเรารู้แล้วว่าที่ป่าทำไปก็เพราะความรักและหวังดีต่อพวกเรา”
เด็กหนุ่มเข้าไปกราบแทบเท้าของผู้เป็นพ่อ คหบดีรู้สึกปีติจนน้ำตา
คลอ ลูกๆเขาก็มีใบหน้าครีอน้ำตา ส่วนเมียเขานั้นร้องไห้เลย
ทีเดียว

“เอาละ กลับไปปฏิบัติต่ออย่างกุฏิของตนได้แล้ว คินนี้เป็นคิน
สุดท้ายขอให้ตั้งใจปฏิบัติอย่างเต็มที่ จะได้หมดเคราะห์หมดโศก โชค
ดีศรีสุขกันทั่วหน้า พรุ่งนี้ก่อนไปอย่าลืมไปลาอาจารย์บัวเหี่ยวละ”

“ไม่ลืมครับ พวกผมเป็นหนี้บุญคุณอาจารย์บัวเหี่ยวมากเลย
สักวันหนึ่งคงจะได้ทดแทนพระคุณ”

“อาจารย์บัวเหี่ยวท่านก็มีกรรมของท่าน ทุกคนมีกรรมด้วย
กันทั้งนั้น อาตมาเองก็มี รู้สีกว่าจะหนักกว่าโยมและอาจารย์บัว

เหยี่ยวเสียอีก” ท่านพูดเรื่อยๆ ด้วยเสียงที่ปกติ ไม่แสดงอาการหวั่นไหวหวาดกลัวให้ปรากฏ เพราะฝึกจิตไว้ดีแล้ว

คบดีและครอบครัวลากลับไปแล้ว ท่านพระครูจึงขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ คิณนี้ไม่มีอาคันตุกะมาเยี่ยมเยียนหรือถามปัญหา คงจะหมดเรี่ยวหมดแรงกับการฉลองปีใหม่นั้นเอง

ตอนเช้าของวันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๗ หลังจากรับประทานอาหารเช้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คหบดีก็พาบุตรและภรรยา มาลาท่านพระครู หลังจากนั้นจึงจะไปลาพระบัวเหี่ยว เด็กหนุ่มทั้งสามมีท่าทางอาลัยอารดรัดปามะม่วงมาก โดยเฉพาะหนุ่มต่อมแทบจะไม่ยอมกลับเลยทีเดียว

“หลวงตาครับช่วยส่งพลังจิตไปปลื้มใจให้ป่ากับแม่อนุญาตให้ผมบวชด้วยนะครับ ผมอยากบวชโดยที่ป่าเต็มใจและแม่ไม่ร้องไห้ ไม่งั้นผมก็ไม่สบายใจครับ” หนุ่มต่อมพูดออกมาจากใจ ท่านพระครูมองเขายิ้มๆ แต่ไม่พูดว่าอะไร

“สำหรับผมยังไม่คิดบวชหรือครับหลวงตา แต่ขออนุญาตมาทีนี้ในช่วงที่ปิดเทอม ทุกครั้งได้ไหมครับ” หนุ่มตั้งว่า

“ตามสบาย หลวงตายินดีต้อนรับ จะมาเมื่อไรก็ได้”

“ส่วนผมตั้งใจว่าจะมาทุกเย็นวันศุกร์แล้วกลับเย็นวันอาทิตย์ รอให้ปิดเทอมคงคิดถึงหลวงตาแยะเลย” หนุ่มต่อมพูดบ้าง

ชายหญิงคู่หนึ่งเดินตรงมายังกุฏิ เด็กชายสามคนอายุไล่เลี่ยกันเดินตามต้อยๆ คนทั้งห้าเข้ามานั่งทางเบื้องหลังของคหบดีและครอบครัว กราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วนั่งสงบ รอคิว อยู่ต่อเมื่อคหบดีและครอบครัวลุกออกไปแล้ว ผู้มาใหม่จึงพากันเลื่อนขึ้นมานั่งข้างหน้าแล้วกราบท่านเจ้าของกุฏิอีกครั้ง

“มายังไงกันเล่านี้ หายไปเสียนาน นึกว่าลืมอาตมาเสีย

แล้ว” ท่านทำทุกอย่างเป็นกันเอง บุรุษผู้นี้ชื่อนายนิยม เคยมาบวชอยู่กับท่านหนึ่งพรรษาเมื่อสามปีที่แล้ว หลังจากสึกออกไปก็ไม่เคยมาอีก

“ต้องกราบขอประทานโทษหลวงพ่อด้วยครับ งานยุ่งเหลือเกิน ตั้งแต่เปลี่ยนจังหวัดพระนครมาเป็นรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นพิเศษ ผมไม่ได้หยุดเลยครับ” นายนิยมรายงาน

“เดี๋ยวนี้คุณพี่เขาไม่ได้สังกัดกระทรวงมหาดไทยแล้วคะ หลวงพ่อ” ภรรยานายนิยมกล่าว หล่อนเป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

“ยังงั้นหรือ แล้วงานใหม่กับงานเก่าอย่างไหนหนักกว่ากันล่ะ”

“ก็พอๆ กันแหละครับหลวงพ่อ แต่หนักไปคนละแบบ เรื่องงานหนักนะไม่เท่าไร แต่หนักใจครับ กลัวว่าจะทนไม่ได้เข้าสักวัน” ทั้งสีหน้าและแววตาของผู้พูดแสดงว่าหนักใจจริงๆ

“หนักอกหนักใจอะไรหนักหนาเชียว บอกอาตมาได้ไหมเล่า เพื่อจะช่วยให้” ท่านพูดอย่างปรานี

“บอกได้ครับ แต่คงไม่รบกวนให้หลวงพ่อช่วย เพราะมันคงเกินกำลังของหลวงพ่อ ก็ปัญหาเรื่องคอร์รัปชันนั่นแหละครับ ผมเห็นแล้วสงสารชาติบ้านเมือง มันกินกันตั้งแต่ตัวเล็กไปจนถึงตัวใหญ่” เขาหมายถึงข้าราชการบางพวกที่ทุจริตในหน้าที่

“ปัญหาแบบนี้อาตมาช่วยไม่ได้หรอกโยม มันเกินกำลังอย่างที่โยมว่ามานั่นแหละ เอาไว้ให้เป็นหน้าที่ของกฎแห่งกรรมดีกว่า เราคอยดูอยู่เฉยๆ” ท่านกึ่งปลอบกึ่งปลง

“บางครั้งมันก็เฉยไม่ได้ครับหลวงพ่อ พอเราเห็นคนดีถูกรังแกเราก็เฉยไม่ได้ เพื่อนผมอยู่กระทรวงอุตสาหกรรม วันหนึ่ง

มีอาสาสมัครมาขออนุญาตตั้งโรงงาน เขาตรวจแบบแปลนแล้วเห็นว่าไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขที่กฎหมายอนุญาตจึงไม่เห็นอนุมัติ รุ่งเช้าแกมาใหม่ คราวนี้หอบเงินมาด้วย มาถึงก็ส่งเงินที่อัดมาเต็มซองของพัสดุให้ เพื่อนผมตอบว่า ผมเป็นข้าราชการมีเงินเดือนแล้วไม่ต้องรับเงินของคุณ ถ้าคุณทำมาถูกต้อง ผมก็จะเซ็นให้โดยไม่รับเงินเลย เขาก็โกรธมาก รุ่งอีกวันก็มาอีก คราวนี้ถือนามบัตรของนายกรัฐมนตรีมาด้วย บอกเพื่อนผมว่านายทำให้เซ็นอนุญาต เพื่อนผมเขาก็บอกว่า จ้าคุณไปบอกนายให้มาพูดกับผมก็แล้วกัน เท่านั้นเองได้เรื่องเลยครับ”

“ได้เรื่องอย่างไรล่ะ” ท่านพระครูซัก

“ก็มีเรื่องตอนเช้า พอตอนบ่ายถูกสั่งย้ายด่วน ย้ายไปอยู่ตำแหน่งที่ไม่มีงาน เขาเรียกว่าตำแหน่งลอยน่ะครับ เพื่อน ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกหกคน ก็โดนด้วย ถูกย้ายรวดเดียวเจ็ดคนเลยครับ”

“น่าเสียดายแทนชาติบ้านเมืองนะคะ คนดี ๆ ไม่เลี้ยง แบบนี้คนดีก็หมดกำลังใจทำงาน” แพทย์หญิงนลินเอ่ยขึ้น ลูกชายสามคนของหล่อนทนนั่งพับเพียบนาน ๆ ไม่ไหว จึงพากันลุกออกไปวิ่งเล่นที่ลานวัด พวกเขาเคยมาวัดนี้เมื่อครั้งบิดาบวช และช่วงนั้นก็มาบอญจนคุ้นเคยกับสถานที่เป็นอันดี

“ผมว่านายกรัฐมนตรีนี่ไม่น่าทำอย่างนั้นเลย แบบนี้ประเทศชาติก็คงไปไม่รอด” นายนิยมกล่าว

“ไม่ใช่ฝีมือนายหรือโยม อย่าไปโทษท่านสุ่มสี่สุ่มห้า บาปกรรมเปล่า ๆ” ท่านเจ้าของกุฏิขัดขึ้น

“หมายความว่าอย่างไรครับ” นายนิยมไม่เข้าใจ

“ก็หมายความว่ามีการแอบอ้างชื่อนายกระษี แต่คนที่เป็นตัวการนั้นที่แท้ก็คือนายของเพื่อนโยมนั่นแหละ คนที่สั่งย้ายนะ

นายยังนายทที่ไหนกัน” ท่านอธิบายตามที่ เห็น

“นายเขาก็โดนนะครับหลวงพ่อก ในเจ็ดคนนั้นมีนายเขารวม อยู่ด้วย” นายนิยมแย้งเพราะผู้บังคับบัญชาของเพื่อนเขาก็รวมอยู่ในเจ็ดคนที่ถูกส่งย้าย

“ก็นายของนายยังไงล่ะ โยมลืมแล้วหรือที่เขาพูดกันว่า เหนือฟ้ายังมีฟ้านะ ลืมเสียแล้วหรือ” คำพูดของท่านพระครูทำให้ นายนิยมเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง ขณะเดียวกันก็ให้อ่อนใจกับระบบ ราชการมากยิ่งขึ้น ระบบราชการที่ไม่สนับสนุนคนซื่อสัตย์สุจริต

“แหม ดิฉันว่าจะไม่พูดก็อดไม่ได้ ไหนๆก็พูดเรื่องนี้กันแล้ว ก็เลยขอถือโอกาสพูดเสียเลย ดิฉันเห็นมากับตาจริง ๆ นะคะ ไม่ได้ ใส่ร้ายป้ายสีใคร ถ้าใครจะมาฟ้องร้อง ดิฉันก็ยินดีเพราะได้บันทึก เทปไว้เป็นหลักฐานด้วย” แพทย์หญิงนลินเอ่ยบ้าง

“คุณหมอก็มีเรื่องเล่าเหมือนกันหรือ” ท่านพระครูถามยิ้มๆ

“ก็ว่าจะไม่เล่าแหละคะหลวงพ่อก แต่ไหนๆคุณพี่เขาเล่าเรื่อง เพื่อนเขา ดิฉันก็ขอถือโอกาสเล่าเรื่องน้องสาวของดิฉันอีก ราย ราย นี้จ่ายไปกว่าครึ่งล้านคะ คือเขาทำธุรกิจอย่างหนึ่ง ถูกต้องตาม กฎหมายทุกอย่าง แต่คนที่จะเซ็นอนุมัติต้องเป็นระดับปลัดกระทรวง กว่าเขาจะเข้าถึงปลัดกระทรวงก็ต้องจ่ายเป็นค่าเบี้ยไม้รายทางไป รวบรวมแสน ตั้งแต่หน้าห้องอธิบดี ตัวอธิบดี หน้าห้องปลัดกระทรวง แม้แต่คนขับรถของปลัดกระทรวงก็ต้องจ่ายคะ แล้วเมื่อวานนี้เอง เขานัดปลัดกระทรวงมารับเงินที่บ้าน เขาก็เรียกดิฉันไปด้วย ดิฉัน แอบบันทึกเทปไว้โดยไม่ให้เขารู้ตัว

ปลัดกระทรวงท่านมากับคนขับรถ ถือกระเป๋าเอกสาร เปล่าๆ มาใบหนึ่ง มาถึงน้องสาวก็แนะนำให้ดิฉันรู้จัก พร้อมกับบอก ตัวว่าเขาเป็นโสด ยังไม่มีคู่คิดเลยต้องอาศัยพี่สาว น้องสาวดิฉัน

ก็จัดการนำธนบัตรใบละร้อยที่เพิ่งเอาออกจากธนาคารอัดใส่กระเป๋าใบนั้น อัดจนแน่นเลยคะ แล้วก็ยังใส่ซองให้คนขับอีกสองหมื่น”

“แล้วในกระเป๋านั้นก็หมื่น” ท่านถามไปอย่างนั้นเอง

“ห้าแสนคะ ธนบัตรใบละร้อยใหม่เอี่ยมห้าพันใบคะ หลวงพ่อ หลวงพ่อเชื้อไหมคะ ตอนเขาเดินถือกระเป๋าเข้ามา ดูท่าทางเขาสง่า เดินตัวตรงเขี้ยวคะ แต่พอขากลับเดินตัวเอียงเพราะกระเป๋าหนัก น้องสาวดิฉันก็แกล้งถามว่า ท่านถือไหวไหมคะ ดิฉันจะให้เด็กถือไปส่งที่รถนะคะ ท่านก็ว่าไม่เป็นไร ผมถือเองได้ น้องสาวก็เดินไปส่งท่านที่รถซึ่งคนขับนั่งรออยู่ เขาก็นั่งซองที่มีเงินสองหมื่นให้คนขับรด ดิฉันเห็นแล้วนึกสมเพชมาก ๆ เลยคะ เป็นปลัดกระทรวงนะคะ ก็เลยคิดว่าจะจำคนชื่อนี้ นามสกุลนี้เอาไว้ จะบอกลูกบอกหลานด้วยว่าคนตระกูลนี้คือไรชั้น”

“ก็คุณหมอบอกว่าน้องสาวทำถูกต้องแล้วทำไมต้องจ่ายเขาด้วยล่ะ” ท่านถามอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก

“เขาไม่เซ็นอนุมัติคะ พอดีเป็นธุรกิจระดับร้อยล้าน ต้องอาศัยความรวดเร็ว เห็นเขาโยกไปโย้มาก็เลยต้องจ่าย ที่เขาแกล้งโยกโยกก็เพื่อจะเอาเงินนั้นแหละคะหลวงพ่อ”

“แยะนะ คนสมัยนี้ไม่ยกกลัวบาปกลัวกรรม” ท่านพระครูพูดขึ้นเมื่อแพทย์หญิงนลินเล่าจบ เจียบกันไปครู่หนึ่งนายนิยมก็พูดขึ้นว่า

“พูดเรื่องนี้แล้วทำให้ผมนึกถึงเพื่อนอีกคนหนึ่ง เขาเป็นตำรวจภูธร ยศพันตำรวจโท วันหนึ่งเขาจับรถบรรทุกคันหนึ่งเป็นรถขนฝิ่น คนขับก็อ้างชื่อนายพลเอกคนหนึ่งแล้วชี้ให้ปล่อย เขาไม่ยอมปล่อยก็เลยถูกไล่ออก เขาแค้นมากครับ บอกว่าเขาทำงานอย่างสุจริต แต่ผลตอบแทน คือการถูกไล่ออก ส่วนเพื่อนๆที่ทุจริตกลับได้ขึ้นขั้นขึ้นเงินเดือนกันเป็นแถวๆ แบบนี้เมืองไทยจะไปรอด

หรือครับหลวงพ่อ”

“ก็ต้องคอยดูกันไปนั่นแหละ ถ้าไม่ตายเสียก่อนก็จะรู้ ข้อสำคัญก็คือเราอย่าไปเอาเยี่ยงอย่างเขาก็แล้วกัน เราต้องรักษาความดีของเราเอาไว้” ท่านพูดเชิงตักเตือน ท่าน รู้ และ เห็น อย่างแจ่มแจ้งว่าอีกสามสิบปีข้างหน้า พวกข้าราชการเลว นักการเมืองเลว พ่อค้าเลว จะเพิ่มจำนวนมากขึ้น คนพวกนี้จะไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ จะฉ้อสงฆ์บังศาสนา ฉ้อราษฎ์บังหลวง โดยไม่ละอายแก่ใจ แม้ท่านเองก็จะถูกรีดไถนับสิบล้านเพราะต้อง รับกรรม ส่วนบาปนั้นพวกเขาต้องรับกันเอง

“ผมไม่ทำอย่างนั้นแน่ครับ นี่ผมก็อีต้อดีใจมาก อยากจะมาเรียนปรึกษาหลวงพ่อว่าจะลาออกมาทำธุรกิจส่วนตัวจะดีหรือไม่ ผมเบื่อระบบราชการเต็มทีแล้ว คนอื่นเขาก็กินกัน พอเราไม่กิน เขาก็เขม่น เจ้านายก็ไม่ชอบหน้าผมสักเท่าไร”

“ไม่ต้องออกโยม ไม่ต้อง อยู่เป็นก้างขวางคอเขานั่นแหละดีแล้ว อย่างน้อยประเทศชาติก็ยังมีคนดีคอยถ่วงไว้บ้าง ถ้าโยมออก เขาก็ปราศจากเสี้ยนหนาม เลยกพากัน โกงพากันกินสบายไป”

“ถ้าอย่างนั้นผมเห็นจะต้องกลับละครับ จะมาเรียนถามหลวงพ่อเท่านี้ ถือโอกาสมากราบอำนวยพรปีใหม่ด้วย” เขาหันมาหลุกๆแต่ไม่พบ “ไม่รู้พวกเด็ก ๆ หายไปไหน”

“โน่นแน่ะ เล่นน้ำอยู่หลังวัดโน่น เมื่อกี้วิ่งเล่นที่ลานวัดแล้วเกิดร้อนก็เลยพากันไปเล่นน้ำ” ท่านพูดราวกับตาเห็น สองสามีภรรยาจึงเดินไปที่ท่าน้ำ พบลูก ๆ กำลังเปลือยกายเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนานทั้งที่อากาศหนาว

“ก้อง เก่ง กล้า ขึ้นได้แล้ว พ่อกับแม่จะกลับแล้ว” แพทย์หญิงนลินตะโกนเรียกลูก เด็กชายก้องจึงชวนน้อง ๆ วิ่งขึ้นจากน้ำ มาสวมเสื้อผ้าซึ่งถอดกองไว้บนกอหญ้าริมตลิ่ง

๓๓

พระในบ้าน

วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ ผู้คนพากันมาวัดป่ามะม่วงแต่เช้ามีด แม้วันคืนจะหมุนเวียนเปลี่ยนไป ปีใหม่มาปีเก่าล้าบ แต่หน้าที่และภารกิจของท่านพระครูดูเหมือนจะยิ่งหนักกว่าเดิมเพราะผู้คนนับวันก็ประสบปัญหาชีวิต ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนกันมากขึ้น ปัญหาชีวิตอันเป็นผลพวงของความเจริญทางวัตถุ!

เสร็จจากสังกรรมในอุโบสถแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เดินมายังกุฏิที่ผู้คนมากหน้ากำลังรออยู่ จากนั้นท่านก็จะเริ่มวินิจฉัยไขปัญหาให้พวกเขาตั้งแต่เวลาหกนาฬิกาถึงเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที จึงขึ้นไปเจริญพระพุทธรมณต์และฉันภัตตาหารเข้าร่วมกับภิกษุอื่น ๆ บนศาลา พวกชาวบ้านผู้มีศรัทธาจะนำอาหารหวานคาวมาทำบุญที่วัดป่ามะม่วงทุกวันพระ

ผู้ทุกข์ร้อนรายแรกเป็นนักธุรกิจมาจากกรุงเทพฯ หน้าตาของเขาเศร้าหมองเพราะการค้าขาดทุนร่วมสิบล้าน เขาได้รับคำแนะนำจากญาติว่า เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงท่านแก้ปัญหาก็ได้ จึงสู้ดั้นด้นมาหาและนั่งตากยุงรอตั้งแต่ตีสี่

“โยมมีอะไรจะให้เอาตมาช่วยก็ว่าไปเลย” ท่านเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน เป็นการพูดที่ตรงไปตรงมา

“ผมแยแล้วครับหลวงพ่อ ธุรกิจของผมขาดทุนไปเกือบสิบล้าน ถ้าหลวงพ่อไม่ช่วย ผมคงต้องล้มละลายแน่” เขาบอกด้วยน้ำเสียงอ้อนวนอน

“โยมทำธุรกิจอะไรล่ะ”

“ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปส่งนอกครับ ผมทำมาสามปีเข้านี้แล้ว สองปีแรกกำไรดีมาก พอมาปีหนึ่งหกก็เริ่มขาดทุน แล้วกิจการก็แยลงเรื่อยๆจนเกือบจะล้มแล้วครับ หลวงพ่อโปรดช่วยผมด้วย”

“แหม อาตมาก็ไม่สนใจเรื่องธุรกิจเสียด้วยซิ ไหนโยมช่วยอธิบายกระบวนการของมันให้อาตมาฟังหน่อยซิ แล้วอาตมาจะช่วยตรวจสอบให้ว่าทำไม่มันถึงได้ขาดทุน” นักธุรกิจผู้นั้นจึงอธิบายว่า

“ผมมีโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป มีทั้งเสื้อผ้าสำหรับเด็กผู้ใหญ่ ชายและหญิง ผมจะส่งตัวอย่างไปให้ตลาดดู ตลาดที่ว่ามีทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศยุโรปและประเทศญี่ปุ่น เขาก็จะสั่งมาทีละมากๆ จนผลิตแทบไม่ทัน ก็รุ่งเรืองอยู่แค่สองปี มาปีที่แล้วก็เริ่มทรุด ทำให้ขาดทุนย่อยยับ ผมไม่ทราบจะทำไม่จึงเป็นเช่นนั้น”

ท่านพระครูจำเป็นต้องรบกวน เห็นหนอ ช่วยตรวจสอบให้ ชั่วชีวิตใจเดียวท่านก็พูดขึ้นว่า “โยมทราบดีเขี้ยวละ จะให้อาตมาพูดตรงๆ ไหมล่ะ”

นักธุรกิจวัยห้าสิบเศษอ้าอึ้งอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วจึงพูดเสียงอ่อยๆว่า

“ครับ หลวงพ่อพูดตรงๆ ได้เลยครับ”

ท่านเจ้าของกุฎิจึงพูดขึ้นว่า “ก็โยมเล่นไม่ซื่อกับลูกค้านี่นา เวลาส่งตัวอย่างไปให้เขาดู โยมก็ใช้ผ้าชนิดดี ราคาแพง แต่พอเขา

สิ่งมาจำนวนมากๆ โยมก็ใช้ผ้าอีกชนิดหนึ่งที่คุณคล้ายๆกัน แต่คุณภาพดียกกว่า ราคาถูกกว่า โยมทำอย่างนี้เพราะความโลภ อยากได้กำไรมากๆ เขารู้ทันเขาก็เลยเลิกสั่ง อันนี้โยมจะไปโทษลูกค้าเขาก็ไม่ได้ จริงไหม” ท่านพูดด้วยเสียงที่ตั้งใจจะให้ทุกคน ณ ที่นั้นได้ยินเพื่อจะได้ สอน คนอื่นไปในตัว

“คนอื่น ๆ เขาก็ทำอย่างนี้กันทั้งนั้นแหละครับหลวงพ่อบุรุษวัยเกินห้าสิบแอบอ้างผู้อื่นเป็นตัวอย่าง ทำให้คนฟังที่ไม่รู้เท่าทันคิดว่าเขาไม่ผิดเพราะใครๆก็ทำอย่างที่เขาทำ

“อ้อ หมายความว่าอะไรก็ตามที่คนส่วนใหญ่ทำ ย่อมหมายความว่าสิ่งนั้นถูกต้องดีงาม อย่างนั้นใช่ไหม”

“คงไม่ใช่กระมังครับ” คนตอบชักไม่แน่ใจ

“ถ้าอย่างนั้นโยมบอกอาตมามาตรงๆ เลยดีกว่า ว่าสิ่งที่โยมทำไปนั้นมันถูกหรือผิด บอกมาเลยอาตมาไม่ชอบพูดอ้อมค้อม”

“ผิดครับ แต่มันก็ทำให้รวดเร็วนะครับหลวงพ่อกันอื่น ๆ ที่เขาทำก็รวดเร็วๆ กันทั้งนั้น” นักธุรกิจยังคงมีทีสี

“ไม่จริงละมัง ถ้าจริงโยมก็คงไม่มาให้อาตมาช่วย หรือโยมจะเถียง”

“ไม่เถียงแล้วครับ หลวงพ่อกุณาแนะนำผมด้วยเถิดครับว่าทำอะไรธุรกิจของผมจึงจะคืนสู่สภาพเดิม”

“มันก็ไม่ยากหรอกโยม แต่มันก็ไม่ง่าย ถ้าโยมไม่สามารถปฏิบัติตามที่อาตมาแนะนำ”

“ผมจะปฏิบัติตามที่ท่านแนะนำทุกอย่างครับ” นักธุรกิจพูดอย่างมีความหวังขึ้นมาบ้าง

“ดีแล้ว ญาติโยมทั้งหลายจำไว้เป็นตัวอย่างเชียวนะ” ท่านพูดกับทุกคนในที่นั้น บรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในกุฏิขณะนี้ ผู้ที่จะมาถาม

ปัญหาแบบเดียวกันมีอีกสองราย ท่านจะได้ถือโอกาสตอบเสียในคราวเดียวกัน เป็นการ ยิงปืนนัดเดียวได้นกสามตัว เมื่อจะพูดต่อท่านทำความเข้าใจกับเจ้าของเรื่องว่า

“โยมอย่าหาว่าอาตมาเอาโยมมาประจานนะ ก็เมื่อก็โยมว่าใครๆ เขาก็ทำกัน ก็แปลว่ามันไม่ใช่เรื่องน่าอับอายใช่ไหม”

“ครับ ผมไม่คิดว่าหลวงพ่อประจาน ถ้าหลวงพ่อทำให้ผมขายดีเหมือนเก่าได้” นักรุกกิจยอมรับหากก็มีเงื่อนไข

“ถ้าอย่างนั้นก็พึงให้ดี การกระทำของโยมถือว่าเป็นการทุจริต หลอกหลวงลูกค้า การหากินในทางทุจริตนั้นมันทำให้รวยก็จริง แต่รวยได้ไม่นานก็ต้องเจ๊ง” คำสุดท้ายท่านใช้ศัพท์ภาษาจีนเพื่อความทันสมัย

“แล้วผมจะแก้ไขอย่างไรครับ”

“ประการแรก โยมก็ต้องเลิกหลอกหลวงเขาด้วยการ ยัดไส้สินค้า ใช่ไหม ที่โยมทำอยู่เขาเรียกยัดไส้สินค้าใช่ไหม อันนี้อตมาเคยได้ยินแต่เขาพูด”

“ถูกแล้วครับหลวงพ่อ สมัยนี้ใครๆ เขาก็ใช้วิธีนี้กันทั้งนั้น ไม่งั้นมันก็ไม่รวยครับ” นักรุกกิจสนอง

“นั่นไง เอาอีกแล้วไง อาตมาสอนอยู่แห่มีบ่ๆ โยมก็มาเป็นแบบเดิมอีกแล้ว” ท่านว่าตรงๆ

“ก็มันเรื่องจริงนี่ครับหลวงพ่อ ผมเพียงแต่หยิบยกเอาเรื่องจริงขึ้นมาพูดเท่านั้นเอง” ชายวัยเกิ่นห้าสิบเถียงอย่างดีอีร์

“โยมนี่คือเสียยิ่งกว่าแมวอีก อาตมาว่าแมวมันคือแล้วนะ”

“ครับ ผมไม่คือแล้วครับ ตกลงผมยอมหลวงพ่อ จะไม่ทำอย่างที่ทำอีก ตัวอย่างสินค้าเป็นยังไงผมก็จะส่งให้เขาตามนั้นทุกประการ”

“แล้วฝีมือด้วยนะ ไม่ใช่ตัวอย่างตัดเย็บด้วยฝีมือประณีต แต่พอส่งไปให้เขาเป็นฝีมืออีกระดับหนึ่ง” ท่านพูดตักคอก

“แหม หลวงพ่อนี้ละเอียดจริงๆ ผมศรัทธาเต็มที่เลยนะครับนี่” เขาชมเป็นครั้งแรกและด้วยความจริงใจ หากท่านไม่พูดเช่นนั้นออกมาเสียก่อน เขาก็คิดอยู่แล้วว่าจะหลอกลวงโดยวิธีนี้ คือใช้วัสดุคุณภาพและราคาแบบเดียวกับตัวอย่าง แต่จะลดความประณีตลง เป็นการประหยัดต้นทุนด้านค่าแรง เมื่อท่านพระครูเตือนล่วงหน้าไว้เช่นนี้เขาก็จำเป็นต้องเชื่อท่าน

“ตกลงผมจะทำตามที่หลวงพ่อนำมาครับ แล้วนานเท่าไรผมถึงจะฟื้นตัวครับ”

“ยัง ยังไม่หมดแค่นี้ ที่พูดมาเพิ่งได้ประการเดียว ยังมีประการอื่นๆ อีก นั่นก็คือโยมจะต้องสวดมนต์ทุกวัน สวดเป็นใหม่”

“ไม่เป็นเลยครับ”

“เออละ ไม่เป็นไร เดี่ยวอาตมาจะแจกบทสวดมนต์ มีคนเขาพิมพ์มาถวายไว้สำหรับแจก” ท่านหยิบแผ่นปลิวขนาด ๑' x ๑.๒๕' ขึ้นมาแจก ในนั้นมีบทสวดมนต์พิมพ์ด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่เพื่อความสะดวกในการอ่าน ท่านส่งให้นักธุรกิจ แต่ปรากฏว่ามีบุรุษอีกสองคนที่นั่ง ณ ที่นั้นขออีกคนละแผ่น คนหนึ่งมีธุรกิจทำกระเป่าถือส่งต่างประเทศ อีกคนทำรองเท้าหนัง และสองคนนี้ก็ใช้วิธีเดียวกับคนแรกในการหลอกลวงลูกค้า คือใช้วิธี ยัดใส่สินค้า คนทั้งสามรับแผ่นปลิวมาอ่านแล้วพูดขึ้นเกือบจะพร้อมกันว่า “อ่านยากจังครับ”

“ยากที่ไหนกัน เขาอุตส่าห์พิมพ์ตัวโตๆ ให้ยังจะว่าอ่านยากอีก”

“ผมหมายถึงข้อความนะครับ” เจ้าของธุรกิจกระเป่าถือว่าอีกสองคนก็คิดอย่างเดียวกัน

“นั่นเพราะโยมไม่เคยสวดมนต์นะซี นี่เอาตมาอุตสาห์เขียนคำอ่านเป็นภาษาไทยนะ ถ้าเขียนแบบภาษาบาลีโยมจะยิ่งแยกว่านี่ แต่เอาเถอะ ค่อยๆอ่านไปก่อนแล้วจะจำได้ เมื่อจำได้ก็จะสวดมนต์เป็น ถ้าไม่ยากล้มละลายก็ทำตามนี้ เข้าใจไหม”

“อ่านหมดนี้เลยหรือครับ”

“ถูกแล้ว อ่านหมดนี้หนึ่งเที่ยวแล้วอ่านเฉพาะบทพุทธคุณเท่าจำนวนอายุบวกหนึ่ง”

“ตรงไหนครับที่เรียกว่าบทพุทธคุณ”

“แห่ม โยมนี่ไม่เอาไหนเลยจริงๆ นะ” ท่านว่าคนเดียว แต่มีคนร้อนตัวถึงสามคน

“บทพุทธคุณก็ตั้งแต่ อิติปิ โส ไปจนถึง ภควาติ นั่นแหละ โยมอายุเท่าไรละ”

“สี่สิบแปดครับ” เจ้าของธุรกิจกระเป่าถือตอบ

“สี่สิบแปดก็สวดสี่สิบเก้าจบ”

“แล้วเราจะทำอย่างไรไม่ให้หลงครับ ผมกลัวจำไม่ได้ว่าสวดกี่จบแล้ว”

“อันนี้โยมหาวิธีเอาเอง เอาตมาเชื่อว่าคนที่ เป็นนักธุรกิจย่อมหาวิธีจนได้นั่นแหละ”

“ใช้วิธีนับกำนัไม้ขีดซี” เจ้าของธุรกิจรองเท้าหนังแนะนำ

“งั้นผมอายุห้าสิบหกก็ต้องสวดห้าสิบเจ็ดจบใช่ไหมครับ หลวงพ่อ” นักธุรกิจคนแรก ถามอย่างรู้สึกท้อแท้

“ก็ตั้งอย่างนั้น” ท่านเจ้าของกุฏิตอบ

“แล้วผมจะมีเวลาหรือครับ วันๆ ผมไม่ค่อยว่างเลย”

ท่านพระครูรู้สึกอ่อนใจจึงบอกเขาว่า

“เลือกเอาที่แล้วก็แล้วกัน ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่สำเร็จ แต่ถ้าทำได้ก็จะเห็นผลภายในสามเดือนเป็นอย่างช้า”

“ให้ภรรยาสวดด้วยได้ไหมครับ”

“ได้ ยิ่งช่วยกันสวดยิ่งเห็นผลเร็ว”

“ถ้าให้สวดแทนผมล่ะครับ” เขาต่อรอง

“สวดแทนไม่ได้ซี ช่วยกันสวดนี่อาตมาหมายความว่า ต่างคนต่างสวดเท่าอายุของตัวเองบวกหนึ่ง ภรรยาโยมอายุเท่าไรล่ะ”

“สี่สิบหกครับ”

“ก็ให้เขาสวดสี่สิบเจ็ดจบ เข้าใจไหมล่ะ”

“เข้าใจครับ ขอบพระคุณหลวงพ่อบอกครับ” รู้วิธีแก้ปัญหาลแล้วนักธุรกิจผู้นั้นจึงกราบลา ปรากฏว่ามีผู้ตามเขาออกมาอีกสองคน ท่านพระครูประสบความสำเร็จในการ **ยิงปืนนัดเดียวได้นกสามตัว**

“หลวงพ่อดี ฉันกับสามีทำโรงงานผลิตเครื่องตกแต่งบ้านไม่เคยยัดไส้สินค้า ไม่เคยโกงลูกค้า แต่ทำไมทำมาหากินไม่ขึ้นล่ะคะ” ผู้ทุกข์ร้อนรายที่สองเป็นสตรีวัยสามสิบเศษ หล่ออนมากับสามีวัยเดียวกันที่นั่งก้มหน้าคอดอกอยู่ข้างๆ ท่านพระครูตอบไปตามที่เห็นหนอ รายงานว่า

“โยมไม่ปฏิบัติพระในบ้านนะซี”

“ในบ้านผมไม่มีพระครับหลวงพ่อบ” สามีเงยหน้าขึ้นตอบ

“ถ้าจะมีก็คงเป็นพระพุทธรูปใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่หรือโยม อาตมาหมายถึงคุณพ่อคุณแม่ของโยมนะ เพราะโยมไม่ปฏิบัติท่าน โยมถึงได้ทำมาหากินไม่ขึ้น”

“ฉันก็เลี้ยงดูแก่นี้คะ เพื่อนบ้านฉันเสียอีกที่เอาพ่อแม่ไปไว้

บ้านบางแค” หล่อนหมายถึงหน่วยงานหนึ่งของกรมประชาสงเคราะห์

“เอาอีกแล้ว อ่างผู้อื่นเป็นตัวอย่างอีกแล้ว อาตมาเพิ่งว่า โยมผู้ชายคนนั้นไปหยกๆ” ท่านหมายถึงนักธุรกิจที่เพิ่งลากลับไป

“ขอทีเถอะนะโยมนะ อย่ามองออกนอกตัวเลย ให้มองเข้ามาที่ตัวเรานี่แหละ มันมีข้อบกพร่องตรงไหนก็ค่อยๆ แก้ไขไปโดยไม่ต้องไปเฟ่งโทษผู้อื่น เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจค่ะ หลวงพ่อกรุณาบอกรหัสแก้ไขด้วยเถิดค่ะ”

“ก่อนที่จะแก้ไขโยมก็ต้องรู้ข้อบกพร่องของตัวเองก่อน โยมบกพร่องตรงไหนรู้ไหม”

“ไม่ทราบค่ะ”

“นั่นไงเห็นไหม ตัวของตัวเองยังไม่รู้เลย แล้วยังเที่ยวไปรู้ตัวของคนอื่น เอาละ ถึงยังไงมันก็ไม่ไช่เรื่องแปลกสำหรับอาตมาเพราะคนอื่น ๆ เขาก็เป็นแบบโยมนี่แหละ” สตรีวัยกว่าสามสิบมีสีหน้าดีขึ้น เมื่อรู้ว่าตัวเองไม่ได้บกพร่องแต่เพียงผู้เดียว อย่างน้อยๆ ก็ยังมีเพื่อน

“หลวงพ่อบอกช่วยชี้ข้อบกพร่องของฉันทันทีด้วยเถอะค่ะ แล้วฉันจะได้หาทางแก้ไข”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็ฟังให้ดี โยมไม่ปฏิบัติพ่อแม่ หมายความว่าโยมให้ท่านไปอยู่ที่โรงงาน อยู่ห้องอับๆ มีดๆ ให้กินข้าวร่วมกับพวกคนงาน ในขณะที่โยมอยู่บ้านหลังใหญ่กับสามีและลูกๆ มีอาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ที่อาตมาพูดมานี้จริงหรือเปล่า”

“จริงค่ะ” หล่อนพูดเสียงเครือและมองเห็นข้อบกพร่องของตัวเองอย่างชัดเจน

“ดีแล้วที่โยมยอมรับผิด ทีนี้อาตมาก็จะบอกรหัสแก้ไข โยมต้องรับท่านเข้ามาอยู่บ้านเดียวกับโยม กลับไปนี่ไปจัดการเสีย โยม

กินดีอยู่ดี อย่างไรก็ตามก็ต้องให้พ่อแม่กินดีอยู่ดีอย่างนั้นด้วย เอาละ โยม กลับไปก็หาดอกไม้รูปเทียนไปกราบขอขมาท่าน เอาน้ำล้างเท้าให้ ท่าน และให้ท่านอธิษฐานกรรมให้ แล้วกิจการค้าของโยมก็จะเจริญ รุ่งเรืองขึ้นโดยลำดับ ทำได้ไหมเล่า”

“ได้ค่ะ ถ้าอย่างนั้นหนูกับสามีขอกราบลา” คราวนี้หล่อน เปลี่ยนจาก ฉันท มาเป็น หนู

เจ้าทุกข์ รายที่สามกำลังจะเอื้อนเอ่ย ธุระ นายสมชาย ก็กลานเข้ามาขัดจังหวะว่า “หลวงพ่อกับ นิมนต์ขึ้นศาลาคับ เลย เวลามามาก่อนแล้ว”

“อ้าวได้เวลาแล้วหรือ”

“ได้มาก่อนแล้วครับ” นายสมชายย้ำ ท่านจึงพูดกับ ผู้คนที่นั่ง ณ ที่นั้นว่า

“ประเดี๋ยวนะ ขอเวลานอกก่อน ญาติโยมก็ไปทานอาหาร กันก่อน ที่โรงครัวเขาคงเตรียมเสร็จแล้ว เข็มูทุกคนเลยนะ ใคร มาวัดป่ามะม่วงแล้วไม่ได้ทานอาหารถือว่าไม่ได้มา” พูดแล้วท่าน จึงลุกจากอาสนะเพื่อจะเดินไปยังศาลา สาวรุ่นๆคนหนึ่งวิ่งกระหืด กระหอบเข้ามาหา หล่อนคุกเข่าลงตรงหน้าท่าน ประนมมือพร้อมกับพูดว่า

“หลวงพ่อกะ ขอเวลาหนูหนึ่งนาทีค่ะ หนูมีธุระด่วนมาก” หล่อนพูดอย่างรีบร้อน และไม่อาจ รอคิว ได้

“พูดไปเลยหนู” ท่านอนุญาต

“พี่สาวหนูถูกรถชนอาการสาหัสค่ะ ตอนนี้อยู่ห้อง ไอ.ซี.ยู. หนูมาขอขมามีหลวงพ่อกับให้เขารอดชีวิตด้วย” ท่านพระครูรู้ว่า บรรดาคนที่มาในวันนี้อยู่ยังมีอีกสามรายที่มีจุดประสงค์เดียวกับเด็ก สาว จึงบอกพวกเขาว่า

“เอาละ คนที่มาถูกระเรื่องเป็นเรื่องตายให้จดชื่อและนามสกุล ใส่พานวางไว้ที่อาสนะของอาตมา ชื่อคนที่กำลังจะตายนะ ไม่ใช่ชื่อของคนมาหา” ท่านจำเป็นต้องบอกให้แจ่มแจ้งเพราะมนุษย์แต่ละคนระดับสติปัญญาไม่เท่ากันและความผิดพลาดคลาดเคลื่อนก็เคยปรากฏมาแล้วบ่อยครั้ง พุดจบท่านก็เดินไปยังศาลา บรรดาคนเจ้าทุกข์ทั้งหลายก็พากันเดินไปยังโรงครัวเพื่อรับประทานอาหาร หนึ่งชั่วโมงผ่านไป เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เดินกลับมาয়งกุฎ ท่านขอตัวเข้าไปล้างมือและบ้วนปากในห้องน้ำใต้บันได แล้วจึงออกมานั่งที่อาสนะ ในพานมีกระดาษสี่แผ่นวางอยู่ ท่านหยิบขึ้นมาอ่านทุกแผ่นแล้วพุดขึ้นว่า

“ดูเอาเถอะ ใครจะเป็นจะตายก็ต้องมาให้อาตมาช่วย ยิงกะอาตมาเป็นผู้วิเศษนะโยมนะ” ท่านพยักพยเคียดกับ เจ้าทุกข์ ที่นั่งอยู่แถวหลังสุด

“หลวงพ่อดีครับ ผมสงสัยจังครับ คนที่กำลังจะตาย เราช่วยไม่ให้เขาตายได้จริงๆหรือครับ” คนถามเป็นบุรุษวัยห้าสิบ เขาเลี้ยงมาใช้คำว่า เรา แทน หลวงพ่อ

“มันก็ขึ้นอยู่กับกรรมนั้นแหละโยม ถ้าเขาต้องตายจริงๆ อาตมาก็ช่วยไม่ได้ อย่างไรก็ตามแต่อาตมาเลย ต่อให้ผู้วิเศษที่ไหนก็มายังยังความตายไม่ได้ ที่ว่าขึ้นอยู่กับกรรมก็หมายความว่า ถ้าเขายังมีกรรมดีอยู่บ้าง อาตมาก็ช่วยเพิ่มให้ได้ส่วนหนึ่ง แต่ถ้าเขาไม่มีกรรมดีอยู่เลยก็ช่วยไม่ได้ เปรียบเทียบให้เห็นชัดๆก็คือ มันเหมือนกับแบตเตอรี่ ถ้าอาตมาชาร์จไฟมาให้ แต่แบตเตอรี่หม้อนั้นเก็บไฟไม่อยู่มันก็จะรั่วออกหมด เรื่องอย่างนี้มันซับซ้อน ที่อาตมาพุดมาก็ไขว่ว่าจะถูกทั้งหมดเพราะมันมีปัจจัยอื่นๆ มาประกอบอีก ถ้าจะอธิบายโดยละเอียดวันนี้ทั้งวันก็ไม่จบ เอาเรื่องเฉพาะหน้าดีกว่า” เมื่อท่านพุดดังนี้

ผู้มีทุกข์ร้ายที่สามจึงเอ่ยธุระของตน

“หลวงพ่อกับฉัน เรามีปัญหาเรื่องลูก ลูกชายลูกสาวผมเอา
ดีไม่ได้สักคนทั้งที่ผมกับภรรยาเลี้ยงดูเขาอย่างดี ผมเป็นวิศวกร
ภรรยาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย แต่ลูกไม่เอาถ่าน ไม่เจริญรอยตาม
พ่อแม่เลยสักคน” วิศวกรวัยห้าสิบบรรยายความอึดอัดขัดข้องใจ
ออกมา

“โยมมีลูกกี่คน”

“สี่คนครับ ผู้หญิงสอง ผู้ชายสอง”

“แล้วเขามีครอบครัวกันหรือยัง”

“คงยังมั่งครับ ตอนนี่ไม่มีใครอยู่กับพ่อแม่เลย พวกหนึ่ง
ออกจากบ้านหมด เห็นว่าลูกชายไปเป็นอัครพาล ลูกสาวไปเป็น
นักร้องตามคลับตามบาร์” เขาพูดอย่างขัดเคือง เห็นหนอ ทำหน้าที่
อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องให้บอก ท่านรู้ความเป็นไปของครอบครัว
นี้เป็นอย่างดี จึงพูดขึ้นว่า

“โยมไม่น่าทำรุนแรงกับลูกนี่นา ค่าว่าเขาแล้วยังไม่พอ ยัง
ไปเตะไปต่อยเขาอีก ลูกเขาเป็นหนุ่มเป็นสาว โยมไปเตะเขา เขา
ก็หนีนะซี แล้วภรรยาโยมก็ด่าลูกแทบทุกวัน ใครเขาจะอยากอยู่
ด้วยล่ะ” วิศวกรผู้นั้นนั่งก้มหน้า นึกถึงความผิดพลาดที่ทำไว้กับ
ลูก

“แล้วผมจะทำอย่างไรครับหลวงพ่อกับฉัน ผมอยากให้ลูกๆ กลับ
มาครับ”

“โยมต้องสวดมนต์ ทำอย่างที่ทำมาแนะนำนักธุรกิจไปเมื่อ
สักครู่นี้ ทำได้ไหม” ท่านพูดพร้อมกับส่งบทสวดมนต์ให้แผ่นหนึ่ง

“ช่วยกันสวดนะ ทั้งโยมและภรรยาโยมนั้นแหละ สวดเสร็จ
ก็แผ่เมตตาไปให้ลูกๆ ขอให้เขามีความสุขความเจริญ ไม่ช้าเขาก็จะ

พากันกลับมา แล้วอย่าไปดูไปว่าเขาอีกนะ ให้พูดกับเขาดีๆ ทำได้ไหม”

“ได้ครับ” บรูซวัยห้าสิบรับคำหนักแน่น แล้วจึงถือโอกาสรายลา

ท่านพระครูช่วยแก้ปัญหาให้เจ้าทุกข์อีกหลายราย กระทั่งถึงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาจึงบอกให้พวกเขาไปรับประทานอาหารกลางวัน ที่โรงครัว ส่วนท่านก็ถือใบรายชื่อคนที่กำลังจะตายสี่รายขึ้นไปข้างบนเพื่อจัดการ ส่งพลัง ไปช่วยเหลือ ยังมีเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงกว่าพวกเขาจะรับประทานอาหารเสร็จ และหนึ่งชั่วโมงนี้เป็นของคนสี่คนที่ญาติระบุน่ากำลังจะตาย ชั่วโมงต่อไปก็เป็นของ เจ้าทุกข์รายอื่นๆ แล้วก็ไม่ว่าจะไปเสร็จสิ้นตอนกี่ทุ่มก็ยาม เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงท่านมีชีวิตอยู่เพื่อสงเคราะห์ผู้อื่นโดยแท้



๓๔

นายขุนทอง

พระบัวเหี่ยวแอบตั้งข้อสังเกตว่า บรรดาศิษยานุศิษย์ที่มา
ปรึกษาปัญหาธรรมะกับท่านพระครูนั้น ส่วนใหญ่มักเป็นคนจีน ข้าง
ฝ่ายคนไทยกลับมีน้อยคนที่จะสนใจธรรมะและเมื่อมาวัดก็จะแบก
ปัญหาหนักอกมาให้ท่านพระครูช่วยแก้ หลังจากนั้นก็จะหายหน้า
หายตาไป ต่อเมื่อต้องการให้ท่านช่วยอีกจึงจะมาให้เห็นอีก ผิด
กับคนจีนซึ่งจะมาอย่างสม่ำเสมอ ทั้งยังสนใจธรรมะและนำไป
ปฏิบัติอย่างจริงจังจนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ท่านพระครู
จึงชื่นชมคนจีนในแง่นี้ด้วย ในแง่อื่นๆ ด้วย

เข้านี้อากาศปลอดโปร่งกว่าทุกวัน ทั้งยังปลอดคนอีกด้วย
เพราะตาม *รายการ* ท่านพระครูต้องไปบรรยายธรรมที่กรุงเทพฯ
แต่ทางผู้จัดได้โทรเลขด่วนมาขอเลื่อน ท่านจึงไม่ต้องไปไหน

ฉันเข้าแล้วพระบัวเหี่ยวจึงถือโอกาสมาเรียนปรึกษาปัญหา
ธรรมะกับผู้เป็นอาจารย์ จะให้ท่านสอบอารมณ์ให้ด้วย

“หลวงพ่อกับฉัน ผมถูกถิ่นมิตรนิเวศน์คู่คามอย่างหนักเลย
ครับ มันง่วงเหงาหาวนอนตลอดเวลา เดินจงกรมก็ง่วง ปฏิบัติตาม
วิธีขจัดความง่วงอย่างทีหลวงพ่อกเคยแนะนำก็ไม่หายง่วง ผมนก็เลย
ต้องนอนเพราะคิดว่าคงจะหาย”

“แล้วหายไหมล่ะ” พระอุปัชฌาย์ถาม

“ไม่หายครับ แกรมยังนอนไม่หลับด้วย ง่วงเหมือนจะเป็นจะตาย แต่พอนอนกลับไม่หลับ ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นครับ”

“นั่นเป็นอาการของญาณนะบัวเฮียว ไม่ใช่ถิ่นมิทรนิวรณ์ แต่ประการใด”

“หมายความว่าอย่างไรครับ” ลูกศิษย์ไม่เข้าใจ

“หมายความว่าอาการที่เธอเล่ามานั้นเป็นอาการของผู้ที่เข้าถึง นิพพิทาญาณ ซึ่งเป็นญาณที่ ๘”

“งั้นผมก็เดินมาได้ครึ่งทางแล้วซีครับ” พระบัวเฮียวพูดอย่างยินดี

“ถูกแล้ว แต่อย่าเพิ่งดีใจ มีคนเขาได้ญาณนี้ก่อนเธอมาหลายคนแล้ว ไม่ใช่เธอเป็นคนแรกที่ได้หรือคนนะ คนที่ได้รายล่าสุดก็คือลูกชายของคหบดี ดูเหมือนจะเป็นคนที่ชื่อนายด้อม”

“งั้นก็แปลว่าผมไปช้ากว่าลูกศิษย์หรือครับ”

“ก็คงยังงั้น แต่ช้าของเธอนะภาษาฝรั่ง เขาเรียกว่า สโลว์ บัทชัวร์ เข้าใจหรือเปล่า”

“ผมไม่เคยเรียนภาษาฝรั่งครับ หลวงพ่อได้โปรดอธิบายให้คนต่ำต้อยด้อยปัญญาอย่างผมฟังหน่อยเถิดครับ”

“ถ่อมตัวเหลือเกินนะ วันนี่วันอะไรหนอ พระบัวเฮียวถึงได้สงบเสงี่ยมเจียมตัวอย่างนี้” อาจารย์สัพพอกคนเป็นศิษย์

“คงไม่ใช่วันพระแน่ครับ” ศิษย์ตอบฉับพลัน

“รู้แล้ว แต่ฉันอยากรู้ว่าทำไมเธอถึงได้ถ่อมตัวมากมายนัก วันอื่นไม่เห็นเป็นอย่างนี้เลยนี่นา”

“ก็วันนี้ผมอยากได้วิชานะครับ ส่วนวันอื่นไม่อยากได้” พระบัวเฮียวถือโอกาส ยวน

“เธออยากได้วิชาอะไรล่ะ” พระอุปัชฌาย์ย้อนถาม

“วิชาขจัดความง่วงที่เกิดจากนิพพิทาญาณนะครับ”

“เอาเถอะ จะบอกให้เอาบุญ” แล้วท่านจึงบอกวิธีปฏิบัติตนเมื่อเข้าถึงนิพพิทาญาณแก่พระบัวเหี่ยวแบบเดียวกับที่เคยบอกนายต้อม พระหนุ่มกล่าวคำขอบคุณและถามอีกว่า

“แล้วที่หลวงพ่อบุทธภาษาต่างประเทศเมื่อตะกี้เสียงโล ๆ ชั่ว ๆ นะครับ หมายความว่าอย่างไรครับ”

“หมายความว่าเธอเข้าถึงญาณที่ ๘ ซักว่านายต้อมก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะบรรลุญาณ ๑๖ ที่หลังเขา ฉันมองหน้าเธอก็รู้ว่าหน้าอย่างเธอถึงจะไม่ฉลาดซักเท่าไร แต่ก็แน่ใจได้ว่าเธอจะต้องบรรลุโสดาปัตติผลเป็นอย่างต่ำ นี้พูดถึงเฉพาะชาตินี้เท่านั้นนะ” ท่านอธิบาย

“แล้วนายต้อมล่ะครับ ในเมื่อเขาได้ญาณ ๘ ก่อนผม เขาก็น่าจะได้ญาณ ๑๖ ก่อนผมด้วย ถูกไหมครับ”

“มันไม่เสมอไปหรอกบัวเหี่ยว คุณหุ้สัถ์ที่เข้ามาปฏิบัติมีสิทธิ์ได้ถึงญาณ ๘ ญาณ ๙ หรือบางคนก็อาจถึงญาณ ๑๓ แต่พอเขากลับบ้านก็ ถูกสิ่งแวดล้อมทางโลกดึงไป การปฏิบัติก็หยุดชะงักอยู่แค่นั้น อย่างกรณีของนายต้อม เขาอยากจะทำบวชแต่พ่อแม่ไม่ยอมให้บวช เมื่อกลับไปอยู่บ้านเขาก็จะติดอยู่กับความสุขทางโลกจนลืมการปฏิบัติ ก็เลยติดอยู่แค่ญาณที่ ๘ นั้นแหละ”

“แต่ถ้าเขาบวช เขาก็จะก้าวหน้าในการปฏิบัติใช่ไหมครับ”
ถามออกไปแล้วจึงรู้ว่า ถามโง่ ๆ รู้ช้ำอย่างนี้เสมอ

“มันก็คงจะเป็นอย่างนั้น เพราะบรรยากาศในวัดมันเอื้อต่อการปฏิบัติมากกว่าที่บ้าน อีกประการหนึ่งการประพฤติพรหมจรรย์ก็ช่วยให้การปฏิบัติดำเนินไปอย่างคล่องตัว พระมีข้อวัตรปฏิบัติที่แตกต่างไปจากวิถีชีวิตแบบชาวบ้าน จึงได้เปรียบคุณหุ้สัถ์ในแง่นี้”

ท่านพระครูอธิบายโดยไม่เกี่ยงงอนภูมิปัญญาของผู้ถาม

ชายวัยสี่สิบเศษคลานเข้ามาหาท่านพระครู ตามด้วยเด็กหนุ่มอายุประมาณสี่สิบ คนทั้งสองกราบท่านพระครูแล้วคนอายุมากกว่าก็พูดขึ้นว่า

“ไม่ได้มาหาหลวงพี่เสียนาน หลวงพี่สบายดีหรือครับ”

“ก็เอ็งเห็นข้าสบายหรือเปล่าล่ะ” ท่านเจ้าของภูมีย้อนถามชายคนนี้เป็นลูกผู้น้องของท่าน เคยวิ่งเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ส่วนเด็กหนุ่มที่มาด้วยก็มีศักดิ์เป็นหลานท่าน

“แหม หลวงลุงก็ พ่อเขาถามดี ๆ หลวงลุงกลับตอบเล่นลิ้น” หลานชายต่อว่าพลางค้อนปะหลับปะเหลือก

“นี่เอ็งอย่ามาทำกิริยาอย่างนี้ใส่ข้านะ เจ้าขุนทอง เอ็งไม่ใช่ผู้หญิงนะ” ท่านพระครูว่าเมื่อเห็นท่าทางกระตุงกระตึ่งของอีกฝ่าย

“หนูจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายมันก็ไม่เกี่ยวกะหลวงลุงหรอกน่า” เจ้าขุนทองพูดลอยหน้าลอยตาพร้อมทำท่าค้อนควัก ท่านพระครูนึกสงสัยจึงใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบ ก็ได้ทราบว่หลานชายของท่านมีจิตใจเป็นผู้หญิงไปเสียแล้ว ไม่น่าเลย ตอนเกิดท่านก็เห็นมันเป็นผู้ชายแท้ ๆ ไป ๆ มา ๆ ไหงเป็นผู้หญิงไปเสียได้ โธ่เอ๊ย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

พระบัวเสียวกำลังคุยกับพระอุปัชฌาย์อยู่ดี ๆ เมื่อมีผู้อื่นมาขัดคอ เช่นนี้ก็เกิด ปฏิฆะ อย่างอ่อน ๆ ขึ้น ครั้นจุกคิดได้ว่าบุรุษทั้งสองคงจะเป็นญาติกับท่านพระครู จึงพยายามข่มความหงุดหงิดขัดเคืองนั้นไว้ พูดเอาบุญเอาคุณว่า

“โยมโชคดีนะที่มาพบหลวงพ่อ ความจริงวันนี้ท่านต้องไปบรรยายธรรมที่กรุงเทพฯ”

“หรือครับ แล้วทำไมไม่ไปละครับ” นายขำถาม

“ก็ทางโน้นเขาโทรเลขด่วนมาขอเลื่อน อาตมาก็เลยพลอย
โชคดีไปด้วยเพราะหมื่นนี้หาเวลาคุยกับท่านยาก ยิ่งวันพระด้วยแล้ว
หมดสิทธิ์เลยเพราะแขกหรือเอามากันแน่นกุฏิ”

“โอ้โฮ เดียวนี้หลวงพี่ชายดีถึงขนาดนี้เขี้ยวหรือครับ”
คนมีศักดิ์เป็นน้องชายว่า

“เอ็งลองมาเป็นขำมั่ง แล้วจะรู้ว่าแต่ว่าที่มานี้มีอะไรจะให้
เข้าช่วยละ” ท่านถาม เพราะหากไม่ต้องการความช่วยเหลือ
คนเหล่านี้ก็จะไม่มาให้เห็นหน้า นายขุนทองจึงหน้าท่านพระครู
แล้วถามว่า “หลวงลุงใส่แว่นตามาตั้งแต่เมื่อไรอะ” ไม่ถามเปล่าแต่
ยังแถมด้วย อะ เป็นคำลงท้าย ตอนแรกก็พยายามจะปิดหลวงลุง
เพราะกลัวจะถูกว่า เมื่อท่านไม่ว่าเขาก็จะพูดอย่างที่เคยพูด

“สิบปีเข้านี้แล้ว เอ็งถามทำไม”

“เปล่าหรืออะ ก็หลวงลุงดูแปลกไป คือใส่แว่นแล้วหล่อ
ขึ้นนะอะ หลอกว่าไม่ได้ใส่ ว่าแต่ว่าสั้นหรือยาวอะ” ถามแล้ว
ก็หัวเราะคิกๆ อยู่คนเดียว

“อะไรของเอ็งละ อะไรสั้น อะไรยาว พูดให้มันฟังง่ายๆ
หน่อยไม่ได้หรือ”

“แหม หลวงลุงเนี่ย หนูหมายถึงสายตานะอะสั้นหรือยาว
ที่หลวงลุงต้องใส่แว่น เพราะสายตาสั้นหรือสายตายาวอะ” คนพูด
บิดตัวไปมาด้วยท่าที่เอียงอาย ท่านพระครูรู้สึกขัดถูกนัยน์ตากับท่า
ทางมีจริตจะก้านของหลานชาย หากก็รู้ว่าที่เขาต้องเป็นเช่นนั้น
ก็เพราะกฎแห่งกรรม จึงไม่ว่าให้เขาเสียใจ ถ้าว่าแล้วทำให้เขา
ดีขึ้นจึงค่อยว่า

“หมอเขาว่าสายตายาว เอาละ มีธุระอะไรก็ว่ามาได้เลย”

ท่านพูดกับบิดานายขุนทอง นายขำจึงตอบว่า “ผมนะไม่มีหรรอก
ครับหลวงพี่ แต่ที่ต้องมาก็เพราะฐานะของเจ้าขุนทองมันนั่นแหละ
มันกำลังจะเกณฑ์ทหาร จะขอหลวงพี่ช่วยไม่ให้มันถูกทหาร สงสาร
มัน”

“นี่เพลอเดียวเดียวเอ็งอายุยี่สิบเอ็ดแล้วหรือขุนทอง ข้ายัง
เห็นเอ็งวิ่งเล่นอยู่ไม่กี่วันนี้เอง จะเกณฑ์ทหารแล้วหรือนี่”

“ใช่ซิยะ เดียวนี้หนูเป็นสาวแล้วนะ หลวงลุง” นายขุนทอง
ว่า

“เป็นหนุ่มไวยเจ้าทอง เอ็งเป็นผู้ชายนะ” คนเป็นพ่อ
รีบกล่าวแก่ กลุ่มโจยู่เหมือนกันที่เลี้ยงลูกชายให้กลายเป็นลูกสาว

“เออนะ มันอยากจะเป็นสาวก็ช่างหัวมัน” ท่านพระครู
ปรามนายขำ แล้วหันมาปรามนายขุนทองว่า

“แต่เอ็งก็ให้มันน้อยๆ หน้อยเจ้าขุนทอง อย่าให้มันมากเกินไป
ไป เอ้า ก็ไหนเอ็งว่าเอ็งเป็นผู้หญิงแล้วทำไมถึงต้องถูกเกณฑ์ทหาร
ล่ะ” นายขุนทองคิดหาคำตอบอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วจึงพูดว่า

“นั่นซิยะ เขาว่าเขาเอาตามสามะโนคร้ว หลวงลุงช่วยหนู
ด้วยนะฮะ ขึ้นหนูถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารคงถูกพวกมันลงแขกทั้ง
กองทัพ” หนุ่มน้อยปริวิตก

“ฟังพูดเข้าแนะะ ยังกะเอ็งสวยนักนี่” หลวงลุงค่อน

“ก็สวยกว่าหลวงลุงแล้วกัน” นายขุนทองเถียง

“เอาเถอะๆ ชำยกให้” ท่านพระครูยอมแพ้น นายขำทำหน้าที่
เหน้อยหน่าๆ ปรับทุกข์กับท่านต่อหน้าลูกชายว่า

“ไม่รู้เวรกรรมอะไรของผมนะหลวงพี่ มีลูกก็ไม่เหมือน
คนอื่นเขา ผมทำกรรมอะไรไว้ครับหลวงพี่ ช่วยดูให้หน่อยเถอะ”

“เอ็งจะเดือดร้อนไปทำไมล่ะขำเอ๊ย ก็ตัวเจ้าขุนทองเองมัน

ยังไม่เดือดร้อนนี้หาใช่ใหม่ขุนทอง” ท่านถามหลานชายที่กลายเป็นหลานสาว

“นั่นซิยะ จะกลัวใจไปไยละคุณพ่อ” นายขุนทองล้อเลียนบิดา แล้วก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้จึงถามท่านเจ้าของกุฏิว่า

“หลวงลุงชะ หนูทำกรรมอะไรไว้ชะถึงได้เกิดเป็นกะเทย ใจจริงแล้วหนูอยากเกิดเป็นผู้หญิง ทำไมมันถึงไม่ได้อย่างที่อยากล่ะชะ”

“เอ็งอยากรู้จริงๆ หรือ”

“อยากชะ อยากให้พ่อแก่รู้ด้วยจะได้เลิกบ่นหนูเสียที”

“เอาละ เมื่ออยากรู้ก็จะบอก บัวเฮียวเธอฟังด้วยนะ ฟังแล้วก็จำไว้ด้วย วันหน้าวันหลังหากมีใครเขาถามจะได้บอกเขาได้”

“ครับหลวงพ่อ ผมกำลังตั้งใจฟังอยู่ครับ แม้วันหน้าวันหลังจะไม่มีใครมาถาม ผมก็จะฟังแล้วก็จะจำใส่สมองเอาไว้ นิมนต์หลวงพ่อบอกต่อเถิดครับ” พูดพร้อมกับประนมมือ นิมนต์

“แหม หลวงพี่พูดถูกถูกใจขุนทองจริงจริง” นายขุนทองทำเสียงกรีดกราด รู้สึกถูกชะตากับหลวงพ่อกันเสียเหลือเกิน ท่านพระครูมองหน้าลูกศิษย์ทีหนึ่ง มองหน้าหลานชายทีหนึ่ง แล้วจึงพูดขึ้นว่า

“ที่เจ้าขุนทองต้องเป็นอย่างนี้เพราะกรรมเก่า เมื่อชาติที่แล้วเป็นคนเจ้าชู้ ผิดศีลข้อสามเป็นอาฉิม ผลของการประพฤติเช่นนั้นทำให้ต้องมาเป็นอย่างนี้ และถ้าไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงก็จะต้องเป็นอย่างนี้ไปอีกหกชาติ”

“ยังพอแก้ไขได้หรือครับหลวงพี่” นายขำถามขึ้น

“ก็พอมีทางอยู่ แต่สงสัยเจ้าขุนทองคงทำไม่ได้”

“หลวงลุงจะให้หนูทำอะไรล่ะชะ” คนมีกรรมเก่าถาม

“แบบนี้วัวตัวนั้นก็บาปแยเลยนะครับหลวงพ่อ” ถ้าแก่เส็ง
ถาม

“บาปแน่นอน”

“ไม่น่าเลยนะครับ ท่านเป็นถึงพระอรหันต์ ไม่น่ามาเสียชีวิต
เพราะถูกวัวบ้าขวิด” บรูซสูงวัยรู้สึกปลงสังเวช

“จะเป็นอะไรก็ตาม ไม่มีใครหนีกรรมพ้น พระพุทธองค์ตรัส
เรื่องนี้ให้ภิกษุฟังว่าเป็นเพราะพระอรหันต์รูปนี้ท่านเคยสร้างกรรม
ไว้กับวัว จึงต้องมาขวิดใช้” ฟังถ้อยคำของพระอุปัชฌาย์ พระหนุ่ม
ก็เสียววาบเข้าไปถึงหัวใจจิตหัวใจ จึงเสถถามถ้าแก่เส็งว่า

“เวลานั่งสมาธิโยมถ้าแก่เคยง่วงไหม ง่วงมาก ๆ จนแม้
จะลุกขึ้นเดินก็ยังง่วงนะเคยเป็นไหม”

“เคยครับแต่นานมาแล้ว ดูเหมือนจะตอนที่ปฏิบัติเดือน
แรก ๆ โน่นแน่ะครับ” บรูซสูงวัยตอบ

“แล้วโยมทำยังไง”

“ผมก็พยายามอยู่ในที่แจ้งบ้าง รับประทานอาหารให้น้อย
ลงบ้าง นอนบ้าง”

“แล้วหายง่วงไหม”

“ไม่หายครับ มันยิ่งง่วงหนักขึ้นไปอีก ง่วงแล้วก็รู้สึกเบื่อ
หน่ายไปหมด ผมก็พยายามเอาชนะมันด้วยการกำหนดสติอยู่ตลอดเวลา
เวลา ง่วงก็กำหนดว่า **ง่วงหนอ** พอนอนไม่หลับก็กำหนดว่า **นอน
ไม่หลับหนอ** เมื่อรู้สึกเบื่อก็กำหนดว่า **เบื่อหนอ** เรียกว่าผมไม่ยอม
ให้เพลอสติเลยแหละครับ เป็นอยู่อย่างนี้สักสามสี่วันก็หาย พอหาย
ผมรู้สึกสบายอกสบายใจมาก ก็เกิดคิดว่าผมเอาชนะมารได้แล้ว และ
ตั้งใจว่าจะเร่งทำความเพียรต่อไปเพราะอายุผมก็มากแล้ว จะจะไป
อีกนานเท่าไรก็ไม่รู้ได้ หากมัวเห็นแก่กินแก่นอนก็จะทำให้ชีวิตเป็น

หมัน เสียชาติเกิด ผมคิดอย่างนี้แหละครับ”

“แล้วโยมสงสัยบ้างไหมว่าอาการเช่นนั้นมันเกิดจากอะไร อาการที่ง่วงมาก ๆ และเมื่อหน่ายทุกสิ่งทุกอย่างนะ” ท่านเจ้าของ กุฎิถาม มิใช่ท่านไม่รู้คำตอบ ทว่าต้องการให้บรูซสูงอายุได้ สอน พระหนุ่มทางอ้อม

“ผมคิดว่ามันไม่ใช่ความง่วงธรรมดาๆ คงจะต้องเป็นการ ปรากฏของสภาวะธรรมอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมแน่ใจว่าจะต้องเป็น เช่นนั้นครับ”

“ถูกแล้ว นั่นแหละเป็นอาการของ นิพพิทาญาณ และที่โยม ปฏิบัติตามที่ได้มานั้นก็ถูกต้องแล้ว การปฏิบัติธรรมไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถ้ามีความเด็ดเดี่ยวและใจสู้มันก็ไม่ยากจนเกินไป นี่อาตมาหมายถึง ธรรมระดับสูงนะ” ท่านใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบก็ได้รู้ว่าบรูซ ตรงหน้าได้ถึงญาณ ๑๓ แล้ว และคงจะบรรลุญาณ ๑๖ ในไม่ช้านี้ ท่านไม่พูดอะไรออกมาด้วยไม่ต้องการให้คนที่เพิ่งได้ญาณ ๘ เกิด ความน้อยเนื้อต่ำใจอีก

เมื่อพูดถึงเรื่องง่วงท่านพระครูก็นึกถึงอดีตสมัยที่ท่านอายุ สิบสองสิบสามจึงเล่าให้พระบัวเหี่ยวและเจ้าแก้วเส็งฟังเป็นการคลาย ความเครียดว่า

“อาตมามีเรื่องซำๆ จะเล่าให้ฟัง เรื่องง่วงนี้แหละ สมัยที่ อาตมาอายุสิบสองสิบสาม อาตมาอยู่กับยาย พอตีสี่ย้ายก็ปลุกแล้ว ปลุกให้ลุกหุงข้าวใส่บาตร วิธีปลุกของยายยอดเยี่ยมมาก โยมจะลอง เอาไปใช้กับลูกกับหลานก็ได้” ท่านบอกเจ้าแก้วเส็ง

“ทำอย่างไรครับ” ถามอย่างสนใจ

“ก็ไม่ทำอะไรมาก ตอนแรกก็เข้าไปเขย่าตัวบอก ใ้หนู ใ้ หนู ลูกหุงข้าวใส่บาตรได้แล้วอาตมากำลังง่วงก็ตอบ ฮือๆ รู้แล้ว

ขอนอนต่ออีกนิดเดียว ยายก็อึ้งขึ้นเหยียบเลย บอกจะลุกไม่ลุก
อาตมากำลังอยากนอนเลยบอกกับยายว่า แหม ดีจังเลยยาย
ผมกำลังปวดเมื่อยอยู่พอดี ยายมาช่วยเหยียบให้ทุกวันเลยนะ ”

“แล้วท่านว่ายังไงครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“ยายก็บอก จันยายนายจะไปเอาไม้เรียวมาช่วยนวดให้หน่อย
นะ เด็กอะไรซี้เกียจตัวเป็นขน ไม่เรียกไม่ลุก ไม่ปลุกไม่ตื่น”

“แล้วหลวงพ่อกำลังทำอะไรครับ”

“จะทำยังไงล่ะ จันก็ต้องรีบลุกขึ้นมาหุงข้าวแหละซี ที่นี้ข้าว
สมัยนั้นนะเขาใช้หม้อดินหุง แล้วก็ใช้เตาฟืน จันก็ก่อไฟ ความมุ่ง
งก็เลยจับค้อนฟืนนั่งหลบอยู่หน้าเตาไฟนั่นแหละ ยายมาเห็นเข้าก็ตบ
ให้สองฉลาด นี่ตบที่หน้านี่ ตบข้างซ้ายที่ ข้างขวาที” ท่านทำท่า
ประกอบ

“แล้วเป็นยังไงบ้างครับ” พระบัวเหี่ยวถามอย่างนឹกสนุก
ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉยว่า

“ก็ค้อยยังชั่วขึ้นมาหน่อยหนึ่ง”

“คุณยายของหลวงพ่อกคงจะดูมากนะครับ” เจ้าแก้วเสียงถาม

“ดูหรือไม่ดูอาตมาก็ถูกตีไม่เว้นแต่ละวันเชียวแหละ บางวัน
ก็ถูกตีสามครั้งหลังอาหารเช้า กลางวัน เย็น”

“น่าจะแถมก่อนนอนอีกรอบนะครับ เพราะเวลาหมอให้ยา
เขาจะให้กินหลังอาหารเช้า กลางวัน เย็น และก่อนนอน” พระ
บัวเหี่ยวว่าไปโน่น

“บางวันก็ได้แถมก่อนนอนด้วย” ท่านเจ้าของกุฎิสารภาพ

“จันแสดงว่าหลวงพ่อกก็คงไม่เบาเหมือนกันนะครับ” พระ
บัวเหี่ยวว่า

“เอ! จะว่าหนักก็ไม่เชิงนะเพราะตอนนั้นจันผอม” พระ

อุปัชฌาย์ตั้งใจยั่วลูกศิษย์

“แหม หลวงพ่อก็รู้ว่าผมไม่ได้หมายความยังงั้น คือผมต้องการจะพูดว่าเด็กที่ถูกผู้ใหญ่ตีทุกวัน วันละสามสี่ครั้งนะคงจะไม่เบาทีเดียว คือจะต้องเกเรจนขึ้นชื่ออะไรทำนองนี้”

“เกหรือไม่เกคนเขาก็เรียกฉันว่ามหาโจรกันทั้งบางนั่นแหละ”

“แล้วหลวงพ่อกลียดคุณยายไหมครับ ถูกคุณยายตีทุกวัน แล้วรู้สึกกลียดคุณยายไหม” คนเป็นคฤหัสถ์ถาม

“ตอนนั้นกลียด แต่ตอนนี้รัก เพราะถ้าไม่ได้ไม่เรียวยาย อาตมาก็ไม่ได้มาเป็นอย่างเช่นทุกวันนี้ อาตมารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของยายมาก” เจียบกันไปครู่หนึ่ง ท่านเจ้าของกุฎก็พูดขึ้นอีกว่า

“มีอยู่ครั้งหนึ่งอาตมาหนีไปเที่ยวดูหนัง โทกหยายว่าจะไปตีกับเพื่อนเพราะจวนสอบไล่ ที่แท้หนีไปดูหนังกับเพื่อนกลับเสียตึกพอยายมาปลุกก็บอกยายว่าวันนี้ขอวันหนึ่งเถอะเพราะตีกับเพื่อนเหนื่อยมาก ขอนอนตื่นสายสักวัน ยายก็บอกว่า ไอ้หนู เอ็งจะนอนยายก็ไม่ว่าหรอก แต่ก่อนจะนอนต้องลูกลูงข้าวใส่บาตรก่อน แล้วก็กินข้าวกินปลาเสียให้เรียบร้อยแล้วค่อยกลับมานอนนี่เห็นไหมนโยบายของยายอาตมานี้เยี่ยมจริง ๆ อาตมาก็เลยสะสมสะสมลูกลูงข้าวไปก่อไฟตั้งหม้อข้าว ไฟมันก็ไม่ติดซั๊กที ก่อไฟอยู่ตั้งนานก็กลัวข้าวจะไม่ทันพระ เลยใส่ฟืนใหญ่ กระทุ้งฟืนเข้าไปในเตา แล้วก็จะเป็นเพราะความง่วงหรือเพราะมือหนักก็ไม่ทราบ กระทุ้งเสียหม้อข้าวแตกเลย”

“แล้วยายของหลวงพ่อยังไงครับ” พระบัวเหี่ยวถาม รู้สึกสนุกสนานกับเรื่องที่ท่านเล่า

“ก็ไม่ว่ายังไงหรอก แต่ตีเสียอันไปเลย คราวนั้นเล่นเอา

หลังลายไปหลายวัน”

“แหม! ชีวิตหลวงพ่อนี้โลดโผนดีจังนะครับ” พระหนุ่มว่า

“ใช่ ก็ทำให้มีชีวิตชีวิตดีเหมือนกัน ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ฉันยังไม่กล้าบอกคุณทุกวันนี่ คือเรื่องละเมอ”

“ใครละเมอครับ หลวงพ่อกับคุณยาย” เจ้าแก้วเส็งถาม

“อาตมา คือก่อนนอนไปกังวลว่าน้ำมันแห้งโอง ฟรุ้งนี้จะต้องตื่นขึ้นตักน้ำแต่เช้า พอหลับไปก็เลยละเมอ นี่ชาวบ้านเขา มาเล่าให้ฟังตอนเช้า เขาบอกว่าเห็นอาตมาตักน้ำตั้งแต่ตีสี่ ตักขึ้นบ้าน อาตมาก็แปลกใจว่า คนละเมอทำไมถึงหาบกระแตง ไปสระได้ แถมขึ้นบันไดบ้านถูกด้วย เขาว่าอาตมาตักเอาๆ เขาพูดด้วยก็ไม่พูด ก็คนละเมอจะรู้เรื่องยังไง จริงไหม” ท่านถามพระบัวเสี้ยว

“จริงครับ แล้วเขาบอกใหม่ครับว่าเขาพูดว่าอย่างไร”

“เขาบอกเขาตะโกนถามว่า ไ้หนูนี้ก็ยังงี้ ลุกขึ้นมาตักน้ำตั้งแต่ตีสี่ ฉันก็ไม่พูดกับเขา ตักน้ำเสร็จก็กลับไปนอนจนรุ่งเช้า”

“แล้วไม่ลุกหุงข้าวหรือครับ”

“ไม่ลุกเพราะยายไม่ได้ปลุก ยายไม่อยู่ ไปช่วยงานที่บ้านเหนือ พอตื่นเช้ามาก็ตกใจ โอ้โฮ! น้ำเต็มโองหมดทั้งยี่สิบโอง แถมโองข้าวสารก็มีน้ำเต็ม ข้าวสารลอยเป็นแพเลย”

“หลวงพ่อกเลยถูกยายตีอานไปเลย” พระบัวเสี้ยวเดา คราวนี้ท่านพระครูตอบอย่างผู้มีชัยชนะว่า

“โน คราวนี้ฉันรอดตัว เพราะพอยายกลับมาจากบ้านเหนือก็ถามว่า ไ้หนู ใครแซ่ข้าวให้ยาย ฉันก็ตอบว่า ผมละเมอตักน้ำใส่โองข้าวสาร กลัวยายตีก็กลัว แต่ยายกลับตอบว่า เออดี บ้านเหนือเขากำลังจะทำขนมจีน ฉันเอ็งรีบเอาไปให้เขาทำแบ่งขนมจีนเร็วๆ เข้า”

สัตตโลกห้อมเป็นไปตามกรรม

เสียงระฆังเพลดังขึ้น พระบัวเหี่ยวกราบพระอุปัชฌาย์
สามครั้งแล้วลุกเดินไปยังหอดฉัน ท่านพระครูบอกแก้แค้นเส็งว่า

“ไป เขิญไปรับประทานอาหารก่อน เดี่ยวค่อยมาคุยกันต่อ
สมชายไปเรียกโซเฟอร์มาด้วย” สั่งเสร็จท่านก็ขึ้นไปยังชั้นบนของ
กุฏิเพื่อเขียนหนังสือสอบอารมณ์กรรมฐาน



๓๖

ปลัดอำเภอ

ฉันเพลแล้วพระบัวเหี่ยวก็กลับมาที่กุฏิท่านพระครูอีก ข้าราชการหนุ่มอายุประมาณไม่เกินสามสิบนั่งรออยู่ ท่านเดาว่าบุรุษผู้นี้ต้องเป็นข้าราชการเพราะเขาสวมชุดสีกาก็และมี บั้ง ติดอยู่บนบ่าทั้งสองข้าง เขากราบท่านสามครั้งแล้วทักขึ้นว่า

“หลวงพี่อยู่ที่วัดนี้หรือมาจากที่อื่นครับ”

“อาตมาอยู่วัดนี้ แล้วโยมล่ะมาจากไหน”

“ผมมาจากอำเภอสองพี่น้องครับ แต่บ้านเดิมอยู่ที่นี้ แล้วก็คุ้นเคยกับหลวงพี่มานาน”

“แล้วโยมไปทำอะไรอยู่ที่นั่นล่ะ ที่อำเภอล่ะ”

“อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรีครับ ผมเป็นปลัดอำเภอยูที่นั่น”

“อ้อ!”

เถ้าแก่เส็งเสรีจากรับประทานอาหารก็เดินเข้ามานั่งพร้อมโซเฟอร์แท็กซี่ คนทั้งสองกราบพระบัวเหี่ยวสามครั้ง พระหนุ่มจึงถือโอกาสแนะนำบุคคลทั้งสามให้รู้จักกัน ทราบว่าชายหนุ่มเป็นปลัดอำเภอ เถ้าแก่เส็งจึงพูดถึงลูกเขย

“ลูกเขยผมเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนี้ คุณเคยได้ยินชื่อไหม”
เขาบอกชื่อคนเป็นสามีของลูกสาว ปลัดหนุ่มจึงว่า

“ครับ ท่านเคยเป็นผู้บังคับบัญชาของผม คุณนายดวงสุดา เป็นบุตรสาวของท่านหรือครับ”

“ถูกแล้ว ก็หนูดวงสุดานี้แหละที่พาผมมารู้จักกับหลวงพ่อกับแล้วผมก็ได้มาปฏิบัติกรรมฐานที่นี่”

“โยมเถ้าแก่ปฏิบัติได้ก้าวหน้ามากนะโยมปลัด” พระบัวเหี่ยวบอกข้าราชการหนุ่มเพราะต้องการจะยกย่อง ลูกศิษย์ ท่านคิดว่า ปลัดหนุ่มคงจะคุ้นเคยกับการปฏิบัติกรรมฐานเนื่องจากเป็นคนถีนี้นี้และรู้จักท่านพระครูมานาน ท่านไม่รู้เลยว่าบุคคลผู้นี้อยู่ในประเภท ไกล่เกลือกินต่าง

“โยมปลัดคงปฏิบัติได้สูงแล้วใช่ไหม” ท่านถามอีก

“หลวงพี่หมายถึงอะไรครับ” คนถูกถามไม่เข้าใจ

“อาตมาหมายถึงการปฏิบัติธรรม โยมปลัดเคยใกล้ชิดหลวงพ่อกับปฏิบัติไปได้ไกลแล้วใช่ไหม”

“เปล่าเลยครับหลวงพี่ บอกตามตรงว่าผมไม่สนใจเรื่องอย่างนี้ มันสนุกเสียที่ไหนละครับกรรมฐานนะ” เมื่อเขาตอบมาอย่างนี้ พระบัวเหี่ยวจึงไม่ซักถามอะไรอีก ด้วยเกรงจะไม่ใช่ที่สบอารมณ์ของผู้ถูกถามพอดีกับท่านพระครูลงมาจากกุฏิชั้นบน ผู้ที่นั่งรออยู่จึงทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง

“เจริญพร โยมปลัดมาอย่างไร” ท่านเจ้าของกุฏิทักทาย

“ผมจะมาขอให้หลวงพ่อกับช่วยดูฤกษ์แต่งงานครับ” ปลัดหนุ่มตอบ

“เจ้าสาวเขาเป็นใครล่ะ” ท่านถาม ปลัดวัยสามสิบตอบว่า

“เป็นนางเอกลิเกครับหลวงพ่อกับ” น้ำเสียงมีแววภูมิใจในหญิงที่ตนจะแต่งงานด้วย ท่านพระครูเห็นไม่เข้าเรื่อง คนเป็นปลัดอำเภอจะไปแต่งงานกับนางเอกลิเก มันจะเป็นไปได้อย่างไร หรือว่าสอง

คนนี้เป็นคู่เวรคู่กรรมกันมา ครั้นใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบก็ได้รู้ว่าคนคู่นี้ไปกันไม่ได้และจะอยู่กันชนิดหม้อข้าวไม่ทันจะดำก็ต้องเลิกร้างกัน จึงพูดขึ้นว่า

“โยมคิดยังไงถึงจะไปแต่งงานกับนางเอกลิเกล่ะ อาตมาว่ามันไม่คู่ควรกัน ไม่มีอะไรเหมาะสมกันเลย” ปลัดหนุ่มรู้สึกขัดเคืองในคำพูดของท่าน เขากำลังหลงสตรีผู้นั้นจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น จึงบอกท่านพระครูว่า

“โธ! หลวงพ่อครับ ก็เรารักกัน เขาสวยมากนะครับหลวง พ่อ รูปร่างหน้าตาสวย รำก็สวย เสียงก็เพราะ หม่อมจุ่มจับกันเป็นพรวนแต่เขาก็ไม่เลือกใครนอกจากผม”

“นั่นแหละ เพราะอย่างนี้แหละที่จะทำให้อยู่กันไม่ได้ พอแต่งงานกันแล้วโยมก็จะหึงไม่ให้เขาไปเล่นลิเก ตอนแรกเขาก็เชื่อ แต่พออยู่ไปๆเขาก็จะเบื่อก็จะหนีไปเล่นลิเกอีกแล้วก็ทะเลาะกัน ในที่สุดก็ต้องเลิกกัน อย่าแต่งเลย เชื่อกันมาเถอะ คนนี้ไม่ใช่เนื้อคู่โยมหรอก อาตมาเห็นกฎแห่งกรรมของโยมแล้ว คนที่จะมาร่วมชีวิตกับโยมต้องเป็นอาจารย์”

“แต่ผมบักใจเสียแล้วครับหลวงพ่อ ผมรักผู้หญิงคนนี้แล้ว ก็จะแต่งงานกับเธอให้ได้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น” ปลัดหนุ่มยืนยันหนักแน่น เขาเข้าใจว่าความหลงเป็นความรัก

“แปลว่าโยมไม่เชื่อที่อาตมาพูดใช่ไหม อย่าแต่งเลยนะ อาตมาขอรับรอง อาตมาหวังดีด้วยใจจริง” ท่านพระครูพยายามพูดทัดทาน

“ผมก็ขอรับรองหลวงพ่อเหมือนกัน ว่าโปรดอย่าห้ามผมเลย ผมคงไม่มีความสุขไปตลอดชีวิตถ้าไม่ได้แต่งงานกับเธอ” คนถูกศรรักบักบอกว่า

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจโยมเถอะ กรรมของใครก็ของคนนั้น อาตมาก็ได้พยายามช่วยแล้ว ในเมื่อโยมไม่เชื่อก็ไม่ว่ากัน แต่จะให้ อาตมาหาฤกษ์ให้มัน อาตมาทำไมได้เพราะเห็นอยู่ว่าจะอะไรเป็นอะไร ต้องขอโทษด้วยที่ไม่อาจทำให้โยมสมความมุ่งมาดปรารถนา” ได้ ยินดังนั้น บุรุษวัยสามสิบก็หมดความอดทน เขาพูดออกมาด้วยความโกรธว่า

“ผมเสียใจรับหลวงพ่อกับเสียใจที่หลงนับถือหลวงพ่อก่อนนาน เรื่องแค่นี้หลวงพ่อก็ช่วยผมไม่ได้ มิหนำซ้ำยังพูดให้เสียกำลังใจอีก เอาละ ผมขอประกาศ ณ ที่นี้ว่า นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ผมจะเลิกเคารพนับถือหลวงพ่อกับจะไม่มาเหยียบวัดนี้อีก” แล้วจึงผลุนผลันลูกออกไปโดยไม่รำลา ท่านพระครูไม่พูดว่าอะไร ไม่โกรธ ไม่ซึ่งบุรุษนั้น เพราะรู้ว่า สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม

“เสียดายนะครับ หน้าตาดีๆ ตำแหน่งหน้าที่ก็ดี แต่กิริยาที่แสดงออกมาไม่ดีเลยสักนิด” โขเฟอร์แท็กชี้วิจารณ์

“ช่างเขาเถอะโยม เขาทำกรรมมาอย่างนี้ก็ต้องเป็นอย่างนี้ ในเมื่ออาตมาบอกให้แล้ว แต่เขาไม่ยอมแก้ไข อาตมาก็ช่วยเขาไม่ได้ กรรมบางอย่างมันก็แก้ไขได้ แต่เขาไม่ยอมแก้”

“ผมเคยคิดนะครับหลวงพ่อกับ” โขเฟอร์แท็กชี้พูด

“เคยคิดว่ากรรมนั้นแก้ไม่ได้ อย่างคนที่เป็นโจรก็ต้องเป็นโจรตลอดไป เพราะเขาเกิดฤกษ์ดาวโจร แต่เดี๋ยวนี้ผมรู้ว่ามันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเสมอไป” เขาถึงเลใจนิดหนึ่งว่าจะพูดต่อไปดีหรือไม่ ต่อเมื่อนึกได้ว่าคนชั่วที่กลับตัวเป็นคนดีนั้นน่าสรรเสริญ จึงตัดสินใจว่าต้องพูด

“อย่างผมนี้เมื่อก่อนก็หากินในทางทุจริต แต่ก็มากลับตัวกลับใจได้เพราะเถ้าแก่ เดียวนี้ผมกล้าพูดได้อย่างเต็มปากว่าผมเป็น

คนดี อย่างน้อยก็ไม่เบียดเบียนใคร แล้วผมก็รู้สึกว่าคุณมีความสุข ภายสบายใจว่าแต่ก่อนมาก เพราะละชั่วได้”

“อย่างนั้นหรือ อาตมาขออนุโมทนา ขอประทานโทษ เมื่อ ก่อนโยมมีอาชีพอะไรละ”

“ก็ไม่มีอาชีพเป็นหลักเป็นฐานหรือครับ ผมชอบเล่นการพนันแล้วก็มีหนี้สินล้นพ้นตัว ถ้าแก่ก็เป็นเจ้าหนี้ผม พอแกทวง มากๆเข้า ผมเลยรวบรวมสมัครพรรคพวกไปปล้นบ้านแก ใจคอผม โหดเหี้ยมมาก เพราะผมตั้งใจจะฆ่าแกกับเมียเพื่อปลดหนี้ แต่ไม่ ทราบเป็นเพราะอะไร ผมยิงแกไม่ออกครับ แกกับเมียกำลังนั่งหลับ ตาอยู่ ผมก็ยิงใส่เลย รัวปืนเอ็ม.๑๖ เข้าใส่ แต่ยิงไม่ออก”

“ในที่สุดผมก็ถูกจับได้ ก็ติดคุกอยู่เกือบสามเดือนเพราะ แก่แกอ้างว่าจำหน้าคนร้ายไม่ได้ ที่จริงผมรู้ว่าแกจำผมได้ ผมรู้สึก ซาบซึ้งในน้ำใจของแกจึงตั้งสัจจะว่าจะเลิกทำชั่ว แล้วผมก็เลิกได้ จริงๆครับ” คนเล่ามีน้ำใสๆคลอหน่วยตาเพราะความซาบซึ้ง ทานพระครูพูดปลอบเขาว่า

“เอาเถอะ หมดเคราะห์หมดโชคแล้ว ต่อไปนี้ชีวิตโยมก็จะ พบกับความเจริญรุ่งเรือง อาตมาขออวยชัยให้พร” ชายวัยสี่สิบเศษ กราบท่านสามครั้งด้วยพอใจในพรที่ท่านให้

“ผมเป็นหนี้บุญคุณแก่แก่มากเลยครับ เพราะถ้าแกเอา ผมเข้าคุก ผมก็ไม่มีวันที่จะกลับเนื้อกลับตัวได้ นี่ผมก็ตั้งใจจะรับ ใช้แก่เท่าที่เวลาและโอกาสจะอำนวย”

“นายสุขเขาดีกับผมมากครับหลวงพ่อ นี่เขาก็จะไม่ยอมเอา เงิน ผมต้องขอร้องเขาอยู่นานกว่าจะตกลงกันได้” ถ้าแกเสียงยกย่อง คนที่กลับตัวกลับใจได้

“เพราะถ้าแก่ดีกับผมก่อนนะครับหลวงพ่อ ผมก็เลยจะตอบ

แทนความดีแก่ แต่แก่ก็ไม่ยอมรับ ขนาดผมคิดแค่ค่าน้ำมันสองร้อย
แก่ก็แถมให้อีกร้อยหนึ่งเป็นสามร้อย” นายสุขเล่า

“สรุปว่าโยมดีทั้งสองคนนั่นแหละ คนดีก็ต้องพบกับคนดี
เธอเห็นด้วยไหมบัวเหี่ยว”

“เห็นด้วยครับ” พระหนุ่มรับคำแล้วถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ ผมรู้สึกว่าคุณที่มาวัดนี้มีทั้งคนไทยและ
คนจีน คนไทยนั้นมักมาให้หลวงพ่อช่วยดับร้อนผ่อนทุกข์แล้วก็มัก
จะไม่เอากรรมฐาน บางคนรู้จักหลวงพ่อมานานแต่กลับไม่เคย
ปฏิบัติธรรม ยกตัวอย่างเช่นนายข้าหรือปลัดอำเภอคนเมื่อกี้ แล้ว
ตัวผมก็มีความรู้สึกว่าคุณรักคนจีนมากกว่าคนไทย เป็นอย่าง
นั้นหรือเปล่าครับ”

“เธอหาว่าฉันลำเอียงว่างั้นเถอะ”

“ก็หลวงพ่อลำเอียงหรือเปล่าเล่าครับ” ลูกศิษย์ว่า

“ฉันคิดว่าฉันไม่ได้ลำเอียง ใครปฏิบัติดีฉันก็อนุโมทนา
กับเขา ส่วนคนที่ทำไม่ดีฉันก็สงสารเขา แล้วมันก็น่าแปลกอย่างที่เธอ
ว่านั่นแหละ คือคนที่ปฏิบัติดีนั้นมักเป็นคนจีน อาตมารักคนจีนมาก
นะโยมเถ่าแก่ อยากรู้ไหมล่ะว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น” ท่านถาม
เถ่าแก่เส็ง

“อยากทราบครับ หากไม่เป็นการรบกวนจนเกินไปผม
อยากให้หลวงพ่อบอกเล่าให้ฟังครับ” บุษบวยเลยเจ็ดสิบพูดอย่างเกรง
ใจ ท่านพระครูจึงเล่าว่า

“ที่อาตมารักคนจีนมากเพราะชอบที่เขาขยันทำมาหากิน
ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเพราะอาตมาทำเวรทำกรรมกับคนจีน
มามากสมัยที่เป็นเด็ก ๆ ก็เลยต้องมารักเขาเป็นการใช้กรรม แต่นั้น
ก็ไม่ได้หมายความว่าฉันเกลียดคนไทยหรือคนะบัวเหี่ยว เธออย่า

เข้าใจผิด”

“ครับ ผมเข้าใจถูกต้องแล้ว และก็รู้ด้วยว่าหลวงพ่อกำลังเกลียดคนง้วนเหมือนกัน” พระบัวเหี่ยวเย้า

“ตอนเด็กๆ หลวงพ่อทำกรรมอะไรไว้กับคนจีนหรือครับ” นายสุขถาม

“มากมายหลายประการเขี้ยวแหละโยม สมัยเด็กๆ อาตมาชอบทดสอบความอดทนของเขา”

“ทดสอบยังไงครับ”

“ก็แก้มถึงต่อราคาเวลาซื้อของ อย่างตาแป๊ะคนหนึ่งแกขายเสื้อผ้าอยู่ในตลาด อาตมาก็แก้มถึงต่อ แกก็ไม่โมโห ถ้าเป็นร้านคนไทยรับรองถูกด่าและถูกตะเพิดออกจากร้านแน่ เพราะคนไทยเขาหยิ่งแล้วก็ไม่มี ความอดทน”

“ร้านคนไทยเขามักจะมีนางกวักประจำอยู่ในร้านแต่กลับขายไม่ดี ร้านคนจีนไม่ต้องมีนางกวักแต่ขายดิบขายดีจนหยิบแทบไม่ทัน โยมเชื่อไหม สินค้าอย่างเดียวกันถ้าร้านคนไทยขายห้าบาท ร้านคนจีนจะขายหกบาท คนซื้อเขาก็รู้แต่ก็ยังอุตส่าห์ไปซื้อร้านคนจีน ร้านคนไทยขนาดมีนางกวักด้วย ขายถูกกว่าด้วย แต่คนกลับไม่ซื้อ แปลกไหมเล่า”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“ก็คนจีนเขายิ้มแย้มแจ่มใส ส่วนคนไทยหน้าเหมือนมีองนางกวัก ใครเขาจะเข้าร้าน” นายสุขกับเจ้าแก้วเส็งหัวเราะชอบใจ เพราะท่านพระครูทำท่าประกอบกรเล่าด้วย

“ที่นี้ตาแป๊ะที่ขายเสื้อผ้านี้แกก็ถูกอาตมาแก้มถึงอยู่บ่อยๆ แต่แกก็เอาตัวรอดได้ทุกที อย่างเช่น อาตมาซื้อเสื้อไปวันนี้ พอรุ่งเช้าก็เอามาเปลี่ยน บอก ตาแป๊ะ ขอเปลี่ยนเสื้อหน่อย ใส่ไม่ได้มันคับ

ตาแป๊ะแกก็ว่า” ท่านเลียนเสียงคนจีน

“ไม่เบ็งลาย ไม่เบ็งลาย เสื่ออ้วซักเลี้ยวอีกล่าย อาตมาก็เลยต้องกลับบ้านเพราะแกไม่ยอมให้เปลี่ยน พอรุ่งเช้าก็มาใหม่ บอกว่าตาแป๊ะอ้วขอเปลี่ยนเสื่อหน่อย แกก็ถามว่า เบียงทำมาย อาตมาบอก มันหลวม แกก็ว่า ไม่เบ็งลาย ไม่เบ็งลาย เสื่อล้านอ้วะ ซักเลี้ยวหกล่าย ตกลงแกก็ไม่ยอมให้เปลี่ยน อาตมาก็หมดปัญญาที่จะพูดกับแก” ท่านหยุดเว้นระยะหนึ่งแล้วเล่าต่อว่า

“มีอยู่รายหนึ่งที่อาตมาทำกรรมกับแกไว้หนักกว่าคนอื่น ๆ แกชื่อบ๊ิก อาตมาก็เรียกแกเจ๊กบ๊ิก” ถ้าแกเส็งสะตุงนิตหนึ่ง แต่ท่านพระครูไม่ทันสังเกต ท่านเล่าต่อไปว่า

“สมัยสงครามโลกครั้งที่สองพวกคน ต่างตัวจะถูกไล่ออกจากเขตที่มีทหาร เจ๊กบ๊ิกแกก็ถูกไล่มาจากอำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี มาอาศัยอยู่ตลาดปากบาง แกก็เที่ยวซื้อขวดซื้อโลหะจากชาวบ้านไปขาย บางทีก็เอาขนมข้าวพองมาแลก อาตมาตอนนั้นอายุสิบเอ็ดหรือสิบสองปีแหละ ก็ชอบขโมยข้าวพองแกมากิน แล้วก็ดำแกว่าไอ้เจ๊กบ๊ิก ไอ้เจ๊กบ๊ิกบ๊าก บางทีก็ล้อแกเป็นเพลงว่า **เจ๊กบ๊ิกตกน้ำตาย เมียร้องให้เสียดายเจ๊กบ๊ิก** แกก็ไม่โกรธ ยิ้มลูกเดียว แกบอกอาตมาว่า **อาต๋ ล้อจาหล่าอ้วก็หล่าไป อ้วะไมโกก แต่อ้วจาเอาซาตางจากล้อให้ล่าย** นี่แกว่าของแกอย่างนี้”

“แล้วได้ไหมครับ” ถ้าแกเส็งถาม เขากำลังสงสัยว่า เจ๊กบ๊ิก ที่ท่านพระครูพูดถึงนั้นจะเป็นคนเดียวกับน้องชายของเขาหรือไม่ ก็ต้องฟังท่านเล่าให้จบเสียก่อน

“ได้ซิ ก็เวลาแกไม่เปลอให้อาตมาขโมย อาตมาก็จำเป็นต้องซื้อแก แต่กระนั้นก็ซื้อแบบซี้โกง คือขนมข้าวพองแกขายห่อละเฟื้อง อาตมาก็ทำเป็นซื้อห่อหนึ่ง แต่ที่แท้หยิบมาสองห่อ ก็โกงแกมาตลอด

จนกระทั่งแกเปลี่ยนจากชายชวดไปชายหมุ อาตมาก็ขโมยหมุแก
อีก”

“แล้วเคยถูกแกจับได้ไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“ถ้าถูกจับก็อเสียชื่อมหาโจรนะซี คือตาแป๊ะแกมีเข่งอยู่คู่หนึ่ง
แล้วไม้คานของแกก็มีลักษณะคล้ายไม้พลองของลูกเสือ แต่สีดำ
เมี่ยมเลย แกหาบจนไม้คานเป็นมัน แกก็ตัดหมูออกซึ่งเป็นกองๆ
กองละหนึ่งกิโล ยืนขายอยู่ที่ท่าหน้า พอแกมัวหิบบหมูให้คนอื่น
อาตมาก็ย่องไปข้างหลังคว้าหมูที่แกกองเอาไว้ ก็เอาหนีบรักแร้แล้ว
โดดน้ำดำมาขึ้นอีกฝั่งหนึ่ง ฝั่งที่เป็นบ้านอาตมา เอาหมูไว้ในตู้กับข้าว
แล้วดำน้ำไปฝากกะโน้นอีกหวังจะไปเอาอีกซีกโล

พอขึ้นไปยืนบนท่า แกก็บ่นกับคนซื้อว่าหมูแหหายไปโลหนึ่ง
ตาคนซื้อแกก็เห็นตอนที่อาตมาหิบบแล้วโจนลงน้ำ แต่แกก็พูดเข้า
ข้างอาตมาว่า หมูมันคงตกลงไปในน้ำ เจ๊กบักแกก็ว่า เบิงไปไม่ล่าย
ต้องมีคิงมาคาโมย ถ้าตกน้ำจริงมึงก็ต้องลอย ตาคนนั้นก็พูดอีกว่า
มันไม่ลอยหรอก ถ้าเป็นเนื้อหมูมันไม่ลอย เป็นมันหมูถึงจะลอย
ตาแป๊ะก็เลยตัดมันให้มากหน่อย ตัดเนื้อน้อยๆ พวกคนซื้อก็เลย
ได้มันหมูไปมากกว่าเนื้อเพราะอาตมาเป็นต้นเหตุ”

“แล้วแกเคยแสดงท่าทางว่าสงสัยหลวงพ่อไหมครับ” นาย
สุขถาม

“แกก็คงสงสัยอยู่เหมือนกัน แต่ไม่มีพยานหลักฐาน แก
ก็เลยเอาผิดอาตมาไม่ได้ อาตมาก็แกลังแกสารพัด เจอหน้าที่ไรก็ดำ
ไอ้เจ๊กบ้า ไป ไปให้พัน แกก็ยิ้ม บอกว่า ไอ้ตี๋ วงนี้ลื้อเรียกอ๊วะไอ้
เจ๊กบ้า แต่วงหน้าลื้อต้องเรียกอ๊วะว่าเตี้ย จำไว้นะ อาตมาบอกเรื่อง
อะไรจะเรียก แกก็ว่า ต้องเรียก วงนี้ลื้อต้องเรียกเพาะอ๊วะมีลูก
สาวห้าคอง ลื้อจาต้องมาขออ๊วะเลิกเตี้ยเข้าสักวง นี้แก้วของแก

อย่างนี้ แล้วก็จริงอย่างที่แกว่าเสียด้วย อาตมาต้องยอมเรียกแกว่า เตี้ย เพื่อชดใช้กรรม”

“หลวงพ่อกับไปชอบลูกสาวแก่เข้าหรือครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“เปล่าหรอก แต่ลูกสาวแกก็มีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้ฉันต้อง เรียกเจ๊กบักว่าเตี้ย คือพอลูก ๆ เป็นสาวก็ได้แต่งงานกับคนดีมีฐานะ ก็ช่วยเตี้ยทำมาหากินจนร่ำรวยขึ้นเป็นลำดับ กระทั่งมีเงินไปตั้งร้าน ขายทองอยู่ที่เยาวราช”

แถ้าแก่เส็งแฉใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าตาแป๊ะคนที่ท่านพระ ครูเล่าให้ฟังนั้นคือน้องชายของเขา ครั้นจะพูดออกมาให้เห็นว่ายังไม่ถึงเวลา ทางที่ดีควรฟังท่านเล่าให้จบเสียก่อน

“โลกมันกลมมนะโยมแถ้าแก่ พอแถ้าแก่ย้ายเข้ากรุงเทพฯ อาตมาก็ไม่เจอแถ้าแก่เป็นเวลาร่วมสิบปี ทั้งที่หลังจากนั้นอาตมาก็เข้าไป เรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ไปอยู่กับพันตรีหลวงธรรมาซึ่งเป็นคุณปู่ของ อาตมาที่ตำบลบางแวก ฝั่งธนบุรี อาตมาเรียนตำราจ”

“ระหว่างที่อยู่กับท่าน อาตมาก็เรียนดนตรีไทย เป็นลูกศิษย์ หลวงประดิษฐไพเราะ แต่ตอนหลังอาตมาไม่ชอบเรียนตำราจ มัน ไม่ถูกกับอัธยาศัย เลยกลับมาอยู่บ้าน พอปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ก็อุปสมบท ที่วัดพรหมบุรี”

“บวชได้ห้าพรรษา ท่านสมภารก็บอกให้อาตมาเข้า กรุงเทพฯ ไปเรียไรเงินมาสร้างโบสถ์ อาตมาก็ไปกับลูกศิษย์ไปหา จอมพล ป. ท่านก็ทำบุญมาห้าพัน หลวงประดิษฐไพเราะทำมา สองพัน แล้วพวกข้าราชการที่ใกล้ชิดจอมพล ป. ซึ่งขณะนั้นท่าน เป็นนายกรัฐมนตรีก็ช่วยกันคนละร้อยสองร้อย ก็ได้เงินมาหลาย หมื่น”

“วันจะกลับก็มีข้าราชการบริพารของสมเด็จพระนางเจ้ารำไพ

พรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ ๗ พาอาตมาเข้าเฝ้า พระองค์ก็พระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์มาห้าพัน อาตมาก็เตรียมจะกลับ มีลูกศิษย์ไปด้วยหลายคน มีทั้งผู้ชายผู้หญิง ที่นี้ลูกศิษย์เขาก็อยากจะซื้อทองกัน เลยพาอาตมาไปเยาวราช เขาก็พากันเข้าไปซื้อทองในร้าน อาตมาก็ยืนรออยู่หน้าร้าน ก็มีตาแป๊ะเจ้าของร้านออกมานิมนต์ให้เข้าไปฉันท้าเขา แก่ก็ถามว่าอาตมามาจากไหน”

“พอบอกว่ามาจากวัดพรหมบุรี แก่ก็เล่าว่าแกเคยอยู่ที่ตลาดปากบาง อาตมาก็เอะใจ แก่ก็เล่าตั้งแต่หนีมาจากลพบุรีเพราะเขาไล่คนต่างดาวออกจากเขตทหาร มารับซื้อขวิดไปขาย ขายหมูกระทังมาขายทอง แกบอกชีวิตสมัยที่อยู่ปากบางนั้นตกระกำลำบาก ต้องหาบของขายจนบ่าด้านไปหมด ว่าแล้วแก่ก็สั่งให้ลูกสาวไปเอาแข่งกับไม้คานลงมาอวด อาตมาเห็นก็จำได้ แกเปิดทองไว้เหลืองอร่ามเลย อาตมาก็ลองถามแกว่าเคยถูกคนแก้งไหม แกก็ว่ามีเด็กผู้ชายเกเรอยู่คนหนึ่ง ชอบด่าแกว่าไอ้เจ๊กบ้าแล้วก็ชอบขโมยขนมข้าวพองแก พอแกขายหมูก็แอบขโมยหมูแก่อีก”

“อาตมาฟังแล้วก็ขนลุก คิดในใจว่าจะบอกแถ่ดีหรือไม่ดี ก็พอดีแกถามว่า *ห่างมากรุงเทพฯ ทำไม* อาตมาก็บอกมาเรียไรเงินไปสร้างโบสถ์ แก่ก็เดินไปที่ลิ้นชักหยิบเงินมาสองพัน บอกว่าร่วมทำบุญด้วย อาตมาก็เก็บเงินใส่ย่ามไว้อย่างมิดชิด กลัวแกจะทวงคืน แล้วก็สารภาพกับแกว่า *เตี้ย อาตมาขอโหลสิกรรม เด็กเกเรที่เคยขโมยของเตี้ย เคยด่าเตี้ยนั่นะคืออาตมาเอง* แก่ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ อ้าปากค้างเลย อาตมารีบพูดต่อว่า *เตี้ยขอโหลสิกรรมให้อาตมานะ ไหน ๆ อาตมาก็เป็นพระแล้วและก็คงไม่เอาเงินคืน* พอแกหายตกใจ แก่ก็บอกอาตมาว่า *ห่างไม่ต้องเสียวัวะว่าเตี้ยก็ล้าย เสียว ไอ้เจ๊กบัก*

หรือไอ้เจ๊กบ้างอย่างเล็มหากก็ถ่าย อ๊วะไม่โกกเสียวก็ไม่เอาเงินคิงกล้วย แต่
อ๊วะขอท่างอย่างเสียวเท่านั้น แกขออะไรเอาตมา โยมเจ้าแกรู้ไหม”
ท่านถามเจ้าแกเสียง

“ไม่ทราบครับ” บรูษวัยเจ็ดสิบเศษตอบ

“ขอให้หลวงพ่อสีกไปแต่งงานกับลูกสาวแกไซ้ไหมครับ”

พระบัวเสียวเดา

“แหม! ถ้าขออย่างนั้นก็ดีนะซิ แต่นี้แกไม่ได้ขออย่างที่เธอ
เดา แกพูดกับฉันว่า ท่างบวกรกีสเสียว อ๊วะจาขอต้องว่าให้ท่างบวกร
อย่างนี้ตาหลอกไป อย่าล่ายสีกออกไปหล่าเจ๊กอีก นี่แกว่าอย่างนี้ แหม
ฉันจ้ใจบสเข้าไปถึงชั่วหัวใจ แทบจะคืนเงินให้แกไปเลยเสียว
ละ”

“แล้วคืนหรือเปล่าครับ” นายสุขถาม

“คืนทำไมละโยม เงินเขาตั้งใจทำบุญ” เจียบกันไปพักหนึ่ง
เจ้าแกเสียงก็พูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อย่าตกใจนะครับ ถ้าผมจะกราบเรียนให้ทราบ
ความจริงอะไรบางอย่าง”

“ความจริงอะไรของเจ้าแกล่ะ ว่าไปเถอะ เอาตมาจะ
พยายามไม่ตกใจ” เมื่อท่านอนุญาต บรูษวัยเจ็ดสิบเศษจึงพูดว่า

“เจ๊กบักที่หลวงพ่อเล่ามานั้นคือน้องชายแท้ๆ ของผมที่
หอบหัวกันมาจากเมืองจีนครับ” ท่านพระครูมีความรู้สึกเหมือนกับ
วันที่เสาเดินทัพพุ่งมาปะทะหน้า ท่านร้องเรียกนายสมชายเสียงหลง

“สมชายอยู่ไหนนะ ช่วยชงยาหอมมาให้หลวงพ่อด้วยเถอะ
กำลังจะเป็นลม”

๓๗

วันสุดท้ายของชีวิต

หลวงพ่อกับ การแผ่เมตตา เราจะแผ่ให้คนเป็นๆ ได้ไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถามท่านพระครู

“คนเป็นๆ ของเธอนะเป็นยังไงล่ะ” ท่านแกลังทำไมไม่เข้าใจ เพราะไม่คิดว่าลูกศิษย์จะถามอะไรเชยๆ แบบนี้

“คนเป็นๆ ก็คือคนที่ไม่ตาย แล้วคนที่ตาย ก็คือคนที่ไม่เป็น นะครับ” เมื่ออาจารย์แกลังมา ศิษย์จึงแกลังไปบ้าง

“เธอตอบเกินคำถามแล้วนะบัวเหี่ยว ฉันให้เธออธิบาย เฉพาะคนเป็นๆ เธอก็อธิบายคนตายๆ มาด้วยทั้งที่ฉันไม่ได้ถาม”

“ผมทราบนี่ครับว่าหลวงพ่อกำลังถามต่ออีก เลยตอบๆ ไป เสียให้รู้แล้วรู้รอด”

“แปลว่าเธอได้ เห็นหนอ แล้วใช่ไหม ขอแสดงความยินดี ด้วยนะ” ท่านยั่วอีก

“ผมยังไม่เก่งกาจขนาดนั้นหรอกครับหลวงพ่อกับ หมายถึง ตอนนี้นะครับ แต่ต่อไปไม่แน่” คนพูดทำเสียง

“นี่ขนาดยังไม่เก่งก็ยิ่งเก่งถึงปานนี้ แล้วถ้าเก่งล่ะจะเก่งถึง ปานไหน” อาจารย์เอ่ยชม ชมเพื่อไปถึงอนาคตด้วย

“ผมเพียงแต่เดาใจหลวงพ่อกับได้ถูกต้องเท่านั้นเองครับ ก็ถูก แกลังเสียจนชินเลยรู้ทางหนีทีไล่” ศิษย์ว่า

“อ้อ นี่เธอหาว่าฉันรังแกเธอนั่นซิ หาว่าฉันเป็นผู้ใหญ่รังแกเด็กงั้นใช่ไหม”

“ผมไม่ได้ หาว่า นะครับ ก็หลวงพ่อก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ผมไม่ชอบใส่ร้ายป้ายสี ไม่เชื่อถามผมดูก็ได้ หลวงพ่อรังแกผมทุกครั้งที่โอกาสอำนวย บางครั้งโอกาสไม่อำนวย หลวงพ่อก็ยังรังแกเลย” พระบัวเหี่ยวถือโอกาส แก้แค้น ด้วยการต่อว่า

“ก็ถ้าไม่รังแกเธอแล้วจะไปรังแกใครเล่า”

“นั่นไง หลวงพ่อสารภาพแล้ว” โจทก์ พูดอย่างเป็นทางการ

“สารภาพแล้วก็แปลว่าได้รับการลดโทษครึ่งหนึ่งใช่ไหม”

“คงใช่มังครับ”

“คงไม่ได้ซิ ภาษากฎหมายต้องระบุให้ชัดเจนลงไปเลย”

“ผมไม่ได้เรียนกฎหมายมาครับ”

“ฉันก็ไม่ได้เรียน แต่ฉันรู้เอง ใครๆ เขาก็ว่าฉันรู้ตั้งแต่ก่อนเกิด” อาจารย์ถือโอกาส คุยบ้าง

“แล้ว ใครๆ นะเชื่อถือได้แค่ไหนครับ เชื่อได้แค่ไหน”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ก็ต้องเชื่อได้นั้นแหละน่า”

“เอาละครับ เป็นอันว่าหลวงพ่อก็ได้ลดโทษไปครึ่งหนึ่งเพราะยอมรับสารภาพ” ศิษย์มีอาจารย์สรุป

“พอดีฉันมีโทษแค่ครึ่งเดียว พอได้ลดครึ่งก็เลยหมดพอดี เรียกว่าเจ้าก้นไป”

พระบัวเหี่ยวเห็นไม่ได้การ ถ้ามันพูดเลอะเลือนเลื่อนเปื้อนแบบนี้ไม่ได้การแน่ จึงวกกลับมาพูดเรื่องเดิม

“แหม หลวงพ่อครับ ผมถามนิดเดียว หลวงพ่อตอบแถมให้เป็นกิโลๆ เลย”

“แล้วไม่ชอบหรือไง สมัยนี้เขาต้องมีของแถมกันทั้งนั้น ซื่อ

“ไม่จิ้มฟันแถมโลงศพอะไรเทือกนี้”

“แต่ผมไม่ชอบของแถมหรอกครับ สินค้าที่มีของแถมมันแสดงถึงว่าคุณภาพไม่ดี ถ้าดีไม่ต้องมีของแถมคนก็แย่งกันซื้อ จริงไหมครับ”

“จริงก็ได้ ไม่จริงก็ได้” ตอบเล่นลิ้น ท่านเคร่งเครียดกับ ฐานะของคนอื่นมามากแล้ว มีพระบัวเหี่ยวนี้แหละที่ช่วยให้คลายเครียดได้

“งั้นเอาจริงก็แล้วกันนะครับ ผมมันคนจริง เอาละครับ ที่นี้หลวงพ่อบอกคำถามผมด้วยเถอะครับ ที่ผมถามว่าเราจะแผ่เมตตาให้คนเป็น ๆ จะได้หรือไม่” พระหนุ่มต้องทวนคำถาม มิฉะนั้นท่านพระครูจะต้องย้อนว่า “เธอถามว่ายังไงล่ะ” เมื่อศิษย์ถามจริงจัง อาจารย์จึงตอบจริงจังว่า

“ได้ซิบัวเหี่ยว ทำไม่จะไม่ได้ล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะแผ่เมตตาไปให้โยมแม่กับพี่เขา หลวงพ่อบอกว่าเขาจะได้รับไหมครับ”

ท่านพระครูมองหน้าลูกศิษย์ปลางประเมินผลในใจ แบทเตอร์ลูกันี่ซาร์จไฟไว้เต็มแล้ว หม้อก็ไม่วู้ จึงพร้อมที่จะถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ทุกเมื่อ คิดดังนี้แล้ว จึงตอบว่า

“ได้อย่างแน่นอน เธอปฏิบัติได้ถึงขั้นแล้ว แม้จะยังไม่ได้เห็นหนอ แต่ก็สามารถแผ่เมตตาไปให้ผู้อื่นได้” พระบัวเหี่ยวดีใจจนลืมหำหนด ดีใจหนอ พระอุปัชฌาย์จึงกล่าวเตือนว่า

“บัวเหี่ยว ทำไม่ไม่กำหนด ดีใจหนอ ละ” พระหนุ่มปฏิบัติตาม เมื่อข่มความยินดีลงได้แล้ว จึงพูดขึ้นว่า

“สองสามวันมานี้ไม่รู้ว่าเป็นอะไรครับหลวงพ่อบอก ผมคิดถึงแต่โยมแม่ ไม่รู้แก่สุขสบายดีหรือเปล่า ผมเคยเขียนจดหมายทิ้งไป

เมื่อก่อนปีใหม่ แกก็เจียบงอมไปเลย ได้รับหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ก็เธอเขียนทิ้งไปใครเขาจะได้รับล่ะ ต้องเขียนส่งไปเขาถึงจะได้รับ” ท่านพระครูยังอยากยั่วต่อ

“หลวงพ่อกว่าแกได้รับหรือเปล่าครับ” คนถูกยั่วไม่ยั่วตอบ หากถามเป็นงานเป็นการ ท่านต้องการให้พระอุปัชฌาย์ใช้ เห็นหนอ ตรวจสอบให้

“ได้รับซี” ท่านพระครูผลอดตกหลุมพรางจนได้ ที่จริงพระ บัวเฮียวไม่ได้ตั้งใจจะ ต้อน พระอุปัชฌาย์ แต่เมื่อโอกาสเป็นของท่านแล้วจะละเลยเสียก็ดูกระไรอยู่ อีกประการหนึ่งท่านก็ได้รับ คำตอบเป็นที่พอใจแล้ว จึงขอ เวลานอก ยั่วอาจารย์เล่นแก้เซ็ง

“อ้าว ก็ไหนหลวงพ่อบอกว่าทิ้งไปไม่ได้รับ ต้องส่งไปถึงจะได้ แล้วทำไมโยมแม่ผมได้รับล่ะครับในเมื่อผมทิ้งไป”

“เออหนา ฉันช่วยให้เขาได้รับเองแหละ” ท่านพระครูถือ โอกาสพูดเอาบุญเอาคุณ คนเป็นศิษย์จึงกลับมาพูดเป็นการเป็นงาน อีกว่า

“หลวงพ่อกับรับ ถ้าอย่างนั้นคืนนี้เวลาสองทุ่มผมจะนั่งสมาธิ แม่เมตตาไปให้โยมแม่กับผิวเขา ผมจะนั่งไปจนถึงสองโมงเช้าเลย นะครับ”

“เธอนั่งได้นานขนาดนั้นหรือ ตั้งสิบสองชั่วโมงเชียวนะ”

“ผมทำได้ครับหลวงพ่อกับ ผมเคยนั่งมาแล้ว”

“ดีจริง ฉันขออนุโมทนาด้วย แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอนั่งหลับนะ” พระอุปัชฌาย์ยังสงสัย

“ไม่หลับครับหลวงพ่อกับ ผมมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาที่นั่ง หายใจ เข้าก็รู้ หายใจออกก็รู้ ท้องพองก็รู้ว่าพอง ท้องยุบก็รู้ว่ายุบ เจ็บปวด ตรงไหนก็กำหนด ผายลมก็ครั้งที่กำหนดทุกครั้ง” ศิษย์สาธยายเสีย

ยัตถาว อาจารย์กำลังจะบอกให้หยุด ก็พอดีคนเป็นศิษย์หยุดเองเสียก่อน

“ทีหลังไม่ต้องอธิบายละเอียดอย่างนี้ก็ได้ ฉันรู้แล้วว่าเธอปฏิบัติได้จริง เร่งทำความเพียรเข้าจะได้ใช้หนี้เวรหนี้กรรมให้หมดๆ ไปเสีย” ได้ยินว่าจะต้องใช้หนี้กรรม พระบัวเหี่ยวก็ถึงกับขนลุก จึงกำหนด ขนลุกหนอ ด้วยสติอันว่องไวที่ได้ฝึกไว้ดีแล้ว

“หลวงพ่อกับ ก่อนนั่งผมไม่ต้องเดินจงกรมได้ไหมครับ หรือว่าจะเดินสักหนึ่งชั่วโมงแล้วค่อยนั่ง”

“จะเดินหรือไม่เดินก็ได้ ถ้านั่งไม่นานก็ควรจะเดินจงกรมก่อน แต่ก็นั่นแหละ เมื่อปฏิบัติได้ชำนาญแล้วเราก็ปรับของเราได้เอง จะเดินอย่างเดียวหรือนั่งอย่างเดียว หรือจะเดินสลับกับนั่งก็ได้ทั้งนั้น ข้อสำคัญคือให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลาเป็นใช้ได้”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะเริ่มตั้งแต่คืนนี้เลยนะครับ วันนีวันโกน ขึ้น ๗ ค่ำ พรุ่งนี้วันพระ ๘ ค่ำ นั่งวันโกนต่อวันพระเลยนะครับ”

“เธอคิดจะนั่งตอนไหนล่ะ” อาจารย์ถามอีกทั้งที่ศิษย์ออกไปครึ่งหนึ่งแล้ว

“สองทุ่มตรงครับ สองทุ่มคืนนี้ถึงสองโมงเช้าพรุ่งนี้” พระบัวเหี่ยวตอบ ครั้นนี้ก็ได้ว่าพรุ่งนี้เป็นวันพระ จะต้องไปลงอุโบสถตอนตีสี่จึงถามพระอุปัชฌาย์ว่า

“หลวงพ่อกับ พรุ่งนี้ตีสี่ผมไม่ต้องลงโบสถ์ได้ไหมครับ เพราะผมยังอยู่ในสมาธิ”

“ได้ เพราะถือว่าเธอกำลังปฏิบัติอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ไม่ได้ปฏิบัติรวมกับคนอื่น ๆ แต่ก็ไม่ถือว่าผิดกติกาแต่ประการใด เมื่อเธอนั่งจนครบสิบสองชั่วโมงแล้ว ให้ถอนจิตออกจากสมาธิเสียก่อน

แล้วจึงค่อยแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา เธอเข้าใจแล้วใช่ไหม”

“เข้าใจครับ ขอบพระคุณหลวงพ่อกับแม่เมตตาพามาโดยตลอด บุญของผมแท้ๆ ที่ได้มาพบพระอุปัชฌาย์ที่ประเสริฐเช่นหลวงพ่อ” พูดพร้อมกันก้มลงกราบด้วยความสำนึกในบุญคุณ

“หลวงพ่อกับแม่เมตตาข้ามทวีปได้ไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถามขึ้นอีก

“ได้ แต่คนแผ่จะต้องมีพลังสมาธิกล้าแข็งพอ ต้องปฏิบัติอย่างจริงจัง เคยมีนะ เคยมีคนทำมาแล้วที่วัดนี้แหละ”

“ใครครับ เดียวนี้ยังอยู่ที่วัดนี้หรือเปล่าครับ” ท่านคิดไปถึงพระมหาบุญ คงเป็นพระมหาบุญนั่นเอง

“ไม่อยู่แล้ว เป็นชาวนอรเว มาบวชที่วัดนี้แล้วปฏิบัติเคร่งครัดมากจนสามารถแผ่ส่วนกุศลไปให้พ่อแม่กับปู่เขาที่อยู่นอรเวได้ เอาเถอะถ้าเธออยากรู้เรื่อง วันหลังจะเล่าให้ฟัง”

“ถ้าอย่างนั้นการที่คบดีและครอบครัวช่วยกันแผ่เมตตาไปให้ลูกชายคนโตที่อเมริกาก็ได้ซิครับ”

พูดถึงคบดีท่านพระครูก็นึกได้ ท่านวาน เห็นหนอ ตรวจสอบและรู้เรื่องเดิวนั้น จึงตอบไปว่า

“ได้ซิ แล้วตอนนี้ก็เข้าสู่สานไปแล้ว คบดีกับภรรยาเดินทางไปรับศพเมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมาเอง”

“แบบนี้ก็ไม่ดีซิครับ แผ่เมตตาไปทำให้เขาตาย ถ้าไม่แผ่เขาอาจจะยังไม่ตายก็ได้”

“ดีซิบัวเหี่ยว ทำไมจะไม่ดีล่ะ ก็คนติดยานะมีความสุขนักหรือ เขาตายไปจะได้หมดเวรหมดกรรม แล้วก็จะได้ไปเกิดในภพภูมิที่ดีกว่า ถึงอย่างไรคนที่ติดยาที่อายุสั้นอยู่แล้ว ตายแบบได้รับส่วนกุศลกับตายแบบไม่ได้รับนะ อย่างไหนจะดีกว่า เธอคิดเอาเอง

ก็แล้วกัน”

“แต่พ่อแม่เขาจะคิด จะเข้าใจเหมือนที่ผมกับหลวงพ่อกำลังเข้าใจหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“เขาเข้าใจ คนที่เขาปฏิบัติจะเข้าใจธรรมชาติของชีวิตได้ดีกว่าคนที่ไม่ได้ปฏิบัติ ฉันทักบอกเขาเป็นนัยๆ แล้ว อีกประการหนึ่ง การตายของลูกจะช่วยชีวิตพ่อแม่ไว้ คหบดีเขาตั้งใจจะเลิกค้ายาเสพติด เธอก็รู้ ของอย่างนี้ใครลงได้เข้าไปเกี่ยวข้องแล้วคิดถอนตัวเป็นต้องตายทุกราย”

“เป็นอะไรตายครับ”

“ใช่โป่ง” ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉย

“ร้ายแรงขนาดนั้นเขี้ยวหรือครับเจ้าใช่โป่งที่ว่านี้ แล้วมียารักษาไหมครับ” พระหนุ่มถามชื่อๆ

“บัวเหียว”

“ครับ”

“นี่เธอไม่เข้าใจจริงๆ หรือว่าแกยังไม่เข้าใจกันแน่ เธอไม่รู้จักจริงๆ นะหรือว่าใช่โป่งหมายถึงอะไร”

“ไม่ทราบจริงๆ ครับ มันหมายถึงอะไรเล่าครับ”

“จ้างฉันก็ไม่บอกเธอ” พระอุปัชฌาย์ถือโอกาสเล่นตัว

“แล้วถ้าไม่จ้างหลวงพ่อก็คงบอกไหมครับ ผมไม่มีเงินจ้าง”

“เธอจะรู้ไปทำไมเล่า”

“ก็เพื่อหลวงพ่อกับเป็นผมจะได้บอกหมอถูกใจครับ”

“ไม่ต้องหรอก รับรองว่าฉันไม่ตายด้วยใช่โป่งอย่างแน่นอน รับรองว่าไม่ใช่” อาจารย์ตอบเสียงหนักแน่น

“แล้วหลวงพ่อก็คงตายด้วยอะไรล่ะครับ” พุดไปแล้วก็ให้รู้สึกเสียใจ จึงก้มลงกราบขอขมาพระอุปัชฌายาจารย์

“ผมกราบขอโทษหลวงพ่อด้วยครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะ ลามปาม แต่ปากมันพาไป หลวงพ่อโปรดอย่าถือโทษผมเลยนะครับ ผมมันพวกซึกลากเหล็ก ชอบลามปามโดยไม่เลือกกาลเทศะ” พระ หนุ่มตำหนิตัวเองเสียดายวาท่านพระครูไม่ได้โกรธคนเป็นศิษย์ ท่านตอบเสียงเรียบว่า

“ฉันตายด้วยอะไรนะหรือ เธอฟังนะบัวเฮี้ยว ฟังแล้วก็จด จำเอาไว้ ฉันยังไม่เคยบอกเรื่องนี้แก่ใคร เธอเป็นคนแรกที่รู้” ท่าน หนึ่งไปอดีตใจหนึ่ง แล้วจึงพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงและอากัปกิริยาที่เป็น ปกติว่า

“ฉันจะตายด้วยอุบัติเหตุรถคว่ำ เตียวเธอกลับไปจดบันทึก ไว้เลยนะว่า วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เวลาเที่ยงสี่สิบห้า ท่าน พระครูเจริญจะต้องมรณภาพเพราะอุบัติเหตุรถคว่ำ”

หากพระบัวเฮี้ยวส่องกระจกตอนนั้นก็พบว่าใบหน้าของ ท่านซีตขาวเหมือนปราศจากโลหิตมาหล่อเลี้ยง คำบอกเล่าของผู้ เป็นอาจารย์ทำให้ท่านตระหนก อีกสี่ห้าปีข้างหน้า บุคคลที่ให้แสง สว่างแก่ชีวิตท่านจะต้องลาลับไปจากโลกนี้ ภิกษุหนุ่มบังเกิดความ รู้สึกเศร้าใจจนสุดจะพรรณนา ท่านต้องกำหนด เศร้าใจหนอ เศร้าใจ หนอ อยู่นาน กระทั่งมันบรรเทาเบาบางลงจึงถามพระอุปัชฌาย์ว่า

“ทำไมต้องเป็นอย่างนั้นครับหลวงพ่อ ทำไม”

“มันเป็นไปตามเหตุปัจจัยนั้นแหละบัวเฮี้ยว เหตุปัจจัยที่ว่า นี้คือกรรมนั่นเอง เธออย่าทำหน้าที่ซีตอย่างนั้นเลยนะ ขอทีเถอะ คนที่จะตายคือฉันไม่ใช่เธอ เลิกทำหน้าที่ซีตๆ แบบนั้นได้แล้ว” ท่าน ยังมีแก๊ใจยั่ว

“โอ้ หลวงพ่อครับ ขนาดหน้าสีวหน้าขวานอย่างนี้หลวง พ่อยังใจเย็นอยู่ได้ แล้วผมก็ไม่ได้แก๊งทำหน้าที่ซีตนะครับ มันซีต

ของมันเองเพราะผมไม่ยากให้หลวงพ่อตาย และถ้าให้ผมตาย แทนที่จะเป็นหลวงพ่อ ผมก็ยินดีครับ อนุญาตให้ผมได้ทดแทนพระคุณของหลวงพ่อด้วยการตายแทนเถิดครับ” พระบัวเหี่ยวพูด เป็นการพูดที่ออกมาจากใจจริง ทว่าคนฟังกลับรู้สึกปลงอนิจจังที่ลูกศิษย์ของท่านช่างคิดและพูดเหมือนคนที่ไม่เคยปฏิบัติกรรมฐานมาก่อนเลยในชีวิต

“น่าอนาถใจ อุตสำหรับปฏิบัติมาตั้งหลายเดือน นึกว่าจะก้าวหน้าไปถึงไหนๆ ที่แท้ก็ไปไม่ถึงไหนเลย บัวเหี่ยวนะบัวเหี่ยว” ท่านพูดพลางทอดถอนใจ

“หลวงพ่อบอกหมายถึงผมหรือหมายถึงใครครับ” ศิษย์ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์พูด

“ก็ฉันกำลังพูดอยู่กับใครล่ะ”

“พูดอยู่กับผมครับ ท่านพระครูเจริญกำลังพูดกับพระบัวเหี่ยว หลวงพ่อยังไม่ทันแก่ซึกเท่าไรหลงซะแล้ว ไม่น่า”

“ฉันนะหรือหลง ผิดไปละมัง คนที่หลงน่าจะเป็นเธอมากกว่า มีอย่างที่ไหน อุตสำหรับปฏิบัติกรรมฐานมาตั้งหลายเดือน ยังมาพูดได้ว่าจะตายแทนฉัน ช่างไม่รู้ ไม่เข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรมเอาเสียเลย ถ้าคนเราทำกรรมแทนกันได้ พรุ่งนี้เช้าเธอก็ไม่ต้องฉันเข้าหอรกนะ ฉันจะฉันแทนแล้วให้เธอเป็นคนอิม เอาอย่างนั้นไหม”

“มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไรครับ คนไหนกินคนนั้นก็ต้องอิมซิครับ คนอื่นจะมาอิมแทนได้อย่างไร” พระบัวเหี่ยวว่า

“มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นแหละ ในทำนองเดียวกัน การที่เธอจะมาตายแทนฉันมันก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะฉันเป็นคนทำกรรม ฉันก็ต้องเป็นผู้รับผลของมัน”

“ผมเห็นหลวงพ่อบอกแต่กรรมดี หลวงพ่อสั่งสอนอบรมคนให้

เป็นคนดี และยังสงเคราะห์ช่วยเหลือเขาด้วยความเมตตาโดยไม่ต้อง
การผลตอบแทน หลวงพ่อไม่เคยคิดถึงความสุขของตัวเองด้วยซ้ำ แล้ว
ทำไมจะต้องประสบเคราะห์กรรมแบบนั้น หรือว่านั่นคือผลตอบแทน
ของการทำกรรมดี ผมไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดโลกมันถึงอยู่ดิ้นรน
อย่างนี้ ไม่เข้าใจจริงๆครับหลวงพ่อ” พระหนุ่มร่ำรำพึงรำพัน

“ไม่ใช่ออย่างนั้นหรือกบฏเฮี้ยว อย่าเข้าใจผิด จำไว้เถิดว่า
ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว จริงอยู่ ใครๆ อาจจะเห็นว่าฉันทำแต่
กรรมดี แต่กรรมชั่วที่ฉันทำพวกเขาไม่เคยเห็น”

“หมายความว่าลับหลังคนอื่น ๆ หลวงพ่อแอบทำกรรมชั่ว
หรือครับ เป็นไปไม่ได้ ยิ่งไงๆผมก็ไม่เชื่อ หลวงพ่อไม่ใช่คนแบบ
นั้นแน่นอน”

“แบบไหน แบบที่เรียกว่าหน้าไหว้หลังหลอกใช่ไหม เธอ
คิดว่าฉันจะเป็นอย่างนั้นหรือ”

“ไม่คิดครับ ไม่คิด ไม่เคยคิดและจะไม่คิด”

“บ๊วเฮี้ยว เธอรู้จักฉันมานานแค่ไหนเฮี้ยว” พระหนุ่มนับ
นิ้วแล้วตอบว่า

“สี่เดือนครับ”

“เพียงสี่เดือนแล้วเธอจะแน่ใจได้อย่างไรว่าฉันไม่เคยทำ
กรรมชั่ว”

“อย่าว่าแต่สี่เดือนเลยครับ ถึงผมรู้จักหลวงพ่อกี่สัปดาห์ ผมก็
แน่ใจว่าคนอย่างหลวงพ่อก็ไม่ทำ ถึงผมไม่ได้ เห็นหนอ อย่างหลวง
พ่อ แต่ผมก็มั่นใจในสิ่งที่ผม เห็น โดยไม่มี หนอ ครับ”

“เอาละ เมื่อเธอมั่นใจอย่างนั้นก็ดีแล้ว ฉันก็จะได้บอกเธอ
เสียให้หมดเรื่อง จะได้หายสงสัย ฉันต้องประสบอุบัติเหตุคอกหักตาย
เพราะกรรมชั่วที่ฉันเคยทำไว้ ฉันทำกรรมชั่วมามากเหลือเกินบ๊ว

เฮียเวอเอ๋ย” ท่านพูดอย่างปลงสังเวช

“ทำไว้เมื่อชาติก่อนๆ หรือครับ”

“ชาตินี้แหละ เธอไม่รู้อะไร สมัยที่ฉันเป็นวัยรุ่น อายุสิบสองสิบสามนะ เกสบัดเลย ใครๆเขาเรียกฉันไอ้มหาโจรกันทั้งบาง นั้นแหละ ช่วงนั้นแหละที่ฉันก่อกรรมทำเข็ญไว้มากแล้วก็ต้องมานั่งชดใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้”

“ที่หลวงพ่อบอกว่าต้องรดคว่ำคอกหัก เพราะกรรมอะไรครับ” ศิษย์ถามอย่างใคร่รู้

“หักคอกน่ะซิ เธอรู้ไหมฉันหักคอกมาเป็นร้อยๆตัวก็เลยต้องมาใช้หนี้ก็จะได้ชดใช้เสียให้เสร็จสิ้นไป” พระบัวเฮียวเพิ่งจะเข้าใจได้เดี๋ยวนั้น กฎแห่งกรรมช่างเที่ยงตรงนัก ใครทำกรรมไว้ เช่นไรก็ต้องได้รับผลเช่นนั้น จะมั่งมีหรือยากจนอย่างไร ก็ไม่อาจหนีพ้นกรรมที่ตนทำไปได้ แล้วท่านก็นึกถึงกรรมของตัวเอง กรรมที่เคยฆ่าวัวฆ่าควาย

“หลวงพ่อครับ แล้วผมจะชดใช้กรรมเมื่อไร ก่อนหรือหลังหลวงพ่อ”

“เธออยากจะใช้ก่อนหรือหลังล่ะ”

“ก่อนซิครับ ถ้าหลวงพ่อมรณภาพไปแล้วใครเล่าจะมาช่วยผม”

“อ้อ ที่เธอแสดงอาการเศร้าโศกเสียใจออกมานี้ก็เพราะห่วงตัวเองหรือหรือ ฉันนึกว่าเธอห่วงฉันเสียอีก ที่แท้ก็ห่วงตัวเองนี่เอง” ท่านพูดยิ้มๆ พระบัวเฮียวรู้สึกคลายเครียดลง ตอบท่านว่า

“ก็หลวงพ่อเคยสอนผมนี่ครับว่า...บุคคลตามดันไปด้วยใจตลอดทุกทิศ ก็มีได้พบผู้เป็นที่รักยิ่งกว่าตนที่ไหนเลย...หลวงพ่อบุคคลอย่างนี้ไซ้ใหม่ครับ”

“ฉันไม่ได้พูด ฉันเพียงแต่อัญเชิญพระพุทธรูปมาให้เธอ ฟังเท่านั้น เอาละเอาละ สรุปว่าเธอรักตัวเองมากที่สุดก็แล้วกัน”

“แล้วหลวงพ่อละครับ หลวงพ่อรักใคร่มากที่สุด” ศิษย์ย้อนถามบ้าง

“ฉันก็รักตัวเองมากที่สุดเหมือนเธอนั้นแหละ ในเมื่อฉันเป็นศิษย์ของพระพุทธรูปก็ต้องเชื่อตามคำทรงสอนของพระองค์ท่าน ใครๆ ก็รักตัวเองมากที่สุดด้วยกันทั้งนั้น ฉะนั้นถ้ามีใครมาบอกว่าเขารักเธอมากกว่าตัวเขา ก็เชื่อได้เลยว่า เขาพูดปด”

“นั่นสิครับ มีเรื่องเขาเล่ากันสนุกๆ ว่า ผู้หญิงกับผู้ชายเป็นคู่รักกัน นิ่งพรอดรักกันที่ใต้ต้นมะพร้าว ผู้ชายก็บอกผู้หญิงว่าเขารักหล่อนมาก สามารถตายแทนได้ ผู้หญิงบอกจางก็ไม่เชื่อ พอตีมะพร้าวหล่นลงมา ผู้ชายรีบเอามือทั้งสองกุมหัวตัวเองไว้ก่อน ผู้หญิงเขาเลยจับโกหกได้”

“นั่นแหละ แล้วเธอก็อย่าเที่ยวไปโกหกใครต่อใครเขาแบบนั้นก็แล้วกัน”

“ไม่หรอกครับหลวงพ่ อ. หลวงพ่อครับ แล้วคุณโยมวรรณวิไลกับคุณโยมผ่องพรรณละครับ หลวงพ่อเคยพูดไว้ว่าอีกแปดปีเขาจะมามาหาหลวงพ่ ถ้าหลวงพ่อมรณภาพเสียแล้ว เขาจะมาพบใครเล่าครับ” พระหนุ่มแสดงความห่วงใยไปถึงสองศรีพี่น้อง

“แหม จำแม่นจริงนะ แต่ที่เธอถามมานั้นฉันก็ยังตอบไม่ได้ เพราะ เห็นหนอ บอกมาอย่างนั้นฉันก็ต้องพูดไปตามนั้น มันก็ซัดๆกันอยู่นะ แต่เธอไม่ต้องวิตกหรอก มันเรื่องของอนาคต เอาปัจจุบันให้ดีที่สุดก็แล้วกัน เรื่องอดีต เรื่องอนาคตไม่ต้องไปพะวงถึงเข้าใจหรือยังละ ถ้าเข้าใจแล้วก็กลับกุฏิได้ สองพุ่มจะปฏิบัติกรรมฐานไม่ใช่หรือ ฉันขออวยพรให้ประสบความสำเร็จนะบัวเฮียว”

๓๘

ผลสมาบัติ

พระบัวเหี่ยวออกจาก **ผลสมาบัติ** เมื่อเวลาแปดนาฬิกาตรงของวันรุ่งขึ้น ท่านแม่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลไปให้มารดาและพ่อเลี้ยง พร้อมกันนั้นก็ได้อตั้งจิตอธิษฐานขอให้บุคคลทั้งสองเลิกทำปาณาติบาตอันเป็นมิจฉาอาชีวะ หันมาเลี้ยงชีพด้วยสัมมาอาชีวะ ท่านรู้สึกถึง **พลัง** ที่แผ่ออกไปจากตัว และเกิดความมั่นใจอย่างประหลาดว่านางบุญพาและนายหุ่มสามีของนางต้องได้รับส่วนแห่งบุญกุศลนั้นอย่างแน่นอน

เสร็จกิจธุระอันสำคัญนั้นแล้ว ท่านจึงสงวนน้ำทำความสะอาดร่างกาย รู้สึกตัวเบา สดชื่นกระปรี้กระเปร่าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน อำนาจแห่งบุญกุศลอันเกิดจาก **ภาวนามัย** ช่างประณีตลึกซึ้งและ **จิตที่ฝึกไว้ดีแล้ว** เท่านั้นจึงจะสัมผัสได้

เลยเวลาอาหารเข้าร่วมครึ่งชั่วโมง ท่านไม่รู้สึกหิวจึงเริ่มเดินจงกรมและตั้งใจจะนั่งสมาธิไปจนถึงสิบเอ็ดนาฬิกาอันเป็นเวลาเพล ต่อจากนั้นจึงจะแม่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้บิดามารดา ญาติพี่น้อง ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ เทพยดา เปเรตและสรรพสัตว์ทั้งหลายทุกภพภูมิโดยไม่มีประมาณ และที่จะลืมนเสียมิได้ก็คือ เจ้ากรรมนายเวรของท่าน บางทีพวกเขาอาจพากันอโหสิกรรมให้ หรือไม่ก็ให้ท่านได้ชดใช้กรรมเร็วขึ้น อย่างซ้าก็ขอให้ก่อนเวลาที่พระอุปัชฌายาจารย์

ของท่านจะมรณภาพเพื่อ ใช้หนี้

เดินจงกรมได้ชั่วโมงเศษจึงกำหนดนั่ง รู้สึกสมาธิตั้งมั่นได้รวดเร็วกว่าทุกครั้ง การกำหนดพอง-ยุบชัดเจนและสมมาเสมออาการปวดเมื่อยต่างๆ ไม่ปรากฏ ท่านรู้สึกสบายกายสบายใจตลอดเวลาที่นั่ง มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม และสามารถประคองจิตไว้ไม่ให้เกิดภวังค์

กระทั่งได้ยินเสียงระฆังเพลจึงถอนจิตออกจากสมาธิ แล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศล จากนั้นจึงเดินไปยังห้องฉันเพื่อฉันภัตตาหารเพล

พระบัวเสียวกำลังจะก้าวเท้าขึ้นบันไดห้องฉัน ก็ได้ยินเสียงเรียกอยู่ข้างหลัง หันไปดูก็พบชายวัยกลางคนนั่งคุกเข่ากับพื้นซีเมนต์ มือประคองถาดอาหาร เป็นถาดทรงกลมทำด้วยกระเบื้องลายคราม ในถาดมีขามชุดบรรจุอาหารพร้อมฝาครอบ ตรงกลางถาดมีแก้วใส่น้ำไว้เกือบเต็ม

“ท่านบัวเสียว เราขออนุโมทนาในส่วนกุศลที่ท่านได้ทำแล้ว ขอถวายอาหารมื้อนี้แก่ท่าน โปรดรับพระเคนด้วย” พระบัวเสียวยื่นมือทั้งสองออกไปรับถาดอาหาร แล้วถามขึ้นว่า

“โยมมาจากไหน แล้วทำไมถึงรู้จักอาตมา” ท่านไม่เคยเห็นบุรุษผู้นี้มาก่อน ท่าทางเขามีอะไรๆ ที่ผิดไปจากคนธรรมดา แม้จะแต่งตัวเหมือนชาวบ้านทั่วๆ ไป ทว่าผิวพรรณดูละเอียดผุดผ่อง ทั้งยังมีกลิ่นหอมจางๆ ออกมาจากกาย เป็นกลิ่นที่จุมูกของพระบัวเสียวไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

“เราอาศัยอยู่แถวนี้ แต่ไม่เคยมาให้ใครเห็น นอกจากท่านพระครูแล้วก็มีท่านนี้แหละที่เห็นเรา” เสียงนั้นก้องกังวาน แม้จะไม่มีคำว่า ครับ หากก็ฟังไม่ขัดหู

“ขอบใจโยมมาก เชิญขึ้นข้างบนก่อนชิจะได้คุยกัน”

“ไม่หรอก เราจะรีบกลับ เราไปละ” บรูซนั้นก้มลงกราบสามครั้งแล้วลุกเดินออกไปทางประตูหลังวัด พระบัวเหี่ยวคิดว่าเขาคงเป็นชาวบ้านฝั่งโน้นพายเรือข้ามฟากมา จึงอยากไปดูให้เห็นกับตา วางตาลใบนั้นไว้ตรงหัวบันไดแล้วเดินตามออกไปติดๆ ครั้นพ้นประตูวัดออกไป กลับไม่พบผู้ใดเดินอยู่แถวนั้นแม้แต่คนเดียว มองลงไปในลำน้ำก็ไม่พบเรือแม้แต่ลำเดียวเช่นกัน ท่านจึงเดินกลับหอบฉันด้วยความฉงนฉงาย คิดว่าฉันเสร็จจะต้องไปเรียนถามท่านพระครูให้หายข้องใจ

พระบัวเหี่ยวหยิบถาดอาหารตรงหัวบันไดขึ้นมา ครั้นนั่งเรียบร้อยแล้วจึงเปิดฝาครอบออกที่ละใบ ชามแรกเป็นข้าวสวย ชามที่สองเป็นน้ำพริก ชามที่สามเป็นผักต้ม มองเผินๆ ก็เป็นอาหารพื้นๆ ของพวกชาวบ้าน ทว่ากลิ่นนั้นหอมชวนชวนรับประทานยิ่งนัก ท่านใช้ช้อนตักน้ำพริกราดลงบนข้าวแล้วใช้ส้อมจิ้มผักต้มมาวางบนน้ำพริก ตักใส่ปาก กำหนด **เคี้ยวหนอๆ** กระทั่งถึง **กลืนหนอ** แล้วก็รู้สึกอิมแปล้ทั้งที่ฉันไปเพียงคำเดียว ยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม แล้วหันไปบอกพระที่นั่งข้างๆ

“ลองน้ำพริกผักต้มนี้ดูสักคำชิจับ รสชาติอร่อยดีแท้”

“อร่อยก็ให้กำหนด **รสนหนอ** นะครับ อย่าไปปรุงแต่ง” ภิกษุรูปนั้นถือโอกาส สอน แล้วพูดต่ออีกว่า

“วันพระวันโกนเขาก็ต้องฉันหมูเห็ดเป็ดไก่ เรื่องอะไรจะไปฉันน้ำพริก เมื่อจะแย่อยอยู่แล้ว” ท่านพูดเพราะไม่ได้ **กลืน** อยา่งที่พระบัวเหี่ยวได้ ในสายตาของภิกษุรูปนั้น สิ่งที่อยู่ในถาดก็คือ น้ำพริกผักต้มธรรมดาที่ท่านแสนจะเบื่อหน่าย

ระหว่างที่นั่งรอพระรูปอื่นๆ ฉัน พระบัวเหี่ยวก็กำหนดสติ

ด้วยการพิจารณา พอง-ยุบ ที่ท้อง จิตของท่านเริ่มจะชินกับการเจริญสติอยู่ทุกอิริยาบถ

“เป็นไง วันนี้อาหารไม่ถูกปากหรือยังไง ฉันท้อยเหลือเกิน” พระมหาบุญถามอย่างเป็นห่วง

“หามิได้ครับ ผมอิมและรู้สึกมีความสุขมาก หลวงพี่ไม่ลองสักคำหรือครับ” พุดพลางส่งชามผักและน้ำพริกให้ พระมหาบุญตักมาชิมอย่างเสียไม่ได้ ในความรู้สึกของท่านมันก็เป็นอาหารธรรมดาๆ ที่ไม่มีรสชาติอะไร พระบัวเหี่ยว มิรู้ดอกว่าสิ่งที่ตนกำลังประสบอยู่ในขณะนี้ เป็นเรื่องที่เราได้เฉพาะตน

เมื่อฉันเสร็จและ ยถา สัพพี พร้อมกับภิกษุรูปอื่น ๆ แล้ว พระบัวเหี่ยวก็เดินตรงมายังกุฏิท่านพระครู เป็นเวลาเดียวกับที่ท่านเจ้าของกุฏิบอกให้บรรดา ผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์ ทั้งหลายพากันไปรับประทานอาหารที่โรงครัว แล้วท่านก็ไม่ได้ขึ้นไปเขียนหนังสือข้างบนเพราะรู้ว่าพระบัวเหี่ยวจะต้องมาหา

เพียงจิตใจเดียวพระหนุ่มก็มาถึง หากคราวนี้มาในมาดใหม่คือมาดของ ผู้มีใบหน้าอันเปื้อนสุข กราบพระอุปัชฌาย์สามครั้งแล้ว ภิกษุวัยใกล้สามสิบจึงเริ่มเรื่อง

“หลวงพ่อกับผมปฏิบัติได้ตามที่เคยกราบเรียนหลวงพ่อดีไว้ทุกประการ”

“ดีมาก ฉันทขออนุโมทนา” อาจารย์ยกมือขึ้น สาธุ

“แต่มันมีเรื่องสงสัยเกิดขึ้นแล้วครับหลวงพ่อกับผมสงสัยจริงๆ แล้วก็รู้ว่าหลวงพ่อกับต้องแก้ข้อสงสัยให้ได้”

“แหม รู้สึกว่าเธอจะมีวิจิกิจฉานวิรณมากจึงนะบัวเหี่ยวนะ” พระอุปัชฌาย์ว่า

“มันไม่ใช่วิจิกิจฉานวิรณหรอกครับหลวงพ่อกับผมสงสัยยัง

ไม่กี่บอกไม่ถูก รู้แต่ว่ามันไม่ใช่นิเวศน์แต่เป็นอะไรก็ไม่รู้”

“จันก็ลองเล่าไปซิ” พระบัวเหี่ยวจึงเล่าเรื่องที่บุรุษผู้นั้น นำอาหารมาถวาย เล่าอย่างละเอียดตั้งแต่ต้นจนจบ

“จันขออนุโมทนา” ท่านพระครูพูดพร้อมกับยกมือขึ้น สาธุ พระบัวเหี่ยวรู้สึกงุนงงหนักขึ้น กำลังจะเอ่ยปากถาม ท่านพระครู ก็พูดขึ้นว่า

“จันขออนุโมทนา เธอปฏิบัติได้ก้าวหน้ามากที่สุดในบรรดา พระภิกษุที่อยู่ในวัดนี้ รู้ไว้เสียด้วย ผู้ชายที่นำอาหารมาให้เธอเมื่อ สักครู่นี้แหละคือเทวดา ไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดาอย่างที่เธอเข้าใจหรอกนะ”

“เทวดา” พระบัวเหี่ยวทวนคำ

“จะเป็นไปได้อย่างไรครับหลวงพ่” ถามอย่างขงใจเต็ม ประดา

“ได้หรือไม่ได้มันก็เป็นไปแล้ว เธอจำไม่ได้หรือที่เขาพูดกับ เธอว่า นอกจากจันแล้ว เธอเป็นคนที่สองที่ได้เห็นเขา”

“คงจะจริงครับ เอ แล้วพวกถาดกับถ้วยชามของเขาล่ะครับ ผมไม่ได้เอาลงมาจากหอนฉัน แล้วก็ไม่รู้จะเอาไปคืนให้ที่ไหน” พระ หนุ่มเกิดห่วงเรื่องถ้วยชาม

“อย่ากังวล เรื่องนั้นไม่ต้องกังวล ของเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เขา เนรมิตขึ้นมา เตียวเขาก็เรียกกลับคืนไปได้”

“แล้วทำไมเขาถึงเจาะจงมาถวายผมคนเดียวล่ะครับ แล้ว พระมหาบุญชิมดูก็ไม่ได้รับสาติอย่างที่ผมได้”

“บัวเหี่ยว เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเฉพาะตัวนะ แล้วเธอก็ไม่ ต้องไปบอกใคร เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับฉันมานานับครั้งไม่ถ้วน แล้วฉันก็ไม่เคยบอกกล่าวให้ใครฟัง ที่บอกเธอเป็นคนแรกเพราะเธอ ได้ประสบเหตุการณ์แบบเดียวกัน ฉันถึงได้อนุโมทนากับเธอยังไง

ละ”

“จันทน์ที่หลวงพ่อก็ไม่ค่อยฉันอะไรแล้วอยู่ได้ทั้งวันก็เพราะฉันอาหารของเทวดานี่เอง ใช่ไหมครับ”

“ก็คงยังจันทน์ เขาเรียกว่า อาหารทิพย์ ที่เรียกอย่างนี้เพราะมันประณีตกว่าอาหารของมนุษย์ซึ่งเป็นอาหารหยาบ ต้องฉันทีละมาก ๆ แล้วก็ถ่ายออกมาเป็นอุจจาระ ฉันมากก็ถ่ายมาก แต่อาหารทิพย์ฉันคำเดียวก็อิ่ม แล้วก็ไม่มีกากเหลือเป็นอุจจาระ พวกเทวดาเขาจึงไม่ต้องถ่ายอุจจาระ บนสวรรค์ก็เลยไม่มีส้วมเหมือนอย่างโลกมนุษย์” ท่านพระครูอรุณธาทิบาย

“หลวงพ่อกเคยไปดูมาแล้วหรือครับ”

“ถึงไม่ดูก็รู้ ที่รู้เพราะ เห็น นะ”

“ที่ เห็น เพราะ เห็นหนอ บอกใช่ไหมครับ”

“เออน่า จะอะไรก็ช่าง ถ้าเธออยากเป็นอย่างฉันก็ให้เร่งทำความเพียรเข้า วันหนึ่งก็จะสำเร็จได้”

“หลวงพ่อกครับ ทำไมเทวดาเขาจึงนำอาหารมาถวายเฉพาะผมกับหลวงพ่อกละครับ ทำไมพระรูปอื่น ๆ เขาจึงไม่ถวาย”

“ก็เขาพอใจในการประพฤติปฏิบัติของเราละสิ อย่าลืมนะบัวเฮี้ยว พระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบนั้นประเสริฐกว่าเทวดาเสียอีก แม้เทวดาเขาก็นับถือ การที่เขา นำอาหารมาถวาย เขาก็อยากได้นุญเหมือนกัน ในสมัยพุทธกาล เมื่อพระอรหันต์ท่านออกจากนิโรธสมบัติ พวกเทพยดาก็พากันนำอาหารมาถวายโดยแปลงมาในรูปของมนุษย์”

“เป็นเทวดาก็ยังอยากได้นุญอีกหรือครับ”

“อยากได้สิ ก็เวลาที่เราปฏิบัติกรรมฐานเสร็จ เราถึงต้องแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เทวดาด้วย เมื่อเขาได้รับส่วนกุศลเขา

ก็อาจจะตอบแทนบุญคุณเราด้วยการนำอาหารทิพย์มาถวาย และเมื่อเขาถวายเขาก็ได้บุญเพิ่มขึ้นอีก”

“แล้วเทวดาเขาไม่ปฏิบัติกรรมฐานหรือครับ ถ้าเขาอยากได้บุญมากๆ ก็น่าจะปฏิบัติเองแทนที่จะมาคอยรับส่วนบุญจากมนุษย์”

“เขาก็คงอยากปฏิบัติ แต่บางครั้งก็หาคนสอนให้ไม่ได้ อีกประการหนึ่ง ภูมิของเทวดาเป็นภูมิที่มีแต่ความสุขสบาย เขาก็เลยพากันเสพสวดยความสุขสบายนั้นจนเพลิน เรียกว่าบรรยาคาตบนสวรรค์มันไม่เอื้ออำนวยต่อการประพฤติพรหมจรรย์ว่าจั้นเถอะ”

“จั้นเป็นมนุษย์ก็ดีกว่าเป็นเทวดาสิครับ”

“มันก็ดีกว่าในแง่นี้ แต่ถ้าจะเอาในแง่ของความสุขสบายเป็นเทวดาก็ดีกว่า เพราะเทวดามีความสุขทิพย์ เป็นความสุขที่เนรมิตขึ้นมาได้ตามใจปรารถนา”

“จั้นผมอยากเป็นเทวดาแล้วสิครับ จะได้เสวยอาหารทิพย์ทุกๆวัน”

“อย่าเลยบัวเฮี้ยว เป็นเธอนั้นแหละดีแล้ว เพราะทางที่เธอกำลังเดินอยู่นี้เป็นทางสายเอกที่จะนำเธอไปสู่ความหลุดพ้นจากวัฏสงสาร การเป็นเทวดาแม้จะสุขสบายอย่างไรก็ต้องเวียนว่ายภวนอยู่ในสังสารสาครอย่างมีรู้จบสิ้น แล้วก็ไซ้ว่าจะเลือกเกิดเป็นเทวดาได้ทุกภพทุกชาติเสียเมื่อไร ประมาทพลาดพลั้งลงเมื่อใดก็ต้องไปเกิดในอบาย หุคติ วินิบาต นรก”

“หลวงพ่อครับ พวกเทวดานี้มีแต่ดีๆ ไซ้ใหม่ครับ ที่เลวๆ มีใหม่ครับ” ศิษย์ถามอีก

“เทวดามีสองประเภท คือพวกที่เป็นสัมมาทิฐิกับพวกมิฉฉาทิฐิ ก็เหมือนมนุษย์นั้นแหละ มีทั้งคนดีและคนเลว พวกเทวดาที่เป็น

สัมมาทิฐิเป็นพวกเทวดาตรง ส่วนพวกมิจฉาทิฐิเป็นเทวดาพาล พวก
หลังนี้ชอบกินเครื่องเช่น ชอบรับสินบน ส่วนพวกแรกไม่รับเพราะ
ชอบความยุติธรรม”

“เทวดาที่นำอาหารมาให้ผมเป็นเทวดาตรงใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ถ้าเป็นเทวดาพาลจะไม่ชอบทำบุญ ก็เหมือน
คนเลวที่ชอบทำแต่บาป ไม่รู้จักสร้างบุญสร้างกุศลใส่ตัว เทวดากับ
มนุษย์จะว่าไปแล้วก็ไม่ต่างกันสักเท่าไร สำหรับเธอขณะนี้อาจเรียก
ว่าดีกว่าเทวดา แต่ก็อย่าล้าพองใจ อย่ากำเริบเสิบสาน ขอให้ตั้ง
หน้าตั้งตาปฏิบัติต่อไป วันหนึ่งก็อาจจะถึงจุดหมายได้” พระบัวเหี่ยว
แสนจะดีใจจนต้องกำหนด ดีใจหนอ ดีใจหนอ อยู่นาน

“หลวงพ่อกับ ผมจะเล่าเรื่องนี้ให้พระมหาบุญฟังจะได้ไหม
ครับ” ท่านขออนุญาตอาจารย์

“ไม่ได้เด็ดขาด ก็ฉันบอกแล้วยังไงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่อง
เฉพาะตัว ห้ามนำไปบอกเล่าใคร ดีไม่ดีเขาจะหาว่าเธอบ้า ดูแต่ฉัน
ซิ ได้ฉันของทิพย์มาตั้งสี่ห้าปียังไม่เคยปรึกษาบอกใคร ที่บอกเธอ
เป็นคนแรกก็เพราะเห็นว่าเธอก็ประสบมาแบบเดียวกันจึงพูดกันรู้
เรื่อง ไม่เห็นหรือว่าตอนให้พระมหาบุญชิมอาหารทิพย์เขา
ก็ยิ่งเห็นเป็นของธรรมดาๆ ทั้งนี้เพราะเทวดาเขาจงใจให้เธอผู้เดียว
คนอื่นมาชิมจึงไม่ได้รับและกลืนอย่างที่เธอได้ ฉันขอร้องนะบัวเหี่ยว
ห้ามนำเรื่องนี้ไปบอกใครเพราะมันไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย ไม่ว่า
จะเป็นประโยชน์ตนหรือประโยชน์ท่าน เข้าใจหรือยังล่ะ”

“เข้าใจครับ แต่...หลวงพ่อกับ ถ้าเกิดพระมหาบุญท่านเจอ
เหตุการณ์แบบผมแล้วผมค่อยบอกว่าผมก็เจอมาแล้ว อย่างนี้จะได้
ไหมครับ”

“ถ้าอย่างนั้นละก็ได้ ต้องให้เขาประสบกับตัวเองเสียก่อนเขา

ถึงจะเชื่อ เพราะของอย่างนี้มันพิสูจน์ให้ผู้อื่นรู้เห็นด้วยแบบวิทยาศาสตร์ไม่ได้ มันไม่ใช่ของสาธารณะแต่เป็นของเฉพาะตน เพราะฉะนั้นถ้าเธอปากสว่างไปเที่ยวบอกใครต่อใคร เขาจะต้องว่าเธอบ้าแน่ๆ จำเอาไว้”

“แล้วจะบาปไหมครับ”

“บาปซี บาปทั้งคนบอกและคนถูกบอกนั่นแหละ”

“บาปยังไงครับ อย่างผมนี่ผมพูดเรื่องจริงไม่ได้โกหกแล้วจะบาปได้ยังไง”

“ก็เวลาที่เธอพูดเรื่องจริงแล้วคนฟังเขาไม่เชื่อนะ เธอรู้สึกอย่างไรล่ะ”

“โกรธซีครับ ผมโกรธหัวฟัดหัวเหวียงเลย แต่พอรู้ตัวผมก็จะกำหนด โกรธหนอ โกรธหนอ ไปจนกว่าจะหายโกรธครับ”

“ถึงอย่างนั้นเธอก็โกรธซีไหม ก่อนจะกำหนดได้เธอก็โกรธไปแล้วซีไหม”

“ใช่ครับ”

“แล้วโกรธเป็นอะไร เป็นอกุศลมูลตัวไหน”

“ตัวโทสะครับ”

“แล้วบาปไหมเล่า”

“บาปครับ”

“นั่นแหละฉันถึงบอกว่าไม่ต้องเล่าให้คนอื่นฟัง เพราะเกิดเขาไม่เชื่อ เธอก็ต้องบาป”

“แต่ถ้าเกิดเขาเชื่อล่ะครับ”

“เป็นไปไม่ได้หรอกบัวเฮียวเฮ้ย คนสมัยนี้เขาคิดว่าเขาฉลาด จึงไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ อย่างที่เธอคิด แถมใครเชื่อง่ายเขาก็หาว่าโง่งเง่า ยิ่งเรื่องอย่างนี้เขาไม่เชื่อเด็ดขาด คนทุกวันนี้เขาไม่เชื่อ

เรื่องนรกสวรรค์ ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาปเพราะเขาหาว่าสิ่งเหล่านี้ไร้สาระ พอตายไปก็เลยไปตกนรกกันมากต่อมากโดยไม่มีโอกาสกลับมาแก้ตัว น่าสงสาร” ท่านสายหน้าข้าๆ อย่างปลงสังเวช

“แต่ถ้าเราสามารถพิสูจน์ให้เขาเห็นได้ล่ะครับ”

“เราจะเอาอะไรมาพิสูจน์ เอาละ สมมุติเรื่องที่เกิดกับเธอวันนี้ ถ้าคนฟังเขาอยากเห็นเทวดาบ้าง เธอจะไปเอาเทวดาที่ไหนมาให้เขาดูเพราะเธอเองก็ยังไม่รู้ว่าเทวดาองค์นั้นมาจากไหน อย่าไปคิดให้ปวดหัวเลยนะ เชื้อฉันเถอะ”

“ครับ ไม่คิดก็ได้ครับ” พระหนุ่มรับคำอย่างว่าง่าย หากก็ยังไม่หายสงสัยจึงถามอีกว่า

“หลวงพ่อกับ แล้วคนฟังเขาจะบาปไหมครับ คือผมเล่าแล้วเขาไม่เชื่อเขาจะบาปไหมครับ”

“เธอบาปไหมล่ะ”

“ก็เพราะผมไม่ทราบนะซีครับถึงได้เรียนถามหลวงพ่อกับอยู่ที่นี่ กรุณาอธิบายให้ผมฟังหน่อยเถอะครับ”

“แห่ม คำถามเธอมันแค่ระดับ ป.๔ เท่านั้นนะบัวเฮี้ยว” ท่านดำหนักลายๆ

“ก็ผมจบแค่ ป.๔ นี้ครับ ไม่ได้จบมัธยมเหมือนหลวงพ่อกับจะได้มีคำถามระดับ ม.๖ มาถาม” คนเป็นศิษย์ย่น

“ไม่แน่หรอกบัวเฮี้ยว คนจบ ป.๔ สามารถถามคำถามระดับ ม.๖ ได้ ฉันจบแค่ ม.๖ ยังถามคำถามระดับปริญญาเอกได้เลย”

“แห่ม ก็ใครใครจะเก่งอย่างหลวงพ่อกับล่ะ อย่างหลวงพ่อนะมีคนเดียวในประเทศไทย หรืออาจจะในโลกด้วยซ้ำ ส่วนนี้เง่าอย่างผมนะมีมากมายหลายหลาก”

“เออเนะ เออเนะ ไม่ต้องพร่ำพรรณนาให้มันมากมายถึงปานนั้นหรอก จะให้ตอบอะไรก็ว่ามา”

“ก็ผมถามแล้วนี่ครับ”

“ถามว่ายังไงล่ะ ก็พูดเย็นเยื่อยืดอาดเสียจนฉันลืม ถามใหม่ ชีฉันจะได้รับคำตอบ ประเดี้ยวคนอื่นมาจะได้ไม่ต้องรอคิว” พระบัวเสียวจึงต้องทวนคำถามใหม่ว่า

“ผมเรียนถามหลวงพ่อกับว่าคนฟังเขาจะบาปไหม ถ้าผมเล่าเรื่องเทวดาให้เขาฟังแล้วเขาไม่เชื่อเขาจะบาปไหมครับ” ท่านพูดซ้ำๆ ชัดถ้อยชัดคำ ก็ตั้งใจ ยวน ด้วยนั้นแหละ ท่านพระครูจึงตอบว่า

“บาปชีบัวเสียว ก็ในเมื่อเธอพูดเรื่องจริงแต่เขาไม่เชื่อก็เท่ากับเขามีอกุศลข้อโมหะไซ้ใหม่”

“ซ้ายครับ” ศิษย์ล้อเลียน ขณะนั้นบรรดา ผู้มีใบหน้าอันเป็นอนุช ก็ทยอยกันเข้ามานั่งเพื่อขอให้ท่านช่วยขจัดปัดเป่าทุกข์ให้

วันนี้คงจะเป็นวันของ คนท้อง เพราะผู้หญิงครรภ์แก่พากันมาร่วมสืบราย ที่กลับไปเมื่อตอนเช้าก็หลายราย แต่ละรายจะต้องได้ ผลมะตูมเสก ติดไม้ติดมือไปต้มกินเพื่อบำรุงครรภ์ แต่ถ้าครรภ์แก่มากจวนๆ จะคลอดท่านก็จะให้กล้วยน้ำว่าเสกไปกินเพื่อให้คลอดง่าย ท่านพระครูได้ให้ลูกศิษย์จัดเตรียมผลมะตูมและกล้วยน้ำว่าไว้จำนวนมาก เพราะรู้ว่าจะมีคนมาขอ บ้างไม่มาเองก็ส่งสามีหรือญาติมาขอแทน เพราะคนเขาพูดกันว่ามะตูมเสกกับกล้วยน้ำว่าเสกของท่านนั้นวิเศษนัก คนท้องกินเข้าไปแล้วคลอดลูกง่ายทุกราย

สตรีครรภ์แก่นางหนึ่งคลานเข้าไปหาเพราะถึงคิว หล่อนกราบสามครั้งแล้วถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกะ ลูกหนูจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายคะ”

“เดี๋ยวซิ ตอบตอนนี้ยังไม่ได้ ต้องรอให้คลอออกมาเสียก่อนแล้วหลวงพ่อก็จะบอก” คำตอบของท่านเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนในที่นั่งนั้น แล้วท่านจึงสอนหล่อนว่า

“ผู้หญิงหรือผู้ชายก็ลูกเรานะหนูนะ ให้เขาออกมาอาการครบสามสิบสองไม่เข้าไบ้บอดหนวกก็พอแล้ว จะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ช่างเขา โตขึ้นขอให้เป็นคนดีมีศีลธรรมก็แล้วกัน”

“คะ เอาไว้เขาโตแล้วหนูค่อยสอน” หล่อนว่า

“สอนเดี๋ยวนี้แหละหนู ต้องสอนกันตั้งแต่อยู่ในท้อง ข้อสำคัญพ่อแม่ต้องทำให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย ถ้าแม่คนไหนนั่งจู้ไฟทั้งวัน รับประทานอาหารออกมาเล่นไฟแก่ง เพราะเขาสังเกตการณ์มาตั้งแต่ออยู่ในท้อง” เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก

“อ้าว นี่เรื่องจริงนะ ไม่ได้พูดเล่น เด็กจะดีนะเขาจะดีมาตั้งแต่ในท้องเลย อย่างบางคนพอคลอออกมาบ๊อบก็บอกแม่ว่า แม่จำตักบาตรเถอะ ท่านเลียนเสียงเด็กพูด

“นี่ถ้าเขาพูดยั้งก็แสดงว่าคนดีมาเกิด สำคัญเขาจะพูดว่า แม่จำซ้อรองเท้าหน้าสูง ถ้าแบบนี้แปลว่าชอบแต่งตัว ไม่ค่อยดีเท่าไร”

“รองเท้าหน้าสูงไม่มีหรือคะหลวงพ่อกะ สงสัยคงจะเป็นรองเท้าสันสูง” สตรีนั้นแย้ง

“ไม่ใช่สันสูง รองเท้าหน้าสูงก็คือใส่แล้วหน้าสูงไงละ หน้าเชิดสูงขึ้นไปเลย” ท่านทำหน้าที่เชิดประกอบ คนฟังหัวเราะอีก

“แต่พอถอดรองเท้าออกหน้าต่ำเลย นี่แหละรองเท้าหน้าสูง โยมเคยใส่ไหมล่ะ” ท่านถามสตรีสูงอายุนั่งหลังสุด

“เคยคะ เคยสมัยสาวๆแต่เดี๋ยวนี้ไม่ไหวแล้วคะ สังขารมันไม่อำนวย” หญิงสูงวัยตอบ นางมารอเพื่อขอผลมะตูมเสกไปให้ลูกสาว

๓๙

เมตตาทรรรมคำจุนโลก

หมตบัญหาของ คนท้อง ก็มาถึงปัญหา คนแท้ง ท่านพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วงมีอันต้องรับปรึกษาปัญหาทุกรูปแบบโดยไม่คิดราคา ค่าจ้าง เมตตาทรรรมคำจุนโลก เป็นคาถาที่ท่านท่องไว้ในใจ ยามใดที่เกิดความเหนื่อยหน่ายท้อแท้ ก็ได้ใช้คาถาบทนี้ช่วยขโลมจิตใจให้ชุ่มชื่นมีชีวิตชีวาและมีกำลังใจที่จะส่งเคราะห์ช่วยเหลือด้วยเมตตาต่อไป

สตรีวัยยี่สิบเศษคลานเข้าไปหา พุดด้วยเสียงแผ่วเบาเพื่อมิให้บุคคลอื่นได้ยิน ปัญหาที่หล่อนจะปรึกษาท่านพระครูในวันนี้เป็นเรื่องน่าอับอาย จึงไม่ต้องการให้ผู้ใดล่วงรู้

“หลวงพ่อกะ หนูนอนไม่หลับมาหลายคืน ผันร้ายทุกคืนเลยคะ”

“อ้าว นอนไม่หลับแล้วจะผันได้ยังไงล่ะ หรือว่าผันทั้งที่ตื่นอยู่ ถ้าเป็นอย่างนั้นจะเรียกว่าผันได้ยังไงล่ะจ๊ะ หนูนี้มาแปลก” ท่านเจ้าของกุฏิพุดด้วยเสียงปกติเพราะเห็นว่ายังไม่ถึงตอนที่จะต้องหรีเสียง สาวเจ้าของเรื่องทำหน้าที่คิ้วผูกโบ แล้วตอบใหม่ว่า

“คือนอนไม่หลับตลอดทั้งคืนนะคะหลวงพ่อ หลับๆ ตื่นๆ แต่เมื่อไรที่หลับก็ต้องผันร้ายจนสะดุ้งตื่น เป็นอย่างนี้มาหลายคืนแล้วคะ หลวงพ่อโปรดช่วยหนูด้วย” หญิงสาวพุดด้วยเสียงปกติบ้าง

เอาไว้ตอนที่ เป็น ความลับ ค่อยพูดเบาๆ

“จะให้หลวงพ่อบอกช่วยยังไงล่ะจ๊ะ”

“ช่วยให้หนูนอนหลับแล้วก็ไม่ฝันร้ายนะค่ะ หนูเคยฟังยากล่อมประสาทที่เขาเรียกยานอนหลับแต่มันได้ผลแค่ระยะแรกๆ เห็นเขาว่าทานมากๆ แล้วอันตราย หนูก็เลยต้องมาขอพึ่งบารมีของหลวงพ่อกับค่ะ”

“แล้วที่ว่าฝันร้ายนะ ฝันว่ายังไงจ๊ะ”

“ฝันว่ามีเด็กผู้ชายมาทำร้าย มาบีบคอบ้าง มาตัดแขนตัดขาบ้าง บางทีก็มาควักลูกนัยน์ตาทำให้หนูเจ็บปวดมากค่ะ”

ท่านพระครูใช้ เห็นหนอ ตรวจสอบจึงได้รู้ว่าสตรีสาวผู้นี้ เพิ่งไปทำแท้งมา วิญญาณของเด็กคนนั้นมีความอาฆาตพยาบาทแรงกล้าถึงกับจะเอาชีวิตหล่อน การที่หล่อนต้องฝันร้ายและนอนไม่หลับเป็นผลของกรรมที่ทำในชาตินี้ ซึ่งมาให้ผลทันตาเห็นคือเป็น **ทิวฏฐกรรมเวทเนยกรรม** เห็นกรรมของหล่อนแล้วท่านจึง ตะล่อมถามว่า

“แล้วหนูเคยไปทำอะไรไว้กับเด็กล่ะจ๊ะ ที่หลวงพ่อบอก เห็น นะ หลวงพ่อบอกเห็นวิญญาณอาฆาตของเด็กผู้ชาย เขาต้องการจะเอาชีวิตหนู เพราะหนูไปสร้างกรรมไว้กับเขา” พึงถ้อยคำของท่าน หญิงสาววัยยี่สิบเศษก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น เกิดรักตัวกลัวตายเสียดายชีวิตขึ้นมาเดี๋ยวนั้น หล่อนสารภาพด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“หนูไปทำแท้งมาค่ะหลวงพ่อบอก ตอนทำก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด หลังจากนั้นก็นอนไม่หลับและฝันร้ายตลอดมา หลวงพ่อบอกช่วยหนูด้วย”

“เด็กที่ออกมาเป็นผู้ชายใช่ไหม” ท่านถามเสียงแผ่วเบาเช่นกัน

“ใช่ค่ะ ท่าทางเขาไม่ยากออก หนูรู้สึกอย่างนั้นค่ะ”

“ใช่ซี ก็เขาอยากเกิดหนูก็ไม่ยอมให้เขาเกิด” หญิงสาว สะอื้นหนักขึ้น บอกลละล้าลละล้าว่า

“หนูอยากค่ะหลวงพ่อ แต่...แต่แฟนหนูเขาไม่ยอมรับ หนูกลัวว่าจะต้องอับอายชาวบ้านที่ท้องไม่มีพ่อ เลยตัดสินใจทำแท้ง”

“เขาไม่ยอมรับก็ช่างเขา แต่ในเมื่อหนูทำกรรมลงไปก็ต้องยอมรับกรรมนั้นด้วยตัวของหนูเอง ถึงคราวจะต้องอายุก็ต้องยอมอายุ ดีกว่าไปทำอย่างนั้น รู้ไหมเด็กเขาอาฆาตหนูมากเลย”

“หลวงพ่อก็ไม่มีทางช่วยหนูเลยหรือคะ ได้โปรดเถอะค่ะ” หล่ออ่อนอ้อนวอน ท่านพระครูนั่งนิ่งอยู่อีตี่ใจหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อก็ช่วยหนูได้ไม่มากนักหรอก คนที่จะช่วยหนูได้มากที่สุดก็คือตัวหนูนั่นแหละ ว่าแต่หนูจะทำตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำได้หรือเปล่านั้น”

“ได้ค่ะ หลวงพ่อกุณาบอกมาเถอะค่ะ หนูจะทำตามทุกอย่าง” หล่ออ่อนรับคำง่ายตาย

“นั่นก็ดีแล้ว หลวงพ่อก็ส่งให้หนูมาเข้ากรรมฐานอยู่ที่วัดนี้เป็นเวลาสิบห้าวัน ระหว่างนี้ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด แล้วแม่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้เขาทุกวัน บางทีเขาอาจจะยอมอโหสิกรรม แล้วหลวงพ่อก็จะช่วยอีกแรงหนึ่ง ช่วยเจรจาต่อรองกับเขาให้” ได้ยินว่าท่านจะให้มาอยู่วัดถึงครึ่งเดือน สาวน้อยก็ปฏิเสธเสียงลั่น

“ไม่ได้ค่ะหลวงพ่อ หนูมาไม่ได้เพราะต้องทำงาน เจ้านายเขาคงไม่ให้ลา”

“อ้าว เมื่อได้รับปากอย่างง่ายตาย ยังไม่ทันไรเปลี่ยนใจเสียแล้ว ก็ไหนว่าจะทำตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำ” ท่านเจ้าของกุฏิพูดเสียงเรียบ ไม่โกรธไม่ขี้ เพราะท่านชินชาเสียแล้วกับความววนเรของ

ใจมนุษย์

“หลวงพ่อบอกวิธีอื่นไม่ได้หรือคะ” หล่อนต่อรอง

“วิธีอื่นนะเช่นอะไรละจ๊ะ ช่วยแนะนำหลวงพ่อบ่อยซี”

“ก็รดน้ำมนต์ เสกคาถา อะไรทำนองนี้แหละคะ”

“อ้อ หนูชอบของปลอมอย่างนั้นหรือ ของจริงรับไม่ได้ใช่ไหม หนูจำไว้เลยว่าถ้าหนูชอบของปลอม ชีวิตหนูก็จะพบแต่ของปลอมๆ มีความรักก็ได้แค่รักจอมปลอม หนูต้องการอย่างนั้นหรือจ๊ะ”

“หนูต้องการของแท้คะ แล้วก็ต้องการรักแท้ด้วย แต่หนูก็ไม่เคยได้อย่างที่ใจหวังเลยสักครั้ง เป็นเพราะอะไรคะหลวงพ่อบอก เพราะอะไร” หญิงสาวคร่ำครวญด้วยเสียงแผ่วเบา

“เพราะหนูเป็นคนใจโลเลนะซี นี่หลวงพ่อบอกตรงๆ อย่างนี้แหละจะโกรธก็ได้ไม่ว่ากัน ถ้าหนูใจเด็ดเดี่ยวหนักแน่น หนูก็จะไม่ต้องมาเป็นอย่างนี้ ที่หลวงพ่อบอกมานี้จริงหรือเปล่านั้น”

“จริงคะ จริงทุกอย่างทุกประการ หนูยอมรับคะ”

“จะไม่ยอมรับก็ได้ ไม่ว่ากันอยู่แล้ว” ท่านพูดเรื่อยๆ

“ตกลงหลวงพ่อบอกจะรดน้ำมนต์ให้หนูไหมคะ” คนยอมรับยังยืนยันความคิดเดิม ท่านพระครูจึงพูดด้วยเสียงปกติว่า

“อะไร นี่หลวงพ่อบอกมาตั้งนานหนูยังไม่เข้าใจอีกหรือ ก็ไหนว่ายอมรับไงละ”

“คะ หนูยอมรับว่าหลวงพ่อบอกถูก แต่หนูไม่สามารถทำตาม ที่หลวงพ่อบอกแนะนำได้ หนูต้องทำงานคะ หลวงพ่อบอกกรุณารดน้ำมนต์ หรือไม่ก็ช่วยเป่าหัวให้หนูหมดทุกข์หมดโศกเถอะคะ”

“เสียใจจะหนู หลวงพ่อบอกทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะการทำเช่นนั้นมันไม่ช่วยให้แก้ปัญหาได้ ปัญหาของหนูไม่ใช่เรื่องที่จะแก้ได้ง่ายๆ นะหนู นอกจากวิธีที่หลวงพ่อบอกแนะนำแล้ว ก็ไม่มีวิธีอื่นที่จะแก้

ได้” ท่านรู้ว่าอีกไม่นานสตรีผู้นี้จะต้องกลายเป็นคนวิกลจริตเพราะกรรมนั้น

“แต่หนูไม่มีเวลาจริงๆ ค่ะหลวงพ่อกับอ้าวว่าแต่สิบห้าวันเลยแค่สามวันหนูก็คงมาไม่ได้” คนห้วงงานยิ่งกว่าห้วงชีวิตตอบ

“ตามใจหนูก็แล้วกัน ถ้าหนูทำไม่ได้ หลวงพ่อก็คงช่วยอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ แล้วก็บอกไม่ได้ด้วยว่าหนูจะต้องทุกข์ทรมานไปอีกนานสักเท่าไร หลวงพ่อก็คงช่วยแนะนำได้เท่านี้แหละ จะให้รดน้ำมนต์หรือเป่าหัวนะ หลวงพ่อก็คงไม่ทำหรอก เพราะหลวงพ่อรู้แก่ใจดีอยู่แล้วว่ามันช่วยไม่ได้ พระครูเจริญไม่ชอบหลอกหลวงใคร”

“ถ้าอย่างนั้นหนูก็จะลองไปหาวัดอื่นดู เผื่อจะมีหลวงพ่อก่อนอื่นช่วยได้” หล่อนยังมีความหวัง

“ไม่มีหรอกหนู เชื่อหลวงพ่อก็คงเถอะ อย่าเสียเวลาไปเลย” ท่านแนะนำด้วยความหวังดี หากคนถูกแนะนำกลับย้อนว่า

“ก็ในเมื่อหลวงพ่อก็คงไม่ช่วย หนูก็ต้องไปวัดอื่น หนูลาสะละคะ” หล่อนกราบสามครั้งแล้วลุกออกมาด้วยอาการขัดเคือง

ท่านพระครูส่ายหน้าอย่างระอาแล้วพูดกับคนในที่นั้นว่า “ดูเอาเถิดญาติโยมทั้งหลายเอ๋ย บอกของจริงให้ไม่เอา จะไปเอาของปลอม แล้วจะไปแก้ปัญหาก็ได้ยังงี้ แบบนี้เขาเรียกว่าแก้ปัญหาก็ไม่ถูกจุดอย่างที่คนโบราณเขาว่า แก้ปัญหาไม่ถูกจุดเหมือนกินมังคุดไม่ถูกเม็ด”

“ผมเคยได้ยินแต่ แก้ปัญหาไม่ถูกจุดเหมือนกินมะขวิดถูกเม็ดครับ” พระบัวเสียวแยงเรียบๆ ก็ไม่ได้ตั้งใจจะจับผิดครูบาอาจารย์ แต่ปากมันไว้ไปหน่อย ก็ฝึกมันไว้เสียจนเคย

“มันก็เหมือนกันแหละน่า” ท่านพระครูแก้

“ไม่เหมือนครับ เพราะเม็ดมังคุดนั้นอร่อย กินได้ แต่เม็ด

ละมุดกินไม่ได้ หรือว่าหลวงพ่อกเคยฉันเม็ดละมุดครับ” ศิษย์คนชื่อ
ถามชื่อ ๆ

“ไม่เคยหรอก แต่ที่ฉันว่าเหมือนนั้น ฉันหมายถึงว่ากิน
มังคุดไม่ถูกเม็ดกับกินละมุดถูกเม็ดนะ มันก็ครือ ๆ กัน คือไม่บรรล
จุดประสงค์ที่ต้องการไงละ” อาจารย์ผู้มีศิษย์แสนชื่อตอบ

สตรีอีกผู้หนึ่งคลานเข้ามากระซิบ กระซากับท่านพระครู
ว่า “หลวงพ่อกะ หมอเขาว่าฉันเป็นมะเร็งที่มดลูก เป็นเพราะกรรม
อะไรคะ” ท่านเจ้าของกุฏิตอบเสียงเบา ๆ ว่า

“สาเหตุของมะเร็งมดลูก ถ้าจะมองในแง่กรรมก็มีสองอย่าง
อย่างแรกเพราะคนคนนั้นผิดศีลข้อสาม อีกสาเหตุหนึ่งเพราะเคย
ทำแท้ง โยมโดนข้อไหนล่ะ อย่างแรกหรืออย่างหลัง” คนถูกถาม
มีท่าทางลังเล แต่ในที่สุดก็ตอบว่า

“อย่างหลังค่ะ ฉันเคยทำแท้งเมื่อสามปีมาแล้ว แต่หลวงพ่อก
คะ แม้ฉันก็ตายด้วยมะเร็งในมดลูกทั้งที่แกไม่เคยผิดศีลข้อสามแล้ว
ก็ไม่เคยทำแท้ง ฉันสาบานได้ว่าแกไม่เคยจริง ๆ ค่ะ”

“ไม่เคยในชาตินี้ละซี ชาติที่แล้วหรือชาติก่อน ๆ จะต้องเคย
ถ้าไม่มีเหตุ ผลมันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร จริงไหม”

“จริงค่ะ แล้วฉันจะมีทางรักษาไหมคะ หมอเขาไม่ยอม
รักษาฉัน เขาให้เวลาอีกสามเดือนก็ให้กลับบ้านเก่าได้” คราวนี้
หล่อนถึงกับร้องไห้เพราะเสียดายชีวิต

“หมอเขาว่าอย่างนั้นหรือ”

“ค่ะ เขาไม่ได้บอกฉันตรง ๆ เขาบอกกับพี่สาวฉันมาอีก
ทีหนึ่ง หลวงพ่อกพอจะช่วยฉันได้ไหมคะ”

“ได้ แต่โยมต้องช่วยตัวเองด้วย เวลาสามเดือนที่เหลืออยู่
นั้นให้โยมมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดนี้ ปฏิบัติให้เต็มกำลังความ

สามารถ แล้วอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ถ้าเขายอม
อโหสิกรรมให้ก็จะหาย ถ้าเขาไม่อโหสิ โยมก็จะตายอย่างมีสติ ทำได้
ใหม่”

“ได้ค่ะ ฉันเตรียมเสื้อผ้ามาแล้ว ขออยู่ตั้งแต่วันนี้เลยนะคะ”
คนเสียชีวิตวีรกรรม

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวจะให้สมชายพาไปส่งที่สำนักชี” แล้วท่าน
ก็เรียกนายสมชายมาสั่งการ พี่สาวของสตรีผู้นั้นช่วยระคองน้อง
สาวไปส่งยังสำนักชี ส่วนพี่เขยของหล่อนเดินไปที่รถเพื่อนำกระเป๋า
เสื้อผ้ามาให้

สตรีวัยเบญจเพศลานเข้ามากราบสามครั้งแล้วพูดด้วย
เสียงค่อนข้างดังว่า “หลวงพ่อดีค่ะ หนูถูกโธ่มนุชย์ใจสัตว์มันข่มขืน
ตอนนี้ท้องสามเดือนแล้วค่ะ แม่หนูจะให้เอาเด็กออก แต่หนูไม่ยอม
หนูกลัวบาปกลัวกรรมค่ะ” หล่อนพูดอย่างไม่มีหระต่อสายตาใครๆ
ความเลวร้ายที่ชีวิตต้องประสบได้หล่อหลอมให้หล่อนเป็นคนกล้า
และกร้าว

“ดีแล้วละหนู คิดอย่างนั้นได้ก็ดี นี่ก็เสียว่าเป็นกรรมของ
เรา หลวงพ่อไม่สนับสนุนให้ใครฆ่าชีวิตที่บริสุทธิ์ไม่ว่าจะเพราะเหตุ
ใดก็ตาม เวรจะระงับได้ก็ต้องไม่จองเวรนะหนู”

“แต่หลวงพ่อดีค่ะ ปัญหาของหนูก็คือ หนูกลัวว่าเด็กจะออก
มามีนิสัยชั่วร้ายเหมือนพ่อของมัน หนูพอจะมีทางแก้ไขอะไรใหม่
ค่ะ คือหนูไม่อย่างทำแท้ง แต่หนูก็ไม่อยากให้ลูกออกมาแล้ว หลวง
พ่อกรุณาแนะนำด้วยเถิดค่ะ”

“ไม่ยากเลยหนู ปัญหาของหนูง่ายมาก ญาติโยมทั้งหลาย
จำเอาไว้นะ ถ้าใครอยากให้ลูกเกิดมาดี เกิดมาฉลาด พ่อแม่จะต้อง
มาเข้ากรรมฐาน ยิ่งมาปฏิบัติตอนที่ลูกอยู่ในท้องก็ยิ่งดี อาตมารับ

รองร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าเด็กจะต้องออกมาดี ถึงเขาจะมีเชื้อสายโจรก็เอาดีได้”

“แล้วคนท้องมาปฏิบัติ ต้องอดอาหาร จะไม่ทำให้เด็กในท้องขาดอาหารหรือคะ” คนท้องสามเดือนถาม

“เราอนุโลมได้ คนท้องกับคนป่วยถ้าเข้ามาปฏิบัติก็ให้รับประทานอาหารมือเย็นได้” พระบัวเหี่ยวเป็นคนตอบ

“ถ้าอย่างนั้น หนูจะกลับไปเอาเสื้อผ้าที่กรุงเทพฯ แล้วพุงนี้หนูจะมาอยู่วัดเลยนะคะ ดีเหมือนกันจะได้หนีคำครหานินทาของเพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมงาน แม้หนูจะไม่ใส่ใจ ไม่เอามาเป็นอารมณ์ แต่บางครั้งมันก็อดหงุดหงิดไม่ได้ค่ะหลวงพ่อก่อนหน้านี้ก็แปลก ชอบซ้ำเติมชาวบ้าน ไม่ช่วยแล้วยังมาซ้ำเติมให้เจ็บปวดหนักขึ้นไปอีก” หล่อนพูดเสียงกร้าว

“หนูอย่าไปถือโทษโกรธเคืองเขาเลย คนเราถ้าลงได้ซ้ำเติมคนที่ประสบเคราะห์กรรม ก็แสดงว่าจิตใจเขาแย่มาก น่าสงสาร หนูควรอภัยและแผ่เมตตาให้เขา คนที่มีจิตใจกุศลเช่นนี้ เป็นคนน่าสงสารนะหนูนะ”

“คะ แล้วหนูจะทำตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำ ต้องกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบนอย่างสูงที่ได้เมตตาช่วยเหลือทำให้หนูสบายอกสบายใจขึ้นมาก หนูกราบลาละคะ”

“หลวงพ่อกะ หนูเป็นมะเร็งที่เต้านม หมอเขานัดผ่าตัด หนูจะมาเรียนถามหลวงพ่อกว่าจะผ่าตัดดีหรือไม่คะ”

เจ้าทุกข์ อีกรายถามขึ้น วันนี้คงจะเป็นวัน สตรีแห่งชาติ เพราะคนที่มาถามปัญหา มีแต่ผู้หญิงทั้งนั้น

“ปกติแล้วคนที่เป็นมะเร็งมาหา หลวงพ่อกจะไม่แนะนำให้

ผ่าตัดเพราะโอกาสที่จะหายมีน้อยมาก ประมาณร้อยละห้าเท่านั้น แต่ที่ไม่ผ่าตัดมีโอกาสหายถึงร้อยละเก้าสิบ แต่ต้องมารับการรักษาโดยวิธีของหลวงพ่อ”

“ทำอย่างไรคะวิธีของหลวงพ่อ” หล่อนถาม

“ก็มาเข้ากรรมฐานนะซี กรรมฐานรักษาได้ทุกโรค ถ้าเราปฏิบัติจริงจัง”

“แห่ม หลวงพ่อ อะไรก็กรรมฐาน ไม่มีวิธีอื่นเลยหรือคะ” คนฟังเริ่มจะหงุดหงิด หากท่านพระครูก็ไม่ถือสา ท่านคงพูดด้วยเสียงปกติว่า

“หนูเคยได้ยินไหม กรรมฐานแก้กรรมเคยได้ยินไหม กรรมบางอย่างมันแก้ได้ และวิธีแก้ที่ดีที่สุดคือมาเข้ากรรมฐาน”

“หลวงพ่อกะ มะเร็งเต้านมนี้เกิดจากกรรมอะไรคะ” สตรีอีกผู้หนึ่งถามขึ้น

“เท่าที่หลวงพ่อสั่งเกต มันเกิดจากกรรมคือความเครียด เราทำตัวเราให้เครียด มะเร็งมันก็เลยถามหา มะเร็งทุกชนิดมักมีสาเหตุมาจากความเครียด”

“ถามหาก็บอกว่าไม่อยู่เสียก็สิ้นเรื่อง” พระบัวเหี่ยวเพลอแซว ขึ้นมา เพราะรู้สึกเครียดเนื่องจากรับฟังแต่เรื่องเครียดๆ สงสารพระอุปัชฌาย์เหลือเกินแล้ว

“อย่าเครียด บัวเหี่ยวอย่าเครียด เตียวได้เป็นมะเร็งที่เต้านมหรอก” อาจารย์เตือนศิษย์ด้วยเสียงที่ไม่เครียด

“ไม่เป็นหรอกครับหลวงพ่อ ผมไม่ได้เป็นผู้หญิงนี่นา”

“ไม่แน่ เผื่อชาติหน้าเกิดเป็นผู้หญิงอาจเป็นมะเร็งที่เต้านมก็ได้ คือเก็บความเครียดจากชาตินี้เอาไปเป็นมะเร็งในชาติหน้าไง เขาเรียกว่าสะสมกรรมเอาไว้”

“คงไม่หรือครับหลวงพ่อ ชาตินี้หน้าผมว่าจะไม่เกิด”

“ถ้าเป็นจริงอย่างว่า ฉันก็ขออนุโมทนา”

“สาธุ” พระบัวเหี่ยวยกมือประนมเหนือศีรษะอย่างตั้งใจ
จะล้อเลียนพระอุปัชฌายาจารย์

“หลวงพ่อกะ หนูไม่ได้ทำตัวเองให้เครียดนะคะ คนอื่นต่าง
หากที่เขาทำให้หนูเครียด” สตรีผู้เป็นมะเร็งที่เต้านมว่า

“คนอื่นนะใครล่ะจะ”

“สามีคะ สามีหนูชี้เหล่า เจ้าชู้ กลับบ้านดึกๆตื่นๆ บางวัน
ก็ไม่กลับ เขาทำให้หนูเครียดมากเลยคะ แบบนี้แสดงว่าเขาไม่รัก
หนูแล้วใช่ไหมคะ” หล่อนถามเสียงเครือ

“เขาจะรักหรือไม่รักไม่สำคัญ เพราะมันจิตใจของเขา เรา
ไปกำหนดไปบังคับไม่ได้ แต่เราไม่รักตัวเองนี่ซิหน้าดำหน้าหงาย”

“ใครไม่รักตัวเองคะ หลวงพ่อหมายถึงหนูหรือเปล่าคะ”

“ก็จะหมายถึงใครอีกล่ะจะ”

“โธ่ หลวงพ่อ ทำไมหนูจะไม่รักตัวเองคะ หนูนะรักตัวเอง
มากที่สุดในโลกเลยคะ” สาววัยสามสิบเศษว่า

“รักตัวเองก็ต้องไม่ทำอย่างที่ทำอยู่” ท่านถือโอกาสพูดกับ
คนที่นั่ง ณ ที่นั้นว่า

“ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำเอาไว้ ในอนาคตคนจะเป็น
มะเร็งกันมาก เพราะนับวันสิ่งแวดล้อมจะทำให้เราเครียด วิธี
ป้องกันก็คือ เราต้องฝึกจิตของเราอย่าให้เครียดตาม ความเครียด
มันก็เป็นกรรมอย่างหนึ่ง จะเรียกว่ากรรมใหม่ก็ได้ เป็นกรรมที่แก้ไข
ได้ด้วยการฝึกจิตไม่ให้มันเครียด ใครเขาจะเป็นยังไงก็ช่างเขา สามี
เขาไม่กลับบ้านก็ไม่ต้องไปเครียด นะหนูนะ” ประโยคหลังท่านพูด
กับสตรีเจ้าของเรื่อง

“ฟังดูง่าย แต่มันทำยากค่ะหลวงพ่อ” หล่อนแย้ง

“นั่นซิ หลวงพ่อดึงให้มาฝึกที่วัดไง คิดเสียว่าเวลาที่จะอยู่โรงพยาบาลนั้นก็ย้ายมาอยู่วัดเสีย มาฝึกจิต แต่จิตนี่ก็ฝึกยากนะหนู จะว่ายากที่สุดก็เห็นจะได้ แต่ถึงจะยากอย่างไร หากเราพยายาม มันก็ไม่พ้นความสามารถของเราไปได้ เมื่อเราฝึกจิตไว้ดีแล้ว เราก็จะปลดปล่อยได้ สิ่งแวดล้อมมันจะเป็นอย่างไร เราก็ไม่เอาจิตไปผูกพันหรือไปหมกมุ่นกับมัน เราก็จะไม่เครียด หนูพอจะเข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะ หลวงพ่อดคะ ทำไมคนบางคน เขาไม่ค่อยเจ็บป่วย แต่บางคนก็ซีโรคทั้งที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน” คนเป็นมะเร็งเต้านมถามอีก

“ถ้าจะสืบสาวไปถึงต้นตอกันจริงๆ ก็ต้องพูดว่าเป็นเรื่องของกรรม การที่เขาไม่ค่อยเจ็บป่วยเพราะในอดีตและในปัจจุบันเขาเป็นคนไม่เบียดเบียนสัตว์ ส่วนคนซีโรคถ้าในปัจจุบันเขาไม่ได้เบียดเบียนสัตว์ก็แสดงว่าในอดีตเขาชอบรังแกสัตว์ ชอบทำให้มันได้รับความทุกข์ทรมาน จากผลกรรมอันนี้เลยทำให้เขาเป็นคนมีโรคมาก มันเป็นไปตามเหตุและผลนะ เหตุอย่างไรผลก็อย่างนั้น” ท่านพระครูอธิบาย

“กรรมเก่าเราแก้ไขไม่ได้แล้ว ก็ต้องยอมรับกรรม ส่วนกรรมใหม่เราแก้ไขได้ เช่นถ้าในอนาคตเราไม่อยากเป็นคนซีโรค ปัจจุบันเราก็ต้องไม่เบียดเบียนสัตว์ใช่ไหมคะ”

“ถูกแล้วหนู แต่กรรมเก่าก็พอจะแก้ไขได้บ้างด้วยการปฏิบัติกรรมฐาน ถึงแก้ไขไม่ได้หมดก็ช่วยให้บรรเทาเบาบางลง ตัวอย่างเช่น คนคนหนึ่งเคยไปฆ่าเขาไว้ มาชาตินี้จะต้องถูกเขาฆ่า ถ้าคนคนนั้นมาเข้ากรรมฐานแล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้คนที่ตัวเคยฆ่า บางทีเขาก็อาจจะอโหสิกรรมให้ แต่ถ้าเขาไม่อโหสิกรรม ตอนเขา

มาฆ่า ก็จะได้ทำใจได้ว่านี่เป็นเพราะเราเคยไปฆ่าเขาไว้ เขามาทวงคืนก็ต้องให้เขาไป เมื่อคิดได้ดังนี้จิตก็จะไม่ผูกพยาบาท ไม่จองเวรจองกรรมกันต่อไปอีก นี่คือประโยชน์ของการมาเข้ากรรมฐาน ส่วนคนที่ไม่เคยมาปฏิบัติก็ไม่รู้นั่นคือกรรมเก่า เวลาจะตายก็ตายแบบมีจิตอาฆาตพยาบาท เมื่อจิตเป็นอกุศล ตัวเองก็ต้องไปตกนรก เมื่อพ้นจากนรกก็จะไปตามต่อเวรต่อกรรมให้มันยึดเยื้อต่อไปอีก ก็เลยต้องเวียนว่ายใช้เวรใช้กรรมกันไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น ที่หลวงพ่อบุ๊พูดว่า *กรรมฐานแก้กรรม มีความหมายอย่างที่อธิบายมานี้แหละ* ท่านเจ้าของกุฏิอธิบายชัดเจน

“น่าเสียดายนะคะ กรรมฐานมีประโยชน์มากมายถึงเพียงนี้ แต่คนส่วนใหญ่มักมองไม่เห็น หว่ามาหนึ่งหลับหูหลับตาหาประโยชน์ไม่ได้ สู้ไปทำมาหากินจะดีกว่า คนส่วนใหญ่เขาคิดอย่างนี้กันนะคะหลวงพ่อบุ๊” หญิงสาวพูดตามข้อเท็จจริงที่เคยประสบ

“มันก็กรรมของเขาแหละหนู ของอย่างนี้บางครั้งเราก็ไม่สามารถชักจูงเขาได้ อย่างบางคนอุตส่าห์มาหาหลวงพ่อบุ๊ แต่พอนำเขากลับมาก็ไม่ได้ เพราะกรรมเขามาก และจะต้องเป็นไปตามนั้น เรื่องของกรรมมันซับซ้อนและลึกซึ้งเกินวิสัยที่คนอย่างเราๆ จะมาวิเคราะห์วิจย”

“แล้วมีไหมคะหลวงพ่อบุ๊ มีใครสักคนไหมคะ ที่จะเข้าใจเรื่องกรรมได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง” หล่อนถาม

“มีซิหนู พระพุทธเจ้าของเรา ยิ่งไงละ แต่พระองค์ก็ดับขันธปรินิพพานไปนานแล้ว คงเหลือแต่พระธรรมคำสอนไว้ให้เราประพฤติปฏิบัติกัน”

“แต่บางคนก็ไม่เชื่อนะคะหลวงพ่อบุ๊ นอกจากไม่เชื่อพระธรรมคำสอนแล้ว ยังไม่เชื่อว่า พระพุทธเจ้ามีจริง หว่ามาเป็นเรื่อง

สัตว์โลกง่อมเข็นไปตามกรรม

งมกาย คนประเภทนี้มีมากนะคะหลวงพ่อกับหนูเคยพบมาแล้ว”

“ถ้าเขาไม่เชื่อก็เอวัง หลวงพ่อก็คงจะพูดอะไรไม่ได้มาก นอกจากจะพูดว่า เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้ มันเป็นกรรมของเขา เราไม่ต้องไปโต้เถียง เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อันใด คนที่ตามอดมาแต่กำเนิดเขาไม่เชื่อหรือกว่าแสงสว่างมีอยู่ ฉันทก็ฉันทนั้น เพราะฉะนั้นหนุอย่าไปโต้เถียงกับเขาให้เสียเวลา ต้องปล่อยให้ไปตามกรรมของเขา” ท่านพระครูแนะนำหล่อนให้วางอุเบกขา



๔๐

นางบุญพา

นายขุนทองเข้ามาอยู่ในวัดป่ามะม่วงแล้วก็ได้ช่วยงานท่านพระครูอย่างแข็งขัน ตั้งแต่การดูแลรักษาความสะอาดของกุฏิ ไปจนถึงการต้อนรับขับสู้กับบรรดาแขกหรือที่มามีมาหาท่านเจ้าอาวาส ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน ทั้งยังจัดตารางวันเวลาในการรับแขกติดไว้ที่หน้ากุฏิ เพื่อท่านพระครูจะได้มีเวลาพักผ่อนและทำกิจธุระส่วนตัวของท่าน คือการเขียนหนังสือ *คู่มือการสอบอารมณ์กรรมฐาน* ให้แล้วเสร็จ

ท่านพระครูให้นายสมชายขึ้นไปอยู่ชั้นบนของกุฏิซึ่งมีห้องเล็ก ๆ ว่างอยู่ แล้วให้นายขุนทองอยู่ห้องชั้นล่างแทน ลูกศิษย์หนุ่ม ยินดีปรีดาเสียหน้าที่ได้คนมาช่วยแบ่งเบาภาระ แม้จะรู้สึกขัดลุกหลุกตากับจริตจะก้านของฝ่ายนั้นก็ยังดีกว่ารับภาระหนักอยู่แต่ผู้เดียว

อุปนิสัยอย่างหนึ่งของนายขุนทองคือเป็นคนรักสัตว์ ตอนอยู่กับพ่อแม่ที่บ้าน กิจวัตรประจำวันของเขาก็คือเลี้ยงดูให้อาหารแก่หมู หมา กา ไก่ เวลาแต่ละวันจึงหมดไปกับการร่วนวายอยู่กับสัตว์เหล่านี้

เมื่อมาอยู่วัดป่ามะม่วง นายขุนทองก็มีได้มามือเปล่าหาก หอบหัวลูกสุนัขที่หย่านมแม่แล้วมาด้วยถึงสามตัวคือ เจ้าหมี เจ้าไฮม และเจ้าขาว ลูกสุนัขสามตัวนี้เกิดจากแม่เดียวกันและวันเดียว

กัน แต่เจ้าหมีดูตัวใหญ่กว่าเพื่อน ขนของมันสีดำสนิทและรูปร่างหน้าตา น่าจะเป็นหมีมากกว่าเป็นหมา เพราะเหมือนหมีมากกว่า

เจ้าโฮมกับเจ้าขาวตัวเล็กกว่าเจ้าหมีเกือบครึ่ง ทั้งหน้าตาของมันก็บ่งบอกว่าเป็น หมาน้อย หมาน้อยธรรมดา เจ้าโฮมนั้นขนสีน้ำตาลขณะที่เจ้าขาวขนสีเดียวกับชื่อ

นายขุนทองรักลูกสุนัขสามตัวนี้มาก ถึงขนาดแบ่งชั้นวรรณะให้เสร็จสรรพเพื่อจะได้ไม่ปะปนกับพวก หมาวัด

แต่ถึงจะเป็น หมามีปลอกคอ หากเจ้าสามพี่น้องก็มีได้เยอหยิ่งจองหอง จึงไม่เป็นที่เขม่นเขนเขี้ยวของหมาวัดตัวอื่น ๆ นายขุนทองอนุญาตให้เจ้าหมี เจ้าโฮม และเจ้าขาว เข้ามานอนในกุฏิชั้นล่างซึ่งท่านพระครูก็มีได้ว่ากระไร เพราะท่านเองก็รู้สึกถูกชะตากับเจ้าหมีเป็นพิเศษถึงกับต้องตรวจสอบด้วย เห็นหนอ และรู้ว่าในอดีตมันเคยเป็นทหารคู่ใจของท่าน ชาติต่อมาก็เป็นทนายของวัดป่ามะม่วงแห่งนี้ น่าเสียดายที่ต้องมาอุบัติในกำเนิดเดรัจฉานซึ่งเป็นทุกตัญญู

เหล่าสัตว์ที่เกิดในทุกตัญญูนั้นถูกจัดให้อยู่ในประเภท อเวไนยสัตว์ จึงไม่อาจ รับ ธรรมะได้ แต่ก็คงจะเป็น บุญ ของมันที่ได้มาพบท่าน เพราะชาติต่อไปมันจะไม่ต้องเกิดในอบายภูมิอีก ท่านจะต้อง ลุ้น มันให้ถึงที่สุด

“หลวงลุงชะ หินก้อนนั้นเกะกะจ้ง เอาไปไว้ที่อื่นไม่ได้หรือชะ” นายขุนทองถามหลังจากที่ท่านพระครูฉันภัตตาหารเช้าเสร็จตั้งแต่เข้ามาอยู่ในกุฏิ เขาก็จัดการให้ท่านฉันเสียที่ชั้นบน เพราะแขกบางคนชอบมาพูดคุยซักถามขณะที่ท่านกำลังฉัน

“ก้อนไหนล่ะ”

“ก้อนที่รูปร่างเหมือนไข่ยักษ์นะชะ”

“ข้าไม่เคยเห็นไข่มุกไข่มุกเลยนี่ก็ไม่ออก แต่ถ้าเอ็งจะหมายถึง ก้อนที่วางอยู่ทางด้านขวาของอาสนะ ข้าก็จะบอกเอ็งว่าอย่าไปยุ่ง กับเขาเพราะเขาไม่ใช่ก้อนหินธรรมดา”

“แหม หลวงลุงละก็ หนูถามดีๆ ต้องยวนด้วย” หลานชาย ต่อว่า พลังค้อนปะหลับปะหลือก ท่านพระครูชินเสี้ยแล้วกับกิริยา เช่นนี้ จึงไม่พูดไม่ว่าให้เขาต้องรำคาญ

“ก็ที่กุฏิหลวงลุงมันมีหินที่ก้อนละ ตั้งแต่เข้ามาอยู่หนูก็เห็น ก้อนเดิวนั้นแหละ แล้วที่ว่าไม่ใช่ธรรมดานะ มันเป็นหินวิเศษหรือ ฮะ” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดถาม

“อย่าไปเรียกเขาว่า มัน ข้าจะบอกให้เอ็งรู้ แล้วก็อย่าเที่ยว ไปบอกคนอื่นละ หินก้อนนั้นนะมีวิญญาณสิงอยู่ เขาอยากมาปฏิบัติ กรรมฐาน ข้าก็เลยให้เขาอยู่ชั้นล่าง”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายฮะ” นายขุนทองถาม เขาเชื่อว่าผีมีจริง แล้วเขาก็เป็นคนไม่กลัวผี จึงไม่ได้ส่งเสียงกรีดกร๊าดออกมา

“ผู้ชาย”

“หล่อไหมฮะ”

“เอ็งถามทำไม”

“ก็ถ้าหล่อหนูจะได้จับเป็นแฟนนะฮะ มีแฟนเป็นผีมันเท่ หยอกซะเมื่อไร” คนที่คิดว่าตัวเป็นผู้หญิงตอบ ท่านพระครูรีบห้าม ว่า

“นี่ขอเสียทีเถอะเจ้าขุนทอง เอ็งอย่าได้มาคิดลามกจกเปรต ในกุฏิของข้า ที่ข้าให้เอ็งมาอยู่ที่นี่ก็เพื่อจะให้มาทำความดีนะ”

“คนอยากมีแฟนมันชั่วยังไงฮะฮะ” คนถูกว่าย้อน

“มันวิปริตผิดเพศไป แล้วก็ยังผิดภพภูมิด้วย อีกประการ หนึ่งเขาก็มีคู่รักแล้ว เอ็งเห็นเสาสีเหลืองมพองอยู่ที่ต้นปีบหลังกุฏินั้น

ไหม นั่นแหละแฟนเขาละ”

“เสาสีดำนั้นหรืออะ” ท่านพระครูตอบว่า

“ถูกแล้ว วิญญาณผู้หญิงอยู่ในนั้น เขาตามผู้ชายในก้อนหินมา” ฟังแล้วนายขุนทองก็ร้องกรี๊ด

“ว้าย ตาเถนหกคะเมนตีลังกา เจ้าข้าเอ๊ย เป็นผีก็ยังไม่ยอมมีผีว ผีอยากมีผีว อีขุนทองไม่เคยไม่เคยพบไม่เคยเห็น”

“ผีอยากมีผีวก็ยังไม่วิปริตเท่าผู้ชายอยากมีผีวหรือขุนทองเอ๊ย” ท่านพระครูพูดประชดประชัน

“แถมยังอยากมีผีวเป็นผีด้วยไช้ไหมอะ” แทนที่จะโกรธ นายขุนทองกลับพูดโต้ตอบหลวงลุงอย่างไม่ลดละ ท่านพระครูได้เรียนรู้นิสัยของหลานชายเพิ่มขึ้น ปกติผู้ชายที่มีจิตใจเป็นผู้หญิงนั้นมักจะกลัวผี ชี้โกรธ แล้วก็ปากจืด หากนายขุนทองมีได้เป็นเช่นนั้น ท่านมองเห็นความหวังอยู่รำไรว่าคงจะช่วยเขาได้

“เมื่อไรเอ็งจะหายตัดจริตดีดัดดิน ชักทีนะเจ้าขุนทอง” พูดเป็นเชิงปรารภ

“ไม่มีทางไม่มีทาง ก็ฟ้าเขาลิขิตให้หนูเป็นยังงี้ก็ต้องเป็นยังงี้แหละอะหลวงลุง” ชายหนุ่มว่า

“เอ็งเชื่อฟ้ามากกว่าเชื่อกรรมงั้นหรือ”

“หนูอยู่ใต้ฟ้าแล้วไม่เชื่อฟ้าได้ไงละอะ”

“ข้าก็อยู่ใต้ฟ้าเหมือนกับเอ็ง แต่ข้าไม่เชื่อเรื่องฟ้าลิขิต ข้าเชื่อแต่กรรมลิขิตเท่านั้น”

“หนูไม่จำเป็นต้องเชื่อเหมือนกับหลวงลุงนี่อะ หรือหลวงลุงว่าจำเป็น” ชายหนุ่มย้อนถาม

“แน่นอน ข้าไม่ได้บังคับให้เอ็งเชื่อเหมือนข้า เพียงแต่อยากให้อเอ็งเชื่อในสิ่งที่มันจริง ไม่ใช่เชื่อลมๆ แล้งๆ แบบนั้น”

“อ้าย เรื่องความเชื่อนะ จะบังคับกันไม่ได้หรอกชะหลวงลุง คนเราทำกรรมมาไม่เหมือนกัน ต่างกรรมต่างวาระ แล้วจะให้คิดเหมือนกัน เชื่อเหมือนกันได้ไง จริงไหมอะ”

“ไอ้โฮ วันนีวันอะไรหนอ พ่อขุนทองถึงได้พูดเข้าที่ตีนัก”
ท่านพระครูเอ๋ยปากชม

“วันศุกร์ขึ้น ๙ ค่ำ เดือนสาม ปีชาล พุทธศักราช ๒๕๑๗ อะ” นายขุนทองตอบเพราะเพิ่งดูปฏิทินมา

“เอ็งจะทำอะไรก็ไปทำเถอะไป ประเดี๋ยวข้าจะเขียนหนังสือต่อ” ท่านพระครูไล่ ทางอ้อม ซึ่งนายขุนทองก็ไม่ว่าอะไร เขากราบสามครั้งแล้วจัดแจงเก็บสำรับเพื่อจะยกมารับประทานกับนายสมชายที่กุฏิชั้นล่าง

ท่านพระครูลงมาล้างมือล้างปากในห้องน้ำ แล้วขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ ป้ายสองโมงจึงจะลงไป รับแขก ตามตารางที่นายขุนทองจัดให้

พระบัวเหี่ยวปฏิบัติกรรมฐานเสร็จจึงแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปยังบิดามารดา เจ้ากรรมนายเวร และสรรพสัตว์ หลังจากฉันเช้าแล้วท่านก็เริ่มเดินจงกรมและนั่งสมาธิไปจนได้เวลาฉันเพล ปฏิบัติเช่นนี้ทุกวันจนเป็นกิจวัตร เว้นเสียแต่ว่าวันใดมีธุระหรือข้อสงสัยจะต้องเรียนถามพระอุปัชฌายาจารย์ จึงจะไปหาท่านที่กุฏิ

ท่านเริ่มจะชินกับการดำเนินชีวิตแบบสมณะ เป็นชีวิตที่เรียบง่ายและสุขสงบ ไม่ต้องตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา ซึ่งจะชักจูงให้ชีวิตต้องร้อนรอนกระวนกระวาย บัดนี้ท่านตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะดำรงคงอยู่ในเพศบรรพชิตไปจนกว่าวาระสุดท้ายแห่งชีวิตจะมาถึง ไม่คิดที่จะสึกออกไปแต่งงานมีเหย้ามีเรือนเฉกเช่นคนอื่น ๆ

ความหวังของท่านในบัดนี้คืออยากพบ พระในป่า ที่เคยสอนกรรมฐานให้ท่านพระครูที่ป่าดงพระยาเย็นเมื่อห้าหกปีก่อน พระบัวเหี่ยวมีความเชื่อว่า พระในป่า ที่ท่านพระครูพูดถึงนั้นเป็นองค์เดียวกับพระอรหันต์ผู้มีนามว่า อุตตระ ที่พระเจ้าอโศกมหาราชทรงส่งมาเผยแผ่พระพุทธศาสนายังดินแดนสุวรรณภูมิในปีพุทธศักราช ๒๓๔ อันเป็นระยะเวลาที่พระองค์ครองราชสมบัติ ณ พระนครปาฏลีบุตร ความรู้อันนี้พระบัวเหี่ยว ได้มาจากตำราเล่มหนึ่งที่ขอยืมมาจากพระมหาบุญ ในตำราได้กล่าวว่

“พระเจ้าอโศกมหาราชทรงส่งศาสนทูต ออกไปเผยแผ่พระศาสนาในนานาประเทศ ทรงส่งพระโสณะกับพระอุตตระมายังดินแดนสุวรรณภูมิ...”

พระบัวเหี่ยวเคยนำเรื่องนี้ไปเรียนถามท่านพระครู แต่ก็ไม่ได้รับการยืนยัน ขณะเดียวกันท่านก็ได้ปฏิเสธ เพียงแต่บอกว่าเมื่อใดที่ท่านเกิดปัญหาที่ไม่สามารถแก้ได้ ก็จะไปถาม พระในป่า โดยไม่จำเป็นต้องเดินทางไปถึงป่าดงพระยาเย็น

ภิกษุวัยยี่สิบหกอธิบายให้ผู้อื่นฟังไม่ได้ว่าเหตุใดท่านจึงเชื่ออย่างนี้ เพราะมันขัดกับหลักของเหตุผล ปกติมนุษย์จะมีอายุอย่างมากก็ประมาณร้อยปีเศษ ที่จะอยู่มาได้ตั้งสองพันกว่าปีนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้ บอกใครก็คงไม่มีใครเชื่อ แต่ท่านก็ไม่รู้จะทำไม่ถึงต้องเชื่อ เพียงได้อ่านเรื่องของพระเจ้าอโศกมหาราช กับได้ฟังเรื่อง พระในป่า จากท่านพระครู ท่านก็นำความคิดนี้มา ผสมผสานกันเสร็จสรรพว่า พระอุตตระก็คือพระในป่า ยิ่งเห็นท่านพระครูไม่ปฏิเสธ ท่านก็ยิ่งเชื่อแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ทั้งยังมั่นใจว่าวันหนึ่งท่านจะต้องพิสูจน์ความเชื่อนี้ให้ได้ ท่านพระครูพูดเป็นปริศนาไว้ว่า

“ถ้าเธอมีความมุ่งมั่นที่จะรู้ วันหนึ่งเธอจะต้องรู้ ฉันต้องการให้เธอรู้ด้วยตัวเธอเองมากกว่าให้รู้เพราะการบอกเล่าของฉัน”

พระบัวเหี่ยวกำลังจะไปหอดฉัน พอท่านเปิดประตูห้องออกมา ก็พบจดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่ เมื่อหยิบขึ้นมาดูก็เห็นว่าเป็นของท่าน จึงเปิดออกอ่าน เป็นลายมือของนายหุ่ม หากข้อความในจดหมายเป็นของโยมมารดา เพราะนางบุญพาอ่านเขียนภาษาไทยไม่ได้เนื่องจากเป็นคนญวน ท่านอ่านจดหมายของมารดาอย่างตั้งใจ จดหมายนั้นเขียนเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๗ ความว่า

บัวเหี่ยวลูกรัก

จดหมายของเจ้าที่เขียนเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๖ นั้นแม่ได้รับเมื่อหลังปีใหม่ ก็ดีใจว่าเจ้าเป็นพระแล้ว งานแม่ยุ่งไม่มีเวลาตอบ กระทั่งเกิดเรื่องประหลาดขึ้นเมื่อเช้านี้ เลยต้องให้ทิดหุ่มเขาเขียนมาเล่าให้เจ้าฟัง

เมื่อตอนเช้ามีด แม่กับทิดหุ่มฝันตรงกัน คือฝันเห็นเจ้าห่มผ้าเหลืองมาบอกให้แม่กับทิดเขาเลิกฆ่าสัตว์ ให้ไปทำงานอื่นทำที่จริงแม่กับทิดหุ่มก็คิดกันมานานแล้วว่า จะเลิก แต่ก็ไม่รู้จะไปทำอะไรกัน พอตีเมื่อเช้านี้แล้ว ทิดหุ่มเขาฝันเห็นเลข เลยแหงหวายไต่ดินไปยึดสิบบาท แล้วมันก็ถูก ที่สำคัญคือแม่กำลังจะมีน้องให้เจ้า ตั้งแต่ตั้งท้องก็เหม็นกลิ่นเนื้อวัวเนื้อควาย แล้วก็ไม่ได้ช่วยทิดเขาแล้วเนื้ออีกเลย

วันนี้เป็นวันพระ ไม่ต้องฆ่า ก็เลยค่อยยังชั่วหน่อย แล้วก็เหมือนโชคเข้าข้างเรา เพราะเมื่อวานมีคนมาสมัครงานกับเจ้าแก่ เจ้าแก่เขาก็บอกว่าถ้าทิดหุ่มออกเขาก็จะรับคนนั้นแทน ทิดหุ่ม

เคยไปขอลาออกเมื่อสองสามวันก่อน เพราะสงสารที่แม่แพ้มาก เมื่อวานเราบอกถ้าแก่ไปแล้วว่าจะออก ตอนเช้ามีดีก็มาฝืนพอดีคงจะเป็นบุญของเจ้าที่ได้ไปบวช จึงทำให้แม่กับพ่อเลี้ยงของเจ้าเล็กอาชีพนี้นี้ได้ หากแม่ได้ที่อยู่ใหม่เรียบร้อยแล้วจะส่งข่าวให้เจ้ารู้ทีหลังหวังว่าเจ้าคงสบายดี ถ้ามีเวลาก็มาเยี่ยมแม่บ้าง

รักและเป็นห่วงลูกเสมอ

ลงชื่อ บุญพา-หุ่ม

ข้อความในจดหมายทำให้พระบัวเฮี้ยวปิตินัก ท่านรีบเดินไปที่กุฏิท่านพระครูเพื่อแจ้งข่าว นายขุนทองนำท่านขึ้นไปพบหลวงลุงที่ชั้นบนของกุฏิ เพราะชั้นล่างนั้นมีคนมานั่งรอกันบ้างแล้ว แม้ว่ามีอีกตั้งสามชั่วโมงกว่าท่านจะลงมา

“มีอะไรหรือบัวเฮี้ยว ถ้าไม่รีบร้อน ไปฉันทเพลเสียก่อนก็ได้”

ท่านพระครูบอกลูกศิษย์เพราะเกรงฝ่ายนั้นจะหิว กราบพระอุปัชฌาย์สามครั้งแล้ว ผู้เป็นศิษย์จึงตอบว่า

“ผมอิ่มแล้วครับหลวงพ่อ ฉันปิติเสียอิมเลย”

“ปิติเรื่องอะไรล่ะ” แทนคำตอบ พระบัวเฮี้ยวส่งจดหมายฉบับนั้นให้ ท่านพระครูรับมาอ่านแล้วแสดงมุทิตาจิตว่า

“ฉันขออนุโมทนา เห็นไหม เธอทำสำเร็จแล้ว เห็นอานิสงส์ของการแผ่เมตตาหรือยัง”

“เห็นแล้วครับ ผมต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบุญอย่างสูงครับ ที่นอกจากจะเมตตาตัวผมแล้วยังเมตตาไปถึงโยมแม่ผมด้วย และหากไม่เป็นการรบกวนจนเกินไป ผมอยากขอความกรุณาหลวงพ่อบริจาคเมตตาโยมพ่อผมด้วยอีกคนเถิดครับ”

“จะยากอะไรเล่าบัวเหี่ยว ก็ทำอย่างที่เราทำอยู่นั้นแหละ แต่จะต้องให้มากกว่าเก่า เพราะถ้าพลังจิตไม่แรงพอก็จะส่งไปไม่ถึง เธอต้องฝึกให้เข้มข้นกว่านี้จึงจะสามารถส่งไปภพภูมิอื่นได้ ก็ขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของเธอนั้นแหละ”

“เอาเลย หลวงพี่สู้ สู้ ขุนทองจะเอาใจช่วย” นายขุนทอง เขียว ออกหน้าออกตา

“ถ้าเอ็งมาช่วยปฏิบัติด้วย รับรองว่าสำเร็จแน่” ท่านพระครูเห็นช่องทางที่จะโน้มน้าวจิตใจหลานชาย

“อู๊ย อย่าให้ถึงขนาดนั้นเลยฮะหลวงลุง ให้หนูคอยเอาใจช่วยดีผ้า อย่าให้ถึงกับลงไปขว้างงาหนอ ซ้ายข้างหนอด้วยเลย” นายขุนทองรีบปฏิเสธ

“หลวงพ่อกเคยบอกว่ามีคนทำได้มาแล้ว ที่เป็นฆราวาสนะครั้น ผมขออนุญาตฟังได้ไหมครับ”

“ได้ซิ ถ้าเธออนุญาตให้ฉันเล่า ฉันก็จะอนุญาตให้เธอฟัง” ท่านล้อเลียน น้องชาย

“ขอบพระคุณครับ นิมนต์หลวงพ่อกเล่าเถิดครับ”

“เธอเห็นรูปพระฝรั่งที่ตั้งอยู่หน้าอาสนะของฉันหรือเปล่าละ นั้นแหละเขาละ”

“อ้อ ที่นั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ในรูปนั้นไซ้ใหม่ฮะหลวงลุง แหม! ล้อหล่อ” นายขุนทองชม

“หล่อก็อย่าไปหลงรักเขาเข้าแล้วกัน เขามีเมียแล้ว” ท่านพระครูปรามไว้ก่อน

“เหรอฮะ แหม! อีขุนทองอกหักซะแล้ว” พุดพร้อมกับยกมือขึ้นทาบอก

“จะฟังหรือไม่ฟัง ถ้าไม่ฟังก็ลงไปข้างล่าง” ท่านพระครูไล่

อย่างสุภาพ

“ฟังฮะฟัง แหม! พุดแค่นี้ก็ต้องมีมะโหด้วย” หลานชายบ่นอุบ ท่านพระครูจึงเล่าว่า

“เขาชื่อ **วิกโก้ บรุน** เป็นชาวนอร์เว แต่สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก เคยมาบวชที่วัดนี้เมื่อปี ๒๕๑๒ วิกโก้เป็นชื่อ ส่วนบรุนเป็นนามสกุล”

“เขานับถือศาสนาอะไรครับ”

“ศาสนาคริสต์ แต่สนใจอยากศึกษาพระพุทธศาสนา เขาสอนภาษาไทยอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ได้ทุนของมหาวิทยาลัย มาเรียนภาษาไทยที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาย เขาเล่าให้ฉันฟังว่าปู่เขาเป็นศาสตราจารย์สอนอยู่มหาวิทยาลัยออสโล ประเทศนอร์เว ชอบศึกษาพระพุทธศาสนา อ่านพระไตรปิฎกจบทั้งหมด คืออ่านฉบับที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเวลานี้ยังแปลไม่ครบทั้ง ๔๕ เล่ม แปลเป็นบางเล่ม แล้วปู่เขาก็อ่านหมด ตอนเขาจะมาเมืองไทย ปู่ก็ให้พรว่า หลานมาเมืองไทยอย่าลืมเอาของดีมาฝากปู่ นะ เขาสั่งหลานอย่างนี้ ศาสตราจารย์คนนี้แกฉลาดจริง ๆ จุดสำหรัรู้ว่าเมืองไทยมีของดี คนไทยเสียอีกยังไม่รู้”

“ของดีอะไรครับ”

“ของดีอะไรฮะ” พระบัวเหี้ยวและนาย ขุนทองถามขึ้นพร้อมกัน

“นั่นไง คนไทยสองคนที่นั่งอยู่นี้ยังไม่รู้เลย”

“คนไทยคนเดียวครับ ผมเป็นคนญวน” พระบัวเหี้ยวรีบแก้ตัว

“นั่นแหละ ี่เง่าทั้งคนไทยคนญวนนั่นแหละ เอาละ ไม่รู้ก็ไม่เป็นไร ฟังฉันเล่าต่อกี้แล้วกัน พอปู่พุดอย่างนี้ นายวิกโก้ก็ถาม

ว่าของดีอะไร ปูบอก เอาเถอะ ไปถึงแล้วจะรู้เอง หลังจากนั้นนาย
วิกโก้ก็เดินทางมาประเทศไทยเมื่อปี ๒๕๑๑ เรือนอยู่ปีหนึ่ง พอปิด
เทอมภาคฤดูร้อนก็นึกอยากบวช จึงอ่านพระวินัยปิฎกทั้ง ๘ เล่ม
เขาอ่านภาษาไทยได้ ฟุดก็ได้ ใช้ศัพท์ถูกต้องกว่าคนไทยบางคนเสีย
อีก แล้วเขาก็คิดหาวัดที่จะบวช ก็เที่ยวสำรวจวัดต่างๆ ตั้งแต่
กรุงเทพฯ อยุธยา อ่างทอง ลพบุรี จนกระทั่งมาถึงวัดป่ามะม่วงนี้
ผ่านมาถึงสี่จังหวัดไม่ถูกใจ มาถูกใจเอาจังหวัดที่ห้าที่วัดป่ามะม่วง
ตั้งอยู่นี่”

“เขาเอาอะไรมาตัดสินล่ะครับว่าวัดไหนถูกใจหรือไม่ถูก
ใจ” พระบัวเหี่ยวถาม

“เขาบอกเขาเที่ยวถามพระมาทุกวัดให้ตอบปัญหาเขา แต่
ไม่มีพระวัดไหนตอบได้ ปัญหาที่ว่าคือ

อะไรเอ่ย สี่คนหาม สามคนแห่ หนึ่งคนนั่งแคร่ สองคนพาไป
เขาบอกไม่มีใครตอบได้ เขาก็เลยมาถามฉัน ฉันก็ตอบเขาไป จะถูก
หรือไม่ถูกก็ไม่รู้ล่ะเพราะเขาไม่ได้เฉลย พอฉันตอบเสร็จเขาก็ขอ
บวชทันที”

“หลวงพ่อบอกว่าอย่างไรครับ”

“เธอลองตอบซิ ถ้าเป็นเธอถูกถามอย่างนี้จะตอบว่ายังไง”
ท่านถามพระบัวเหี่ยว

“ไม่ทราบครับ แต่ผมอยากทราบที่หลวงพ่อบอกเขาอะ
ครับ”

“ฉันตอบไปว่า สี่คนหามก็คือตัวเราซึ่งเกิดจากการประชุม
กันของธาตุทั้ง ๔ คือ ปฐวีธาตุ อาโปธาตุ วาโยธาตุ เตโชธาตุ”

“หลวงลุงหนูไม่เข้าใจ ช่วยแปลหน่อยเถอะฮะ” นายขุนทอง
ขอร้อง พระบัวเหี่ยวจึงรับหน้าที่แปลให้ฟังว่า ธาตุทั้ง ๔ ที่ท่านพระ

ครูพูดถึงคือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ นั่นเอง

“สามคนแห่ก็คือกิเลสหรืออกุศลมูล ๓ ได้แก่ โลภะ โทสะ โมหะ หนึ่งคนนั่งแคร่ก็คือจิต คือคนนั้นประกอบด้วยสองส่วนคือ รูปกับนามรูป เกิดจากการประชุมกันของ ดิน น้ำ ลม ไฟ ส่วน นามก็คือจิต สองคนพาไปก็คือบุญกับบาป ขยายความคือคนเรา ขณะที่มีชีวิตก็ถูก โลภะ โทสะ โมหะ ชักจูงไป พอตายลงก็เหลือ แต่บุญกับบาปที่จะพาไปสู่คติหรือทุกติ พอฉันตอบอย่างนี้เขาก็ขอ บวช บอกว่าอ่านพระวินัยปิฎกเข้าใจหมดแล้ว สิกขาบท ๒๒๗ ข้อ ก็จำได้แล้ว ฉันเห็นท่าทางเข้าที่ก็เลยให้บวช แล้วก็สอนกรรมฐาน ให้ เขาก็ปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและเอาจริงเอาจัง เทศน์ก็เก่ง ฉัน เคยพาไปเทศน์ตามงานต่างๆ เทศน์แบบปุจฉาวิสัชนาก็ได้ พวก ชาวบ้านชอบใจมาก

วันหนึ่งฉันพาไปเทศน์งานศพ เขาก็ไปว่าพวกลูกๆของ คนตาย ฉันต้องรีบพากลับแทบไม่ทัน”

“ไปว่าเขาทำไมครับ”

“ก็พวกนั้นทำไม่ถูกต้อง งานศพพ่อ ลูกๆพากันกินเหล้า เมาแ้ว เขาก็ถามพวกนั้นว่า คนที่นอนอยู่ในโลงนะใคร พวกลูกๆ ก็บอกว่า

พ่อผมเอง ท่านไม่รู้หรือหรือ หลวงพ่อที่พามาไม่ได้บอก หรือหรือ เขาก็ตอบว่า

รู้แล้ว หลวงพ่อก็บอกแล้วด้วย แต่ที่ถามเพราะอยากรู้ว่า ในเมื่อพ่อของพวกคุณตาย แล้วพวกคุณมานั่งกินเหล้าต่อหน้าศพ เช่นนี้ พ่อคุณจะได้บุญยังงี้”

“พอพูดอย่างนี้ พวกลูกๆก็ทำท่าจะตะลุมบอนเพราะคนเมานั้นขาดสติ แยกไม่ออกว่านี่พระ นี่คฤหัสถ์ พอพูดผิดหูหน่อยก็จะ

ตะลุมบอนพระเสียแล้ว ฉันเลยต้องรีบพากลับวัด พวกชาวบ้านที่มาพึ่งเทศน์ก็ไม่อยากให้กลับ บอกหลวงพ่อนิมนต์อยู่ก่อน ฉันก็ตอบไปว่า อยู่ไม่ได้หรอกโยมพระวิกโกทำพิษซะแล้ว”

“แล้วเขาแผ่เมตตาไปให้พ่อแม่ตอนไหนครับ”

“ตอนบวชครบเดือนแล้ว เขาตั้งใจปฏิบัติมาก บอกได้หมดว่ารอบวัดนี้เดินจงกรมก็ก้าว ใช้เวลาที่นาที่ วันหนึ่งเขาก็ถามฉันว่าเขาจะแผ่เมตตาไปยังพ่อกับแม่ที่นอกรเวจะได้ไหม ฉันมองหน้าเขาอย่างสำรวจตรวจตรา แล้วก็ตอบว่าได้ เขาก็ทำอย่างที่เธอทำ วันหนึ่งเขาก็ถือจดหมายมาหาฉัน ร้องให้ด้วย เขาบอกเขาตั้งใจต้องร้องให้ จดหมายนั้นใช้เวลาเดินทางเกือบเดือนจึงถึงวัดป่ามะม่วง คือเดินทางจากนอกรเวมาติดอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ เพื่อนเขามาเห็นเลยนำมาให้ เขาเล่าว่าวันนั้นเมื่อเขาทำกรรมฐานเสร็จก็แผ่เมตตาไปให้ ปู่ พ่อ แม่ แล้วก็เพื่อนสนิทอีกสามคน ในจดหมายแม่ก็เล่ามาอย่างละเอียด วันและเวลาตรงกับที่เขาแผ่เมตตาไปให้

แม่เขาเล่าว่า วันนั้นปู่ พ่อ และเพื่อนของเขาอีกสามคนกำลัง คู้กันอยู่ในห้องรับแขก ส่วนแม่เขาไม่สบาย แต่ก็นอนฟังเขาคุยกันอยู่ในห้องนอน พอคนทั้งห้าคุยถึงเขา แม่ก็เลยลุกมาร่วมวงด้วย แล้วทุกคนก็ได้เห็นผ้าเหลืองลอยอยู่ทางทิศตะวันออก แว็บหนึ่งก็หายไป ปู่จึงพูดขึ้นว่า

หลานของปู่ได้มาพบของดีในเมืองไทยแล้ว แม่เขาก็เลยเข้าห้องหีบปากกาและกระดาษมาเขียนจดหมายเล่าให้เขาฟัง เป็นเรื่องที่อัศจรรย์ยิ่งนัก เพื่อนเขาสองคนก็ประหลาดใจมาก”

“หนูก็ประหลาดใจมากมากซะหลวงลุง มันเป็นไปได้ยังไง ผ้าเหลืองจากเมืองไทยลอยไปประเทศนอกรเว”

“ไม่ใช่ผ้าเหลืองจริงๆหรอกเจ้าขุนทอง ที่คนทั้งหกเห็นนั้น

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

นะเขาเรียกว่า **นิมิต** ถ้าเอ็งอยากพิสูจน์ก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน”
ท่านพระครูถือโอกาสเกลี้ยกล่อมหลานชายที่กำลังจะกลายเป็น
หลานสาว

“อ๊วย กรรมฐานกรรมโถน อีขุนทองไม่เอาไม่เอา” นายขุน
ทองปฏิเสธเสียงลั่น

